

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
अयोध्याकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

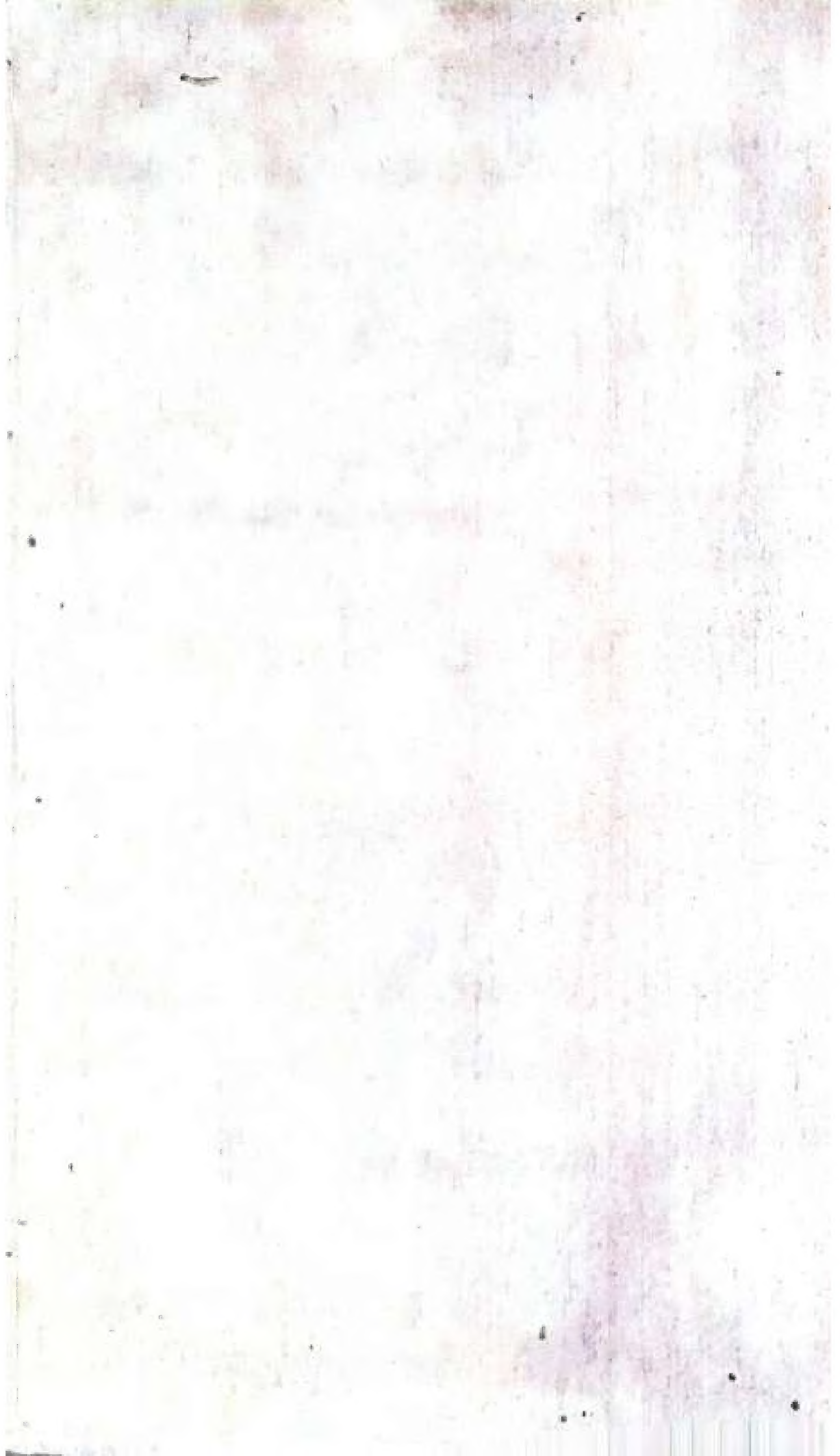

Text in Sanskrit with word for word
Famil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS,
KALPATHI—PALGHAT

॥ श्रीरामनमः ॥

श्री महात्मी किरामायणम्
अयोध्याकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mysore.

Published with the aid of

Sri. M. N. RAMAWASMI IYER,

Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS,

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATHI—PALGHAT

ry Edition.]

1940

[Price Rs. 5—0—0

Printed at
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

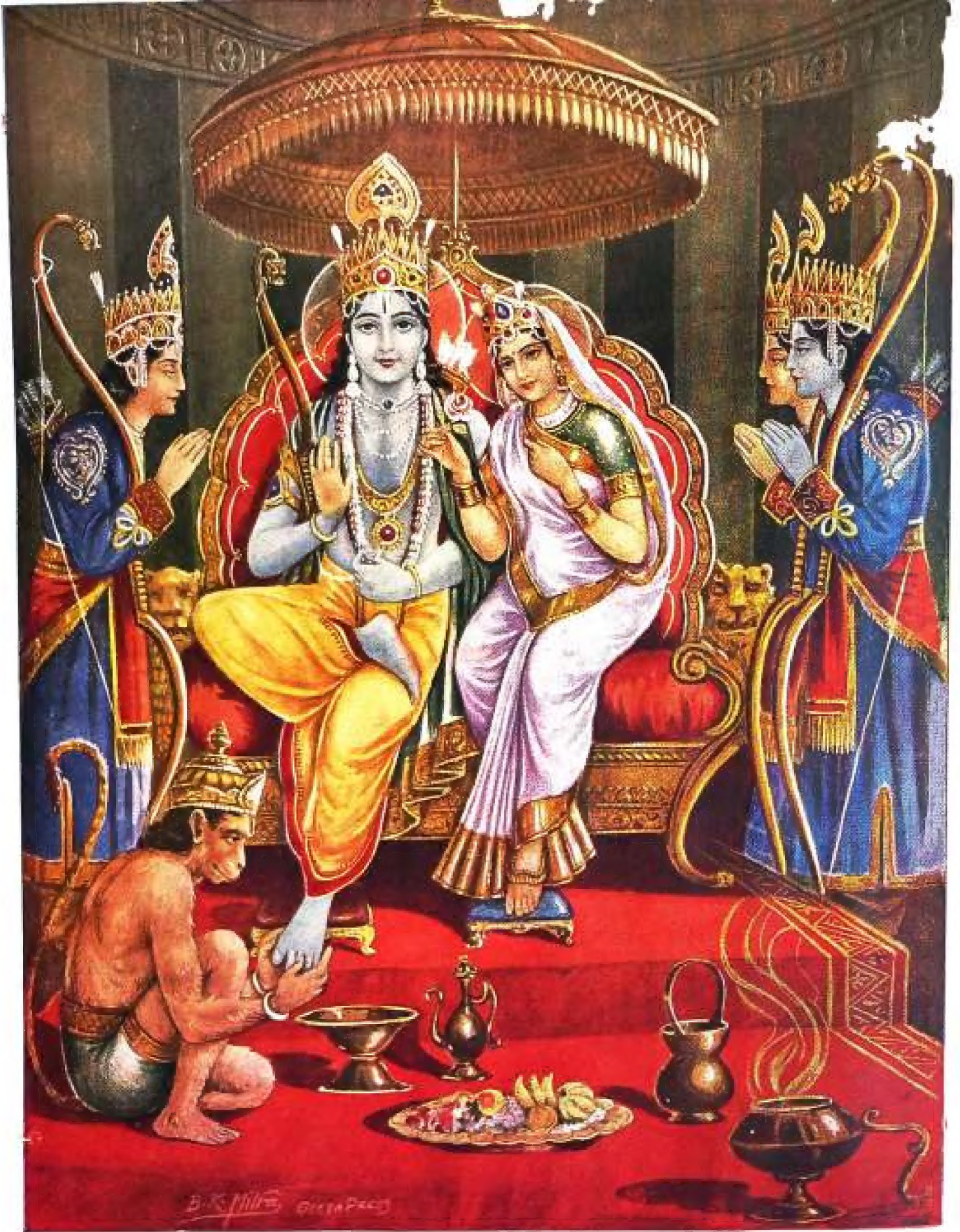
सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामगुणानुवर्णनम्	51	1
2.	श्रीरामाभिषेकमन्त्रः	55	14
3.	अभिषेकसंभारसंभरणम्	50	27
4.	अभिषेकदिननिर्धारणम्	45	39
5.	वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः	26	50
6.	व्रतानुष्ठानम्	28	56
7.	मन्थराविषादः	36	62
8.	कैकेयीभेदनम्	39	71
9.	रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः षोडशांगारप्रवेशश्च	66	80
चतुर्थेऽङ्के अयोध्याकाण्डे गीताः श्लोकाः			396
10.	कैकेयीसान्त्वनम्	40	95
11.	वरद्वयवरणम्.....	29	104
12.	कैकेय्युपालम्भः	115	110
13.	पुनः कैकेयीप्रसादनम्	27	138
14.	श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्	69	144
15.	सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः	50	159
16.	श्रीरामप्रस्थानम्	48	171
17.	श्रीरामागमनम्	22	182
18.	वनवासनिर्देशः	41	187
19.	वनवासप्रतिज्ञा	40	197
20.	कौसल्यायाः प्रलापः	55	207
21.	पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा	65	220
22.	दैवप्रावलयवर्णनम्	30	239
23.	लक्ष्मणकोपः	42	247
24.	कौसल्याप्रतिबोधनम्	36	258
25.	मात्राशीःपरिग्रहः	47	267
26.	श्रीरामकृतसीतोपदेशः	38	278
27.	सीतया वननयनप्रार्थना	23	287
28.	वनवासदुःखकथनम्	26	293
29.	पुनरपि वननयनप्रार्थना	25	299
30.	वनानुगमनाभ्यनुज्ञा	47	305

पञ्चमेऽङ्के गीताः श्लोकाः

915

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या
31.	लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	35
32.	यात्रादानम् ...	45
33.	दशरथदर्शनाय श्रीरामगमनम्	31
34.	दशरथमूर्च्छा	61
35.	सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्	37
36.	सिद्धार्थोपदेशः	33
37.	चीरपरिधानम्	37
38.	श्रीरामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना	18
39.	वनगमनापृच्छा	41
40.	पौरानुगमनम्	51
41.	नगरक्षोभवर्णनम्	20
42.	दशरथविलापः	35
43.	कौसल्याविलापः	21
44.	कौसल्यासमाश्वासनम्	31
45.	तमसातीरगमनम्	33
46.	पौरवञ्चनम्	34
47.	पौरनिवृत्तिः	19
48.	पौराङ्गनाविप्रलापः	37
49.	गोमत्यादिनदीतरणम्	18
50.	गुह्यलक्ष्मणसंवादः	51
51.	गुह्यलक्ष्मणसंवादः	27

पष्ठेऽहि गीताः श्लोकाः

श्रीराम-दरवार

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहापीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं मोक्तं महापातकनाशनम् ॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनपस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कृमन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आकाश कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिमिहस्य कविताचनचारिणः । श्रुत्वन रामकथानार्द को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पमम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामाल्यारवे वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कवीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथप्रमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवद्भि जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयवियहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचने मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दक्षरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसभाससन्धियोगे सममधुरोपनतार्थयावयवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वर्धं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दक्षरथात्मजमप्रमेयं सीतार्पितं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुवाहुभरविन्दइलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिषये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे ज्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरातृचमारुत्याने भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कृतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरध्यापो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्धतु पर्जन्यः पृथिवीं सस्यशालिनीं । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्धतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गर्थाश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघध्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सखोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वाल्मिभयनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरिर्षदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थस्वो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिषन्तिशं वन्दे महुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमनुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थस्वयतराणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पपम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
 वातात्मजं वानरगृथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
 आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
 पारिजाततरुमूटवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कुतमस्तकाञ्जलिम् ।
 बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादार्मीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥ २० ॥
- तदुपगतसमाप्तसन्धियोगं समभ्युरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
 रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वेदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
 मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
 अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
 व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिहृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
 व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
 धृतावचं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
 सानार्थ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूपारब्धं भुवनत्रयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
 लीलारत्नं जलविदुहितुदेवतामौलिरत्नम् ।
 चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजधुरत्नं
 कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानाशीरसुवर्णानां निकषाश्र्मायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानगद्गार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेर्गोः पुनीयाज्ञो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्राकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमेस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कृतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐभूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-हयामि, रत्नासिंहासनं समर्पयामि, पार्श्वं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि, वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि, अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः
अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः
गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः
केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कटुर्लाफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि । कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचापरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । मद्रक्षिणनम-स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीसीताराम

कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ (अ० ग० अ० २ । ७१)

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि बालकाण्डे षट्षष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे आदितः नवमसर्गपर्यन्तं गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 754]

[ஆதிகையில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாஸ்டையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-வது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டமும் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 9-வது ஸர்க்கம் வரையிலும் கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 754]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामगुणानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது குணங்களை வர்ணிப்பது.

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்ஷன்
मातुलकुलं	அம்மா ன்னிட்டு தகு	प्रीतिपुरस्कृतः	பீதியடன் கொண்
गच्छता	போகும்		டபப்பட்டவராய்
भरतेन	பரதனால்	नीतः	அழைக்கக்கொண்டு
अनघः	பாபரஹிதரும்		பேசப்பட்டார்.
नित्यशत्रुघ्नः	{ நித்தியாக்ருக்ஷாராண இந்திரியாக்களை அட க்கியானும் பார்க்கி மகாநியுள்ள		

स तत्र न्यवसद्वात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मातुलेनाश्वपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥ २ ॥

सः	அவர்	सत्कारसत्कृतः	{ பிரியமானவர்களை யெ ல்வாம் கொடுத்த திருப்திசெய்யப்பட் டவராயும் புதல்வரைப்போல் அன்போடு சூலாவப்பட்டவராயும் வசித்துவந்தார்.
तत्र	அங்கிடத்தில்		
आशा	உடன் பிறந்தவனோடு		
सह	கூட		
अश्वपतिना	யுதாழித் என்கிற		
मातुलेन	மாமனோல்	पुत्रस्नेहेन	புதல்வரைப்போல்
		लालितः	சூலாவப்பட்டவராயும்
		न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.

तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामतः । भ्रातरौ स्मरतां वीरौ वृद्धं दशरथं नृपम् ॥

वीरौ	வீரர்களும்	तर्प्यमाणौ	{ திருப்தி பண்ணப்பட் டவர்களால் திருந்தபோ திலும் வயது முதிர்ந்த தசரத சக்கிரவர் தியாரை மன திற்சின்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.
भ्रातरौ	அண்ணளும் தம்பிய		
तौ	அங்கிருவரும் [மகிய		
तत्र	அங்கு		
निवसन्तौ	வசிப்பவர்களால்		
कामतः	{ வேண்டியவகவகளில் யாதொருகுறைவுமி ன்றி	अपि च	இருந்தபோ திலும்
		वृद्धं	வயது முதிர்ந்த
		दशरथं	தசரத
		नृपं	சக்கிரவர் தியாரை
		स्मरताम्	மன திற்சின்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

राजाऽपि तौ महाभागौ सस्मार मोषितौ सुतौ । उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवरुणोपमौ ॥

राजा अपि	சக்கிரவர் தியாரும்,	भरतशत्रुघ्नौ	{ பரதசத்ருக்ளர் கருமான
महेन्द्रवरुणोपमौ	இந்திரனையும் வருண னையும் ஒத்த		
महाभागौ	மகா பிரஸித்திபெற்ற வர்களும்,		
मोषितौ	{ அயல்நாட்டில் வசித் துக்கொண்டிருந்த வர்களும்,		
		उभौ	இரண்டு
		सुतौ	சுமாரர்களையும்
		सस्मार	அதிவாஞ்சையால் சிந் தித்து யரிதபித்தனர்.

सर्व एव तु तस्येष्टाश्चत्वारः पुरुषर्षभाः । स्वशरीराद्विनिवृत्ताश्चत्वार इव बाहवः ॥ ५ ॥

तु	ஏனெனில்	चत्वारः	{ நான்கு கைகள்போல் அவருக்கு அன்புக்கும் ஆதரவுந் தும் பரந்திரர்களா யிருந்தனர்.
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்களும்		
चत्वारः एव	நால்வர்களுமாகிய		
सर्वे	எல்லோரும்		
स्वशरीरात्	தமது தேகத்திலி		
विनिवृत्ताः	தொன்றிய [ருந்து	इष्टाः	அன்புக்கும் ஆதரவுந் தும் பரந்திரர்களா யிருந்தனர்.

तेषामपि महातेजा रामो रतिकरः पितुः । स्वयंभूरिव भूतानां बभूव गुणवत्तरः ॥ ६ ॥

तेषां अपि	ஆவர் களுக்கும்	महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாயும்
रामः	புரீராமர்	पितुः	தந்தைக்கு
भूतानां	பூதங்களுக்குள்	रतिकरः	பரமரணத்தந்தை
स्वयंभूः इव	திரம்மதேவன்போல்		வினாகிப்பவராய்
गुणवत्तरः	{ விசேஷம் தமக்குணக் கள் பொருந்தியவராயும்	बभूव	விளங்கினார்.

स हि देवैरुदीर्णस्य रावणस्य वधार्थिभिः । अर्थितो मानुषे लोके ऋज्ञे विष्णुः सनातनः ॥

उदीर्णस्य	கொடிய	सनातनः	அனாதியான
रावणस्य	ராவணனுடைய	विष्णुः हि	புரீமகா விஷ்ணுவை யாரும்
वधार्थिभिः	வதத்தைக்கொரிய	सः	ஆவர்,
देवैः	தேவர்களால்	मानुषे लोके	மனுஷ்யலோகத்தில்
अर्थितः	பிரார்த்தித்துவெண் டிக்கொள்ளப்பட்ட	ऋज्ञे	திருவினையானார்.

कौसल्या शुशुभे तेन पुत्रेणापिततेजसा । यथा च देवी देवानामदितिर्वज्रपाणिना ॥ ८ ॥

अमिततेजसा	அமிதமான பரக்கி ராமமுன்ன	देवानां	தேவர்களில்
तेन	அந்த	वज्रपाणिना	தேவிகத் திரளுளை
पुत्रेण	குமாரனாக	अदितिः	அதிதி
कौसल्या च	கௌஸல்யாதேவியும்	देवी यथा	தேவிபோல்
		शुशुभे	விளங்கினார்.

स हि रूपोपपन्नश्च वीर्यवाननसूयकः । भूमावनुपमः सनुगुणैर्दशरथोपमः ॥ ९ ॥

भूमौ	உலகில்	रूपोपन्नः	வெகுசொந்தரய முன்னவர்.
गुणैः	குணங்களால்	वीर्यवान्	வெகுவிடியமுடையவர்.
दशरथोपमः	தசரதருக்குச்சமான மானவரும்	च	அப்படியிருந்தும்
अनुपमः	நிகரற்றவருமாகிய	अनसूयकः	அநீதங்களுக்குக் காரணபூதமாகாதவர்.
सुनुः हि	குமாரர்.		
सः	ஆவர்		

स तु नित्यं प्रशान्तात्मा मृदुपूर्वं च भाषते । उच्यमानोऽपि परुषं नोत्तरं प्रतिपद्यते ॥

सः	ஆவர்	भाषते	பேசுவார்.
नित्यं	எப்பொழுதும்	परुषं	க்குரமாய்
प्रशान्तात्मा	உள்ளங்குணமீர்ந்தவர் ராய்	उच्यमानः	சொல்லப்பட்டவர்
मृदुपूर्वं च	{ மனநிற்குந்தகுண முண்டாகாதவன் என்பராய்	अपि तु	என்றிருந்தாலும்
		उत्तरं	உத்தரம்
		प्रतिपद्यते न	கொல்லார்.

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति । न स्वरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥ ११ ॥

कथञ्चिद्	எவ்வகைத்தாலாவது	अपकाराणां	அபகாரங்களென்கைய
कृतेन	செய்யப்பட்ட	शतं अपि	அநேகத்தையும்
एकेन	ஒரு	आत्मवत्तया	சிறந்த புத்திரனால்
उपकारेण	உபகாரத்தால்	स्वरति न	மனதில் வைத்திடார்.
तुष्यति	திருப்தியடைகிறார்.		

शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वयोवृद्धैश्च सज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमस्त्रयोम्यान्तरेष्वपि ॥ १२ ॥

नित्यं वै	எப்பொழுதும்	वयोवृद्धैः च	வயதுசென்ற பெரி
अस्त्रयोम्यान्तरेषु	{ ஆயுதப் பயிற்சி செய் யும் காலங்களில் தேர்ச்சி ற இடைவேளைகளில் தருமவிசேஷங்களில் சிபுணர்களையும்	सज्जनैः अपि	மேயர்களாயுமிருக்கும் எஜ்ஜனங்களேரடு மாத்திரம்
शीलवृद्धैः		कथयन्	சம்பாஷித்துக் கொண்டு
ज्ञानवृद्धैः	ஞானபரிபாகமுடை யவர்களையும்	आस्त	இருப்பார்.

बुद्धिमान् मधुराभाषी पूर्वभाषी मियंवदः । वीर्यवान् च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥

बुद्धिमान्	விவேகவிகிப்பவர்.	वीर्यवान्	போர்ணமையுடை யவர்.
मधुराभाषी	{ உன்னத்தனக்குளிர்ச் சீக்கும் இன்சொல் உரைப்பவர்.	च	ஆகிலும்
पूर्वभाषी	நாகரீகமாயும், நயமா யும் உரைப்பவர்.	स्वेन	தனது
मियंवदः	{ நன்மைப்பலன்களை வே ஆளிப்பவைகளை உரைப்பவர்.	महता	மகத்தான
		वीर्येण	ஆண்மைமயால்
		विस्मितः न	கவங்கொள்ளாதவர்.

न चानृतकथो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः । अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते ॥

अनृतकथः न	{ பொய்பேசாதவர். (விண்பேக்கப்பேசா தவர்.)	प्रजाः च	ஜனங்கள் எல்லா யும்
विद्वान्	{ எல்லா வித்தைகளி றும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்.	अनुरञ्जते	பரிவுசெய்து களிப் பிக்கிறார்.
वृद्धानां	பெரியோர்களுக்கு	अपि च	அதனையே
प्रतिपूजकः	வணங்கிடப்பவர்.	प्रजाभिः	பிரஜைகளாலும்
		अनुरक्तः	அபிமானிக்கப்பெற்ற வர்.

सानुक्रोशो नितक्रोधो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रग्रहवाञ्छुचिः ॥

नित्यं	எப்பொழுதும்	नितक्रोधः	கேடத்ததை வென்ற வர்.
सानुक्रोशः	எழுந்தனை ஆதரிப்ப வர்.	ब्राह्मणप्रतिपूजकः	வேதியர்களை ஆராதிப் பவர்.

दीनानुकम्पी	கங்கடம்படுதவர்க கரின் கங்கடங்களைத் தீர்த்து ஆதரிப்பவர். அறங்களை உணர்ந்த வர்.	प्रयत्नवान्	எப்பொழுதும் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுக்கும் கொண்டைக் கைய பற்றினவர். மற்றப்பொருளை விரும்ப பாட பரிசுத்தமுற்றதி.
धर्मज्ञः		शुचिः	

कुर्वोचितमतिः क्षात्रं धर्मं स्वं बहुमन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत्स्वर्गफलं ततः ॥

कुर्वोचितमतिः	பிறத்தகுலத்திற்கேற்ற பேரறிவுடைமையவர்	मन्यते	கம்பியிருக்கிறார்.
परया	பெரும்	ततः	ஆதலால்
कीर्त्या	உலகப்புசழால்	स्वं	தனது
महत्	மஹத்தான	क्षेत्रं	சுதந்திரிய
स्वर्गफलं	ஸவர்க்கப்பிராப்தி உண்டென்கு	धर्मं	தர்மத்தை
		बहुमन्यते	ஆளத்தியுடன் அஃது கடும் துவருகிறார்.

नाश्रेयसि स्तो यश्च न विरुद्धकथाशुचिः । उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्वथा ॥१७॥

अश्रेयसि	பிறகுக்கு ஆக்கமுண் டாகும் விஷயத்தின்	उत्तरोत्तर- युक्तौ च	தரணம் முதலில் மொ ழிதல், செவிகாற்றிய தற்கு பதினாறுந் தல், இவ்விரண்டிற் கும் வேண்டிய யுக்தி விஷயத்தில்
स्तो न	இறக்காதவர்.	वक्ता	
विरुद्ध- कथाशुचि नः	தருமவிரুদ্ধமான மொழிகளுக்கு இட க்கொடுக்காதவர்.	वाचस्पतिः	விவாழ்பகமான்
			यथा
		यः च	எவரோ, அவர் இவர்.

अरोमस्तरुणो वाम्सी वपुष्मान्देशकालवित् । लोके पुरुषसारज्ञः साधुरेको विनिर्मितः ॥

अरोमः	மேயற்றவரும்,	साधुः	புண்பாத்தமாவகிய
तरुणः	பிரகாசமாய் கிணக்கு கிறவரும்,	वाम्सी	சூயகாகிக்குணு
देशकालवित्	இடம், காலம் இவை களை ஆற்றிவரும்,	लोके	உலகில்
पुरुषसारज्ञः	ஊனக்களின் உட்கருத் தையறிதவரும்,	वपुष्मान्	உருவமெடுத்த அவத ரித்திருக்கின்றவராய்
एकः	ஒப்புயர்வற்ற	विनिर्मितः	யாவராலும் கொண்ட டாடப்பட்டார்.

स तु श्रेष्ठैर्गुणैर्व्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । वहिथर इव प्राणो बभूव गुणवत्तरः ॥१९॥

पार्थिवात्मजः	சங்கிரவர்ந்தி திருமகனாரும்,	व्युक्तः	வினக்குகிறவருமாயின
गुणवत्तरः	விசேஷமாகத்தமகுணங்களை யுடையவரும்,	सः	ஆவர்
तु	விவரித்துச்சொல்லாதமற்றபடியான	प्रजानां	பிரான்களுக்கு
श्रेष्ठैः	மேம்பட்டவரான	वहिशरः	{ உட்கொண்டு வெளியே உருக்கொண்டு உணவுகின்ற
गुणैः	குணங்களைகளும்	प्राणः इव	உயிரென
		बभूव	வினக்கினார்.

सम्यग्विद्याव्रतस्नातो यथावत्साङ्गवेदवित् । इष्वस्त्रे च पितुः श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதருக்குத் தாயனாரும்	साङ्गवेदवित्	அங்கங்களோடுகூடிய வேதங்களை யறிந்தவர்.
सम्यक्	நன்றாய் [ராகிய ஆவர்	इष्वस्त्रे	படைக்கல்லியில்
विद्याव्रतस्नातः	{ விக்கைதகளைக்கற்று விசதங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	पितुः च	தந்தையரினும்
यथावत्	உள்ளபடி	श्रेष्ठः	கிறந்தவராய்
		बभूव	வினக்கினார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनः सत्यवायुजुः । वृद्धैरभिविनीतश्च द्विजैर्धर्मार्थदक्षिभिः ॥२१॥

साधुः	தேவராகிதமுன்னோர்களை யுடையவர்.	सत्यवाक्	சொன்ன சொல் தவறாதவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்களை னால் குலத்திற்கு சீரோபூதணமாய் விளங்குகிறவர்.	धर्मार्थदक्षिभिः	{ தர்மம் தந்தகளை ன்ப உடனாய் விளக்க உபதேசிய்கும்
अदीनः	உள்ளம் பூரித்தவராய்	द्विजैः	வேதிய
क्रजुः	நேர்வழியில் நடக்கின்றவராய்	वृद्धः च	பெரியோர்களோடே
		अभिविनीतः	நன்கு சிகழிக்கப் பெற்றவர்.

धर्मकामार्थतत्त्वज्ञः स्मृतिमान् प्रतिभानवान् । लौकिके समयाचारे कृतकल्पो विशारदः ॥

स्मृतिमान्	உணர்ந்ததை எக்காலத்திலும் மறவாதவர்.	लौकिके	உலகசம்மதமாயிருக்கும்
प्रतिभानवान्	{ புதிதுபுதிதாய் மேன்மேல் தோன்றுகிறபுத்திகளோடுகூடியவர்.	समयाचारे	ஸங்கேதஆசாரத்தில்
धर्मकामार्थ- तत्त्वज्ञः	தர்மம் ஒன்றிலிருந்து தான் நாம் விரும்பும் நன்கு புருஷார்த்தங்களும் சித்திக்கின்றனவெனும் தத்துவத்தை உணர்ந்தவர்.	विशारदः	மகாப்பிரஸித்திபெற்றவராய்
		कृतकल्पः	{ யாவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உதாரணமாயிருப்பவர்.

निभृतः संवृताकारो गुप्तमन्त्रः सहायवान् । अमोघकौभर्षथ ल्यागसंयमकालवित् ॥२३॥

निभृतः	{ பணிபவெண்டியவர்க ளிடத்தில் பணிந்து ஓடினபவர்,	सहायवान्	{ ஆப்,நலிவேகி,தர்களு டையவர்.
संवृताकारः	{ திருவுளத்தில் கருதிய வகத் திருவுளத்தி லே அடக்கிவைக்கும் திறமைபுடையவர்.	अमोघकौभर्षथः	{ வீணாகாத கிணமும் களிப்பும் உடையவர்.
गुप्तमन्त्रः	{ தான் மேற்கொண்ட காரியம் முற்றினும் மு டிவுபெறும்வகையி லும் சிறர் அறியாவ ண்ணம் மறைப்பவர்.	ल्यागसंयम- कालवित् च }	{ வெருளைச்செலவிட வேண்டிய சமயத்தை யும் செர்க்கவேண்டிய சமயத்தையும் திந்த வர்.

दृढभक्तिः स्थिरप्रज्ञो नासद्ग्राही न दुर्वथाः । निस्तन्द्रिप्रमत्तश्च स्वदोषपरदोषवित् ॥२४॥

दृढभक्तिः	{ கவியாத பக்தியுள்ள வர்.	दुर्वथाः न	{ அலுசி,நமொழிகளை மொழியாதவர்.
स्थिरप्रज्ञः	{ நிலைகொடாத ஞானமு டையவர்.	निस्तन्द्रिः	{ சோப்பலில்லாதவர்.
असद्ग्राही न	{ தீயோரைத்தன்னரு கேசொலிடாதவர்.	अप्रमत्तः	{ எமாந்துபோகாதவர்.
		स्वदोषपरदोष- वित् च }	{ தனது தோஷங்களை யும் பிறரது தோஷங் களையும் உன்னைய அறிபவர்.

शास्त्रज्ञश्च कुतज्ञश्च पुरुषान्तरकोविदः । यः प्रहानुग्रहयोर्वधान्यायं विचक्षणः ॥ २५ ॥

शास्त्रज्ञः	{ சாஸ்திரங்கள் எல்லா வற்றையும் கற் றுணர் ன்தவர்.	प्रहानुग्रहयोः च	{ முறைப்படி ஆராய்ந்து ஓரூவனைத்தம்மைச் சேர்க்தவனுக் கடுப்ப திலும் அப்படி எடுத் துக்கொள்ளப்பட்ட வனை ஆதரிப்பதிலும்
कुतज्ञः	{ கித்தாத்தங்களில் கிபுணர்.	विचक्षणः	{ வெகு கிபுணர்.
पुरुषान्तरकोविदः	{ மனிதர்களின் ஸ்வபா வணத்தியாசங்களை நன்கு அறிந்தவர்.	यः च	{ என் ஓரூவனோ அவர் இவர்.
वधान्यायं	{ சாஸ்திரப்பிரகாரம்		

सत्संग्रहप्रमहणे स्थानविनिग्रहस्य च । आयकर्मण्युपायज्ञः संदृष्टव्ययकर्मवित् ॥ २६ ॥

सत्संग्रह- प्रमहणे }	{ புண்பா தமர க்களை வள்ளபடி அறிந்து ஏற்றுக்கொள்வதி லும் அவர்களை ரக்சி ப்பதிலும்	स्थानवित्	{ சமயம் தெரிந்தவர் ?
	{ நும்தடர்களே தந்தக வர் ஆகிவிட்டதற்கும்	आयकर्मणि	{ தலம்,தெடுவதில்
		उपायज्ञः	{ நியாயவழிகளில் கிபு ணர்.
निग्रहस्य च		संदृष्टव्य- यकर्मवित् }	{ ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட செலவிடும் வழிகளை யறிந்தவர்.

श्रेष्ठं शास्त्रसमूहेषु प्रातो व्यापिश्रकेषु च । अर्थधर्षो च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥

शास्त्रसमूहेषु	शास्त्रों तिरासமுதங்க்களினும்	अर्थधर्मो च	அர்த்தத்தையும், தருமத்தையும்
व्यापिश्रकेषु च	{ व्याप्यஸ்கிருதமுதம், பிராகிருதமுதம், இவைகளினிள் திரந்தங்க்களினும்	संगृह्य	தேடி,
श्रेष्ठं	சிறப்பை	सुखतन्त्रः	இன்பத்தை அனுபவித்துவருபவர்.
प्रासः	பெற்றவர்.	अलसः च न	வீண்காலம் போக்காரவர்.

वैहारिकाणां शिल्पानां विज्ञातार्थविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥

वैहारिकाणां	{ உல்லாசமாய்க்காலக் கழிப்பதற்குரிய பிரிவு, வீணை, புல்லாக்கழல் முதலியவைகளினிள்	आरोहे च	ஆர்வமளவில்வளவுபக்கிட்டுக்கொடுக்கவேண்டும் என்னும் முறைகளை நன்கு அறிந்தவர்.
शिल्पानां	சிற்பங்களுடைய	विनये च	யானை குதிரைகளில் வீணை ஏறுவதிலும்
विज्ञाता	அட்பங்களையறிந்தவர்.	युक्तः	ஆடக்கித்தன்மனம் போல் நடக்கச்செய்வதிலும் கிபுணர்.
अर्थ-विभागवित्	{ அரசாங்க ஐவேஜியை அரசாங்க காரியங்களுக்கு இது இதற்கு		

धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंमतः । अभियाता प्रहता च सेनानयविशारदः ॥

अप्रभृष्यश्च संग्रामे कुर्दैरपि सुरासुरैः ॥ ३० ॥

धनुर्वेदविदां	தனுர்வேதத்தையறிந்தவர்களில்	प्रहतां च	{ தாமாகவே சத்தானுவை நாடிச்சென்று பொருதி வெற்றி கொள்பவர்.
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	सेनानयविशारदः	சேனைகளை அணிவகுப்பதில் கிபுணர்.
लोके	உலகத்தில்	संग्रामे	யுத்ததில்
अतिरथसंमतः	{ அதிகிரிசர்களைல்லா யானும் கொண்டாடப்பட்டவர்.	कुर्दैः	கொடுக்கொண்ட
अभियाता	{ சத்தானுவந்தபின் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்றிருப்பவரல்லவர்.	सुरासुरैः	தேவர்கள், அசுரர்கள்
		अपि च	இவர்களை ஒழிக்க
		अप्रभृष्यः	வெல்லாமென்னாதவர்.

अनसूयो जितक्रोधो न ह्यसौ न च मत्सरी । न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः ॥

अनसूयः	பொருமைகடந்தவா.	जितक्रोधः	{ கொபம் செலுத்தவே ண்டிய இடக்களில் செலுத்துகிறவர்.
च	அதனால்	मत्सरी न	
भूतानां	உன்மத்தகொபமற்ற	च	தன்னலம்தெடாதவர்.
अवमन्ता न	அடியார்களுக்கு [வர்.	कालवशानुगः न	{ அதனால் காலத்திற்கு வசப்பட்ட கடக்காதவர்.
च	அதனால்		

एवं श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । संपत्सिद्धि लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ॥
 बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शचीपतेः ॥ ३२ ॥

एवं	இவ்வகையாகிய	क्षमागुणैः	பொறுமைக்குணம்
श्रेष्ठैः	மேன்மை	वसुधायाः	பூமிதெளிக்கும், [வாள்
गुणैः	குணங்களோடு	बुद्ध्या	புத்தியால்
युक्तः	கிணங்கும்	बृहस्पतेः	பிருகஸ்பதிக்கும்
पार्थिवात्मजः	சக்கிரவர்த்தி திருமக னாகிய அவர்	वीर्येण	வீரியத்தால்
विषु लोकेषु अपि	முன் றுடலகக்களிலும்	शचीपतेः	இந்திரனுக்கும்
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	तुल्यः	ஸமானராய்
		समतः	அபிராமராய் கிணங்க னார்.

तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसञ्जनैः पितुः । गुणैर्विरुचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	सर्वप्रजाकान्तैः	{ ஸகலபிரஜைகளின் மனங்களைக்கவர் கின்றவைகளுடன்
पितुः	தந்தைக்கும்	प्रीतिसञ्जनैः	
सूर्यः	சுதிரவன்	गुणैः	அன்பு. இளைக்கி ன்றவைகளுடனான குணங்களால்
अंशुभिः	கிரணங்களால்	तथा	அப்படியே
दीप्तः	தேஜோமயமராய் கிணங்க குகிறதா	विरुचे	அபிராமராய் கிணங்கி னார்.
इव	எவ்வண்ணமோ அன் றண்ணமே		

तमेवं गुणसंपन्नमप्रवृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ३४ ॥

एवं	இப்படிப்பட்ட	लोकपालोपमं	உளகபாலகளுக்கு
गुणसंपन्नं	குணஸம்பிருத்தியுண்ட யவராய்	नं	ஒப்பாயிருக்கிற அவரை
अप्रवृष्यपराक्रमं	{ எவராலும் வெல்ல வெண்ணாத பாகக் கிராமராய்யாய்	मेदिनी	பூமி
		नाथं	அதனுதற்படி.
		अकामयत	கிருபயமுற்றது.

एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रे चिन्तां परंतपः ॥ ३५ ॥

परंतपः	{ எப்பொழுதும் வெற்றிபெறும் போன்றீரா ராகிய	गुणैः	உத்தமகுணங்களால்
दशरथः	தசரத	युक्तं	ஆபிராமணியிருப்பதை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	தன்மனதினுள்ளேயே கண்டு,
सुतं	சுந்தனை	तु	இவர்களிடயத்திலே
एतैः	இந்த	चिन्तां	பின் கண்டவாறு
बहुभिः	பல	क्रे	தன்மனம் கடுபட்டிருக்கிறதை
अनुपमैः	ஒப்பற்ற		கவனித்தார்.

अथ राज्ञो बभूवैव वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥

चिरजीविनः	வெகுநாளும் கண்டவரும்	रामः	இராமன்
वृद्धस्य	சான்றிராஞ்சொருமீதிய	राजा	இளவரசாக
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	स्यान्	இருக்கலாமே!
एवं	இவ்வாறே தீரியாய்	कथं	என் அப்படி சொல்வது
अथ	பின் கண்டவாறு	एषा	இது
बभूव	மனதினுள் தோன்	प्रीतिः	{ எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட மனோரத மாரிருக்கிறது. }
मयि	"நான் [யிற்று]		
जीवति	உயிருடனிருக்கும் பொழுதே		

एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिषिक्तमहं प्रियम् ॥३७॥

अस्य	இவருடைய	अहं हि	"நானே
हृदि	மனதில்	कदा नाम	எப்பொழுதுதான்
एषा	இந்த	प्रियं	பெறலரியக் சொல்வ
परा	மற்றோர் க்கிருந்த மரகிய	सुतं	புதல்வனை
प्रीतिः	மனோரதமானது	अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பட்டவனாய்
संपरिवर्तते	பின் கண்டவாறு சுழன்றுகொண்டிருக்கிறது.	द्रक्ष्यामि	கண்ணாறக்கண்டு கனிப்பேன்.

वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । मत्तः प्रियतरां लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

वृष्टिमान्	"மழைசொரியும்	लोकस्य हि	உலகத்திலே
पर्जन्यः इव	மழைக்கடவுள் இவ்வாறே	वृष्टिकामः	செஷாதனைக்கருதி
सर्वभूतानु- कम्पनः	மண்ணாடுகன் எல்லாவற்றினிடத்திலும் தண்ணளியுடையவனாய்	लोके	உலகில் [யவனாய்]
		मत्तः	என்னினும்
		प्रियतराः	மேம்பட்ட இனியனாய் விவய்க்கிறான்.

यमशक्रसमो वीर्ये बृहस्पतिसमो पतौ । पद्भीधरसमो धृत्यां मत्तश्च गुणवत्तरः ॥ ३९ ॥

वीर्ये	“பாசாக்கிரமத்தில்	धृत्यां	உலகமயமாக்கினைப்பில்
यमशक्रसमः	யமனுக்கும் இசுதிரனுக்கும் சிகரானவனும்,	मद्भीधरसमः	பகாவிஷ்ணுவிற்கு சிகரானவனும்,
पतौ	புத்தியில்	मत्तः च	என்னினும்
बृहस्पतिसमः	பிருகஸ்பதிற்கு சிகரானவனும்,	गुणवत्तरः	{ சிவரப்பட்டுணக்களை விற்றவனும் விளக்குகிறான்.

पद्भीमहमिमां कुम्भामधितिष्ठन्तमात्मजम् । अनेन वयसा दृष्ट्वा यथा स्वर्गमवाप्नुयाम् ॥ ४० ॥

अहं	“நான்	कुम्भाम्	எல்லாவற்றையும்
अनेन	இந்தப்படியே	अधितिष्ठन्तं	தன் ஆளுகைக்குள்ளிருக்கப்பெற்றவனும்
वयसा	சீரம், ஆரோக்கியமாய் இருக்கும்பொழுதே	दृष्ट्वा यथा	கேள் பார்த்துவிட்டுத்தான்,
आत्मजं	ஊமந்தனை	स्वर्गं	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
इमां	இந்த	अवाप्नुयाम्	பெறவேண்டும்.”
महीं	பூமி		

इत्येतैर्विविधैस्तैरन्यपार्थिवदुर्लभैः । शिष्टैरपरिमेयैश्च लोके लोकोत्तरैर्गुणैः ॥ ४१ ॥

तं समीक्ष्य महाराजो युक्तं समुदितैः शुभैः । निश्चित्य सचिवैः सार्धं युवराजममन्यत ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்,	अपरिमेयैः	அளவுகடந்தவைகளு
इति	இன்னும்படியும்	तैः	MAAN
तं	அவளை	गुणैः च	அந்த சிறந்த குணக்களோடும்
तैः	அந்த	युक्तं	விளக்குகின்றவனும்
एतैः	இந்த	समीक्ष्य	தன்பனதுள் கவனித்த,
विविधैः	பல	सचिवैः	மந்திரியர்களைடு
शुभैः	சல்லகுணக்களோடும்,	सार्धं	கலந்துபெசி
लोके	உலகில்	निश्चित्य	{ அவர்கள் அடிப்பிராயத்தையுடைய அறிந்துகொண்டு,
अन्यपार्थिवदुर्लभैः	{ வேறு எந்த மன்னனிடமும் இல்லாதவைகளும்	युवराजं	இளவரசராய் நியமிக்க வேண்டுமென
लोकोत्तरैः	எய்தும் மன்னிடத்தும் இல்லாதவைகளும்	अमन्यत	{ தனக்குள்ளேயே தீர்மானம் செய்துகொண்டார்.
शिष्टैः	ஸந்தீவரத்திற்குடைய மானவைகளும்,		
समुदितैः	{ அபூர்வபிறப்பில் எவ்வாறாவளித்தவாறிருக்கின்றவைகளும்,		

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

मेधावी	மேதாவி யாகுமவர்	भयं च	மனத்தொல்லையை
दिवि	விண்ணிலும்,	आत्मनः	தனது [யும்,
अन्तरिक्षे	ஆகாயத்திலும்,	शरीरे	தேகத்தினில்
भूमौ च	மண்ணிலும்,	जरां च	முடியாததனம் ஏற்பட்டிருப்பதையும்
उत्पातजं	{ கண்முன் காணும் அபசருனாக்களால் விளையும்	सञ्चक्षे	{ தனக்குள்ளேயே ஆராய்ச்சிசெய்து கவனித்தார்.
घोरं	அதி		

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके राघस्य बुबुधे संमियत्वं महात्मनः ॥४४॥

आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान्पुः ॥

सः	அந்த	संमियाचं	அத்யந்த அன்பின் அருளை
धर्मात्मा	தர்ம தர்மவான்	आत्मनः	தனது
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்,	भक्त्या	அந்தக்காரண அன்பால்
लोके	உலகில்	प्रियेण च	மனோதமாயிருப்பதால்
प्रजानां	பிரஜைகளின்	योक्तुकामः	புரிய விரும்பியவராய்
श्रेयसे च	நன்மையின் பொருட்	त्वरितवान् च	காலதாமதம் செய்யக் கூடாதென்கிறவராகி
आत्मनः	தனது [டும்	अथ	இப்பொழுது
शोकापनुदं च	மனக்கவலை யை தீர்க்கி ததாபிருக்கிறதும்	बुबुधे	மனதிலுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.
पूर्णचन्द्राननस्य	முழுமதிபொன்ற திரு முகமண்டலமுடைய		
महात्मनः	மகாத்மாவாகிய		
राघस्य	ராமருக்கு		

नाना नगरवास्तव्यान् पृथग्जानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानानृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः	மீடீயில்	प्रधानान्	அருகாமையிலுள்ள த லைமையானவர்களையும்
नगरवास्तव्यान् } नाना }	இதர நகரங்களில் வசிப்பவர்களையும் கிட்டிகிட்டி,	पृथिवीपतीन्	மன்னர்களையும்
पृथक् जानपदान् } अपि }	இதர கிராமங்களில் வ சிப்பவர்களையும் அப் படிவ கிட்டிகிட்டி,	समानिनाय	அழைத்துவர ஆக்ஞ பித்தருளினார்.

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया	காலதாமதமாகுமா கையால்	तौ तु	அவ்விருவர்களும்
केकयराजानं	கேகயராட்டரசரையும்	पश्चात्	காரியமான பின்னர்
जनकं नराधिपं च	ஜனகமன்னரையும்	प्रियं	நல்ல செய்தியை
आनयामास न	அழைத்துவரச் சொ ல்லவில்லை.	श्रोष्यतः वा	கேள்வியுற்று மகிழ் வார்களென்றார்.

तान्वेषम नानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । इदृशाङ्कितो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥ ४८ ॥

राजा	சக்கிரவர் தீதிரார்,	तान्	அவர் களை
नानाभरणैः	பல ஆபரணங்களால்	प्रजाः	பிரஜைகளை
यथाहं	அவர்களை நிறுவண்ணா மாறும்	प्रजापतिः	பிரம்மதேவர்
अलंकृतः	அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वेष्म	அரண்பனைக்கு [ராய்	इदं	குறிக்கட்டாவித்தரு கிறார்.
प्रतिपूजितान्	ஆங்களை வணக்கிப்பேற்றி கொண்டுவந்துகொள்ளும்		

अथोपविष्टे नृपतां तस्मिन्परबलाद्देने । ततः प्रथिविशुः शेषा राजानो लोकममताः ॥

ततः	அதன்மேல்	अथ	உடனே
तस्मिन्	அந்த	शेषाः	இதர
परबलाद्देने	என்றுள்ள பலத்தை அடக்கவல்ல	लोकममताः	முனைகத்தில் பிரகித்த திடுபந்துகொள்ளும்
नृपतां	சக்கிரவர் தீதிரார்,	राजानः	மன்னர்கள்
उपविष्टे	உட்கார்ந்த	प्रथिविशुः	வந்துகொள்கிறார்கள்.
अथ राज्ञा वितीर्णेषु विविधेष्व्वासनेषु च । राजानमेवाभिमुखानिषेदुर्नियता नृपाः ॥		राज्ञा च	சக்கிரவர் தீதிரார் மேலே
नियताः	திருடமான பக்கி	वितीर्णेषु	காட்டியிருக்கப்பட்ட
नृपाः	அரசர்கள் [முள்ள	विविधेषु	பல
राजानं	சக்கிரவர் தீதியாருக்கு	आसनेषु	ஆஸனங்களில்
अभिमुखाः एव	எதிர்முகமிருக்கும் வண்ணமாயே	निषेदुः	உட்காந்தார்கள்.
अथ	அப்பொழுது		

स लब्धमानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुरालयैर्जानपदैश्च मानवैः ।

उपोपविष्टैर्नृपतिर्हतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवापरैः ॥ ५१ ॥

लब्धमानैः	கன்கு உபசரிக்கப் பட்டு	नृपैः	குழப்பப்பட்டு, குந்த
उपोपविष्टैः	ஆஸனங்களில் உட்கார்ந்த குந்தவர்களுக்கும்	सः	உத்த
विनयान्वितैः	பூண்பக்தியுடன் வந்து களுமாவ	नृपतिः	சக்கிரவர் தீதிரார்,
नृपैः	மன்னர்களாலும்	सहस्रचक्षुः	இத்திர
पुरालयैः	மகரவாஸிகளும்	भगवान्	பகவான்
जानपदैः	கிராமவாஸிகளுமாவ	अपरैः	தேவர்களால்
मानवैः च	மனிதர்களாலும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		बभौ	கிண்கிணார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

श्रीरामाभिषेकमन्त्रः—ஸ்ரீராமரது ராஜ்யாபிஷேகத்தைப் பற்றிய மந்திராலோசனை.

ततः परिषदं सर्वामामन्त्र्य वसुधाधिपः । हितमुद्धरणं वैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रथितं च	யாவரும் நிக் துள்ள
वसुधाधिपः	சக்கிரவர் த்தியார்,		வண்ணமாயே
एवं	இவ்விதமாய்	उद्धरणं	உள்ள க்களைக் குளிரச்
परिषदं	சபையி துள்ள		செய்யும்
सर्वी	எல்லோரையும்	हितं	குசலப்பிரசன்னமாகிற
	பார், த்து	वचः	மொழியை
आमन्त्र्य	முகமன்கறி,	उवाच	சொல்லியருளினார்.

द्वन्द्वभिस्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥ २ ॥

राजलक्षणयुक्तेन कान्तेनानुपमेन च । उवाच रसयुक्तेन स्वरेण नृपतिर्नृपान् ॥ ३ ॥

नृपतिः	துணக்களைக்கைகொடு த்ததுக்காத்தருளும்	राजलक्षणयुक्तेन	ராஜலக்ஷணக்களுக்க தேற்றதாய்
राजा	சக்கிரவர் த்தியார்,	कान्तेन	கேட்போர்களின் செ லிகளுக்கினியதாய்
महता	உரத்த	रसयुक्तेन	கேட்போர்களின் மன க்களைக் கவருகின்ற தாய்
स्वरेण	சத்தத்தோடு	अनुपमेन च	ஒப்புயர்வு இல்லாத துமையான
नादयन्	கொலத்தீக்கும்	स्वरेण	குரலுடன்
जीमूतः	மேகம்	नृपान्	மன்னர்களைப்பார் த்து
इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணம்	उवाच	பின் கண்டவாறு திரு வாய்மலர்த்தருளினார்.
गम्भीरेण	ஆழ்ந்த		
द्वन्द्वभिस्वनकल्पेन	துந்துபிலாத்யகோ ஷம்பொன்றதாய்		
अनुनादिना	பிரதித்தவனி உண் டாக்குகின்றதாய்		

विदितं भवतामेतद्यथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकर्मण राजेन्द्रैः सुतवत्परिपालितम् ॥ ४ ॥

मे	என்னுடைய	राजेन्द्रैः	ராஜோத்தமர்களால்
एतत्	இந்த	सुतवत्	மக்களைப்போல
उत्तमं	எல்லாவற்றினும்	परिपालितं यथा	பரிஷுடன்பாதுகாத்த வரப்பட்டதென்பது
राज्यं	ராஜ்யமானது (பெரிய	अवनां	உக்குளுக்கு
मम	என்னுடைய	विदितम्	தெரிந்த விஷயம்.
पूर्वकैः	முன்னோர்களான		

सोऽहमिक्ष्वाकुभिः सर्वैर्नरेन्द्रैः परिपालितम् । श्रेयसा योक्तुकामोऽस्मि सुखार्हमखिलं जगत् ॥

सः	“அந்த	जगत्	உலகம்
अहं	நான்	अखिलं	எல்லாவற்றிற்கும்
इक्ष्वाकुभिः	இஷ்வாகுமுகுமாரர், தீய	श्रेयसा	ஒரு பெரிய மக்கள்
नरेन्द्रैः	சக்கிரவர்த்திகள்		சிறுத்தியத்தால்
सर्वैः	எல்லோராலும்	योक्तुकामः	{ குழந்தைகொண்டிருக்கிறதற்கு மனாரிடுபட்டவனாய்
परिपालितं	பரிபாலித்துவாப்பட்டு டனும்,	अस्मि	இருக்கிறேன்.
सुखार्हं	{ மேல்மேல் ஒக்கிவளருகிற சேஷமத்திற்கு பாத்திரமாக இருக்கிற தாமரை		

मयाऽध्याचरितं पूर्वैः पन्थानमनुगच्छता । प्रजा नित्यमन्दित्रेण यथाशक्त्यभिरक्षिताः ॥

पूर्वैः	“என்முன்னோர்களால்	मयाऽपि	என்னாலும்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட டனும்	अन्दित्रेण	நூக்கிரகையுடையவனாய்
नित्यं	மாற்றமுடியாததாய் நிருக்கிறதான	यथाशक्ति	என் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும்
पन्थानं	வழியை	प्रजाः	பிரஜைகள்
अनुगच्छता	அவ்வழியித்தாவரும்	अभिरक्षिताः	ஆசரித்துவாப்பட்டு டார்கள்.

इदं शरीरं कृत्स्नस्य लोकस्य चरता हितम् । पाण्डुरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया ॥

इदं	“இந்த	आतपत्रस्य	குடைபின்
शरीरं	சேதமானது	छायायां	கீழலில்
मया	என்னால்	हितं	பரிபாலனத்தை
कृत्स्नस्य	என்கல்	चरता	செய்ததால்
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	जरितम्	கிட்டற்றதாய்ச் செய் யப்பட்டது.
पाण्डुरस्य	பெண்		

प्राप्य वर्षसहस्राणि बहुभ्यापुंषि जीवतः । जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये ॥

प्राप्य	“வாழ்ந்தாட்களில்	प्राप्य	பெற்றிருக்கிறதாமாவ
बहुनि	பல	अस्य	இந்த
वर्षसहस्राणि	ஆயிரமண்டுகளை	शरीरस्य	சீரத்திற்கு
जीवतः	கண்டிருக்கிறதும்	विश्रान्ति	விசிரந்தியை
जीर्णस्य	முடியாததனத்தை	अभिरोचये	நான் உத்தேசிக்கிறேன்.

राजमभावजुष्टां हि दुर्वहाम जितेन्द्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुरं वहन् ॥९॥

लोकस्य	"உலகிற்கு	गुर्वी	ஸர்க்கம் திருவந்தமா யிருக்கிற துமான
अजितेन्द्रियैः	{ ஸதா ஆஸக்திகொ ண்ட ஞானபுத்தீர் திரியங்களைக் கொண்டு	धर्मधुरं	{ தரன் செய்பவேண்டிய கடமைபாகிய பாரத் தை
राजमभावजुष्टां	{ ராஜமவாயிருந்து அர சாஸி செய்வதால் விளைவதும்	वहन्	வகிக்கின் தவனாய்
दुर्वहां	மிக்கப்பெந்தாயிருக்கி றதாய்	हि	அதனால்
		परिश्रान्तः	அதிலேயே மணம் சுடு பட்டிருக்கின் தவனாய்
		अस्मि	இருக்கிறேன்.

सोऽहं विश्रममिच्छामि पुत्रे कृत्वा प्रजाहिते । सन्निकृष्टानिमान्सर्वाननुमान्य द्विजर्षभान् ॥

सः	"அந்த	अनुमान्य	உடன்படுத்தி,
अहं	நான்	प्रजाहिते	பிராணிகளுக்கு ஹிதம் செய்யும திகாரத்தில்
समिच्छामि	இவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்	पुत्रे	பைந்தனை
इमान्	இந்த	कृत्वा	நியமித்து விட்டு,
द्विजर्षभान्	பிராமணைத்தமர்கள்	विश्रमं	கவலையற்றிருக்க
सर्वान्	எல்லோரையும்	इच्छामि	எண்ணுகிறேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्युगैर्ज्येष्ठो मयात्मजः । पुरन्दरसप्तो वीर्ये रामः परपुरुञ्जयः ॥ ११ ॥

रामः	"பூராமன்	परपुरुञ्जयः	{ எப்படிப்பட்டவர னும் வெல்லவெண் ணாதவன்.
मम	எனது	सर्वैः	எல்லா
ज्येष्ठः	முத்த	युगैः द्वि	குணங்களாலும்
आत्मजः	குமாரன்.	मां	என்னை
वीर्ये	வீரயத்தில்	अनुजातः	கிசர் த்தவன்.
पुरन्दरसप्तः	இந்திரனுக்கு ஒப்பா னவன்.		

तं चन्द्रमिव पुष्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्ये नियोक्ताऽस्मि प्रीतः पुरुषपुञ्जवम् ॥

पुष्येण	"புஷ்யககத்திரக் தொடு	पुरुषपुञ्जवम्	புருஷோத்தமனு
युक्तं	கூடிய	तं	அவனை [மரகிய
चन्द्रं	சந்திரபகவானை	यौवराज्ये	இளவரசில்
इव	போல்விளங்குபவனும்	नियोक्ताः	நியமிக்கும் அதிகாரம் வகிக்கும் நான்
धर्मभृतां	தருமகுணமுள்ளவர் களுள்	प्रीतः	செய்து முடித்து திருப் திகொண்டவனாக ஆக
वरं	சிறந்தவனும்	अस्मि	கருதுகிறேன்.

अनुरूपः स वै नाथो लक्ष्मीवांलक्ष्मणायजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥

लक्ष्मणायजः	எந்தமணனுக்கு முன் பிறந்த இவன்	नाथेन	ஒரு நா தனான்
लक्ष्मीवान्	{ எதைதரும் தேரவுபின் யி முடிக்கவல்ல பாக்கி யணிசெய்தம்பெற்றவன்.	नाथवत्तरं	எற்ற நா தனைப்பெற்ற தாய்
त्रैलोक्ये अपि		முவுலகமும்	स्यात् वै
येन	எந்த	अनुरूपः	ஆந்த
		नाथः	நாதன்
		सः	ஆவன்.

अनेन श्रेयसा सद्यः संयोज्यैवमिमां पहीम् । गतकेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥

एवं	இவ்வீதமாய்	निवेश्य	பொறுப்புச்சாற்றி,
सद्यः वै	இப்பொழுதே	गतकेशः	உலகவிடாபார்க்களில்
हर्मा	இந்த	अनेन	இந்த [பற்றற்றவனுக்கி
महीं	மண் ணுலகை	श्रेयसा	மோசூதானந்தத்தால்
तस्मिन्	ஆந்த	संयोज्य	கட்டுண்டு,
सुते	மைந்தனிடத்தில்	भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்.

यदीदं मेऽनुरूपार्थं मया साधु सुमन्वितम् । भवन्तो मेऽनुमन्यन्तां कथं वा करवाण्यहम् ॥

इदं	இது	यदि	இருக்குமாகில்
मया	என்னால்	भवन्तः	நீங்கள்
साधु	கன்றாய்	मे	எனக்கு
सुमन्वितं	{ ஆலோசித்துத்தீர்மா ணிக்கப்பட்டிருக்கிற து.	अनुमन्यन्तां	உடன்பாடு உறக்கட வீர்கள்.
मे		वा	அப்படியில்லையாகில்
अनुरूपार्थं	என் ணுடைய ஆலோசனை சரியான தாய்	अहं	நான்
		कथं	வேறெதை
		करवाणि	செய்யவேண்டும்?

यद्यप्येषा मम प्रीतिर्हितमन्यद्विचिन्त्यताम् । अन्या मध्यस्थचिन्ता हि विमर्दाभ्यधिकोदया ॥

एषा	இது	अन्या हि	பலரால் நிர்ணயிக்கப் பட்டதுதான்
मम	என் ணுடைய	मध्यस्थचिन्ता	{ மத்யஸ்தர்க்களாயிருந் து ஆலோசிக்கப்பெ ற்றதாய்
प्रीतिः	என்பவா பின்புடையனோட	विमर्दाभ्य- धिकोदया	
अन्यत्	வேறு [மாயிருக்கிறது.		
हितं	எற்ற னாரியம்		
यद्यपि	இருக்குமாகில்		
विचिन्त्यतां	தீர்க்காமலோசனைசெய் து விளம்புவீர்கள்.		

इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दस्रुपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नर्दन्त इव बर्हिणः ॥ १७ ॥

नृपाः	ராஜாக்கள்	मुदिताः	உன்னம் பூரிக்கவார்
वृष्टिमन्तं	மழைபெய்கிற	इति	இவ்வாறு [கனாய்
महामेघं	மகாமேகத்தை	ब्रुवन्तं	சொல்லும்
नर्दन्तः	கேகாத்தவனி செய்யும்	नृपं	மன்னரை
बर्हिणः	மயில்கள்	प्रत्यनन्दन्	புகழ்க் துகொண்டாய்.
इव	போல		ஸர்கள்.

स्निग्धोऽनुनादी सञ्ज्ञे तत्र हर्षसमीरितः । जनौघोद्घुष्टसन्नादो विमानं कम्पयन्निव ॥

तत्र	அப்பொழுது	अनुनादी	எதிரொலியும்
हर्षसमीरितः	ஹந்தோஷத்தா லுண்டானதும்	विमानं इव	{ எழு தனிக்கட்டுகளும் எழு உப்பரிக்ககளு முன்ன திருமாளிவை மையே
जनौघोद्घु- ष्टसन्नादः	{ ஜனக்கூட்டங்களால் நன்றாய் கோஷிக்கப் பட்ட சப்தமானது	कम्पयन्	அசைவுற்று நடுக்கச் செய்கின்றதாய்
स्निग्धः	உரத்ததாகிய	सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று.

तस्य धर्मार्थविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च पौरज्ञानपदैः सह ॥१९॥

समेत्य पन्त्रयित्वा तु समतां गतबुद्धयः । ऊचुश्च पनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं वचः ॥२०॥

पौरज्ञानपदैः	நகரத்தார்களோடும் நாட்டார்களோடும்	ज्ञात्वा च	அறிந்தும்,
सह	கூட	समेत्य	சேர்ந்து,
ब्राह्मणाः	பிராமணர்களும்,	सर्वशः	பலவுழியாகவும்
बलमुख्याः च	சைன்பத்தலைவர் களும்,	मन्त्रयित्वा	ஆராய்ந்து,
तु	இவ்விஷயத்தில்	आज्ञाय च	அறிந்துகொண்டு,
धर्मार्थ- विदुषः	{ நன்முயற்சியில் துதான் புருஷார்த் தங்கள் வித்திக்கின் றமிதனைகண்டுரைந்த	समतां गतबुद्धयः	{ ஒரேவிதமான தீர்மானத்துக்கு வந்தவர் கனாய்
तस्य	அவரது	वृद्धं	பெரியவராகிய
भावं	மனோபாவத்தை	दशरथं	தசரதரக்கிரவர்த்தி யாரைப்பார்த்து
पनसा	தனித்தனியாய் அவர் வர்கள் உள்ளத்தோடு	वचः	பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
		ऊचुः	விஞ்ஞரபனம் செய் தார்கள்.

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिपिञ्चस्व पार्थिवम् ॥२१॥

पार्थिव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	पार्थिव	அரசாரும் அதிகாரம் வகிக்கும்
सः	அந்த	युवराजानं	புவராஜாவாய்
वृद्धं	தேவரீர்	अभिपिञ्चस्व	{ திருவுழிவேகம் செய் துவைக்கத்திருவுளம் கொள்விராக.
अनेकवर्षसाहस्रः	அநேகமாட்சம் வரு ஷங்கள்		
वृद्धः असि	வாழ்க்கு மூய்புத்தீர்.		
रामं	ஸ்ரீராமரை		

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महताऽऽयान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥२२॥

महाबाहुं	"ஆஊர் வலாகூவும்	छत्रावृताननं	{ குடைவால் மறைக்கப் பட்ட திருமுகமண்டலமுடையவரால்
रघुवीरं	ரகுசூலகிலைநடும்	आयान्तं	வந்தகொளமாய்ப்போ
महाबलं	மகாபலவாலனுடைய கிய		வதை
रामं	ராமராமரை	इच्छामः हि	{ கண்ணூரக்கண்டு கனிக்க ஆவல் கொண்டுருக்கிறோம்.
महता	உயர்ந்த		
गजेन	யானைமீன்மீது ஏறிய		
	கொண்டு		

इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःभियम् । अजानन्निव जिज्ञासुसिद्धं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

इति	இப்படியாய்	अजानन्	விஷயம் தெரியாதவர்
तेषां	அவர்களுடைய	जिज्ञासुः	விஷயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவர்
मनःभियं	{ மனோபிஷ்டத்தை கங்கு விளக்கக்கூட இயற்றதாய்	इव	போலவுமாகி
तद्वचनं	அப்பொழிக்கு	इवं	பின்னடை
श्रुत्वा	திருக்கொளிகாற்றி,	वचनं	மொழியை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

श्रुत्वा वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तच्चतः ॥ कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥२५॥

राजानः	"மன்னர்களே !	इदं	கண்டுகளிக்க
मयि	நான்	कथं नु	ஏனோ
धर्मेण	நீதிவழுவாமல்	इच्छन्ति	பிராந்திக்கின்றீர்
पृथिवीं	பூமியை	मे	எனக்கு [கள் ?
अनुशासति	பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டுருக்கையில்	इच्छथ	{ மேம்பட்டவனாகவும் கொண்டுருக்கின்றீர் கள்.
मे	எனது	यत्	எதுவோ
वचनं	கொண்டீர்.	अथ	இது
श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனேயே	संशयः	ஐயமுள்ளதாயிருக்கி
भवन्तः	நீங்கள்	इदं	இது [முது.
मम	எனது	किं	என் ?
आत्मजं	மைத்தனான	तच्चतः	உள்ளது உள்ளபடி
राघवं	ராகவனை	ब्रूत	விளக்கக்கொள்வீர்
पति	ஆசனானும் ஆதிகாரம் வகிக்கும்		
युवराजं	இளவரசராய்		

ते तमूर्चुर्महात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो वृष कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥२६॥

பौरஜானபடை:	நகரத்தாரோடும் நாட்	वृष	" சக்கிரவர் த்தியாரோ!
सह	கடிய [டாரோடும்	ते	தேவரீரது
ते	ஆவர்கள்	पुत्रस्य	மைந்தனிடத்தில்
महात्मानं	மகரத்மாவாகிய	बहवः	ஆளவற்ற
तं	ஆவருக்கு	कल्याणाः	கல்யாண
उचुः	பின் கண்டவாறு பதி	गुणाः	குணங்கள்
	ஐகரத்தார்கள்.	सन्ति	கிறைந்திருக்கின்றன.

गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः ।

प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रवक्ष्यामोऽथ ताञ्छृणु

॥ २७ ॥

देव	" சக்கிரவர் த்தியாரோ!	आनन्दान्	{	யாவருக்கும் ஆணந்தம்
देवकल्पस्य	தெய்வம்போன்றவ	तान्		விளைவிக்கின்றனவைக
	ராய்	गुणान्	ஒருமரண	
गुणवतः	{	कृत्स्नान्	அந்த	
		பிறவிடத்தமகுணங்	अथ	குணங்கள்,
धीमतः	கள் ஆமையப்பெற்ற	प्रवक्ष्यामः	எல்லாவற்றையும்,	
	வரும்,	शृणु	இப்பொழுது	
प्रियान्	கற்றுதேர்ச்சிபெற்றவ		விவரமாய் காங்கள்	
	ருமாகிய ஆவருடைய		கூறுகின்றோம்.	
	ஆபூர்வமாயிருக்கின்ற		கிருச்செவி சாற்றுகி	
	வைகளும்,		ராக.	

दिव्यैर्गुणैः शकसमो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशां पते ॥

विशां पते	" சக்கிரவர் த்தியாரோ!	शकसमः	இந்திரனுக்கு நிகரான
रामः हि	ஸ்ரீராமர் ஒருவரே,	इक्ष्वाकुभ्यः	வர.
सत्यपराक्रमः	ஸத்யமான பராக்கிர		இக்தவாகுவம்சத்தில்
	மமுடையவர்.		பிறந்த அரசர்கள்
दिव्यैः	திவ்ய	सर्वेभ्यः अपि	எல்லாவரினும்
गुणैः	குணங்களால்	अतिरिक्तः	மேம்பட்டவர்.

रामः सत्पुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः । साक्षाद्रामादिनिवृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥

रामः अपि	" ஸ்ரீராமர் ஒருவரே	धर्मः	{	மானிடர்கலின் நல்
साक्षात्	மானிடஉருவமெடுத்த	श्रिया		வொழுக்கமெனும்
	துவந்த	सह	தருமமானது	
सत्पुरुषः	ஸத்புருஷர்.	रामान् च	நெறிதவருத்ததாகிய	
सत्यधर्म-परायणः	} ஸத்தியத்தையும் தரு	विनिवृत्तः	உத்தமகுணத்தோடு	
		மத்தையும் எப்பொ		கூட
	ழுதும் நழுவுவிடாத		ஸ்ரீராமர் ஒருவரிடமி	
	வர்.		ருந்துதான்	
लोके	உலகில்		அறியவேண்டியதாய்	
			விளக்குகிறது.	

प्रजासुखत्वे चन्द्रस्य वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्ये साक्षाच्छचीपतेः ॥

माक्षान्	198 நயலடித்தில் (காக்கள் அறிந்தவகையில்)	वसुधायाः	பூதேவிக்ஞும்,
प्रजासुखत्वे	பிரசுலுகை மலிபூகிப் பதில்	बुद्ध्या	புத்தியில்
चन्द्रस्य	சந்திரபகவாணுக்கும், பிறர்செய்யுமபராகக் களை பொறுத்தல்	बृहस्पतेः	பிரகல்பதிக்ஞும்,
क्षमागुणैः	வினியாதிருக்கல் முதலிய உத்தம குணங்களில்	वीर्ये	வீர்யத்தில்
		शचीपतेः	இந்திராணுக்கும்
		तुल्यः	சீகரானவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च शीलवाननसूयकः । क्षान्तः सान्त्वयिता शृङ्गणः कृतज्ञो विजितेन्द्रियः ॥
 मृदुश्च स्थिरचित्तश्च सदा भव्योऽनसूयकः ॥ ३१ ॥

धर्मज्ञः	நறும்பம் அறிந்தவர்.	शृङ्गणः	கபடமின்றி திருவுணத்தில் ஏது இருக்கிறதோ அதையே சொல்லுகிறவர்.
सत्यसन्धः च	சொண்஁சொல் தவறுதவர்.	कृतज्ञः	
शीलवान्	நல்லொழுக்கமுற்றவர்.	विजितेन्द्रियः	ஐம்புலன்களையும் வென்றவர்.
अनसूयकः	பிறர்மேல் மாயையக்கண்டு மனம் களிக்கின்றவர்.	मृदुः च	தஞ்சமடைந்தவர்களை கைவிடாதவர்.
क्षान्तः	அடியார்கள் செய்யும் அபராதங்களை மன்னித்தருளும் தண்ணனிபுடையவர்.	स्थिरचित्तः च	சகம் துக்கம் எனும் வேறுபாடில்லாத மனமுடையவர்.
सान्त्वयिता	எவருக்கும் தினமுண்டாகாதபடி நடக்கிறவர்.	सदा भव्यः	எக்காலத்திலும் தொண்டர்களுக்கு ஈடுபட்டுடக்கின்றவர்.
		अनसूयकः	அறிந்தவர்களுக்குக் காரணபுதமீகாதவர்.

मिथवादी च भूतानां सत्यवादी च राधवः । बहुभूतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता ॥

राधवः	பூரீராகவர்,	बहुभूतानां	மிகக் கல்கிபயிற்சி புள்ள
भूतानां	அடியார்களுக்கு	वृद्धानां च	ஞானவான்களுமனை
मिथवादी	காதுக்கு இனியமயம் மலிபூகி (காணாயம்)	ब्राह्मणानां	பிராமணர்களுக்கு
सत्यवादी च	வியாயமுரைப்பார்வர்.	उपासिता	வழிபடுபவர்.

तेनास्येहातुला कीर्तिर्यशस्तेजश्च वर्धते । देवासुरमनुष्याणां सर्वाक्षेषु विशारदः ॥ ३३ ॥

देवासुर- मनुष्याणां } सर्वाक्षेषु विशारदः तेन अस्य इह	தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர் களுள் எல்லா அஸ்திரங்களி லும் நிபுணர். அதனால் அவருடைய இவ்வுலகில்	तेजः यशः च कीर्तिः अतुला वर्धते	ஆமா னுஷ்யமாயிருந் கிறதும், எப்பொழுதும் யாவ ராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுகி றதுமாகிய கீர்த்தி ஒப்புயர்வற்றதாய் பிரபலமாய் விளங்கு கிறது.
---	---	---	---

सम्यग्विद्याव्रतज्ञातो यथावत् साङ्गवेदवित् । गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरतायजः ॥

भरतायजः सम्यक् विद्याव्रतज्ञातः यथावत्	பரதனுக்குத் தமயனா ராகிய அவர் சன்றாய் வித்தைகளைக்கற்று விரதங்களைச்செய்து முடித்தவர். உள்ளபடி	साङ्गवेदवित् भुवि गान्धर्वे च श्रेष्ठः बभूव	ஸாங்கவேதங்களை உலகில் [யறிந்தவர். ஸங்கீதசாஸ்திரத்தி லும் ஒப்புயர்வில்லாத தேர் ச்சிபெற்றவராய் விளங்குகிறார்.
---	---	---	--

कल्याणाभिजनः साधुरदीनात्मा महाद्युतिः । द्विजैरभिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्माथिनैः पुणैः ॥ ३५ ॥

साधुः कल्याणाभिजनः अदीनात्मा	தோஷரகித முன் னோர்களைபுடையவர். கல்யாணகுணங்களா ல் குலத்திற்கு கிரோ புஷணமாய் விளக் குகிறவர். எப்பொழுதும் உள்ள த்தை தளரவிடாதவர்.	महाद्युतिः धर्माथिनैः च श्रेष्ठैः द्विजैः अभिविनीतः	மகத்தான ராஜஸக்த பிரையபுடையவர். தர்மார்ந்தங்களில் நிபுணர்களான உத்தம பிராமணர்களால் நன்கு சிகழிக்கப்பெற் றவர்.
------------------------------------	---	---	--

यदा व्रजति संग्रामं ग्रामार्थे नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते ॥

सौमित्रिसहितः ग्रामार्थे नगरस्य वा	வசுந்திரமணருடனிருக்கு மவர் கிராமவிஷயமாகவோ அல்லது நகரவிஷயமாகவோ	गत्वा संग्रामं व्रजति यदा अविजित्य निवर्तते न	சென்று, போரை ஆடைந்த பிரமேயங்க ளிலெல்லாம் வெற்றிகொள்ளாமல் திரும்புவதில்லை.
--	---	---	--

संघामात्पुनरामस्य कुञ्जरेण स्थेन वा । पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपृच्छति ॥३७॥
पुत्रेष्वग्निषु दारेषु भेष्यशिष्यगणेषु च । निखिलेनानुपूर्व्याञ्च पिता पुत्रानिधौरसान् ॥३८॥

संघामात्	புத்தகத்தினின்றும்	भेष्यशिष्य- गणेषु च	பரிசூலக்கல், சிஷ்ய கணக்கள் இவர்கள் விஷயங்களிலும்
कुञ्जरेण	யானைமீது ஏறிக் கொண்டோ	निखिलेन	எனதையும் விடாமல்
स्थेन वा	அல்லது தேரின்மீது ஏறிக் கொண்டோ	पिता	தகப்பன்
पुनः	திரும்பவும்	औरसान्	தன்வயிற்றில் பிறந்த
भाराम्य	வந்தேசீர்த அலர்	पुत्रान्	புத்திரர்களை
नित्यं	ஒவ்வொரு பிரகாந்த பிழும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पौरान्	பட்டணத்துணைக்களை	स्वजनवत्	தன் இனத்தாரைப் போல்
पुत्रेषु	புத்திரர்கள் விஷயங்க ளிலும்,	भानुपूर्व्यां च	ஒவ்வொருவரைபும் தனித்தனியே
अग्निषु	அக்னிபிழைந்தவிஷ யங்களிலும்,	कुशलं	செந்தை
दारेषु	மனைவிகள் விஷயங்க ளிலும்,	परिपृच्छति	விசாரிக்கிறார்.

शुश्रूषन्ते च वः शिष्याः कचित्कर्मसु दंशिताः । इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभाषते ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமசாஹிய	शिष्याः	சிஷ்யர்கள்
रामः	ராமர்	कर्मसु	அலரவர்கள் கடமைக
वः	எங்களைப்பார்ந்து,	सदा	எக்காலத்திலும், என்
इति	இன்னுமிப்படியும்	दंशिताः	கைக்கழுடைபலாக சாய்
अभिभाषते	குசலம் கேட்கின்றார்.	शुश्रूषन्तं कश्चित् च	அடக்கிப்பணிகளை செய்கின்றவர்களார்
वः	* உங்கள்		

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः । उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ॥ ४० ॥

मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	भवति	இருக்கிறது.
व्यसनेषु	ஆயத்தாவளைகளி லெல்லாம்	सर्वेषु च	எல்லாவருடைய விஷ யங்களிலும்
भृशं	அவர்களிலும் அதிக மரம்	उत्सवेषु	சந்தேதரவுப்பமேயல் களில்
दुःखितः	உள்ளும் வருந்துகிற வரம்	पिता इव	தந்தை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		परितुष्यति	பிக்கக்களிப்புறுகின் றார்.

सत्यवादी षष्ठेष्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः । स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्म सर्वात्मना श्रितः ॥

धर्म च { मोक्षமும் அடைவதற்
குளுகைவலுவாத புன்
யா ணுவட்டா னங்காநா கி
ற தருமமொன்றையே
சர்வாத்மனாகி
சுருமமொன்றையே
எந்தப்பிரஸத்திலும்
எக்காலத்திலும்
அணுகிப்பவராகிய
ஸத்யவாதி.

महेष्वासः { திறந்த விஸ்வாஸி.
वृद्धसेवी { பெரியோர்களினடிமை
स्मितपूर्वाभिभाषी { புன்கிரிப்போடு பேசு
பவர்.
जितेन्द्रियः { விஷய நிராகங்கவரல்
ஆணுகவொண்ணு
தவர்.

सम्यग्प्रोक्ता श्रेयसां च न विगृह्यकथारुचिः ।

श्रेयसां च { சிறையஸ்ஸுகளுக்கு
सम्यग् { ஏற்ற
योक्ता { காண்புதர்.
विगृह्य- { தருமவிருத்தமான
कथारुचिः न } { மொழிகளுக்கு
இடக்கொடர்.

उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥

उत्तरोत्तर- } தானும் முதலில் பொ
युक्तौ } { ழிதல், செவி சாந்தி
யதற்கு பதினாறுத்
தல், இவ்விரண்டிற்
கும் வேண்டிய யுக்தி
விஷயத்தில்
वक्ता { சொல்வல் மையுடைய
வராகிய
वाचस्पतिः { வியாழபகவான்
यथा च { போன்றவர்.

सुधूरायताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् । राधो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः ॥

सुधूः { அழகிய புருவமுடை
யவராய்
आयताम्राक्षः { செவ்வரியோடி நீண்ட
திருக்கண்களை யுடை
யவராய்
शौर्यवीर्य- } தன்னால் முடியாதது
पराक्रमैः } { ளன் தமிழ்க்கை என்
கிற ஆற்றலா ளும்,
திவ்ய தேஜஸ்வினு
ளும், இவைகளுக்கு
ஏற்ற நடவடிக்கை
களினாலும்

लोकाभिरामः { மூன்றுலகத்தாரா ளும்
ஆபிராமராய் கொண்
டடப்பட்டவராகிய
स्वयं { சுயேச்சையாய்,
साक्षान् { மானிடம. நுவமெ
இத்துவந்த
विष्णुः इव { ஸ்ரீமகா விஷ்ணுவே
अयं रामः { இந்த ஸ்ரீராமர்.

प्रजापालनतत्त्वज्ञो न रागोपहतेन्द्रियः । शक्तैर्लोक्यमप्येष भोक्तुं किं नु पर्हीमिमाभू ॥

प्रजापालन- } பிரஜைகளை பாதுகாந்
तत्त्वज्ञः } { தும் வகையை குற்ற
மற அறிந்தவர்.
रागोप- } அடாதகாரியங்களில்
हतेन्द्रियः न } { இத்திரியங்களைச்
செலுத்தி பச்சாந்
தரப்படுகிறவரில்லை

एषः अपि { இவ்வொருவர் தான்
लोक्यं { மூவுலகையும்
भोक्तुं { ஆள
शक्तः { திறமையுள்ளவர்.
इमां महीं { இத்தமூயியொன்றை
பற்றி
किं नु { கேட்கவெண்டுமா ?

नास्य क्रोधः प्रसादश्च निरर्थोऽस्ति कदाचन । इन्त्येव नियमाद्ब्रह्मान् यत्रैष परिकुप्यति ॥

एषः **இவர்**
 नियमात् **தகுமாசரன் தீர விதிப்ப**
முயல்
 परिकुप्यति **கொபங்கொள் ளுகி**
 यत् **எவர்கண்டமே, [முது**
 वभ्यान् एव **தண்டனைக்குரிய**
ஆவர்களை மட்டுமே

हन्ति **செய்க்கின்றார்.**
 अस्य **இவருடைய**
 क्रोधः **கொபமும்**
 प्रसादः च **பிரஸாதமும் [கூட**
 कदाचन **எந்திராருமயத்தினும்**
 निरर्थः अस्ति न **பயன் நற்றதாக இல்லை.**

युनतयर्थैः प्रहृष्टश्च तमसौ यत्र तुष्यति

॥ ४६ ॥

भसौ **இவர்**
 यत् **யாரிடத்தில்**
 तुष्यति **மகிழ்வுறுகின்றனரோ**
 त **ஆவனை**

प्रहृष्टः **உள்ளும் பூரித்தவராய்**
 अर्थैः च **அறிவுடல்கள் எல்லா**
வற்றினும்
 युनक्ति **சேர்த்துக் கவகின்றார்.**

शान्तैः सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसंजननैर्वृणाम् । गुणैर्विसृष्टे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः **ஸ்ரீராமர்**
 सूर्यः **சூரியபகவான்**
 अंशुभिः **கிரணங்களால்**
 दीप्तः **பிரகாசிக்கிறது**
 इव **எவ்வண்ணமோ அவ்**
வண்ணமே
 वृणां **மனிதர்களுக்கு**
 शान्तैः **அனாமஸமாய்**

गुणैर्विसृष्टे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥
 प्रीतिसंजननैः **நன்மை செய்வதால்**
விளைகின்ற
 सर्वप्रजाकान्तैः **{ எல்லா ஜனங்களின்**
மனதைக் கொண்டு
கொண்டு விட்டவை
களால்
 गुणैः **உத்தமகுணங்களால்**
 विसृष्टे **இளியாய் வினக்கு**
கிருர்.

तमेव गुणसंपन्नं रामं सत्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत् मेदिनी ॥ ४८ ॥

एव **இப்படிப்பட்ட**
 गुणसंपन्नं **குணஸம்பிருத்தியுடைய**
பவராய்
 सत्यपराक्रमं **{ எவராலும் வெல்ல**
வெண்ணாது பராக்
கிரமசாலியாய்

लोकपालोपमं **உலகபாலர்களுக்கொ**
ப்பாணிகுக்கிற
 त रामं **அந்த ஸ்ரீராமரை**
 मेदिनी **பூம்**
 नाथ **நாதனுக்கு**
 अकामयत् **விருப்பமுற்றது.**

वत्सः श्रेयसि जातस्ते दिष्टवाजसौ तव राघव । दिष्टया पुत्रगुणैर्वृक्तो मारीच इव काश्यपः ॥

राघव **தகர நகர்கிரவர் த்தி**
யாரோ!
 मारीचः **{ பத்து பிரஜாபதிகளின்**
ஒருவரான மரீசி என
பவரின் புதல்வரான
 काश्यपः **காச்யபர் எப்பவன்**
 इव **எவ்வண்ணமோ அவ்**
வண்ணமே

पुत्रगुणैः **{ புத் எனலும் நகரத்தி**
கின்ற விடுகித்தல்,
பிதாக்களின் மணக்க
அலைகளை ஒழித்தல்,
பிதாக்களுக்கு சுக்கு
வைத செய்தல் முத
லான புதல்வர்களுக்கு
கு இருக்கவேண்டிய
தற்குணங்களேனாடு

युक्तः	விளக்கிக்கொண்டிருக்கும்	दिष्ट्या	சடுபட்டுவிட்ட திருமாவின் தண்ணீர்பாணும்
असौ	இவர்	दिष्ट्या	எக்கனது பாக்கிய விசேஷத்தாலும்
तव	தேவரீரது	ते	தேவரீரது
श्रेयसि	{ புண்ணியசிருத்தியுள்ளார் வரினையும் தரும் மொன்றில்	वसः	திருக்குமாரனாய்
		जातः	திருவவதாரம் செய்திருக்கின்றார்.

बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु सगन्धर्वोः गेषु च ॥ ५० ॥
आशंसते जनः सर्वो राष्ट्रे पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१ ॥

देवासुरमनुष्येषु	{ தேவர்கள், அசுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்களிலும்	पौरजानपदः च	{ நகரங்களிலும் காடுகளிலும் இருக்கிறதமான
सगन्धर्वोः गेषु	கந்தர்வர்கள் உள் விட்ட நாடர்களிலும்	जनः च	ஐனக்களும்
पुरवरे	நகரத்திலும்	विदितात्मनः	திரிவோகப்பிரலித்தி பெற்றவாராகிய
राष्ट्रे च	தேசத்திலும்	रामस्य	பூரீராமருக்கு
सर्वः	எல்ல	बलं	பலமும்
जनः तथा	ஐனக்களும்	आराभ्यं	ஆரோக்யமும்
आभ्यन्तरः	ஆந்தப்புரங்களிலிருக்கிறதும்	आयुः च	ஆயுளும்
बाह्यः	அன்னிய	आशंसते	{ மென்மேலும் பெருகவேண்டுமெனப்பிரார்த்திக்கிறதும்.

स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायंप्रातः समाहिताः । सर्वाद्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः ॥
तेषामभिमतं देव त्वत्प्रसादात्समृद्धयताम् ॥ ५३ ॥

तरुण्यः	தருணிகளும்	रामस्य	பூரீராமருக்கு
वृद्धाः	கிழவிகளுமென	अर्थं	நலம்பெருகுவதற்காக
स्त्रियः च	பெண்டிகளும்	देवान्	தெய்வங்கள்
सायंप्रातः	தினந்தோறும் காலை மரகையிலும்	सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
		नमस्यन्ति	வணக்கிவேண்டுகின்றார்கள்.
समाहिताः	{ பரிசுத்தர்களாயும், ஏகக்கரித்தர்களாய் மீறும் துகொண்டு	देव	எக்கிரவர்த்தியாரே!
	{ உலகில் உத்தமரெனக் கொண்டாடப்பட்ட வராகிய	तेषां	ஆவர்களுடைய
यशस्विनः		अभिमतं	தெய்வப்பிரார்த்தனை
		त्वत्प्रसादात्	தேவரீரின் ஆளுளால்
		समृद्धयताम्	ளித்திபெற்றதாய் விளக்கவேண்டும்.

ராமபிந்தீவரஶ்யாபம் சர்வஶந்ருநிவர்ட்டம் | பஶ்யாபு யுவுராஜ்யஸ்ய தவ ராஜுதமாட்பஜம் ||

ஶ்நீவரஶ்யாபம்	{ கருவிகப்தல்மஸரீபொல் சியாமலவர்ட்டம் த்திரு கொலியரூபம்	ராஜுதமாட்பஜம்	ராஜுதமாட்பஜம் உத்தம ராஜிய புத்தல்வருமாட்ப புரீராஜமா
சர்வஶந்ரு- நிவர்ட்டம்	{ எப்படிப்பாட்ட சத்தருக கலைபுடும் வெல்லகலன் திறல் உடைபவருடும்	ராமே யுவுராஜ்யம்	இளவரக அடிகாரம் கொலுத்துசிறவராய்
தவ	தேவரீரது	பஶ்யாப:	{ கால்கல் கல்குலிரக காண்கருதுசின் தேயுட.

தம் தேவதேவோபமாட்பஜம் தே சர்வஸ்ய லுக்கஸ்ய ஶிதே நிவர்ட்டம் |

ஶிதாய ந: ஶிமமூடாரஜுப்டம் மூடாஶபிபேக்து வரட த்யமஶிச | || ௧௩ ||

வரட	{ உல்குக்கு எப்பொரு தும் கல்கலகொய்யும் புண்டா த்மாவே	தே	தேவரீரது
சர்வஸ்ய லுக்கஸ்ய ஶிதே	எல்லா உலகத்திற்கும் கேதமம் வினைவிப்ப தில்,	தம் ஶாமஜம்	கிரீலேகபீரவரீத்தி பெற்ற திருக்குமாடிகை
தேவதேவோபம்	தேவர்களுக்கு தேவ கா ஓத்தவராய்	ந:	எக்கலது
நிவர்ட்டம்	ஆலத்தியுடைபவருடும்	ஶிதாய	கல்கலகொய்யுடும்
மூடாரஜுப்டம்	{ எதற்கும் மனம் கலி யாக்குணமுடைபவ ருமாண	ஶிமம்	கடியசிக்கிரத்திம்
		தவ்	தேவரீர
		மூடா	ஸர்காபீத்தததுடன்
		ஶபிபேக்து	திருவரிகேதமம் கொய் துவைக்க
		அஶிச	திருவளம் கொள்ளக கடலீர்.

இத்யாபே ஶ்ரீமதாமாயணே வால்மீகீயே ஶாடிகாவ்யே

அயுஶ்யாகாண்டே த்ரீதீய: சர்ட: ||

ஶாடிக: ஶுக்கா: 2461

அயுஶ்யாகாண்டே ஶாடிக: ஶுக்கா: 106

த்ரீதீய: சர்ட:—முண்டருவது ஶாக்கம் || ௩ ||

அஶிபேக்தஸம்ஶாரஸம்ரணம்—ராஜ்யாபீகேகத்திற்கு வேண்டிய கலமக்கிரிகல் கொப்பது.

தேபாமஜ்ஜலிபஶ்நானி மஶுஶீதானி சர்வஸ: | பரிதஶ்வாஶ்ரீடாஜா தேஶ்ய: மியஶிதம் வவ: || ௧ ||

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	சர்வஸ:	எல்லா ஶிதத்திலும்
தேபா	அலர்களுடைய	மியஶிதம்	{ மலேனா தத்திற்கு ஏற் றவண்ணமேயிருக்கி றதாசிய
மஶுஶீதானி	தலைமேல் தூக்கிக் கொண்ட	வவ:	பின்கண்ட மொழியை
அஶலிபஶ்நானி	அஞ்சலிபத்தமக்கலை	அவவீந்	1. தினாய்க் கொல்லிய ருளினார்.
பரிதஶ்வா	ஏற்றுக்கொண்டு,		
தேஶ்ய:	அலர்களுக்கு		

अहोऽस्मि परमभीतः प्रभावश्चातुलो मम । यन्मे ज्येष्ठं प्रियं पुत्रं यौवराज्यस्थमिच्छथ ॥

மே "எனது
 प्रियं அருமை
 ज्येष्ठं மூத்த
 पुत्रं புதல்வனை
 यौवराज्यस्थं யுவராஜரவரகவேண்டு
 மாய்
 इच्छथ நீங்கள் பிரார்த்திக்கி
 தீர்கள்.

यत् अतिशீघ्रं तु

इति प्रत्यर्च्य तान्राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् । वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ॥३॥

ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்
 इति மேற்கண்டவண்ண
 மாய்

तान् अन्त
 ब्राह्मणान् பிராணர்களை
 प्रत्यर्च्य புகழ்ந்து பேசினிட்டு,
 तेषां அவர்கள்

चैत्रः श्रीमानयं मासः पुण्यः पुष्पितकाननः । यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ॥

அய் "இந்த
 चैत्रः சித்திரை
 मासः மாதமானது
 पुष्पित- } மரங்கள் தனிர்க்கு
 काननः } புஷ்பித்து விளக்கப்
 பெற்றது.
 श्रीमान् யாவராலும் ஒப்புக்
 கொள்ளப்பட்டதாய்

மம எனது
 प्रभावः च ராஜ்யலக்ஷியும்
 अतुलः ஒப்புயர்வற்றபெரும்ப
 யனைக்கண்டதா கிறது,
 कल्लत्तु. கல்லது.
 अहो அஹும் எனது மடுன
 परमभीतः } பிஷ்டம் நினைவேற
 अस्मि } பெற்ற கிருகர்த்த
 னுயிருக்கிறேன்."

उपशृण्वतां एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
 கும்பொழுதே
 वसिष्ठं வசிஷ்டனாரயும்
 वामदेवं च வாமதேவனாரயும்
 பார்த்து,
 इदं இன்கண்டதா னு
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

पुण्यः உத்யகா திகிருத்திய
 க்களுக்கேற்றது.
 रामस्य ஸ்ரீராமது
 यौवराज्याय இளவரசு பட்டாடி
 வேகத்திற்காக
 सर्व एव எல்லாமும்
 उपकल्प्यताम् சேகரிக்கப்பட்டும்."

राज्ञस्तूपरते वाक्ये जनघोषो महानभूत् । शनैस्तस्मिन्वशान्ते च जनघोषे नराधिपः ॥

वसिष्ठं मुनिशार्दूलं राजा वचनमब्रवीत्

ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்
 वाक्ये } இந்தச்சொல் சொல்லி
 उपरते तु } வாய் மூடும் முன்ன
 மேயே

जनघोषः ஜனங்களின் உற்சாக
 கோஷமானது

महान् பெரிதாய்
 अभूत् உண்டாயிற்று.
 तस्मिन् அந்த
 जनघोषे ஜனகோஷமானது

॥ ५ ॥

शनैः சற்று
 वशान्ते அடக்கினை பின்னர்
 नराधिपः மனிதர்களையாளும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 वसिष्ठं வசிஷ்ட
 मुनिशार्दूलं முனிவர் பெருமானைப்
 பார்த்து,
 वचने च இந்த ஒருசொல்லையும்
 अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

அபிஷேகாய ராமஸ்ய யத்கர்ம சபரிச்சதம் | ததய ஸ்ரீமதஸ்ரீமாத்ராயிதும்ஹேசி || 6 ||

ஸ்ரீமதஸ்ரீமாத்ராயிதும்ஹேசி	புக்ஷாஸீ ராமதூதாய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வைதிககிருத்யமஸ	யத தத	ஈப்படி யாசூதீஸ
அபிஷேகாய		ஸ்ரீ	அப்படி,
கர்ம		அய	ஸல்ல வந்ஸையும்,
		ஆஜாயிதும்	இப்பொழுதே.
சபரிச்சதம்	அந்நிருவேண்டிய உப காணகங்களை விட கூடுகிறதாய்,	அஹேசி	ஆக்ஷர சூய்ய கிருஷ்ணம் கொண்டகடலீர் 3.

தருவா ஸூமிபாலஸ்ய வஸிஸ்தோ டிவஸதம: | ஆதிதேஸாயதோ ராஜ: ஸ்திதான்யுக்தான்குதாசூகீந ||

ஸ்ரீமதஸ்ரீமாத்ராயிதும்ஹேசி	சகீரவந் துதிஸாரு கடய	அஸத:	முன்னிசூயிஸ்
தரு	அதற்கு	கூதாசூகீந	கைகப்பிக்கொண்டு
சூமி	திருச்செவிகாந்திய குமீய	ஸிதான	காத்தாசீண்டு
டிவஸதம:	பிராமணேந்தமராகிய	யுக்தான	கொண்டிருந்த
வஸிஸ்த:	வகிஷ்டபகவான்	ஆதிதேஸ	பிரகண்டவாது
ராஜ:	ஆரகீன்		ஆக்ஷரபித்தர்.

ஸுவர்ணாதிநி ரத்னானி வலிந்ஸ்வீபதீரபி | ஸூக்மால்யாஸ்த லாஜாஸ்த பூயக் ச மயுஸர்பிபி ||
அஹதானி ச வாஸாஸி ரய் சர்வாயுதான்யபி | சதூரஹ்வலம் சீவ ரஜம் ச ஸூமலக்ஷணம் || 9 ||
சாமரல்யஜநே சோபே ஹ்வலம் ஷத்ரம் ச பாஹூரம் | ஶத் ச ஶாதகும்பானா கும்பானாமஸிவர்பீஸாம் ||

ஸுவர்ணாதிநி	பொன் முதலான வைகளையும்,	மயுஸர்பிபி ச	தேன், வெய் துவை களையும்.
ரத்னானி	இரத்தினங்களையும்,	அஹதானி	புதிய
வலிந்	வலிவெதனங்களையும்.	வாஸாஸி ச	வந்திரந்தளையும்,
		ஷத்ரம்	கவலத்தையும்,
		ஷபே	இரண்டு
ஸ்வீபதீ: அபி	வேறாமல்க்ளிவை வள ரச்செய்யும் வேருள் பட காயந்த செஷக ளையும் ஸமித்து மு தலிய ஸல்லவந்ஸை யும்,	சாமரல்யஜநே ச	சாமரல்களையும்,
		பாஹூரம் ஷத்ரம் ச	கொண்டுகடையையும்,
		அஸிவர்பீஸாம்	கெடுபடியென்ப பிரகாசிக்ரும்,
ஸூக்மால்யாந் ச	கொண்ணிறமலர்வளை களையும்,	ஶாதகும்பானா	பொன்
லாஜாந் ச	பொசிகளையும்,	கும்பானா	குழ்பங்களை யுடைய
		ஶதீ ச	தூதையும்,

हिरण्यशृङ्गमृषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च । यच्चान्यत्किञ्चिदेष्टव्यं तत्सर्वमुपकल्पयताम् ॥ ११ ॥

उपस्थापयत प्रातरग्न्यगारं महीपतेः

॥ १२ ॥

समग्रं	“ மணியில்லாத
व्याघ्रचर्म च	புலித்தோலொன்றையும்,
हिरण्यशृङ्गं	பொற்குப்பியும்
	கட்டிய
ऋषभं च	ஊர் காளையையும்,
किञ्चित् अन्यत्	இன்னும் வேறு
एष्टव्यं	வேண்டியது
यत् तत्	எதுவோ அது
सर्वं च	எல்லாவற்றையும்
प्रातः	காலை

महीपतेः	சக்கிரவர்த்திரினது
अग्न्यगारं	வேள்விச்சாலைவில்
उपस्थापयत	செர்ப்பியுக்கள்.
पृथक्	தனித்தனியாய் வெவ்
	வேறு இடங்களில்
ऋषं	ரதத்தையும்
सर्वायुधानि अपि	ஸகல ஆயுதங்களையும்
असुरद्वलं एव	சதுரக்கூலத்தையும்
शुभलक्षणं	சுபலக்ஷணமுள்ள
गणं च	யானையையும்
उपकल्पयताम्	சித்தமாய் வைக்க
	வேண்டும்.

अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥

सर्वस्य	“ எல்லா
अन्तःपुरस्य च	அந்தப்புரத்தினுடைய
	யையும்
नगरस्य च	பட்டணத்தினுடைய
द्वाराणि	வாயில்கள்
धूपैः	நல்ல வாசனைத்திரவிக்
	யங்களாலும்

घ्राणहारिभिः	நல்ல மணத்தைத்
	தரும்
चन्दनस्रग्भिः	சந்தனமலர்மாலை
	களாலும்
अर्च्यन्तान्	அலங்கரிக்கப்பட
	வேண்டும்.

प्रशस्तमन्नं घृतवदधिर्क्षारोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रे यत्प्रकाशयत् भवेत् ॥ १४ ॥

सक्तृत्य द्विजमुख्यानां श्वः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥

द्विजानां	“ அந்தணர்களுடைய
शतसाहस्रे	பன்னாயிரத்தில்
द्विजमुख्यानां	வேதவித்துக்களாகிய
	பிராமணர்களுக்கு
प्रशस्तं	சிறந்ததானதும்
घृतवत्	மிருதுவாயுள்ளதும்
दधिर्क्षारोपसेचनं	தயிர், பால் கலந்த
अन्नं च	அண்ணமும்
घृतं	கெய்யும்
दधि च	தயிரும்
लाजाः च	பொசிகளும்

पुष्कलाः	ஏராளமான
दक्षिणाः अपि	கொடுக்க தகவிலைகளும்
अन्नं	“ போதும்
प्रकाशं	இனித்தெனவாயில்களை
	என்கிறதாய்
यत्	எது
भवेत्	ஆகுமோ அப்படியே
सक्तृत्य	ஸக்தரம் செய்து,
श्वः	காலை
प्रभाते	காலைவில்
प्रदीयताम्	கொடுக்கப்படும்.

सूर्येऽभ्युदितमात्रे शो भविता स्वस्तिवाचनम् ।
ब्राह्मणाश्च निमन्त्रयन्तां कल्पयन्तामासनानि च

॥ १६ ॥

शः	"சூரியன்"	ब्राह्मणाः	பிராமணர்கள்
सूर्ये	சூரியன்	निमन्त्रयन्तां	மகழக்கப்பட்டும்.
अभ्युदितमात्रे च	உதயமானவுடன்	आसनानि च	அசனங்களுக்கும்
स्वस्तिवाचनं	ஸ்வஸ்திவாசனம்	कल्पयन्ताम्	கூயத்தம் செய்துவைக்கப்பட்டும்.
भविता	மடக்கப்படுகிறது.		

आवध्यन्तां पताकाश्च राजमार्गश्च सिच्यताम् ॥ १७ ॥

पताका: च	"கொடிகளும்"	राजमार्गः च	ராஜமார்ப்பு
आवध्यन्तां	கட்டப்பட்டும்.	सिच्यताम्	கூடம் தெளிக்கப்பட்டும்.

सर्वे च तालावचरा गणिकाश्च स्वलङ्कृताः । कक्ष्यां द्वितीयामासाद्य तिष्ठन्तु नृपवेश्मनः ॥

सर्वे	"எல்லா"	नृपवेश्मनः	ராஜமாளிகாரின்
तालावचरा: च	மட்டுவக்காரர்களும்	द्वितीयो	இரண்டாவது
गणिका: च	வேசிவர்களும்	कक्ष्यां	கட்டில்
स्वलङ्कृताः	சிக்ஸரித்துக்கொண்டவர்களாய்	आसाद्य	வந்து
		तिष्ठन्तु	இருக்கட்டும்.

देवायतनचैत्येषु सान्नाभक्ष्याः सदक्षिणाः । उपस्थापयितव्याः स्युर्मांल्ययोग्याः पृथक्पृथक् ॥

देवायतनचैत्येषु	{ "கோயில்களிலும் தெருக்களில் பொதுமண்டபங்களிலும் ஆண்டுகளையும் சிறுதுண்டுகளையும் கையிலிவைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும் தகழினைகளை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்"	मांल्ययोग्याः	{ பூமாதிகளை உதவராய் வகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும் அவரவர்கள் தனித்தனியாய்
सान्नाभक्ष्याः		पृथक् पृथक्	
सदक्षिणाः		उपस्थापयितव्याः	
			இருக்கவேண்டும்.

दीर्घासिबद्धा योधाश्च सन्नद्धा मृष्टवाससः । महाराजाङ्गणं सर्वे प्रविशन्तु महोदयम् ॥२०॥

योधाः	"போர் வீரர்கள்"	मृष्टवाससः	{ தாய்மைவாகிய உடுப்பு களை உதிர்த்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களாயும்
सर्वे च	எல்லோரும்	महोदयं	
दीर्घासिबद्धाः	{ நீண்டகத்திகளை கைகளில் வைத்துக்கொண்டவர்களாயும்	महाराजाङ्गणं	மகாராஜாங்குளம்
सन्नद्धाः		கவராமணிக் தவர்களாயும்	प्रविशन्तु

एवं व्यादिश्य विमौ तौ क्रियास्तत्र विनिष्ठितौ । चक्रतुश्चैव यच्छेषं पार्थिवाय निवेद्य च ॥

विनिष्ठितौ	மகாசா மர் த்தியாசா ளி	क्रियाः	ஆன காரியங்களை
तौ	ஆந்த [கனாகிய	पार्थिवाय	மன்னருக்கு
विमौ च	ஆந்தணர் களிநுவலும்	निवेद्य	தொடிக் த்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	शेषं च	இனியாகவேண்டியது
व्यादिश्य	ஆக்குநா பித்தாவிட்டு,	यत् एव	எதுவே அனதையும்
सस	அப்பொழுது	चक्रतुः	செய்துமுடித்தார்கள்.

कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् । यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विजर्षभौ ॥ २२ ॥

प्रीतौ	ஆன்பர்களும்	अभिगम्य	திரும்பவும் வந்து
हर्षयुक्तौ	{ ஆதி உற்சாகம்கொண் டு விளக்குகின்றவர் களுமாயிவ	यथोक्तवचनं एव	அடைந்து, “ சொன்ன சொற்படி யேயெல்லாம்
द्विजर्षभौ च	சிராம்படுணுத்தமர் களிநுவலும்	कृतं	செய்துமுடிக்கப்பட்ட
जगत्पति	சக்கிரவர் த்தியாசை	इति	என்று [“து”
		अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.

ततः सुमन्त्रं युतिमात्राजा वचनमब्रवीत् । रामः कृतात्मा भवता शीघ्रभानीयतामिति ॥

ततः	அதன்மேல்	वचनं	ஆக்ஷேபையை
युतिमान्	ராஜாசக்தியையப்பெற து விளக்குகிறவரும்,	अब्रवीत्	சொல்லிக்கிடுக்தார்.
कृतात्मा	புண்ணியகாலிபுமா	रामः	“ ராமன்
राजा	சக்கிரவர் த்தியார் [கிய	भवता	உம்மால்
सुमन्त्रं	சமந்த்ர ளைப்பார்த்து	शीघ्रं	இப்பொழுதே
इति	பின்வரும்	भानीयताम्	இங்கு அழைத்து வாப்பாட்டுப்.

स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनात् । रामं तत्रानयांचक्रे स्थेन रथिनां वरम् ॥ २४ ॥

सः	ஆந்த	रथिनां	{ ரதத்தினின்றே போர் புரியும் போர் வீரர் களுக்கும்
सुमन्त्रः	சமந்திரர்	वरं	உத்தமரென விளக்
राजशासनात्	சக்கிரவர்த்தியார்	रामं	பூதிராமரை [கிய
तथा	ஆக்ஷேபையாகையால் “ இதை அப்படியே செய்கிறேன் ”	स्थेन	ரதத்தில் எழுந்தருள் ப்பண்ணிக்கொண்டு
इति	என்று	तस	அவ்வீடத்திற்கு
प्रतिज्ञाय	விண்ணப்பம் செய்து விட்டு,	अनयांचक्रे	திரும்பினார்.

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं वृषम् । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥
म्लेच्छाचार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वासवम् ॥

வாசவ்	தேவோந்திரஸீடம்
தீவா:	தேவர்கள்
ஐவ	எவ்வண்ணமே
	அவ்வண்ணமே
த	அந்த
தசரத	தசரத
நுப	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
தத	அப்பொழுது
தத	அவ்விடத்தில்
சமாஸீவா:	லீந்நீருந்த
பாஃயோதீவா:	கிழங்கு வடக்குவடிகே
	தேச வானிகளும்
புதீவா:	மேற்குப்பிரதேச
	வானிகளும்

தாஃயீவா:	தெற்குப்பிரதேச
	வானிகளுமான
பூமிபா:	பூமிபாலர்களும்
மேஃயீவா:	மேலச்சப்பிரபுக்களும்
யவஸீலாந்-	} வனங்களிலும் மலைப்
வாஸிந:	
	லிக்கிந்தவர்களும்
அவ்	காதாரண ஜனங்கள்
யே ச	எவர்களோ அவர்கள்
சவ் ய	எல்லாவற்றும்
அய	இக்காலத்தில
தபாஸாங்கிரே	} வரவை ஆவணம்
	ண்டிருந்தனர்.

தேபா மயே ச ராஜபிமகதாபிவ வாசவ: | பாசாடஸ்யோ ரதராத் ததசீயாந்தமாஸ்யஜம் || 27 ||

ச:	அந்த
ராஜபி:	ராஜரீபி
மகதா	தேவர்களுக்கு முன்
வாசவ:	இந்திரன்
ஐவ	எவ்வண்ணமே
	அவ்வண்ணமே
தேபா	அவர்களுக்கு
மயே	முன்னிலையில்

பாசாடஸ்ய:	திருமாளிகையிலிருந்
	தவண்ணமே
மாஸ்ய	கைமந்தன
ரதராத்	ரத்தின்மீது இருந்
	துகொண்டு
பாசாந்	வந்துகொண்டிருப்ப
	வனாக
ததசீ	கவனித்தார்.

கந்நவ்ராஜபதிமீ லோகே சிஸ்யாதபூரூபம் | தீர்வாஹும் மஹாஸத்வ மதமாத்தகாமிநம் || 28 ||

சந்நகாந்தானந் ராமபதிவ பியதர்சனம் | ரூபோதீரீயகுணீ: பூஸா ஃபிஷ்டிசுபாபஹாரிணம் || 29 ||

ஃபாபிதஸா: பர்னெய் ஹூதயந்தபிவ ப்நா: | ந ததப சமாசாந்த பஃயமாநா நராஃபி: || 30 ||

நராஃபி:	சக்கிரவர்த்தியார்
சமாசாந்த	வந்துகொண்டிருந்
ராம	சூராமரை
கந்நவ்ராஜபதிமீ	கந்தர்வ வேந்தன்மே
	லிருப்பதையும்,
லோகே	உலகில்
சிஸ்யாதபூரூப	} புகழப்பட்ட பாக்கிர
மஹாஸத்வ	அளவுகடந்த சரிவனு
	ய் விளங்குவதையும்,
தீர்வாஹும்	} நீண்ட உருண்ட நீயுத
	விளங்குபதையும்,

மதமாத்தகாமிந	} மதயானையை தேர்ந்த
அதிவ பியதர்சன	ய்க்குந்ததையும்,
	மிக உத்தமாய்தி
	ருப்பதையும்
சந்நகாந்தானந்	} முழுமதி போன்ற இ
	லத்தால் விவக்கு
	கிந்ததையும்
ரூபோதீரீயகுணீ:	} உபயோகித்தமாயுள்
	ளால்

पुंसं इष्टिचिन्ता- पहारिणं }	ஆத்மர்க்களுடைய ஞானக்கண்களுக்கும் உள்ளக்களுக்கும் சந்தேசவுகரமாயிரு ப்பதையும்	पजाः हृदयन्तं पर्जन्यं इव ततपं न	பிரஜைகள் குளிரச்செய்துகொ ண்டிருக்கும் மழையைப்போலவே தனது உள்ளம் பூரித் துக்கொண்டிருந்த தில் ஓர் அளவைக் காணாமலிருந்தார்.
पश्यमानः	மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவராய்		
वर्माभिलाषाः	வறண்ட கோடையால் தயிக்கும்		

अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं ख्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्टतोऽन्वगात् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	गच्छन्तं	காண்கடையாய்ச் சென் துகொண்டிருக்கும்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை	सं	அவரை
ख्यन्दनोत्तमात्	உத்தமாதத்தினின்றும்	प्राञ्जलिः	கைசுளித்தவண்ணமே
अवतार्य	இறக்கி,	पृष्टतः	பின்
पितुः	தந்தையின் து	अन्वगात्	சென்றார்.
समीपं	ஸன்னிதிக்கு		

स तं कैलासशृङ्गामं प्रासादं रघुपुङ्गवः । आरुरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த	सं	அந்த
रघुपुङ्गवः	ரகுசுவ தின்கராகிய	प्रासादं	கிட்டா தனத்தில்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	सूतेन	ஸாரதியோடு
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	सह	கூடவே
द्रष्टुं	காணிக்க	आरुरोह	ஏறினார்.
कैलासशृङ्गामं	{ கைலாயசிகரம் போல் அழகுடைய துள்ளக்கும்		

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम स्वं श्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥

सः	அந்த	चरणौ	திருவடிகளிலிரண்டி லும்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	ववन्दे	முடிதாழ்த்தி கமன் காரம் பண்ணினார்.
पितुः	தந்தையின் து	स्वं	தனது
अन्तिके	ஸன்னிதிக்கு		
प्रणतः	வணக்கமும் ஒடுக்க மும் உடையவராய்	नाम	{ குலம், கோத்திரம், பெயர் முதலியன சு றிப் பெரியோரைத் தொழுதல் ஆகிய அபிவாதனை
प्राञ्जलिः	கைசுக்களை முகிழ் த்தவண்ணமே	श्रावयन्	சொல்லியருளினார்.
अभिप्रेत्य	சென்று,		
पितुः	தகப்பனின்		

तं दृष्ट्वा मणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । पृष्ठाञ्जलौ समाकृष्य सस्यजे प्रियमात्मजम् ॥

नृपः	சக்கிரவாத்தியர்	प्रियं	அபிராஹ
पार्श्वे	தன்முன்	आत्मजं	மைந்தனை
मणतं	வணக்கப்பொடுக்க மாயும்	दृष्ट्वा	கண்ணுளிர்க்கடாகித் தாவிட்டு,
कृताञ्जलियुटं	நிருக்கைகளை சூழித்த வண்ணமே வைத்த கொண்டிருக்கிற குமான	अञ्जली	கரக்கண் முகிழ்வற்ற தொட்டு, [இடத்தில்
तं	அந்த	गृह्य	பிரித்தெடுத்த, மார்போடனைத்துக் கொண்டார்.

तस्मै चाभ्युदितं सम्यग्भिकाञ्जनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय परमासनम् ॥

राजा	சக்கிரவாத்தியர்	रुचिरं	அழகுறையர்க்கு விளக்க சூசிரதும்
तस्मै	அந்த	अभ्युदितं च	உன்னதமாயிருக்கின்ற
रामाय	ஸ்ரீராமனுக்கு	परमासनं	சிறந்த ஆணை மொன்றை
सम्यक्	நன்றும்	दिदेश	கட்டிக்காட்டியருள் னார்.
भिकाञ्जन- भूषितं	சத்தினம், பெரன், இ வைகளால் அலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்		

तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत राघवः । स्यैव प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥ ३६ ॥

विमलः	தேவநாகிதராகிய பரி சுத்த மூத்தியான	सः	அவை
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	रविः	சூரியபகவான்
आसनवरं	சிறந்த ஆணைத்தை	उदये	உதயகாலத்தில்
प्राप्य	அடைந்ததும்,	मेरुं	மேருமலை
ख्या	தனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
प्रभया	தேஜஸ்வீனால்	व्यदीपयत	பிரகாசிக்கச்செய்தார்.

तेन विभ्राजता तत्र सा सभाऽपि व्यरोचत । विमलयहनक्षत्रा शरदी धौरिवेन्दुना ॥

तत्र	அப்பொழுது	शरदी	சரத்தாலத்திய
सा	அந்த	धौः	சூதாமானது
सभा अपि	வைப்பே	इन्दुना	சங்கிரபகவானால்
विभ्राजता	தேஜோமயமாய் விளக்க அவரால் [கும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेन	நிர்மலமான கலக்கிர கங்களாலும் கமலத் ரங்களாலும் விளக்க கப்பெற்ற	व्यरोचत	பிரகாசிக்கலாயிற்று.

तं पश्यमानो नृपतिस्तुतोष भियमात्मजम् । अलंकृतमिवात्मानमादर्शतलसंस्थितम् ॥ ३८ ॥

नृपतिः { सकीरवात् தீயார்
 तः { अन्त
 प्रियं { செல்வ
 आत्मजं { வமந்தனை
 आदर्शतल- } கண்ணாடியில் பிரதி
 संस्थितं } சிம்பம் போல் விளங்
 கும் வண்ணமாய்

आत्मानं इव { தனது உருவத்தைப்
 போலவே
 अलंकृतं { ஸர்வப் பிரகாரத்தர
 னும் விளங்குகின்ற
 வனாய்
 पश्यमानः { எண்ணியவராய்
 तुतोष { உள்ளம் பூரித்தார்.

स तं सस्मितमाभाष्य पुत्रं पुत्रवतां वरः । उवाचेदं वचो राजा देवेन्द्रमिव काश्यपः ॥

पुत्रवतां { புத்திரப்பேறு பெற்ற
 வர்களால்
 वरः { உத்தமராகிய
 सः { அந்த
 राजा { சக்கிரவர்த்தியார்
 तं { अन्त
 सस्मितं { புண்ணைக கொண்டு
 விளங்கிக்கொண்ட
 குக்கும்
 पुत्रं { மைந்தனிடம்
 आभाष्य { அவன் செவிக்கு மட்
 डिम् கேட்கும்வண்ண
 मायं किल वारत्तलत
 कं प्रीतिषिद्धु

काश्यपः { மீசரின் புதல்வரும்
 அத்தியின் கணவரு
 ம் இத்திரனுடைய பி
 தரவுமாகிய காச்யபர்
 देवेन्द्र इव { தேவேந்திரனுக்கு எவ்
 வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 इदं { பின்வரும்
 वचः { உபதேசத்தை
 उवाच { கலையோர் கேட்கும்
 वண்ணं प्रीरन्क
 मायं क् सोखीयन्तु
 निन्तु.

ज्यैष्ठ्यायां मे धर्मपत्न्यां सदृश्यां सदृशः सुतः । उत्पन्नस्त्वं गुणश्रेष्ठो मम रामात्मजः भियः ॥

राम { * ஸீராம!
 मम { எனது
 सदृशः { அனுகுணமாய்
 गुणश्रेष्ठः { உத்தம குணங்களால்
 போல் மைனிபற்று வி
 ளங்குகின் நவணம்
 भियः { தனக்கு டாத்திர
 सुतः { புதல்வனாகிய [னுமான
 त्वं { ி

मे { எனது
 ज्यैष्ठ्यायां { ஸூத்த
 सदृश्यां { அபிமதத்துடன் வச்
 यमायं விளங்கிக்
 கொண்டிருக்கும்
 धर्मपत्न्यां { பட்டமகிஷிபினிடத்
 தில்
 आत्मजः { ஓரான புத்திரனாய்
 उत्पन्नः { பிறந்தனை.

यतस्त्वया प्रजाश्रेयाः स्वगुणरनुरञ्जिताः । तस्मान्त्वं पुष्ययोमेन यौवराज्यमवाप्सुहि ॥

इमाः { * இதைப்பிரகும்
 प्रजाः { பிரஜைகள்
 स्वगुणैः च { ஸ்வபாவ சித்தமாய்
 ள்ள நற்குணங்க
 ளைக்கொண்டே

त्वया { உன்னால்
 अनुरञ्जिताः { உள்ளம் குளிரச் செய்
 விக்கப்பட்டார்கள்.
 तस्मात् { அதனால்

ஸ்த்	ஃ	யத:	அய்யேச திரீநுந் து
புரயயோன	{ புந்நய ஸ்காத் திரீ த் திரீ சக்திரீ ஸிரீநுந் து காணகிய	யீவராய்	இலலாக அ திகா ககாத
		அவானுஹி	ஸகித் தாவருலா லாக.

காமதஸ்த்வ் பகூல்யே விநீதோ குணவானஸி | குணவத்யபி து ஸ்ஹாஸுத்ர வஹ்யாமி தே ஹிதஸு ||

ஸ்த்	ஃ	குணவநி து	குணவான்கள் ஹித
பகூல்யா புவ	இயந்நககரீலேயே	ஹிந்	ஸக்திரீநுந் து
குணவான	கந்நுண கெய்ககபுந் ஸகவண்.	ஹிந்	ஸக்திரீநுந் து
விநீத: அஸி	கண்ரு கிஹிதகப்தெ:ந தவண்.	காமத:	ஸக்திரீநுந் து
புத்ர	குந்நதாய்!	தே	ஸக்திரீநுந் து
அபி	இருநதபேச திரீநுந்	வஹ்யாமி	கதாஹிதேந்.

பூயோ விநயமாஸ்தாய பவ நிய் நிதேந்ரீய: | காமகோபஸமுத்யானி த்யஜேயா வ்யஸநானி வ ||

பூய:	* இன் னுந் அ திகமாய்	பவ	இரு
விநய	{ அவரவர்களை கடமை கருந்ரு வழிகாட்டு வகாதயே	காமகோப- ஸமுத்யானி }	காமக்குறீ தககா ஹண்டாகும்
மாஸ்தாய	பந்நி,	வ்யஸநானி	* மன் னர்களை ஹித தேவககககும்
நிய் வ	ஸப்பொழு தும்	த்யஜேயா:	கண்ரு அ னுந்கள் டாகே.
நிதேந்ரீய:	{ குப, சக, கந்த, ஸ்பர்க ஸ்பதமென் த னுந்புல களைவென் தவனும்		

[* பரன் திரீ, குது, கி திரீ திரீ ஹேட்டைபாடுதம், வத்யபகம, பெரும் பெக, குந்நதந்நிந்ரு அ திக தண்டனை, திரீயககளைக் கண்டபடிபெய்நாம் சீவகிடல ஆகிய இக்க ஏழு தேவககம்.]

பரோக்ஷயா வர்மனானோ வுந்யா பத்யக்ஷயா ததா | அமாத்யபஹூதீ: சவா: பகூதீஹானுரஹ்ய ||

பரோக்ஷயா	{ பிறாஸ் காணமுடி யாத அகத்தாறுப்புக் ககாகிர தண்ணாநி, இர க்கம் முதலிய கு ணகககா ஹண்டாகி ததும்	வுந்யா	கண்ரு குது கககளைக் கொண்டு
ததா	அதந்நகே ந்நவண் காரே	வர்மனான:	ஸப்பொழு தும் கடக் கிந் தவனாகி
பத்யக்ஷயா	* புந்நதாறுப்புக்ககா கிர	அமாத்யபஹூதீ:	* மக்திரீகன் முதககா ஹண்டாகி
		பகூதீ:	ஹண்டாகி
		சவா: வ	கண்ரு கககும்
		அநுரஹ்ய	ஃ மகிழ்கி க்கக் கடலாய்.

* (அதாவது ஹண்டாகி பிறக்யகதந்நிந்ரு காணககடி பகைகககாகிய) காரணம் புருந்தவர்களைக் காத்நல, வாயுநகமுந்நிந்ரு கிந் தவனாகி ததம் முதலியவககககால் வந்படுகித.)

कोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निकषान् वहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ॥
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाऽमृतमिवामराः । तस्माच्चमपि चात्मानं नियम्यैवं समाचर ॥

कोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निकषान् वहून्
"கணினுக்கள், ஆயுத
பலவித [சாலைகளால்
தனதான் பங்கள்
இலைகளை

कृत्वा

ஸம்பாதித்தும்,

तुष्टानुरक्तप्रकृतिः

{ ஜனங்கள் மகிழ்ந்து
அபிமானம் வைக்கப்
பெற்றவனாயும்

मेदिनीं

சூழியை

यः

எவனெனாவான்

पालयति

பரிபாலனம் செய்கின்

तस्य

அவனது [குணை]

मित्राणि

சேஷமத்தில் கருத்து

ள்ள இதரமன்னர்கள்

अमराः

தேவிகள்

अमृतं

அமிருதத்தை

लब्ध्वा इव

பெற்றால் எவ்வண்ண

மே அவ்வண்ணமே

नन्दन्ति

சந்தோஷப்பாடுகிறார்

கள்.

तस्मात्

ஆகையால்

त्वं अपि

நீயும்

आत्मानं च

உனது முயற்சி எல்

லாவற்றையும்

एवं

இப்படியே

नियम्य

ஆகும்வண்ணமாய்ச்

செய்துகொண்டு

समाचर

நடப்பாயாக.

तच्छ्रुत्वा सुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ॥

तत्

அதை

श्रुत्वा

கேட்டுக்கொண்டிருந்

तस्य

அந்த [தவர்களும்,

रामस्य

ஸ்ரீராமரது

सुहृदः

ஆப்தர்களான

प्रियकारिणः

அன்பர்கள்

शीघ्रं

தகவணமே

त्वरिताः

வினரந்தோடுகிறவர்

களாகி

कौसल्यायै

கௌஸல்யாதேவியா

ரிடம்

अभ्येत्य

போய்ச் சேர்ந்து,

न्यवेदयन्

ஸமாதரத்தைத் தெ

ரிவித்தார்கள்.

सा हिरण्यं च गाथैव रत्नानि विविधानि च । व्यादिदेश मियाख्येभ्यः कौसल्या प्रमदोत्तमा ॥

प्रमदोत्तमा

ஸ்திரீரத்னமாகிய

सा

அந்த

कौसल्या

கௌஸல்யாதேவியார்

मियाख्येभ्यः

{ சந்தோஷமாய்ச் சாரத்
தைக்கொண்டுவந்து
சொன்னவர்களுக்கு

एव

தகவணமே

विविधानि

பற்பல

रत्नानि च

ரத்தினங்களுக்கும்

गाः च

வைரங்களையும்

हिरण्यं च

பொன்னைக்கும்

व्यादिदेश

பரிசாய் அளித்தனள்.

अयाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिमद्वेषम जनोधैः प्रतिपूजितः ॥

जनोधैः

ஜனசமூகங்களால்

प्रतिपूजितः

அடிபணிந்து தொழப்

பட்டவராகிய

राघवः

ஸ்ரீராகவர்

राजानं

சக்கிரவர்த்தியாரை

अभिवाद्य

அடிபணிந்து வணங்கி,

अथ

பின்னர்

स्वं

தனது

द्युतिमत्

அழகையுள்ள

वेषम

திருமாளிகைக்கு

रथं

ரதத்தின்மீது

आरुह्य

எறிக்கொண்டு

ययौ .

எழுந்தருளினார்.

ते चापि पौरा वृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवेष्टमाशु ।

नरेन्द्रमामन्त्र्य गृह्णाणि गत्वा देवान् समानचुरभिप्रहृष्टाः

॥ ५० ॥

नृपतेः	சக்கிரவர் த்தியாரின்	नरेन्द्र	சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
तम्	அந்த	आमन्त्र्य	பிண்பெற்றுத்
वचः	ஆர்வரையை		கொண்டு,
श्रुत्वा	கேட்டுக்கொண்டிருந்த	तदा	அப்பொழுது
ते	அந்த	आशु च	தகடிண்டே
पौराः अपि	பட்டணத்தினுடைய கள் எல்லாரும்	गृह्णाणि	வீடுகளுக்கு
इष्टं	பிரம்மமேயுடையதை	गत्वा	பெறும்,
लाभं	உள்ளபடியறிவும் நூலாவகை	अभिप्रहृष्टाः	உள்ளகளைப் பூரித்த வந்தனாய்
इव	போலிருக்கும்	देवान्	குலதெய்வங்களை
		समानचुः	சிரத்தையுடன் பூரித் தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2511.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 156.

चतुर्थः सर्गः—காண்காவது ஸர்க்கம் ॥ ५ ॥

अभिवेकदिननिर्धारणम्—பட்டாபிஷேகதினத்தை குறிப்பிடுவது.

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरैषु सह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥

निश्चयज्ञः	{ தீர்மானக்களரின் பய ன்களை உள்ளபடி அ றிந்தவராகிய	ततः	அப்பொழுது
नृपः	சக்கிரவர் த்தியார்	भूयः	மறுபடியும்
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு	सुनिश्चयं	ஸர்வாபிஷேகமேயுடைய மாரிடுப்பதை
सह	கூட	मन्त्रयित्वा	தன்னைக் கதினை மேடே சினைத்து
पौरैषु	பட்டணத்தினுடைய கள்	चक्रे	{ சிண்கண்டவாறு தா வே சொல்லிக்கொ ண்டார்.
गतेषु अथ	போன பின்னர்		

श्व एव पुष्यो भविता श्वोऽभिषिञ्चन्तु मे सुतम् । रामो राजीवताम्राक्षो युवराज इति मभुः ॥

पुष्यः	"புஷ்ய ககடிந்தாமகிய	राजीवताम्राक्षः	செந்தாமரைபோல் கி டகடி கண்களுடைய
श्वः	காளையதினத்தில்	रामः	சூரியன்
मे	எனது	युवराजः	யுவராஜன்
सुतं	புத்தனாக	इति	என்கிற [ண்டயவனுய்
अभिषिञ्चन्तु	அபிஷேகம் புரிப்பவர்க ள்.	मभुः	அரசரானுமதிகாரமுடைய வர்களுவான்.
श्वः एव	காளை புத்தின	भविता	

अथान्तर्दृष्टमाविश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमापन्त्रयापास रामं पुनरिहानय ॥ ३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सूतं	சாரதியாகிய சுமந்திரரைப் பார்த்து
दशरथः	தசரத	अथ	பின் கண்டவாறு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	आमन्त्रयामास	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
अन्तर्दृष्टं	{ திருமாளிகையில் எகாந்தமாளிகைக்கும் ஓர் அறைக்கு	रामं	"ராமனை
आविश्य	போய்,	पुनः	மறுமடியும்
		इह	இவ்விடத்திற்கு
		आनय	ஈர் அழைத்துவாரும்."

प्रतिशृणु स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भवनं शीघ्रं रामानयितुं पुनः ॥ ४ ॥

सः	அந்த	आनयितुं	அழைத்துவர
सूतः	ஸாரதி	शीघ्रं	தசுஷணமே
तद्वाक्यं	அவரது ஆக்ஞையை	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
प्रतिशृणु	கிரமேந்திரகாண்டு,	भवनं	மாளிகைக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	पुनः	திரும்பவும்
पुनः	மறுமடியும்	उपाययौ	போய்ச் சேர்ந்தார்.

द्वाःस्थैरावेदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वाैव चापि रामस्तं प्राप्तं शङ्कान्वितोऽभवत् ॥

द्वाःस्थैः	வாசல்காப்பவர்களால்	श्रुत्वा	திருச்செவி சூற்றி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	रामः	ஸ்ரீராமர் [யருளிய,
तस्य	அவரது	एव	உடனேயே
पुनः	மறுமடி	प्राप्तं अपि	வந்திருக்கும்
आगमनं	வரவாணது	तं च	அவரையும்
आवेदितं	விண்ணப்பம் செய்கிக்கப்பட்டது.	शङ्कान्वितः	{ திணத்து தற்காலிஷயம் இன்னதென்ற தெரியாத நிலையில் ஆணர்.
		अभवत्	

प्रवेश्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीत् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रूह्यशेषतः ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितं च	அவரை மரபுள்ள தும்
एनं	இவரை	भूयः	திரும்பவும்
प्रवेश्य	உள்ளேயழைப்பித்து,	आगमनकृत्यं	வந்த காரியம்
वचनं	பின்வரும் கேள்வியை	यत् तत्	எதுகேள் ஆது
अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.	अशेषतः	எல்லாவற்றையும்
ते	"உம்முடைய	प्रति	கொள்ளும்."

तसुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणं तत्र त्वं गमनायेतराय वा ॥७॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வரும் பதிகைச் சொன்னார்.
सूतः	சாரதி	राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்
तं	அவரைப்பார்த்து		

त्वा	தேவரீணா	गमनाय	எழுந்த, உருளுவ தற்கொ
इष्टं	கேள்பில் பார்க்க	इतस्य	இல்லாத தற்கொ
इच्छति	இப்பொழுது ஆகந்தா புத்திருக்கின் டர்	तम वा	எதொன் றுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	प्रमाणम्	{ திருமயள மெப்படியோ அப்படியே செய்த ருளவும்.
श्रुत्वा	செளரியில் வாக்கிக் கொண்டிருப்பீடு		

इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्दृष्टुं नरेश्वरम् ॥ ८ ॥

इति	இந்த	अन्वितः	அதொன் னையே கொய்கின்ற தவாரி
सूतवचः	ஸூர தியின் விண்ணப் பத்திற்கு	नरेश्वरं	சக்கிரவர் ததியார
श्रुत्वा	திருச்செவிராற்றிய	पुनः	மீளவும்
रामः	ராமர்	दृष्टुं	தரிக்க
	{ எதற்கும் முந்தி செய் யவேண்டிய காரியமி ருப்பதால்	राजभवनं	சக்கிரவர் ததியாரின் திருமாளிசைக்கு
त्वरया		अथ	உடனேயே
		प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं श्रुत्वा समनुमानं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवशुः प्रियमुत्तमम् ॥ ९ ॥

दशरथः	தசரத	उत्तमं	இய்யவாய் உத்தம
नृपः	சக்கிரவர் ததியார்	प्रियं	சஞ்சலமுண்டாகாத உண்ணமாம்.
तं	அந்த	विवशुः	கொல்லுவதற்கு
रामं	ராமரை	गृहं	மனைக்குள்
समनुमानं	ஸம்பந்தில்வந் துகொ ண்டிருக்கிறவாராய்	प्रवेशयामास	வந்துசேர்க்கப்பட்டன பிட்டார்.
श्रुत्वा	கவனித்து,		

प्रविशन्नेव च श्रीमाञ्चायवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दूरात्प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥१०॥

श्रीमान्	சிரீமண கப்பிரமலித்தி பெற்றது விளங்கும்	एव	உடனே
राघवः च	ராமகவரும்	पितरं	தந்தையை [சரித்து,
दूरान्	தூரத்திலிருந்தே	प्रणिपत्य	{ முடிதாழ்த்தி கமண் திருமாக்கில்சின் று என்ன கயமணம் கரு
कृताञ्जलिः	ஆஞ்சலிஹஸ்தராசி	ददर्श	{ தோ கண்ட செவிரொ குத்தாக் கா த்துகின்று கொண்டிருந்தனர்.
पितुः	தந்தையின்		
भवनं	வீட்டுக்குள்		
प्रविशन्	போய்ச் சேர்க்க று,		

प्रणमन्तं समुत्थाप्य परिष्वज्य स भूमिपः । प्रदिश्य चास्मै हचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥

ச:	அந்த	हचिरं	சிறந்த
भूमिपः	சக்கிரவர் தீயார்	आसनं	ஓர் ஆஸனத்தை
प्रणमन्तं	இளைதவும்வகை	पुनः	மீளவும்
समुत्थाप्य	ஆக்கி,	प्रदिश्य	சுட்டிக்காட்டிவிட்டு,
परिष्वज्य	மார்பொட்டிணைத்து,	च	அதன்மேல்
अस्मै	இவனுக்கு	अब्रवीत्	பின்கண்டவாறு

பேசினார்.

राम वृद्धोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मयेप्सिताः । अन्नवद्भिः क्रतुशतैस्तथेष्टं भूरिवक्षिणीः ॥

राम	"ராம!	तथा	அவ்வண்ணமே
दीर्घायुः	நெடுநாள் கண்ட	अन्नवद्भिः	அன்னநான்க்கமோர
वृद्धः	வயது முதிர்ந்தவனாக		இப்
अस्मि	நானிருக்கிறேன்.	भूरिवक्षिणीः	அளவுகடந்த தக்பி
मया	என்னால்		ணைகளோரடும்
ईप्सिताः	மனோசிக்கடக்களா	क्रतुशतैः	பலநூறு பாகங்களாக
भोगाः	மனோசிக்கள் சின்ற	इष्टम्	புகழ் ஏற்பட்டுவிட்
भुक्ताः	அனுபவிக்கப்பட்டன.		டது.

जातमिष्टमपत्यं मे त्वमद्यानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमर्थात् च मया पुरुषसत्तम ॥ १३ ॥

पुरुषसत्तम	"நேற புருஷோத்தம!	अथ	இப்பொழுது
त्वं	நீ	अनुपमं	ஒப்புயர் வில்லாததும்
मे	எனக்கு	इष्टं	என்னால் பிரார்த்திக்
इष्टं	இஷ்டமான		கப்பட்டதும்
अपत्यं	ஒளரஸபுத்திரனால்	दत्तं	அதன்பயனாய் வா
च	அதனால் [ணை ;	जातं	மாய்க்கிடைத்ததும்
मया	என்னால்	अधीनम्	பிரத்யகநத்தில்
भुवि	உலகில்		அனுபவிக்கப்பட்டது.

अनुभूतानि चेष्टानि मया वीरसुखान्यपि । देवर्षिपितृशिष्याणामवृणोऽस्मि तथाऽऽत्मनः ॥

मया	"என்னால்	देवर्षिपितृ- } शिष्याणां }	தேவர்களுக்கும், ரிஷி
इष्टानि	மனோசிக்களா சிருக்		களுக்கும், பித்தருக்க
	சின்ற		ளுக்கும் அந்தணர்
वीरसुखानि } अपि }	நானம், தருமம், தலை	तथा	அவ்வண்ணமே
	யுத்தம் என்கிற நா	आमनः	எனது ஆத்மாவக்கும்
	ந்தரு வீரக்கலரல்		செய்யவேண்டிய கட
	கிணையும் பாக்கியங்	अनृणः	மைகளைச் செய்து
	கள்		முடித்தவனாக
अनुभूतानि	அனுபவிக்கப்பட்டன.	अस्मि	இருக்கிறேன்.
च	அதனால்		

न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिपेचनात् । अतो यन्वायदं व्रयां तन्मे त्वं कर्तुमर्हसि ॥

न	"உணக்கு	अहं	நான்
तव	பட்டாபிஷேகம் செய்	त्वां	உணக்கு
अभिपेचनात्	{ விப்பது ஒன்றைத் தவிர	यत्	எதை
अन्यत्र	வேறு	व्रयां	விரல்யப்போலி
मम	எனக்கு	तत्	அதை [மேலே]
कर्तव्यं	செய்யவேண்டியது	त्वं	நீ
किञ्चिन् न	எதொன்றும் இல்லை.	मे	எனக்காக
अतः	ஆதலால்	कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	கடவாய்

अद्य प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानपरिपेक्ष्यामि पुत्रक ॥

पुत्रक	"குழந்தாய்!	इच्छन्ति	கோருகின்றார்கள்.
अद्य	இப்பொழுது	अतः	ஆதலால்
प्रकृतयः	குணங்கள்	त्वां	உன்னை
सर्वाः	எல்லோரும்	युवराजानं	யவராஜாவாக
त्वां	உன்னை	अभिपेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறேன்.
नराधिपं	அரசுபுரிய அதிகாரம் பெற்றவனுக்க		

अपि चाद्याशुभाक्षाम स्वप्ने पश्यामि दारुणान् । सनिर्वाता महोल्का च पततीह महास्वना ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	च	இன்னும்
अपि	இது இப்படியிருந்த	दारुणान्	{ மனதுக்கு கஞ்சாத எத உண்டாக்குகிற தான்
स्वप्ने	தித்திரையில் கனவில்	अशुमान्	{ வரும் ஆபத்தங்களை முன்னமே துசிப் பிக்கும் அபாயங்க களையும்
सनिर्वाता	இடியுடன் கூடிய	अद्य	இப்பொழுது
महास्वना	வெகு சத்தமிடுகிற தாய்	पश्यामि	என் காண்கின்றேன்.
महोल्का	ஓர் பெருங்கொள்கிக் கட்டை		
इह	இங்கு		
पतती च	விழுந்தகாலவும்.		

अवाप्लवं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्महैः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्याङ्गरकराहुभिः ॥१८॥

राम	"ஸ்ரீராம!	सूर्याङ्गरकराहुभिः	சூரியன், அங்காரகன்,
दैवज्ञाः	கோதிடர்கள்	दारुणैः	குஞ்சு [எகுவென்கிற கொக்களால்
मे	எனக்கு	महैः	கொக்களால்
नक्षत्रं	ஜன்ம கஞ்சத்திரமா	अवाप्लवं च	பிடிக்கப்பட்டிருக்கிற தெனவும்
	அது	आवेदयन्ति	கொல்லுகின்றார்கள்.

प्रायेण च निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा हि मृत्युमाप्नोति घोरां वाऽऽपदमृच्छति ॥

ईदृशानां	" இப்படிப்பட்ட	आपदं वा	ஆபத்தையாவது
निमित्तानां	அபகருவதற்கானவைய	आप्नोति	அடைகிறான்.
समुद्भवे	பலனில்	प्रायेण हि	எப்படியும் இதற்கு
राजा च	மன்னனை		சுடம்
मृत्युं	மரணத்தையாவது	मृच्छति	தன்னறிவை இழந்து
घोरां	கொடிய		விடுகிறான்.

तद्यावदेव मे चेतो न विमुञ्चति राघव । तावदेवाभिषिञ्चस्य चला हि प्राणिनां मतिः ॥

राघव	" राघव !	अभिषिञ्चस्य	சீ பட்டாபிஷேகம்
मे	எனது		பெற்றுக்கொடு
चेतः	ஆத்மா	तत् एव	அதில்லையென்றபோ
विमुञ्चति न	எனது உடலை விட்டு	प्राणिनां	மனிதர்களின் [தினம்]
	இப்பிரியாதிருக்கிறது	मतिः	அறிவு
यावत् हि	எதுவரைக்குமோ	चला	அழிவடைதற்குள்
तावत् एव	அதற்குள்ளேயே		பட்டது.

अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुण्यात्पूर्वं पुनर्वसुम् । श्वः पुष्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः ॥

अद्य	" இன்று	अभ्युपगतः	இருக்கிறான்.
चन्द्रः	சந்திரன்	दैवचिन्तकाः	சேர திடர்கள்,
पुण्यात्	புஷ்யாகஷத்திரத்த	पुष्ययोगं	புஷ்யாகஷத்திரத்த
	திற்கு		டன்கடிய
पूर्वं	முந்திய	श्वः	சாளை
पुनर्वसुं	புனர்வஸு-காஷத்தி	नियतं	பொருத்தியதாக
	ரத்தில்	वक्ष्यन्ते	சொல்லுகிறார்கள்.

तत्र पुष्येऽभिषिक्तस्त्वं पनस्त्वययतीव माम् । श्वस्त्वाऽहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परन्तप ॥

पनस्तप	" வேகப்பிரஸித்தி	तत्र इव	[வேறொன் றினும் சொல்
	பெற்ற போர்ணி !	वश्यति	
पुष्ये	புஷ்யாகஷத்திரத்தில்	वा	சாததாயும் இதுதான்
त्वं	நீ	श्वः	நிலையே இருப்ப
अभिषिक्तः	முடி சூட்டப்படவே	यौवराज्ये	விரைகின்றது. [தாயும்
	ண்டியது.	अहं	உன்னை
माम्	என்னை	अभिषेक्ष्यामि	சாளை
मनः	எனது ஆத்மாவானது		யுவராஜ்யத்தில்
			நான்
			அபிஷேகஞ்செய்க
			வேள்.

तस्मात्त्वयाऽथ वतिना निशेयं नियतान्मना ।

तस्मात् "ஆகையால்
 अथ இன்றையைய
 इयं இந்த
 निशा இரவு
 वत्ना सह தம்மபத்னியோடுகூட,
 त्वया உன்னால் [ஆயும்
 वतिना தீவைகொண்டவ-

सहवध्वोपवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥

नियतान्मना ஸ்தாபகலத்தியானம்
 செய்துகொண்டு
 दर्भप्रस्तरशायिना { தர்ப்பைப்பயடுக்கையில்
 படுத்துக்கொண்டவ
 னாய்
 उपवस्तव्या உபவாஸத்தினால்
 கழிக்கப்படவேண்டும்.

सुहृदश्राममचास्त्वां रक्षन्त्वद्य समन्ततः ।

एवंविधानि "இப்படியான
 कार्याणि कारியங்கள்
 बहुविधानि இடைபூதுகளுக்கும்
 பட்டவைகளாய்
 भवन्ति இருக்கின்றன.
 हि ஆகையால்
 त्वां உன்னை

भवन्ति बहुविधानि कार्याण्येवंविधानि हि ॥

अद्य இரத சமயத்தில்
 सुहृदः அன்பர்கள்
 अग्रमन्ताः च ஜாக்கிரதைபுடனிருப்ப
 பவர்களாயே
 समन्ततः எங்கெங்கே-சத்திலும்
 रक्षन्तु பாதுகாக்கட்டும்.

विप्रोपितश्च भरतो यावदेव पुरादितः ।

भरतः एव "பரதனோ
 पुरात् பட்டணத்திலிருந்து
 विप्रोपितः வேறொரு ஊரிலிருக்
 கிறான்.
 मासकालः { காந்திரவிதிகளுக்கு
 ஒத்த முகூர்த்தத்
 தினமாய்
 यावत् இதுதொடங்கிவந்தது.

तावदेवाभिपेकस्ते मासकालो मतो मम ॥

इतः एव இரத ஒரு காரணத்
 தினமாகவே
 तावत् च அப்படியிருக்கும்
 தீய்ப்பொழுத்த
 ते உனது
 अभिपेकः பட்டாபிதேகமானது
 मम எனது
 मतः அனுமதிப்பற்றதாகி
 வது.

कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः ।

कामं "காம் சாதேதகமற அ
 நித்ததாகிய
 खलु சின்வரும் காரணமு
 ते உனது [மிருக்கிறது.
 भ्राता தம்பிரதானிய
 भरतः பரதன்
 सतां மகன்களுடைய
 वृत्ते ஆளுகிடானத்தில்
 स्थितः அரசாங்கமாத் திவைத்
 தவன்.

ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुकोशो जितेन्द्रियः ॥

ज्येष्ठानुवर्ती { முத்தீதார்களது மணல்
 கொண்டுமல கடக்கிற
 வன்.
 जितेन्द्रियः இத்தீயங்களை வென்
 தவனாய்
 सानुकोशः கண்ணளியுடையவ
 னாய் விளங்கும்
 धर्मात्मा தர்மமொன்றிடுகையே
 ஆணக்கியுடையவன்.

किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यमिति मे मतिः । सतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ॥

राघव	“ஜேற ராகவ!	इति च	என்பது
धर्मनित्यानां	ஸதா தர்மமொன்றி வேயே பற்றுள்ள	अनित्यं	அபூர்வமாய் விளங்கு கிறது.
सतां	உத்தமர்களாகிய	किं तु	ஆயினும்
मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	मे च	எனக்குமட்டும்
चित्तं	ஞானேந்திரியம்	मतिः	தெரிந்த விஷயமே
कृतशोभि	{ சிறாடைகத கள்ளை யைக்கேட்டு கசும்தா வமடைகிறதுகிறது		இது”

इत्युक्तः सोऽभ्यनुज्ञातः श्वो भाविन्यभिपेचने । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्ब्रह्म ॥

श्वः	காளையதினம்	व्रज	“நீ திரும்பிப் போக லாம்”
भाविनि	உடக்கப்பிரகித	इति	என்று
अभिपेचने	பட்டாபிஷேக விஷ யத்தில்	अभ्यनुज्ञातः	விடைபெற்றவராகி
इति	மேற்கண்ட விதமாய்	पितरं	தந்தையை
उक्तः	நியமனம் பெற்ற	अभिवाद्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து
सः	அந்த	ब्रह्म	மானிகைக்கு [விட்டு திரும்பினார்.
रामः	முநிராமர்	अभ्ययात्	

प्रविश्य चात्मनो वैश्व राज्ञोऽदिष्टेऽभिपेचने । तस्मिन् क्षणे स निर्गम्य मातुरन्तः पुरं ययौ ॥

सः	அவர்	आत्मनः	தனது
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	वैश्व	மானிகைக்கு
तस्मिन्	அந்த	प्रविश्य तु	போனதுமே,
अभिपेचने	பட்டாபிஷேக	निर्गम्य	வெளிவந்து,
क्षणे	மகிசா தனவத்தில்	मातुः	தாயின்
वदिष्टे	எல்லாவற்றையும் கொ ல்லப்பட்ட பின்னர்,	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
		ययौ	போய்க் கோந்தார்.

तत्र तां प्रवणामेव मातरं क्षौमवासिनीम् । वाम्यतां देवतागारे ददर्शायाचतीं श्रियम् ॥

तत्र	அல்லிடத்தில்	वाम्यतां	} தெய்வங்களை எப்படி பிரார்த்திக்கவேண் டுமென்னும் விதிகளை புணர்ச்சித்து அந்தப் பிரகாரமே காய்க்கிட்டு க் கொல்லிக்கொண்டு மகாலக்ஷ்மியை
देवतागारे	பூஜாகிரகத்தில்	एव	
तां	அந்த	श्रियं	பிரார்த்தித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவராய் கவனித்தார்.
मातरं	தாயாரை,	आयाचतीं	
क्षौमवासिनीं	{ நூல்கலக்காத பட்டா டையை உடுத்திக் கொண்டு	दर्श	
प्रवणां	அத்யந்த ஆஸக்தி புடவ்		

प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥

ராமாभिஷேகம்	ராமரது பட்டாபிஷேக காலத்தி	ஆனாயிதா	{ சமாளசரம் கொல்லிய கைத்தூவரப்பட்டவ ளாகி
பிரியம்	கல்ல செய்தி	சீதா புவ	நீதாதேவியாரும்
சுத்வா ச	காதில் விழுந்ததுமே,	லக்ஷ்மண: ததா	மழ்ப்பணரும்
ஆகதா	தானாய் வந்துகொள் கிருந்த	தவ	அன்றிடத்தின்
சுமத்ரா ச	சுமத்ராத்தேவி யாரும்	பாக்	தற்களிலேபிருந்தார் கள்.

तस्मिन्काले हि कौसल्या तस्थावापीलितेक्षणा ।

सुमित्रयाऽन्वास्यमाना सीतया लक्ष्मणेन च

॥ ३२ ॥

தஸ்மிந்	அந்த	அந்வாஸ்யமானா	{ பூணூக்கு வைண்டய உ பகாண்களைக் கொ டுத்த சுதூகல செ ய்யப்பெற்றவளாய்
காலே	சமயத்தில்	காமீலிதேஷ்ணா	கண்களை மூடக்கொண் டு பரவசமடைத்தவ
கௌசல்யா	கௌசல்யா தேவியார்	தஸீ	இருந்தான் [ளாய்
சுமத்ரயா	சுமத்ராத்தேவியாரா ளும்,		
சீதயா	சீதாப்பிராட்டியாரா		
லக்ஷ்மணேந ச	லக்ஷ்மணனும் [ளும்,		

श्रुत्वा पुण्येण पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥

புத்ரஸ்ய	புதல்வனுடைய	ஜனாதினம்	நனாக்களை
புண்யேந	புத்தய கருத்திரத்தில்	பிராணாயாமேந	{ நிம்நூத்தி குதாய உ கை பிராணாயாம விதி ப்படி துத்திக்கொ ண்டு
யௌவராஜ்யாபிஷேகம்	யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்தை	த்யாயமானா	கித்தகைகொடுத்தான்.
சுத்வா	உத்தேகித்து,		
புரூஷம்	பரமாத்மாவாகும்		

तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥

ச:	அந்த	தா	உவாச
ராம:	ராமர்	அபிசாம்ய	கிட்ட
ததா	அப்படியாய்	அபிவாத்ய	முத்தித்தி மண்க கித்த,
அநிந்நிதா எவ	குணதயற்றவண்ண ளாய்	ஹர்ஷய்	மகக்களிக்கச் செய் கின்றவராகி
சநிவமா ச	{ பத்தியுடன் தெய்வத் தியானத்திந்நிதா கொண்டிருக்கும்	வசநம்	பின்வரும் மொழியை
		உவாத்ய	கொண்டார்.

अम्ब पित्रा नियुक्तोऽस्मि प्रजापालनकर्मणि । भविता श्वोऽभिषेको मे यथा मे शासनं पितुः ॥

अम्ब	"அம்பா !	मे पितुः	எனது பிதாவின்
पित्रा	தந்தையால்	शासनं यथा	கட்டளைப்படி
प्रजापालन- कर्मणि	பிரஜைகளை ராஜ்யக்க வேண்டிய காரியத் தில்	मे	எனக்கு
नियुक्तः अस्मि		अभिषेकः	பட்டாபிஷேகம்
	நான் நியமிக்கப்பட்ட ருக்கிறேன்.	श्वः	நாளை
		भविता	நடக்கப்படுபவராகிறேன்.

सीतयाऽप्युपवस्तव्या राजनीयं मया सह । एवमुत्विगुपाध्यायैः सह मामुक्तवान्पिता ॥

कविगुपाध्यायैः	"ரித்விக்குகள் உபாத்தி யாயர்களோடு	इयं	இந்த
सह	கூட இருந்த	राज्ञी	இரவு
पिता	தந்தையார்	सीतया	சீதையோடு
मां	என்னை	सह	கூடவே
एवं अपि	இன்னும் உபயோகமும்	मया	என்னால்
उक्तवान्	ஆக்ஷரபித்திருக்கிறார்.	उपवस्तव्या	உபவாஸத்தில் கழிந் கப்படவேண்டியது.

यानि यान्यत्र योग्यानि श्वो भाविन्यभिषेचने । तानि मे मङ्गलान्यद्य वैदेह्याश्चैव कारय ॥

श्वः	"நாளை	योग्यानि	ஏற்பட்டவைகள்
भाविनि	நடைபெறப்போகிற	यानि यानि	எவை எவைகளோ
अस्य	இந்த	तानि एव	அவைகளைல்லாவந்
अभिषेचने	பட்டாபிஷேகத்தில்	अस्य	இப்பொழுது [றையும்
	பிராசின வழக்கத்தை யொத்து பூர்வாங்க மாய்ச் செய்யவேண் டிய மங்கள கிருத் யங்களால்	वैदेह्याः	வைதேகிக்கும
मङ्गलानि		मे च	எனக்கும்
		कारय	தேவரீர் செய்தருள் கீராக.

एतच्छ्रुत्वा तु कौसल्या चिरकालाभिकाङ्क्षितम् । हर्षवाप्यकले वाक्यमिदं राममभाषत ॥

कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்	श्रुत्वा	நினைத்து,
एतन् वाक्यं	இந்தமொழியையும்	इदं	பின் கண்டுகொள்ளி
चिरकालाभि- काङ्क्षितं तु	வெகுநாளமாய் உள் ளத்தினுள்ளே நிகழி ப்தமாயிருந்த மனோ ரதமென்பதை	हर्षवापकले	{ ஆனந்தபாஷ்பத்தோ டுசொல்லப்பட்டவ ண்ணப்ப
		रामं	ராம
		अभाषत	சொன்னான்.

वत्स राम चिरं जीव हतास्ते परिपन्थिनः । वार्तान्मे न्वं श्रिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्द्य ॥

वत्स	“ குழந்தாய் !	न्	நீ
राम	ஸ்ரீராம!	श्रिया	ராஜ்யலைக்கூடமியுடன்
चिरं	நீடுழிகாலம்	युक्तः	வினக்குறின் தவனாய்
जीव	நீ வாழ்வாயாக.	मे	என் னுடைபவும்
ते	உனக்கு	सुमित्रायाः च	சுமித்ரினாரி னுடைய வும்
परिपन्थिनः	இடைபுதுசெய்கின்ற வர்கள்	वार्तान्	சுற்றத்தார்களை
हताः	மறொதம் பெறுதவர் காரவர்கள்.	नन्द्य	சந்தேதாஷப்படுத்தி வைப்பாயாக.

कल्याणे वत नक्षत्रे मयि जातोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैराराधितः पिता ॥

पिता	“ தந்தையாகும்	पुत्रक	குழந்தாய்!
दशरथः	தசரதசக்கிரவர் த்தி யார்	कल्याणे	கல்வ
गुणैः	உத்தமகுணங்களைக்	नक्षत्रे	நக்சத் திரத்தில்
त्वया	உன்னால் [கொண்டு	मयि	என்னிடத்தில்
आराधितः	திருப்திசெய்க்கப்ப பட்டிருக்கின்றனர்.	जातः असि	நீ பிறத்திருக்கின்றீர்.
येन	இதனால், நினைவேயே	वत	{ என் சந்தேதாஷத்தை என்னவென்று சொல்வேன்!

अमोघं वत मे क्षान्तं पुरुषे पुष्करेक्षणे । येयमिह्वाकुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रयिष्यति ॥

पुत्र	“ குழந்தாய் !	संश्रयिष्यति	ஆடைத் துணைக்கப் போகிறான்.
वत	{ எனதுபாக்கியத்தைத் தான் என்னவெ ன்று சொல்வேன்!	पुष्करेक्षणे	புண்டர்காகுளுரை
इक्ष्वाकुराज्यश्रीः	இக்ஷ்வாகுருவராஜ்ய ஸக்தியாகிறவன்	पुरुषे	ஸ்ரீமன் காராயணன் விவயத்தில்
या इयं	எவளோர் அந்த இவ ளுள்	मे	எனது
त्वां	உன்னை	क्षान्तं	ஆராதனைக்களின் பரி சீரமமானது
		अमोघम्	ஸபலமாகிற்றது.”

इत्येवमुक्तो मात्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । माञ्जलिं पद्मसासीनमभिवीक्ष्य स्वयन्निव ॥

माता	தாயால்	भासीने	உட்கார்ந்திருக்கிறவ
इति एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	भ्रातरं	தம்பியை [ருமகிய
उक्तः	ஆழிர்வதிக்கப்பெற்ற	अभिवीक्ष्य	கொக்கி,
रामः	ஸ்ரீராமன்	इव	சற்ற
महं	அத்யந்தபக்தியையு டைவவருள்	स्वयन्	புன்னைகொண்டவ
माञ्जलिं	கைடப்பியவண்ணம்	इदं	பின்கண்டவாறு [ராகி
		अब्रवीत्	திருவாய்மண்க்தருவி சூர்.

लक्ष्मणेमां मया सार्धं प्रशाधि त्वं वसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरुपस्थिता ॥

लक्ष्मण	“ வசுந்தமணு !	त्वां	உனக்கு
मया	இந்த	उपस्थिता	சொந்தமானவள்.
सार्धं	ராஜ்யவசுந்தமியானவள்	त्वं	நீ
	எனது	इमां	இந்த
अन्तरात्मानं	{ வெளியில் சஞ்சாரிக்கும் என் ஆத்மாவோன்ற வனும் }	वसुंधरां	பூமியை
द्वितीयं		உடன்பிறத்தவனு மாகிய	मया सार्धं
		प्रशाधि	பரிபாலனம் பண்ணு வாய்.

सौमित्रे भुङ्क्व भोगांस्त्वमिष्टाञ्चाज्यफलानि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामये ॥

सौमित्रे	“ நேற வசுந்தமணு !	भुङ्क्व	அனுபவி.
राज्यफलानि	அரசின் பயன்களாய்	राज्यं च	ராஜ்யசெல்வத்தையும்
इष्टान् भोगान्	இஷ்டமான போகக் களை	जीवितं च	உயிர் வாழ்வையும்
त्वं च	நீயே	त्वदर्थं हि	உன்பொருட்டே
		अभिकामये	நான் விரும்புகிறேன்.

इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुब्राप्य सीतां च जगाम स्वं निवेशनम् ॥

रामः	“ ஸ்ரீராமர்,	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்துவிட்டு.
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सीतां च	சீதையையும்
लक्ष्मणं	வசுந்தமணரைப் பார்த்து	अभ्यनुब्राप्य	போக விடைகொடுத் தனுப்புகிட்டு.
उक्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தருளி யசின் னர்.	स्वं	தனது
मातसौ च	நாய்மார்களிருவரை யும்	निवेशनं	மாணிக்கக்கு
		जगाम	போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2556.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 201

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ 5 ॥

वसिष्ठकृतवतोपदेशः—வஸிஷ்டர் விரதத்தை உபதேசிப்பது.

संदिश्य रामं नृपतिः श्वो भाविन्यभिपेचने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	पुरोहितं	புரோஹிதராகிய
श्वः भाविनि	களை நடக்கப்போகிற	वसिष्ठं	வஸிஷ்டரை
अभिपेचने	பட்டாபிகேசக விஷ	समाहूय	வரவழைத்து
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு [யத்தில்	इदं	இனி வருவதை
संदिश्य	{ சொல்லவேண்டியவை களையெல்லாம் சொல் லி விடைகொடுத்த னுப்புகிட்டு }	अब्रवीत्	சொன்னார்.

गच्छोपवासं काकुत्स्थं कारयाद्य तपोधन । श्रीयशोराज्यलाभाय वध्वा सह यतव्रतम् ॥

தயோதன	தயோதனமே!	யனவந்	{ தீமைகூழியிலாசாரதோ
श्रीयशोराज्य-	சாய்ப்பற்று, கீர்த்தி, சாஜ்	कार्य	ஷம் எற்பட்டாதவண்
लाभाय	யம் இவைகளை ஆ	स्य	னாயும்
	ணையும்பொருட்டு	गच्छ	செய்தருளும்
वध्वा सह	தருமாபத்தினியுடன்		இப்பொழுது
काकुत्स्थं	காகுஸ்தஸை [கூட		தேவிர அன்னிடமெ
उपवासं	உபவாஸைக்குட்பாவன		முந்தருளிவண்டும்.
	கவும்		

तथेति च स राजानमुत्त्वा वेदविदां वरः । स्वयं वसिष्ठो भगवान्पयो रामनिवेशनम् ॥

वेदविदां	வேதவித ஆக்களில்	तथा च	" அப்படியே செய்தி
वरः	தடமையரசரிய	इति उक्त्या	தென் "
सः	அந்த	रामनिवेशनं	என்று பதில் சொல்லி
वसिष्ठः	வசிஷ்ட	स्य	எட்டி,
भगवान्	பகவான்	ययौ	ஸ்ரீராமருடைய மான்
राजानं	சக்கிரவர் தியானைப்		தானே தேரின்கைக்கு
	பார்த்து,		அன்னிடமிருந்து
			எழுந்தருளினார்.

उपवासयितुं रामं मन्त्रविन्मन्त्रपारगः । ब्राह्मं रथवरं युक्तमास्थाय सुभृतव्रतः ॥ ४ ॥
स रामभवनं प्राप्य पाण्डुराश्रयनप्रभम् । तिस्रः कक्ष्या रथेनैव विवेश मुनिसत्तमः ॥

मन्त्रपारगः	மந்திரங்களின் கரைக	रथवरं	சிறந்த ரதத்தின்மீது
	ளைக்கண்டவரும்	आस्थाय	எறிக்கொண்டு,
मन्त्रवित्	{ எது கூடக்கவப்போகிற	तिस्रः	மூன்று
	தேர ஆதை உள்ள	कक्ष्याः एव	கட்டுகின்றும்
	படி ஆதிந்தவரும்	रथेन	ரதத்தினிருந்தவன்
सुभृतव्रतः	புகழ்பெற்ற பக்தி	प्राप्य	கூடாது, வேண்டி
	மா இவ்வாறு	रामं	ஸ்ரீராமரை
सः	அந்த	उपवासयितुं	உபவாஸைக்குக்கச்
मुनिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்		செய்ய
युक्तं	சித்தமாய்க் காத்துந்	पाण्डुराश्रयनप्रभं	வேண்டுகம்போல் கா
	கொண்டிருக்கிற		ந்தியுடன் விளங்கும்
ब्राह्मं	{ பிராமணர்கள் என்று	रामभवनं	ஸ்ரீராமரது மாளிகை
	கைந்தென்றே உரிய		க்கு
	துமான	विवेश	வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतमृषिं रामस्त्वरन्निव ससम्भ्रमः । मानयिष्यन्स मानार्हं निश्चक्राम निवेशनात् ॥

ச:	அந்த	त्वरन्	சடக்கென
रामः	ஸ்ரீராமர்	निवेशनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து
ससंभ्रमः	{ அத்யந்தகௌரவம் உள்ளத்தில் வைத்தி ருக்கின்றவராய் }	मानार्हं	மரியாதைக்குரிய வரான
इव	உள்ளபடி	आगतं	அவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்
मानयिष्यन्	{ உள்ளத்திலுள்ளகௌ ரவத்தை நிறர்சனம் காட்டுகின்றவராக }	तं ऋषिं निश्चक्राम	அந்த றிஷியை நோக்கி எதிர்கொண்டு சென் றார்.

अभ्येत्य त्वरमाणश्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिगृह्य रथात्स्वयम् ॥

सतः	அவ்விடத்திலிருந்து	अभ्येत्य	அடைந்து,
त्वरमाणः	வேகமே நடந்துவந்த அவர்	रथात्	ரதத்திலிருந்து
मनीषिणः	முனிவர் பெருமானின்	स्वयं च	தானே
रथाभ्याशं	ரதத்தினது பக்கலை	परिगृह्य	கைபிடிக்கொடுத்து,
		अवतारयामास	இறக்கினார்.

स चैनं प्रथितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । मियार्हं हर्षयन्नाममित्युवाच पुरोहितः ॥८॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
पुरोहितः	புரோஹிதர்	संभाष्य च	முகமன்கூறி,
प्रथितं	நிகர்வமுற்று விளக்கு வதை	अभिप्रसाद्य च	ஆசீர்வாதங்கள் செய் தருளி
दृष्ट्वा	உள்ளத்தில் கவனித் துக்கொண்டபடி	हर्षयन्	அகமகிழச்செய்து கொண்டு
मियार्हं	அன்பிற்குரிய பாத்தி ரமாகிய	इति	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்.

प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥ ९ ॥

प्रातस्त्वापभिषेक्त्वा हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययातिं नहुषो यथा ॥

राम	ஸ்ரீராம!	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पिता	தந்தையான	प्रीत्या	அன்பின் திரளால்
दशरथः	தசரத	प्रातः	நானே க்கா கையில்
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	உன்னை
नहुषः	நகுஷன் என்கிற சக் கிரவர்த்தியார்	यौवराज्ये	{ இளவரசராயிருந்து திகாரஞ் செய்ந்து வதில் }
ययातिं	யயாதி என்கிற புதல் வனை		

अभियेता	முடி சூட்டினைவர்க்ப போகினார்.	वीवाज्यं	விவாஜ்ய பட்டத்தை
हि	என்கிறபடிபாள்	अवाप्यसि	அவாய்ப்போகினாய்
ते पिता	உனது தந்தையார்	भवान्	ஹீ
अद्य	இப்பொழுது	सीतया सह	சீதைபுடன் கூட
प्रसन्नः	உன்னம் பூரித்தவராய் விளங்குகினார்.	उपवासं	உபவாஸத்தை
		करोतु	அனுஷ்டிக்கக்க கடவாய்.

इत्युत्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत्कारयामास वैदेहा सहितं मुनिः ॥११॥

सः	அந்த	सहितं	இருப்பவராய்
मुनिः	முனிவர் [மாய்	मन्त्रवत्	சாஸ்திரமுறைப்படி
इति	மேற்கண்டவண்ண-	यतवत्	நினைப்போலிருப்பவ
उपवा	சொல்லியருளினிட்டு,		ராய்
तदा	அப்பொழுதே	उपवासं	உபவாஸத்தையனும்
रामं	ஸ்ரீராமரை		டிப்பவராய்
वैदेहा	வைதேகியாசூடன்	कारयामास	செய்தருளினார்.

ततो यथावद्रामेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाप्य काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥

राज्ञः	மன்னரது	ततः	அதன்பேரல்
गुरुः	குருவாகிய	काकुत्स्थं	காகுத்தந்தரை
सः	அவர்	अभ्यनुज्ञाप्य	புகழ்ந்துகொண்டாடி
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		கிட்டு,
यथावत्	முறைப்படி	रामनिवेशनात्	ஸ்ரீராமரது மான்கை
अर्चितः	பூஜிக்கப்பட்டார்.		யினின்று
		ययौ	எழுந்தருளினார்.

सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सुखासीनः प्रियंवदैः । सभाजितो विवेशाय ताननुज्ञाप्य सर्वशः ॥

रामः अपि	ஸ்ரீராமரும்	सभाजितः	சைந்து பேசுகின்றவ
तत्र	அங்கிடத்தில்	तान्	அவர்களிடம் [ராய்
प्रियंवदैः	கூட சந்தோஷித்தலைக் காட்டுகின்ற	अनुज्ञाप्य	விடைபெற்றுக்
सुहृद्भिः	அன்பர்களோடு		கொண்டு.
सर्वशः	ஸர்வப்பிரகாரமாய்	अथ	அதன்பேரல்
सुखासीनः	{ அவர்களுக்கு இன் னும் பிரியம் உண்டா க்கும் வண்ணமாய்	विवेश	திரும்பி உன்னை போனார்.

हृष्टनारीनरयुतं रामवेश्म तदा वर्षौ । यथा पत्तद्विजगणं मफुहृत्नलिनं सरः ॥ १४ ॥

तदा	அப்பொழுது	पत्तद्विजगणं	களித்தப் பதனைக்கூ
रामवेश्म	ஸ்ரீராமரின் திருமாளி கையானது	मफुहृत्नलिनं	ட்டக்களைபுடையதும்
हृष्टनारीनरयुतं	{ பெருமையுடையவொண் ட ஆண்பெண்ணொரல் திரம்பியதாய்	सरः यथा	மலர்ந்த தாமரைபுஷ்ப
		वर्षौ	க்களைபுடையதுமான தடாகம்போல விளங்கிற்று.

स राजभवनप्रख्यात्तस्माद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य ददृशे मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥

ச: அந்த
 வசிஸ்த: வசிஸ்தர்
 ராஜபவன- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
 ப்ரக்ஷயாத் } திருமாளிகைப்பேரளி
 தஸ்யாத் } அந்த [ருக்கின்ற
 ராமநிவேசனாத் } ஸ்ரீராமரின் திருமாளிகையில் நின்று

நி:ஸூய வெளிவந்து,
 மாரீ கண்ணுக்கெட்டிய பிரதேசமெல்லாமும்
 ஜனங்களால் இடை
 ஜனசंवृतं } வெளியின்றி கூடியிருக்கப்பெற்றதாய்
 दृशे } கவனித்தார்.

वृन्दं वृन्दप्रयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । वभूवुरतिसंवाधाः कुतूहलजनैर्वृताः ॥ १६ ॥

அயோத்யாத்திரிமாநகரின்
 ராஜமாரீக்கங்களும்
 சமன்தத: எல்லா இடைவெளி
 குதூஹலஜனै: மகோற்சவத்தைப்பார்க்கவந்த ஜனங்களால்

वृन्दं वृन्दं கூட்டக்கூட்டமாய்
 वृताः } நிரம்பிணைவைகளாய்
 अतिसंवाधाः } புதுத்துப்போகவும் இடமில்லாதவண்ணம்
 वभूवु: } நெருக்கமுற்றனவாய் விளங்கின.

जनवृन्दोर्मिसङ्घर्षहर्षस्वनवतस्तदा । वभूव राजमार्गस्य सागरस्येव निखनः ॥ १७ ॥

ததா அப்பொழுது
 ஜனவூந்தோர்மிஸங்க
 ஹர்ஷஸ்வநவத: } ளாய்வதா ளும் மகிழ்ச்சியாளும் சப்திக்கப்பெற்ற

राजमार्गस्य } ராஜமாரீக்கத்தின்
 निखनः } சப்தம்
 सागरस्य } சமுத்திரத்தினுடைய
 इव } போல் [யது
 वभूव } விளங்கிற்று.

सिक्तसंमृष्टरथ्या सा तदाऽथ वनमालिनी । आसीदयोध्या नगरी समुच्छित्गृहध्वजा ॥

ததா அப்பொழுது
 சா அந்த
 அயோத்யா நகரி அயோத்தியாநகரம்
 अथ என்குமே
 सिक्तसंमृष्टरथ्या } லீ திகளெல்லாம் சுத்தமாய் விளக்கி நீர் தெளிக்கப்பட்டதாயும்

वनमालिनी } தேரணங்கள் கட்டப்பட்டதாயும்,
 समुच्छित्- } எல்லாவிடங்களிலும்
 गृहध्वजा } உயரத்துக்கப்பட்ட துவஜக்கொடியுடையதாயும்
 आसीत् } விளங்கிற்று.

तदा ह्ययोध्यानिलयः सर्वावालाखिलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्ष दुदयं रवेः ॥

ததா அப்பொழுது
 அயோத்யானிலய: அயோத்தியாவலிகளாயிருந்த
 सर्वावालाखिल: பெண்குழந்தைகள் உள்ளிட்ட சகல
 जन: ஜனங்களும்

रामाभिषेकं हि } ஸ்ரீராமரின்மேகமகோ
 आकाङ्क्षन् } தஸவந்தையே
 रवे: } சிந்தையில் கொண்ட
 उदयं } ஞரியனுடைய [தாகி
 आकाङ्क्षन् } உதயத்தை
 कन्. } எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

प्रजालङ्कारभूतं च जनस्थानन्दवर्धनम् । वत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोऽध्यामहोत्सवम् ॥

जनस्य	இனத்தினருக்கு	अयोध्यामहोत्सव	அயோத்யாத்திரிபாளையத்தில்
भानन्दवर्धनं	சந்தேகாபநந்தைப்பெருகச்செய்கிறதும்	द्रष्टुं	பார்க்குமிரக்காண
प्रजालङ्कारभूतं च	பிராணலங்காரமென்றவாம்	जनः	இனங்கள்
	அலங்காரமுற்று	वत्सुकः	ஆதிரைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்களை
	விளக்குகிறதாமைய	अभूत्	விளக்கினார்கள்.
त	அந்த		

एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहन्निव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥

पुरोहितः	புரோகிதர்	इव	கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
एवं	இப்படியாய்	शनैः	மெல்லமெல்ல
जनसंवाधं	இனங்களைடந்த	व्यूहन्	விலக்கிக்கொண்டு
तं	அந்த	राजकुलं	சக்கிரவர்த்தியாரின் மாணிக்கக்கு
राजमार्गं	ராஜமார்ச்சுத்தில்	ययौ	வந்தேசர்த்தார்.
तं	அந்த		
जनौघं	இனக்கூட்டத்தை		

शुभ्राभ्रशिखरमख्यं मासादमधिरुह्य सः । समीपाय नरेन्द्रेण शकेणैव बृहस्पतिः ॥ २२ ॥

सः	அவர்	शकेण	இந்திரனுடன்
शुभ्राभ्र-शिखरमख्यं	வெண்மேகத்திற்கொப்பரவ சிகாமூன்று	बृहस्पतिः	பிரகஸ்பதி
मासाद्	திருமணிகையில்	इव	எவ்வண்ணமுத
अधिरुह्य	ஏறி,	नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரோடு
		समीपाय	விளக்கினார்.

तथागतमभिषेक्ष्य हित्वा राजासने नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत्कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	पप्रच्छ	இவ்வண்டம் எழுந்தது
आगतं	அவ்விடம் வந்துசேர்ந்த	सः	அவர் [வென்றார்]
	திருக்கும்	तस्मै	அவருக்கு
तं	அவரை	तत्	"அது
अभिषेक्ष्य च	பார்த்ததுமே,	कृतं	செய்தாய் விட்டது"
राजासने	ராஜாஸனத்தை	इति	என்று
हित्वा	விட்டிடமுற்ற,	अभ्यवेदयत्	பேசிக்கீத்தார்.

तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः सभासदः । आसनेभ्यः समुत्सस्युः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥

तेन तुल्यं	அவருக்கு எற்றவராக	तदा	அதனால்
पुरोहितं	புரோகிதரை [சிய	पूजयन्तः च	பிழைசெய்து கொண்டாடுகின்றவர்களாய்
सहासीनाः	கூட உட்கார்ந்திருந்த	आसनेभ्यः	ஆசனங்களிலிருந்து
सभासदः एव	சபையினராகவென்ற	समुत्सस्युः	எழுந்துநிற்கும்படியாக
	மேலும்		

गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विमृश्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	சிंह:	ஒரு சிங்கம்
गुरुणा	குருவினால்	गिरिगुहां	மலைக்குகைக்குள்
अभ्यनुज्ञातः तु	விடைகொடுக்கப்பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
तं	அந்த [தடிகண்ணர்		அவ்வண்ணமே
मनुजौघं	ஜனங்கூட்டத்தை	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
विमृश्य	விடைகொடுத்தனார்	विवेश	எழுந்தருளினார்.
	புகிட்டு,		

तदग्र्यवेषमदाजनाकुलं महेन्द्रवेशमप्रतिमं निवेशनम् ।

विदीपयंश्चारु विवेश पार्थिवः सशौव तारागणसङ्कुलं नभः ॥ २६ ॥

पार्थिवः	சக்கிரவர்த்தியார்	निवेशनं	மாணிக்கத்தில்
चारु	அழகாயிருக்கிறதும்	सशी	சத்திரன்
महेन्द्रवेशमप्रतिमं	{ இத்திரனது திருமாளிகைபோலிருக்கிறதும்	तारागणसङ्कुलं	நகரத்திரங்கூட்டங்கொல் நிறைந்தவள்ள ஆகாயத்தில்
अग्र्यवेषमदा-) जनाकुलं }	{ அந்தயற்புதமாயலங்காரம் பெற்று விளங்கும் பெண்களால் விழைந்துள்ள துமான	नभः	ஆகாயத்தில்
तम्	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ
		विदीपयन्	பிரகாசிக்கச்செய்து கொண்டு
		विवेश	விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2582

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 227

पृष्ठः सर्गः—ஆருவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

वतानुष्ठानम्—விரதானுஷ்டானம்.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥

पुरोहिते	புரோகிதர்	नियतमानसः	{ பகவத்தியானமொன் றினையே எடுபட்ட மனத்தினராய்
गते	எழுந்தருளியடுக்கினர்	विशालाक्ष्या	மகா உத்தமியான
रामः	ஸ்ரீராமர்	पत्न्या सह	தம்மபத்னியோடுகூட
स्नातः	{ ஸ்நானம்செய்து நித்ய கர்மா னுஷ்டானங்களை செய்து முடித்தவராய்	नारायणं	ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்
		उपागमत्	தொழுதார். [த்தினிய]

प्रगृह्य शिरसा पार्श्वी हविषो विशिवत्ततः । महते देवतायाज्यं सुधाव ज्वलितेऽनले ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	ज्वलिते	கொழுந்துவிட்டுடிரி
हविषः	ஹவியில் திருக்கும்	अनले	தீயில் . [கிற
पार्श्वी	பாந்திரத்தைய	विशिवत्	சாஸ்திரோத்தமாய்
शिरसा प्रगृह्य	சிரத்திலெடுத்தாவந்து	आज्यं	ஆஜயத்தடர் கலகத
महते	மகத்தான		ஹவியை
देवताय	தேவருக்கு	सुधाव	சூடம் செய்தார்.

शेषं च हविषस्तस्य प्राच्याशास्यात्मनः प्रियम् । ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णं कुशसंस्तरे ॥

वाच्यतः सह वैदेह्या भूत्वा नियतमानसः । श्रीमत्यायतने विष्णोः शिष्ये नरवरात्मजः ॥

नरवरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனார்	नियतमानसः	{ பகவந்தியானமொன் திலேயே சடுபட்ட மனிதராய்
वैदेह्या सह	வைதேஹியாரோடு	वाच्यतः	{ சாஸ்திரமுறைப்படி திருநாமக்களைச் சொல்லுகின்றவராய்
तस्य	அந்த [கடவே	भूत्वा	திருந்துவிட்டு, [கைய
हविषः	ஹவியிலிணைப்ப	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு-
शेषं	மீதியை	श्रीमति	ச்சீரையனை அளிக்க வல்லதாய்
प्राच्य	புதித்து,	आयतने	என்றளிதியின
च	அதன்மேல்	स्वास्तीर्णं	தன்னுலேயே பசுப்பீத் கொள்ளப்பட்ட
आत्मनः प्रियं	தனது சேஷமத்தை	कुशसंसरे	தீப்பசயனத்தில்
आशास्य	உத்தேசித்து,	शिष्ये	திருப் பள்ளிகொண் டார்.
नारायणं देवं	ஸ்ரீமன் நாராயணதே வரை		
ध्यायन्	மனதில் ஆவா ஹனம் கொண்டு		

एकयामावशिष्टायां रात्र्यां प्रतिविबुध्य सः । अलङ्कारविधिं कुरुन् कार्यामास वेद्यमः ॥

सः	அவர்	वेद्यमः	திருக்கோவிலுக்கு
रात्र्यां	இரவில்	अलङ्कारविधिं	{ திருக்கோவிலுக்கு அலங்காரவிதிகளை முதலில் கற்றுக் கொள்ளுபவராய்
एकयामावशिष्टायां	ஒருபாமம் பொழுதிரு கிடுபு கொத்திலே	कुरुन्	எல்லாநற்சாஸ்திர செய்க்கதார்.
प्रतिविबुध्य	தாயி ஹனார்ந்து	कार्यामास	

तत्र शृण्वन्सुखा वाचः सूतमागधवन्दिनाम् । पूर्वा सन्ध्यासुपासीना जज्ञाप यतमानसः ॥

तत्र	அப்பொழுது	सन्ध्यां	சாத்திய தேவகதனை
सूतमागध- वन्दिनां	ஸூத, மாகத, மந்திய சொன்ன கட்டியக்கா ளர்களின்	उपासीनाः	முகம் திருக்கொண்ட கவலகொத்திக்கொடு கொண்டவராய்
सुखा वाचः	இனிமையாய்க்கொ கேட்டு	जज्ञाप	கொடுத்தவராய்
शृण्वन्	சூன்வ		
पूर्वा	முன்		

तुष्टाव प्रणतथैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलक्षौमसंवीतो वाचयामास च द्विजान् ॥ ७ ॥

विमलक्षौमसंवीतः வெண்பட்டணிக் கல
ரரவிருந்த அவர்
शिरसा प्रणतः एवं முடி காழ்த்தி நமஸ்கா
ரம் செய்குகொண்டே
मधुसूदनं மூர் த் திணை
तुष्टाव { ஸ்தேதா த் திரங்காரம்
உள்ளக் குளிர்ச்சி செய்
தார்

च अतर्पितोऽसौ
द्विजान् च विजामணர்களெஸ்
வேரையும்
वाचयामास { ஸ்லஸ் திவசனம்
சொல்லச்சொல்லிக்
கேட்டுக்கொண்டி
ருந்தார்.

तेषां पुण्याहवोषोऽथ गर्भारमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास तूर्यबोधानुनादितः ॥

तदा अप्पொழுது
तेषां அவர்களின்
पुण्याहवोषः புண்ணியாகஜபகோவ
மானது
गर्भारमधुरः கம்பிராமதூரத்தாவளி
புள்ளதாய்

तूर्यबोधानुनादितः { தூரியமெனும் வாத்தி
யத்தின் கோவுத்
தேடுகொண்டதாய்
अयोध्यां अथ அயோத்தியெங்கும்
पूरयामास விதைத்து ஒளித்தது.

कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुदितो जनः ॥

अयोध्यानिलयः அயோத்தியா வாஸிக
ளான
जनः ஜனம்
सर्वः எல்லாமும்
तु இவ்விஷயமாய்
वैदेह्या सह வைதேகியாருடன்
உட

राघवं மூராகவரை
कृतोपवासं உபவாஸதொம்மைப
முடித்தவராய்
श्रुत्वा அறிந்து,
तदा அதனால்
प्रमुदितः களிப்புற்று விளங்கி
கிற்று.

ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभातां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥

रामाभिषेचनं { மூராமாது பட்டாபி
ஷேகமகோ தலைவ
மொண்கறியே
श्रुत्वा கித்தித்துக்கொண்டி
ருந்த
पौरजनः பட்டணத்துஜனம்

सर्वः எல்லாமும்
रजनीं प्रभातां இரவுமுடித்து
दृष्ट्वा ततः கண்டமாத் திரத்தில்
पुरीं பட்டணத்தை
शोभयितुं चक्रे அலங்கரிக்கத்தலைப்
பட்டது.

सिताभ्रशिखराभेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु वैत्येष्वहालकेषु च ॥ ११ ॥

नानापण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥ १२ ॥

सभासु चैव सर्वासु वृक्षेष्वालक्षितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रिताः साधु पताकाश्चाभवंस्तदा ॥

तदा अप्पொழுது
ध्वजाः च கொடிகளும்
पताकाः च பதாகைகளும்

सिताभ्र-) வெணநிறத்தமேகங்களின்
शिखराभेषु) புண்டைய மலைச்சிகரங்
களையொத்த

प्रकाशीकरणार्थं च निशागमनसङ्ख्या । दीपवृक्षांस्तथा चक्रनुरध्यासु सर्वशः ॥ १८ ॥

நேசா
அனூர்யாசு
சர்வச:
நிசாஅமன-
சங்க்யா

ஆவ்வண்ணமே
வீதிகளில்
எல்லாப்பக்கங்களிலும்
ராத்திரியாய்விடுமே
என்னும் சக்கரையால்

प्रकाशीकरणार्थं
दीपवृक्षान् च
चक्रः

ஸ்பஷ்டமாய் தரிசிக்
கும்பொழுட்டு
வந்தம்பங்கள் மீதுள்ள
விளக்குகளையும்
ஆணம் த்தாரர்கள்.

अलङ्कारं पुरस्यैवं कृत्वा तत्पुरवासिनः ॥ आकाङ्क्षमाणा रामस्य यौवराज्याभिषेचनम् ॥

तत्पुरवासिनः
पुरस्य
एवं
अलङ्कारं कृत्वा

அந்நகரத்தாரர்கள்
நகரத்திற்கு
மேற்கண்டவாறு
ஆலங்காரத்தை செ
ய்துமுடித்துவிட்டு.

रामस्य
यौवराज्याभिषेचनं
आकाङ्क्षमाणाः

ஸ்ரீராமரது
யுவராஜ்யாபிஷேகத்
தை
எதிர்பார்த்துக்கொ
ண்டிருத்தாரர்கள்.

समेत्य सङ्ख्याः सर्वे चत्वरेषु सभासु च । कथयन्तो मिथस्तत्र प्रशंसुर्जनाधिपम् ॥

चत्वरेषु
सभासु च
संघनाः
समेत्य
सर्वे
तत्र
जनाधिपं

நாற்சந்திகளிலும்
சபைகளிலும்
கூட்டங்கூட்டமாக
கூடியிருந்த
எல்லோரும்
அப்பொழுது பற்றி
சக்கிரவர்த்தியாரைப்-

मिथः
कथयन्तः
प्रशंसुः

ஒருவருக்கொருவர்
பின் கண்டவாறு பேசி
க்கொண்டிருந்தவர்
களாய்
புகழ்ந்துகொண்டாடி
னார்கள்.

अहो महात्मा राजाऽयमिश्वाकुलनन्दनः । ज्ञात्वा यो वृद्धमात्यानं रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

यः
वृद्धं
आत्मानं ज्ञात्वा
राज्ये
रामं
अभिषेक्ष्यति

“எவர்
வயதாய்விட்டதாக
தன்னை உணர்ந்து,
அரசாளாகையில்
ஸ்ரீராமரை
பட்டங்கூட்டி வைக்கப்
போகிறாரோ அந்த

अयं
इश्वाकुलनन्दनः
राजा
महात्मा अहो

இந்த
இசுவாகுலநந்தன
வேயான
சக்கிரவர்த்தியார்
மகாத்மாவெனக்கொ
ண்டாடப்படவேண்
டியவரே!

सर्वे अनुगृहीताः स्यो यज्ञो रामो महीपतिः । विराय भविता गोप्ता दृष्टलोकपरावरः ॥

दृष्टलोकपरावरः
रामः
महीपतिः
विराय
नः

“பூர்வீக ணம்பிரதாய
ங்களில் விபுணராகிய
ஸ்ரீராமர்
சக்கிரவர்த்தியாகி
வெகுதூலம்
நம்மை

गोप्ता
भविता
यज्ञ हि
सर्वे
अनुगृहीताः स्यः

சலிக்கிரவராய்
விளங்கப்போகிறார்
என்சிறகா ரணத்தால்
நாம் எல்லோரும்
ஆணுக்கிரகிக்கப்பெற்
றவர்களாகின்றோம்.

अनुद्धतमना विद्वान्धर्मात्मा भ्रातृवत्सलः । यथा च भ्रातृषु स्निग्धस्तथास्मास्वपि राघवः ॥

राघवः	“ஸ்ரீ ராமரை”	भ्रातृषु	பிரா த்ருக்களிடத்தில்
अनुद्धतमनाः	கொஞ்சமேறும் கர்வமேயில்லாதவர்	यथा तथा	எவ்வாறானபோது அங் வாறானபோது
विद्वान्	நன்றாய்க்கற்ற நிறைதவர்	अस्मानु अपि च	எம்மிடத்திலும்
धर्मात्मा	தருமாத்ம	स्निग्धः	பெண்புண்புணர்
भ्रातृवत्सलः	பிரதேயகரர்களிடம் காந்தவல்யமுடையவர்		

चिरं जीवतु धर्मात्मा राजा दशरथोऽनघः । यत्प्रसादेनाभिपिक्तं सपि इक्ष्यामहे वयम् ॥

यत्प्रसादेन	எவ்வாறு அனுக்கிரகத்	अनघः	குற்றமற்ற
वयं	நாம் [கரவ]	धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய
राजे	ஸ்ரீ ராமரை	दशरथः राजा	தசரத கங்கிரைத்தி
अभिपिक्तं	பட்டாபிஷித்தராக	चिरं	நெடுகாலம் [நா]
इक्ष्यामहे	காணப்போகிறோம்; அந்த	जीवतु	நீளிக்கி ருக்ககொண் டும் ”

एवंविधं कथयतां पौराणां शुश्रुवुस्तदा । दिग्भ्योऽपि श्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥

जानपदाः	கிராமவாஸிகளாவ	एवंविधं	மேற்கண்டவண்ண மாய்
जनाः अपि	ஐனங்களும்	पौराणां	பட்டணத்துணர் கள்
श्रुतवृत्तान्ताः	{ தற்காலநிர்ந்தாரத்தத் தைக் கேள்விப்பட்ட டவர்களாய்	कथयतां	பேசிக்கொண்டிருக் க
दिग्भ्यः	எல்லா திக்குகளிலு மிருந்த	तदा	அப்பொழுது [கையிற் காதுகொடுத்தகேசிகட் டர்கள்.
प्राप्ताः	வந்துகொண்டவர்கள்.		

ते तु दिग्भ्यः पुरीं प्राप्ता द्रष्टुं रामाभिषेचनम् । रामस्य पूर्यामासुः पुरीं जानपदा जनाः ॥

रामस्य	ஸ்ரீ ராமரை	ते जानपदाः	} கந்த நாட்டுப்பந } ஐனங்கள்
रामाभिषेचनम्	ஐனத்தகரமாய் பட்டாபிஷேகத்தை	जनाः	
द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க	पुरीं	பட்டணத்தை
दिग्भ्यः	திக்குகளிலிருந்து	तु	இப்பொழுது
पुरीं	பட்டணத்திற்கு	पूर्यामासुः	நீண்டுகொண்டிரு கின்றவர்கள்.
प्राप्ताः	வந்துகொண்டவர்கள்.		

जनौघैस्तीर्थसर्पद्विः शुश्रुवे तत्र निखनः । पर्वसूर्दाणिवेगस्य सागरस्यैव निखनः ॥२७॥

विसर्पद्विः	வந்து கூடிபட்ட	पर्वसु	புருவகாண்டுகளில்
तेः	அந்த	उदीणवेगस्य	கிராமத்துகென்ற
जनौघैः	ஐனங்களுக்கிடையே	सागरस्य	முடிக்கித்திணைடைய
तत्र निखनः	எங்கு அந்தகொ ண்டுவந்த	निखनः इव	குளிப்பாடுகொ டுபடுக்கிறது.
		शुश्रुवे	

ततस्तदिन्द्रक्षयसन्निभं पुरं दिदृक्षुभिर्जानपदैरुपागतैः ॥

समन्ततः सख्यनपाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम्

॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	सख्यनं	கோஷிக்கப்பட்டதாய்
दिदृक्षुभिः	{ கண்டுகளிக்கவேண்டு மென்றுக்கும் ஆவாம் கொண்டு	समन्ततः	எங்கும்
उपागतैः	வந்துசேர்ந்த	भाकुलं	நிறைந்ததாய்
जानपदैः	கிராமத்தார்களால்	अर्णवोदकं	சமுத்திரஜலமானது
इन्द्रक्षयसन्निभं	இந்திரனதுபட்டணம்	समुद्रयादोभिः	சமுத்திரத்திலிருந்து
तत्	அந்த [போன்றதாகிய	इव	சும் ஆற்றுக்களால்
पुरं	பட்டணம்	बभौ	எவ்வண்ணமோ ஆவ்வண்ணமே
			விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2610

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 255

सप्तमः सर्गः—एषुवावतु षर्ककम् ॥ ७ ॥

मन्थराविवादः—मन्थरयसिन्नुक्कम्

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता । प्रासादं चन्द्रसङ्काशमारोह यदृच्छया ॥

सिक्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात्प्रासादादन्वैक्षत ॥

यतोजाता	{ தாய்தகப்பன் தூண்டு மெனவாவது எந்தளி டத்தில் நிறந்தான் என்பதாலது தெரி யாதவளும்	आरोह	எறிப்போய்ச் சேர்ந் தான்.
कैकेय्याः सहोषिता	கைகேயிக்கு அப்பொழுதும் கூட வேலிருக்கில் நவளும்	तस्मात्	அந்த
ज्ञातिदासी तु	தகப்பனனால் ஆணுப் பயப்பட்டவளுமான்	प्रासादान्	திருமா ளிணைகரின் மேல் தளத்திலிருந்து
मन्थरा	மந்தரை எனபவள்	अयोध्यां	அயோத்தியா புரிவை
यदृच्छया	தற்செயலாய்	प्रकीर्ण- कुसुमोत्करां	புகழ்பக்குவியல்களால் பாப்பப்பட்டிருப்ப தாயும்
चन्द्रसंकाशं	வெண்மதியையொ	सिक्तराजपथां	{ ராஜாதிக்களெல்லாம் ஆளம் தெளிக்கப்பட்ட புருப்பதாயும்
प्रासादं	த்த திருமா ளிணைகரின்மேல் தளத்திற்கு	रम्यां	{ அபூர்வ அழகுவாய்ந் து விளங்குகின்ற தாயும்
		अन्वैक्षत	கவனித்தான்.

सा हर्षोत्फुल्लनयनां पाण्डुरक्षौभवसिनीषु । अविदूरे स्थितां हृष्टा धार्त्री पप्रच्छ बन्धरा ॥

सा बन्धरा	அந்த மந்தரை	अविदूरे	அருகில்
हर्षोत्फुल्लनयनां	{ ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த கண்களை யுடையவளாய்	स्थितां	நின்றவாழ்கொண்டிருந்த
पाण्डुरक्षौभवसिनी		धार्त्री	வளர்த்த தாயை
	வெண்பட்டை உடிக் தியவளரய்	हृष्टा	பர்த்து,
		पप्रच्छ	பின்வருமாறு வினவினான்.

उत्तमेनाभिसंयुक्ता हर्षेणार्थपरा सती । राममाता धनं किं नु जनेभ्यः संप्रयच्छति ॥

राममाता	" ஸ்ரீ ராமனைப் பெற்ற தாய்	अभिसंयुक्ता	நிகழ்கருகின் தவளரய்
हर्षेणार्थपरा सती	{ எப்பொழுதும் பணத்தை இழுகப்பிடிக்கிறவளாயிருந்தும்	जनेभ्यः	ஐயங்களுக்கு
उत्तमेन		வெகு	धनं
हर्षेण	ஆனந்தத்தடன்	संप्रयच्छति	{ ஏராளமாய் தானம் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாளை
		किं नु	இதற்கு காரணமென்ன?

अतिमात्रं प्रहर्षोऽयं किं जनस्य च शंस मे । कारयिष्यति किं वाऽपि संप्रहृष्टो महीपतिः ॥

जनस्य	ஐயங்களுக்கு	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
प्रहर्षः	ஸந்தேசமம்	संप्रहृष्टः	உள்ளம்பூரித்தவராய்
अतिमात्रं च	அளவுகடந்ததாய்	किं वा	ஏதைத்தான்
अयं	இப்பொழுதிருக்கிற தது.	कारयिष्यति	செய்ய உத்தேசிக்கின்றார்?
किं अपि	இதற்கு காரணமென்ன?	मे	எனக்கு
		शंस	சொல்லு."

विदीर्यमाणा हर्षेण धार्त्री तु परया मुदा । आचक्षेऽथ कुब्जायै भूयसीं राघवश्रियम् ॥

परया	மிகக்	राघवश्रियं	ஸ்ரீராகவரது பட்டாபி
मुदा	மகிழ்வுடன்	तु	நேசகத்தைப்பற்றி
विदीर्यमाणा	பொக்கிக்கொண்டிருந்த	हर्षेण	இவளிடத்திலும் சந்தேகமற்றதுடனே
धार्त्री	வளர்த்த தாய்	अथ	பின்வருமாறு
कुब्जायै	கூலிக்கு	आचक्षे	கொள்ளுள்.
भूयसीं	மகோத்தமவமகிய		

श्वः पुष्येण जितक्रोधे यौवराज्येन राघवम् । राजा दशरथो रामभिक्षेचयिताऽनघम् ॥

दशरथः	" தசரத	अनघे	நேசவழக்கிரமும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	राघवं	ரகுலாபிள்ளையுமா
श्वः	நானையதிலம்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
पुष्येण	புஷ்யநஷத்திரத்தின்	यौवराज्येन	இளவரசராய்
जितक्रोधे	கோபத்தைவென்றவரும்	अभिक्षेचयिता	பட்டம்கூட்டப்போகின்றார்."

धात्र्यास्तु वचनं श्रुत्वा कुब्जा क्षिपममर्षिता । कैलासशिखराकारात् प्रासादादवरोहत ॥

कुब्जा	கூஜா	कैलास-	} கைலை மலைமீதின் சிகரம்
धात्र्याः	தாயர்ந்த தாயினது	शिखराकारात्	
वचनं	சொல்லை	प्रासादात्	மேஸ்தளத்திலிருந்து
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	क्षिपं	தகடிக்கவே
अमर्षिता	கடுஞ்சினக்கொண்ட	अवरोहत	கீழே இறங்கினான்.

सा दृशमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी । शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥१३॥

पापदर्शिनी	தாய்ப்பேஷ்டா பிரிய	शयानां	படுத்திக்கொண்ட
सा	அந்த [நாகிய	कैकेयी	கைகேயிதே சிவானா
मन्थरा	மந்தரை	एत	அதுகூட,
कोपेन	கொபத்தால்	इदं वचनं	பின்வரும் சொல்லை
दृशमाना	ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவ	अब्रवीत्	கொன்னான்.

उत्तिष्ठ मूढे किं शेषे भयं त्वापभिवर्तते । उपप्लुतमधौघेन किमात्मानं न बुध्यसे ॥ १४ ॥

मूढे	"விஷயத்தெரியா திருக்கிறவனே!	उपप्लुत	பிடிக்கப்படப்போகிற
त्वां	தேவர்களுக்கு	किं	எப்படியோ [வாய்
भयं	ஓர் ஆபத்து	न बुध्यसे	அறியா திருக்கிறீர்?
अभिवर्तते	கிட்டியிருக்கிறது.	किं	எப்படியோ
अधौघेन	கொடுந்துயரத்தின்	शेषे	{ இப்பொழுது தழுக்கா
आत्मानं	தேவர்களை	उत्तिष्ठ	{ சமாய்ப் படுத்துக்
			{ கொண்டுருக்கிறீர்?
			எழுந்தருளுதும்.

अनिष्टे सुभगाकारे सौभाग्येन विकथ्यसे । चलं हि तव सौभाग्यं नद्याः सांत इवोष्णमे ॥

सुभगाकारे	{ "கணவனது உத்தமப் பேசுதல்திற்குப் பாத் திரமாய் விளக்கினவனே!	तव	தேவர்களை
सौभाग्येन	{ மந்தவர்களைவிட தன் விடத்தில்திக ஆணைமீன் பெருக்கால்	सौभाग्यं	{ மந்தவர்களைவிட தன் விடத்தில்திக ஆணைமீன் பெருக்கால்
विकथ्यसे	{ தேவர்களை பெருமைபாய்த் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறீர்.	नद्याः	நதியின்
अनिष्टे	தள்விளைக்கப்பட்டவனே!	भोतः	பெருக்காலது
		उष्णमे	கொடைகாலதில்
		इव	எவ்வண்ணமே
		चलं हि	அவ்வண்ணமே
			நிலையற்றதாய் விளங்குகிறது.

एषमुक्ता तु कैकेयी सृष्ट्या परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत्परम् ॥१६॥

वाक्दर्शिन्या	துவ்வுட சேஷ்டையில் பிரியமுடைபவளும்	वचः	சொல்லுக்கு
सृष्ट्या	செஞ்சினங்கொண்டி ருந்தவளுமாகிய	उक्ता	செனிகொடுத்த
कुब्जया	கூனியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
एवं	மேற்கண்ட	तु	இதுவிஷயத்தில்
परुषं	அவ்வறையான	परं	மிகவும்
		विषादं	உபேசைநசெய்யும்
		अगमत्	இருந்தாள். [நிலையில்

कैकेयी त्वन्नभीत्कुब्जां कच्चित्क्षेमं न मन्यरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्षये भृशदुःखिताम् ॥

तु	அப்படிவிருந்தும்	भृशदुःखितां	{ மிகத்துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	लक्षये	
कुब्जां	கூனியைப் பார்த்து	शेमं हि	நாவரும் சேஷமம்
अन्नवीत्	பின்னகண்டவாறு வின		தானே!
मन्यरे	"ஓ மந்தரே! [வினாள்.	कच्चित् न	இல்லையா என்ன?
त्वां	உன்னை		
विषण्णवदनां	முகம் வாடியவளாய்		

मन्थरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥

क्रोधसंयुक्ता	சினங்கொண்டிருந்த வளும்	श्रुत्वा	கூறில் வாங்கிக்கொ ண்டு,
वाक्यविशारदा	பேசுவதில் வெகு சமர்த்தியுமான	तु	இதுவிஷயத்தில்
मन्थरा	மந்தரை	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய பதிலை
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரு	उवाच	{ தனக்குத் தான் தெரி யுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.
मधुराक्षरं	பூனியதான [கூடிய		
वचः	சொல்லை		

सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुब्जा	கூனி	भेदयन्ती	அபடுமும் விளைவித் கின்றவளாகவும்
तस्याः	அவளுடைய	विषण्णतरा च	முன்னிலும் அதிகமா ய்துக்கிக்கின்றவளாய்
हितैषिणी	வலிதத்தை விரும்பிய வளாகவும்	भूत्वा	ஆக,
विषादयन्ती	{ ஆசாபங்கத்தை எடுத்த துக்காட்டுகின்றவ ளாகவும்	प्रोवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தாள்

अक्षय्यं सुमहदेवि प्रवृत्तं त्वद्दिनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

दशरथः "தசரத
 राजा சக்ரவர்த்தியார்
 रामं ஸ்ரீராமனை
 यौवराज्ये இளவரசரய்
 अभिषेक्ष्यति இப்பொழுது பட்டம்
 சூட்டப்போகிறார்.
 देवि மகாராணி!

प्रवृत्तं { இதுதான் நடைபெறப்
 போகின்ற செயலா
 எனது
 अक्षय्यं எப்பொழுதும் அனுப
 விக்கவேண்டியதாயும்
 सुमहत् பிரிக்கக்கடுமைபுமான
 त्वद्दिनाशनम् தேவரீரின் அழிவா
 கிறது.

साऽस्म्यगाथे भये मग्ना दुःखशोकसमन्विता । दृश्यमानाऽनलेनेव त्वद्धितार्थमिहागता ॥

अगाथे "ஆழ்த் த
 भये வரும் சேகடைநிலைத்து
 எக்கத்தின்
 मग्ना முழுசினவளரய்
 दुःखशोकसमन्विता கஷ்டத்தால் ஏற்படும்
 துயரமுற்றவளரய்
 अनलेन தியால்

दृश्यमाना எரிக்கப்பட்டவள்
 इव போலாகியிட்ட
 सा அந்த நான்
 त्वद्धितार्थं தேவரீருக்கு நன்மை
 செய்வதற்காகவே
 इह இங்கு
 आगता असि வந்தேன்.

तव दुःखेन कैकेयि मम दुःख महद्भवेत् । त्वद्दुःखौ मम वृद्धिश्च भवेदेव न संशयः ॥२२॥

कैकेयि "கைகேயிதேவியாரே!
 तव தேவரீருக்கு
 दुःखेन கஷ்டமென்றால்
 मम एव எனக்கும்
 महत् दुःखं பெரிய கஷ்டமாய்

भवेत् விளக்கும்.
 त्वद्दुःखौ தேவரீருக்கு இன்பம்
 मम च எனக்கும் [வரில்
 वृद्धिः இன்பமாய்
 भवेत् விளக்கும்.
 संशयः न இதற்கு ஐயமில்லை.

नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपते: । उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥

देवि "அம்மா!
 त्वं தேவரீர்
 नराधिपकुले ராஜகுலத்தில்
 जाता பிறந்தீர்.
 महीपते: சக்ரவர்த்தியாருக்கு
 महिषी மனைபாட்டி மானீர்.

राजधर्माणां அரசரின் தன்மைக
 *ரின்
 उग्रत्वं அசட்டையால் விளை
 யும் கஷ்டத்தை
 कथं எப்படியோ
 बुध्यसे न தேவரீர் அறிவா திருக்
 கின்றீர்?

धर्मवादी शठो भर्ता श्रद्धणवादी च दारुणः । शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसन्विता ॥

भर्ता "நாயகர்
 धर्मवादी புறத்தே தர்மமுலாக்
 கின்றவர்.
 शठः அகத்தே வஞ்சனை
 கொண்டிருக்கின்றவர்
 श्रद्धणवादी வாயினால் இனியபொ
 ழி மொழியின்றவர்.
 दारुणः च செயலால் கொடியவ
 ரே!

शुद्धभावे சுசுடற்ற சுபாவமு
 டையவளே!
 न जानीषे { தேவரீர் உண்மையை
 க்கெதிரிக்குகொள்ளா
 திருக்கின்றீர்.
 तेन அவரால்
 एवं இவ்வண்ணமாய்
 अतिसन्विता வஞ்சிக்கப்பட்டு
 விட்டார்.

उपस्थितः प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अयं नैवाद्य ते भर्ता कौसल्यां योजयिष्यति ॥

ते	"தேவரீரது	उपस्थितः	செய்துகிடந்தவராய்
भर्ता	கணவர்	अद्य	இப்பொழுது
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	कौसल्यां	கோசலையை
सान्त्वं पृथ	மிருதுவான பேச்சை மாத்திரம்	अयं	பாக்கியத்தோடு
प्रयुञ्जानः	செரல்சீர்கொண்டு	योजयिष्यति	சேர்த்துவைக்கப்போ கிரும்.
अनर्थकं	பிரயோசனமற்றதாய்		

अपवाह्य स दुष्टात्मा भरतं तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥

दुष्टात्मा	"கெட்ட எண்ண	निहतकण्टके	இடையூறில்லாத
सः	ஆவர் [முன்ன	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
तव	தேவரீரது	रामं	ராமனை
बन्धुषु	தகப்பனாரிடத்தில்	काल्ये	காலனை உதயகாலத்தில்
भरतं	பாசனை	स्थापयिता	நிலைநிறுத்தப்போகி கும்.
अपवाह्य	விலக்கிவிட்டு,		

शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । आशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥२७॥

बाले	"கபடு, குது முதலிய வைகளைக் கண்டுபிடிக்க சமுடியாதபெண்ணே! சர்ப்பம் போன்ற பகைவராகிய இவர் தேவரீரால் கணவன் எனும் பெ யர் பூண்டதால்	हितकाम्यया	கேஷமத்தையே கிரும் பும்
आशीविषः		माता	அன்னைமால்
इष		इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
शत्रुः		अङ्केन	மடியின்மேல்
त्वया		परिहृतः	{ எற்றிவைத்துக்கொ ண்டு ஆனைத்துக்க கொள்ளப்பட்டார்.
पतिप्रवादेन			

यथा हि कुर्यात् सपौ वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥

प्रत्युपेक्षितः	"உபேக்ஷித்துகிடப்ப பட்ட	दशरथेन	தசரத
सपौः वा	சர்ப்பந்தானாகட்டும்;	राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்
शत्रुः वा	பகைவந்தானாகட்டும்;	अद्य	இப்பொழுது
यथा	எவ்வாறு.	सपुत्रा	புத்திரபாக்கிய முடைய
कुर्यात्	செய்யுமோ;	त्वं	தேவரீர்
तथा हि	அவ்வாறே	कृता	செய்துகிடப்பட்டார்.

पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥

नित्यसुखोचिते	"எப்பொழுதும் புகழ் த்தக்க கல்லெண்ண முடைய	बाले	கபடுகுது அறியும் தீர் மையற்ற பெண்ணே!
		राज्ये	அரசில்

ராமம்	ராமனை	சானுவஸா	புத்திரமித்திரர்களை
स्वापयता	ஸ்தாபிக்கப்போகின்ற		இகூடவே
पापेन	பாபியால்		
अनुत्सान्वेन दि	பெய்மொழிகளை இ னிதுணையதாவேயே	हता वसि	தேவரீர் இகடடைந்து கிடக்கர்.

सा प्राप्तकालं कैकेयि क्षिप्रं कुरु हिनं तव | व्रायस्व पुत्रमात्मानं मां च^१ विस्मयदर्शने ॥

विस्मयदर्शने	"காணத்திற்குத்தகர்	कुरु	தேடிக்கொள்ளும்
कैकेयि	கைகேயி! [மதியுடைய	आमाने	தேவரிசையம்
सा	அந்த தேவரீர்	पुत्रं	புதல்வானையும்
प्राप्तकालं	சரிபாசனகாலத்தில்	मां च	என்னையும்
तव	தேவரீரது	व्रायस्व	{ கஷ்டத்தினின்று சிவ ர்த்திசெய்யக்கடவி ராக "
हितं	நன் கமையை		
क्षिप्रं	இப்பொழுதே		

मन्थराया वचः श्रुत्वा शयाना सा शुभानना | उत्तस्थौ हर्षसम्पूर्णा चन्द्रलेखेव शारदी ॥

मन्थरायाः	மந்தரைவினது	शारदी	சரத்தாசத்திய
वचः	மொழிக்கு	चन्द्रलेखा	சந்திரனுடைய கலை
शयाना	படுத்துக்கொண்டிருந் தவண்ணமே	इव	போல்
श्रुत्वा	செவிகொடுத்த	शुभानना	{ ஐனந்தக்குறிப்போடு முகம் விளக்குகின் தவளாகி
सा	அவள்	उत्तस्थौ	படுக்கையைவிட்டு முந்தாள்.
हर्षसंपूर्णा	சந்தேகவுத்தரல் உள் ளம் பூரித்தவளாய்		

अतीव सा तु संहृष्टा कैकेयी विस्मयान्विता | एकमाभरणं दत्त्वा कुब्जायै ममदोत्तमा ॥

कैकेयी मन्थरा दृष्ट्वा पुनरेवाब्रवीदिदम् ॥ ३३ ॥

ममदोत्तमा	பெண்களில் உத்தமி யாவே	एकं	ஒர்
सा	அந்த	आभरणं	ஆபரணத்தை
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	कुब्जायै	கூவிக்கு
तु	இன்னவியத்தில்	दत्त्वा	பரிசாகக் கொடுத்த சகுளி,
विस्मयान्विता	{ தனக்கே ஒரு பெரு மை விளைந்தது என் னும் எண்ணமுடை யவளாகி	पुनः एव	இதன்மேல்
अतीव	அனவுகடந்த	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
संहृष्टा	மகிழ்வதற்கவளாய்	मन्थरा	மந்தரையை
		दृष्ट्वा	பார்த்து,
		इदं	பின்வருமாறு
		आब्रवीत्	கொன்னான்.

इदं हि मन्थरे महामारुत्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमारुत्याः किं वा भूयः करोमि ते ॥

मन्थरे	"மந்தரையே	प्रियं	{ களிப்பை பெருக்கு கின்ற சந்தோஷமாய் சாரத்தை
महं	எனக்கு	आरुत्याः	
परमं	பிக்க	ते	உனக்கு
प्रियं हि	மங்களச் செய்தியையே	भूयः	இன்னும்
इदं	இப்பொழுது	किं वा	என்னவேண்டுமென்
आरुत्यासि	நீ சொன்னாய்.	करोमि	செய்வேன். [குறும்
मे	எனக்கு		
एतन्	இதை		

रामे वा भरते वाऽहं विशेषं नोपलक्षये । तस्मात्तुष्टाऽस्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिपेक्ष्यति ॥

रामा	"சக்கிரவர்த்தியார்	यत्	எனென்றால்
रामं	ஸ்ரீராமனை	अहं	நான்
राज्ये	அரசாளுவதில்	रामे वा	ராமனிடத்தில்தானாக ட்டும்
अभिपेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறார்.	भरते वा	பரதனிடத்தில்தானாக கட்டும்
तस्मात्	அதனால்	विशेषं	பேதத்தை
तुष्टा अस्मि	பிக்க சந்தோஷமுடை யவளாயிருக்கிறேன்.	न उपलक्षये	கொள்ளவில்லை.

न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।

तथा श्वोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रदामि ते वृणु ॥ ३६ ॥

मे	"எனக்கு	तं	அதை
परं	ஸர்வோச்சிறுமீட மான	अश्वोचः	சொல்லிவிட்டனை.
प्रियं	மனோநயித.	अतः	ஆகையால்
इतः	இதைக்காட்டிலும்	प्रियाहं	அனுகிரகத்திற்குப் பாத்திரமாகியவளே!
परं	கிரகக்கியமான	प्रियोत्तरं	உனக்கிட்பமானிருக் கின்ற
वचः	சொல்	परं	வேறு
किञ्चित् हि	எதொன்றும்	वरं	எதுவேண்டுமோ அதை
त्वया	உன்னால்	वृणु	கேட்டுக்கொள்.
पुनः	இனிமேல்	ते	உனக்கு
सुवचं न	சொல்ல முடியாது.	प्रदामि	நான் கொடுக்கின்றேன்
त्वं	நீ		
तथा	அப்படிப்பட்டதாய்		

इत्यर्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௮ ||

कैकेयीभेदनम्—கைகயிஸய பேதப்படுத்துவது.

मन्थरा त्वभ्यसूयैनासुत्सृज्याभरणं च तत् । उवाचेदं ततो वाक्यं कोपदुःखसमन्विता ॥

ततः	அப்பொழுது	तत्	அந்த
तु	இவ்வியைத்தில்	आभरणं च	ஆபரணத்தையும்
मन्थरा	மந்தரை	उत्सृज्य	ஸீசியெறிந்துவிட்டு,
कोपदुःखसमन्विता	கோபமும் துயரமும் அடைந்தவளாகி	एनां	இவளைப்பார்த்து
अभ्यसूय	அதிக வெறுப்புக் கொண்டு,	इदं	பின்வரும்
		वाक्यं	சொல்லை
		उवाच	சொன்னான்.

हर्षं किमिदमस्थाने कृतवत्यसि बालिशे । शोकसागरमध्यस्थमात्मानं नावबुध्यसे ॥ २ ॥

बालिशे	“காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொண்டாந அஜாக்கிரதையுடன் விளக்குகிறவனே!	अबुध्यसे न	தேவரீர் அறிவாதிருக் கின்றீர்.
आत्मानं	தேவரீரை	इदं किं	இதென்ன விடப்பு!
शोकसागर-}	துயரக்கடலின் நடுவில்	अस्थाने	சமயமில்லாத சமயத் தில்
मध्यस्थं }	முழுக்கக் கிடப்பதாக-	हर्षं	சந்தேகமத்தை
		कृतवती अवि	அடைந்திருக்கின்றீர்.

मनसा प्रहसामि त्वां देवि दुःखादिता सती । यच्छोचितव्ये हृष्टाऽसि प्राप्येदं व्यसनं महत् ॥

देवि	“மகாராணி!	यत्	இந்தக் காரணத்தால்
इदं	இப்பொழுது	दुःखादिता)	நான் துக்கத்தால்
महत्	பெரிய	सती)	டிக்கப்பட்டிருக்கை
व्यसनं	விசனம்		யிதும்
प्राप्य	வந்திருக்கையில்,	त्वां	தேவரீரை
शोचितव्ये	துக்கப்படவேண்டிய வியைத்தில்	मनसा	மனதில்
हृष्टा असि	தேவரீர் சந்தேகமப் படுகின்றீர்.	प्रहसामि	துக்கத்தால் பிரசம பெட்கின்றேன்.

शोचामि दुर्मित्वं ते का हि प्राज्ञा प्रहर्षयेत् । अरेः सपत्नीपुत्रस्य वृद्धि मृत्योरिवागताम् ॥

प्राज्ञा	“தன்னறிவுதப்பாதிரு எவன்தான் [கிளிந்த சங்கனத்திலின் குளாச லும்	आगतां	பேரிடம்
का हि		वृद्धि	செய்யுண்டுகு
सपत्नीपुत्रस्य		प्रहर्षयेत्	வகிந்துவான்?
		ते	தேவரீருடைய
मृत्योः	எரத்தாராஜனுக்கு	दुर्मित्वं	அரட்சிக்கனத்துக்கு
इव	நிலருடைய	शोचामि	நான் வருந்துகின்
अरेः	சத்துருவுக்கு		றென்.

भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्भयम् । तद्विचिन्त्य विषणाऽस्मि भयं भीताद्धि जायते ॥

भयं	"ஒருவனுக்கு ஆபத் தென்பது"	भरतात् एव	பரதனிடத்திலிருந்து தான்
भीतात् हि	{ அவனால் எவனுக்குப் பயமோ அவனிடத் திலிருந்துதான் உண்டாகிறது. ராஜ்யத்தில் கட்டு ஒருமைபுள்ள }	रामस्य	ராமனுக்கு
जायते		भव	பயம்.
राज्यसाधारणात्		तत्	அதை
		विचिन्त्य	தீண்டித் து,
		विषणा अस्मि	வருந்துகிறேன்.

लक्ष्मणो हि महेश्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥

महेश्वासः	"பெரும் விஸ்வாஸி யாகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	रामं	ராமனிடத்தில்
काकुत्स्थं	புரீராமனுக்கு	यथा च	எப்படியோ ஆப்படி தான்
सर्वात्मना हि	எல்லா விதத்தாலும்	भरतं अपि	பரதன் விஷயத்தில்
गतः	மணம் கோணுது நடக்க கின்றான்.	शत्रुघ्नः	சத்துருக்கள் இருக்க கிறான்.

प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिनि । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावत् कनीयसोः ॥

भामिनि	"அழகு வாய்ந்த கிறாயே!	प्रत्यासन्न- क्रमेण तायत्	} நேரடுத்தவனுக்குத் தான் உரியதென்னும் விதியினாலேயே
भरतस्य अपि	பரதனுக்கும்	राज्यक्रमः	
कनीयसोः	கனிவுடர்களாகிய	विप्रकृष्टः	கிவர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது.
तयोः एव	அவ்விருவர்களுக்கும்		

विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥

तव	தேவரீரது	प्राप्त- कारिणः	} உதிகரலத்தைத் தவ றவிடாது அத்தந்த காலத்தில் அதனைச் செய்து முடிக்கிறவ னுமாகிய
आत्मजं	புத்திரன் விஷயத்தில்	रामस्य	
विदुषः	கல்விப்பாடுநகியுள்ள வனும்	भयात्	உபத்திரவம் சம்பவிக் குமா தலால்
क्षत्रचारित्रे	அரசகீதையில்	चिन्तयन्ती	கவலைபுற்று
प्राज्ञस्य	நிபுணனும்	प्रवेपे	தான் மிக்க வருந்து கின்றேன்.

सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिपेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुष्येण द्विजोत्तमैः ॥

यस्याः	"எவளுடைய	अभिपेक्ष्यते	{ பட்டாபிரேதகம் செய் மப்பட்டுபோகிறானே அந்த கௌஸல்யாதேவியா ரன்றோ }
पुत्रः	புதல்வன்	कौसल्या खलु	
श्वः	காவையதிரைம்		
पुष्येण	புஷ்யகனத்திரத்தின்		
द्विजोत्तमैः	பிராமானேந்திரமர்க யார்	सुभगा	{ கணவனுள் எல்லாமனை திகளினும் மேம்பட் டவளாய் கொண்டா டப்பட்டவளாய் கிள ங்கப்போகிறான். }
महता	மகத்தரன்		
यौवराज्येन	இளவரசை		

प्राज्ञां सुमहतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम् । उपस्थास्यसि कौसल्यां दार्सीवत्त्वं कृताञ्जलिः ॥

हतद्विषं	"இடைபூரூபிருந்தவர் களை அடக்கி	तां	அந்த
प्रीतिं	அன்பின் அனுக்கிர கத்தை	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவி யாளை
प्राज्ञां	பெற்றவளாய்	श्वे	தேவீர்
प्रतीतां	யாவாரும் கொண் டாடப்பட்டவளாய்	दार्सीवत्	தாசியோல
सुमहतीं	மிகவும்மேன்மைபெற் றவளாய் கிளக்கும்	कृताञ्जलिः	கையைக்கப்பிக்கொ ண்டு
		उपस्थास्यसि	பணிகளைசெய்யப் போகிறீர்

एवं च त्वं सहास्माभिस्तस्याः प्रेष्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेष्यभावं गमिष्यति ॥

त्वं	"தேவீர்	भविष्यसि	ஆகப்போகிறீர்.
एवं च	இப்படியாய்	तव	தேவீர்த
अस्माभिः सह	எங்களைநடுகட	पुत्रः च	புதல்வனும்
तस्याः	அவளுக்கு	रामस्य	ராமனுக்கு
प्रेष्या	வேலைக்காரியாக	प्रेष्यभावं	அந்தமைத்தன்மைவை
		गमिष्यति	அடைகப்போகிறான்.

हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अमहृष्टा भविष्यन्ति स्तुषास्ते भरतक्षये ॥

रामस्य	"ராமனுடைய	स्तुषाः खलु	மேன்மைக்குரிய ளதீரானவர்கள்
परमाः	உய்யோகாற்ற ன்றிர்அனவர்கள்	भरतक्षये	பரதன் அவமதிப்பு அடைந்ததிற்கையில்
स्त्रियः	மகிழ்வுற்றவர்களாய்	अमहृष्टाः	மகிழ்வென்பதுகிறிது மீள்வாதவர்களாய்
हृष्टाः	கிளங்கப்போகின்ற வர்கள்.	भविष्यन्ति	ஆகப்போகிறார்கள்.
ते	தேவீர்த		

तां दृष्ट्वा परस्मातां ब्रुवन्तीं मन्यरां ततः ।

पर	மிகவும
अपीतां	கர்ணாகிரமரய்
ब्रुवन्तीं	மொழிந்த
तां	அந்த
मन्यरां	மந்தரையை
दृष्ट्वा	பார்த்து,
ततः	அப்பொழுது

धर्मज्ञो गुरुभिर्दान्तः कृतज्ञः सत्यवाक्शुचिः ।

रामः	“ஸ்ரீராமன்
धर्मज्ञः	தர்மனெறிதவருதவன்,
गुरुभिः	பெரிதேவர்களால்
दान्तः	சிகலிக்கப்பெற்றவன்.
कृतज्ञः	கசில புண்டாத்தன்.
शुचिः	{ பிறன்பொருளிலாசை வைக்காத பரிசுத்த மூர்த்தி.
सत्यवाक्	சத்தியவாதன்.

भ्रातृन् भृत्यांश्च दीर्घायुः पितृवत् पालयिष्यति ।

भ्रातृन्	“உடன்பிறந்தவர்களை
भृत्याम् च	ஆடிபார்களையும் [யும்
पितृवत्	தகைதனவப்பொலவே
दीर्घायुः	தனது ஜீவகாலமெல்ல வாழும்
पालयिष्यति	பாதுகாப்பான்.

भरतश्चापि रामस्य ध्रुवं वर्षशतात् परम् ।

वर्षशतात्	“பலவருவகங்களுக்கப்
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு [பால்
परं	பின்பு
पितृपैतामहं	தலைமுறைதலைமுறை யாய்வந்த

सा त्वमभ्युदये प्राप्ते वर्तमाने च मन्यरे ।

मन्यरे	“ஏ மந்தரே!
वर्तमाने	இப்பொழுது கடை பெறப்போகிறதும்,
कल्याणे	பாவராதும் விரும்பப் பட்டதும்,
प्राप्ते	தர்மவிதியை ஒத்தி ருக்கிற தாமகிய

रामस्यैव गुणान्देवी कैकेयी प्रशशंस ह ॥

कैकेयी	கைகேயி
देवी	தேவியாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது
गुणान् एव	கிணக்கியமரண குணக்களைப்பே
प्रशशंस ह	பிண்கண்டவாறுவர் ணித்தார் கரண!

रामो राज्ञः सुतो ज्येष्ठो यौवराज्यमतोऽर्हति ॥

राज्ञः	சர்க்கிரவர், திருபாருக்கு
ज्येष्ठः	மூத்த
सुतः	திருக்குமாரன்.
अतः	அக்காரணத்தினாலும்
यौवराज्यं	இளவரசு பட்டந் திற்கு
अर्हति	உரிமைபெற்று விளக் குக்கிரன்.

संतप्यसे कथं कुब्जे ध्रुव्यः रामाभिषेचनम् ॥

कुब्जे	கேஜை! கனி!
रामाभिषेचनं	ஸ்ரீராமரது பட்டாபி வேதகச் செய்தியை
ध्रुवा	கேட்டு,
कथं	என்
संतप्यसे	கீ வழுந்துகின்றனை?

पितृपैतामहं राज्यमवाप्स्यति नरर्षभः ॥ १६ ॥

राज्यं	சாஜ்யத்தை
नरर्षभः	புருகேகா தந்தமனாகிய
भरतः अपि च	பரதனும்
ध्रुवं	கீசசயபாய்
अवाप्स्यति	ஆடைவான்.

भविष्यति च कल्याणे किमर्थं परितप्यसे ॥

अभ्युदये च	மேலூர், தலைமையும
भविष्यति	இருக்கக்காசில்
सा	அந்த
एवं च	கீ மாத் திரம்
किमर्थं	எதற்காக
परितप्यसे	வழுந்துகின்றனை?

यथा मे भरतो मान्यस्तथा भूयोऽपि राघवः । कौसल्याताऽतिरिक्तं च सोऽनुशुश्रूषते हि माम् ॥

भरतः	*பரதன்	भूयः	அவனினும் மேம்பட்ட
मे	எனக்கு	हि	எனென்றால் [டவன்
मान्यः अपि	தீர்மானம் காண்கான்.	कौसल्यातः	கௌஸல்யாதேவியா
यथा तथा	ஆய்வு அறிந்து தாம்	अतिरिक्तं च	அதிகமாகவே [வா கிட
सः	அந்த	मां	எனக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமன்	अनुशुश्रूषते	சிந்துஷைச் செய்கிறான்.

राज्यं च यदि राघस्य भरतस्यापि तत्तथा । मन्यते हि यथाऽऽत्मानं तथा भ्रातृश्च राघवः ॥

राघवः	*ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனதால்
भ्रातृन्	உடன் நிறத்தவர்களை	राज्यं	ராஜ்யமாக
	ததில்	राघस्य यदि च	ராமனுடையதாயிருக்
आत्मानं यथा तथा च	தீர்மானம் காப்போலவே	तत्	அது [தாமும்
मन्यते	மரியம் காத்திருக்க	भानस्य तथा अपि	பரதனுடையதாய்
	கொள்.		கொள்ளும்

कैकेयीवचनं श्रुत्वा मन्थरा भृशदुःखिता । दीर्घमुष्णं विनिश्चस्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

मन्थरा	மந்தரை	दीर्घं	பெரு
कैकेयीवचनं	கைகேயியின் சொல்லீ	विनिश्चस्य	முச்செறித்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
भृशदुःखिता	இன்னும் அதிக அக்க		பார்த்து
	க்கொண்டவளாய்	इदं	இனிவருவது
उष्णं	உஷ்ணமாக	अब्रवीत्	சொன்னான்.

अनर्थदक्षिणी मौर्यादात्मानं नावशुभ्यसे । शोकव्यसनविस्तीर्णं यजन्तं दुःखसागरे ॥

आत्मानं	*தேவாரை	यजन्तं	முழுக்கிட்டப்பதாய்
शोकव्यसन-	} சொல்லும் சிபத்தால் வி	अनर्थदक्षिणी	{ அசடுக்கொருதாரை
विस्तीर्णं		கொயும் சொகத்தால்	
	நிறைந்ததன்னதும்		ண்டிருக்கும் தேவாரீ
दुःखसागरे	அவஸுபமாகயிருக்கிற	मौर्यात्	மடத்தளத்தினும்
	அடைய கடலில்	न अवशुभ्यसे	உணர்விறக்கித்தீர்.

भविता राघवो राजा राघवस्य च यः सुतः । राजवंशात् भरतः कैकेयि परिहास्यते ॥

कैकेयि	*கைகேயி அப்பா	सुतः	பகன்
राघवः	ராமன்	यः तु	அகவே அவந்தான்.
राजा	அரசனாக	भरतः	பரதன்
भविता	ஆகப்போகிறான்	राजवंशात्	அரசனாய் கொள்ளும்
च	அகந்குறைய,		வரிசையிலிருந்து
राघवस्य	ராமனுடைய	परिहास्यते	கிளக்கப்பட்டவராய்.
			வாய்.

न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुमहाननयो भवेत् ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவனே !	तिष्ठन्ति न	எற்படுகிறதில்லை.
राज्ञः	ஜன் அரசனிடைய	हि	எனென்றால்
सुताः	குமாரர்கள்	सर्वेषु	எல்லோரும்
सर्वे	எல்லாரும்	स्थाप्यमानेषु	அரசுக்குரியராய்
राज्ये	அரசாளும் அதிகாரத்தில்	सुमहान्	மிக்க [விடில்]
		अनयः भवेत्	நியாயக்கேடு நேரிடும்.

तस्माज्ज्येष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वतरेषु च ॥

अनवद्याङ्गि	“சுத்த மனமுடைய	ज्येष्ठे हि	{ ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற ஒருவனிடத்தில் மாத்திரம் }
कैकेयि	கைகேயி அம்மா !	राज्यतन्त्राणि	
तस्मात् च	ஆகையால்தான்	स्थापयन्ति	பொறுப்புச் சாற்ற
पार्थिवाः	அரசர்கள்		கின்றார்கள்.
इतरेषु	மற்றவர்களிலும்		
गुणवत्सु	{ உத்தம குணங்கள் பெற்று விளங்குகிற வர்களிலும் }		

असावत्यन्तनिर्भ्रमस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत्सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च वत्सले ॥ २५ ॥

वत्सले	“ புத்திரவாதவ்யமுடையவனே !	राजवंशाच्च	அரசாளும் வரிசைக்
तव	தேவரீரது	सुखेभ्यः च	கிரமத்திலிருந்தும்
पुत्रः	திருக்குமாரராகிய	अत्यन्तनिर्भ्रमः	ராஜ்ய சம்பத்துக்க
असौ च	இவரும்	भविष्यति	ளிர்லிருந்தும்
अनाथवत्	{ சமயத்தில் உதவி புரி யுபவர் ஒருவரையுங் காணாதவராய் }		பற்றறத்தள்ளப்பட்ட
			டவராக
			ஆகிவிடுவார்.

साऽहं त्वदर्थे संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपविष्टद्वौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥

अहं	“ நான்	या	அப்படியிருக்கிறவர்
त्वदर्थे	தேவரீரது சேஷமத்	त्वं	எவரோ அந்த
	தைபுத்தேகித்தே	मे	தேவரீர்
संप्राप्ता	இங்கு வந்தேன்.		எனக்கு
सा	அந்த	सपविष्टद्वौ	{ சக்களத்தி பெருமை பெற்று விளங்கும் விஷயத்தில் }
त्वं	தேவரீர்	प्रदेयं	வெருமதினைய
मां	என்னை	दातुं	அளிக்க
तु	இவ்விஷயத்தில்	इच्छसि	நினைக்கின்றீர்.
न अबबुध्यसे	சரியாய் அறிந்துகொள்ளவில்லை.		

ध्रुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्ठकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥

रामः तु	“रாமனெனெனில்	देशान्तरं	வேறு தேசத்திற்கா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		வது
प्राप्य अथ	அடைந்தபிறகு,	लोकान्तरं वा	யாக்கிரகத்திற்காவது
अकण्ठकं	தொண்டில்லாமலிருக்கும்பொருட்டு	ध्रुवं	திசையமாய்
भरतं अपि	பரதனைமட்டும்	नाययिता	ஆளுப்பிவிடப்போகி
			ருள்.

वाल एव हि मातुल्यं भरतो नायितस्त्वया । सन्निकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरेष्वपि ॥

भरतः हि	“பரதனெனெனில்	नायितः	போகிறுக்கிறார்.
वालः	சத்த மனமுடைய	स्थावरेषु अपि	அசையாப்பொருள்கள்
	சிறுவன்.		என்கூட
त्वया एव	தேவரீராலேயே	सन्निकर्षात् च	எதிரில் இருந்தால்
मातुल्यं	மாமன் கிட்டிற்சு	सौहार्दं	கட்டி [தான்
		जायते	உண்டாகிறது.

भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समागतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथाऽसौ भरतं गतः ॥

रामं	ராமனுக்கு	गतः	பற்றுடையவன்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	असौ अपि	இவனும்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	भरतं अपि	பரதனையே
भरतस्य	பரதனுக்கு	समागतः	பின்பற்றியபொகிருக்கின்றான்.
शत्रुघ्नः हि	சத்துருக்களன் தான்		
अनुवशः	சொன்னசொல்		
	மீறுகூடக்கின்ற		

श्रूयते हि द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । सन्निकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भयात् ॥

छेत्तव्यः	வெட்டுவதாய் உத்தே	वनजीविभिः	{ காட்டில் கட்டை வெட்டி கிற்றது தீனக்கிற கிறகு, தகையர்களால் கிடுகிக்கப்படுகிறதென்ற
कश्चित् द्रुमः	ஒருமரம் [கிக்கப்பட்ட	मोचितः	
शुषीकाभिः	கரும்புகளால்	श्रूयते हि	கேட்டிருக்கிறேன்
सन्निकर्षात्	பக்களில் இருக்கப் பெற்றமையால்		கு.
परमाद्	முடிவான		
भयात्	ஆபத்தில்லின்று		

गोप्ता हि रामं सौमित्रिर्लक्ष्मणं चापि राघवः । अभिनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணன்	सौभ्रात्रं	சகோதரத்தன்மை
रामं अपि	ராமனையும்		யானது
राघवः	ராமன்	अभिनोः	{ குரியபகவானது இரட்டையாய் ஒரே காலத்தில் பிறந்த குமாரர்களுடையது
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்	इव	போன்றதென
	ஒருமரையொருவர்	लोकेषु हि	உலகங்களில் எங்குமே
गोप्ता	{ இணை பிரிவா திருக்கின்றார்.	विश्रुतम्	தெரிந்தகிஷ்யம்.
तयोः	அய்னிருவர்களுடைய		

तस्मान्न लक्ष्मणे रामः पापं किञ्चित्करिष्यति । रामस्तु भरते पापं कुर्यादेव न संशयः ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	करिष्यति न	செய்யப்படுவதில்லை.
रामः	ராமன்	भरते तु	பரதன் விஷயத் திலேயே
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன் விஷயத்	रामः	ராமன் [என்றால்
	தில்	पापं	தீக்கை
पापं	தீக்கை	कुर्यात् एव	செய்தே தீருவான்
किञ्चिन्	அதுவல்லவாகட்ட	संशयः न	இதற்கு ஐயமன்று.

तस्माद्राजगृहादेव वनं गच्छतु ते सुतः । एतद्धि रोचते महां भृशं चापि हितं तव ॥

तस्मात्	"ஆகையால்	महं	எனக்கு
ते	தேவர்களுடைய	रोचते	நனமென்று தோன்று
सुतः	திருக்குமாரன்		கிறது.
राजगृहात्	மன்னரது மாளிகை	तव	தேவர்களுக்கு
	பிரிந்து	हितं	ஏற்றதாயும்
वनं एव	காட்டிந்தே	भृशं च	இதற்கு மேம்பட்ட
गच्छतु	போய்விட்டும்.		தாயும்
एतत्	இது	अपि हि	என்ன இருக்கிறது.

एवं ते ज्ञातिपक्षस्य श्रेयश्चैव भविष्यति । यदि चेद्भरतो धर्मात्पित्र्यं राज्यमवाप्स्यति ॥

एवं चेत्	"இது இப்படியாகி	अवाप्स्यति यदि	அடைகிறான் என்கிற
	ருத்தபோதிலும்		பகடித்தில்
भरतः एव	பரதனே	ते च	தேவர்களுக்கும்
पित्र्यं	முன்னோர்களுடைய	जातिपक्षस्य	தேவரீர் அன்பர்கள்
राज्यं	அரசை		வர்க்கத்திற்கும்
धर्मात्	தர்மவிதிகளுக்குத்	श्रेयः	பெருமை
	தொடர்வின் தி	भविष्यति	உண்டாகும்.

स ते सुखोचितो वाचो रामस्य सहजो रिपुः । समुद्धार्यस्य नृपार्थो जीविष्यति कथं वशे ॥

ते	"தேவரீரது	सहजः	நேரடுத்த தம்பியாகிய
वाचः	திருக்குமாரர்	रिपुः	சத்துருவும்
सुखोचितः	வெகுபெருமையாய்	नृपार्थः	பாக்கியம் குறையப்
	வளர்க்கப்பட்டவர்.		பெற்றவருமாகிய
समुद्धार्यस्य	பெருமைபெற்று	सः	ஆவர்
	விளங்கும்	वशं	அருகில்
रामस्य	ராமனுக்கு	कथं	எவ்வண்ணம்
		जीविष्यति	உயிர்வாழ்க் திருப்பார்?

अभिद्रुतमिवाण्ये सिद्धेन गजयूथपम् । प्रच्छाद्यमाने रामेण भरते त्रातुर्वहसि ॥ ३६ ॥

अरण्ये	" காணாமல் திரிவது	अभिद्रुतं	அறிவாமலாய் திரிவது
गजयूथपं	தலைமையாணியை	प्रच्छाद्यमानं	ஒகையாக செய்வது
सिद्धेन	சூழ்ச்சிக்கத்தான்	भरते	புதுகைப் பாவிய நகலும்
इव	உய்வண்ணாமோ	वहसि	காசிகாடுக்குக்காக்க
	அய்வாண்னாமோ		குண
रामेण	ராமனால்	अहंसि	தேவரீர் திருவுணர்
			கொள்ளவேண்டும்.

दर्पाक्षिराकृता पूर्वं स्वया सौभाग्यवत्तया । राममाता सपर्जा ते कथं वैरं न धाम्येन ॥

पूर्वं	" இதுக்குமுன்	दर्पाक्ष	தொகுக்கால்
ते	தெய்வீரகா	स्वया	தெய்வீரால்
सपर्जा	சககனத்தியாகிய	निराकृता	அவ்வாறும் அண்டி
राममाता	ராமனது தாயார்		குக்கென்முன்.
	கணவன் மற்ற பாரி	वैरं	புதிக்குப்புதி காக்கு
	ளையகளைவிட தன்னி		சகை
सौभाग्यवत्तया	டக்கிலதிக ஆணைகளை	कथं	என்
	த்திருக்கிறான் ஏன் திற	धाम्येन	செய்யாதிடுப்பான்
	காரணத்தினாலே		

यदा हि रामः पृथिवीपवाप्स्यति प्रभूतरत्राकरशैत्यपत्तनाम् । तदा मणिव्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भासिनि ॥ ३८ ॥

भासिनि	" கோவமுள்ளவனே !	अवाप्स्यति	அகடகிறதே
रामः	ராமன்	तदा एव	அப்பொழுதே
यदा	எப்பொழுது	भरतेन सह हि	பாதலோடு கூட
प्रभूतरत्राकर-	சமுத்திரக்களையும்	दीना	தீனியாகி
शैत्यपत्तनां	மலைகளையும் நகரங்க	अशुभं	மிக்கவும் தகல்பாதி நடு
	ளையும் முன்னிட்ட	पराभवं	அவமானத்தை [குப்
पृथिवी	பூமியை	मणिव्यसि	தெய்வீர் கடைகிர்.

यदा हि रामः पृथिवीपवाप्स्यति ध्रुवं पनष्टो भरतो भविष्यति । अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य चैवाद्य विवासकारणम् ॥ ३९ ॥

रामः	" ராமன்	आत्मजे	குணகையத்தோன்
पृथिवी अवाप्स्यति	பூமியை அகடகிறான்.	राज्यं एव	விவசத்தின்
यदा	என்னகிறபொழுத்தின்	परस्य	புதுகையகடகிறான்.
भरतः	பரதன்	विवासकारणं च	அந்தகணக்கு [பம்
ध्रुवं	திக்கையாய்		கொடுக்கு அகலும்பும்
पनष्टः हि	அழிந்ததான் எனவரைக		உவாமத்தைபும்
भविष्यति	நிகழும்.	अथ हि	இப்பொழுதே
अतः	ஆகையால்	संचिन्तय	தெய்வீர் தெடுக்கிறான்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥
 आदितः श्लोकाः 2685. अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 330.

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ९ ॥

रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेयाः क्रोधागारप्रवेशश्च—ஸ்ரீராமரை காட்டிற்கனுப்ப உபாயத்தை ஆலோசிப்பதும், கைகேயி கோபசாலையில் பிரவேசிப்பதும்.

एवमुक्त्वा तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं च निश्वस्य मन्यराभिदमब्रवीत् ॥

एवं	இவ்வாறு	तु	வெப்பமாக
तु	இவ்விஷயத்தில்	दीर्घं	நெட்டு
उक्त्वा	சொல்லக் கேட்ட	निश्वस्य	உயிர் பெற்றிருந்து,
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்	मन्यरां	மந்தரையைப்பார்த்து
क्रोधेन	கோபாவேசத்தால்	इदं	பின்வருமாறு
ज्वलितानना	{ பற்றினரியும் தீயென விளங்கும் முகமு டையவளாய்	अब्रवीत्	மொழிந்தான்.

अद्य राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयाम्यहं । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥ २ ॥

अहं एव	"நானே	प्रस्थापयामि	அனுப்புகிறேன்.
अद्य	இன்றையதினம்	क्षिप्रं	கடியசிக்கிரத்தில்
क्षिप्रं	இதோ	भरतं	பாதினை
रामं	ராமனை	यौवराज्येन	இளவரசாய்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	अभिषेचये	முடிசூட்டி வைக்கிறேன்.
वनं	காட்டிற்கு		

इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्यरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथञ्चन ॥

मन्यरे	"மந்தரே!	तु	அதன்மேல்
इदानीं	இப்பொழுது	भरतः	பாதன்
रामः	ராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कथंचन	எப்படியும்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
केन	எந்த	इदं	இவ்விஷயத்தை
उपायेन	உபாயத்தால்	संपश्य	தீர்க்காலோசனை
न तु	இல்லாமல்போவான்.		செய்யா.

एवमुक्त्वा तथा देव्या मन्यरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

एवं	இப்படியாய்	पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷனைகளில்
तथा	அந்த		பிரியனாமாகிற
देव्या	தேவியால்	मन्यरा	மந்தரை
उक्त्वा	சொல்லக்கேட்டவளும்	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப்
रामार्थं	ராமாறு நன்மைக்கு	इदं	பின்வருமாறு
उपहिंसन्ती	இடையூறுகொடுக்கிறவளும்	अब्रवीत्	சொன்னாள்.

ஹந்தேராரீ பவக்ஷ்யாமி கைகேயி ஶ்ருயதாं ச மெ | யதா தை் பரதா் ராஜ்யே புத்ர: ப்ராப்ச்யதி கைவலம் ॥

கைகேயி	"கைகேயிதேவியாரே!	ப்ராப்ச்யதி	அடைகிறான்
ஹந்த	{ பேஷ்! நல்ல செய்தி திருவாய்மலர்ந்தரு வினீர்.	யதா	என்பது எதானுமே அதை
தெ	தேவிரது	ஹதாரீ	இப்பொழுதே
புத்ர:	புத்திரானுய	பவக்ஷ்யாமி	எடுத்துக் கொல்லு கின்றேன்.
பரதா:	பாதரே	மே	கொல்லுமெனக்கு
ராஜ்யே	ராஜ்யத்தை	புயதாம்	செயி கொடுக்கப்படும்.
கைவலம்	தொஷ்டிதயாபிருக் குண்டம்மாம்ப		

किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे | यदुच्यमानमात्मार्थं मत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥

கைகேயி	"கைகேயிதேவியாரே!	யத்	இதனால்
ஸ்த்	தேவிரீ	ஸரஸி ந	தேவிரீ மறந்துவிட்ட கா ?
உத்யமானம்	முன்சொன்ன	வா	அல்லது
ஆத்மார்த்தம்	தேவிரீ து ரகஸ்ய மொன்றை	ஸரந்தீ	நூபகத்திற் கவந்தது கொண்டு
மத:	என்றிடமிருந்து	நிஹுஸே கிம்	மறைக்கின்றீரா ? என்ன ?
ஶ்ரோது	கேட்டதில்		
இச்சசி	இப்பொழுது ஆக்டூ பித்தருளுகின்றீர்.		

मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विहासिनि ।

श्रयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम् ॥ ७ ॥

விஹாஸினி	" வேடிக்கைகளில் ஶ்ரீ புமுன்னவனே !	ஶ்ரோது அபி	{ திருப்பிக் கொல்லிக் கேட்கவேண்டுமென் நிருப்பதால் என் கொல்லுகின் தேன்.
யதி	இவ்விரண்டில் உதவா பிருத்தா ஶ்ராமகா	அபிதாஸ்யாமி	திருச்சொன் எந்திட முளவேண்டும்.
தெ	தேவிரது	புயதா	கேட்டதன்மேல் ஆராய்ச்சி செய்கும் பட்டும்."
ஶ்ரூ:	திருவுணம்,	ஸுத்வா	
உத்யமானம் ச	கொல்லிநிருப்பதை மே	விமூஷ்யதாம்	
மயா	என்னால்		

श्रुत्येदं वचनं तस्या मन्धरायास्तु कैकेयी । किंचिदुत्थाय शयनात्स्वास्तीर्णादिदमवर्वात् ॥

கைகேயி	கைகேயிதேவியாரீ	ஸாஸ்தீர்ணீத்	கால்- இக்கிருந்த
தஸ்யா: மந்ஹராயா:	ஆந்த மந்தகாரியின்	ஷயநாத்	பரிக்கவலிவிருத்தி
ஶ்ரீ	இவ்விரதமாவ	கிச்சித்	யொருசம
வசனம்	கொல்லை	உத்யாய	எழுந்திருந்து,
ஸுத்வா து	கேட்டதுமே,	ஶத்	பின்வருமாறு
		அவரீத்	கொன்னுள்ளீ.

कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्यरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥ ९ ॥

மன்யரே	"மந்திரே!	ராம	இராஜ்யத்தை
ராம:	ராமன்	பாபுயாத்	அடையவேண்டும்.
கய்ஞன	எப்படியும்	உபாய்	காரியம் கைகூடும்
கேன உபாயேன	எந்த உபாயத்தால்	த்வம்	நீ [வழியை]
நது	இல்லாமற் போவான்?	மம	எனக்கு
भरतः	பரதன்	कथय	சொல்லக்கடவாய்.

एवमुक्त्वा तु कैकेय्या मन्यरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचचमब्रवीत् ॥

து	இவ்வியக்கத்தில்	रामार्थं	ஸ்ரீராமனது நன்மை
एवं	இவ்வாறு	उपहिंसन्ती	ஈண்டிப்புகிற
कैकेय्या	கைகேயிதேவியா	कुब्जा	கூனியுமான [வளும்]
उक्त्वा	ராதே	मन्यरा	மந்தரை
पापदर्शिनीः	நியமணம்பெற்றவளும்	वचनं	பின்வரும்வார்த்தை
	துஷ்ட சேஷ்டைகளில்	अब्रवीत्	சொன்னாள். [வ]
	பிரியமுள்ளவளும்		

तव दैवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छन् त्वामुपादाय देवराजस्य साहकृत् ॥

तव	"தேவரீரது	सह	கூட
पतिः	கணவர்	देवराजस्य	தேவேந்திரனுக்கு
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	साहकृत्	உதவிசெய்கிறவராகி
	ரர்களுக்கும் நடந்த	त्वां	தேவரீரை
युद्धे	யுத்தத்தில்	उपादाय	அழைத்துக்கொண்டு
राजर्षिभिः	ராஜரீஷிகளோடு	अगच्छन्	சென்றார்.

दिशमास्थाय कैकेयि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिध्वजः ॥

கைகேயி	"கைகேயிதேவியாரே!	यत्र	எங்கேயிருந்தாரோ
दक्षिणां	சென்		அந்த
दिशं	திசையில்	वैजयन्तं	வைஜயந்தம்
दण्डकान् प्रति	தண்டகாரணயமெ	इति	என்று
	னும் பிரதேசங்களில்	ख्यातं	பெயர்பெற்ற
तिमिध्वजः	திமிதவஜன் என்ற	पुरं	பட்டணத்திற்கு
	அகரன்	आस्थाय	போய்ச் சேர்ந்தார்.

स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैरनिर्जितः ॥१३॥

சம்பர:	"சம்பரன்	अनिर्जितः	வெல்லவொண்ணாத
इति	என்ற	सः	அந்த [ஊழலிய]
ख्यातः	ஓர் பெயருடையவனும்	महासुरः	மகாஸூரன்
शतमायः	பலவித மாயைகளில்	शक्रस्य	இந்திரன் முன்னின்ற
	நிபுணனும்,	संग्रामं	பெரும்போரை
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்	ददौ	செய்தான்.

तस्मिन् महति संघामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् द्रन्ति स्य तरसाऽप्यास्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	"ஆர்க்கர்கள்	अप्यास्य	எக்த்யம செய்வா தவர்
तस्मिन्	அந்த		காரால்
महति	பெரும்	क्षतविक्षतान्	பலவிதப்புண்பட்டு
संघामे	போலில்	प्रसुप्तान्	தூங்கிக்கொண்டிருக்க
रात्रौ	இரவில்	पुस्यान्	மனிதர்களை [ரும்
तरसा	மணக்கொழுப்பால்	द्रन्ति स्य	கொலைசெய்தார்கள்.

तथाकरोन्महद्युद्धं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शस्त्रैश्च शकलीकृतः ॥१५॥

तदा	"அப்பொழுது	महत् युद्धं	பெரும்பொருது
महाबाहुः	பெரும்பொர்ஹீரா	अकरोत्	புரிந்தார்.
दशरथः	தசரத [சிய	तस्य च	அப்படிவிருதும்
राजा	சகலிரவர்த்தியார்	असुरैः	அசுரர்களால்
शस्त्रैः च	சகலிரவந்தாங்களால்	शकलीकृतः	முர்ச்சையடைந்தார்.

अपवाह त्वया देवि संग्रामाच्छ्रुत्वेतनः । तत्रापि विहतः शस्त्रैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥

देवि	"தாயே!	संग्रामान्	போர்களைத்தீவிருது
त्वया	தேவிரால்	अपवाह	{ வேதிடத்திற்கு எடுக்க துக்கொண்டுபோய் பட்டு.
तत्र	அப்பொழுது	त्वया अपि	தேவிராலேயே
शस्त्रैः	பாணங்களால்	रक्षितः	{ சச்சுக்கை செய்யப் பெற்றய்ய தகைக்க ப்பட்டனர்.
विहतः	கிருணப்பட்டவராயும்		
पट्टचेतनः	முர்ச்சையடைந்தவரு		
ते	தேவிரது [மயிய		
पतिः	கணவர்		

तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने

शुभदर्शने	{ "அனுகூலமான காசிய த்தை உள்ளபடி அ றிந்துகிட்ட மாதே! இரண்டு வரங்கள்	॥ १७ ॥	
द्वौ वरौ		तुष्टेन	சந்தோஷப்படுத்தப்ப
		तेन	அவரால் [ட்டகாரிய
		ते	தேவிருக்கு
		दत्तौ	அளிக்கப்பட்டனர்.

स त्वयोक्तः पतिर्देवी यदेच्छेयं तदा वरौ । शृणीयाभिति तत्तेन तथेत्युक्तं महात्मना ॥१८॥

देवि	"தாயே!	शृणीयां	சுட்டுக்கொள்ளுகி
सः	அந்த	इति	என்று [தென்ற
पतिः	சகலிரவர்த்தியார்	उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட
त्वया	தேவிரால்	तत्	அப்பொழுது [டார்.
यदा	"எப்பொழுது	तथा इति	அப்படியே ஆக இம்' என்று
दृष्येयं	காண் இஷ்டப்படுகி றேனே	तेन	அந்த
तदा	அப்பொழுது	महात्मना	மகாத்மாவால்
वरौ	இரண்டு வரங்களையும்	उक्तम्	வாக்களித்தப்பட்டது.

अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा । कथेषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया ॥१९॥

देवि	"தாயே!	त्व	தேவரீரிடத்திலுள்ள
त्वया एव	தேவரீராலேயே	स्नेहात् हि	போன்பாலேயே
पुरा तु	இதற்குமுன்	एषा	இந்த
	இன்னிடமும்	कथा	விஷயம்
अनभिज्ञा	தெரியாதிருந்தவளா	मया	என்னால்
अहं	நான்	मनसा धार्यते	மறவாமல் நினைவில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.
कथिता	சொல்லப்பட்டேன்.		

रामाभिषेकसंभाराभिगृह्य विनिवर्तय । तौ वरौ वाच भर्तारं भरतस्याभिषेचनम् ॥
प्रव्राज्जनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २० ॥

त्वं	"தேவரீர்	वाच	கேளும்.
रामस्य	ராமனுக்கு	भर्तारि	கணவரை
चतुर्दश वर्षाणि	பதினான்கு வருஷ	मिगृह्य	உடன்படச் செய்து
प्रव्राज्जनं	வனவாணமும் [க்கள்	रामाभिषेक- संभारान्	ராமனது பட்டாபி கேசத்திற்காக வந்து கொண்டிருக்கும் பொருள்களை
भरतस्य	பரதனுக்கு	विनिवर्तय	தேவரீர் கிறுத்துப்படி செய்யவேண்டும்
अभिषेचनं च	திருமுடிசூட்டி வைத்தலுமாகிற		
तौ वरौ	இந்த இரண்டு வரர்களையும்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रव्राजिते वनम् । प्रजाभावगतलोहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥२१॥

रामे	"ராமன்	पुत्रः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	प्रजाभावपतलोहः	{ இனங்களின் மனோர த்தைப்பெற்று பற்று உடையவனாய்
वर्षाणि	வருஷக்கள்	स्थिरः	அசைக்கமுடியாதவ
वनं	வனத்தில்	भविष्यति	ஆய்க்கிடுவான். [ஓம்
प्रव्राजिते हि	தபசியாய் கிடுகிறான் என்றால்		

क्रोधागारं प्रविश्याथ क्रुद्धेवाश्वपतेः सुते । शेषानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥

अश्वपतेः	"ஆகவபதி மன்னரின்	शुश्रा	பிணக்குடைபாள்
सुते	திருமகனே!	इव	போலாகி
अथ	இப்பொழுதே	मलिनवासिनी	அழுக்கு ஆடைகளை ஆணரிந்தவளால்
त्वं	தேவரீர்	अनन्तर्हितायां	கிறுப்பு எதுவுமின் வாத வெறும்
क्रोधागारं	{ பிணக்குவரும் சமயங் களிலுறையும் அறை க்குள்	भूमौ	தரைசில்
प्रविश्य	சென்று,	शेष	படுத்துக்கொண்டு கிடும்

मा स्मै नं प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषया:। रुदन्ती चापि ते दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥

जगत्यां शोकलालसा	" निवृत्ततायाः சோகத்தால் பிடிக்கப் பட்டவளாயும்,	एनं	இவரை அப்படி பரிசுத் தம்
रुदन्ती च ते	अपृथगतोत्सङ्ग- अवस्था [सिंहवन्तायुम् எதிர்பார்த்துக்கொ ண்டவளாயிருக்கும்	मा स्म प्रत्युदीक्षेथा:	முகமெடுத்தாப்பார்க் சுவைண்டாம்.
दृष्ट्वा अपि	अर्थात् தேவரீர்	एनं च मा अभिभाषया:	இவரிடம் முதலில் சொல்லும் வேண்டாம்.

दयिता त्वं सदा भर्तुरत्र मे नास्ति संशयः। त्वत्कृते स महाराजो विशेषपि दृताशनम् ॥

त्वं	" தேவரீர்	त्वत्कृते	தேவரீருக்கொன்றாகக்
सदा	என்றவரைத்தொடும்	दृताशनं अपि	தீர்ந்து
भर्तुः	கணவரது	विशेष	குறித்துக்கொள்கார்.
दयिता	மற்றவரைவிட அதிக க்காதலைப்பெற்றவள்	अत्र	இதில்
मः	அந்த	मे	எனக்கு
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	संशयः	ஐயம்
		न अस्ति:	இல்லை.

न त्वां क्रोधयितुं शक्तो न कुद्रां प्रत्युदीक्षितुम्। तव मिथार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत् ॥

राजा हि	" சக்கிரவர்த்தியோ வேண்டாமல்	शक्तः न	சகியா-
कुद्रां	கொபதனைசெய்யிருக்க	क्रोधयितुं न	கொடும்வர கடத்தல்
त्वां	தேவரீரை [கும்	तव	தேவரீரது [மட்டார்
प्रत्युदीक्षितुं	முகமெடுத்தாப்பார்க் கவும்	मिथार्थं	மீயத்தனதப்பெற
		प्राणान् अपि	யிராணனையும்
		परित्यजेत्	கிட்டுக்கொள்கார்.

न ह्यतिकमितुं शक्तस्तव वाक्यं महीपतिः। मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यवलपात्यनः ॥२६॥

मन्दस्वभावे	" இளகிய கெஞ்சமு உடைய மாதே!	हि	தப்படி வாக்
आत्मनः	தேவரீரது	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
सौभाग्यवलं	கணவரது மற்றவரை விட அதிகக்காதலின் வண்ணம்.	तव	தேவரீரது
बुध्यस्व	நினைத்துக்கொள்ளுகும்	वाक्यं	சொல்லை
		अतिकमितुं	கடும்
		शक्तः न	முடியாதது.

पणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च। दद्यादशरथो राजा मा स्म तेषु मनः कृथाः ॥

दशरथः	" தசரத	रत्नानि च	இரத்தினக்களையும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दद्यात्	கொடுப்பார்.
विविधानि	அநிககனித	तेषु	அவைகளினால்
पणिमुक्ता- सुवर्णानि	மாணிக்கக்களையும், முத்தாக்களையும், பொன் அணிகலிகளையும்	मनः	ஆணையென்பதை
		मा स्म कृथाः	தேவரீர் எனக்கக்க

यौ तौ दैवासुरे युद्धे वरौ दशरथोऽददात् । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥

महाभागे	மகா பாக்கியமுடைய வனே !	देवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு- ரர்களுக்கும் உண்- யுத்தத்தில் [டான எந்த
सः	அந்த	युद्धे	
अर्थः	காரியம்	यौ	
त्वां	தேவரீரை	तौ वरौ	அந்த இரண்டு வரங்- கொடுத்தாரே [களை
मा भतिक्रमेत्	மீறி நடைபெறாது.	अददात्	அவ்விரண்டையும். நினைப்பூட்டுக.
दशरथः	தசரதசக்கிரவர் த் தியார்	तौ	
		स्मारय	

यदा तु ते वरं दद्यात्स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥

राघवः	தசரதசக்கிரவர் த்	त्वं	தேவரீர்
स्वयं	தானே [தியார்	महाराजं	சக்கிரவர் த் தியாரை
उत्थाप्य	தரைவிலிருந்து தூக்கி,	तु	இவ்விலையத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	व्यवस्थाप्य	சத்தியத்தில் நினைந்துத்தி,
वरं	மனோரதத்தை	वरं	மனோரதத்தை
दद्यात्	அனுக்கிரகம் செய்வார்.	इमं	மீள்வருமாறு
यदा	இது எப்பொழுதோ அப்பொழுது	वृणुयाः	சொல்லிக் கேட்பிராக.

रामं प्रवाजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिवर्षभः ॥

रामं	* ராமனை	पृथिव्यां	உலகில்
नव पञ्च च	பதினான்கு	पार्थिवर्षभः	{ இளவரசுபெற்று விள- ங்கும் மன்னர்களில் உத்தமனான
वर्षाणि	வருஷங்கள்	राजा	மன்னனாய்
अरण्ये	காட்டில்	क्रियताम्	நியமிக்கப்பட்டும்*.
प्रवाजय	வாசம் செய்கியும்.		
भरतः	பரதன்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । रुद्ध्व कृतमूलश्च शेषं स्यास्यति ते सुतः ॥

रामे	* ராமன்	सुतः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	रुद्ध्व	வேரூன் நியவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	कृतमूलः च	{ மூலபலத்தை அநீன- மாக்கிக்கொண்டன னாகவும்
वनं	கானகத்திற்கு	शेषं हि	அதன்மேலும்
प्रवाजिते च	சென்று விடுவானாகில்	स्यास्यति	நினைந்தாகசெய்வான்.
ते	தேவரீரது		

रामप्रवाजने चैव देवि याचस्य तं वरम् । एवं सेत्स्यन्ति पुत्रस्य सर्वार्थास्तव भामिनि ॥

भामिनि देवि	"ரோஷமுடைய ஆவண [தாயே]	एवं	இவ்வண்ணமாயின்
से		तव	தேவரீரது
रामप्रवाजने एव	ராமனது வனவாண மெய்ன்றையே	पुत्रस्य	புதல்வனுக்கு
वरं	ஸர்வாபிஷ்டமனொரத மாய்	सर्वार्थाः च	எல்லாவித நன்மை களும்
याचस्य	தேவரீர் வரூத்திக் கேட்டீராக.	सेत्स्यन्ति	தானே சித்திக்கின் றன.

एवं प्रवाजितश्चैव रामोऽरामो भविष्यति । भरतश्च हतामित्रस्तव राजा भविष्यति ॥ ३३ ॥

एवं	"இவ்வாறு	भविष्यति	ஆய்க்கிடுவான்.
प्रवाजितः	வனவாணம்பெற்ற	तव	தேவரீரது
रामः च	ராமனும்	भरतः च	பரதனும்
अरामः एव	ஜனங்களின் ஆன்மை இழந்தவனாகவே	हतामित्रः	பகையொழிந்த
		राजा	ராஜாவாக
		भविष्यति	விளங்குவான்.

येन कालेन रामश्च वनात्प्रत्यागमिष्यति । तेन कालेन पुत्रस्ते कृतमूलो भविष्यति ॥

संगृहीतमनुष्यश्च सुहृद्भिः सार्धमात्मवान् ॥ ३४ ॥

येन	"எவ்வளவு	पुत्रः	கிருக்குமாரன்
कालेन	காலத்திற்குள்	सुहृद्भिः सार्धं	சினேகிதர்களுடன் கூடி
रामः	ராமன்	आत्मवान्	தேரியமுடையவனாக வும்
वनात्	வனத்திலிருந்து	कृतमूलः	வேலுண்றியவனாகவும்
प्रत्यागमिष्यति	திரும்பிவருகிறானே	संगृहीतमनुष्यः	ஜனங்களை ஸ்வாதின ப்படுத்திக்கொண்ட வனாயும்
तेन	அந்த	च	
कालेन च	காலத்திற்குள்ளேயே	भविष्यति	ஆய்க்கிடுவான்.
ते	தேவரீரது		

प्राप्तकालं तु ते मन्ये राजानं वीतसाध्वसा । रामाभिषेकसङ्कल्पान्निगृह्य विनिवर्तय ॥३५॥

से	"தேவரீருக்கு	निगृह्य	உடன்படுத்தி.
तु	இவ்விஷயத்தில்	रामाभिषेक- संकल्पान्	ராமனது பட்டாபி வேசத்திற்கு பூர்வ ஸைநிக கிருத்தியம் களை
प्राप्तकालं	எற்ற சமயத்தாகா கொண்டு	विनिवर्तय	நிமத்தும்படி செய்
मन्ये	நான் அறிகிறேன்.		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியான தேவரீர், மனதைச் சிறைவிடா கிருந்து கொண்டு		

अनर्धमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया । हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्धराभिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोत्पथं गता । कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना ॥

सा	அந்த	अर्थरूपेण	கன்மைபோல்
कैकेयी हि	கைகேயிதேவியாரோ வெளில்	ग्राहिता	போதிக்கப்பெற்றவ னாம்
प्रतीता	மகாப்பிரஸித்தி பெற்ற	परं	தலைக்கேறிய
परमदर्शना	அற்புதமான கல்ல சிந்தனையுற்றவள்.	विस्मयं	தூர் அகங்காரத்தை
ततः	அப்பொழுது	प्राप्ता	அடைந்து விட்டவளு
कुब्जायाः	கூனிசின்	सा	அந்த [முகி
वाक्येन	உபதேசத்தால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
किशोरी	கல்லதுபொல்லாதது அறியாத இறுதிபோ ன்றவளாகி விட்டவ னாம்	उत्पथं	முறைகெட்ட வழியில்
इव		சந்தோஷமடைந்தவ ளாய்	गता
तया	அவளால்	हृष्टा	மந்தரையைப்பார்த்து பின்வருமாறு
अनर्थं	நீமையை	मन्धरां	சொன்னாள்.
		इव	
		अब्रवीत्	

कुब्जे त्वां नाभिजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनीम् । पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥

कुब्जे	"கூனி!	उत्तमा	உத்தமமானவளாய்
पृथिव्यां	உலகத்தில்	असि	நீ விளங்குகின்றனை.
कुब्जानां	கூனிகளில்	त्वां	உன்னை
बुद्धिनिश्चये	தண்ணறிவுகொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்து ஒரு காரியத்தைத்தீர் மானிக்கும் விஷயத் தில்	श्रेष्ठाभिधायिनीं	நூல்தத்தை உபதேசிக் கிற
		श्रेष्ठां	சாமர்த்தியசாலியாய்
		अभिजानामि न	கூனிதுவரையில் அறிந்திலேன்.

त्वमेव तु ममाथेषु नित्ययुक्ता द्वितैपिणी । नाहं समवबुद्धयेयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् ॥ ३९ ॥

अहं	"நான்	मम	எனது
तु	இவ்விஷயத்தில்	अथेषु	காரியங்களில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	कुब्जे	கூனியே!
चिकीर्षितं	உட்கருத்தை	त्वं एव	நீ ஒருவன்தான்
समवबुद्धयेयं न	கண்டுகொள்ளாதிருத் தென்.	नित्ययुक्ता	சாலியாப்பற்றுவள்ள உபகாரி.
		द्वितैपिणी	

सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वकाः परमदारुणाः । त्वं पद्ममिव वातेन सन्नता प्रियदर्शना ॥

कुब्जाः	"உவிசிகள்"	वातेन	{ பாவராலும் விசும்பப் படுகிறதாகிய குண நிமாநகைக்கொண்டு தாமரைபூம்படம் உடைய படியே அப்படியே
परमदारुणाः	மிகம்கொடிய	पद्म इव	முதுகுவிளகதுள்ள நீ ஒருவன்
दुःसंस्थिताः	கெட்டசடவடிக்கை யுள்ளவர்களெனவும்	सन्नता त्वं	{ நல்லவர்களுக்கு ஓர் உதாரணமாகப் பிள்ளைகம்போகின்றனை.
वकाः	தீயசிந்தனையுள்ளவர் களெனவும்	प्रियदर्शना	
सन्ति	வழங்குகின்றார்கள்,		

उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्स्कन्धं समुन्नतम् । अधस्ताच्चोदरं शतं सुनायामिव अजितम् ॥

ते	"உனது	सुनायं	அழகுநாய்ப்பத கொடி
उरः	மாப்பு	उदरं च	வயிறும் [முதுகுண்டுவெட்டகர்கொண்டது
यावत् स्कन्धं वै	தொள்வணாயிதும்	अजितं इव	பொன்றதாநி
समुन्नतं	உயர்ந்து	शानम्	நிலைத்து உண்டகர்க்கு
अभिनिविष्टं	அழகாய் விளங்கு		கிருக்கிறது.
अधस्तात्	அதற்குக்கீழ் [கிறது.		

परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ । विमलेन्दुसमं वक्रमहो राजसि मन्थरे ॥ ४२ ॥

मन्थरे	"மந்தரே!	पयोधरौ च	கொக்கைகள்ரண்டும
अहो	எவ்வளவு அழகாய்	सुपीनौ	அழகாய்ப்பகுக்கிறும்
राजसि	நீ விளங்குகின்றனை.	वक्रं	முகம் [கிந்தன
जघनं	முதுகின் கீழ்பாகம்	विमलेन्दुसमं	மாசிலாத சந்திரனு
परिपूर्णं	அகன்று விசுவமயமிருக்கிறது.	च	க்கு சமமாய் கொடுக்கிறது.

जघनं तव निर्घुष्टं रशनादामशोभितम् । जङ्घे भृशमुपन्यस्ते पादौ चाप्यायतावुभौ ॥ ४३ ॥

तव जघनं	"உனது இடுப்பு	जङ्घे च	தொண்டளரண்டும்
रशनादामशोभितं	{ அரைநூல் ஒட்டியரணத்தால் பிரகாசிக்கின்றதாய்	भृशं	கன்று
निर्घुष्टं	மிக்க அழகாய் விளங்குகிறது.	उपन्यस्ते	நிமகந்திருக்கின்றன.
		पादौ	கால்கள்
		उभौ अपि	இரண்டும்
		आयतौ	என்று நுகின்றன.

त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे क्षीमवासिनी । अयतो मम गच्छन्ती राजहंसी च राजसे ॥

मन्थरे	"மந்தரே!	गच्छन्ती	வாழ்கின்றிருக்கிற
मम अयतः	என் முன்பின்	त्वं	நீ [கின்ற
आयताभ्यां	நீண்ட	राजहंसी इव	தாமரைபூம்படியே
सक्थिभ्यां	தொண்டகளுடன்		போல
क्षीमवासिनी	வெண்பட்டாண்டவளிர்தவளராய்	राजसे	விளங்குகின்றாய்.

आसत्याः शम्बरे मायाः सहस्रमसुराधिपे । सर्वास्त्वयि निविष्टास्ता भूयश्चान्याः सहस्रशः॥

असुराधिपे "असुरांकளுக்கும் தந்தலை
வளுவா
शंबरे சம்பரனிடத்தில்
या: எந்த
माया: மாயைகள்
सहस्रं ஆயிரக்கணக்காய்
आसन् இருந்தனவோ

ता: அனாதிகள்
सवां: च எல்லா மும்
भूय: இன்னும்
अन्या: இதர
सहस्रश: அனேகங்களும்
त्वयि உன்னிடத்தில்
निविष्टा: இருக்கின்றன.

तवेदं स्थगु यदीर्वं रथघोणमिवायतम् । प्रतयः क्षत्रविद्याश्च मायाश्चात्र वसन्ति ते ॥४६॥

ते "உனது
प्रतयः பெரும்பயோசனைகளும்
क्षत्रविद्या: च ராஜ்யவிவகாரநட்புகள்
களும்
माया: च { பெருமையாய் விளங்குவதற்கு வேண்டிய
ஞானவித்தைகளும்
तव உனது
अत्र இங்க

स्थगु கூனில்
वसन्ति குடி கொண்டு இருக்கின்ற
यत् அந்நனுல்தான் [மக.
इदं இது
रथघोणं इव தேரின் கோணம்
போன்றதாய்
दीर्घं நீண்டதாய்
आयतम् பருத்திருக்கிறது.

अत्र ते प्रतिमोक्ष्यामि मालां कुब्जे हिरण्मयीम् । अभिषिक्ते च भरते राघवे च वने गते ॥

कुब्जे "கூனி!
राघवे ராமன்
वने காட்டிற்கு
गते च போய்கிட்ட பின்னர்
भरते பரதன்
अभिषिक्ते च முடிசூட்டப்பெற்றவ
ஞாய பின்னர்

ते உனது
अत्र இதில்
हिरण्मयी பொன்னாற் செய்த
मालां மாலையை
प्रतिमोक्ष्यामि சூட்டுகின்றேன்.

जात्येन च सुवर्णेन सुनिष्ठेन मन्यरे । लब्धार्था च प्रतीता च लेपयिष्यामि ते स्थगु ॥

मन्यरे "மந்தரே!
लब्धार्था च காரியம் கைகூடினவ
ளாகி
प्रतीता च சந்தேகம் மனஸ்தவ
ளாகிய நான்
सुनिष्ठेन நன்கு ஆரைத்த

जात्येन நல்ல ஜாதி
सुवर्णेन च தங்ககிறஞ் சந்தனத்
தாள்
ते உனது
स्थगु கூனில்
लेपयिष्यामि பூசுவேன்.

मुखे च तिलकं चित्रं जातरूपमयं शुभम् । कारयिष्यामि ते कुब्जे शुभान्याभरणानि च ॥

कुब्जे "கூனி!
ते मुखे உனது முகத்தில்
चित्रं மிக்க பிரகாசமாய்
விளங்குகிறதும்
शुभं மிக்க அழகாய்

जातरूपमयं பொன்னால் செய்யப்பட்டதுமாத
तिलकं च திலகத்தையும
शुभानि சிறந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
कारयिष्यामि அணிவிப்பேன்.

परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥ ५० ॥

शुभे वस्त्रे	"நல்ல ஆடைகளை	देवता इव	ஒர் தேவதை போல்
परिधाय	உடுத்தி,	चरिष्यसि	உலாவப் போகின்றாய்.

चन्द्रमाह्वयमानेन मुखेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गर्हयन्ती द्विषज्जनम् ॥ ५१ ॥

चन्द्रं	"சந்திரனை	द्विषजनं	சகன த்திகளின் பரி வாஜனத்தை
आह्वयमानेन	பழிக்கவல்ல	गर्हयन्ती	விசனமுறச் செய்கின்
मुखेन	முகத்துடன்	मुख्यां	மேலான [றவாய்
अप्रतिमानना	ஒப்பற்ற முகமுடைய வளாய்	गतिं	நடையை
		गमिष्यसि	நீ அடைவாய்.

तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति ययैव त्वं सदा पम ॥

सम	"எனக்கு	सर्वाभरण-	} பல ஆபரணக்களைத் தரித்துக்கொண்ட
त्वं	நீ	भूषिताः	
यथा एव	எப்படி இருக்கிறாயோ அப்படியே	कुब्जाः	கனிகள் [அர்சன
कुब्जायाः	கனியான	सदा	எப்பொழுதும்
तव अपि	உனக்கும்	पादौ परिचरिष्यन्ति	அடபணிக்கு பணிக் கை செய்வார்கள்."

इति प्रशस्यमाना सा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामग्निशिखामिव ॥

इति	இவ்வண்ணமாக	अग्निशिखां	கொழுக்குவிட்டெரி
प्रशस्यमाना	புகழ்ந்து கொண்ட டப்பட்ட	इव	போல் [அம் திகை படுத்துக்கொண்ட
सा	ஆவள்	शयानां	சுத்த
शुभ्रे	சுத்தமான	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்த
शयने	படுக்கையில்	इवं	பின்வருமாறு
वेद्यां	வேள்விமேடையில்	अग्नीव	சொன்னான்.

गतोदके सेतुबन्धो न कल्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कल्याणं राजानमनुदर्शय ॥ ५४ ॥

कल्याणि	"உத்தமியே!	उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.
गतोदके	வெள்ளம் ஓடி விட்ட பிழகு	कल्याणं	உல்ல கார்யத்தை
सेतुबन्धः	அணைபோடுவது	कुरु	செய்துமையும்.
विधीयते न	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	राजानं	சக்கரவர்த்திபகை
		अनुदर्शय	சுதிபார்த்துக் கொண்டிரும்.

तथा भोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालार्क्षी सौभाग्यमदगर्विता ॥

अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य महाहार्णि शुभान्याभरणानि च ॥ ५६ ॥

ततो हेमोपमा तत्र कुब्जावाक्यवशं गत्वा । संविश्य भूमौ कैकेयी मन्थरापिदमब्रवीत् ॥ ५७ ॥

ततः अप்பொழுது
 तथा அப்படியாய்
 श्रोत्राहिता உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவனும்
 सौभाग्य- }
 मदमर्षिता } ஸௌபாக்யத்தாலுண்டான மதத்தால் செருக்குகொண்டவனும்
 विमालाक्षी மிக்க பிரலித்தி பெ
 वराङ्गना அழகுவாய்க்க [ற்ற
 देवी च சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவியுமான
 कैकेयी கைகேயிதேவியார்
 कुन्जावत्य- }
 वक्षं राता } கூனியின் வார்த்தைக்கு வசப்பட்டவளாய்
 मोधगारं கோபக்கிரகத்தை
 मन्थरया सह மந்தரையுடன் கூட

शषा அடைந்து,
 अनेकशतसाहस्रं எவ்வளவோ விரை யுள்ள
 मुक्ताहारं முத்துமாலைமையுமும்
 महाहाणि மிக்க விரையுள்ளன
 शुभानि அழகுவாய்க்கத்தைவக
 आभरणानि ஸுபரணங்களைமெல்
 अवमुच्य சுழற்றியெறிந்து [லாம்
 तस्य அவ்வளிடத்தில்
 सूमाँ வெறுத்தரைமீல்
 हेमोपमा பொற்பதுமை போள்
 संक्षिप्य நவளாய்
 मन्थरां படுத்துக்கொண்டு,
 इदं மந்தரையைப்பார்த்து
 अवधीत தீன்வருமாறு சொன்னான்.

इह वा मां मृतां कुञ्जे नृपायवेदयिष्यसि । वनं वा राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥

राघवे "ராமன்
 वनं வனத்திற்கு
 प्राप्ते वा சென்று விட்டானென்
 भरतः பரதன் [ரால்
 क्षितिं प्राप्स्यति உலகை அடைவான்.
 वा இதில்லையென்றால்

कुञ्जे கூனி!
 इह இங்கேயே
 मां मृतां என்னை இறந்தவளாக
 नृपाय சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 आवेदयिष्यसि நீ தெரிவிக்கப்போகி
 என்றும்

न सुवर्णेन मे ह्यर्थो न खनिं च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

मे "எனக்கு
 सुवर्णेन கவர்ணங்களாலும்
 अर्थः न மனோரதம் பெற்றதா
 रतैः न ரத்தினங்களாலும்
 भोजनैः च न போஜனங்களாலும் ஆகாது.

रामः ராமன்
 अभिषिच्यते முடிசூட்டப்படுகின்
 यदि என்றால் [ரால்
 एषः हि இதுதான்
 मे என்னுடைய
 जीवितस्य பிராணனுக்கு
 अन्तः முடிவு.

अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।
 उवाच कुञ्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥ ६० ॥

अथो அப்பவும்
 कुञ्जा கூனி
 महीक्षितः சக்கிரவர்த்தியாரின்
 महिषी மனைவியும்
 भरतस्य பரதாறு

मातरं च தாயுமான
 तां அவனைப்பார்த்து;
 रामं ஸ்ரீராமருக்கு
 अहितं தீமைமைய
 उपेत्य உத்தேசித்து;

அத்யை- மஹாபராசுமீ: }	பிரிக்க ஸா நாவஸிசுத் நியங்களை நன்கு வி னங்கக் காட்டுகிற ஸாகாசான வார்த்தைகளை	விற வச: புன: தவாச	சமயத்திற்கேற்ற தாசிய பின்வரும் மொழியை மீளவும் மொழிந்தான்.
-------------------------	---	----------------------------	---

प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं समुता च तप्यसे ।

अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिषेक्ष्यते ॥ ६१ ॥

கல்யாணி	" உத்தமியே!	அத:	ஆதலால்
राघवः	ராமன்	यथा हि	எந்த வழியால்
इदं राज्यं	இந்த இராஜ்யத்தை	ते	தேவிராது
प्रपत्स्यते यदि	அடைந்தானால்	सुतः	திருக்குமாராகிய
खं	தேவரீர்	भरतः	பரதர்
समुता च	திருக்குமாரனுடன் கடியவரால்	अभिषेक्ष्यते	திருமுடி பெறுவாரோ
ध्रुवं	விச்சயமாய்	तथा हि	அவ்வண்ணியே
तप्यसे	வருக்துவிர்.	तत्	அதை
		यतस्व	செய்து முடியும்.

तथाऽतिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिषुभिर्मुहुर्मुहुः ।

निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मिता शशंस कुब्जां कुपितां पुनः पुनः ॥ ६२ ॥

महिषी	" மஹிசினி,	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	अतिविस्मिता	முந்திலும் அவைத்தி தவறியவளாய்
तथा	அவ்வாறாய்	हृदये	மார்பில்
कुब्जया	கவியால்	हस्तौ	திருகைகளையும்
वागिषुभिः	பாணங்களையொத்த சொற்களால்	निधाय	கைத்துக்கொண்டு,
अतिविद्धा	பிகவும் துண்டப்பட்ட	कुपितां	கொபாசெதத்திலிருத் கும்
मुहुर्मुहुः	நிரம்பவும் [டவளாய்	कुब्जां	கவியப்பார்த்த
समाहता	கெஞ்சில் கைக்கப்பட்ட டவளாய்	पुनः शशंस	மீளவும் பின்வருபாற கொன்னான்.

यमस्य वा मां विषयं गतामितो निशाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।

वनं गते वा सुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥ ६३ ॥

कुब्जे	" கவியே!	वा	இவ்வாறில்,
राघवे	ராமன்	मां	என்னை
सुचिराय	செடுங்காலம்	इतः	இக்கொத்து
वनं	வனத்திற்கு	यमस्य विषयं	யாளுடைய உரைத்
गते वा	சென்றவிட்டானால்	गतां	சென்றவளாய் [திற்கு
भरतः	பரதன் [முல்	निशाम्य	பார்த்து,
समृद्धकामः	இஷ்டங்கள் பூர்த்தி படைத்தவராக	प्रतिवेदयिष्यसि	தேரிவிக்கார்போக வருய்.
भविष्यति	விளங்குவான்.		

अहं हि नैवास्तरणानि न सृजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।
न किञ्चिदिच्छामि न चेह जीवितम् न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥

राघवः	“ ராமன்	न	அணியேன்.
इतः	இக்கிருந்து	चन्दनं न	சந்தனத்தையும்
वनं	காட்டிற்கு		பூசேன்.
गच्छति न चेत्	போகாதபக்கத்தில்	अञ्जनपान-	} மைதீட்டல், பானம்,
अहं	நான்	भोजनं न	
किञ्चित् हि	யாதொன்றையும்		கொள்ளேன்.
इच्छामि न	விரும்பேன்.	इह	இவ்வூல்கில்
आस्तरणानि एव	படுக்கைகளுக்கும்	जीवितं च	உயிருடனிருப்பதை
न	நான் விரும்பேன்.		யும்
स्रजः	பூமாலைகளையும்	न	விரும்பேன்.

अथैतदुक्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भाषिनी ।

असंवृतामास्तरणेन मेदिनीं तदाऽधिशिष्ये पतितेव किञ्चरी ॥ ६५ ॥

एतत्	இந்த	पतिता	} புண்ணியமொழிந்து பூசைககத்திற்குத் தள்ளிவிடப்பட்ட
सुदारुणं वचनं	மிகக்கொடிய சொல்லை	किञ्चरी इव	
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,	आस्तरणेन	கிரிப்பால் [வப்பெண்-
भाषिनी	அழகியாசுமவள்	असंवृतां	மூடப்படாத [போல்
अथ	அதற்குமேல்	मेदिनीं	வெறுத்தரையில்
सर्वाभरणानि	ஆபரணங்களைவெல்	तदा	அப்பொழுது
	ளாம்	अधिशिष्ये	படுத்திவிட்டாள்.
निधाय	கழற்றியெறிந்துவிட்டு,		

उदीर्णसंरम्भतमोवृतानना तथाऽवमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।

नरेन्द्रपत्नी विमना वभूव सा तमोवृता द्यौरिव मयतारका ॥ ६६ ॥

सा	அந்த	अवमुक्तोत्तम-	} உத்தமமான மாலைக
नरेन्द्रपत्नी	சக்கிரவர்த்தியாரின்	माल्यभूषणा	
तथा	அவ்வாறு [மகிஷி		கழற்றி எறிந்தவளரய்
विमनाः	சபரவமாயுள்ள தற்பு	मयतारका	ஒளியற்ற கங்கத்திரக்
	த்தியிழந்தவளரய்		களுடைய
उदीर्णसंरम्भ-	} மிகக் கோபவிருளால்	तमोवृता	இருள் சூழ்ந்த
तमोवृतानना		மூடப்பட்ட முகமு	द्यौरि इव
	டையவளரய்	वभूव	விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2751

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 396

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் சூதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூராயர் வண்ணியில் அக்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரிமத் ராமாயணத்தில் காண்காலது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசாலவாஸ்யா ஶீராமசத்ரிபாவஸ்யமேத்யஸ்யா஠ே ஹவிஸிதி திநேபு ரீதி ஶீமத்ராமாயணே
 பத்மமே஠தி அயோத்யாகாண்டே டசமஸர்மாரஸ்யத்ரிசாஸர்மபர்யந்த் (2752—3666 ஶ்லோகா:)
 ரீதம் | தஸிந் திநே ரீதா: ஶ்லோகா: 915]

[ஆதிபீலி குரான் வஸன் இஸந் தாஸாஸ் ஶ்ரீராமஸன்னித்ரீபில் அசுவமேதயாககரணேயில்
 மூப்பத்திசண்டு திஸங்கனில் காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
 ஐந்தாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 10-வது ஶர்க்கம்
 முதல் 30-வது ஶர்க்கம் வரை (2752—3666) காணம் செய்யப்
 பட்டது. ஆன்று காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்லோகரக்கியை 915]

டசம: சர்ம:—பத்தாவது ஶர்க்கம் || 10 ||

கேகேயீஸாந்வநம்—கைகேயீஸய சமாதானம் செய்யுது.

விதர்ஸிதா யதா தேவீ க்ஷயாயா பாபயா ஶ்ருஷம் | தடா ஶேதே ஶஸ ஶா ஶூமீ திஶ்வவித்ரேவ கிசுரீ ||

பாபயா பாவியான
 க்ஷயாயா க்ஷயியால்
 தேவீ ராஜமஸிஷி
 ஶ்ருஷ் மிகவும்
 விதர்ஸிதா விபரீதமாய் தூண்டி
 விடப்பட்டாளை,

யதா தடா அப்போதிலிருந்தே
 ஶா ஶுவன்
 திஶ்வவிதா கடுக பூசிய பாணத்
 தால் அடிமுண்ட,
 கிசுரீ இவ கிள்ளரிபாதவை போல்
 ஶூமீ ஶேதே ஶ தனாயில் கிடத்தானத்
 தோ!

நிஶ்விய மனஸா க்ருத்ய் ஶா சம்யரீதி ஶாமினீ | மந்ராயீ ஶநே: சர்வபாசுசுஷே விசுசுணா ||

ஶாமினீ ரோஷநமுண்டையவளும்,
 விசுசுணா ஶாஸ்க்ருதமதிருக்கடிபு
 டையவளுமாயிடி
 ஶா ஶுவன்
 க்ருத்ய் செய்யவேண்டியதை
 மனஸா மன திருக்குள்ளே

நிஶ்விய முடிசெய்து,
 சர்வ் "யா"யும்
 சம்யக் இதி கண்டிக "என்று
 மந்ராயீ மந்தரைக்கு
 ஶநே: மெல்ல
 பாசுசுஷே ரொண்டுள்.

ஸா டீநா நிஶ்வய் க்ருத்யா மந்ரவாக்யமோ஠ிதா | நாக்கந்யேவ நிஶ்வஸ்ய டீர்யமுஷ்ணா ச ஶாமினீ ||

ஸு஠ர்தே சிந்நயாமாஸ மாரீமாத்மஸுஸ்தாவ஠ம் || 2 ||
 ஶாமினீ ஶா ரோஷநமுண்டைய ஶுவன்,
 மந்ரவாக்ய- } மந்தரைலில் உபதேச
 மோ஠ிதா } த்திற்கு கடுபட்டுவிட்
 டவனாய்,
 நிஶ்வய் ஒரு தீர்மானத்தை
 க்ருத்யா செய்துவிட்டு,
 ச இரூந்தும்
 டீநா { மனஸ்ஸாஸிக்கு வி
 ரோதான காரியமான
 நாயுயால் ஶாஸ்க்ரு
 திதப்பெற்றவனாய்

நாக்கந்யா காதகன்விதை
 இவ போல்
 ஶுண் உண்ணமாச
 டீர்ய் பெரு
 நிஶ்வஸ்ய முச்சேதிகது,
 ஶாமஸுஸ்தாவ஠ தனக்கு மந்தவண்ண
 மாரீருக்கும்
 மாரீ உராயத்தை
 ஶு஠ர்தே சிதிதுகோம்
 சிந்நயாமாஸ ஆலோசித்தாள்.

सा सुहृत्कार्यकामा च तन्निश्चयं सुनिश्चयम् ।

सुहृत् च { अहं புவைத்தவளும்
தனது சேஷமத்திலே
அய்காமா ச { யே நோக்கமுடைய
வளமுமான்,
सा अन्त
मन्थरा மந்தரை,
ते अन्त

अथ सा रुषिता देवी सम्यक् कृत्वा सुनिश्चयम् ।

सा अन्त
देवी अथ ராஜமலிஷியும்,
सुनिश्चयं நிச்சயத்தை
सम्यक् கன்றாய்
कृत्वा செய்துகொண்டு,
रुषिता கோபம் தலைக்கேறிய

ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च ।

कैकेय्या கைகேயிதெயியா சால்
अपविद्धानि களைந்தெறியப்பட்ட
तानि अन्त
चित्राणि அந்புகங்களுக்கும் பலவ
கைகளுமான்

तथा तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च ।

तथा அவளால்
अपविद्धानि களைந்தெறியப்பட்ட
तानि अन्त
माल्यानि மாலைகளும்
आभरणानि च ஆபரணங்களும்
नभः ஆகாசத்தை

क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा ।

क्रोधागारे கோபக்கிரஹத்தரை
மலினம்
मलिनाम्बरा அழுக்கடைந்த ஆடை
யையுடுத்தியவளாய்
एकवेणीं தலைமலினை ஒருமுடிய
யாய்
इदं बध्वा கெட்டியாகமுடித்துக்
கட்டிக்கொண்டு,

बभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा ॥

सुनिश्चयं திருநிச்சயத்தை
निश्चयं செனியற்று,
सिद्धिं प्राप्य इव காரியப்பயனை யடைந்
து விட்டதுபோலவே
परमप्रीता உள்ளம் களித்தவ
ளாய்

बभूव संविवेशावला भूमौ निवेश्य भृकुटिं मुखे ॥

अवला ஸாதாரணப் பெண்
பிள்ளையாகி,
भृकुटी புருவத்தை
मुखे நெற்றியில்
निवेश्य நெறுத்திவைத்தா,
भूमौ வெறும் தரையில்
संविशेत् படுத்துக்கிடந்தான்.

अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे ॥

माल्यानि மாலைகளும்
दिव्यानि உயர்ந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களும்
ततः அப்பொழுது
भूमिं தரையில்
प्रपेदिरे சிதறிக்கிடந்தன.

अशोभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः ॥

नक्षत्राणि நகஷத்திரங்கள்
यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
वसुधां தரையை
अशोभयन्त ஒளிபெறச்செய்தன.

एकवेणीं इदं बध्वा गतसत्त्वेव किन्नरी ॥

निपतिता விழுந்துகிடந்தவ
सा அவள் [எரான
गतसत्त्वा புண்ணியத்தின் மகி
மை நீக்கிய
किन्नरी इव கின்னரியெனும் தெய்
வப்பெண்போல்
बभौ , விளங்கினாள்.

ஆஜ்ஞாப்ய து மஹாராஜோ ராஜவஸ்யாபிபேசனம் | உபஸ்தானமனுஜாப்ய பவिवேச நிவேசனம் ||

மஹாராஜ: து	சக்கிரவர் த்தியாரோ	உபஸ்தானம்	ஸ்தானங்களா
ராஜவஸ்ய	ஸ்ரீராஜா து [வெளிநி,	அனுஜாப்ய	களை உத்திரவு செய்த
அபிபேசனம்	பட்டாபிபேசனத்தனத	நிவேசனம்	அரண்மனைக்குள் [அ.
ஆஜ்ஞாப்ய	கட்டளைசெய்துவிட்டு,	பவिवேச	புகுவிட்டார்.

अथ रामाभिषेको वै प्रसिद्ध इति जज्ञिवान् | प्रियाह्वी प्रियभास्यातु विवेशान्त:पुरं वशी ||

வசீ	சக்கிரவர் த்தியார்,	ஜஜிவான்	எண்ணியவராய்
ராமாபிபேக:	ராமனது பட்டாபி பேசனம்	பிரியாஹீ	பிரியாபாசுயாதுவா மனைக்குள்
அத வ	இப்பொழுதுதான்	பிரிய	புகுவிட்டான்
பிரசிட்:	வெளிப்பட்டமரணது	பாச்யாது	அழிச்ச
ஐதி	என்று	அந்த:புரம்	அந்தமரணத்திற்கு
		பிவேச	சுருத்தபுகுவிட்டார்.

स कैकेय्या गृहं श्रेष्ठं पविवेश महायशाः | पाण्डुराभ्रविवाकाशं राहुयुक्तं निशाकरः
शुकबर्हिणसंयुक्तं क्रौञ्चहंसरुतायुतम् | वादिशरवसंघुष्टं कुब्जावामनिकायुतम् || १२ ||
लतागृहैश्चिन्नगृहैश्चस्पकाशोकशोभितैः | दान्तराजतसौवर्णवेदिकाभिः समायुतम् || १३ ||
नित्यपुष्पफलैर्दृशैर्वापीभिश्चोपशोभितम् | दान्तराजतसौवर्णैः सहृतं परमासनैः || १४ ||
विविधैरन्नपानैश्च भक्ष्यैश्च विविधैरपि | उपपन्नं महाहैश्च भूपणैश्चिद्वोपमम् || १५ ||

மஹாயசா:	மிகப்புகழ்பெற்ற	லதாஹீ:	லதாசெய்து
ச:	அவர்,	விஷஹீ:	சத்திரங்கள் கிடைத்த
சுகவரீஹ- } செயுக்	கிளிகளும் மயில்களும் நிறையப்பெற்று விளக்குகிறதும்,	தாந்தராஜதசௌவ- } வேதிகாபி:	தந்தந்தரிடமும் சிவ காந்தரிடமும், சிவ வாணகந்தரிடமும் த வந்தம்மயம் சிவக கந்தரி
கௌஹ்- } ரூதாயுத	கிரேஷஸ்ரீசக்ஷணகூட யவும் ஹம்சக்களூ டையவும் சப்தக் களை நிறையப்பெற்று விளக்குகிறதும்,	சமாயுத	நிறையத்தம்,
வாடிசரவ- } செயுக்	அநிககந்தித ஸாத்ய முழக்கக்களைபுடை யதும்,	நித்யபுஷ- } பலை:	எத்தனைத்திறம் புதித நிறையவும் வந்தக்களை நிறையக்கொண்டதும்
கூஜா- } வாமனிகாயுத	கூளிகளும், குண்டி களும், நிறைந்துள்ள வதும்,	வூஷி:	மந்திரகந்தரி, [மந்திரிய
சம்காசோக- } சோபிதை:	சம்பலக்கந்தரிடமும் அ ரேஷக்கந்தரிடமும் விளக்குகிறதும்	வாபிபி: ச	காமந்தரிடமும்
		உபசோபிதை	{ அந்தகுந்தரிடமும் விளக் கிக்கொண்டிருக்கிற தும்,

दानराजत- सौवर्णैः	} தந்தத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் பொன் னினாலும் செய்யப் பட்ட
परसासनैः संवृतं च विविधैः अन्नपानैः	
विविधैः भक्ष्यैः महाहैः भूषणैः च उपपन्नं अपि	சிறந்த ஆஸனங்களால் விளக்கப்பெற்றதும், அநேகவிதங்களான அன்னங்களாலும் பானங்களாலும் பலவித பசுப்யங்களாலும் பிக்கவினையுபந்த ஆபரணங்களாலும் நிறைவுள்ளதும் ஆகி யதும்,

विदिवोपमं	சுவர்க்கத்திற்கு நிக ராய்
श्रेष्ठं च कैकेय्याः गृहं पाण्डुराभं	சிறந்ததாய் விளக்கும் கைகேயியின் மாணிகாயில் வெண்மேகங்களை புடைய
राहुयुक्तं आकाशं निष्पाकरः इव	ராஹுவுடன்கூடின ஆகாசத்தில் சந்திரன் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
प्रविवेश	விளக்கிக்கொண்டு விஜயம் செய்தார்.

तत्प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिपत् । न ददर्श प्रियां भार्यां कैकेयीं शयनोत्तमे ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்
तत्	அந்த
मृद्धिपत्	செல்வத்தொடுகூடின
स्व	தனது
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தில்

प्रविश्य	துழைந்து
शयनोत्तमे	உயர்ந்தபடுக்கையில்,
प्रियां भार्यां	அன்புநாயகியாகிய,
कैकेयीं	கைகேயியை
ददर्श न	காணவில்லை.

स कामबलसंयुक्तो रत्यर्था मनुजाधिपः । अपश्यन्द्यितां भार्यां पप्रच्छ विषसाद च ॥

कामबलसंयुक्तः	அத்யந்த வாக்ஸல்யம் வைத்திருந்த
मनुजाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
दयितां	பரிபமான
भार्यां	மனைவியை

अपश्यन्	காணாதவராய்
विषसाद	துன்புந்நூர்.
सः	ஆவர்
रत्यर्था च	பிரியமானவளைப்பற்றி விசாரிக்கின்றவராகி
पप्रच्छ	வினாவினார்.

न हि तस्य पुरा देवी तां वेलापत्यवर्तत । न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन ॥१८॥

हि	எனினில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
कदाचन च	ஒருதரம்கூட
गृहं	மாணிகக்குள்
शून्यं	{ இல்லாமல் இருக்கப் பெற்றதாய் இருக் கையில்

प्रविवेश न	புகுந்ததில்லை.
पुरा	இதற்குமுன்னர்
तस्य	அவருடைய
देवी	மதுர்ஷி
तां	அந்த
वेलां	வேளையில்
अत्यवर्तत न	இராமல்இருந்ததில்லை

ततो गृहगतो राजा कैकेयीं पर्यपृच्छत । यथापुरमविज्ञाय स्वार्थलिप्सुमपगिडताम् ॥१९॥

गृहगतः	மாளிகைக்குள் வந்து சென்ற	अपगिडतां	அரட்டுத்தனத்தில் இறங்கிவிட்டவளாயும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अविज्ञाय	அறிவாமல்
कैकेयीं	கைகேயியை	यथापुरं	முன்புறாவை
ततः	அப்பொழுது	पर्यपृच्छत	விசாரித்தார்.
स्वार्थलिप्सु	{ எவ்வாற்தாம் ஒன்றிலேயே மனதைச் செலுத்திவிட்டவளாயும்,		

प्रतिहारी त्वयोवाच संवस्ता सुकृताञ्जलिः । देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागाम्पभिद्रुता ॥

प्रतिहारी	வாயில்காப்பவன்	उवाच	பதில் சொன்னான்.
संवस्ता	மிகவும் அச்சம் கொண்டவளாய்	देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
सुकृताञ्जलिः	காங்களை நன்கு கப்பி யவளாகி	देवी	தேவியார்
तु	இதுகூடியத்தில்	भृशं	வெகு
अथ	பின் வருமாறு	क्रुद्धा	கொபங்கொண்டவ
		क्रोधागारं	கொபமகிளையன் [ராய்
		अभिद्रुता	புருந்திருக்கிருள்.”

प्रतिहार्या वचः श्रुत्वा राजा परमदुर्मनाः । विषसाद् पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः ॥

प्रतिहार्याः	சக்கிரவர்த்தியார் வாயில்காப்பவனாக	परमदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொடுக்க முடியாதவராய்
वचः	சொல்லி	लुलित- व्याकुलेन्द्रियः	{ புலங்கொல்லாம் தம் தம் தொழிலை தீதக் கடுபந்தவாகி
श्रुत्वा	கேட்டு,	विषसाद्	மனக்குத்தம் அடைந்தார்.
पुनः भूयोः	முன்னிலும் அதிகமாய்		

तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् । प्रतप्त इव दुःखेन मोऽपश्यत्सगर्भपतिः ॥

सः	அந்த	अतथोचितां	{ இதுகூடியபடி கூட அப்படி தீரவில்லை தீராதபடி மூலம்
जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	तां	அவளை
तत्र	அங்கு	दुःखेन	மனவேதனை உடைய
भूमौ	வெறும் தரைமீது	इव	மிகவும்
पतितां	மேலியை கிடத்தி	प्रतप्तः	தன்படம் அடைந்தவ
शयानां	படுத்துக்கொண்டிருக்கிறவரும்	अपश्यत्	கண்ணற்றார். [ராய்

स वृद्धस्तरुणी भार्या प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । अपापः पापसङ्कल्पां ददर्श धरणीतले ॥
लतामिव विनिष्कृतां पतितां देवतामिव । किन्नरीमिव निर्भूतां च्युतामप्सरसे यथा ॥

वामापिव परिभ्रष्टां हरिणीष्विव संयताम् । करेणुष्विव दिग्धेन विद्धां मृगयुना वने ॥
 महागज इवारण्ये स्नेहान् परिमर्शताम् ॥ २५ ॥

ச: ஆவர்
 வரணி இரம்பருவமுடைய
 பாணிய: அபி உபரிணைம் [கணம்
 ரிசயசீ மிகப்பிரியமுள்ளவ
 மார்யா மனைலியை [ஊமரகிய
 வரணசகை வெறும்தகையகில்
 டர்ஷ கண்டார்,
 விநிகூலா சேர்களைந்தெறியப்
 பட்ட
 லதா இவ பக்கொடி போலிருக்க
 கிதவளும்,
 பரிதா { புண்ணியத்தில் முடி
 கில் கீழே தள்ளி
 டிடப்பட்ட
 தேவகன் றியை
 டேவதா இவ போலிருக்கிறவளும்,
 இவ அடியுண்டு தடித்துக்
 நிவீதா கொண்டு நுக்கும்
 கிவரீ கின்னரிப்பறவைகைய
 இவ போலிருக்கிறவளும்
 ச்யுதா விண்ணினின்று புவி
 யில் தள்ளிவிடப்பட்ட
 அபவரஸ அபவரஸ்தீயை
 யதா போலிருக்கிறவளும்,

பரிபுஷ்டா தள்ளிவைக்கப்பட்ட
 வாமா பெண்மணியை
 இவ போலிருக்கிறவளும்,
 சயதா வகையிவைக்கப்பட்ட
 ஹரிணி பெண்மனை
 இவ போலிருக்கிறவளும்,
 வனே வனத்தில்
 மூரியுனா வேடனால்
 டிग्धेन நஞ்சுபூசின பாணத்
 விद्धां எய்யப்பட்ட [[தால்
 கரேणு இவ பெண்யானையைப்
 போலிருக்கிறவளும்,
 பாபசகூலா { அணுநயமான செய
 ளுக்கு ணம்கல்பித்து
 விட்டவளுமரகிய
 தா அவளை
 அரணே காட்டில்
 மஹாஜ: மதயானையானது
 இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே,
 அபாப: ஒருபாபத்தையமுறி
 பூஃ கீழுவார், [யாத
 ச்னேஹ் ஸ்நேஹத்தினால்
 பரிமர்சா தடவிக்கொடுத்தார்.

परिमृष्य च पाणिभ्यामभिसन्त्रस्तचेतनः । कामी कमलपत्राक्षीमुवाच वनितामिदम् ॥

காமி { மனைவிடத்து அதிக
 ப்பற்றுள்ள, அதாவ
 து பாரியரஸத்தனகி
 ய ஆந்தக் கணவனார்
 கமலபத்ராட்சீ கமலபத்ராட்சீயால்
 கண்டனையுடைய

வனிதா மனையாட்டியை
 பாணிभ्यां च இருகரங்களினாலும்
 பரிமூஷ்ய தடவிக்கொடுத்து,
 அபிசந்வஸ்தசேதன: உள்ளம் கலங்கினவ
 இஃ பின்வருமாறு [ரகி
 உவா விரிசாரித்தருளினார்.

न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितम् । देवि केनाभिज्ञासि केन वा त्वं विमानिता ॥

தேவி "தேவி!
 அஹ்மநி உன்னிடத்தில்
 சங்கிதம் பற்றியிருக்கிற
 தே க்ரோஃ உனது சினத்தை
 அஹ் காண்
 அமிஜானாமி ந ஆறியேன்.

கேன எவனுலாவது
 அபிஜாஸா அசி நீ நித்திக்கப்பட்டனை
 த்வே நீ [யா என்ன?
 கேன எவனுலாவது
 விமானிதா வா அவ்மதிக்கப்பட்டனை
 யா என்ன?

यदर्थं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांसुषु ॥ २८ ॥

कल्याणि	" உத்தரவிடல்]	पांसुषु	புழுதியில்
मम	என்	यदर्थं शेषे	என் ி படுத்திருக் கின்றனா ?
दुःखाय	மனம்போக		

भूमौ शेषे किमर्थं त्वं मयि कल्याणचेतसि । भूतोपहतचित्तैव मम चित्तप्रमाथिनी ॥ २९ ॥

मयि	" நான்	मम	என்னுடைய
कल्याणचेतसि	களிப்புற்றிருக்கையில்	चित्तप्रमाथिनी	மனம் துடிக்கச் செய்
त्वं	நீ	किमर्थे	என் ிய்யுள்ளாய்
भूतोपहतचित्ता	பிச்சும் பிடித்த மனது	भूमौ	தரைமீல்
ह्य	நறவன்போலாகி	शेषे	படுத்தால் ?

सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः । सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिपाचक्ष्व भार्गविना ॥

मे	" என்கிடத்தில்	व्याधिः	வேளைய
सर्वशः	எல்லாவிடத்திலும்	तु	துயிலொழுது
अभितुष्टाः	மனமுறுவந்தவர்களும்,	आचक्ष्व	இன்னதென்ற
कुशलाः च	சலமர் தந்தர்களும்	त्वां	உன்னை கொண்டு
वैद्याः	சைவ நயர்கள்	सुखितां	வேலத்தவளாக
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.	करिष्यन्ति	செய்வார்கள்.
भार्गविनि	ஓ அழகி!		

कस्य वा विप्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् । कः प्रियं लभतामद्य को वा सुपहृदप्रियम् ॥

केन	" எவனுடையது	अद्य	இப்பொழுது
विप्रियं	அபாயம்	कः	எவன்
कृतं वा	செய்யப்பட்டதா என்ன ?	प्रियं	சகலமைய வே,
कस्य	எவனுக்காவது	वा	உண்டது
विप्रियं	தீமை	कः	எவன்
कार्यं वा	வினை யிக்கவேண் டுமா என்ன ?	सुपहृत्	புகழ்தான்
		अप्रिये	நினைவைய வே
		लभताम्	புகழை வேண்டுள் ?

मा रोदीर्मा च कार्षीस्त्वं देहसंपरिशोषणम् ।

अवध्यो वध्यतां को वा वध्यः को वा विमुच्यताम् ॥ ३२ ॥

त्वं	நீ	को वा	எவன் தான்
मा रोदीः	அழாநீசு,	वध्यतां	கொல்லப்பட்டவேண் டும் ?
देहसंपरिशोषणं च	சாயக்கலைசத்தையும்	वध्यः	கொல்லப்பட்டவேண்
मा कार्षीः	செய்யாதே,	को वा	எவன் தான் [டிய
अवध्यः	கொலைசெய்யப்பட்ட தீவித	विमुच्यताम्	விடப்பட்டவேண்டும் ?

दरिद्रः को भवत्वाढ्यो द्रव्यवान् वाऽप्यकिञ्चनः । अहं चैव मदीयाश्च सर्वे तव वशानुगाः॥

अहं च "நானும்
मदीयाः என்னைச் சொந்தவர்
கள்
सर्वे च எல்லாரும்
तव உன்
वशानुगाः एव இஷ்டப்படி நடப்பவர்
களே !

दरिद्रः பொருளின் றி வருந்து
கின்ற ஒருவன்
आप्यः செல்வவானாகவும்,
अपि वा அல்லது
द्रव्यवान् தனிகன் ஒருவன்
अकिञ्चनः வரியவனாகவும்
कः எனன்
भवतु ஆகவேண்டும் ?

न ते किञ्चिदभिप्रायं व्याहन्तुमहमुत्सहे । आत्मनो जीवितेनापि ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

आत्मनः "என்னுடைய
जीवितेन अपि { உயிர் பிழைத்திருக்க
வேண்டிய காரணத்
தாலுங்கூட
ते अभिप्रायं உனது அபிப்பிராயம்
किञ्चित् எனதையும்
व्याहन्तु மறுக்க

अहं நான்
उत्सहे न பொறேன்.
मनसा மனதில்
इच्छसि நீஇப்பொழுது வைத்
துக்கொண்டிருக்கிற
यत् எனதே [அ
ब्रूहि சொல்லிவிடு.

बलमात्मनि जानन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि "உன் விஷயத்தில்
बलं செல்வாக்கு பலத்தை
जानन्ती அறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितु ஐயப்பட
अर्हसि न கூடாது.
तव உனது

प्रीतिं மனோதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின்
मेமலும்
ते உனக்கு
शपे ஆணையாகச் சொல்லு
கின்றேன்.

यावदावर्तते चक्रं तावती मे वसुन्धरा ॥ ३६ ॥

प्राचीनाः सिन्धुसौवीराः सौराष्ट्र दक्षिणापथाः ।

वङ्गाङ्गमगधा मत्स्याः समृद्धाः काशिकोसलाः

॥ ३७ ॥

यावत् "எதுவரையில்
चक्रं சூரியசக்கிரம்
आवर्तते சுழல்கின்றதே
तावती அதுவரையிலுள்ள
प्राचीनाः கீழ்தேசங்கள்
सिन्धुसौवीराः சிந்துதேசங்கள் சென
வீரதேசங்கள்,
सौराष्ट्रः செனராஷ்டிரதேசங்
கள்,

दक्षिणापथाः தென்தேசங்கள்,
वङ्गाङ्गमगधाः வங்கம், அங்கம், மக
தம் என்ற தேசங்கள்,
मत्स्याः மதஸ்யதேசங்கள்
काशिकोसलाः காசிதேசங்கள், கோ
ஸலதேசங்கள்
समृद्धाः எல்லாமும்
मे எனது
वसुन्धरा ஆளுகைக்கு உள்
பட்ட பூமி

तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजाविकम् । ततो वृणोष्व कैकेयि यद्यन्वं मनसेच्छसि ॥

கேகையி	“கைகேயி !	त्वं	நீ
तत्र	அதில்	मनसा	மனதில்
बहुद्रव्यं	பல சிறந்த பொருள் களும்	इच्छसि	எனக்கு நிரூக்கிறது
धनधान्यं	நனதான் பங்களும்	ततः	அதில்
अजाविकं	ஆடுவது இல்லாமல்	यत् यत्	எதுவாயிருந்தாலும், அதை
जातं	இருக்கின்றன.	वृणोष्व	வரம்பிடுகிறது பாக.

किमायासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ने भयवागतम् ॥ ३९ ॥

भीरु	“அச்சப்படுபவனே !	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
यतः	எதிலும்	तत्	அதை
ते	உனக்கு	ते	உனக்கு
भयं	மனக்குறை	व्यपनविष्यामि	தான் ஒழிவுசெய்
आगतं	உண்டாகியிருக்கிற தேர்	शोभने	கட்டழகி ! [வேண்.
तत्	அதை	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
त्वं	நீ	उत्तिष्ठ	எழிந்திரு ;
मे	எனக்கு	कैकेयि	கைகேயி !
ब्रूहि	சொல்லு.	ते	உனக்கு
रश्मिवान्	எனவயோன்	आयासेन	மனக்கவலை
नीहारं	பனியை	किम्	ஏன் ?

तथोक्त्वा सा समाश्वस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् । परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

तत्	அந்த	सा	அவள்
अप्रियं	அளிவந்ததை	समाश्वस्ता	{ உள்ளம் தேறி சற்று சைநியம் அடைந்தவ ளாய்
वक्तुकामा	{ சொல்லவனதையே மட்டு ரதவாய்க்கொண்டிரு ந்தவளும்	भर्तारं	கணவரை
तथा	இவ்வாறு	भूयो	இன்னும் அகிலமாய்
उक्त्वा	{ சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாத்தியவளு ளாகிய	परिपीडयितुं	வருத்தமுறச் செய்ய
		उपचक्रमे	கலைப்பட்டுவிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2791

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 436

एकादशः सर्गः—பத்தொராவது ஸர்க்கம் ॥ ११ ॥

चरद्वयवरणम्—இரண்டுவரங்களை கேட்பது.

तं मन्मथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १ ॥

கைகேயி	கைகேயி	த	அந்த
மன்மதசரீ:	மன்மதபாணங்களால்	பூதீவீபால்	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
விட	இளகிய மணமுண்ட யவரும்		பார்த்து,
காமவே- வசானு	அன்பின் ஆதிசயத் தால் எனதையும் மறுக் க மனம் வாரதவரு மான்	தாரூ	{ மனதிற்கு வேகனை னையும் வெறுப்பை யும் உண்டாக்குகிற பின்வரும் சொல்லை சொன்னான்.

नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्पिच्छामि त्वया कृतम् ॥

देव	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	कश्चित् अभिप्रायः	ஓர் னிருப்பமுளது.
विप्रकृता	பிணிபுற்றவள்	त्वया तु	உம்மாதலையே
अस्मि न	இல்லை.	कृतं	செய்துமுடிக்கவேண்
केनचित्	ஒருவராலும்	ते	அதை [டியதாகிய
अवमानिता	அவமதிப்படைந்		{ நான் இப்பொழுது மனதில் வைத்திருக் கிறேன்.
न	இல்லை. [தவளும்	इच्छामि	
मे	எனக்கு		

प्रतिज्ञां प्रतिजानीष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि । अथ तद्व्याहरिष्यामि यदभिप्रायितं मया ॥

त्वं	"நீர்	अथ	அதன்மேல்
कर्तुं	செய்துமுடிக்க	मया	என்னால்
इच्छसि यदि	உடன்படுகிறதாயிருந் தால்,	अभिप्रायितं	{ நெஞ்சினுள்ளேயே அ டைத்து வைக்கப்பட் டிருக்கும் மனோராதம் எதுவோ
प्रतिज्ञां	{ "கேட்டதை அளிக்கி றேன்" என்கிற ஒப் பத்தத்தை	यत्	அதை
प्रतिजानीष्व	வஞ்சினமுரைக்கக் கடவீர்.	तत्	நான் வெளியிட்டார்
		व्याहरिष्यामि	சொல்வேன்".

तामुवाच महातेजाः कैकेयीपीपदुस्मितः । कामी हस्तेन संशुभ्य मूर्धजेषु शुचिस्मिताम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவா லும்	मूर्धजेषु	காசிகேசங்களில்
कामी	பார்வாஸக்தருமாகிய ஆவர்	संशुभ्य	தடவிக் கொடுத்து,
ईषत्	கொஞ்சம்	शुचिस्मितां	மந்தலாஸத்தூடன் விளக்கும்
उस्मितः	புன்னகைகொண்டு	तां	அவளைப் பார்த்து
कैकेयी	கைகேயியை	उवाच	பின்வருமாறு
हस्तेन	கரத்தால்		மொழிந்தார்.

अवलिते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रापादन्यो न विद्यते ॥

अवलिते	"கருவமடைத்தவனே!	मनुजव्याघ्रात्	புருவோத்தமனுன
मम	எனக்கு	रामात्	ஸ்ரீராமனினும்
त्वत्तः	உன்னினும்	अन्यः	மேம்பட்ட
प्रियतरो	மாதர்களில் மேம்பட்ட	मनुजः	மனிதன்
	டவன்	विद्यते न	இல்லையென்பதையும்
न	இல்லையென்பதையும்	जानासि	நீ அறிவாய்.

तेनाजय्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे ते जीवनाहेंण ब्रुहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६ ॥

अजय्येन	"யாகாரனும் வெல்ல	ते	உனக்கு
	யொண்ணாதவனும்		நீ சொல்லும் காரியத் தை முடித்துக்கொ டுப்பேனை சத்யம் பண்ணுகிறேன்.
महात्मना	யாகாரினும் மேம்பாடு	शपे	
	டையவனுமாய்		
मुख्येन	யாகாரினும் சிறந்தவ	मनसा	மனதில்
	னும்	हृच्छसि	நீ வைத்துக்கொண்ட
जीवनाहेंण	பெறலரிய புதல்வனு		முககிற
	மாகிய	यत्	எதோ அதை
तेन	அந்த	ब्रुहि	வெளியிடச்சொல்லு.
राघवेण	ஸ்ரீராமன்மேல்		

यं मुहूर्तमपश्यंस्तु न जीवेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७ ॥

यं	"எவனை	रामेण	ஸ்ரீராமன்மீது
मुहूर्ते तु	ஒரு நிமிஷமேனும்	कैकेयि	கைகேயி!
अपश्यन्	காணாவிடில்	ते	உன்னடைய
अहं	நான்	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத்
ध्रुवं	நிச்சயமாய்		திவைத்தலை
जीवेयं न	உயிர் வைத்திரேனோ	शपे	சத்யம் பண்ணுகி
तेन	அந்த		றேன்.

आत्मना वाऽऽत्मजैश्चान्यैर्दृष्टे यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥

आत्मना	"எனது பிராணனினும்	तेन	அந்த
वा	அல்லது	रामेण	ஸ்ரீராமன்மேல்
आत्मजैः	குழந்தைகளினும்	कैकेयि	கைகேயி!
अन्यैः च	சுற்றத்தார்களினும்	ते	உன்னடைய
यं	எவனை	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத்
मनुजर्षभं	புருவோத்தமனுள்		திவைத்தலை
दृष्टे	அன்புடன் கொண்ட	शपे	சத்யம் பண்ணுகிறேன்
	பெற்றேனோ		

भदे हृदयमप्येतदनुमृश्योद्धरस्व माम् । एतत्समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत्साधु मन्यसे ॥ ९ ॥

भदे	"வெள்ளை பாக்கியவதிரோ!	एतत्	இதை
मां	என்னிடத்தில்	समीक्ष्य	உணர்ந்து
हृदयं	உள்ளத்தை	कैकेयि	கைகேயி!
साधु	உள்ளபடி.	मन्यसे	நீ மனதில் வைத்தி ருக்கிறது
एतत्	இவ்வணகயானதெ ன்று	यत्	எதோ, அதை
अनुमृश्य अपि	நன்றாய் ஆனோசித்து,	ब्रूहि	வெளியிட்டுச்சொல்
उद्धरस्व	மனக்கவலையை ஒழி.		வாயாக,

बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि	"உள்ளவயத்தில்	प्रीतिं	மனோதந்தை
बलं	சொல்லாக்குபலத்தை	करिष्यामि	நான் செய்கின்றேன்.
पश्यन्ती	அறியும் நீ	सुकृतेन अपि	புண்ணியத்தின்மே லும்,
मां	என்னிடத்தில்	ते	உனக்கு
शङ्कितुं	ஐயப்பட	शपे	ஆணையாகச் சொல்லு கிறேன்".
अर्हसि न	கூடாது.		
तव	உனது		

सा तदर्धमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्मथ्यस्थाच्च हर्षाच्च वभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११ ॥

तदर्धमनाः	தனது காரியத்திலே யே கருத்தை வைத்த	निर्मथ्यस्यात्	நியாயவிருத்தமாயிரு ப்பதால்
सा देवी	அந்த தேவியார்	दुर्वचं च	வெளிவிடுவது கஷ்ட மாயிருப்பதுபற்றியே
अभिप्रायं	இஷ்டத்திற்கு	वभाषे	{ தனக்குள்ளேயே ஆ லோசித்து சேர்த்து கோர்த்துக்கொண்ட னள்.
आगतं	இணக்கிய		
त्	அவரிடம்		
हर्षात् च	சந்தேகாஷ மனத்தால்		
वचः	சொல்லவேண்டிய விண்ணப்பத்தை		

तेन वाक्येन सहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥१२॥

तेन	அந்த	त्	அவரைப் பார்த்து
वाक्येन	சொல்லலவே	अन्तकं इव	மாணத்திற்கின்துவே
सहृष्टा	உள்ளம்தேறிய ஆவள்	महाघोरं	காரணமாகிறதாகிய
आत्मनः	தனது	व्याजहार	கொடிய மொழியை பின்வருமாறு விளக் கச் சொன்னான்.
अभिप्रायं	இஷ்டத்திற்கு		
अभ्यागतं	இணக்கிவிட்ட		

यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु त्रयस्त्रिशदेवाः सेन्द्रपुरोगमाः ॥१३॥

चन्द्रादित्यौ नभश्चैव ग्रहा राज्यहर्ता दिशः । जगच्च पृथिवी चैवं गन्धर्वाश्च सराक्षसाः ॥

शपसि	"நீர் சபதம் கூறுகின்	यथा	எந்த
क्रमेण	அதன் படினாய் [நீர்.	वरं	வரத்தை
मम	எனக்கு	ददासि	அளிக்கின்றீரோ,

तत्
सेन्द्रपुरोगमाः
अन्त
இந்திரனை முன்
விட்ட
अस्तिशत्
देवाः च
चन्द्रादिलौ च
नभः एव
महाः
முப்பத்துமுன்று
தேவர்களும்,
சந்திரனும் சூரியனும்,
ஆகாயமும்,
கிரஹங்களும்.

राज्यहनी
दिशः
जगत् च
गन्धर्वाः
सराशसाः
इयं
पृथिवी च
शृण्वन्तु
இரவும் பகலும்,
திக்குகளும்,
ஸ்வர்க்களிலாகமும்
கந்தர்வர்களும்
இரங்கதர்களோடு
இந்த [சூரிய
பூமியும்
கேட்கட்டும்.

निशाचराणि भूतानि गृहेषु गृहदेवताः । यानि चान्यानि भूतानि जानीयुर्भाषितं तव ॥

गृहेषु
निशाचराणि
भूतानि
गृहदेवताः
अन्यानि
भूतानि
* வீடுகளில்
இரவில் திரிவின்ற
பூதங்களும்,
கிருஹதேவதைகளும்
மற்றுமுள்ள
பூதங்கள்

यानि च
तव
भाषितं
जानीयुः
எனவகளை அனை
களும்,
உம்முடைய
சொல்லை
அறிந்திருக்கக்கடவர்
கள்.

सत्यसन्धो महातेजा धर्मज्ञः सुसमाहितः । वरं मम ददात्येष तन्मे शृण्वन्तु देवताः ॥ १६ ॥

सत्यसन्धः
महातेजाः
धर्मज्ञः
सुसमाहितः
एषः
* சொல்லிய சொல்
தவருதவரும்,
மறாதேஜோவாளும்
தருமமறிந்தவரும்
மணம் சற்றும் கிதழுதி
ருக்கின்றவருமானிய
இவர்.

मम
वरं
ददाति
तत्
मे
देवताः
शृण्वन्तु
எனக்கு
வரத்தை
அளிக்கின்றார்,
அதை
எனக்காக
தேவதைகள்
கேட்கக்கடவர்கள்.

इति देवी महेश्वासं परिशृणाभिषस्य च । ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् ॥ १७ ॥

देवी
महेश्वासं च
काममोहितं
वरदं
परिशृणु
தேவியார்
மறாதசூரையும்[ராய்
அன்பிற்கிடுபட்டவ-
கேட்டதைவெல்லாம்
அளிக்கின்றவராயும்,
தன்வசமாக்கிக்
கொண்டு,

इति
अभिषस्य
ततः
परं
इदं
उवाच
மேற்கண்டவண்ண
கட்டுப்படுத்தி, [ராய்
அதன்போல்
காரியத்தின் முக்கிய
பின்வருமாறு [சத்ததை
சொல்லினார்.

स्मर राजन् पुरावृत्तं तस्मिन्दैवासुरे रणे । तत्र चाच्यावयच्छशुस्तव जीवितमन्तरा ॥ १८ ॥

राजन्
दैवासुरे
तस्मिन्
रणे
पुरावृत्तं
स्मर
* சக்கிரவர் த்தியாரோ
தேவர்களுக்கும் அசு-
ரர்களுக்கும் நடந்த
அந்த
புத்தத்தில்
நடந்த செய்தியை
கீர் சினைத்துப்பாரும்.

तत्र
अन्तरा
शशुः
तव
जीवितं च
अच्यावयन्
அதன்
இடைதில்
சத்திரு
உம்முடைய
பிராணணியை
களக்கச் செய்தான்.

तत्र चापि मया देव यच्चं समभिरक्षितः । जायत्या यतमानायास्ततो मे प्रददौ वरौ ॥

देव " வேந்தே !
तत्र அப்பொழுது
मया अपि என்னாலேயே
त्वं நீர்
समभिरक्षितः பா தூகாக்கப்பட்டவர்,
यद् அக்காரணத்தால்

जायत्या: கண்ணிமைப்பா தவ
यतमानाया: பாடுபட்ட [நாய்
मे எனக்கு
ततः च அப்பொழுதே
वरौ இரண்டு வரங்களை
प्रददौ தந்தருளினீர்.

तौ तु दत्तौ वरौ देव निक्षिप्तौ मृगयाम्यहम् । तत्रैव पृथिवीपाल सकारो सत्यसङ्गर ॥

पृथिवीपाल " வேரகபாலரும்
सत्यसङ्गर ஸத்யஸந்தருமாகிய
देव சக்கிரவர்த்தியாரே !
दत्तौ கொடுக்கப்பட்டவைக
ளும்
तव உம்முடைய
सकारो இருப்பில்

निक्षिप्तौ ஒப்பமாய் வைக்கப்
பட்டவைகளுமான
तौ அந்த
वरौ एव இரு வரங்களையே
अहं तु நான் இப்பொழுது
मृगयामि அடைய விரும்புகி
றேன்.

तत्प्रतिश्रुत्य धर्मेण न चेद्दास्यसि मे वरम् । अद्यैव हि प्रहास्यामि जीवितं त्वद्दिमानिता ॥

तत् " ஆகையால்
धर्मेण நியாயப்படி
प्रतिश्रुत्य வாக்குதத்தம் செய்து
मे எனது [விட்டு,
वरं மனோரத்ததை
दास्यसि न நீர் கொடாமல் போ
கிர்

पेद् என்கிற பகஷத்தில்
अद्य एव இப்பொழுதே
त्वद्दिमानिता உம்மாலவமதிக்கப்
பட்டவளாய்
जीवितं பிராணனை
प्रहास्यामि விட்டுவிடுவேன்
हि நிச்சயம்."

वाञ्छात्रेण तदा राजा कैकेय्या स्ववशीकृतः । प्रचस्कन्द विनाशाय पाशं मृग इवात्मनः ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
कैकेय्या கைகேயியினாலே
तदा அப்பொழுது
स्ववशीकृतः தன்வசத்தில் அகப்ப
ட்டுக்கொண்டவராய்
मृगः ஓர் மான்

आत्मनः தனது
विनाशाय அழிவின் பொருட்டு
वाङ्मालेण தொனியினாலேயே
पाशं வலைபில்
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணமே
प्रचस्कन्द தன் சதக்கிரத்தை
இழுந்தார்.

ततः परमुवाचेदं वरदं काममोहितम् । वरौ यौ मे त्वया देव तदा दत्तौ महीपते ॥ २३ ॥

तौ तावद्दहमद्यैव वक्ष्यामि मृणु मे वचः ॥ २४ ॥

ततः அதன்மேல் [ராய்,
काममोहितं அன்பிற்கிடுபட்டவ-
केट्टதையல்லாம்
वरदं { அளிக்கிறவருமாகிய
அவரைப்பார்து,

परं காரியத்தின் முடிவு
பாகத்தை
इदं பின்வருமாறு
उवाच சொன்னான்.

महीपते	“ மூயிபாவராகிய
देव	சக்கிரவர்த்தியாரே !
तदा	அப்பொழுது
त्वया	உம்மால்
मे	எனக்கு
दत्तौ	கொடுக்கப்பட்ட
वरो	வரங்கள்
यौ एव	எந்த இரண்டோ

तौ तावत्	அவ்விரண்டை மாத்
अथ	இப்பொழுது [கிரமே
अहं	நான்
वक्ष्यामि	கேட்கின்றேன்.
मे	எனது
वचः	விண்ணப்பத்திற்கு
शृणु	திருச்செவி காற்றாக கடவீராக.

अभिषेकसमारम्भो राघवस्योपकल्पितः । अनेनैवाभिषेकेण भरतो मेऽभिषिच्यताम् ॥

राघवस्य	“ ராமனுக்கு
अभिषेकसमारम्भः	அபிஷேகசமரம்பக்கிரி
उपकल्पितः	செய்கரிக்கப்பட்டிருக்க
अनेन	இந்த [கிறது.

अभिषेकेन एव	சரமக்கிரியைக்கொ
मे भरतः	என் பரதன் [ண்டே
अभिषिच्यताम्	பட்டாரிஷேகம் செய் பிக்கப்பட்டும்.

यो द्वितीयो वरो देव दत्तः प्रीतेन मे त्वया । तदा देवासुरे युद्धे तस्य कालोऽप्यमागतः ॥

देव	“ சக்கிரவர்த்தியாரே !
तदा	அப்பொழுது
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு ரர்களுக்கும் நடந்த
युद्धे	யுத்தத்தில்
मे	எண்ணிடம்

प्रीतेन	மனமுயர்ந்த
त्वया	உம்மால்
द्वितीयः वरः	இரண்டாவதான
एः	எது [வரம்
दत्तः	கொடுக்கப்பட்டதோ
तस्य कालः	அதற்கு சமயம்
अयं आगतः	இதோவந்துவிட்டது.

नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः ॥

रामः	“ ராமன்
नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்துகூடிய
वर्षाणि	வருடங்கள்

चीराजिन- } जटाधारी }	மகாரபுரி, கிருத்தூஜி
तापसः	னம், சடை தரித்த
दण्डकारण्यं	தடவளிவாக [உலய்,
आश्रितः	தண்டகாணியத்தில்
भवतु	வாஸம் செய்வவனாக இருக்கட்டும்.

भरतो भजतामद्य यौवराज्यमकण्टकम् । एष मे परमः कामो दत्तमेव वरं वृणे ॥

अथ चैव हि पश्येयं प्रयान्तं राघवं वनम् ॥ २८ ॥

दत्तं	{ “ முன்னமேயே வாக் குதந்தம் செய்யப் பட்டதான
वरं	வரத்தைத்தான்
अथ	இப்பொழுது
वृणे	நான் கேட்கின்றேன்.
अथ एव	இன்றையதினமே
राघवं	ராமனை
वनं	வனவாசத்திற்கு
प्रयान्तं	புறப்பட்டுப்போய்க் பட்டவனாக

पश्येयं	என் கண்களால் பார்க் கவேண்டும்.
एषः हि	இதுதான்
मे	எனக்கு
परमः कामः च	எதற்கும் முதன்மை
भरतः	பரதன் [வாகியவிரும்பு
यौवराज्यं	குளவாக பட்டத்தை
अकण्टकं	இடைபுறற்றதாய்
भजताम्	ஆடையட்டும்.

स राजराजो भव सत्यसङ्गरः कुलं च शीलं च हि रक्ष जन्म च ।
परत्र वासे हि वदन्त्यनुत्तमं तपोधनाः सत्यवचो हितं नृणाम् ॥ २९ ॥

राजराजः	“ ஆரசர்க்கரசராகிய	नृणां	மனிதர்களுக்கு
त्वं हि	நீர்	परत्र वासे	ஊவர்க்கமடையும்
सत्यसङ्गरः हि	சத்யத்திலிருந்து வழு		விரியத்தில்
भव	இரும். [வா, தவராகவே	सत्यवचः	சொன்ன சொல் தவ
कुलं च	உயர்குலத்தையும்		முமைய
शीलं च	நல்லொழுக்கத்தை	अनुत्तमं	ஆவசிகமான
जन्म च	பிறப்பையும் [யும்	हितं	சா தனமாக
रक्ष	பாதுகாத்துக்கொள்	तपोधनाः	மகரிஷிகள்
	ளும்.	वदन्ति हि	கூறுகின்றார்கள் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2820.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 465

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

कैकेय्युपालम्भः—கைகேயியை சித்திப்பது.

ततः श्रुत्वा महाराजः कैकेय्या दारुणं वचः । चिन्तामभिसमापेदे सुहृते प्रतताप च ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	ततः	அதனால்
कैकेय्याः	கைகேயியினது	चिन्तां	மனக்கலக்கத்தை
दारुणं	கடுங்கடொராமரிருக்	अभिसमापेदे	உற்று.
वच	சொல்லி [கிற	सुहृते	முகூர்த்தகாலம்
श्रुत्वा	கேட்டு,	प्रतताप च	ஸ்மரணப்பரிழத்தார்.

किं नु मे यदि वा स्वप्नश्चित्तमोहोऽपि वा मम । अनुभूतोपसर्गो वा मानसो वाऽप्युपद्रवः ।
इति संचिन्त्य तद्वाजा नाध्यगच्छत्तदा सुखम् ॥ २ ॥

यदि वा	“ ஒழுக்களை	मानसः	ஸ்பந்தமாய் விளங்க
मे	எனக்கு		கா திருக்கின்ற
स्वप्नः	ஸ்வப்னம	उपद्रवः वा	சோகத்தால் வந்த
किं नु	என்ன?	इति	என்று [விகாரம?
अपि वा	அல்லது	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
मम	எனக்கு	तत्	அதை
चित्तमोहः	சித்தமோகம்?	सञ्चिन्त्य	பலவாறு ஆலோசித்து;
अपि वा	அல்லது	तदा	அப்பொழுது
अनुभूतोपसर्गः	முற்பிறப்பினனுபவத்	सुखं	மனஸ்ஸம தானத்
	தீவ் பாவனைய?	अभ्याच्छन् न	ஆண்டபவிலை. [எத

प्रतिलभ्य ततस्संज्ञां कैकेयीवाक्यताडितः । व्यथितो विक्रवश्चैव व्याधौ दृष्ट्वा यथा मृगः ॥
 असंवृतायापार्सानो जगत्यां दीर्घमुच्च्वसन् । मण्डले पक्ष्मणो रुद्धो मन्त्रैस्त्रि महाविषः ॥
 अहो धिगिति सामर्षो वाचमुक्त्वा नराधिपः । मोहमापेदिवान्भूयः शोकोपहतचेतनः ॥ ५ ॥

नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியரசர்	पक्ष्मणः इव	பயர்ப்பம் எவ்வண்ண மேல ஆவ்வண்ணமே
ततः	அதன்மேல்	सामर्षः	கடுஞ்சினமுடையவ
संज्ञां	தன்னறிவை	दीर्घः	தீர்க்கமாய் [சரீ]
प्रतिलभ्य	அடைந்து,	उच्च्वसन्	பொருளுக்கெதிர்த்த வராய்
मृगः	ஒரு மான்	असंवृतायां	வெறும்
व्याधौ	ஒரு பெண்புலியை	जगत्यां	தகராயில்
दृष्ट्वा यथा	கண்டால் எவ்வண்ண மேல ஆவ்வண்ணமே	भासीनः	உட்கார்த்தவராய்
कैकेयीवाक्य- ताडितः	கைகேயி சொல்லால் புண்பட்ட கெஞ்ச டையவராய்	अहो	"ஓ
विक्रवः च	மனம் சிதறியவராயும்	विह्व	ஓ
व्यथितः एव	மிகவும் மனவேதனை ப்படுகின்றவராயும்,	इति	என்கிற
मन्त्रैः	மந்திரங்களால்	वाचं	சொல்லை
मण्डले	கிறிள சக்கிரக்கோட்	उक्त्वा	சொல்லீனிடே,
रुद्धः	கட்டுண்ட [டுக்குள்	शोकोपहतचेतनः	சொகத்தின் அடிபண் ட மனத்தினராய்
महाविषः	கொடிய கிஷத்தை புடைய	मोह	மூர்க்கையை
		भूयः	மீளவும்
		भापेदिवान्	அடைந்துவிட்டார்.

चिरेण तु नृपः संज्ञां प्रतिलभ्य सुदुःखितः । कैकेयीमन्त्रवात्कुदः पदहन्निव चक्षुषा ॥६॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியரசர்	चक्षुषा	கண்ணால்
चिरेण	வெகுநேரம் கழித்து	पदहन्	கொளுக்கீக்டுடார்
संज्ञां	தன்னறிவை	इव	போலாகி
प्रतिलभ्य	அடைந்து,	सुदुःखितः	மிகவும் மனவருத்தம் ப்படுகிறவராய்
कुदः	கடும் சினம் கொண்ட வராய்	तु	ஓ தனிவயத்தின்
कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து	अवर्षात्	மிகவும் நேரது மபசு ணர்.

नृशंसे दुष्टचारित्रे कुलस्यास्य विनाशिनि । किं कृतं तव रामेण पापे पापं मयाऽपि वा ॥

नृशंसे	"அடி சண்டாளரி!	रामेण	ராமனால்
दुष्टचारित्रे	கூடாநெஞ்சமுடைய பாசியே! [காவலே!]	मया वा	என்னுடையினும்
पापे	தீர்த்த	तव	உனக்கு
अस्य	அவருத்திரத்தின்	किं	என்ன
कुलस्य अपि	காசம் செய்ய வந்த	पापं	தீர்த்து
विनाशिनि	வாய் !	कृतम्	செய்யப்பட்டது.

सदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं वहति राघवः । तस्यैव त्वमनर्थाय किनिमित्तमिहोद्यता ॥ ८ ॥

राघवः	ராமன்	तस्य एव	அப்போர் க்கொத்தவ ஊக்கே
ते	உனக்கு	अनर्थाय	அனர்த்தத்தின்பொ
सदा	எக்காலத்திலும்	किनिमित्तं	எதற்காக [ருட்டு]
जननीतुल्यां	பெற்றதாய்க்குச்சம மாய்	इह	ஊப்பொழுது
वृत्तिं	சுச்சூலவநய	त्वं	நீ
वहति	வலிக்கிறான்.	उद्यता	தலைப்பட்டுவிட்டாய்?

त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं प्रवेशिता । अविज्ञानान्नूपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥

नूपसुता	“ராஜகுமாரியாகிய	अविज्ञानात्	தெரியாமையால்
त्वं	நீ	मया	என்னால்
तीक्ष्णविषा	கொடியவிஷமுள்ள	स्वं	எனது
व्याली	ஸர்ப்பம்	भवनं	மாளிகையில்
यथा	எவண்ணமே, அவ் வண்ணமே	प्रवेशिता	வைத்துக்கொள்ளப் பட்டீன்.
आत्मविनाशार्थं	எனக்கே அழிவு உண்டாகும்பதை		

जीवलोको यदा सर्वो रामश्चाह् गुणस्तवम् । अपराधं कमुदिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् ॥

जीवलोकः	“ஜனசமுதமம்	अपराधं	குற்றத்தை
सर्वः	எல்லாமும்,	उदिश्य	கொண்டு
रामस्य	ராமனுடைய	अहं	நான்
गुणस्त्वं	குணங்களின் புகழை	इष्टं	ஈருப்பிற்கெல்லாம் பாத்திரமான
आह्	கொல்லிற்று.	सुतं	குமாரனை
यथा	அப்படியிருக்கையில்	त्यक्ष्यामि	கைவிடுவேன்.
किं	எந்த		

कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् । जीवितं वाऽऽत्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलम् ॥

कौसल्यां वा	“கௌஸல்யையையா யினும்	जीवितं अपि वा	பிராணனையாயினும்
सुमित्रां वा	ஸுமித்திரையையா யினும்	त्यजेयं	விட்டுவிடுவேன்.
श्रियं वा	சம்பத்தைவாயினும்	पितृवत्सलं	பிதருவதஸலனான
आत्मनः	என்	रामं तु	ராமனையோ வென்றால்
		न एव	மாட்டவேமாட்டேன்.

परा भवति मे शीतिर्दृष्टा तनयमग्रजम् । अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनम् ॥ १२ ॥

मे	“எனது	शीतिः	ஆனந்தம்
अग्रजं	முத்த	भवति	உண்டாகிறது.
तनयं	குமாரனாகிய	अपश्यतः तु	காணாமல் பாரிந்தா
रामं	ராமனை	मे	என் [னோ வென்றால்]
दृष्टा	எதிரில்கண்டால்	चेतनं	அழிவு
परा	புக்க	नष्टं भवति	கலங்கிவிடுகிறது.

तिष्ठेद्योको विना सूर्ये सस्ये वा सलिलं विना । न तु रावं विना देहे तिष्ठेत् मम जीवितम् ॥

சூர்ய வினா "சூரியனில்லாமலே
 லோக: உலகமும்
 சலிலं வினா ஜலமில்லாமலே
 சச்யே வா பசியும்
 திஸ்தே ஒருக்கால் வாழ்க்கை
 ரமே சாமனை [மம்.]

வினா து விட்டுப்பிரிந்தேதனைன்
 மம எனது [மம்]
 தே தேசத்தில்
 ஜீவிதே உயிர்
 து ஒருக்காலும்
 திஸ்தே ந தக்காது.

तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये । अपि ते चरणौ मूर्धा स्पृशाम्येप प्रसोद मे ॥

பாபநிஷ்யே { "கெடுதி செய்வதில்
 புத்தியைச் செலுத்
 திவிட்டவனே!
 தவ் அலம் இப்பொழுது இத்தேச
 ஸ்ய: இந்த [ஒருக்கட்டும்.
 நிஷ்ய: எண்ணம்
 த்யஜ்யதா விடப்பட்டும்.

ஸ்ய: இந்த நாள்
 தே உனது
 சரணौ பாதங்களை
 மூர்धा தலையால்
 அபி ஸ்யாமி தொட்டும்மா?
 மெ எனக்கு
 ப்ரஸோத கருணை கொள்.

किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम्

பாபே "அடிபாவி!
 இவ்வு இத்த
 பரமதாருணம் மஹா கொடுமையா
 னது

॥ १५ ॥
 த்வயா உன்னால்
 கிம் என்
 சிந்திதம் மனதில் காக்கிக்கொ
 ன்ளப்பட்டது.

अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्तच्चया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥
 स मे ज्येष्ठःसुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इतीव मे । तत्त्वया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥
 तच्छ्रुत्वा शोकसन्तप्ता सन्तापयसि मां भृशम् । आविष्टाऽसि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥

த்வயா "உன்னால்
 பூர்வம் முன்
 ரா஘வ் சாமனை
 ப்ரதி சூழித்தது
 ஶ்ரீமானு 'செல்லானா
 ச: அவன்
 மெ எனக்கு
 ஜ்யேஸ்ட: சூத: ஜீபக்டபுத்திரன்
 மெ எனக்கு
 ஧்மஜ்யேஸ்ட: தனூரெடு, பிலா துயர் துத
 ஹசி இவ ஜுவ்வாருக [நான்]
 யத் னது
 வ்யாஹ்ரத் கொடுமைப்பட்டிரு
 சர: அது

பிரியவாடின்யா ஜீளிக்கப்பட்டு
 த்வயா உன்னால்
 சேவார்த் உன் மனதை சர்க்கிப்
 பிக்க
 கபிதம் சொல்லப்பட்டதாக
 ப்ரவேத் ஜீனக்கக்கட்டு.
 சா தம்மீட்டுக்கொத்த
 த்
 பரவசம் மீளா பொதனை
 ஶுந்யா சிசுதேகொண்டு,
 மதா சிபாட்டு விட்டவனாய்
 ஶோகஸ்தபா மனைவகளைப்படுகின்
 ஶூன்யம் பாழ் [தவளாய்]
 ஶுஹ் உன்னை

आविष्टा	புகுந்தவளாய்
असि	இருக்கிறாய்.
तस्	ஆகையால்
मां	என்னை
सुरां	மிகவும்
सन्तापयसि	வருக்குகின்றாய்.
तत्	அது

इक्ष्वाकूणां कुले देवि सम्प्राप्तस्सुमहानयम् ।

नयसम्पन्ने	" நியாயவழியின்கேடைய
देवि	தேவி! [கின்ற
ते	உனது
मतिः	புத்தி
विकृता	கெட்டுவிட்டது
वत्	என்றால்,

अस्तु	இருக்கட்டும்.
भरतस्य	பாரதனிடம்
विश्रायिणे	அன்பு அன்பில்லாமை என்கிற விஷயத்தில்,
त्वं	நீ
मां	என்னை
जिज्ञासते अथ	பரிசுத்தித்ததிய விரும்பு கிருயா என்ன?

अनयो नयसम्पन्ने यत्र ते विकृता मतिः ॥

इक्ष्वाकूणां	இஷ்வாகூருக்களுடைய
कुले	வம்சத்தில்
सुमहान्	பெரும்
अनयः	கேடு
अयं	இதேதா
सम्प्राप्तः	வந்துவிட்டது.

न हि किञ्चिदयुक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम । अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्धधाम्यहम् ॥

विशालाक्षि	" மகா புகழ்ப்படைத்த வனே!
पुरा	இதுவரையில்
मम	எனக்கு
अयुक्तं वा	தீமைமையாவது
विप्रियं वा	அப்ரியத்தையாவது

किञ्चित्	எதையும்
त्वं	நீ
अकरोः न	செய்ததில்லை.
तेन हि	அதனால்தான்
अहं	நான்
श्रद्धधामि न	சம்ப முடிவவில்லை.

ननु ते राघवस्तुल्यो भरतेन महात्मनाः । बहुशो हि स बाले त्वं कथाः कथयसे मम ॥

ननु	" அடியே!
बाले	{ கல்லது பொல்லாதது அதியா இருக்கும் கூடமே!
एष हि	நீயே
मम	என்னிடம்
बहुशः	பலமுறை

ते	உனக்கு
राघवः	ராமன்
महात्मना	மஹாத்மாவான
भरतेन	பாரதனோடு
तुल्यः	தூல்யன் என்று
कथाः	விஷயங்களை
कथयसे मम	சொல்லியிருக்கின்றாய்.

तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः । कथं रोचयसे भीरु नव वर्षाणि पञ्च च ॥

भीरु	" மனத்திடமில்லாத விளக்கும்
देवि	மறவினியே!
धर्मात्मनः	தருமாத்மாவென
यशस्विनः	திருவோகப்பிரசுத்தி
तस्य	அவனுக்கு [பெற்ற

नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்துகூடிய
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वने वासं	காட்டில் வசித்தலை
कथं	எப்படித்தான்
रोचयसे	நீமனதில்கொண்டாயி

अत्यर्थं सुकुमारस्य तस्य धर्मं धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासपरण्ये भृशदारुणे ॥ २३ ॥

சுகுமார்ச்ய	" கஷ்டமின்னதென் று தெரியாமலிருக்கு மதிபால்தகையிலி ருக்கின் தவணும், அப்படி யிருந்தும் இந ற்குள்ளேயே	तस्य	அவனுக்கு
अत्यर्थं		भृशदारुणे अरण्ये	யிக்காமல்கராமலிய 11. ஊழல்பு சஞ்சாரமற்ற கானகத்தில்
धर्मं	தருமமென்றில்	वासं	வாசித்தனை
धृतात्मनः	அசஞ்சலப்பற்றுடை உணர்வாகிய	कथं	எப்படித்தானோ
		रोचयसे	நினைக்கிக் கொண் டாய்?

रोचयस्यभिरामस्य रामस्य शुभदर्शने । तव शुश्रूषमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥२४॥

शुभदर्शने	" எதிலும் கல்லதை யொன்றையே கொண் டாடுகின் தவணே!	अभिरामस्य	உணக்குக்கே அபிராம
तव		உணக்கு	ரூப் விளங்கிக்கொ ண்டிருக்கும்
शुश्रूषमाणस्य	சற்றும் மனங்கொண்டு மல் சக்ஞவை செய் கின் தவணும்	रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு
		विप्रवासने	அரண்மகாஸத்தை
		किमर्थं रोचयसि	எதுகாரணமாய் நினை க்கிக் கொண்டாய்?

रामो हि भरताद्भ्यस्तव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात् भरतस्य न लक्षये ॥२५॥

तव	" உணக்கு	त्वयि	உன்னிடத்தில்
सदा	எப்பொழுதும்	भरतस्य	பரதனுக்கு
भरतात्	பரதனைக்காட்டிலும்	तस्मात्	அவனைவிட
रामः हि	ராமன் தான்	विशेषं	மேன்பட்டபற்றை
भूयः	அதிகமாய்	न लक्षये	கான் கண்டதென்.
शुश्रूषते	சக்ஞவை செய்கிறான்.		
तु	அதுவுமன்றி		

शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरं कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभात् ॥२६॥

ते	" உணக்கு	वचनक्रिया एव	உணர்வுமுடிபெ றுகிறதமாகிய
गौरवं च	பூஜார்ஹமாய் கொண் டாடப்பட்டதாய் விளங்குகிறதும், கொண்ட காரியம் மு டிபெறுவதோடு முடிவு பெறுதோ என்கிற சந் தேகத்திற்கிடமில்லா தவண்பமாய்	शुश्रूषां	சக்ஞவைவை
		मनुजर्षभात्	புருஷர் தமனைக் காட்டிலும்
प्रमाणं		भूयस्तरं	விசேஷமாய்
		अन्यत्र	வேறு
		कः	எவன்
		कुर्यात्	செய்வான்?

बहूनां स्त्रीसहस्राणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिवादोऽपवादो वा राघवे नोपपद्यते ॥२७॥

राघवे	"ஸ்ரீராமனிடத்தில்	उपजीविनां च	வேலைக்காரர்களுக்கும் குள்ளரும்
बहूनां	பல	परिवादः	நியச் செயல்களானாகட்டும்
सहस्राणां	ஆயிரம் பெண்களானும் குள்ளரும்	अपवादः वा	நியதூணம்,காணாகட்டும்
बहूनां	பல	उपपद्यते न	ஏற்பட்டதில்லை. [இம்]

सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा । गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः ॥

मनुजव्याघ्रः	"புருஷோத்தமனாகிய	सान्त्वयन्	ஆதரித்துக்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமன்	विषयवासिनः	காட்டி, ஆள்ளாரை
सर्वभूतानि	எல்லாப்பெரியானிகளை யும்	प्रियैः	இவ்வடமாயிருக்கும் பேருதவிகளால்
शुद्धेन	பரிசுத்தமான	गृह्णाति	தன்வசமாகக்கியிருக்கி குண்.
चेतसा	மனத்தினால்		

सत्येन लोकाञ्जयति दीनान्दानेन राघवः । गुरुञ्छुभ्रुपया वीरो धनुषा युधि शात्रवान् ॥

वीरः	"வீரனாகும்	दीनान्	வறுமையாளர்களை
राघवः	ஸ்ரீராமன்	दानेन	கொடைமாளும்,
शात्रवान्	ஆபாதிக்களை	लोकान्	உலகங்களை
युधि	யுத்தத்தில்	सत्येन	வாய்மையானும்
धनुषा	கொத்தண்டத்தாலும்,	जयति	தன்வசமாகக்கியிருக்கி குண்.
गुरुन्	பெரிபெயர்களை		
शुभ्रुपया	சொன்னசொல், தவ குறு நடப்பதாலும்		

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुशुभ्रुषा भ्रुवाण्येतानि राघवे ॥

सत्यं	"சொன்னசொல், தவநுமை,	शौचं	உள்ளும் புறமும் பரிசுத்தமாயிருத்தல்,
दानं	படைகவுர்களாயிருந்தாலும், சரணாகதி செய்தகவுகளையெடுத்துக் கொள்ளல்	आर्जवं	ஆடக்கம்,
मित्रता	ஆபயர்களை காத்ததண்ணளி [குணம்,	विद्या	தத்துவநுணம்,
त्यागः	கவர்க்கப் பெற ஆளுவர்	गुरुशुभ्रुषा	பெரிபெயர்களுக்கும் மல்க்கிகாணுது நடக்கிறது
तपः	கவர்க்கப் பெற ஆளுவர் செய்யும் காயக்கேசம்,	एतानि च	இவைகளெல்லாமும்
		राघवे	ஸ்ரீராமனிடத்தில்
		भ्रुवाणि	குடி கொண்டு நிற்கின் தன்.

तस्मिन्नार्जवसम्पन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महापिसम्पतेजसि ॥ ३१ ॥

देवि	"ஓதவி!	आर्जवसम्पन्ने	நற்குணகரணியாய்
तस्मिन्	அப்பேர்க்கொத்த	देवोपमे	தெய்வம் போன்றவ னும்

महर्षिप्रमतेजसि { மகரிஷிகளுக்கென
த தேஜஸஸூடல் வி
எங்குமிதவனுபாயிய
ராமே ஸ்ரீராமனிடத்தில்

पार्थ शिखण्ड
कथं एतद्वि
आशंसं नै कुरुतुहि

न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः ।

स कथं त्वत्कृते रामं वक्ष्यामि प्रियमप्रियम् ॥

लोकस्य "உலகத்திற்கு
प्रियवादिनः அன்பாகவே பேசுவது
अप्रियं அன்பாகாமல் சொல்வது
वाक्यं சியமனத்தை
न स्मरामि நான் விதிக்கமாட்
டேன்.

सः அந்த நான்
त्वत्कृते உனக்காகவும்
प्रियं பரிவளுகிய
रामं ஸ்ரீராமனிடம்
अप्रियं அளிவட்டத்தை
कथं எப்படி
वक्ष्यामि சொல்லுவேன்?

क्षमा यस्मिस्तपस्त्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता ।

अविहिंसा च भूतानां तमृते का गर्तिमम ॥

त्यागः "ஸ்வாந்தமயின்
तपः பிரதர் நன்மைக்குப்
பாடுபடுதல்,
भूतानां உலிப்பராணிகளுக்கு
अविहिंसा யாதொரு தீங்கும்
நினைபாதபடி
क्षमा { எப்படிப்பட்ட அபாய
தத்தையும் பொறுத்
துக்கொள்ளல்,
कृतज्ञता எல்லொழுக்கமாகிய
धर्मः च தருமமும்

यस्मिन् எவனொருவனிடத்தி
லே
से அந்த
सत्यं { உத்யமென ஒரு பெ
யர்கொண்டு தோகத்
தரால் அழைக்கப்
படும் ஸ்ரீராமனை
कृते தனி
मम எனக்கு
गतिः கதி
का எது?

मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः ।

दीने लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥

कैकेयि "கைகேயி!
गतान्तस्य லோகவாழ்வின் முடி
வுதகையாகிற
वृद्धस्य விழுவாதிரிஞ்சப்பல
ளாம்
तपस्विनः மனம் கொந்தவனும்
दीने திணையம்

लालप्यमानस्य பரகார நய வேண்டிக்
கொள்ளும்
मम என் விஷயத்தில்
कारुण्यं கருணையை
कर्तुं செய்வ
अर्हसि நீ நிச்சயிக்கவேண்டும்.

पृथिव्यां सागरान्तायां यत्किञ्चिदधिगम्यते ।

तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराविशेत् ॥

सागरान्तायां "கடல்கூழ்க்கத்
पृथिव्यां உலகத்தில்
यत्किञ्चित् எப்படிப்பட்டதாயிவ
अधिगम्यते கிடைக்கிறதோ, அதை
तव सर्वं அடுத்தவனாகவந்தாயும்

तव உனக்கு
दास्यामि நான் கொடுக்கிறேன்.
त्वां च உனக்கும்
मन्युः சூசாயக்கம்
मा आविशेत् திருக்கமேவண்டாம்.

अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माऽधर्मो मामिह स्पृशेत् ॥

கீகேயி	" வககேயி,	शरणं	புகஸிடமாக
ते	உணக்கு	भव	நீ ஆகுநாயாக.
अञ्जलिं	அஞ்சலியை	इह	இன்றிஷயத்தில்
कुर्मि	செட்கிறேன்.	मां	என்னை
पादौ च	இருபாதங்களினும்,	अधर्मः	தருமவிரুদ্ধத்தமானது
अपि स्पृशामि	விழுட்டுமா? என்ன?	मा स्पृशेत्	பற்றுதிருக்கவேண்
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு		டும்."

इति दुःखाभिसन्तप्तं विलपन्तमचेतनम् । घूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७ ॥

पारं शौकार्णवस्याशु मार्ययन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥

ரோடா	விபத்துக்கே காரண	शोकार्णवस्य	சோகக்கடலின்
	உதமாய் விளங்கிய	पारं	முடிவை
कैकेयी	சைகேயிதேவிபார்,	पुनः पुनः	பனவாராய்
अचेतनं	மெய்மறந்தவராய்	इति	மேற்கண்டவண்ண
	தர்ப்பாக்யத்தால் மி		மாய்
दुःखाभिसन्तप्तं	{ கவும் பரிதபித்துக்	मार्ययन्तं	வேண்டுகின்ற
	கொண்டு	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்
विलपन्तं	கண்ணீர் சொல்கின்ற		பார்த்து
	வராய்	आशु	தச்சுஷணமே
घूर्णमानं	{ இங்குமங்கும் புரண்	रौद्रतरं	இன்னும் கொடியதா
	டுகொண்டிருக்கிற		யிருக்கும்
	வராய்	वचः	சொல்லீ
शोकेन	மனவிசாரத்தால்	अथ	பின்வருமாறு
समभिप्लुतं	புண்பட்டவராய்	प्रत्युवाच	பதிலாகச்சொன்னான்.

यदि दृष्ट्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुत्प्यसे । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥

वीर	"எனது கணவனாகிய	प्रत्यनुत्प्यसे	பச்சாததாபப்படுகின்
राजन्	சக்கிரவர்த்தியாரே!	यदि	என்கிறபடியால் [நீர்.
वरौ	இரண்டு வரங்களை	पृथिव्यां	உலகில்
दृष्ट्वा	வாக்களித்துவிட்டு,	धार्मिकत्वं	தருமவெறி வழவாது
पुनः	அதன் பின்னர்	कथं	நடந்தீரென்பதை
		कथयिष्यसि	எக்வனம்
			சொல்லிக்கொள்ளீர்.

यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञास्तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥

त्वया सह	" உம்மோடுகூட	कथयिष्यन्ति यदा	இகழ்ந்து விசாரிப்பார்
समेताः	சபையில் கூடிய		களரவில்
धर्मज्ञाः	தர்மமறித்தவர்களும்	तत्र	அப்பொழுது
राजर्षयः	ராஜரிஷிகளும்	किं	எவ்வாறு
बहवः	நற்ற பலரும்	प्रतिवक्ष्यसि	விடைசொல்லுகிறீர்?

यस्याः प्रयत्ने जीवामि या च मामभ्यपालयत् । तस्याः कृता मया मिथ्या कैकेय्या इति वक्ष्यसि॥

यस्याः ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 प्रयत्ने ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 जीवामि । ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 मां ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 या ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 अभ्यपालयत् ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 तस्याः ॥ ७१ ॥ (७१) ॥

कैकेय्याः ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 मया ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 मिथ्या । ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 कृता ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 इति ॥ ७१ ॥ (७१) ॥
 वक्ष्यसि ॥ ७१ ॥ (७१) ॥

क्विवपत्वं नरेन्द्राणां करिष्यसि नराधिप
 नराधिप ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 यं ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 वरं ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 दत्त्वा ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 भस ॥ ७२ ॥ (७२) ॥

यं दत्त्वा वरमद्रेय पुनरन्यानि भाषसे ॥
 अन्यानि ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 भाषसे ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 नरेन्द्राणां एव ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 क्विवपत्वं ॥ ७२ ॥ (७२) ॥
 करिष्यसि पुनः ॥ ७२ ॥ (७२) ॥

शैब्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ ।
 शैब्यः ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 श्येन- ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 कपोतीये ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 स्वमांसं ॥ ७३ ॥ (७३) ॥

अलकंश्वश्रुषी दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥
 पक्षिणे ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 ददौ ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 अलकं: ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 श्वश्रुषी ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 दत्त्वा ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 उत्तमा ॥ ७३ ॥ (७३) ॥
 गति जगाम ॥ ७३ ॥ (७३) ॥

[* புறுவாலிருந்த அக்னிகேவலனுக்கு வாத்தத்தம் முன்னமையே பண்ணியிருந்ததினால்]
 [§ இடுகண்களையும் இழந்த ஓர் பிரமணனுக்கு முன்னமையே வாத்தத்தம் பண்ணியிட்ட காரணத்தால்]

सागरः समयं कृत्वा न वेलातिवर्तते । समयं माऽवृतं कार्षीः पूर्ववृत्तपनुस्मरन् ॥४४॥

सागरः ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 समयं ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 कृत्वा ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 वेलां ॥ ७४ ॥ (७४) ॥

अतिवर्तते न ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 पूर्व ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 वृत्त ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 अनुस्मरन् ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 समयं ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 अवृतं ॥ ७४ ॥ (७४) ॥
 मा कार्षीः ॥ ७४ ॥ (७४) ॥

सत्यं धर्मं परित्यज्य रामं राज्येऽभिषिच्य च । सह कौसल्यया नित्यं रन्तुमिच्छसि दुर्मते ॥

दुर्मते	{ “ அதர்மத்தில் புத்தி யை செலுத்தியிருக்கின்றவரே !	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
सत्यं	சொன்ன சொல், தவ ஸமையாகிற	रामं	ராமனை
धर्मं	தருமத்தை	अभिषिच्य	முடி சூட்டிவைத்து, கௌஸல்யியோடு கூட
परित्यज्य	வகடமுதுவலிட்டு,	कौसल्यया सह	எக்காலத்திலும்
भवत्वधर्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वाऽनृतम् ।		नित्यं	வாழ
		रन्तुं	உத்தேசிக்கின்ற தீரே.
		इच्छसि च	

भवत्वधर्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वाऽनृतम् । यच्चया संश्रुतं मद्यं तस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥

अधर्मः	அதர்மமாகவாவது	यदि	எப்படியானாலுஞ்சரி
धर्मः वा	தருமமாகவாவது	स्वया	உம்மால்
सत्यं वा	தேறாதுபூர்வமான திப ந்தனைபாகவாவது	मद्यं	எனக்கு [டது
		संश्रुतं	வாக்கனிக்கப்பெட்-
अनृतं वा	{ தேறாதுபூர்வத்திற்கு ஒவ்வாத அபிப்பிரா யமாகவாவது	यत्	ஒன்றுண்டென்றால்
भवतु	இருக்கட்டும்.	तस्य	அதற்கு
		व्यतिक्रमः	தவறுதல்
		अस्ति न	வேண்டாம்.

अहं हि विषमद्यैव पीत्वा बहु तवाग्रतः । पश्यतस्ते मरिष्यामि रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः	“ ராமன்	विषं	விஷத்தை
अभिषिच्यते यदि	அபிஷேகம் பண்ணப் பான் [படுவானாகில்	पीत्वा	சூடித்து,
अहं	நான் [படுவானாகில்	तव	உமது
अथ एव	உடனேயே	अग्रतः	முன்னிகொழிலேயே
ते	உமது	मरिष्यामि	உயிரை மாய்த்துவிடு வேன் ;
पश्यतः	கண்முன்பாகவே		
बहु	கடும்	हि	நிச்சயம்.

एकाहपि पश्येयं यद्यहं राममातरम् । अञ्जलिं प्रतिगृह्णन्ती श्रेयो ननु मृतिर्मम ॥ ४८ ॥

एकाहं अपि	“ ஒருநாள்கூட	अहं	நான்
राममातरं	ராமனது தாயை	पश्येयं यदि	பார்ப்பதைக்காட்டி
अञ्जलिं	மரியாதையை	मम	எனக்கு [லும்
प्रतिगृह्णन्ती	பெற்றுக்கொள்பவ ளாய்	मृतिः	சாவு
		श्रेयः ननु	உத்தமமன்றோ ?

भरतेनात्मना चाहं शपे ते मनुजाधिप । यथा नान्येन तुष्येयमृते रामविवासनात् ॥ ४९ ॥

भरतेन	“ பரதன்மீதும்	मनुजाधिप	சக்கிரவர்த்தியாரே !
आत्मना च	என்மீதும்	रामविवासनात् कृते	ராமன் காட்டிற்குப் போவதற்குன்றி
अहं	நான்		வேறு எதரலும்
ते	உமக்கு	अन्येन यथा	நான் திருப்தியடைய பாட்டேன்.
शपे	ஆணைரிட்டுச்சொல் லுகின்றேன்.	तुष्येयं न	

एतावदुक्त्वा वचनं कैकेयी विरराम ह । विलपन्ने च राजानं न प्रतिश्यावहार सा ॥ ५० ॥

एतावत्	இவ்வளவு	सा	அவள்
वचनं	சொல்லை	विलपन्ने	கண்ணீர் சொரிந்து
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		கதறும்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
विरराम	ஐயந்தான்.	न प्रतिश्यावहार च	ஆர்வமடையுட்க்கிப்
ह	என்ன கஷ்டம்!		பெரிமலையினுந்து

श्रुत्वा तु राजा कैकेय्या वृत्तं परमदारुणम् । रामस्य च वने वासं वष्यं भरतस्य च ॥
नाभ्यभाषत कैकेयीं सुहृते व्याकुलेन्द्रियः । शैशतानिमिषो देवीं प्रियामप्रियवादिनीम् ॥

कैकेय्याः	கைகேயியினது	तु	அப்பொழுது
भरतस्य	பரதனுக்கு	सुहृते	ஒரு முறையிற்
वष्यं च	பட்டம்சூட்டி வைப்ப கைபபற்றியும்,	व्याकुलेन्द्रियः	ஐயம்புலங்கதறும் கண்க கப்பெற்றுள்.
रामस्य	ராமனுக்கு	अप्रियवादिनीं	தீயஞ்சொல்லித்திட மாயசைத்த
वने	சாட்டில்	प्रियां	பிரியவாயினுசை
परमदारुणं	மஹா கஷ்டமாயிருக்க கும்	देवीं	மனைவாட்டவாயை
वासं च	வசித்தலைப்பற்றியது மாயை	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
वृत्तं	வேண்டுகோளுக்கு	अनिमिषः	துணைகொட்டாமல்
श्रुत्वा	திருச்செவி சாத் அருளிய	शैशत	ஈழித்தாய்பார்த்தார்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अभ्यभाषत न	வாடித்தந்த பேசாம விருத்தவிட்டார்.

तां हि वज्रसर्पा वाचमाकर्ष्य हृदयाप्रियाम् । दुःखशोकमयीं श्रुत्वा राजा न सुखितोऽभवत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःख- शोकमयीं	தருமொதி வழுவாதி சுக்கலெண்டிடென் உறகவிட்டத்தால் மனம் புண்பட்டிருப் பதை
तां	அதை		
वज्रसर्पा	இடியை ஒத்தவண்ண மரல்		
हृदयाप्रियां	நெஞ்சைப்பின்பிடு தாவிருக்கின்ற	श्रुत्वा हि	சிறுத்தகலெண்ட ஒத்தவண்ணமே
वाचं	சொல்லுக்கு	सुखितः	எதிகா ஒரு சமாதா னத்தை கண்டுவிட் துகயில்லை. [உவாரக
आकर्ष्य	செவிரார்ந்துவிட்டி,	अभवत् न	

स देव्या व्यवसायं च घोरं च शपथं कृतम् । ध्यात्वा रामेति निश्वस्य छिन्नस्तरुर्वापत् ॥

सः	ஆவர்	राम	'ராமர்'
देव्याः	தேவியாரின்	इति	என்று
व्यवसायं च	சூயத்தியையும்	निश्वस्य	வாய்விட்டுச் சொல்லி
घोरं	கேரமாய்	छिन्नः	வெட்டுண்ட [விட்டு,
कृतं	செய்த	तरुः	நிருசூதம்
शपथं च	சபதத்தையும்	इव	போல்
ध्यात्वा	கினைத்து,	अपत्	கீழேவிழுந்தார்.

नष्टचित्तो यथोन्मत्तो विपरीतो यथाऽऽतुरः । हृतेजा यथा सर्पो बभूव जगतीपतिः ॥

जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	आतुरः यथा	கேரமாளிபோலவும்
उन्मत्तः यथा	ஹைத்தியம் பிடித்த வன்போலவும்	हृतेजाः	மந்திரத்தினால் கொட்ட மடக்கப்பட்ட
विपरीतः	தாறுமாறாக	सर्पः यथा	ஆவம்போலவும்
नष्टचित्तः	பிதற்றுகிற	बभूव	இருந்தார்.

दीनया तु गिरा राजा इति होवाच कैकयीम् ॥ ५६ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	ह	பிகக் கந்தமாய்
दीनया	திடனிழந்த	तु	இதுவிஷயத்தில்
गिरा	சூரலோடு,	इति	பின்வருமாறு
कैकयीं	கைகேயியைப்பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார்.

अनर्थमिममर्थाभं केन त्वमुपदर्शिता । भूतोपहतचित्तेव युवन्ती त्वं न लज्जसे ॥ ५७ ॥

केन	"எவனால்	त्वं	நீ
त्वं	நீ	भूतोपहतचित्ता	பிராசம் பிடித்த மன துற்றவன்
इमं	இத்த	इव	போல்,
अर्थाभं	நல்லதுபோலிருக்கிற தாகிய	युवन्ती	பெசுகிறவளாய்
अनर्थं	ஆணர்ச்சித்ததை	लज्जसे न	வெட்கப்படாதிருக் கின்றாய்.
उपदर्शिता	உபதேசிக்கப்பட்டனை		

शीलव्यसनमेतत्ते नाभिजानाम्यहं पुरा । बालायास्तच्चिदानीं ते लक्षये विपरीतवत् ॥

पुरा	"இதுவரைக்கும்	अभिजानामि न	ஆறிக்திலைன்.
बालायाः	பால்ய தகையிலிருந்த	तु	ஆனபடியால்
ते	உன்னிடத்தில்,	इदानीं	இய்பொழுது
एतत्	இப்படிப்பட்டதாகிய	ते	உன்னிடத்தில்
शीलव्यसने	சிலக்குறை என்பதை	तत्	அதை
अहं	என்	विपरीतवत्	புதிதாய்
		लक्षये	நான் காண்கிறேன்.

कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवंविधं वरम् । राष्ट्रे भरतमासीनं वृष्णीषे राघवं वने ॥

या	“ எந்த அந்த	वरं	மனோரதத்தை
त्वं	நீ	वृष्णीषे	விஷ்ணு தீர்க்கண்களையே,
भरतं	பா.தன்	ते	உணக்கு
राष्ट्रे	ராஜ்யத்திலும்	भयं	மனந்தடுபாறுதல்
राघवं	ஸ்ரீராமனை	जातं	எற்பட்டிருப்பதற்கு
वने	காட்டிலும்	कुतः वा	என்னதான் காரண
आसीनं	இருப்பதுமாகிற		பொருளைப்பற்றி
एवंविधं	இப்படிப்பட்ட		

विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा । यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च ॥

भर्तुः	“ கணவனுக்கும்	एतेन	இந்த
लोकस्य	உலகருக்கும்	भावेन	மனக்காரத்தினாலே
भरतस्य च	பா.தனுக்கும்		யும்
प्रियं	ஹிதமாகிருப்பதை	एतेन अनृतेन वा	இந்த குயத்தினால்
त्वं	நீ		கொழும்
कार्यं यदि	செய்ய விரும்புவாயா	विरम	அணுக விடாது விட
	கில்		கிப்பொலாயாக.

वृशसे पापसङ्कल्पे क्षुद्रे दुष्कृतकारिणि । किं नु दुःखमर्लीकं वा मयि रामे च पश्यसि ॥

दुष्कृतकारिणि	“ மூற்பிறப்பில் செய்த பாபங்களின் பயனாய் மகாபாபியாய்	मयि	என்னிடத்தில்தானு
क्षुद्रे	தீங்கு விளைவிக்கிறதற் கென்றே உத்பளித் தவறாய்	रामे वा	ஸ்ரீராமனிடத்தில்தான்
पापसंकल्पे	தீயத்தொழிலுக்கு கல் கல்பம் செய்துகொ ண்டுவிட்ட	अर्लीकं	தானுடனும்
वृशसे	துஷ்டையே!	दुःखं च	துன்பமாயிருக்கி
		किं नु	என்னதான்
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றாய்?

न कथंचिदते रामान्द्रतो राज्यमावसेत् । रामादपि हि ते मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् ॥ ६२ ॥

भरतः	“ பா.தன்	ते	அவனை
रामान् कृते	ராமனன்றியில்	रामान् अपि	ராமனையும் காட்டி
कथञ्चित्	ஒருபொழுதும்		யும்
राघवं	ராஜ்யத்தில்	धर्मतः	தருமநெறியில்
भावसेत् न	வலிக்கமாட்டான்.	बलवत्तरं	மேம்பட்டவனாக
दि	எனென்றால்	मन्ये	கான் அறிவேன்.

कथं दृश्यामि रामस्य वने गच्छेति भाषिते । मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् ॥ ६३ ॥

वनं	“ காட்டிற்கு	उपप्लुतं	ராகுவால்பற்றப்பட்ட
गच्छेति	போ	इन्दुं	சந்திரனை
भाषिते	என்று	यथा	போன்றதாய்
रामस्य	சொல்லாமல்பொழுது	विवर्णं	வாடிக்கிடப்பதை
तं	ராமனது	कथं एव दृश्यामि	எப்படித்தான் நான்
मुखवर्णं	அந்த		பார்த்து சகிப்பேன் ?
	முதசெனத்தரியத்தை		

तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् । कथं दृश्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् ॥

सुहृद्भिः	“ அன்பர்களோடு	परैः	சத்ருக்களால்
सह	கூட	चमूं	சைன்யத்தை
निश्चितां	ஆலோசித்து நிச்சயிக் கப்பட்டதும்	हतां	அடிபுண்டுகிடப்பதை
मे	எனது	इत	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
सुकृतां	தருமநெறிக்கு ஒத்தி ருக்கிற துமான	अपावृत्तां	தலைகீழாய் தடுமாறி விட்டதை
तां	அந்த	कथं हि	எப்படித்தான்
बुद्धिं	நிர்மானத்தை	दृश्यामि	நான் சதுரிப்பேன் ?

किं मां वक्ष्यन्ति राजालो नानादिग्भ्यः समागताः । बालो वतायमैश्वराकश्चिरं राज्यमकारयत् ॥

ऐश्वराकः	“ இசைவராகுவம்சத்தில் பிறந்தவனும்	मां	என்னைப்பற்றி
बालः	அனல்வேகியாய்மிருக் கும்	नानादिग्भ्यः	காணுதிக்குகளிலி ருந்து
अयं	இவன்	समागताः	வந்திருக்கின்ற
चिरं	இத்தனைநாள் வரை கில்	राजानः	ஆசர்கள்
किं	எப்படித்தானோ	वक्ष्यन्ति	இகழ்க்து பேசிக் கொள்வார்கள்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	वत	{ ஐயோ! இதைவிட வேறு அவமானம் வேண்டுமோ ?
अकारयत्	ஆண்டுவந்தான் என்று		

यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः । परिदृश्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा ॥

गुणवन्तः	“ நற்குணசாலிகளோன் றும்,	परिदृश्यन्ति	} விகாரிக்கின்றார்கள் என்கிறபகஷத்தில்
बहुश्रुताः	வேத வித்துக்களென் றும்,	यदा	
बहवः	பிரசித்திபெற்று விளங்கும்	तदा	அதற்கு
वृद्धाः	பெரியோர்கள்	किं	ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடி யதாயிருக்கிற என்த நான்
काकुत्स्थं तु	சூராமனைப்பற்றி	अहं	நான்
		वक्ष्यामि	மறுமொழியாய்க் கூறுவேன் ?

कैश्यया क्रियमानेन रामः प्रवाजितो मया । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैश्यया	" கைசியாயினால்	सत्यं	பதார்த்தத்தை
क्रियमानेन	பயத்தொலிப்பபட்ட	ब्रवीमि यदि	பதவாய்சொல்லுகிறேன்
मया	என்னால்	तत्	அது
रामः	ஸ்ரீராமன்,	असत्यं	மகா சகலத்தில் வாக்கு தத்தம் செய்ததற்கு விருத்தமாக
प्रवाजितः	காட்டிற்கு அனுப்பப் பட்டானென்கிற	भविष्यति	ஆகும்.
एतत्	இந்த		

किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थिते । किं चेनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विमियर्मादशम् ॥

च	" இது இப்படியிருக்க	इदं	இப்படிப்பட்டதாய்
कौसल्या	கொளையை [ட்டும்;	विमियं	குக்கின்ற
राघवे	ஸ்ரீராமன்		கொஞ்சைப்போக்கும்
वनं	காட்டிற்கு		அபகாரத்தை
आस्थिते	ஏழும்போது	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
मां	என்னை	किं	என்றுக்கொள்ளக்கூடிய
किं	எப்படியும்	प्रतिवक्ष्यामि	யதார்த்தமெதை
वक्ष्यति	எகலாம்.		சமாதானமாய்ச்
एनां	இவளுக்கு		சொல்லுவேன் ?

यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च । भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवचोपतिष्ठति ॥

यदा यदा	" அந்தந்த சமயத்திற்	भार्यावत्	பத்தினியாகவும்
	கேற்றவண்ணமாய்	भोगीवत् च	உடன்பிறந்தான்போல
कौसल्या हि	கொளையையோ		வும்
दासीवत् च	வேலைக்காரி போலவும்	मातृवत् च	பெற்ற காய்போலவும்
सखी इव च	தொழிலோலவும்	उपतिष्ठति	உடத்துவத்திருக்கிறாள்.

सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा । न मया सत्कृता देवी सत्काराहं कृते तव ॥

प्रियपुत्रा	" பெறவசிய புகல்வகை	सत्काराहं	கொண்டாவதற்குரிய
	ப்பெற்றவனாகும்,		கார்பெற்றவனுமாகிய
मे	எனக்கு	देवी	பட்டமறியி
सततं	என்காலத்திலும்	सव कृते	உன் சிமித்தமாய்
प्रियंवदा	மனதிற்கொத்தபடி	मया	என்னால்
	போகின்றவனாய்	सत्कृता न	ஸத்தரிக்கப்பட்டவிலை.
प्रियकामा	மனங்கொணாமல் நடப்		
	படுகிறாய்		

इदानीं तत्पति मां यन्मया सुकृतं त्वयि । अपथ्यव्यञ्जनोपेतं भुक्तमन्नमिवातुरम् ॥ ७१ ॥

மயா
 த்வயி
 சுகுரத்
 வந்
 தத்
 மா
 இடானி
 ஆதூர்

“என்னால்
 உன்னிடத்தில்
 வைத்திருந்த பிரதி
 ஏதுவோ, [பானது
 ஆது
 என்னை
 இப்பொழுது
 ஓர் கோயாளியை

சுகம்
 அபத்ய-
 வ்யஞ்னோபேத்)
 வந்
 இவ்
 தபதி

புஜித்துவிட்ட
 உடம்பிற்கொள்வாத
 வ்யஞ்சனங்களோடு
 கூடிய
 உணவு
 எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 பாதிக்கிறது.

विप्रकारं च रामस्य संशयाणं वनस्य च । सुमित्रा प्रेक्ष्य वै भीता कथं मे विश्वसिष्यति ॥

ராமஸ்ய
 வனஸ்ய
 ச்ஸ்யாணம்
 விப்காரம்
 ப்ரேக்ஷ்ய
 வை
 சூமித்ரா

“பூர்வமனுக்கை
 காட்டிற்கு
 கோய்க்கிடுகிறதாகிய
 திச்செயலை
 கண்டதமே,
 ஸாமித்திரை

மீதா
 கதம்
 மே
 விஷஸிஷ்யதி

உன்னம் கலக்கமுற்ற
 வளாகி
 எப்படித்தான்
 என்னிடத்தில்
 இனிமேலும் அன்பு
 வைப்பாள்?

कृपणं वत वैदेही शोष्यति द्रुपमप्रियम् । मां च पञ्चत्वमापन्नं रामं च वनमाश्रितम् ॥ ७३ ॥

வீதேஹி
 ராமம்
 வநம்
 ஆசிரிதம்
 ச
 மா
 பஞ்சத்வம்
 ஆபந்நம்

“வைதேஹி
 ராமனை
 வனத்தில்
 வசித்தவனாகவும்
 அதனால்
 என்னை
 மரணமடைந்தவனாக
 வும்

அபிரியம்
 இயம்
 ச
 ஶோஷ்யதி
 வத
 க்ருபணம்

நெஞ்சைப்பிளக்கிற
 தாயிருக்கின்ற
 இவ்விரண்டையும்
 செவிக்கொள்வான்.
 ஐய்யோ!
 அவனாகா இந்தக்
 கஷ்டம்

वैदेही वत मे प्राणाञ्छोचन्ती क्षपयिष्यति ! हीना हिमवतः पार्श्वे किन्नरेणैव किन्नरी ॥

மே
 வத
 வீதேஹி
 ஹிமவத:
 பார்ஷ்

“எனக்கு
 என்ன தெளர்ப்பா
 க்யம்!
 வைதேஹி
 இமயமலையின்
 சாரலில்

கிந்நரேண
 ஹீனா
 கிந்நரி
 இய
 ஶோக்நி
 ப்ராணாந்
 க்ஷபயிஷ்யதி

கின்னரனால்
 கைவிடப்பட்ட
 கின்னரபோடுபோலாகி
 கோகத்தால் புலம்பு
 உரிசை [பவளரம்
 மாய்த்துவிடுவான்.

न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने । चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्ती चापि मैथिलीम् ॥

ராமம்
 மஹாவநே
 ப்ரவஸந்தம்
 ச
 மைதிலி
 ஹி
 ருதந்தி

“பூர்வமனை
 பெரும் கானகத்திற்கு
 வசிக்கின்றவனாகவும்,
 மைதிலியையும்
 மனங்கொந்து கண்ணி
 ர் பெருகவிட்டுக்கொ
 ண்டிருப்பவளாயும்

ஐத்ய
 அஹ்
 சிரம்
 ஜிவிது
 மாஷன்சே
 ருதந்தி
 சாபி
 மைதிலிம்

கண்டு,
 நான்
 அதற்குமேலும்
 பிழைத்திருக்க
 விரும்பேன்.

सा नूनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि । गमे प्रवाजिते देवि नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

रामे	" <i>மீராமன்</i>	सा	<i>அந்த நீ</i>
प्रवाजिते	<i>காட்டி திரு ஏசினிடு</i> <i>வரன் என்முல்</i>	विधवा	<i>வைவிரி பண்ணுகி</i>
अहं	<i>நான்</i>	सपुत्रा	<i>உனது புத்திரனுட விரிசுந்த</i>
जीवितुं	<i>உயிருடனிருந்த</i>	राज्यं	<i>ராஜ்யத்தை</i>
उत्सहे न	<i>பொறேன்.</i>	कारयिष्यसि	<i>ஆண்டு வரணம்.</i>
नूनं	<i>ஆண்கையால்</i>	देवि	<i>ஆம்மா!</i>

सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्थाम्यसतीं सतीम् । रुषिणीं विषसंयुक्तां पीत्थेव मदिरां नरः ॥

अहं	" <i>நான்</i>	मदिरां	<i>வாய்க்கு ரூசியாயிருக் கிற ஓர் பாளத்தை</i>
त्वां	<i>உன்னை</i>	पीत्था	<i>குடித்துவிட்டு,</i>
अत्यन्तं	<i>முற்றிலும்</i>	विषसंयुक्तां	<i>அதன்மீன் விஷம் கலர்ச்சிசூப்பதை</i>
सतीं	<i>கொண்டாடத்தக்க</i>	इव	<i>எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே</i>
रुषिणीं	<i>கசீலமுற்றிருந்தவ ளாகவும்</i>	व्यवस्थामि	<i>நான் தீப்பொழுது கண்டு கொண்டேன்.</i>
असतीं सतीं	<i>மாரிட உருவமெடுத் துவந்த பேயெனவும்</i>		
नरः	<i>ஓர் மனிதன்</i>		

अनृतैर्वृत मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स्य भापसे । गीतशब्देन संरुद्ध्य लुब्धा मुगमिवावधाः ॥

अनृतैः	" <i>வஞ்சனை யான</i>	संरुद्ध्य	<i>சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட</i>
सान्त्वैः	<i>தெனாமுகும் கொற் ளன்னை</i> [களால்	मुगं	<i>ஓர் மானி</i>
मां	<i>என்னை</i>	लुब्धाः	<i>ஓர் தேவன்</i>
सान्त्वयन्ती	<i>உத்தர வறப்படுக்கு கின்றவளாய்</i>	इव	<i>எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே</i>
भापसे स्य	<i>நீ பேசுவந்தாய்.</i>	अवधीः	<i>இசுவமர்க்கினிட்டாய்.</i>
गीतशब्देन	<i>இனிய குழுவெளவாயி றால்</i>	वत	<i>ஓயீயா! எனக்கு உன் என் மானக்கேடு!</i>

अनार्य इति मामार्याः पुत्रविक्रायिकं भुवम् । धिकरिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥

आर्याः	<i>மறமான் கள்</i>	यथा	<i>எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே</i>
पुत्रविक्रायिकं	<i>புத்திரனை வந்த விட்ட</i>	अनार्यः	<i>அனான்!</i>
मां	<i>என்னைப் பற்றி</i>	इति	<i>என்று</i>
सुरापं	<i>சுர்முண்ட</i>	भुवं	<i>சீச்சயமாய்</i>
ब्राह्मणं	<i>அந்த வளை</i>	धिकरिष्यन्ति	<i>இசுழுவது பேசுவார் கள்.</i>
रथ्यासु	<i>தெருந்த அனாய்</i>		

अहो दुःखमहो कृच्छ्रं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभम् ॥

तव "உன்னுடைய
 वाचः துவட்ட மொழிகளை
 क्षमे செனிகொண்டு பொ
 यत्र றுத்துவருகிறேன்,
 एवंविधं என்கிற காரணத்தால்
 पुराकृतं இப்படிப்பட்டதாகிய
 अशुभं முற்பவத்தில் செய்த
 दुःखं इव அதர்மத்தில் பயனாய்
 कष्टमेव [வினைந்த
 கஷ்டமே]

प्राप्तं { இப்பொழுது பிரத்ய
 अहो { எதத்தில் அனுபவிக்க
 दुःखं { கப்படுகிறது.
 अहो { அந்தோ!
 दुःखं { கஷ்டமென்றாலும்
 अहो { இப்படியாயிருக்கும்.
 कृच्छ्रम् { அந்தோ
 इव { சித்திரவதைபாயிருக்க
 { கிறதே.

चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्विनी यथा ॥

पापे "அடி பாவி!
 त्वं நீ
 उद्धन्विनी கழுத்தில் சுருக்கிட்டு
 रज्जुः यथा கயறாய் [க்கொல்லும்
 उपसंपन्ना வந்துசேர்ந்தனை.
 { முற்பவத்தில் செய்த
 { அதர்மங்களின் பய
 { னாய் இந்த ஜன்மத்
 { தில் கஷ்டங்களை
 { அனுபவிக்கவேண்டி
 { யவனாகிய

मया खलु என்னாலேயும்
 अज्ञानात् உண்மை தெரியாமல்
 रज्जुरुद्धन्विनी யினால்
 चिरं இக்காலம்வரைக்கும்
 अभिरक्षिता கொண்டாடப்பட்டு
 { வந்தனை.

रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥

त्वया "உன்னோடு
 सार्धं கூட
 त्वां உன்னை
 रममाणः வாழ்க்கையாய் பெற்
 { றவினங்கிய நான்
 मृत्युं மிருத்யுவாக
 नाभिलक्षये न அறிந்திலேன்.
 बालः ஓர் சிசு

रहसि { ஒருவருயில்லாத
 हस्तेन { மையினால் [இடத்தில்
 कृष्णसर्पं { மருந்து, மந்திரம் இ
 इव { வைகளுக்குமசியாத
 { விஷமுடைய சர்ப்
 { பத்தை
 अस्पृशम् { எல்லாண்டமே
 { அவ்வண்ணமே,
 { நான் பற்றிவிட்டேன்.

तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोशुमर्हति । मया क्षपित्कः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥

तं "அப்படிப்பட்ட
 मां என்னைப்பற்றி
 भयं இந்த
 जीवलोकः உலகஜனம்.

मया { அந்த
 क्षपित्कः { மகா க்ஷமனாகிய
 पुत्रः { புதல்வன்
 दुरात्मना { மரபாளியாகிய

बालिशो वत कामात्मा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥

மயா என்னும்
 அபிதூக: { தக்காநயினது பாது
 காப்பகா இழந்தவனது
 க ஆகினான்
 ஹி என்ஹித கரணத்தால்
 ய: எந்த
 வசரய: ராஜா தகாதமன்னன்
 ப்ரியம் பெறவரிய
 புலம் குமாரசனை
 வன் காட்டிற்கு

கிதூன் பெண்காதிதின் கொ
 ப்றுக்கினாங்கி
 ப்ரியாபிபயதி அதுப்புக்கிடுகினு
 மூன் பெரும் [அவன்
 வாலிச: முடனெனவும்
 காமாநா நு பார்வாஸத்தென
 நூன் சிசயமாய் [வும்
 ஆகோடு துஷிங்க
 மஹிதி உரிமைபுள்ளதாஹித
 வத { ஹிதா! இப்படிப்பட்ட
 ட அவரணமும் எ
 னகா!

வ்ரதேஷ் வ்ரஹ்சயேஷ் குருமித்யோபகஸித: | மோககாலே மஹக்ருக்ஷ் புனர்வ மயஸ்யநே || ௧௫ ||

குருமி: வ உபாத்திரமயர்களா
 வ்ரஹ்சயே: வ { தெய்வபத்தியை விளை
 விக்கின்ற வித்யாபடு
 யாசுக்களா லும்
 வ்ரதே: வ வைதிகா லுஷ்டாஸக்
 களாலும்

உபகஸித: அதிசக்தமயப்பட்டவ
 ன்வன்.
 மோககாலே தகப்படலெண்டய
 காலத்தின்
 புனர் அப்படிசென்றான்
 மஹக்ருக்ஷ் பெரும் கஷ்டத்தை
 மயஸ்யநே எவ தனுபவிக்கப்படுக
 குகின!

நாலம் ஹிதீயே வசனே புத்ரோ மாம் ப்ரதி மாயிபிதும் | ச வன் ப்ரவ்ரஜேத்யுக்தோ வாஹிபித்யேவ வக்ஷயி ||

ச: அந்த
 புல: எவ புத்திரன் மாத்திரம்
 வன் "காட்டிற்கு
 ப்ரவ்ரஜ போய்கிடு"
 ஹிதி என்னு
 உக: நியமனம் பெற்றவனது
 னதும்,
 மாம் ப்ரதி என்னைப் பார்த்த

வாஹி இதி { திருவணசெய்யப்படுக
 அப்படி உபயகர
 விளைதகடைய
 அகிலகலெசெய்க
 தெனென்ற
 வக்ஷயி பத்தியுக்கப்படுக
 ஹிதீயே வசனே மேது செக்கி
 மாயிபிதும் செக்கி
 மகம் வ திவ்யமயகாரம்
 டான்.

யதி மே ராஹவ: கuryாஹ்நே மக்ஷேதி சோஹித: | ப்ரதிஹ்ரம் ப்ரியம் மே ச்யாந் து வ்ரஸ: கரிஷ்யதி ||

வன் "காட்டிற்கு
 மக்ஷ போ"
 ஹிதி என்ஹித
 மே எனது
 சோஹித: நியமனம் பெற்ற
 ராஹவ: புத்திரமன்
 ப்ரதிஹ்ரம் குறாத்திரகணமாய்
 டான்.

கuryாஹ்நே வந்தகொண்டான
 ம எணக்கு [கூழல் அது
 ப்ரியம் சக்காயமத்திற்கு ஏற்
 ச்யாந் துதும் [நதாய்
 து மாயாவிருந்தும்
 வ்ரஸ: என் கயறநின் பிதத்த
 கரிஷ்யதி ந அலன்
 தக்காது செயா
 டான்.

शुद्धभावो हि भावं मे न तु ज्ञास्यति राघवः । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो वाङ्मित्येव वक्ष्यति ॥

राघवः तु	ஸ்ரீராமனோ
शुद्धभावः	நிர்மல மனமுடைய
हि	ஆனபடியால் [வன்.
मे	எனது
भावं	{ வாய்க்கிட்டுச் சொல் காது மனதிலேயே வைத்திருக்கும் கருத்தை
ज्ञास्यति न	அறியான்.
सः	ஆவன்

वनं	“காட்டிற்கு
प्रव्रज	போ”
इति	என்கிற
उक्तः	நியமனம் பெற்றவனானதுமே
वाङ् इति	} நியமனத்தைக்கிற மேல்கொண்டு அக்ஷ ணமே செய்கிறேன் என்றுதான் பதிலுரைப்பான்.
एव	
वक्ष्यति	

राघवे हि वनं प्राप्ते सर्वलोकस्य धिक्कृतम् ।

राघवे	“ஸ்ரீராமன்
वनं	காட்டிற்கு
प्राप्ते	சென்றவளில்
स्युः	யமதருமராஜா
यमक्षयं	யமனோகத்திற்கு
सर्वलोकस्य	எல்லா உலகத்தாரூ டைய

मृत्युरक्षमणीयं मां नयिष्यति यमक्षयम् ॥

धिक्कृतं	வைதலுக்குப் பாத்தி ரணுகிட்டவனும்
अक्षमणीयं	{ நான் செய்த குற்றத் திற்கு மன்னிப்பு என் பதற்கே அனர்த்தனான கிட்டவனுமான என்னை
मां	என்னை
नयिष्यति हि	கொண்டுபோய்கிடு வான்.

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । इष्टे मम जने शेषे किं पापं प्रतिपत्स्यसे ॥ ९० ॥

मनुजपुङ्गवे	“புருஷோத்தமனான
रामे	ஸ்ரீராமன்
वनं	காட்டிற்கு
गते	போனபின்னர்
मयि	நான்
मृते	மரணமடைந்த
मम	எனது [பின்னர்

इष्टे	இஷ்டமான
शेषे	இதர
जने	ஆனத்தினிடத்தில்
किं	என்ன
पापं	கொடுமையை
प्रतिपत्स्यसे	எனோ விக்கப்போகின் றாயோ?

कौसल्यां मां च रामं च पुत्रौ च यदि हास्यति । दुःखान्यसहती देवी मामेवानुमरिष्यति ॥

देवी	“மற்றொரு ராணி சமித்திரை
मां	என்னையும்
रामं च	ஸ்ரீராமனையும்
हास्यति यदि	விட்டுப்பிரிவாளானில்
दुःखानि एव	துக்கங்களுக்கும்

कौसल्यां च	கௌஸல்யைக்கும்
पुत्रौ च	புதல்வர்கள் இருவர் களுக்கும்
असहती	ஸமாநாமை காணப் பெருதவனாகி
मां अनुमरिष्यति	என்னுடன் உடன் கட்டை ஏறிவிடுவாள்.

कौसल्यां च सुमित्रां च मां च पुत्रैस्त्रिभिः सह । प्रक्षिप्य नरके सा त्वं कैकेयि सुखिता भव ॥

கைகேயி	"கைகேயி!	नरके	நெருமாறுபத்தில்
कौसल्यां च	கௌஸல்யையையும்	प्रक्षिप्य	தள்ளிவிட்டு,
सुमित्रां च	ஸுமித்ரையையும்	सा	அப்படிப்பட்டவளை
त्रिभिः	மூன்று		சிய
पुत्रैः	புதல்வர்களைகூட	त्वं	நீ ஒருவன் மாதிரம்
सह	கூட	सुखिता	சுகமாய்
मां च	என்னையும்	भव	வாழ்க்குவா.

मया रामेण च त्वक्तं शाश्वतं सत्कृतं गुणैः । इक्ष्वाकुकुलमक्षोभ्यमाकुलं पालयिष्यसि ॥

शाश्वतं	"அனாதிகாலமாய்	इक्ष्वाकुकुलं	{ தங்கவாசுவம்சத்த வர்களைப்பிரிவிக்க துவரப்பட்டதுமாதிரி யதேசத்தை
अक्षोभ्यं	பிறரால் வெல்ல ஒண் னாததும்,		
मया	என்னால்	रामेण च	ஸ்ரீராமனிடையும்
गुणैः	உத்தமகுணங்களால்	त्वक्तं	தந்ததுண்டப்பட்டு
सत्कृतं	ஸத்தரிக்கப்பட்டு	आकुलं	குழப்பமடைந்ததாய்
	வந்ததுமான	पालयिष्यसि	நீயே காப்பாற்றுவா.

मियं चेद्धरतस्यैतद्रामप्रवाजनं भवेत् । मा स्म मे भरतः कार्ष्णित्येत्कृत्यं गतायुषः ॥ ९४ ॥

एतत्	"இந்த	गतायुषः	இறந்ததாய்க்கூட
रामप्रवाजनं	ஸ்ரீராமன் காட்டிற்கு	मे	எனக்கு
भरतस्य	பரதனுக்கு [எகுதல்	भरतः	பரதன்
मियं	குலத்திற்கெற்றதாய்	प्रैतकृत्यं	சாமகைக்கொடுத்ததை
भवेत् चेत्	தேசம் நமரையில்	मा स्म कार्ष्णित्	செய்யக்கூடாத.

इन्ताऽनार्ये ममामित्रे सकामा भव कैकयि । मृते मायि गते रामे वनं पुरुषपुङ्गवे ॥ ९५ ॥

अनार्ये	"நீயநாளுக்கமுண்ட யாய்!	मयि	என்
मम	எனக்கு	मृते	இறந்தபின்னர்
अमित्रे	பகையானவனை!	कैकयि	கைகேயியை!
पुरुषपुङ्गवे	புருஷோத்தமனான	सकामा	மனோதம் கைகூடப் பெற்றவளாய்
रामे	ஸ்ரீராமன்	इत्	பரதனுடைய களித்து
वनं	காட்டிற்கு	भव	வாழ்க.
गते	ஏகிலிடவும்		

सेदानीं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि ॥ ९६ ॥

विधवा	"கைம்பெண்ணாளை	सपुत्रा	உள் பிள்ளையுடன்
इदानीं	அப்படியாகியும்	राज्यं	ராஜ்யப்பிரிபாஸத்தை
सा	அந்தநீ	कारयिष्यसि	செய்துவருவாயாக.

त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसेर्षम वेश्मनि । अकीर्तिश्चातुल्या लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥
 सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा ॥ ९७ ॥

लोके	" உலகில்	ध्रुवः	நீ,
अतुल्या	ஒப்புயர்வில்லாத	मे च	எனக்கே
अकीर्तिः	அபகீர்த்திபெற்றவு ளாயும்	ध्रुवः	எக்காலத்திலும் வழங்க கப்போகிறதான
पापकृतः	பாபிராயுமிருக்கிற ஒருவனுக்கு	परिभवः तथा च	அபாயகல் விளைவிப்ப எனது [தற்கென்றே
यथा	எவ்வண்ணமோ	मम	அரண்மனையில்
	அவ்வண்ணமே	वेश्मनि	ராஜபுத்திரியெனும்
सर्वभूतेषु	மனிதர்களெல்லோரி டத்திலும்	राजपुत्रीवादेन	வயாஜத்தால்
अवज्ञा च	நிகைதக்குப் பாத்திர மாகிட்டவளுமாகிய	न्यवसेः	வாழ்ந்துவந்தனை.

कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्वैश्च मुहुर्मुहुः । पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति ॥

मे	" எனது	गजाश्वैः च	பாணிகளின்மீதும் கு திரைகளின்மீதும்
वत्सः रामः	வதஸனுள ஸ்ரீராமன்	यात्वा	சுவாரிசெய்துகிட்டு,
विभुः	பெருமையாய்	महारण्ये	மஹாரண்யத்தில்
मुहुः मुहुः	இதுவரையிலெக்கா லத்திலும்	पद्भ्यां	இரு கால்களால்
रथैः	ரதங்களின்மீதும்	कथं विचरिष्यति	எவ்வாறு நடப்பான் ?

यस्य त्वाहारसमये सूदाः कुण्डलधारिणः । अहपूर्वाः पचन्ति स प्रशस्तं पानभोजनम् ॥
 स कथं नु कषायाणि तिक्तानि कटुकानि च । भक्षयन्वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति ॥

कुण्डलधारिणः	{ கைலளைகள் குண்டல ங்கள் முதலானவை களைப் பரிசாகப்பெற து தரித்துக்கொண்டு விலக்குபவரான	पानभोजनं	உணவை
सूदाः	பாசகர்கள்	यस्य	எவனுக்கு
आहारसमये	போஜனகாலத்தில்	पचन्ति स	சமைக்கின்றார்கள்,
अहपूर्वाः	" நான் செய்ததை மெ ச்சவேண்டும் நான்	मे	எனது
नु	செய்ததை மெச்ச வேண்டும் " என்கிற போட்டிபோடுகின்ற வர்களாய்	सुतः सः	புதல்வனாகிய அவன்
प्रशस्तं	நாமிற்கு ருசிகரமாயி ருக்கும்	वन्यं आहारं च	காட்டிலகப்படுகிற உணவையும்
		कषायाणि	துவர்ப்பா னவை களையும்
		तिक्तानि	கசப்பானவைகளையும்
		कटुकानि	காரமானவைகளையும்
		पु	இனிமேலாக
		भक्षयन्	புகித்துக்கொண்டு
		कथं	எவ்வன்ம்
		वर्तयिष्यति	உயிர்வாழ்வான் ?

महार्हवस्त्रसंवीतो भूत्वा चिरसुखोपितः । कापायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवत्स्यति ॥

महार्हवस्त्रसंवीतः	" विलंबமுயர்ந்த ஆடைகளை தரித்தவனாய்	तु	தும்பொழுது
चिरसुखोपितः	{ இவ்வளவு நாளைச் செல்லாமல் வாழ்ந்து விட்டவனாய்	कापायपरिधानः	காற்செய்யக்கூடியதென்றால்
भूत्वा	இருந்தவிட்டு,	भूमौ	உலகினில்
		कथं	எங்கனம்
		निवत्स्यति	வாழ்வான்?

कस्यैतदारुणं वाक्यमेवंविधमर्चिन्तितम् । रामस्यारण्यगमनं भरतस्याभिपेचनम् ॥१०२॥

भरतस्य	" பரதனுக்கு	दारुणं	பகா கொடுமைமாய
अभिपेचनं	முடிசூட்டுதலென்		மீறுக்திற
	பத	आरण्यगमनं	உரணயலாசமான
एवंविधं	அப்படியேயிருக்கத்		செய்யுக்திற
रामस्य	மூராரனுக்கு [இம்.	वाक्यं	உபதேசமாய்
एतन्	இந்த	कस्य	யார் உரைக்குச் செய்கது?
अर्चिन्तितं	{ இதுவகையில் கேர்ந்த காரியங்களுக்கு விசேஷ தயாரிருக்கிறதும்		

धिगस्तु योपितो नाम शडा; स्वार्थपरायणा; ।
 न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मातरम् ॥ १०३ ॥
 अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।
 किमाम्यं पश्यसि पश्चिमिच्चं हितानुकारिष्यथवापि रामे ॥ १०४ ॥

योपितः नाम	" பெண்களின் களை	ब्रवीमि	என் திடமாய்ச்சொல்
	ண்டால்		லுவென்
शडाः	{ வெகு தடிக்குணமுடையவர்களாகத்	अनर्थभावे	உதாரத்திலுபத்தியை செலுத்திட்டவரே!
	விசுவாச காதலர்கள்,		
स्वार्थपरायणाः	{ தங்கள் காரியங்களை யே எப்பொழுதும் முடித்துக்கொள்ள ணக்கமுடையவர்கள்.	अर्थपरं	{ பொருளைத் ததான் என்முன்பென்பதாய் உதற்கு உபயோகிப்பீர்!
सर्वाः	எல்லா	मम	எனக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைப்பற்றியும்	अनुतापाय	மனுவதனை உண் டாக்குவதற்காக
धिगस्तु न	பூப்படியிகழ்ந்தபேசுவது சிவராமன்.		
भरतस्य	பரதனு	निविष्टभावे	{ உபதேசம் பெற்று கிணங்கும் உள்ள முடையவரே!
मातरं एव	தாய் ஒருத்தியை மூலி சதுரத்திரம்		

नृशंसे	சுவ இரக்காரில்லாத சண்டாளி!	रामे अपि	ஸ்ரீராமனிடத்தில் தா
मशिमितं	எண்ணிடத்தில் தரண		னாகட்டும்
अथ वा	அல்லது [கட்டும்]		
हितानु- कारिणि }	யாவருக்கும் லயிக மொன்றையே செய் வனையே சர்வமாய்க் கொண்டு விளங்கு கிறவனுமான	अशियं	குற்றமாகிறதது
		किं	எதை
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றனை?

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पत्नीश्चापि कृतानुरागाः ।

कुत्सं हि सर्वं कुपितं जगस्याद्दृष्ट्वैव रामं व्यसने निमग्नम्

॥ १०५ ॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	परित्यजेयुः	பந்துத்வங்களை ஒழி த்து தங்களை து அல்ல வெளத்துறந்து விடு வார்கள்.
व्यसने	காணகத்திற்கு தரத் தவிட்டதில்	हि	
निमग्नं	இழந்தவனாக	कुत्सं	எல்லாமும்
दृष्ट्वा एव	அறிந்ததுமே.	सर्वं	மற்று அகையாப்பொ ருள் அகையொருள் இவைகளை உள்ளிட்ட உலகமே
कृतानुरागाः	பாசமர்ப்பணம் செய்துள்ள	जगत् हि	
पितरः	தந்தையர்கள்	कुपितं	ஆகுள். [மடைத்ததாய்
पुत्रान् च	புதல்வர்களை யும்,	स्यात्	
भार्याः	மனைவிபர்கள்		
पत्नीन् अपि	கணவர்களை யும்		

अहं पुनर्देवकुमाररूपमलंकृतं तं सुतमात्रजन्तम् ।

नन्दामि पश्यन्नपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वा च पुनर्युवेव

॥ १०६ ॥

अहं पुनः	“நானே	पश्यन् अपि च	நினைக்கும்பொழு தெல்லாம்
तं सुतं	அந்த புதல்வனை	नन्दामि	உள்ளம் பூரிக்கின்
अलंकृतं	வெளத்தர்ப்பமே உரு வெடுத்துவந்தவனாய்	दर्शनेन	கண்முன் [நேன்.
देवकुमाररूपं	தெய்வமே திருக்குமா ரனாய் உருக்கொண் டவனாய்	दृष्ट्वा पुनः च	கண்டுவிட்டேனென் ருள்
आत्रजन्तं		கிடைத்திருப்பதை	सुवा इव
		भवामि	ஆய்விடுகிறேன்.

विना हि सूर्येण भवेत्प्रवृत्तिरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमितः समीक्ष्य जीवेन्न कश्चिन्निति चेतना मे ॥ १०७ ॥

सूर्येण विना	" வாய் வன் தோற்றம் செய்யாவிடினும்	रामं हि	ஸ்ரீராமரீரயோவென் றும்
वज्रधरेण अवर्षता अपि	இந்திரமுகவானும் மணமுடொழியாவிடி னும்	इतः गच्छन्तं समीक्ष्य तु कश्चिन् जीवेन्न	இங்கிருந்து பெய்கிட்டவனாக அறிந்ததுமே, என்சொரு மணிதனும் அவனவன் தொழிலி லீரான்.
वा	ஒருக்கால்	इति मे चेतना तु	என்பது எனக்கு தெரிந்தவிடுவதே.
प्रवृत्तिः	{ இனங்கள் ஆவரவர்கள் தொழில்களைச்செய் வது என்பது		
भवेत्	இருந்தாலும் இருக் கலாம்.		

विनाशकामामहितामपित्रामावासयं मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं वताङ्केन धृता हि सर्पा महाविषा तेन हतोऽस्मि पोहान् ॥ १०८ ॥

महाविषा सर्पा मोहान् हि	" கொடிய விஷமுள்ள வாப்பமாசிற நீ உன்வம் தெரியாம யினாலேயே	विनाशकामां	அழிவை சங்கலித்து விட்டவனும்
चिरं अङ्केन धृता	இவ்வளவு காலமாய் பக்கலில் போஷித்துவைக்கய் பட்டிருந்தனை.	अहितां अमितां त्वां आवासयं	தூரமொழி நழுவிவ ளாய் சத்ருவாக் கிளக்கும் உண்கிட்டதும் நான் உன்பாவிருந்து கந்தவிட்டேன்.
आत्मनः मृत्युं इव	எனக்கு யான்கிவிட்டவனும்,	तेन यत हतः अस्मि	உதனும் ஐயோ! என் ஒழிந்தேன்.

मया तु रामेण सलक्ष्मणेन प्रशास्तु हीनो भरतस्सह त्वया ।

पुरं च राष्ट्रं च निहत्य वान्धवान् समाहितानां च भवाभिहृषिणी ॥ १०९ ॥

भरतः मया सलक्ष्मणेन	" பாரதன் என்னுனும் சுசந்தமணனுடன் கடிய	वान्धवान् च निहत्य	கண்பார்சியும் ஒடுக்கித் தன்வசமாக் கிக்கொண்டு,
रामेण तु हीनः त्वया सह पुरं च राष्ट्रं	ஸ்ரீராமனுலேயும் கைவல்ய பாரட்டவனும் மகிழ்ந்துகூட மட்டணக்களத்தையும் நாட்டினதும்	प्रशास्तु मम अहितानां अभिहृषिणी च भव	அரசுபுரிந்தவரட்டும். எனது கீதோடுகளுக்கு வாந்தோடும் கிளைவிப் பவனாரியே வாழ்க்து வர.

नृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिहाद्य भाषसे ।

न नाम ते केन मुखाल्पतन्त्र्यधो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ ११० ॥

<p>व्यसन- प्रहारिणि } नृशंसवृत्ते अथ इह यन् वाक्यं भाषसे</p>	<p>“ தருமநெறியை எப்ப டியும் அழுவாவிடமாட் டான் என்கிறதால் மேன்மேலும் என்னை தன்புழுத்தும் கொடிய சண்டாளி இப்பொழுது [மீய! இவ்விதயத்தின் எந்த கற்பனையை கீ கொல்லுகிறாயோ அது</p>	<p>प्रसह्य नाम ते सुखात् दशनाः सहस्रधा विशीर्यमाणाः केन अथः पतन्ति</p>	<p>தராக் கிருதமனைது. அப்படியிருந்தும் உனது வாயினின்றும் பற்கள் ஆயிரம் பெரியகனாகச்சித முண்டு ஏனோ கீமீய உதிர்த் தவிராமலிருக்க கின்றன.</p>
---	---	---	--

न किञ्चिदाहाहितमभियं वचो न वेत्ति रामः परुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे ह्यभिरामवादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणानित्यसंमते ॥ १११ ॥

<p>रामः अहितं अभियं किञ्चित् वचः आह न परुषाणि भाषितु वेत्ति न अभिराम- वादिनि }</p>	<p>“ ஸ்ரீராமன் தருமநெறிக்கு அருத் தமாயிருக்கிறதும் நன்மையை விரைவில் காததுமாகிய ஏதேனுமொரு கொல்லை கொன்னாகே இல்லை. கடுமிக் பற்களை பேச ஆவன் திணையான். எப்படிப்பட்ட வனுடை பவும் மனம் கோ ணுது பேசுபவனும்</p>	<p>गुणानित्य- संमते }</p>	<p>கிரந்தரமாய் ஆசர் விக்க உத்தமகுணக் களைக்கொண்டு வேகத்தாரெல்லா ராலும் கொண்டாட ப்பட்டவனுமாகிய ராமே தோஷ கய் நு ி ब्रवीषि</p>	<p>கிரந்தரமாய் ஆசர் விக்க உத்தமகுணக் களைக்கொண்டு வேகத்தாரெல்லா ராலும் கொண்டாட ப்பட்டவனுமாகிய ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஆபத்தகளை ஏனோ இவ்வண்ண மாய் கீ குறிப்பிடுகின்றனை.</p>
--	--	-------------------------------	--	---

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रपश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता भर्ही व्रज ।

न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं कैकयराजपांसनि ॥ ११२ ॥

<p>प्रताम्य वा } प्रज्वल वा प्रपश्य वा सहस्रशः स्फुटिता भर्ही व्रज वा</p>	<p>“ கீ எல்லவையு நிலை டுமென்றாலும் துன் பழுந்தே இரு நிலைப்பற்றி எதிரு தான்போ வேறு எப்படியாக றும் செந்தூத்தான் ஆயிரம் சிறு காண்டுகளாகி பூசியின் கீ விழுந்துதான் கிட</p>	<p>कैकयराज- पांसनि }</p>	<p>கைகயரன் னர்கன் கு லத்தில் பிறந்த கொ டும்பாபிடுய! எனக்கு அப்பரியமாயிருக்கிற- யாவருக்குமறியுதமா விருக்கிறதான உனது விண்ணப்பத்தை நான் செய்யமாட் டேன்.</p>
--	--	------------------------------	---

धुरोपमां नित्यकलित्स्वन्दं प्रदुषभावां स्वकुलोपवातिनीम् ।

न जीवती त्वां विपहेऽमनोरमां दिव्यजाणां हृदये सवन्धनम् ॥ ११३ ॥

नित्यं	"எப்பொழுதும்	धुरोपमां	கூரிய பரணத்திற்
असप्रियंवदां	வந்தவையாய் சபாபாய்		கொய்யாலைவதாய்க்
	கொசுவந்தவையாய்,	दिव्यजाणां	குக்கொரியக்க
प्रदुषभावां	ஆவட்ட ஸ்ரீகுதயமு		{ கணவளிடத்தில் ஆண்
	கையவனாய்,	अमनोरमां	{ புறம்புகைகடைய ஓழி
स्वकुलोपवातिनीं	{ எனது குணத்தைக்கொ		{ தக்கொட்டபகைவாட்
	கொண்டதென்கொ	त्वां	சபாபாய்
	காமபாய வறவாட்டு	जीवती	உண்கை
	கொட்டவனாய்,	विपहे न	உயிருடனிருக்கின்ற
सवन्धनं	உயிர் வதிகிருக்கிற		வகைய
	கொ அநாகிற		கான் பார்த்தொட்
हृदये	ஹிருதயத்தை		கிடன்.

न जीवितं भेदभित् कुतः पुनः सुखं विनास्वजेनात्मवतः कुना रतिः ।

पमाहितं देवि न कर्तुमर्हसि स्पृशामि पादावपि ते प्रणीद मे ॥ ११४ ॥

अत्मजेन	"எனது புதல்வன் என	आत्मवतः	{ கொடுத்திருக்கிற
विना			
	யத்திற் பகைத்திற்		{ கையெய ஆராய்கு
पुनः	அதன்கொல்		{ கருமெய் பூவாக
सुखं	மனவ்வகைவந்த	मम	உட்குள்
कुतः	எனது	अहितं	கவக்கு
रतिः	இனி எது? [பகை	कर्तुं	பிரயமிண்கிருக்கிற
कुसः	வா தவ்வயமென்பது	मे	பெற
मे	இனி வாகொட்டிருக்கிற	पादौ	கொ
जीवितं	எனது	अपि स्पृशामि	கொய்ய
भित् न	உயிர்	मे	உண்கு [பந்து.
इवि	கொண்ட	प्रणीद	பாகக்கொல்
	கொண்ட		கொடுக்கொடு
	கொண்ட		கொடுக்கொடு

स भूमिपाशो विरूपन्नान्धवत्स्त्रिया मृहीतो हृदयेऽतिमात्रया ।

पपात देव्याश्शर्षां मन्त्रास्त्रिाकुमारसंस्पृश्य यथाऽऽतुरस्तथा ॥ ११५ ॥

सः	சரீ	यथा तथा	கொண்ட
भूमिपाशः	கொண்ட	विरूपन्	கொண்ட
	கொண்ட	दस्याः	கொண்ட
हृदये मृहीतः	{ கொண்ட	मन्त्रास्त्रिा	{ கொண்ட
	{ கொண்ட	इषी	{ கொண்ட
अतिमात्रया	கொண்ட	शशौ	கொண்ட
स्त्रिया	கொண்ட	असंस्पृश्य	கொண்ட
अनाथवत्	கொண்ட	पपात	கொண்ட
आतुरः	கொண்ட		கொண்ட

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अथोष्वाकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

त्रयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் || 13 ||

पुनः कैकेयीप्रसादनम्—மறுபடியும் கைகேயியை ஸமா தானம் செய்வது.

अतदहं महाराजं शयानमतथोचितम् । ययातिमिव पुण्यान्ते देवलोकात्परिच्युतम् ॥ १ ॥

अनर्थरूपाऽसिद्धार्था हर्षात्ता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥ २ ॥

अनर्थरूपा	{ ஆபக் து க்கென்றே உருவு எடுத்த வந்த வனும்,	देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்றி
असिद्धार्था	{ நிலாயமில்லாததை நிலாயமாய் ஸ்தாபிக்க வல்லவனும்,	परिच्युत	தள்ளப்பட்ட
अर्षिता	நாண்மென்பகையே	ययाति इव	யயாதியைப்போலவே
भयदर्शिनी	விடவொழிந்தவனும்	शयानं	தனரயில் விழுந்துகி
अङ्गना	மணமிரங்கும்படி செய்	अतथोचितं	டக்கிறவரும்
पुण्यान्ते	பெண்பிள்ளையாகு	त	ஆப்படியிருக்கத்தகா
	மணம்	वरं	தவருமான
	புண்ணியத்தின் முடி	महाराजं हि	அந்த
	வில்	पुनः एव	உத்தம
		अतदहं	சக்கிரவர்த்தியாரையே
		आकारयामास	முன்னிலுமதிகமாய்
			வரம்புகடந்து
			பின்வருமாறு நிர்பந்
			தித்தர்ள்.

त्वं कथ्यसे महाराज सत्यवादी दृढव्रतः । मम चेवं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥ ३ ॥

महाराज	சக்கிரவர்த்தியாரே !	मम	எனக்கு
त्वं	நீர்,	वरं	வற்களவே தரணம்
सत्यवादी	வாய்மெய்யானவரென		செய்துவிட்டதாகிய
	வும்	इमं	இதை
दृढव्रतः	தருமநெறி நழுவுவர்	कस्मात्	எக்காரணத்தாகக்
	டாதவரெனவும்		கொண்டு
कथ्यसे	புகழப்படுகிறீர்,	विधारयितुं	கொடுக்காமலிருக்க
च	ஆப்படியிருத்தம்	इच्छसि	நீர் நினைக்கின்றீர்? "

एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः कुद्रो मुहूर्तं विद्वलन्निव ॥ ४ ॥

कैकेय्या	கைகேயித்தளையா ரால்	विद्वलन्	ஒன்றும்சொல்லாதெ
एवं	போற்கண்டவண்ண		ரியாதவராகி
उक्तः	சொல்லியதற்குக்	ततः	அதன்பேல்
	திருச்செவிகாற்றிய	कुद्रः	மனதில் பயம் விளை
दशरथः	தசரத		விக்கின்றவராகி
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	तु	இவ்வியல்பத்தில்
तदा	அதனால்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி
मुहूर्तं इव	சற்றுநேரம் பரத்திரம்		ந்தார்.

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । हन्तानार्ये मयामित्रे सकामा सुखिनी भव ॥ ५ ॥

அமாவே	" தீயநூழ்க்கமுண்ட	मयि	நான்
मम	எனக்கு [உய்ய!]	मृते	இறந்தபின்னர்
अमित्रे	பணகயானவனை!	सकामा	மீண்டுர் தம்மைக்கடப்ப
मनुजपुङ्गवे	புருஷோத்தமனுரை		பெற்றவனாய்
रामे	ஸ்ரீராமன்	हन्त	அடிவகடந்து
वनं	காட்டிற்கு	सुखिनी	உள்ளம்முடித்தவனாய்
गते	வசூலிடவும்	भव	நீ யாழ்க.

स्वर्गोऽपि खलु रामस्य कुशलं देवतैरहम् । प्रत्यादेशादभिहितं धारविष्ये कथं वत ॥ ६ ॥

स्वर्गे अपि	" சுவர்க்கத்திலும்	अहं	நான்
दैवतैः	தேவர்களால்	कथं	தருமவிருத்தமில்லாத
प्रत्यादेशात्	தெய்வசக்தியால்	धारविष्ये	பாடியிருக்குமெனத்
रामस्य	ஸ்ரீராமனது		பதிலாய் சொல்ல
कुशलं खलु	சுகலச்சைதப்பற்றிய	वत	முடியும்?
अभिहितं	கேழ்வகைக்கு		ஐயோ! அங்கும் கஷ்டமே!

कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्याः	" கைகையிக்கு	प्रव्राजितः	அனுப்பப்பட்டான்
सत्यं	செய்திருந்த வாக்ரு		என்று
	சுத்தத்தை	अवीमि यदि	நான் பதில்சொக்து
			கிட்டுறன் என்றால்
प्रियकामेन	{ கெட்டபடியே செய்ய வேண்டியவனுரை என்னால்	एतत्	இந்த
रामः	ஸ்ரீராமன்	तत्	அது
वनं	அரண்யத்திற்கு	असत्यं	{ உதன்றில் சொழியும் எட்ட சொல்லுகு கிட்டுறமாக
		भविष्यति	உருள்.

अपुत्रेण मया पुत्रः श्रमेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥

सः	" அந்த	श्रमेण	பாசத்தால்
महान्	மஹானும்	पुत्रः	திருக்குமாரனாய்
महाबाहुः	மஹாபாகுமாரனாய்	लब्धः	அடையப்பட்டான்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	मया	என்னால்
अपुत्रेण	மக்கட்பிரதில்லாத	कथं	எப்படி.
मया	என்னால்	त्यज्यते	தூரத்தில் சொல்லி
महता	மஹத்தான		ஊடகொடுக்கமுடியும்?

शूरश्च कृतविद्यश्च भितक्रोधः क्षमापरः । कथं कथञ्चपत्राक्षो मया रामो विवास्यते ॥९॥

கமலபலாஷ: "தாமரை இடம்போய்
 தகைகளுற்றவனும்
 கृतவித்ய: ஸகலவித்யைகளின் க
 ணைகளைக்கண்டவனும்
 சூர: சூரனும்
 ச அப்படிதிருந்தும்
 விதக்ரோ: சிதர்பீகெப்பவும் கோ
 பம்பாராட்டாதவனும்

क्षमापर: च { பிறர்கள் செய்யு மபசா
 ரங்களை யெல்லாம்
 மன்னிப்பதையே வி
 ருதமாய்க்கொண்ட
 ராம: ஸ்ரீராமன்
 मया என்னால்
 कथं எப்படி
 विवास्यते வனவாசத்திற்கனுப்
 பப்படுவான்?

कथमिन्दीवरश्यामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिराममदं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥

இ:வீ:வர:ஷ்யாம் { "கருநெய்தல் தோன்ற
 சயாமள வர்ணத்தி
 ருமேனியனும்,
 दीर्घबाहुं { முழங்காலனவு நீண்ட
 திருத்தோள்களையு
 ளையவனும்,
 महाबलं தனிவீரனும்,

अभिरामं { ஒப்புயர்வில்லாத
 வெளநகர்யமுடைய
 கானுமான
 रामं ஸ்ரீராமனை
 अहं நான்
 कथं எப்படி [ஊக்கு
 दण्डकान् தண்டகாரணயங்க-
 प्रेषयिष्यामि ளுரத்திவிடுவேன்?

सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च । दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥

दु:खै: "கஷ்டங்களால்
 अनुचितस्य அணுகப்படாமலிருந்
 தவனும்,
 सुखानामेव ஸுகங்களுக்கு மரத்
 திரம்
 उचितस्य உரியவனும்,

धीमत: தீமனனுமான
 रामस्य च ஸ்ரீராமனுக்கும்
 दु:खं கஷ்டமென்பதை
 कथं नाम எப்படித்தான்
 अनुपश्येयम् நான் மனதில் நினை
 தது சலிப்பேன்?

यदि दुःखमकृत्वाऽद्य मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखार्हस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥

अदु:खार्हस्य "கஷ்டங்களுக்கு
 அனர்த்தமான
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு
 दु:खं கஷ்டத்தை
 अकृत्वा நியமிக்காமலே
 अद्य இப்பொழுதே

मम எனக்கு
 संक्रमणं பாலோகப்பாப்தி
 भवेत् यदि கிடைத்துவிடுமாகில்
 तत: அப்பொழுது
 सुखं மனத்திருப்தியை
 अवाप्नुयाम् நான் பெறுவேன்.

नृशंसे पापसङ्कल्पे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि मियं योजयसे मम ॥१३॥

पापसङ्कल्पे { "தீயத்தொழிலுக்கு
 சங்கல்பம் செய்து
 விட்ட
 नृशंसे சவுஇசக்கமில்லாத ம
 றறசண்டானியாகிய
 कैकेयि கைகேயி!
 मम எனக்கு

प्रियं அருமைமயானவனும்
 सत्यपराक्रमं { எனக்குமெக்காலத்தி
 லும் விண்போகாத ப
 ராக்கிரமசாலியுமான
 रामं ஸ்ரீராமனை
 विप्रियेण மதறாகஷ்டத்துடன்
 किं ஏன்
 योजयसे பிணைத்துவைக்கிறாய்?

अकीर्तिरनुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥ १४ ॥

मे च	" எனக்குமே	अकीर्तिः	அபகீர்த்தியும்
लोके	உலகில்	परिभवः	பரிபவமும்
अनुला	மகந்தான	ध्रुवः	இனி வப்பலும் வழல் குள்."

तथा विलपतस्त्वस्य परिभ्रमितचेतसः । अस्तपभ्यागमत्सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १५ ॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	तस्य च	அவருக்கும்
परिभ्रमितचेतसः	சுருங்கிய மனமுடைய வராய்	सूर्यः	சூரியமாகவான்
		भरतं	அன்புதகிரியை
विलपतः	{ ஒரு விவரத்தையே பலவாறும் பேசிக் கொண்டிருந்த	अभ्यागमत्	அடைந்தான்
		रजनी	இரவு
		अभ्यवर्तत	வந்தது.

साऽत्रियामा तथार्तस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता । राज्ञो विलपमानस्य न व्यभासत शर्वरी ॥

तथा	அப்படியே	चन्द्रमण्डल-	} சந்திரமண்டலத்தால்
भातेस्य	கவந்தப்படும் மனத் தராய்	मण्डिता	
विलपमानस्य	கண்ணீர் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த	सा शर्वरी	அந்த சூரவ
राजः	சக்கிரவர்த்தியாரை	अत्रियामा	பலவாறும்சொல்லியதாய்
		व्यभासत न	முடிவையடையாதினில்.

तथैवोष्णं विनिश्वस्य वृद्धो दशरथो नृपः । विद्वन्पार्तिवदुःखं गगनासक्तलोचनः ॥ १७ ॥

वृद्धः	வயது முதிர்ந்தவர	गगनासक्तलोचनः	} ஆகாசத்தைப் பார்த்த
दशरथः	தசரத [விய	तथा एव	
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःखं	மதறாசக்டமாய்
भातेवत्	மிக்க மனம் கொண்ட	विद्वन्	பெரும்புலனாகித்தறிஞர்.
उष्णं	உஷ்ணமாக [வராய்		
विनिश्वस्य	பெரும்புலனாகிட்டுக் கொண்டே.		

न प्रभाते तवैच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे । क्विपतां मे दया भद्रे मयाऽयं रचितोऽञ्जलिः ॥

नक्षत्रभूषणे	" நக்சத்திரங்களை அணிந்து விளக்குகின்ற	मया	என்னால்
निशे	இரவே!	अयं	இந்த
तव	உவங்கு	अञ्जलिः	பார்த்தணியானது
प्रभाते	அருமிணுதயத்தை	रचितः	செய்யப்படுகிறது.
इच्छामि न	நான் வேண்டவில்லை.	मे	என் விவரத்தில்
भद्रे	கடத்ததை அளிக்கும் தயானே!	दया	அனுக்கீர ஹமாளது
		क्विपताम्	செய்யப்பட்டும்.

अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहपिच्छापि निर्घृणाम् । नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् ॥

अथवा "அல்லாவிட்டால்
शीघ्रं சீக்கிரமே
गम्यतां கழிந்தவிடுவாயாக.
महत् வலிந்தமுடியாத
व्यसनं மனவருத்தம்
यत्कृते எனாராவே அந்த

निर्घृणां கடினசித்தமுடைய
வனும்
नृशंसां கண்டாளியுமாகிய
कैकेयीं கைகேயியை
द्रष्टुं கண்முன்பார்ந்துக்
अहं நான் [கொண்டிருக்க
इच्छामि न பொருதேன்."

एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः । प्रसादयायास पुनः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார
एवं மேற்கண்டவண்ண
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு, [மாய்
ततः அதன்மேல்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்ந்து
पुनः அப்படியிருந்தும்
संयताञ्जलिः { கைகட்பரியவண்ணமே
பிரார்த்திக்கின்றவ
ராய்

प्रसादयायास { நல்லவார்த்தைகளைக்
சொல்லி மனமிரங்க
வேண்டினார்.
च அன்றியும்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்ந்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः । प्रसादः क्रियतां देवि भद्रे राज्ञो विशेषतः ॥

भद्रे "எப்பவும் கண்ணையே
காடிய
देवि மனைவாட்டியே
साधुवृत्तस्य ஸத்தியஸந்தனும்
गतायुषः வயதுசாய்ந்தவனும்
दीनस्य கஷ்டத்தைநீளிருப்ப
வனாய்

विशेषतः முக்கியமாய்
त्वद्गतस्य உன்றையே கதியாய
டைந்தவனும்
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாயுழி,
ருக்குமெனக்கு
प्रसादः அனுக்கிரஹமானது
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

शून्ये न खलु सुशोणि मयेदं समुदाहृतम् । कुरु साधु प्रसादं मे वाले सहृदया ह्यसि ॥

सुशोणि "கல்லவழிநாடும்
வாலே { நல்லது பொல்லாது
அநியாதபெண்ம
ணியே!
मया என்றால்
इदं இது
शून्ये { சொன்னபடி செய்து
முடிக்கிறதில்லை என்
கிற உத்தேசத்தில்
समुदाहृतं न வாக்களிக்கப்பட
வில்லை.

खलु அப்படியிருந்தாலும்
मे என்கிறபடித்தில்
प्रसादं அனுக்கிரஹத்தை
साधु எனக்கு வேண்டியிரு
க்கின்றபடியால்
कुरु நீ செய்யக்கடவாய்.
हि என்றால்
सहृदया { கான்படும் தருமசங்க
டத்தை உள்ளபடி
அறிகின்றவனாக
असि நீ இருக்கின்றனை.

प्रसीद देवि रामो मे त्वदत्तं राज्यपव्ययम् । लभतामसितापाङ्गे वशः परम्वामुहि ॥

असितापाङ्गे	{ " நல்ல மனம் திரு நூற்றதாய் நன்ற தடுமாறியிடப்பட்ட	राज्यं	ராஜ்யத்தை
देवि	மகிளையாட்டியே!	अप्ययं	சாக்ஸதாய்ப்பும்
मे	என் னிஷயத்தில்	वशः	உக்குலேவியே அளித் தருளப்பட்டதாயும்
प्रसीद	நீ மனமிரக்கு	लभतां	அடைபட்டும்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	परं	நூப்புயர்வினாத
		वशः अवाप्नुहि	புகழை நீ பெறுவாய்.

मम रामस्य लोकस्य गुरुणां भरतस्य च । मियमेतद्गुरुभ्राणि कुरु चाकमुखेक्षणो ॥ २४ ॥

आरामुखेक्षणो	{ " பிரசன்னமுகமுடைய யவனாய் சச்சுணைப் பிரையதுவந்தவனோ!	गुरुणां	குரர்களாகலுக்கும்
गुरुभ्राणि	{ "மகாராஜ்யம் பிரசந் பட்ட சன்மார்த்தமு டையவனோ!	भरतस्य	பரதனுக்கும்
मम	எனக்கும்	राजस्य	ஸ்ரீராமனுக்கும்
		लोकस्य च	உருகருகோ
		मियं	நீ தவரமாய் நுக்கிற
		एतत्	இதை
		कुरु	நீ செய்யக்கூடவை*

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा ताम्रक्षणस्याशुकलस्य राजः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तृशोसा न चकार वाक्यम् ॥ २५ ॥

विशुद्धभावस्य	{ தழுமிடுநறி தழுவாள் டக்கடாடுகனும் சித் தமுடையவனும்	करुणं	மனதைக்கவரும்வன் ணையிருக்கிற
राजः	சக்கிரவர்த்தியாரும்	विलापं	கொலலுக்கு
भर्तुः	கணவனுடைய [சில	श्रुत्वा	சாதுகொடுத்த
ताम्रक्षणस्य	கண்கள் சிவந்து	दुष्टभावा	தீமையில் மனத்தை எய்திவிட்ட
अशुकलस्य	கண்ணீர் பெருகவிட்ட டவராய்	भर्तृशोसा	நாருண்மம் தவரர் கூட அவன்
विचित्रं	கன்வரர் ததைவரயிருக்க கிறதும்	वाक्यं हि	பாடுகாடுபதிலையும்
		चकार न	கொடுக்காள் கலை.

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः मियामदुष्टां प्रतिकूलभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसङ्गो निपपात दुःखितः ॥ २६ ॥

ततः पुनः	அதனாலும் [பார்	पुत्रस्य	புத்திரனுக்கு
सः राजा	ஆந்த சக்கிரவர்த்தி- துஷ்டஸ்வராவம் தன் னிடத்திலுண்டென் பதை நு தவரையிலு ம் வக்கரனத்திலும்	विवासनं प्रति	விவாசனத்தைபும்
अदुष्टां	காட்டியிரா தவரரை மனக்கொடுகா துண் வரையில் நடந்தவர்க தவரனுமாயிய குகலி யுடையவரையவைக்க புதுத்தி கா கிண்கி யவரையிருக்கையும்	पुनः समीक्ष्य	எனக்கண்கண்ணீர்
विषां		दुःखितः	மனமிகவும்படுகின் றவராய்
प्रतिकूल- भाषिणी		मूर्च्छितः	{ குளிசான்ன செய்கிற கொண்டுதெரியாத வராய்
		विषङ्गः	நர்ணயமுடந்தவரர்கி
		क्षितौ	கெழும் தவரையில்
		निपपात	படுத்துக்கிடந்தார்.

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्वसतो मनस्विनः ।

विबोधयमानः प्रतिबोधनं तदा निवारयामास स राजसत्तमः ॥ २७ ॥

मनस्विनः	{ எப்படியானாலும் தரு மகசூதை ஏற்படக் கூடாதெனும் நிச்சய முண்டாவதும் மேற்கண்டவண்ண மாய்	निशा इव घोरे जगाम तदा	{ இரவு எல்லாமும் வெளுகப்பட்டமாய் கழிந் துப்பொழுது [தரு. குளிலெழுப்பும் வந்தி களில் முழக்கம் கா தில் விழுந்த
इति		विबोधयमानः	{ அந்த ராஜேசத்தமர் வந்திகளின் புகழை வேண்டாமென்று நிறுத்தச்செய்தார்.
श्वसतः	சுவாசம்செய்த	सः	அந்த
व्यथितस्य	துடர்ப்பட்டுக்கொண் டிருந்தவருமான	राजसत्तमः	ராஜேசத்தமர்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாகுக்கு	प्रिवोधनं	வந்திகளின் புகழை
सा	அந்த	निवारयामास	வேண்டாமென்று நிறுத்தச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 2962.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 607.

चतुर्दशः सर्गः—பதிகாலாவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्—ஸ்ரீராமரையழைக்க சுமந்திரரையனுப்புவது.

पुत्रशोकादितं पापा विसर्जं पतितं भुवि । विवेष्टमानमुद्गीक्ष्य सैश्वकमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

पापा	{ ஆபத்திற்கென்றே அகழதைபோட்டுக் கொண்டுவிட்டவனா அவள் [கிய	विस्तं	மெய்மறந்தவராய்
सा		भुवि	பூமியில்
उद्गीक्ष्य	தீர்க்காமலோசனை செய்து,	विवेष्टमानं	சுருண்டு
		पतितं	பட்டுத்துக்கிடந்த
पुत्रशोकादितं	{ புத்திரனுக்கிற்பட்ட குக்கும் கஷ்டக்கால் அபா முநிறிருந்தவ ராய்	पश्वकं	{ இசைவா குவம்ச சக்கி ரவர்த்தியாரைப் பா ரித்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பேசினான்.

पापं कृत्वैव किमिदं मम संश्रुत्य संश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥

मम	எனக்கு	सन्नः	அசைவற்றவராய்
संश्रवं	கொடுப்பதாக வாக்கு தத்தந்தை	शेषे	நீர் படுத்துக்கிடக்க கின் தீர்.
संश्रुत्य	பிரதிக்கூறுசெய்து கிட்டு,	कि इदे खं	இது என்ன நியாயம்? தீர்
क्षितितले	தரையில்	स्थित्यां	தருமமொன்றில்
पापं	அப்பமானதை	स्थातुं	நிலையாய் நிற்க
कृत्वा इव	பெரிதாய் பாராட்டிய வண்ணமே,	अर्हसि	மனதைச் கொணுத்கூ வீராக.

आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्मविदो जनाः । सत्यमाश्रित्य हि मया स्यं च धर्मं प्रचोदितः ॥

धर्मविदः	" தருமத்தின் சீபுணர்	मया च	என் னுடைய
जनाः	ஐயக்கள் [கனாகிய	सत्यं	வாக்கு, க, க, கம் ரெய்
सत्यं हि	சொன்னகொல் தவறு என ஓண்டையே	आश्रित्य हि	சொந்தொண்டி தந்தி வி
परमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मं	தருமங்கு க்கு கிவ்வா, க மயகிய
धर्मं	தருமமென்று [தான	प्रचोदितः	தொண்டி + சீகொண்டைய படுகின்றி.
आहुः	கொல் ஓகின்றார்கள்.		
स्यं	நீர்		

संश्रुत्य शैव्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पक्षिणे राज्ञा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

जगतीपतिः	" ஜெகதாசனக	स्वां	தனது
राजा	சக்கிரவர், த்தியாய	तनुं	தென்தனக
शैव्यः	சீயி என்பவர்	प्रदाय	மடைகிதா,
श्येनाय	பருந்தென் னாய்	उत्तमां	உத்தம
पक्षिणे	பறவைக்கு	गतिं	ககிணை
संश्रुत्य	வாக்களித்தா,	जगाम	மடைகதார்.

तथा ह्यलर्कस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे । वाच्यमानः स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमना ददौ ॥

तथा	" அதேவண்ணமாய்	वाच्यमानः	{ பிரைத்திக்கம்பட்டு வாக்கு, தக்கா, ரெய தயார்
तेजस्वी	மறறாதேஜஸ்வியாகிய	अविमनाः	அகவிழ்கியகடவா
अलर्कः	அலர் க்கொன்ற ராஜ பீஷி	स्वके	தனக
वेदपारगे	வேதங்களின் கரைக கொக்கண்ட	नेत्रे हि	துருவண்கினை
ब्राह्मणे	ஓர்ந்தனனுக்கு	उद्धृत्य	உத்தக,
		ददौ	கடைகதார்.

सरितां तु पतिः स्वल्पां मयादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधोत्सपये वेदां स्वां नान्वितंते ॥

सरितां पतिः	" ஸமுத்திரம்	समने तु	{ தயாகாலனா, சீபுணர் ணவர் ஆகிய தென நுருசயகத்தி ஓங்கட
सत्यं	தான் செய்த வாக்கு ககிதக்காத	स्वां	தனது
अन्वितः	ஆணுகைய க்கின்றதாய்	मयादां	என்னைவாகிய
सत्यानुरोधान्	{ சொல்லுகொல் தவறு கடவாதெனவா, தரும கி கொண்ட	वेदां	கரைகைய
		नान्वितंते न	கடைகதாரென.

सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्ये धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनावाप्यते परम् ॥७॥

सत्यं	“ ஸத்யமென்பது	प्रतिष्ठितः	நினைபெற்றிருக்கின்
एकपदं	எககபடமாகிய	सत्यं	ஸத்தியம் [மது.
ब्रह्म	‘து’மென்பது.	अक्षयाः	ஒருந் / ஒருபழியாத
सत्ये	ஸத்யமென்றில்	वेदाः	வேதங்கள்.
धर्मः	{ மன்கு புருஷார் க்தல் களைத்தரும தரும மனது	सत्येन एव	ஸத்யமென்றே
		परं	மேகந்தம் [தான்
		अवाप्यते	வாய்க்கின்றது.

सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मो धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥८॥

सत्तम	“ தருமோத்தமமே !	यदि	ஆகில்,
वरदः	{ னாக்குதர்தம்மென்று மெட்டைக கத்தரும வேண்டியவாக	सत्यं	சத்தியத்தை
असि	கீர் இருக்கின்றீர்.	समनुवर्तस्व	நீர் தவறவிடாதனாக
धर्मो	தருமத்தில்	सः	அந்த [டிக்கக்கடவீர்.
मतिः	மனம்	वरः	வரக்குத்தமமென்று
धृता	நினைபுள்ளதாக	मे	எனக்கு
		सफलः हि	கைகடினதாகவும்
		अस्तु	ஆகட்டும்.

स्वधर्मस्याभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रजाजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥

स्वधर्मस्य	“ உமது தருமத்திற்கு	अभिचोदनात् एव	கரியான நிதியாவிருக்
अभिकामार्थं च	{ அசஞ்சலப்பற்று வை த்திருக்கின்றிவெண் கிறபடியாலும்	प्रजाजय	கின்றபடியாலும்
सुतं	புதல்வனாகிய	अहं	கீர் கரட்டிற்கண்பரி
रामं	ராமனை	त्वां	நான் [விடக்கடவீர்.
मम	எனக்கு	खलु	உம்மை
		ब्रवीमि	மூன்றுதரம்
			விச்சயமாய் எச்சரிக்க கின்றேன்.

समयं च ममायेंमं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्त्वा परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

आर्थं	“ பூஜ்யமே !	यदि	என்கிறபடியத்தில்
मम	எனது	ते	உமது
इमं	இந்த	अग्रतः	எதிரிலேயே
समयं	வேண்டுகொண்ட	परित्यक्त्वा	உபேகழிக்கப்பட்டவ ளாகிய நான்
त्वं	நீர்	जीवितं	உயிரை
करिष्यसि न	கொண்டாழைக்கிதி கிண்கிண	परित्यक्ष्यामि	மாய்த்துக்கொள்ளு வேன்.”

एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत्याऽमुन्मीकुं वन्दिरिन्द्रकृतं यथा ॥

கேகேய்யா	கைகேய்யாதேவியாரால்		
निर्विशङ्कया	{ உன்னைத்தில் நானொடு எப்பணதையே தென் ளாமல்	इन्द्रकृतं	{ ஈர் கிருஷ்ணபகவான கா லாபனாவதாரத் தில் உடே நதிரனாய் வினங்கியவரால் ஏற் பட்ட
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	पाशं	தருமசங்கடத்தில்
प्रचोदितः	மாய் நிர்பந்திக்கப்பட்டவ	यथा	எவ்வண்ணமோ
राजा	ராஜிய	उन्मीकुं	அவ்வண்ணமே
वन्दिः	சக்கிரவர்த்தியார், மஹாபலிசக்கிர	अशकृत् न	செய்யாதாபதற்க கிட
	வந்தி		முடியாதிருந்தார்

उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तरं यथा ॥१२॥

सः वै	அவரும்	परिस्पन्दन्	மயிச்சின்றது
धुर्यः	ஓர் வஞ்சு	यथा	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
उद्भ्रान्तहृदयश्चापि	{ தகத்தடியில் கட்டப் பட்டு தனியில் இரு ப்பு முன் பதிக்கப்ப ட்ட மாதோட்டும் தார்க்குச்சியால் குத்தப்படுகையில்	विवर्णवदनः च	முககாந்திருக்கியவ ராயும்
विवर्णवदनोऽभवत्		उद्भ्रान्तहृदयः अपि	குழம்பியவனத்தார டம்
		अभवत्	தன்புற்றார்.

विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यामपश्यन्निव भूमिपः । कृच्छ्राद्धैरेण संस्तभ्य कैकेयोमिदमववीत् ॥

कृच्छ्रात्	"அணலுறவாமாபிடுக ளும் மணலிவதனையால்	भूमिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
विह्वलाभ्यां	{ கண்ணீர் தளராதளர வாய் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருந்த	धैरेण	மாரக்கிரமத்தால்
नेत्राभ्यां च	இருகண்களாலும்	इव	ஒருவாரும்
अपश्यन्	விழித்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்த	संस्तभ्य	மணசை தெரிநிக் கொண்டு
		कैकेयो	கைகேய்யவரால்
		इदं	பின்வருமாறு
		अववीत्	விழித்தார்

यस्ते मन्त्रकृतः पाणिरसौ पापे मया धृतः । तं त्यजामि स्वजं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥१३॥

पापे	"அடி பாபி!	तं च	அதைமும்
असौ	அக்னிமுன்	तव	உன்னைத்திலும்
मन्त्रकृतः	மந்திர பூர்வகமாய்	स्वजं	எனக்குப்பிறந்த
यः	எந்த	पुत्रे एव	புதல்வனையும்
ते पाणिः	உனது கரம்	त्वया सह	உன்ஜோடுகூடவே
मया	என்னால்	त्यजामि	என் விட்டுவிடுகி
धृतः	பற்றப்பட்டதோ		மேன்.

प्रयाता रजनी देवि सूर्यस्योदयनं प्रति । अभिषेकं गुरुजनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥

देवि "தேவி!
 रजनी இரவு
 प्रयाता கழிந்தது.
 सूर्यस्य சூரியபகவானின்
 उदयनं உதயமாளும் வேளை
 गुरुजनः குலகுல [வந்ததும்]

ध्रुवं { ஏற்கனவே நிச்சயிக்க
 ப்பட்டு நியமனம் பெ
 ந்ததராயிருக்கின்ற
 अभिषेकं प्रति பட்டாபிஷேகத்திற்
 मां என்னை [காக்
 त्वरयिष्यति விரைவுபடுத்துவார்.

रामाभिषेकसंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् ॥

रामाभिषेक- } "ஸ்ரீராமனது பட்டா
 संभारैः } பிஷேகத்திற்கென்ற
 मृतस्य இறந்துபோன [ண்டு
 मे எனக்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்
 तदर्थं அதற்கு பதிலாய்

उपकल्पितैः { இப்பொழுது ஆகவே
 ண்டிய காரியத்திற்கு
 வேண்டியவைகளாய்
 सलिलक्रियां க்கொண்டு
 कारयितव्यः ராமனைக்கரியத்தை
 செயலிக்கப்படவேண்
 டியது.

सपुत्रया त्वया नैव कर्तव्या सलिलक्रिया । व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिषेचनम् ॥

अशुभाचारे "கடாஒழுக்கமுண்ட
 याम्य! யாய்!
 रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமனது பட்டாபி
 व्याहन्तासि)) தடுத்துவிட்டவளாக
 यदि) நீ ஆகின்றாயென்ற
 कारणத்தால்
 सपुत्रया உன் புதல்வனோடு
 கூடிய

त्वया உன்னாலே
 सलिलक्रिया) பிரேதத்தைத் தொடு
 एव) தல் ஆசெனசம் முத
 लीय பிரேதனிருத்ய
 ममोन्पदेत மென்பதே
 कर्तव्या न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
 தில்லை.

न शक्तोऽद्यास्म्यहं द्रष्टुं दृष्ट्वा पूर्वं तथासुखम् । हतदृषे निरानन्दं पुनर्जनमवाङ्मुखम् ॥

पूर्वं "இதுவரையில்
 जनं ஜனத்தை
 तथासुखं அப்படி ஸந்தோஷக்
 कलौयुदयतாய் கலையுடையதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
 पुनः அதற்கு விரோதமாய்
 अद्य இப்பொழுது

हतदृषे ஆசை ஒழிந்ததாய்
 निरानन्दं உதஸாஹமொழிந்த
 ताय
 अवाङ्मुखं द्रष्टुं முகம் வாடியதாய்
 अहं நான் [பார்க்க
 शक्तः अस्मि न சக்தனாகஇல்லை."

तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः । प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥

तथा அங்குலண்ணமாய்
 तां அவளுடன்
 ब्रुवतः பேசிக்கொண்டிருந்த
 तस्य அதை
 महात्मनः மஹாத்மாவான
 भूमिपस्य சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

चन्द्रनक्षत्र-) சந்திரனையும் நகர்த்தி
 शालिनी) ரங்கனையும்மணிக்
 கிளக்கிய
 शर्वरी இரவு
 पुण्या நல்லவேளைமாய்
 प्रभाता பொழுது விடிந்தது.

ततः पापसमाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमुच्छिता ॥

ततः	அதன்மேல்	रोषमुच्छिता	கொடும் தகைக்கெறிய
पापसमाचारां	{ பாபத்திற்கிடம் கொ இக்கொண்ட அகலமு ண்டவயலும்,	पार्थिवं	வந்தவர் த்தியானாய பரந்தது
वाक्यज्ञा	பொருள்தில் டகா சரமர்	पुनः	முன்னி ழுக்கிரமாய
कैकेयी	த்தியானாஹிபாயக்ய கைகேயிடுதகியர்	परुषं	புன்வரும் கடுமைமாய
		वाक्यं	கொண்ட [பிருக்கும்
		उवाच	சொல்லும்.

किपिदं भापसे राजन्वाक्यमद्भरुजोपमम् । आनायशितुमक्रिष्टं पुत्रं राममिहाहमि ॥ २१ ॥

राजन्	* சக்கிரவர் த்தியானி!	अक्रिष्टं	சுதற்கும் சரியாத
इदं किं	என்ன இது?	पुत्रं	புத்தனாயகொ
अद्भरुजोपमं	உட்கைய சினக்குட வண்ணமரபிருக்கும்	रामं	ராமரை
वाक्यं	புறமொழியை	इह	இஹ
भापसे	கொண்டறிக்கொண்ட புருக்கின் தீர்.	आनायशितुं	கொண்டிடுக
		अहमि	கடவி

स्थाप्य राज्ये मम सुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च पां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यामि॥

रामं	* ராமரை	मां	எனக்கு
वनेचरं	வனவாசியாக	निःसपत्नां	கிராமவர் ஒருவரு மின்றதவண்ணமாய்
कृत्वा	செய்துகிட்டு,	कृत्वा	கொடுத்த.
च	அதன்மேல்	कृतकृत्यः	{ தருமென்றி சமுதாயவ ண்ணமேனப்பயம்பட இது கொண்டவரால்
मम	எனது	भविष्यामि	{ இவர்க்கும்
सुतं	குமாரகன்		
राज्ये	ராஜ்யத்தின்		
स्थाप्य	பட்டம் கட்டகிட்டு.		

स नुच इव तीक्ष्णेन प्रतोदेन हयोत्तमः । राजा प्रोदितोऽभीक्ष्णं कैकेर्यामिदमब्रवीत् ॥

सः	சுத	प्रोदितः	சூண்டப்பட்டதமாய
राजा	சக்கிரவர் த்தியானி	हयोत्तमः इव	கிய உயர்ந்த குதிரை
तीक्ष्णेन	கருக்குண்டர்க்கக் க	कैकेयी	கொண்டவராகி
प्रतोदेन	நிண்ட சவுக்கரம் பிய	इह	புன்வரும்
नुचः	முதற்கயின் நியபு கவர் பட்டம்	अभीक्ष्णं	கொண்டும்.
अभीक्ष्णं	கிட்டுகிட்டு		

धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च एव चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥

धर्मबन्धेन	"தருமபாசி நகலந்ருல்	च	ஆண்பாடி யால்
बद्धः	கட்டுண்டவனாக	ज्येष्ठं	மதுரை உத்தமனும்
अस्मि	நானிருக்கிறேன்.	धार्मिकं	தருமிக்பட்டனும்
मम	எனக்கு	प्रियं	அருமை
चेतना	{ உயிரைத் தூக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்பது இதுதான் ஒழிந்தது.	पुत्रं	திருக்குடைய னாமனிய
नष्टा		रामं	புதீராமனை
		दष्टुं	கேடில் பார்க்க நான்
		इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च सुहृते च समागते ॥ २५ ॥
 वसिष्ठो गुणसम्पन्नः शिष्यैः परिसमावृतः । उपसंगृह्य संभारान्प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ २६ ॥
 सिक्तसंमार्जितपथां पताकोत्तमभूषिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानास्रग्भिर्विभूषिताम् ॥ २७ ॥
 संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवार्थे समुत्सुकाम् ॥ २८ ॥
 चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूषिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरन्दरपुरोपमाम् ॥ २९ ॥
 ददर्शान्तःपुरं श्रेष्ठं नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥
 यज्ञविद्विः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमाद्विजैः ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकोत्तमभूषितां	சிறந்த பதாகைகளை கட்டப்பட்டதும்,
रजनीं	இரவுகழிந்து	विचित्र-	} பலவகை மனர்களால் தூவப்பெற்று விளக்குகிறதும்,
प्रभातां	பொழுதுவிடிந்ததும்	कुसुमाकीर्णां	
दिवाकरे च उदिते	சூரியபகவானால் உதயமானகூதையில்	नानास्रग्भिः	நானூவித பூமரணீதோரணங்களால்
नक्षत्रयोगे	சுப [இசுபய	विभूषितां	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளக்குகிறதும்,
पुण्यं सुहृते च समागते च	லகனம் சந்நிகலகையில்	संहृष्ट-	} உள்ளம் பூரித்த மனிதர்களால் நிறைந்து விளக்குகிறதும்,
गुणसंपन्नः वसिष्ठः शिष्यैः परिसमावृतः च संभारान्	குணங்களில் சரேஷ்ட வசிஷ்டர், [உராகிய மாணாக்கர்களால் சூழப்பெற்றவாயும் அறிவேற வாமக்கிரகளை	समृद्ध-	
उपसंगृह्य	கடவை எடுப்பித்துக் கொண்டு	महोत्सव-	} பாட்டுகொஷ்டிகள், பஜனைகொஷ்டிகள் முதலிய மதேஹாந்ஸ வகொஷ்டிகளால் எங்கும் நிறைந்து விளக்குகிறதும்
सिक्तसंमार्जित- } पथां	} துலம் தெளித்து நீளக்கி சேரதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்,	समाकीर्णां	

राघवायै सर्पतः समुसुकां	ஸ்ரீராமர் விவரத்தை எங்கும் பத்தியுண்டாயவர்களை உடையதும்,	पौरतान- पदाकीर्णं	நகரத்தரசர்கள், நாட் டார்கள் இவர்களை நிறையப்பெற்று வி ளங்கூற்றதாயும்
सन्दनाराधयैः	சந்தனம், ஆகில் இவை களின் தூபங்களால்	नानाद्विज- गणायुतं	பலவகை பிரசாரசண கந்தகிரிய வைகிய நிகாஷம், களால் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்
परिभूषितां	நெய்மயமயாய் பரிமளி க்கப்பெற்று விளங்கு குகின்றதும்,	ब्राह्मणः	வைதீகக்கிரியைகள் பண்ணிவைக்கத்தெளி ந்த சிவசக்தித்துக்களை பிராமணர்களாலும்
पुन्दर- पुरोपमां च	ஹரிசீரண து பட்டண த்திற்கு ஸரணாரா பிடுங்கிறதான ஆந்த	सदस्यैः	ஸதஸாங்கு வறுவத ற்கு கந்தகிரியுடைய பிராமணுத்தமர்
तां पुरीं समतिक्रम्य पुरोत्तमं	பட்டணத்தை கடந்து, கிறந்த திருமாளிகை க்குள்	परमहिजेः	களாலும்
प्रविशे श्रेष्ठं	பிரவேசித்தார், உத்திருஷ்டமாய் விள ங்குகின்ற	सुसंपूर्णं यशविशिः उपशोभितं	நிக்கலிறையப்பெற்ற தீர்த்தங்களால்[தாயும் உத்திராயத்தின் உகப்பெற்றதாயும் கவனித்தார்.
अन्तःपुरं	திருக்கல்யாணமண்ட பத்தை	ववशं	

तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिचक्राम तं जनम् । वसिष्ठः परमश्रीतः परमपिविवेश च ॥ ३१ ॥

परमश्रीतः	அக்யாத மணஸக துவ யுகிகாண்டிருந்த	आसाद्य	புகூத,
परमपिः च	முணிகாப்பெருமா ளு	व्यतिचक्राम	கடந்தார்.
वसिष्ठः	யாஸிஷ்டர் [கும்	तन्	அந்த
तं	ஆந்த	अन्तःपुरं	கல்யாணமண்டலத் தம்
जनं	கூணஸமூகத்தினுள்	विवेश	புகூதசென்றார்.

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् । द्वारे मनुजसिंहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् ॥

सः	அவர்	मनुजसिंहस्य	சக்கிரவர்த்தியாளுக்கு
तु	தூப்பொழுது	प्रियदर्शनं	அழகையெய் செய்யும்
द्वारे	எதிரின்மேல் பக்கிகாண் யிருக்கும் வழியின்	सचिवं	மகதிரியும்
	நினைப்பதாய்ப்பட்டு	सारथि	ஊர்தியமான
विनिष्क्रान्तं	கடந்துவிடாண்டிருந் தல் தனமும்	सुमन्त्रं नाम	கமந்தகிரியைப்பலரை கண்டார்.
		अश्वम्	

तमुवाच महातेजाः सूतपुत्रं विशारदम् । वसिष्ठः क्षिप्रमाचक्ष्व नृपतेर्भाषिहागतम् ॥ ३३ ॥
 इमे गङ्गोदकघटाः समुद्रेभ्यश्च काञ्चनाः । औदुम्बरं भद्रपीठमभिषेकार्यमाहृतम् ॥ ३४ ॥
 सर्वबीजानि गन्धाश्च रत्नानि विविधानि च । क्षौद्रं दधि घृतं लाजा दर्भाः सुमनसः पयः ॥
 अष्टौ च कन्या रुचिरा मत्तश्च वरवारणः । चतुरश्वो रथः श्रीमान्निस्त्रिशो धनुरुत्तमम् ॥
 वाहने नरसंयुक्तं छत्रं च शशिसन्निभम् । श्वेते च व्यालव्यजने भृङ्गारुश्च हिरण्मयः ॥
 हेमदापपिनद्धश्च ककुब्जान्वाण्डुरो वृषः । केसरी च चतुर्दंष्ट्रो हरिश्रेष्ठो महाबलः ॥ ३८ ॥
 सिंहासनं व्याघ्रतनुः समिद्धश्च हुताशनः । सर्ववादित्रसङ्घाश्च वेश्याश्चालंकृताः स्त्रियः ॥
 आचार्या ब्राह्मणा गावः पुण्याश्च मृगपक्षिणः । पौरजानपदश्रेष्ठा नैममाश्च गणैः सह ॥
 एते चान्ये च बहवः प्रीयमाणाः प्रियंवदाः । अभिषेकाय रामस्य सह तिष्ठन्ति पार्थिवैः ॥

महातेजाः	மகா தேஜஸ்வியாகிய	विविधानि	பலவகை
वसिष्ठः	வசிஷ்டர்	रत्नानि च	ஐந்தென்களும்
विशारदं	உலகப்பிரசுத்தி	क्षौद्रं	தேனும்
	பெற்றவரும்	दधि	தயிரும்
सूतपुत्रं	அரண்மனையில் ஸாரதியா யிருந்தவரின் புதல்வருமாகிய	घृतं	செய்யும்
सं	அவரைப்பார்த்து	लाजाः	பொசிகளும்
उवाच	பின்வருமாறு ஆக்ஞாபித்தருளினார்.	दर्भाः	தர்பைகளும்
औदुम्बरं	“ அத்திக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட	सुमनसः	புஷ்பங்களும்
	ராஜதுரைத்தனம் செய்ய்களில் வீற்றிருக்கும் காற்காலியும் தக்கதரால் செய்யப்பட்ட	पयः	பாலும்
भद्रपीठं	பட்ட	अष्टौ	எட்டு
काञ्चनाः	வழுத்திரக்களிலிருக்கும்	रुचिराः	அழகு வாய்ந்த
समुद्रेभ्यः च	கங்கா தீர்த்தம் முதலிய புண்ட தக்கனால் நிறைபப் பெற்ற சூடங்களும்	कन्याः च	கணனிப்பெண்களும்
गङ्गोदक- घटाः	எல்லா கவதான்பங்களும்	श्रीमान्	பட்டத்து அநாவது பட்டாபிரேதகமான பின்னார் ஊர்கோலமாய் எடுவரும்
सर्वबीजानि	வாஸுதீன தாய்க்களும்	मत्तः	அதி உதனாஹமாயிருக்கிற
गन्धाः च	வாஸுதீன தாய்க்களும்	वरवारणः च	எல்லா சப லகஷணங்களும் பொருத்திய யானையும்
	ளும்	चतुरश्वः	நான்கு சூதிரைகள்
		रथः	சூட்டாய
		निस्त्रिंशः	தேரும்
		उत्तमं	பட்டாக்கத்தியும்
		धनुः	உத்தமமான கோதண்டமும்

नरसंयुक्तं
 वाहनं
 अशिवस्त्रिमं
 उक्तं च
 येने वालव्यजने च
 हिरण्यमयः
 मृद्गारः च
 हेमदामपिनद्धः
 ककुब्धान्
 पाण्डुरः
 वृषः च
 महाबलः
 चतुर्भ्रूः
 केसरी च
 हरिश्रेष्ठः
 व्याघ्रतनुः
 सिंहासनं
 सुगणश्लिषः च
 पुण्याः
 गावः
 सर्ववाद्रिसंघाः च
 अभिषेकार्थं
 आहूतं

மனிதர்களால் ஆக்கிக்
 கொண்டிருப்பவரும்
 பல்லக்கும்
 சக்தியினைப் பெற்ற
 வெண்குடைய
 இரண்டு வெண்காமா
 க்களும்
 பொன்னால் செய்த
 பட்டாசிலேகைகளில்
 உட்கொண்டிருக்கும் ஆர்
 க்கியவராக இருக்கும்
 தந்திரவாசனங்களால் உ
 லக்கரிக்கப்பட்டதும்
 முகப்பையுடையதும்
 வெண்மைநிறமுடைய
 கிருவுடையதும்
 மஹாபலமுள்ளதும்
 காங்கு கொரை பல்ல
 கையுடையதுமான
 கிம்பமும்
 ஊர்க்கொலத்தில் முத
 லில் செல்லுபடியுள்ள
 ய்கத குதிரையும்
 புனிதக்கொடும்
 கிண்களும்
 மாண்களும் பறவை
 புண்ணிய [களும்
 பசுக்களும்
 எல்லாவிதமான மா
 களவாத்தியங்களும்
 பட்டாசிலேகைக்கி
 ளாக
 சேர்த்தவைகளைப்பெ
 றியருக்கிறதென்றும்

अरुन्धताः
 वेद्याः
 शिवः च
 आचार्याः
 इमे वाहनाः
 नैरामाः
 पौरजान-
 पदश्रेष्ठः)
 प्रियमाणाः
 शिववदाः
 पुत्रे च
 गणैः
 मृग
 पार्ष्विभिः
 मह
 अन्ये
 वृषवः च
 रामस्य
 अभिषेकार्थं
 विजयि
 इह
 मां आगतं
 हुताशनः
 समिद्धः च
 नृपतेः
 शिवे
 आचक्ष्व

அரூந்து
 வெடியா
 சிவ
 மடாசார்யர்களும்
 ஆராயர்களும்
 இந்த ஆகதனர்களும்
 நையாரிகளும்
 சக்திதாரர்கள் காட்
 டார்கள் துலர்களும்
 தலைவர்களும்
 பிரியமானவர்களால்
 புகழப்படுகிக்கொள்
 லுக்கின்றவர்களாகிய
 துலர்களும்
 பரிவாரத்தினர்களுடன்
 சதுரவர்களும்
 பன்னாக்கொண்ட
 கடியவர்களையுடைய
 மற்ற
 பலரும்
 ஸ்ரீராமருடைய
 பட்டாசிலேகைக்கிற்
 குகைகளைப்பெற
 க்கொடுக்கின்ற
 துல்கொடுக்கின்ற
 துல்கொடுக்கின்ற
 மான் உருக்கொடு
 க்கின்றவரும்
 வேதாசனம்
 ஊர்க்கொடுக்கொடு
 க்கொடுக்கின்ற
 கைகள்
 சக்கிரவாத்தியருக்கு
 உதவாகவந்த
 இவர்களுடன்

त्वस्यस्य महाराजं यथा समुदितेऽहनि । पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यवाप्नुयात् ॥४२॥

समुदिते
 नक्षत्रयोगे
 पुण्ये
 अहनि
 रामः

“பார்ந்துவைக்கப்
 பட்டிருக்கின்ற
 நகரத்திரத்தாடல்
 மல்ல [புயல்
 முகர் கைத்தி
 ஸ்ரீராமன்”

राज्यं
 अवाप्नुयात्
 यथा च
 महाराजं
 त्वस्यस्य

ராஜ்யத்தை
 உடையவீசண்டும்.
 எங்கிறபடியாக
 சக்கிரவாத்தியரை
 உதவாகவந்தும்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सूतपुत्रो महात्मनः । स्तुवन्नृपतिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् ॥४३॥

सस्य	ஆந்த	सूतपुत्रः	ஸுதமுந்திரர்
महात्मनः	மஹாத்மனது	नृपतिशार्दूलं	சக்கிரவர்த்தியாரை
इति	இதற்கண்ட	स्तुवन	புகழ்த் துகொண்டே
वचः	ஆக்காய	निवेशनं	திருமாளிகைக்கு
श्रुत्वा	கிரிமற்கொண்டு.	प्रविवेश	போய்ச் செந்தார்.

तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वारस्था राजसम्मतम् । न शेकुरभिसरोजुं राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥४४॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	पूर्वोदितं	{ எப்பொழுதும் உள் னே விட்டுவிடும்படி முன்னமேயே உத்தி ரவுபெற்று இருக்கிற வருமாகிய த து அபிசேரோஜு னெகு: ந அதிகாரமில்லாதிருந் தார்கள்.
प्रियचिकीर्षवः	ஆக்கினைப்படியே நடக்கும்		
द्वारस्थाः	வாரில்காப்பவர்கள்		
वृद्धं	பெரியவரும்		
राजसम्मतं	{ சக்கிரவர்த்தியாரை உட்புகழ்ந்தவ ரும்		

स सर्वापस्थितो राजस्तापवस्थामज्झिवान् । वाग्भिः परमतुष्टाभिरभिष्टोतुं प्रचक्रमे ॥४५॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	परमतुष्टाभिः	{ மிக்க சீரோத்திரந்திரி யத்திற்கு இன்பம் விளைவிக்கிற वाग्भिः வழக்கமாய்செல்லும் ஸ்தோத்திரங்களை வந்தோத்திரம் செய்ப प्रचक्रमे சமயம் பார்த்து கா துரின்றனர்.
ता	ஆந்த		
अवस्थां	கஷ்டதஸையை		
अज्झिवान्	அழியாத		
सः	ஆவர்		
सर्वापस्थितः	கிட்டிநின்றதுகொண்டு		

ततः श्रुतो यथाकालं पाथिवस्य निवेशने । सुमन्त्रः प्राञ्जलिर्भूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्राञ्जलिः भूत्वा	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
श्रुतः	ஸுரதிராரும்	यथाकालं	ஸரியான ஸமயத்தில்
सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்	जगतीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
पाथिवस्य	சக்கிரவர்த்தியாரின்	तुष्टाव	பின்வருமாறு ஸ்தோ த்திரம் செய்தார்.
निवेशने	ஸுந்நிதி		

यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये । प्रीतः शीतेन मनसा तथाऽऽनन्दघनः स्वतः ॥

तेजस्वी	“ஜெஸ்வியான	प्रीतः	திருப்திகொண்ட
सागरः	சமுத்திரம்	मनसा	மனதால்
भास्करोदये	{ ஸுலர்யாஸ்தமனத்தில் அதாவது பூர்ண சந் ரன் உதிக்கையில் नन्दति களிக்கிறது यथा तथा எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	स्वतः	தாமே
		प्रीतः	மனசுந் துஷ்டிகொண் டவராய்
		आनन्दघनः	ஆனந்தபரிபூர்ணமாய் விளங்குகின்றீர்.

इन्द्रमस्यां तु वेदयाभितुष्टाव पातलिः । सोऽजयदानवान सर्वोस्तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

अस्यां	" இந்த	दानवान्	அணுவர்கள்
वेद्यां तु	வேதியைப்பிந்தான்	सर्वान्	எல்லோரைமுடி
पातलिः	இந்திரனது சாரதியா கிய மந்தளி என்பவன்	अजयन्	வென்றதுபங்கொண்
इन्द्रं	இந்திரபகவானை	तथा	அவ்வண்ணமே[டவர்.
अभितुष्टाव	அந்தோத்திரம் கொள் தான்.	एवं	தேவர்களை
		अहं	அடிமேன்
		बोधयामि	அறித்து எழுப்புகின் தேன்.

वेदाः सहाङ्गविद्याश्च यथा ह्यात्मभुवं प्रभुम् । ब्रह्माणं बोधयन्त्यद्य तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

सहाङ्गविद्याः	" வேதாங்கங்களோடு	यथा तथा हि	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
वेदाः	வேதங்கள் [உள்ளிட்ட	अथ	இப்பொழுது
आत्मभुवं	அவ்வயம்புவும்	त्वां	தேவர்களை
प्रभुं च	பிரபுவானை	अहं	அடிமேன்
ब्रह्माणं	பிரம்மதேவனை	बोधयामि	அறித்து எழுப்ப கின்றேன்.
बोधयन्ति	அறித்து எழுப்புகின் தன்		

आदित्यः सह चन्द्रेण यथा भूतधरां शुभां । बोधयत्यद्य पृथिवीं तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

चन्द्रेण सह	" சந்திரனோடுகூட	बोधयति	எழுப்புகிறார்.
आदित्यः	அடிரியன்	यथा तथा	அவ்வண்ணமே
भूतधरां	பூதநிலைகள்	त्वां	தேவர்களை
शुभां	சுபமான	अहं	அடிமேன்
पृथिवीं	பூமியை	बोधयामि	அறித்து எழுப்புகி கின்றேன்.
अथ	இப்பொழுது		

उत्तिष्ठाशु महाराज कृतकौतुकमङ्गलः । विराजमानो वपुषा मेरोरिव दिवाकरः ॥ ५१ ॥

महाराज	" சக்கிரவர் தியோடு!	मेरोः	மேரோ:கையில் இருக் கும்
आशु	அசுவரகில்	दिवाकरः इव	{ தூயபொருள் சங்க ண்ணமே அவ்வண் ணமே
उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.	विराजमानः	இப்பெருமகனாக விராக.
कृतकौतुक- मङ्गलः	யதேநாசத்ஸவம் கிமித் தம் நல்ல ஆண்டயாப ரணங்களை ஆணிக்தவ அவ்வண்ணமே[டவர்[ராசி		
वपुषा			

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥ ५२ ॥

काकुत्स्थ	" தகர தசக்கிரவர் த்தி யவரோ!	अग्निः	அகனியசுவாஹும்
सोमसूर्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்	इन्द्रः च	இந்திரனும்
शिववैश्रवणौ अपि	சிவபெருமானும் சூரபெருனும்	ते	தேவர்களுக்கு
वरुणः च	வருணபகவானும்	विजयं	வெற்றியை
		प्रदिशन्तु	அறிக்கக்கடவர்கள்

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । प्रतिबुध्यस्व राजर्षे कुरु कार्यमनन्तरम् ॥५३॥

राशिः	இரவு	राजर्षे	ராஜர்ஷியே!
भगवती	கல்லதாய்	प्रतिबुध्यस्व	தேவரீர தூரிலுணர்
गता	கழிந்தது.	अनन्तरं	இனி [வீராக,
शिवे	சுபமுகர்த்த	कार्यं	ஆகவேண்டிய கார்
अहः	தினமானது		யத்தை
उपस्थितं	உதயமாகிவிட்டது.	कुरु	செய்தருளும்.

उपतिष्ठति रामस्य समग्रमभिवेचनम् । पौरजानपदैश्चापि नैगमैश्च कृतात्मभिः ॥ ५४ ॥

पौरजानपदैः च	ககரத்தார்களோடும் காட்டார்களோடும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
कृतात्मभिः	புன்மாத்தமாக்களான	अभिवेचनं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
नैगमैः च	வேதவித்துக்களோடு	समग्रं अपि	ஸர்வமும்
	மும்	उपतिष्ठति	சித்தமாக இருக்கி
			றது.

अयं वसिष्ठो भगवान् ब्राह्मणैः सह तिष्ठति । क्षिप्रमाज्ञाप्यतां राजन् राघवस्याभिवेचनम् ॥

वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	राजन्	சக்கிரவர் த்தியாரே!
भगवान्	பகவான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
ब्राह्मणैः सह	பிராம்மணர்களோடு	अभिवेचनं	பட்டாபிஷேகமானது
अयं	இதே	क्षिप्रं	இப்பவே
तिष्ठति	எழுந்தருளியிருக்கின்	आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
	றனர்.		மும்.

यथा ह्यपालाः पशवो यथा सेना ह्यनायका । यथा चन्द्रं विना रात्रिर्यथा गावो विना वृषम् ॥

एवं हि भविता राष्ट्रं यत्र राजा न दृश्यते ॥ ५७ ॥

राजा हि	“ அரசன் ஒருவன்	सेना यथा	ஸேனைபோலவும்
दृश्यते न	இல்லை திருக்கிறது	चन्द्रं विना	சந்திரனில்லாத
यत्र एवं	எதுவோ இப்படிப்	राशिः यथा	இரவுபோலவும்
राष्ट्रं हि	பாடும [பட்ட	वृषं विना	விருஷபத்தை இழந்த
अपालाः	இடைவனில்லாத	गायः यथा	பசுக்கள்போலவும்
पशवः यथा	பசுக்குழாம்போலவும்	भविता	ஆய்க்கும் ;
अनायका	நாயகனில்லாத	हि	இது சிச்சயம்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सान्त्वपूर्वमिवाश्वत् । अभ्यकीर्यत शौकेन भूय एव महीपतिः ॥

सस्य	அவருடைய	वचः	நல்ல சொல்லுக்கு
सान्त्वपूर्व	{ சீரோத்திரத்தியத்தி ற்கு இனிமையாயிரு க்கிறதும	शुवा	திருச்செவி சாந்தியரு ளிய
अश्वत् इव	ஐயகரமாய்முள்ளது	महीपतिः	சக்கிரவர் த்தியார்
	மான	भूयः एव	இன் லுமதிகமாய்
इति	மேற்கண்ட	शौकेन	சோகத்தால்
		अभ्यकीर्यत	பிடுக்குண்டார்.

ततः स राजा तं सूतं सचर्हर्षः सुतं प्रति । शोकरन्तक्षणः श्रीपानुर्दक्ष्योवाच धार्मिकः ॥

धार्मिकः	தருமசிவராஜன்	शोकरन्तक्षणः	சோகத்தக்தால் சிவந்த
श्रीमान्	திரிவிசை கப்பர சித்தி	सचर्हर्षः	கன்களூற்றவராய்
	பிறற்றவராயே		உவகவாழ்க்கயினூண்க
सः	ஆந்த		அவலிட்டுவிட்டவராய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	ने	ஆந்த
सुतं प्रति	புகழ்வண்பழனி	सूतं	சுந்திரகைய பார்த்து
उद्दीक्ष्य	மன திணுள் தொழியே	सचः	அப்பொழுது
	செய்திக்கு	उवाच	பின்னாலும் ஒரு சொல்
			கே சொல்லும்.

वाक्यैस्तु खलु मर्माणि मम भूयो निकृन्तसि ॥ ६० ॥

ए	“ இப்பொழுது	वाक्यैः खलु	வகையே துதிக்கலா
मम	எனது		தொழியே
मर्माणि	மனம்படும் துன்பம்	भूयः	தூசாணுமெதிராய்
	களை	निकृन्तसि	நீர் பெருக்குகின்றீர்.

सुमन्तः कर्णं श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनें च पार्थिवम् । प्रमृहीताङ्गलिः किञ्चित्स्मादेशादपाकमन् ॥

सुमन्तः	சுமன் திரை	दृष्ट्वा	கண்டி
कर्णं	துக்கரமான சொல்	प्रमृहीताङ्गलिः	குறித்திருந்த கைகளை
	ஆக்கு		எடுத்தவிட்டவாசை
श्रुत्वा	காதுகொடுத்து,	तस्मान्	அந்த
च	அதன்மேல்	देशान्	தேசத்தை விடத்திரை
पार्थिवं	சக்கிரவர்த்தியாரை.		யும்
दीनें	{ மனவ்யாகுலப்பட்டிக்	किञ्चित्	சரித
	{ கொண்புகுக்கின்ற	अपाकमन्	ஒதுக்கி விந்துவிட்
	வராய்		டார்.

यदा वक्तुं स्वयं दैन्यान्न शशाक महीपतिः । तदा सुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह ॥

महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	कैकेयी	கைகையிடுகண்டார்
दैन्यात्	மனம் படும் துன்பத்	यदा	திரைசாரணத்தால்
	தின் மிகுதியால்	तदा	உப்பொழுது
स्वयं	தான்	सुमन्त्रं	சுமன் திரை
वक्तुं	வாய் திறந்து பேச	प्रति	பார்த்து
शशाक न	முடியாதிருந்தவர்.	उवाच	பின்னாலும்
ह	என்ன கஷ்டம்.		பின்னாலும் ஆக்குநர்
मन्त्रज्ञा	மந்திரஞான சைதயநி		பிரத்தானர்.
	தயவாயி		

सुमन्त्र राजा रजनीं रामहर्षसमुत्सुकः ।

சுமந்திரரே!
சக்கிரவர்த்தியார்
இரவுமுழுதும்
ராமனிடத்திலுள்ள
அபிமானத்தால் கவ
லையுற்ற மனத்தராகி

प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

புஜாஈர- } சற்றும் தூசினின்றி ஆ
பரிசிராந்த: } யாஸமடைந்தவராகி
நிद्रாயா: } அசதியால்
वशं एयिवान् } மெய்மறந்திருக்கின்
றனர்.

तद्दृच्छ त्वरितं सूत राजपुत्रं यशस्विनम् ।

சூத } "ஸாரதியே!
तत् } ஆதலால்
यशस्विनम् } மகி புகழ்படைத்த
राजपुत्रं } சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரனுள்

राममानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणा ॥

ஈர } இந்த விஷயத்தில்
विचारणा } முன்பின் ஆலோசித்
தலென்பது
कार्या न } செய்யக்கூடாது.
ते भद्रं } உம்முடைய இந்த
காரியத்திற்கு மெச்ச
சப்படுவீர்.
गच्छ } போய்வாரும்."

रामं त्वरितं मानय
அழைத்துவாரும்.

स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन ननन्द च । निर्जगाम च संश्रीत्या त्वरितो राजशासनात् ॥

ச: } அவர்
राजशासनात् च } சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்ஷேபின்பேரில்
தானென்னும்
कल्याणं च } கல்ல செய்தியாகவும்
मन्यमानः } மனதில்கொண்டு
ननन्द } உள்ளம் மகிழ்ந்தார்.

हृदयेन } அந்தக் காரணமாய்
संश्रीत्या } பரிபூர்ண பக்தியால்
त्वरितः } காலதாமதம் செய்யா
தவராகி
निर्जगाम } அவ்விடம்விட்டு புறப்
பட்டார்.

सुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितस्तया ।

तया } அவளால்
चोदितः } ஆக்குபிக்கப்பட்ட
सुमन्त्रः } சுமந்திரர் [வராகி
धर्मभाक् } தருமத்தில் அசஞ்
சல பக்தியுடையவர்,
श्रीरामर् } ஸ்ரீராமர்
व्यक्तं } நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கி
டதாகிய

व्यक्तं रामाभिषेकार्थमिहायास्यति धर्मभाक् ॥

रामाभिषेकार्थं } ஸ்ரீராமனது பட்டாபி
வேகத்திற்காக
इह } இவ்விடத்திற்கு
त्वरितं } இப்பவே
आयासति } எழுந்தருளப்போகி
ஸுரொன்கிற
चिन्तयामास } அபிப்ராயம் கொண்
டார்.

इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृतः । निर्जगाम महाबाहु राघवस्य दिदक्षया ॥६७॥

महाबाहुः } மகாபாகுவாகிய
सूतः } ஸாரதி
इति } மேற்கண்டவண்ண
மாய்
मतिं कृत्वा } அபிப்ராயம்கொண்டு,
राघवस्य } ஸ்ரீராமனுடைய

दिदक्षया } ஸேவைவைய ஸேவிக்
க
வேண்டுமென்கிற
महता } பரம [ஆசையால்
हर्षेण } உதஸா ஹத்துடன்
वृतः } இருப்பவராய்
निर्जगाम } வெளியில் நடந்து
சென்றார்.

सागरहृदसङ्काशात् सुमन् ॥ अन्तःपुराच्छुभान् । निष्काम्य जनसंवाधं ददर्श द्वारमथतः॥६८॥

सुमन्तः	சுமந்திரர்	निष्काम्य	வெளிபில்வந்த
सागरहृद- सङ्काशात्	சமுத்திரத்தில் தலிற் பட்டு விளங்கும் ஜலசையத்திற்கிடாய்	द्वारं	வழியில்
शुभान्	அழகு வாய்க் கிளங்கூர்	अथतः	அவருக்கெதிரில்
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்று	जनसंवाधं	ஜனசமுதாயம் துண்ட வெளிபில் கூடி சிறுபு பதாய்
		ददर्श	கவனித்தார்.

ततः पुरस्तात् सहसा विनिःसृता महीपतीन्द्रागतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान्द्वारमुपेत्य निष्ठितान् ॥ ६९ ॥

विनिःसृताः	“வெளிபில்வந்த அவர் மதுரை செல்வமான் களும்	सहसा	புன் னாகையுடல்
महाधनान्	மதுரைப்பிரகித்தி இபற்றவர் களுமான்	विलोकयन्	கவனித்தார்.
उपस्थितान्	அரசர்களை	ततः	அதன் பின்
महीपतीन्	முதலில்	उपेत्य	வந்தது வெண் பை.
पुरस्तात्	திருமாணிக்கபுரின் வா யிலிவிருக்கின்றவர் களாய்	द्वारं	வழியில்
द्वारगतान्		निष्ठितान्	பத்திமாண்காரை
		विविधान्	பல
		पौरान्	பட்டணத்தினுள் கையும்
		ददर्श	கண்ணுடன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3031.

अयोध्याकाण्डे भादितः श्लोकाः 676.

पञ्चदशः सर्गः—பதினாந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १५ ॥

सुमन्वस्य रामगृहप्रवेशः—சுமந்திரர் ராமமாத் துமணிக்கயில் போவது.

ते तु तां रजनीं सुप्य ब्राह्मणा वेदपारगाः । उपतस्थुरुपस्थानं सहराजपुरोहिताः ॥ १ ॥

ते	அந்த	तां	அந்த
वेदपारगाः	வேதங்களின் காரை கைக்கண்டவர்களும்	रजनीं	துணை
सहस्रा- पुरोहिताः	சங்கிரகர் துமணிக் குறுகுறுவின் கூட பாளிகளுமான்	उप्य	கூழித்தி.
ब्राह्मणाः	அந்த உயர்கவர்	उपस्थानं तु	துணைமையத்தில்
		उपतस्थुः	சபா மண்டபத்தில் வந்துகொண்டார்கள்.

अमात्या बलमुख्याश्च मुख्या ये निगमस्य च । राघवस्याभिषेकार्थे प्रीयमाणास्तु सङ्गताः ॥

अमात्या:	மக்திரிகளும்	राघवस्य	ஸ்ரீராமனது
बलमुख्या:	படைத்தலைவர்களும்	अभिषेकार्थे	பட்டாபிஷேகத்தின்
निगमस्य	நகரத்தினுடைய	प्रीयमाणाः	அத்யந்தம் ஆசை
मुख्याः च	பிரதானமானவர் களும்		கொண்டவர்களாய்
ये च	எவர்களோ அவர்க ளெல்லாரும்	तु	இதேசமையத்தில்
		सङ्गताः	வந்துகூடினார்கள்.

उदिते विमले सूर्ये पुष्ये चाभ्यागतेऽहनि । लग्ने कर्कटके जन्म रामस्य समुपस्थिते ॥

अभिषेकाय रामस्य द्विजेन्द्रैरुपकल्पितम् ॥ ३ ॥

काञ्चना जलकुम्भाश्च भद्रपीठं स्वलंकृतम् । रथश्च सम्यगास्तीर्णो भास्वता व्याघ्रचर्मणा ॥

विमले	தூயனாகிய	काञ्चनाः	பொன்னால் செய்யப் பட்ட
सूर्ये	சூர்யபகவான்	जलकुम्भाः च	தீர்த்தசூம்பங்களும்
उदिते	உதிக்கையில்	स्वलंकृतं	நன்கு அலங்கரிக்கப் பெற்ற
द्विजेन्द्रैः च	பிராமடுணுத்தமர்க ளாலேயே	भद्रपीठं	{ ராஜ்யதுரைத்தனம் செய்யும்போது வீற் றிருக்கும் நாற்காலி யும்
रामस्य	ஸ்ரீராமனது	भास्वता	ஒளிபெற்று விளங்கும்
अभिषेकाय	பட்டாபிஷேகத்திற் காக	व्याघ्रचर्मणा	புலித்தோலால்
समुपस्थिते	நிற்கக்ஷித்துவைக் கிணத்தில் (கப்பட்ட	सम्यक्	ஆடகாய்
अहनि	புஷ்ய நகஷத்திரத்தில்	आस्तीर्णीः	பரப்பப்பெற்று விளங் கும்
पुष्ये	ஸ்ரீராமனது	रथः च	ரதமும்
रामस्य	திருவயதாரல்கனமா மாகிய	उपकल्पितम्	ஆயத்தம் செய்யப் பட்டது.
जन्मलग्ने	கடகல்கணம்		
कर्कटके	ஸமீபித்துக்கொண் டிருக்கையில்		
अभ्यागते			

गङ्गायमुनयोः पुण्यात् सङ्गमादाहृतं जलम् । याथान्याः सरितः पुण्या हृदाः कृपाः सरांसि च ॥

गङ्गायमुनयोः	கங்கையமுனை இவ்வி ருநதிகளினுடைய	कृपाः	கிணறுகளும்
पुण्यात्	புண்ணிய	सरांसि च	பொய்கைகளும்
सङ्गमात्	சங்கமத்தினின்றும்	याः च	எவைகளோ அவைக ளிலிருந்தும்
अन्याः	மற்றுள்ள வேறு		
पुण्याः	பரவனமாகிய	जलं	தீர்த்தமானது
सरितः	நதிகளும்	आहृतम्	கொண்டு வந்து வைக் கப்பட்டிருக்கிறது.
हदाः	களைகளும்		

மாங்காஹாஹோர்வாஹாஹ திர்வாஹாஹ சங்குதா: | தாஹ்யர்வாஹத் தாய் சமுதேஹ்யத சர்வத: || 16 ||

சர்வத:	எல்லா	திர்வாஹா: ச	{ மத்யப்ரதேசங்களில் தெற்கரசவும்வடக்கா கவுமேரமும் நதிகளும்
சமுதேஹ்ய: ச	சமுத்திரங்களினிற் றும்	தாஹ்ய: புவ ச	
சங்குதா:	எங்கும்எங்கும்	நாய	தீர்த்தபாலனது
மாங்காஹா: ச	கிழக்குமுகம் நுடும் நதிகளும்	ஆஹநம்	கொண்டுவந்து வைக்க கப்பட்டிருக்கிறது.
ஹர்வாஹா: ச	மேற்குமுகம் ஓடும் நதிகளும்		

சஜலா: க்ஷிரிபிஷ்டநா ஷடா: காஷ்ணராஜதா: | பரோத்யலயுதா ஹந்தி பூர்ணா: பரமவாரிணா ||

காஷ்ண- ராஜதா: }	பொன்னுதும் வெல் ளியினுதும் செய்யப் பட்ட	பரமவாரிணா	அதிக வாசனைதர யத்தால்
ஷடா:	சும்பக்கள்	பூர்ணா:	பரிமளக்கின் தவைக ளாகவும்
சஜலா:	தீர்த்தம் விதைந்தவை களாகவும்	க்ஷிரிபி:	அரக ஓன தும்பரம் முதலவைகளால்
பரோத்யலயுதா:	{ தாமரை, கீளை தபலம் இவைகள் போடப் பட்டவைகளாகவும்	ஷடா:	முடப்பெற்றவைகளா யும்
		ஹந்தி	விளக்குகின்றன.

க்ஷுட்ரே டஹி ஷுதம் லாஜா டர்மா: சூமனச: பய: | வேஷ்யாஷ்வேவ ஷுஹாசாரா: சர்வாஹரணஹூபிதா: ||
 சந்த்ராஷுவிக்கமஸ்யே காஷ்ணே ரஹ்ஹூபிதே | சஜ்ஜே திஷுதி ராமஸ்ய வாலவ்யஜநமூத்தமம் || 17 ||

க்ஷுட்ரே	தேனும்,	சந்த்ராஷு- விக்கமஸ்யே }	சந்திரனுடைய கிரண கள்போல் பரவி விளக்கியதாய்
ஷுதம்	தெய்வம்,	ரஹ்ஹூபிதே	ரத்தனத்தாரணத்தக்க ப்பெற்ற
லாஜா:	பொருள்களும்,	காஷ்ணே	தக்கப்பிட்டவையுடை யதும்
டர்மா:	தர்ப்பவைகளும்,	மூத்தமம்	தீர்த்ததாமரை
சூமனச:	புஷ்பங்களும்,	வாலவ்யஜந	சாமரமும்
பய:	பாலும்,	ராமஸ்ய புவ ச	ஸ்ரீராமருக்கென்றே லிவைபெயர்ந்தமும்
ஷுஹாசாரா:	நஞ்சும்கெறி வழுநாத வ களும்	சஜ்ஜே	சீர்த்தமாய்
சர்வாஹரண- ஹூபிதா: }	சகலவித ஷுபரணங்க ளையுடைய பூண்டி விளாந் துகின் தாவரங்களையுடைய ஷுபாயதாய்களும்.	திஷுதி	சீர்த்தவைக்கப்பட்ட டது.
வேஷ்யா:			

चन्द्रमण्डलसङ्काशमातपत्रं च पाण्डुरं । सज्जं व्यतिकरं शोमदभिवेकपुरस्कृतम् ॥ १० ॥

अभिवेकपुरस्कृतं { पட்டாபிலேகத்திற்
காகச் செய்யப்பட்ட
தும்
चन्द्रमण्डलसङ्काशं { சந்திரமண்டலத்தை
ஒத்து,
व्यतिकरं { தேஜோமயமாய் விள
ங்குகிறது

श्रीमत् { பெரும் தன்மையை
நன் குணங்களைக் காட்
டுகிறதுமாதிரி
पाण्डुरं आतपत्रं च { வெண்குடையும்
சித்தமாய் கொண்டு
सज्जम् { வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽथ संस्थितः । प्रसूतश्च गजः श्रीमानौपवाह्यः प्रतीक्षते ॥

पाण्डुरः { வெண்மை நிறமுள்ள
வ்ருஷமும்
वृषः च { சித்தமாய்கொண்டுவ
ந்துவைக்கப்பட்டிரு
ந்தது.
सज्जः { வெள்ளை
குதிரையும்
पाण्डुरः { வெள்ளை
अथः च { குதிரையும்
संस्थितः { சிறுத்திவைக்கப்பட்
டிருந்தது.

प्रसूतः { ஹஸ்திபனுக்கு அடக்
கிடக்கும்
श्रीपवाह्यः { பட்டத்து
श्रीमान् { சுபலசாதனைக்கிளைய
வைய
गजः च { யானையும்
प्रतीक्षते { எதிரில் நின் துகொண்
டிருக்கிறது.

अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः । वादित्राणि च सर्वाणि चन्दिनश्च तथाऽपरे॥

सर्वाभरणभूषिताः { பலவகை ஆபரணங்
களை அணிந்த
अष्टौ { எட்டு
माङ्गल्याः { சுமக்களி
कन्याः च { ஸ்திரீகளும்,

सर्वाणि { சகலவித
वादित्राणि च { காத்தியசனங்களும்,
चन्दिनः च { வந்திகளும்,
अपरे तथा { மற்றவர்களும் இருக்
தார்கள்.

इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संभ्रियेताभिषेचनम् । तथाजातीयमादाय राजपुत्राभिषेचनम् ॥
ते राजवचनात्त्र समवेता मर्हापतिम् । अपश्यन्तोऽब्रुवन् को नु राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् ॥
न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः । यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामश्च धीमतः ॥

इक्ष्वाकूणां { இக்ஷ்வாகுவம்சத்
தார்களுடைய
राज्ये { ராஜ்யத்தில்
अभिषेचनं { பட்டாபிலேகத்திற்கு
यथा { எதை மன்னர்கள்
संभ्रियेत } { நஜராய் அளிக்கவே
ண்டுமோ ;
तथाजातीयं { மன்னர்கள் அளிக்கும்
ஆந்த காணிக்கையை

आदाय { எடுத்துக்கொண்டு,
राज- } { சக்கிரவர்த்தியார் செ
वचनात् } { ய்திருந்த பிரகடனை
வைக்கொண்டு
राजपुत्राभिषेचनं { சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரனின்
ஆபிலேகத்திற்கு
तस्य { ஆய் பொழுது
समवेताः { வந்துகடிய

தெ ஆவர்கள்
 மஹிபதி சக்கிரவர்த்தியாரை
 அபश्यन्त: காணுதவர்களுராய்
 அயுவந் { பின் கண்டவாறு ஒரு
 வகுத்திரைநுவர் பேசிக்
 கொண்டு நுந், தரர்கள்.
 ராஜாந் च " சக்கிரவர்த்தியாரை
 பश्याम: न இன்னும் நாம் பார்க்க
 கில்லை.
 दिवाकर: च குரியோடு
 वदित: உதயமாய்க்கிட்டான்.

भीमन: தீமானாகிய
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு
 यौवराजाभियेक: च இளவரசுபட்டாபிஷே
 கமுதகர்த்தமோ
 सज: ரொம்பவும் சமீபித்து
 விட்டது.
 राज: சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 नु இப்பொழுது கால
 क: எவன் [தாமதமின்றி
 न: நம்பலாம்
 प्रतिवेद्येत् அறிக்கைகெய்வான்?

इति तेषु ब्रुवाणेषु सार्वभौमान्महीपतीन् । अब्रवीच्चानिदं वाक्यं सुमन्त्रां राजमन्कृतः ॥

इति மேற்கண்டவண்ண
 तेषु ஆவர்கள் [மாய்
 ब्रुवाणेषु { ஒருவரோடொருவர்
 பேசிக்கொண்டிருக்
 கையில்
 राजमन्कृतः { சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
 தனடயின் றி செல்ல அ
 திகாரமுடையவராகிய

सुमन्त: ஸுமந்தர்
 तान् அவர்
 महीपतीन् மன்னர்களையும்
 सार्वभौमान् மன்னர்களின் மன்னர்
 களையும் பார்த்து
 इदं பின்வருமா
 वाक्यं மொழியை
 अववीत् மொழிந்தார்.

रामं राज्ञो नियोगेन त्वरया प्रस्थितोऽस्म्यहम् । पूज्या राज्ञो भवन्तस्तु रामस्य च विशेषतः॥

अहं " நான்
 राज: சக்கிரவர்த்தியாரின்
 नियोगेन நிலமனத்தால்
 रामं ஸ்ரீராமாறு சன்னி
 திக்கு
 त्वरया ஆவசரமாய்
 प्रस्थित: अस्मि போய்க்கொண்டிருக்க
 கின்றேன்.

तु உய்ப்படிவிரும்புதாம்
 भवन्त: தேவரீர்கள்
 रामस्य च ஸ்ரீராமருடையவும்
 विशेषत: இன்னும் திகமாய்
 राज: சக்கிரவர்த்தியாருடைய
 உயம்
 पूज्या: மரியாதைக்குரியவர்
 கள்.

अयं पृच्छामि वचनात् सुखमायुष्मतामहम् । राज्ञः संप्रतिबुद्धस्य यच्चागमनकारणम् ॥

च " ஆனபடியால்
 आयुष्मतां மகாண்களாகிய தேவ
 ரீர்களுடைய
 वचनात् நோண்டுக்கொண்டு
 காரணத்தால்
 सुखं சிரமோற் கொண்டு
 अहं உயம்
 अयं இத்தோ

संप्रतिबुद्धस्य தனி துணர்ந்திருக்கும்
 राज: சக்கிரவர்த்தியாரு
 உடைய
 आगमन- } இக்கு எழுந்தருளியி
 कारणां } ருக்காததற்குக் கார
 ணம்
 पत् एतद्वेवा अणेत
 पृच्छामि கேட்டுவருகின்றேன்.

इत्युत्वाऽन्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणविद् । सदासक्तं च तद्देशं सुमन्त्रः प्रविवेश ह ॥१९॥

पुराणविद् “வம்சபூர்வகிருத்தநர்
தங்களை நன்கறிந்த
சுமந்திரர்
இதி மேற்கண்டவண்ண
மாக
उक्त्वा च சொல்லிவிட்டு,
अन्तःपुरद्वारं அந்தப்புரத்தின் மா
ளிகையின் வாயிலை

आजगाम அடைந்தார்.
सदा எப்பொழுதும்
आसक्तं அனுமதிக்குக் காத்தி
ஸ்வேச்சையாயுள்
एषे செல்லக்கூடிய
तद्देशं அவரது திருமாளி
கைக்குள்ளே
प्रविवेश போய்ச்சேர்ந்தார்.

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशां पतेः । शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत् ॥

सः அவர்
तदा அப்பொழுது
अस्य அந்த
नरेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

आसाद्य அருகில் சென்று,
व्यतिष्ठत् வெளியில் நின்றார்.
तत् அப்பொழுது
विशां पतेः சக்கிரவர்த்தியாரு
டைய

शयनीयं படுக்கையறைக்கு
प्रविश्य வந்துசேர்ந்து,

वंशं வம்சபரம்பரையை
तुष्टाव சொல்லித் துதித்தார்.

सोऽत्यासाद्य तु तद्देशं तिरस्करणिमन्तरा । आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

तु அதன்மேல்
सः அவர்
तद्देशं அந்த அறையில்
तिरस्करणि திரைக்கு
अन्तरा வெளிவரைக்கும்
अत्यासाद्य முன்னிலையுடைய
ஸம்பித்தி,

राघवं தசரதரை
गुणयुक्ताभिः பெருமையாய்க்கொ
ண்டாடப்படுகின்ற
आशीर्भिः வாழ்த்துக்களால்
अभितुष्टाव மறுபடியும் பின்கண்ட
வாறு துதித்தார்.

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥२०॥

काकुत्स्थ “தசரத சக்கிரவர்த்தி
யாரே!
सोमसूर्यौ च சந்திரனும் சூரியனும்
शिववैश्रवणौ अपि சிவபெருமாளும்
குபேரனும்
वरुणः च வருணபகவானும்

अग्निः அக்கினிபகவானும்
इन्द्रः च தேமீவந்திரனும்
ते தேவரீருக்கு
विजयं வெற்றியை
प्रदिशन्तु அளிக்கக்கூடவர்கள்.

यथा साङ्गाश्च वेदा वै ब्रह्माणं बोधयन्ति ते । तथा त्वां धीर बोध्यामि ह्युत्तिष्ठ पुरुषर्षभ ॥

साङ्गाः च “வேதாங்கங்களோடு
ते அதை [கூடிய
वेदाः வேதங்கள்
ब्रह्माणं பிரம்மதேவரை
बोधयन्ति वै துதித்தெழுப்புகின்ற
यथा तथा हि அவ்வண்ணமே [எ.

धीर புண்பாத்தமாவே!
त्वां தேவரீரை
बोध्यामि துயிலுணரநான்
துதிக்கின்றேன்.
पुरुषर्षभ புருவேதாத்தமர்!
उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । बुध्यस्व नगशादूल कुरु कार्यमनन्तरम् ॥२४॥

रात्रिः " இரவு
 भगवती கண்ணதாய்
 गता கழிந்தது.
 शिवे கபமுக்கூத்த
 अहः திரைமரணது
 उपस्थितं உதயமாய்விட்டது.

नगशादूल புருஷோத்தமரோ!
 बुध्यस्व தெய்வீர் துயிலுணர்
 अनन्तरं ஜீனி [விடாக.
 कार्यं செய்தருளவேண்டிய காரியத்தை
 कुरु செய்தருளும்.

ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृपाः ।

राघव " தசாதசக்கிரவர்த்தி யாரோ!
 नृपाः பன்னர்களும்
 ब्राह्मणाः ஆந்தணர்களும்
 बलमुख्याः च வேளைத்தலைவர்களும்
 नैमासाः च தகரவரலரிகளும்

दर्शनं तेऽभिकाङ्क्षन्ते प्रतिबुध्यस्व राघव ॥

आगताः வந்துசென்றவர்கள்
 ते தெய்வீரது
 दर्शनं வேணவகைய
 अभिकाङ्क्षन्ते தொடர்ச்சிக்கிண்குர்கள்.
 प्रतिबुध्यस्व துயிலுணர்விடாக.

संस्तुवन्तं तदा सूतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् ।

तदा ஆப்பொழுது
 राजा சக்கிரவர்த்தியவர்
 संस्तुवन्तं புகழ்ந்துகொண்டிருப்பவரை
 मन्त्रकोविदं ராஜாக்கமுதையில்குறிபுணரான

प्रतिबुध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् ॥

ततः இருந்த இடத்திலிருந்து
 प्रतिबुध्य கவனித்து,
 सुमन्त्रं ஸாமந்திரிடம்
 इदं பின்வரும்
 वचनं கேள்வியை
 अब्रवीत् கேட்டருளினார்

राममानय सूतेति यदस्यभिहितो मया । किमिदं कारणं येन मयाज्ञा प्रतिहन्यते ॥२७॥

सूत " ஸாரதியே, ஸாமந்
 रामं 'ஸ்ரீராமனா [திரை!
 आनय இவ்விடமழைத்து
 इति என்று [வாரும்'
 मया என்னால்
 अभिहितः असि நீர் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்.

यत् अப்படியிருக்கையில்
 मम எனது
 आज्ञा ஆக்கின
 येन என்னதாரணத்தைக் கொண்டு
 प्रतिहन्यते மீறி எடக்கப்பட்டது.
 इदं कारणं இதற்கு காரணம்
 किम् என்ன?

न चैव संप्रसुप्तोऽहमानयेहाशु राघवम् । इति राजा दशरथः सूतं तत्रान्वशात्पुनः ॥२८॥

दशरथः राजा தசாதசக்கிரவர்த்தி
 तत्र அப்பொழுது [யார்
 सूतं ஸாமந்திரைப் பார்
 पुनः இன்னொருதரம் [த்து
 इति பின்வருவது
 अन्वशात् வற்புறத்தி ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டிருக்கினார்.

अहं "ஈன்
 संप्रसुप्तः एव न கொஞ்சமுக்குறியில்கொண்டிருக்கிறேனல்லவோ.
 राघवम् 'ஸ்ரீராமனா
 आशु च தக்கமுண்டோ
 इह இவ்விடத்திற்கு
 आनय அழைத்துவரும்.

स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपूज्य तम् । निर्जगाम नृपावासान्पन्यमानः भियं महत् ॥

सः	அவர்	तं	அவரை
राजवचनं	சக்கிரவர், த்தியாரின் கியமணத்தை	शिरसा	முடி, தாழ், க்தி
श्रुत्वा	கிரமெர்க்கொண்டு,	प्रतिपूज्य	நமஸ்கரி, த்துவிட்டு,
महत्	மஹத்தான	नृपावासात्	சக்கிரவர், த்தியாரின் தி ருமா ளினைகயினின்று
भियं	கேடும்சமரசரமாய்	निर्जगाम	வெளிப்புறப்பட்டார்.
पन्यमानः	எண்ணியவராய்		

प्रपञ्चो राजमार्गं च पताकाध्वजशोभितम् । हृष्टः प्रसुदितः सूतो जगामाशु विलोकयन् ॥

सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்	विलोकयन्	கவனித்து
राजमार्गं	ராஜம்கிக்கு	हृष्टः	உடல்புளகித்து
प्रपञ्चः च	வந்துசென்றவராயும்	प्रसुदितः	உள்ளம்சூரித்தவராய்
पताकाध्वज- शोभितं	பதாகைகள், த்வஜம் கள் இவைகளால் அலக்கரிக்கப்பெற்று விளக்குகிறதாக	आशु	இவகமாய்
		जगाम	நடந்துசென்றனர்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः । अभिवेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥

सः	அந்த	अभिवेचनसंयुक्ताः	பட்டாங்கிஷ்டைத்ததைப் பற்றியவைகளுமான
सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்	कथाः	புகழ்பேச்சுக்களை
तत्र	அப்பொழுது	हृष्टवत्	மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
सर्वलोकस्य	லோகஜனசமுதேதின்	शुश्राव	செவியுற்றார்.
रामाधि- करणाः	ஸ்ரீராமரது திருக்கல் லியரணகுணக்கலைப் பற்றியவைகளாயிரு க்கின்றவைகளும்		

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् । रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ३२ ॥

सुमन्त्रः	ஸூமந்திரர்	शक्रवेश्म- समप्रभं	கேதவேகதிரனது திரு மா ளினைகபோல் விள க்குகின்றதுமான
ततः तु	அவ்விடத்திலிருக்கேத	रामवेश्म	ஸ்ரீராமரது திருமானி கையை
रुचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த தாய்	दर्श	கண்டார்.
कैलास- शिखरप्रभं	கைலாஸமலைமீன் சிக ரம்போல் விளக்கு கின்றதாய்		

महाकवाटविहितं वितर्दिशतशोभितम् । काञ्चनपार्तिमैकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् ॥ ३३ ॥

शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तमेरुगुहोपमम् । मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्विरलङ्कितम् ॥ ३४ ॥

मुक्तामणिभिराकीर्णं चन्दनागरुधूपितम् । गन्धान्मनोज्ञान्विसृजद्दार्दुरं शिखरं यथा ॥

सारसैश्च मयूरैश्च विनदद्भिराजितम् । सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भक्तिभिस्तथा ॥

मनश्चक्षुश्च भूतानामाददत्तिग्मतेजसा । चन्द्रभास्करसङ्घातं कुवेरभवनोपमम् ॥ ३७ ॥

சூத: } ஸார சி, ஸாராந்திரர்,
 ராமவேதம் } ஸூராமரண திருமாளி
 } ககைய
 சந்தமாங்கர- } சந்திரன், சூரியன் }
 சகாசம் } வர்களை ஒத்ததாய் }
 மேஷ்டஹம் } மேருவில் சிகரத்தை }
 } போல்
 உதம் } ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந் }
 } திருக்கிறதாயும்,
 மஹாகவாட்- } பெரிய கதவுகள் }
 விஹித } மையப்பெற்று விள }
 } க்குக்கிறதாயும்
 விநித்யத- } தூற்றுக்கணக்கான }
 ஶோபித } வீட்டு முகப்புகளால் }
 } விளக்குகின்றதாயும்
 காவன- } பொற்பதுமைகள் }
 ப்ரதிமேகாமி } அங்கக்கு வைக்கப் }
 } பெற்று விளக்குகிற }
 } தாயும்
 மணிவிநும- } ரத்தினக்களாறும் }
 சோரண } வழக்களாறும் செய் }
 } யப்பட்ட தோரண }
 } வாயில்களால் விளக் }
 } குகிறதாயும்
 ஶாரதாஷ்வனமஸ்ய } சரக்காலமேகம்போல் }
 } விளக்குகிறதாயும்
 வீசமேசு- } பேருமணியின் குகைக் }
 ருஹோமம் } கிடாய் தேஜோபாயமா }
 } ய் விளக்குகிறதாயும்
 } விளையுயர்த்த வான }
 } களின்
 சூமஹி: } மிக அழகுடையத }
 மணிபி: } ரத்தினமிகளால் }
 அங்குத } அங்குகரிக்கப்பட்டி }
 } விளக்குகிறதாயும்
 சூக்தமணிபி: } முத்திரைகளாலும் }
 } திரைகளாலும்
 ஶாகீர } சிவநாயகிபெற்று விள }
 } க்குக்கிறதாயும்

சந்தனம் அகில் ஶ்ரீவை
 களின் தூபங்களால்
 கமழப்பெற்று விளக்
 குகிறதாயும்
 வானைச் சந்தனம்
 உண்டாக்குமிடமாகி
 ய தார்த்தராமனை
 சேர்ந்த
 சிகரத்தை
 போன்றதாய்
 மெலுக்குமான
 வானைகளை
 வீடுகொண்டு விளக்
 குகின்றதாயும்
 மதராய் உட்கின்ற
 அள்ளப் பதவை
 களாலும்
 மயிக்களாலும்
 ஒளிபெற்று விளக்கு
 கிறதாயும்
 விசுத்தாய் வேலை
 செய்யப்பட்ட வள
 பதமைகளால் விள
 க்கப்பெற்றதாயும்
 அப்பகுதி
 கொலம் முதலிய அல
 க்களாலும்
 அழகாய் தூய்பெற்று
 விளக்குகிறதாயும்
 தீவ் தேவதண்டால்
 தனக்களுடைய
 மனத்தையும்
 கண்களையும்
 கவரக்கின்றவண்ண
 மாய்
 கற்றுப் பலகரிக்கப்
 பட்டதாய்
 துபேரண து திருமாளி
 கையேபொனை வந்
 தெடுக்கத்தக்கதாயும்

महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिसमाकुलम् । मेरुशृङ्गसमं सूतो रामवेश्म ददर्श ह ॥ ३८ ॥
 उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः । उपादाय समाक्रान्तैस्तथा जानपदैर्जनैः ॥
 रामाभिषेकसुमुखैस्सुमुखैः समलंकृतम् । महामेषसमप्रख्यमुदयं सुविभूषितम् ॥ ४० ॥
 नानारत्नसमाकीर्णं कुब्जकैरातकावृतम् ॥ ४१ ॥

महेन्द्रधाम- }
 प्रतिमं }
 समलंकृतं
 रामाभिषेक- }
 सुमुखैः }
 उन्मुखैः
 उपादाय
 उपस्थितैः
 जनैः
 तथा
 समाक्रान्तैः
 अञ्जलिकारिभिः

மஹேந்திரமாதிரி
 மாணிக்கமேயிலென
 ஸந்தேதமிக்கந்தக்க
 தாயும்
 அழகுபாய்த்து விளங்க
 குகிறதாயும்
 சூரபாபிஷேகத்தை
 க்கண்டுகளிக்க அவர்
 க்கொண்டவர்களாய்
 உதவாதமுடையவர்க
 ளாய்
 காணிக்கைகளை எடுத்
 துக்கொண்டு
 வந்திருக்கிற
 ஜனங்களாலும்
 அவ்வண்ணமே
 வந்திருக்கின்ற
 அஞ்சலிபந்தம் பண்
 ணிக்கொண்டிருக்கி
 ன்ற

जानपदैः
 जनैः
 समाकीर्णं
 नानापक्षि- }
 समाकुलं }
 महामेष- }
 समप्रख्यं }
 नानारत्न- }
 समाकीर्णं }
 कुब्ज- }
 कैरातकावृतं ह }
 ददर्श

நாட்டுபுறத்து
 ஜனங்களாலும்
 எங்குபார்த்தாலும்
 நிறையப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்
 அநேக பக்சிகளின்
 ஒளிபெற்று விளங்க
 குகிறதாயும்
 மஹாமேகத்திற்கு
 ஸமமானகாந்தியுட
 யதாய்
 அநேகவிதரத்தினங்க
 ளால்நிறையப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்
 சூள்ளர்கள் கடனர்கள்
 இவர்களால் நிறைய
 ப்பெற்று விளங்குகி
 றதாகவும்
 கவனித்தார்.

स वाजियुक्तेन रथेन सारथिर्नराकुलं राजकुलं विराजयन् ।

वरुथिना राजगृहाभिषातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि हर्षयन् ॥ ४२ ॥

सः
 सारथिः
 राजगृहाभि- }
 षातिना }
 वरुथिना
 वाजियुक्तेन

அந்த
 ஸாரதி, ஸாமந்திரர்
 ஸர்வஸ்வாமியின் திரு
 மாணிக்கமேயிலென
 செல்லுகிறதும்
 வெய்யில், மழை, அல
 ங்காரம், இவைகளுக்
 காய் அமையப்பெ
 ற்ற உபரிபாகத்தை
 யுடையதும்
 குதிரைகள் பூட்டப்
 பெற்றதுமான

रथेन
 विराजयन्
 नराकुलं
 राजकुलं
 सर्वस्य
 पुरस्य
 मनांसि
 हर्षयन्

தேர்மீது எறிக்கொ
 ண்டு
 வழியெல்லாம் ஒளி
 விளக்கச்செய்து
 கொண்டு
 ஜனங்களால் நிறைந்த
 மன்னர்களின் ஸமூக
 ஸகல் [தனையும்
 ஜனத்தின்
 மனங்களையும்
 ஸந்தேதரஷப்படுத்தி
 ணர்.

ततः समासाद्य महाधनं महत्प्रहृष्टोपा स वभूव सारथिः ।

सृगैर्मयूरैश्च समाकुलोव्वणं गृहं वराहस्य वर्चापतेरिव

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது	महाधनं	மஹாத் தீயுயர்ந்ததா
सः	அந்த	वराहस्य	யிருக்கிறதாமான
सारथिः	ஸாரதி, (ஸாமந்திரர்),	महन्	ஊர்வஸ்வாமிபிணது
सृगैः	மரீங்களா ளும்	गृहं	மஹத்தான
मयूरैः च	மயில்களா ளும்	समासाद्य	திருமா லினைக்கு
समाकुलोव्वणं	இக்குமெங்கும் விளங் குதின் நதரயும்	प्रहृष्टोपा	வந்திசைந்து, சந்தோஷத்தால் மயிர் சுச்சலை தடைசுத வராய
वर्चापतेः	தேவெந்திர ண்டையது	वभूव	விளங்கினார்.
इव	போன்றதாய்		

स तत्र कैलासनिभाः स्वलंकृताः प्रविश्य कक्ष्यास्त्रिदशालयोपमाः ।

मियान्नरान् राममते स्थितान्वहूनपोश्च शुद्धान्तमुपस्थितो रथी

॥ ४४ ॥

सः	அந்த	कक्ष्याः	மனைகளை
रथी	ஸாரதி, (ஸாமந்திரர்),	प्रविश्य	கடந்து,
तत्र	அப்பொழுது	राममते	ஸ்ரீராமாது கடாசுத்த
कैलासनिभाः	கைலாஸபர்வதந்தை போன்றவைகளாய்	स्थितान्	பற்றுள்ள [தில்
स्वलंकृताः	சங்கு அழகு வாய்ந்த வைகளும்	मियान्	அடியார்களான
त्रिदशालयोपमाः	தேவர்களின் திருமா லினைகளுக்கு சபா னமாய் இருக்கின்ற வைகளுமான	वहून्	மலை
		मरान्	மனிதர்களையும்
		भपोश्च	கடந்து,
		शुद्धान्तं	உள்ளையிருக்கும் திருமா லினைக்கு
		उपस्थितः	வந்திசைத்தார்.

स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिषेकार्थकृता जनानाम् ।

नरेन्द्रसूनोरभिमङ्गलार्थाः सर्वस्य लोकस्य गिरः महृष्टः

॥ ४५ ॥

सः	அவர்	अभि- मङ्गलार्थाः	அப்பொழுது தேவர்கள் கா லினைகளைப் பதாய் செக்கப்பார் த்தனைகளை யிருக்கி ன்றவைகளும்
तत्र	அங்குடத்தில்	हर्षयुक्ताः	உள்ளம் பூரித்திருப் பவத சங்கு விளங்க க்காட்டுகிறவைகளு
सर्वस्य लोकस्य	ஸகல உலகத்தினது	च	புகழ்ச்சைக்களை [மலை மன்னம் பூரித்த வராய செகியற்றார்.
जनानां	வந்தாக யிருக்கும் மானிடர்களுடைய	गिरः	
रामाभिषेकार्थ- कृताः	ஸ்ரீராமாது அபிஷே கத்தைப் பற்றியவை களா யிருக்கின்றவை களும்	महृष्टः	
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவந்தியாரின் திருக்குமாரையக்கு	शुश्राव	

महेन्द्रसम्रपतिमं तु वेदम रामस्य रम्यं भृगपक्षिजुष्टम् ।
ददर्श मेरोरिव शृङ्गमुच्चं विभ्राजमानं प्रभया सुमन्त्रः

॥ ४६ ॥

सुमन्त्रः	ஸ=மந்திரர்	उचं	ஒக்கி உயர்ந்ததாய்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विभ्राजमानं	ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாய்
वेदम	திருமாலிகையை		
प्रभया	காந்தியால்		
महेन्द्र- सम्रपतिमं	தேவேந்திரனது திரு மாலிகையால் விள ங்குகிறதாய்	भृगपक्षिजुष्टं	மான்கனா லும் பகழிக ளாலும் நிறைந்து வி ளங்குகிறதாய்
मेरोः शृङ्ग	மேருவின் சிகரம்	रम्यं तु	மனோஹரமாயும் விள ங்குகிறதாய்
इव	போன்றதாய்	ददर्श	கவனித்தார்.

उपस्थितैरङ्गलिकारकैश्च सोपायनैर्जानपदैश्च मस्यैः

कोट्या पराद्वैश्च विमुक्तयानैः समाकुलं द्वारपथं ददर्श

॥ ४७ ॥

द्वारपथं	திருமாலிகையின் தேவரணவாயிலின் முன்பிரதேசத்தை	जानपदैः च	கிராமவாலிகளாலும்
उपस्थितैः	ஸைவைக்கு வந்திருக் கின்றவர்களும்	सोपायनैः	நஜர்களை வையிலேந்தி க்கொண்டிருக்கின்ற
भङ्गलिकारकैः	அஞ்சலிபந்தம் பண் ணிக்கொண்டிருக் கின்ற	मस्यैः	மானிடர்களாலும்
कोट्या	கோடிக்கணக்காகவும்	विमुक्तयानैः	அளிழுத்து தூரத்தில் நிறுத்திவைக்கப்பட் டிருந்த வாஹனைக் களாலும்
पराद्वैः च	எண்ணமுடிவாத பரா ர்த்தமென்கிற கணக் காகவுமிருக்கின்ற	समाकुलं	இடைவெளியின்றி நெருக்கமுற்று விள ங்குகிறதாய்
		ददर्श	கவனித்தார்.

ततो महामेघमहीधराभं प्रभिन्नमत्यङ्कुशपसहम् ।

रामौपवाह्यं रुचिरं ददर्श शशुञ्जयं नाममुदभकायम्

॥ ४८ ॥

ततः	அல்லிடத்தில்	प्रभिन्नं	ஒப்புயர் வில்லாததாய்
महामेघ- महीधराभं	மஹாமேகம் போலவும் பர்வதம்போலவும்	रुचिरं	தேவஜோமயமாய் விளக் குகிறதும்
उदभकायं	விசாலமான சரீரமு டையதும்	रामौपवाह्यं	ஸ்ரீராமவொருவருக் கே வாஹனமாகிய
अपसहं	தன்பத்திற்கு ஆளா காதவண்ணமாய்	शशुञ्जयं	சத்ருஞ்ஜயமென்கிற
अत्यङ्कुशं	அங்குசப்பிரயோகத் தை வேண்டாததாய்	नारो	யானையை
		ददर्श	கண்முன் கண்டு கனித்தார்.

खलङ्कृतान्साश्वरथान्सकुञ्जरान्पाल्यमुख्याञ्जशतशश्च बहुभान् ।

व्यपोह्य सृतः सहितान्सपंततः समृद्धमन्तःपुरमाविवेश

॥ ४९ ॥

மூ: ஸாரதி. (ஸ-புந்-திரர்),
 சாபரதானு குத்தினகலை ஆட்கல்
 சதக்கனோடும்
 சகூதரானு யானகனோடும்
 சமந்த: எல்லாப் பக்கக்களரி
 சஹிதானு வந் திருக்கின்ற [புகடா
 அமாத்யமூலவானு மண்ணாரின் பிரதான
 ஆணுகளையும்

பாதன: அந் துக்கணக்காய்
 சவல்குதான நெய்மைக்கு சிக்காரித்
 துக்கொண்டிருக்கின்ற
 வலுமான் ச அன்பர்களையும்
 சயோடி கடந்து,
 சமூத் கபகரமான [புற்று
 அந்:புரே சிறுபாலினைகலிணுள்-
 சாவிவெச வந்துசென்றார்.

தததிரகூதாசலமேவசநிபம் மஹாவிமானோத்தமவேஷமசஹுவந் ।

அவாரியமாண: ப்ரவீஷ சாரதி: ப்ரஹூதரன் மகரோ யதார்பவம் ॥ 40 ॥

சாரதி: ஸாரதி. (ஸ-புந்-திரர்)
 ப்ரஹூதரன் சத்தினக்கலை ஆட்கல்
 க்கொண்டிருக்கின்ற
 அர்வம் ஸமுத்திரத்தில்
 மகர: யதா மகரின் காலவண்ண
 மே, ஆல்வண்ணமே
 மஹிமகலிணுச்சிறிசிறுக்
 கும் சிகரங்களையும்
 மேகங்களையும் ஓத்த
 தாயிருக்கிறதும்

மஹாவிமானோத்தம- } உயர்ந்த விமானங்களை
 வேஷமசஹுவந் } கண்ட ஆம் சிறந்த
 மரடங்களின்கைகல்
 களால் விளங்குகிற
 துமான
 தந் ஆகில்
 அபாயமாண: ஸ்வேசசையால்
 ப்ரவீஷ மருத்தார்.

இத்யர்பே ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே அயோஶ்யாகாண்டே பञ்ചदश: सर्ग: ॥

அதீத: ஶ்லோக: 3081

அயோஶ்யாகாண்டே அதீத: ஶ்லோக: 726

பொது: சரீ:—பதினாறுவது ஶர்க்கம் ॥ 40 ॥

ஶ்ரீராமப்ரஸ்தானம்—ஶ்ரீராமர் பறப்பவேது.

ச ததந்:புரதாரீ சமதீத்ய ஜனாகுலம் । ப்ரவீஷதா தத: கஷ்யாமாசஸாத புராணவந் ॥

பாசகாமுக்கவிப்ரஹ்ரிபுவபிம்ஶ்குண்டலீ: । அப்ரமாதிபி்ரகாபீர்துரகீரபிஶ்ரிதாம் ॥ 2 ॥

புராணவந் ஆரணமகலிணின் பூர்வ
 விருத்தாந்கங்களைய
 ச: அவர், [பிரதவசாகிய
 தத ஆந்த
 ஜனாகுலம் ஜனக்களால் சிறந்த
 விளங்குகின்ற
 அந்: } திருமாலிவகலிணுட்
 புரதாரீ } கட்டின் கோபுரம
 யீசின் முன்பிரதே
 சமதீத்ய கடந்து, [சத்தை
 தத: ஆதண்டமேல்
 பாசகாமுக்க- } பாணம், சிந்து துளை
 விப்ரஹ்ரி: } களை கயலில் வைத்து
 க்கொண்டிருத்தார்
 களும்

மூ- } வந்து தாக்கப்பெ
 குண்டலீ: } திருண்டுகளை
 கரித்துக்கொண்ட
 ருத்தவர்களும்
 அப்ரமாதிபி: ஶ்ரீராமர் தாக்கிரகைய
 கையவர்களும்
 ரகாபீ: மஹா பிரதேத்திபெற்ற
 அநுரகீ: உதேசகபக்திய
 கையவர்களான
 சுவபி: பண்பாத்தயர்களால்
 அபிஶ்ரிதா காலங்காக்கப்பட்ட
 ப்ரவீஷதா வகாந்தராயிருக்கின்ற
 கஷ்யாமாசஸாத கட்டை ஆடைத்தார்.

तत्र काषायिणो वृद्धान्वेत्रपाणीन्स्यलंकृतान् । ददर्श विष्टितान्द्वारि सूचभ्यक्षान्सुसमाहितान् ॥

तत्र	அந்த	स्यलंकृतान्	கன்கு அலங்கரிக்கப்
द्वारि	தோணவாயிலின்		பெற்றவர்களும்
काषायिणः	முன்பிரதேசத்தில் காவிலஸ் திரக்களை	सुसमाहितान्	மறாபுண்யம் செய்த வர்களும்
वे- पाणीन्	தரித்திருந்தவர்களும் வாயில் கரப்பவர்கள் கையில் கைத்துக் கொண்டிருக்கும் தோல்களை கையில் பிடித்துக்கொண்ட ருந்தவர்களும்	वृद्धान्	முதியவர்களுமான
		स्यभ्यक्षान्	மா தர்களைக்காப்பவர் களை
		विष्टितान्	உட்கார்த்துகொண்ட ருப்பவர்களாய்
		ददर्श	கண்டார்.

ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षवः । सहसोत्पतिताः सर्वे वासनेभ्यः सुसंभ्रमाः ॥

रामप्रिय- चिकीर्षवः	சீராமருக்கு மனம் கொண்டுதிருக்கும் வி ஷயத்தில் ஆசுத்தியு டையவர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
सुसंभ्रमाः हि	அத்யந்தமரியாதை க்குப்பாத்திரர்களு மான	समायान्तं	அவரை எதிரில் வந்தி ருக்கின் தவராய்
ते	அவர்கள்	समीक्ष्य वासनेभ्यः	கவனித்து, உட்கார்த்திருந்த இட ங்களினின்று
		सहसा उत्पतिताः	சடக்கென எழுந்துநின்றார்கள்.

तानुवाच विनीतात्मा सूतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाख्यात रामाय सुमन्त्रो द्वारि तिष्ठति ॥

विनीतात्मा	விதேயமும்	तिष्ठति	வந்து நேலைவக்குக் காத்துநிற்கிறான்
प्रदक्षिणः	புறார்ஹருமான	रामाय क्षिप्रं	சீராமருக்கு [என்று உடனே
सूतपुत्रः	ஸூத்தரின் புதல்வர், (ஸாமந்திரர்)	आख्यात	ரீக்கள் விண்ணப்பம் செய்யுங்கள் " என்று கொன்னார்.
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	उवाच	
सुमन्त्रः	"ஸாமந்திரன்		
द्वारि	வாயிலில்		

ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियाचिकीर्षवः । सहभाषाय रामाय क्षिप्रमेवाचक्षिरे ॥ ६ ॥

भर्तुः	பிரபுவுக்கு	रामं	சீராமரை
प्रियाचिकीर्षवः	மனம் கொண்டு நடவீ கும் விஷயத்தில் ஆ ஸுத்தியுள்ள	उपसंगम्य	கிட்டி, தேவியாருடனிருக்
ते	அவர்கள்	सहभाषाय	சீராமருக்கு [கின்ற விஷயத்தை அறிக்கை செய்தார்கள்.
क्षिप्रं एव	தத்சுஷணமே	रामाय आचक्षिरे	

प्रतिवेदितमाज्ञाय सूतमभ्यन्तरं पितुः । त्रैवानाययामास राघवः प्रियकाम्यया ॥ ७ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	पितुः	தந்தைக்கு
अभ्यन्तरं	அங்குசங்கராண	प्रियकाम्यया	{ மணம் கொண்டு நடக்கும் விஷயத்தில் ஆஸக்தியினால்
सूतं	ஸூரதிகைய	आनाययामास	அகழப்பித்துக்கொண்டனர்.
प्रतिवेदितं	வந்து காத்திருக்கின்		
आज्ञाय एव	கேட்டவுடன் [றவராய்		
तस्य	அவ்விடத்திற்கு		

तं वैश्रवणसङ्काशमुपविष्टं स्वलंकृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ ८ ॥

वराहरोधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्थ्येन चन्दनेन परंतपम् ॥ ९ ॥

स्थितया पार्श्वतथापि बालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥

सूतः	ஸூதர் (ஸூயமந்திரர்)	सुगन्धिना च	இயற்கை மணம் பொருத்தியதுமாதிரி
परंतपं	சக்குணம் ஹாரண ராகிய	परार्थ्येन	சிறந்த
तं	அவரை	चन्दनेन	சந்தனத்தால்
सोत्तरच्छदे	நல்ல சித்ராசனம் போட்ட	अनुलिप्तं	பூசப்பெற்ற விளக்கு சிறதாகவும்
सौवर्णे	பொன்	पार्श्वतः	பக்கத்தில்
पर्यङ्के	கோபாகில்	भूयः	வழக்கம்போல்
वैश्रवणसंकाशं	சூம்பாணையொத்த	बालव्यजनहस्तया	கையில் சாமரமேகதிக
स्वलंकृतं	பிறவியழகு பெற்ற வராய்	स्थितया	சிற்பின்ற [கொண்டு
उपविष्टं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராகவும்	सीतया अपि	வீதாதேகியாரோடு
वराहरोधिराभेण	சிவந்த மேகம் போன்றதாய்	चित्रया	சித்திராசுழத்திரத்
शुचिना	பரிசுத்தமுடையதாய்	उपेतं	கடிய [தோடு
		शशिनं	சந்திரனை
		यथा च	போலிருப்பவராயும்
		ददर्श	கவனித்தார்.

तं तपन्तामिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११ ॥

विनयज्ञः	தனது கடமைகளை நன்றித்தவராகிய	उपपन्नं	கிளக்கிக்கொண்டிருக்கின்றவரும்
वन्दी	{ வம்சவிருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிப் புகழுவவர்	वरदं	கேலகோபகாரியுமா
स्वतेजसा	தமது ஒளியினால்	तं	அவரை [கிய
तपन्तं	இவளிக்கின்ற	विनीतवत्	ஸாஷ்டாங்கமாய், நமஸ்காரம் செய்பவராய்
आदित्यं इव	சூர்யனைப்போல்	ववन्दे	{ திருவடித்தாமரைகளில் தண்டம் சமர்ப்பித்தார்.

प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनासने । राजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥ १२ ॥

சுமந்த:	சமந்திரர்	பாசுலி:	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
राजसत्कृतः तु	{ அரசனாக வந்தவனுக்கு சந்தேகத்தோடும் செய்யும் ஆதரவோடும் பெற்றவராகி	विहारशयनासने	விஹாரசயனாசனத்தில்
राजपुत्रं	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனைப் பார்த்து,	सुखं	சுகலம்
		पृष्ट्वा	வினாவி,
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	விக்கிரபனம்செய்தார்.

कौसल्यासुभजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

कौसल्यासुभजा:	{ "கௌஸல்யாதேவி யார் பெற்ற நற்புதல் வராகிய ஸ்ரீராம!	त्वां	தேவரீரை
राम	கைகேயி	द्रष्टुं	காண
कैकेय्या	ராணியோடு	इच्छति	ஆக்குப்பித்திருக்கின்றார்.
महिष्या	விற்றிருக்கும்	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
सह	திருத்தகப்பனார்	गम्यतां	எழுந்தருளாவண்டும்.
पिता		चिरं मा	காலதாமதம் செய்ய வரகாது."

एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाश्रुतिः । ततः समानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥ १४ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	संहृष्टः	உள்ளம் மகிழ்ந்தவராகி
वक्तुः	{ விக்கிரபனம் பண்ணப்பட்டதற்கு திருச்செவிகாந்தியருளிய	समानयामास	{ தனக்குள்ளேயே சற்று ஆலோசனை செய்தருளினார்.
महाश्रुतिः	மஹாதேஜோவாகிய	ततः	அதன்பின்னர்
नरसिंहः	புருஷோத்தமர்	सीतां	வரீதாதேவியாரைப்பா
तु	இதுவியத்தில்	इदं ह	பின்வருமாறே [ர்த்த
		उवाच	சொல்லியருளினார்.

देवि देवश्च देवी च समागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥ १५ ॥

देवि	"தேவியே!	अभिषेचनसंहितं	பட்டாசுவேதனிஷய
देवः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	किञ्चित्	எதோ, [மாய்
देवी च	ராணியாரும்	मदन्तरे	என்னிடத்தில்
समागम्य	கலந்து,	मन्त्रयेते	{ தியமனமளிக்க இய
ध्रुवं	முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற		போது உத்தேசித்திருக்கின்றார்கள்.

लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा मुदक्षिणा । सञ्चोदयति राजानं मर्द्यं मदिरक्षणे ॥१६॥

मदिरक्षणे	{ <p>“யாவனையும் பரமிப் பிடுக்கச் செய்யும் அழ குறையாகக் கண்டனஞ் செய்தவனே !</p>	मर्द्यं	எனக்காக
मुदक्षिणा		{ <p>பெயர் பெற்ற புண்ய தீமாவான்களும்</p>	अभिप्रायं
प्रियकामा	{ <p>யாவருக்கு முயக்காரம் செய்குதலேயே கோ க்கமுடையவனுமா ன அவள்</p>	लक्षयित्वा	தீர்க்காவோசனை செய்து,
		{ <p>யாவருக்கு முயக்காரம் செய்குதலேயே கோ க்கமுடையவனுமா ன அவள்</p>	दि
		राजानं	சக்கிரவர்த்தியரை
		सञ्चोदयति	{ <p>இப்பொழுது ஏதோ வேண்டிக்கொண்ட ருக்கின்றான்.</p>

सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुश्वर्तिनी । जननी चार्थकामा मे केकयाधिपतेः सुता ॥

सा	“அவள்	प्रहृष्टा	முகமலர்ந்தவளாய்
केकयाधिपतेः	கெகயராஜனின்	हितकामा	எக்காலத்திலுமுதவி புரிபவளும்
सुता	திருக்குமாரி.	अर्थकामा च	சேஷமத்திலேயே கோ க்கமுடையவனுமாகிய
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியருக்கு	जननी	தாயார்.
अनुवर्तिनी	மனம் கோணுது நடக்		
मे	எனக்கு [இன்றவள்.		

दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं माहिणोदूतमर्थकामकरं मम ॥

प्रियया	“இவ்வடமான	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
महिष्या	ராணியேயோடு	मम	எனக்கு
सह	இருக்கும்	दूतं	சமாதாரத்தைச் சொ ல்லுபவராய்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	माहिणोव्	ஆணையிருக்கின்றார்.
अर्थकामकरं	{ <p>மனோபாவப்படியே எ தையும் செய்து மு டிக்கின்ற</p>	दिव्या खलु	எல்லா செய்தியே இது சந்தேகமென்ன!

यादृशी परिपत्तत्र तादृशो दूत आगतः । ध्रुवमथैव मां राजा यौवराज्येऽभिपेक्ष्यति ॥

तत्र	“அய்விடத்தில்	अथ	இன்று
परिपत् एव	கடிப்பேசும் சக்கிரரை	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
यादृशी	அப்படிப்பட்டது;	मां	என்னை
आगतः	இங்கு வந்திருக்கும்	यौवराज्ये	இளவரசில்
दूतः	சமாதாரம் கொண்டு	ध्रुव	நிச்சயமாய்
	வந்திருக்கின்றவார்	अभिपेक्ष्यति	பட்டம்கட்டப் பொருக்கின்றார்.
तादृशः	அப்படிப்பட்டவார்;		

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्य रमस्य च ॥

हन्तः	“ இய்கிருந்து	हन्त च	உன் ஆதிருஷ்டமே
शीघ्रं	இப்பவே	त्वं	நீ [ஆதிருஷ்டம்;
गत्वा	சென்று,	परिवारेण	பரிவாரணத்தோடு
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியரை	सह	கூட.
द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு சேவிக்க	सुखं	மனச்சஞ்சலமின்றி
	கப்போகிறேன்.	रमस्य	இரு.
		च	சந்து காத்திரு.”

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥ २१ ॥
 राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजसूयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत् ॥
 दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनधरं शुचिम् । कुरङ्गपृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥
 पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्तरां दिशम् ॥

पतिसंमानिता	கணவனுள் கொண்ட	दिशं	திசையையும்
	டப்பட்டவரும்	यमः	யமன்
असितेक्षणा	கறுத்த கண்களையு	दक्षिणां	தென் திசையையும்
	டையவளுமான	वरुणः	வருணன்
सीता	வீரதாப்பிரசாத்தியார்	पश्चिमां	மேற்கு
मङ्गलानि	“ இந்த மங்களங்களை	आशां	திசையையும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	धनेशः	குபேசன்
ते	தேவர்களுக்கு	उत्तरां	வடக்கு
लोककृत्	பிரம்மதேவர்	दिशं	திசையையும்
वासवस्य	இத்திரனுக்கு	ते तु	தேவர்க்காக
इव	எவ்வண்ணமோ	पातु	தனித்தனியே ராஜிக்க
	ஆயவண்ணமே	अहं	நான் [வேண்டும்.
द्विजातिभिः	அந்தணர்களால்	त्वां	தேவரை
जुष्टं	மங்களமாய் செய்யப்	दीक्षिं	திசைக்கொண்டவ
	பட்டதாம்		ராய்
राजसूयाभिषेचनं	சக்கிரவர்த்தியராய் வின	व्रतसंपन्नं	விரதானுஷ்டானமு
	க்குமபிஷேகத்தை		டையவராய்
राज्यं	லோகபரிபரணத்	वराजिनधरं	சிறந்தமான் தேரலை
	திற்கு		நரித்தவராய்
कर्तुं	செய்தவைக்க	शुचिं	பரிசுத்தமூர்த்தியராய்
अर्हति	திருவுளமு வக்கக்	कुरङ्गपृङ्ग- } पाणिं च }	மான் கொம்பை கை
	கடவர்.		யில் பிடித்துக்கொ
वज्रधरः	இத்திரன்		ண்டிருப்பவராயும்
पूर्वा	கிழக்கு		

படியுநீ மவாமி	தரிசித்து தொண்டுசெய்வென்ற எனது	ஆதார	வாயில்வரை
அமிதயுபி	மனதினான்னையே பி ரார் த்திடுகின்றவனாய்	மார்	கணவனை
		அனுவாஜ	பின்னென்றான்.

अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकमङ्गलः । निश्क्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेशनान् ॥

அய கூதகௌதுக- மங்கல:	அப்பொழுது பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டியவைதிக பூர்வாங்கங்களினை செ ய்துமுடித்தவரான	அனுஜாப்ய	உள்ளே செல்ல விரை தந்தருளி
ராம:	சீராமர்	சுமன்வே	ஸாமந்திரிராடு
சீதா	சீதாபிராட்டியாரு க்கு	சஹ	சுட
		நிவேசனாந்	நிஷேஷிக்காரினி ன்று
		நிஷ்காம	அழுந்தருளினார்.

पर्वतादिव निष्क्रम्य सिद्धो गिरिगुहाशयः । लक्ष्मणं द्वारि सोऽपश्यन्बहुञ्जलिपुटं स्थितम् ॥

ச:	அவர்	நிஷ்கமய	வெளியில் வந்து,
பர்வத:	ஸ்ரீ மலையினின்று	ஹரி	வாயில்
நிரிசுஹாசய:	மலையினது குகைய யில் வசிக்கும்	பஹுஜலிபுடம்	அஞ்சல்பந்தாய்
சிஹ:	ஸ்ரீ சிக்கம்	ஸிதம்	நிற்கின்ற
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	லக்ஷ்மண	எகத்தமணரை
		அபடியந்	கடாபித்தருளினார்.

अथ मध्यमकक्ष्यायां समागच्छत्सुहृजनैः । स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनम्य च ॥
ततः पावकसङ्काशमारोह रथोत्तमम् । वैशाघ्रं पुरुषव्याघ्रो राजन्तं राजनन्दनः ॥ २८ ॥

ச:	அந்த	சமாஹந்த	சம்பாஷித்தருளினார்.
ராஜநந்ந:	சக்கிரவர்த்தியாசின் திருக்குமாரராகிய	ச பரதிநமய	அருளில் மனம்துள்ளிக்கொய்து,
புருஷவ்யாஹ:	புருஷோத்தமர்	த:	அதன்மேல்
அய மஹமகக்ஷ்யாய்	அப்பொழுது கடுக்கட்டில்	வையாஹ்	புனித்தொல் பரப்பப் பட்டுக்கொடுக்கிறதும்
அர்தின:	மேலைக்கு காத்துக் கொண்டிருக்கும்	பாவகசங்காஹ	அக்கினிக்குச்சமண மாய்
சர்வந் சமேதய	எல்லோரையும் கிட்டி,	ராஜந்	தேஜோமயமாய் விள க்குகிறதமான
ஹு சுஹஜன:	கடாபித்த, அன்பர்களை	ரஹிநம் ஆரஹ	உத்தமண தேரில் வறினார்.

मेघनादमसंवाधं मणिहेमविभूषितम् । मुष्णन्तमिव चक्षुषि प्रभया सूर्यवर्चसम् ॥ २९ ॥
 करेणुशिशुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥ ३० ॥
 प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया ॥ ३१ ॥

मेघनादं	{ மேகம்போல் கம்பீர தவளியுடன் விளங்கு குகிறதும்	யுக்தம்	பூட்டப்பெற்று விளங்கு குகிறதும்
असंवाधं	விசாலமானதும்	हरियुक्तं	கரிலவர்களைமடைந்த தரய்
मणिह- विभूषितं	{ மணம், பொன் இவை களால் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற காந்தியால் [தம்	आशुगं च	விசைவாக கந்திரெல்ல வல்லதுமான
प्रभया	கூர்வனது காந்திக்கு	रथं	திருத்திகரின்மீது
सूर्यवर्च- सम्	சமமாய்	सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணனான
इव	பார்ப்பவர்களுடைய கண்ணை	इन्द्रः	இந்திரன்
चक्षुषि	கூசம்படி செய்கிற தும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मुष्णन्तं	வாணக்குட்டிகள் போன்ற	श्रिया	அபரஜுவந்த சக்தியால் தேஜோமயமாய் விளங்கு பூராமன் [கும்
करेणुशिशुकल्पैः	கிறந்த குதிரைகளால்	राघवः	விசைவாய்
परमवाजिभिः		तूर्णं	ஏதீ,
		आस्थाय	எழுந்தருளினார்.
		प्रययौ	

स पर्जन्य इवाकाशे खनवानभिनादयन् । निकेतान्निर्ययौ श्रीमान्महाभ्रादिव चन्द्रमाः ॥

सः श्रीमान्	அந்த பூராமன்	महाभ्रातृ	மகாமேகத்தினின்றும்
आकाशे	கூகாசத்தில்	चन्द्रमाः	சந்திரன்
खनवान्	சப்திக்கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पर्जन्यः	மேகம் [வண்ணமே	निकेतान	திருமா விசைவரி னின்ற
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்- வல்லாப்பக்கங்களிலு ம் சப்தமுண்டாகும் படி செய்துகொண்டு	निर्ययौ	உதயமானார்.

छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः । जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥

राघवानुजः	பூராமரது இளைப பிரதாநவான	छत्रचामर- पाणिः	{ விவன்குடை, சாமரம் இவைகளைக் கைகளி ல் பிடித்தவராய்
भ्राता	லக்ஷ்மணனும்	भ्रातरं	தமயனான
लक्ष्मणः तु	ரதத்தின்மீது	जुगोप	வெயில் படாமல் காத் துவந்தார்.
रथं	ஏதீ,		
आस्थाय	பின்பக்களில்		
पृष्ठतः			

ततो ह्यहत्याशब्दस्तुमुलः समजायत । तस्य निष्कपमाणस्य जनौघस्य समन्ततः ॥३४॥

तस्य अयவர்
 निष्कपमाणस्य எழுந்தருளுகையில்
 ततः அதனால்
 समन्ततः எங்கும்
 जनौघस्य ஜனக்கூட்டத்தின்

तुमुलः உதலாகத்தொழுவன்
 டாகும்
 ह्यहत्याशब्दः ஹலஹலாசப்தமா
 எனது
 समजायत உண்டாயிற்று.

ततो ह्यवरा मुख्या नागाश्च गिरिसन्निभाः । अनुजग्मुस्तदा रामं शतशोऽथ सहस्रशः ॥

तदा அப்பொழுது
 ततः அவ்விடத்திலிருந்து
 शतशः தூற்றுக்கணக்கா
 अथ அவ்வாறே [கவும்
 सहस्रशः ஆயிரக்கணக்காகவும்
 मुख्या: பெயர்போல

ह्यवरा: சிறந்த குதிரைகளும்
 गिरिसन्निभाः மலைக்குன்றுகள்
 போன்ற
 नागा: च யானைகளும்
 रामं ஸ்ரீராமருக்கு
 अनुजग्मु: பின் சென்றனர்.

अग्रतश्चास्य सन्नद्धाश्चन्द्रनागरूपिताः । खड्गचापधराः शूरा जम्बुराशंसवो जनाः ॥३६॥

अस्य அவருக்கு
 अग्रतः முன்பாய்
 सन्नद्धा: பலவித ஆயுதபாணி
 கரும்
 खड्गचापधरा: { வரள், வில் இவைகளை
 கையில் பிடித்தவர்
 கருமானவர்
 शूरा: போர்வீரர்களும்

चन्द्रनागर- } சந்தனம் அகில் இவை
 रूपिता: } களை பூசிக்கொண்ட
 வர்களாய்
 आशंसव: { மதேஹா தீவவக்காதக்
 கண்டுசெளிக்க ஆவா
 வுடனிருக்கும்
 जना: च ஜனங்களும்
 जम्बु: சென்றார்கள்.

ततो वादित्रशब्दाश्च स्तुतिशब्दाश्च वन्दिनाम् । सिहनादाश्च शूराणां तदा शुश्रुविरं पथि ॥

ततः அவ்விடத்தில்
 तदा அப்பொழுது
 पथि வழியில்
 वादित्रशब्दा: च மக்களான தீயக்களின்
 கொள்கல்களும்

वन्दिनां வந்திகளின்
 स्तुतिशब्दा: च புகழ்பாட்டுகொள்க
 शूराणां குரர்களுடைய [களும்
 सिहनादा: च சிங்கதாத்தர்களும்
 शुश्रुविरं கேழுக்கப்பட்டனர்.

हर्म्यवातायनस्थाभिर्भूषिताभिः समन्ततः । कीर्यमाणः सुपुष्पीर्चैर्ययौ स्त्रीभिररिदमः ॥

हर्म्यवातायन- } உயர்நிலைகளின் சாள்
 स्थाभिः } சங்களில் சிந்துகொ
 ணைபுருந்தவர்களும்
 भूषिताभिः { மல்கு அணங்காசம்
 செய்குகொண்டிருந்
 தவர்களும்
 स्त्रीभिः மகளிர்களால்
 सुपुष्पीधि: நல்லவையான மலர்,
 குவியக்களால்

समन्ततः எங்கும்
 कीर्यमाणः அங்கீகரிக்கப்பெற்றவர்
 ராய்
 अरिन्दमः { எக்காளத்திலும் எதி
 றும் வெற்றியே பெ
 றும்ஆயசாஸியாகும்வர்
 ययौ எழுந்தருளிக்கொண்
 டிருந்தவர்.

रामं सर्वानवधाङ्गयो रामप्रियचिकीर्षवः । वचोभिरभ्यैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे ॥

हर्म्यस्थाः	மேல் உப்பரிசைகளின் ஸிருந்தவர்களும்	सर्वानवधाङ्गयः } च	அந்தக்கரணசத்தியு ள்ள ஸ்திரீகள் எல்
क्षितिस्थाः	கீழே பூமிப்பாதேசத்தி ஸிருந்தவர்களும்	अभ्यैः	சிதந்த [மேளரும்
रामप्रिय- } चिकीर्षवः }	ஸ்ரீராமரது அருளை பிரார்த்தித்து வேண்டி இசிறவர்களும்	वचोभिः रामं ववन्दिरे	பின்கண்ட ஸ்தேதாத்தி ஸ்ரீராமரை [ரங்கனால் புகழ்ந்து வேண்டித் தார்கள்.

नूनं नन्दति ते माता कौसल्या मातृनन्दन । पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् ॥

मातृनन्दन	“பெற்ற தாய்மனம் கொண்டு நடக்கும் செல்வத்திருக்குமர !	अवस्थितं	ஸ்தாபிக்கப்பட்டவ
ते माता	தேவிரது தாயாகிய	त्वां	தேவிரையும் [ராய்
कौसल्या	கௌஸல்யா தேவியார்	सिद्धयात्रं	மஹா பாவமமான ம தேவா தன்வந்தையும்
पित्र्यं	முன்னோர்களை ஊட்டா னமாகின்ற	नूनं	இப்பவே
राज्यं	அரசாளுமதிகாரத்தில்	पश्यन्ती	கண்ணிரக்கண்டு
		नन्दति	ஆனந்தக்கடலில் மூழ் குவாள்.”

सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् । अपन्यन्त हि ता नार्यो रामस्य हृदयप्रियाम् ॥

तया सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः । रोहिणीव शशाङ्केन रामसंयोगमाप या ॥ ४२ ॥

च	அதன்மேல்	या	“எவள்
ताः नार्यः	அந்த மக்கையர்கள்	रामसंयोगं	ஸ்ரீராமரது சம்பந்தத்
नूनं	இப்பொழுது	रोहिणी	ரோஹிணி [தை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
हृदयप्रियां	மனங்கொண்டு நடக் கின்றவளும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सर्वसीमन्तिनीभ्यः	எல்லாமாதர்களின்	आप	அடைந்தானோ,
चरां	உத்தம	तया देव्या	அந்த தேவியால்
सीमन्तिनीं	மடந்தையாகிய	पुरा	முன்னம்மத்தில்
सीतां हि	வீதாபிராட்டியவரைப் பற்றியும்	महन्	எவ்வகலோ
अपन्यन्त	இப்படி வாய்விட்டுப் புகழ்ந்தார்கள்.	तपः	தவம்
		सुचरितम्	நன்குபுரித்திருக்க வேண்டும்.”

इति मासादश्लेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः । शुश्राव राजमार्गस्थः भिया वाच उदाहृताः ॥४३॥

राजमार्गस्थः	ராஜலீதியில் எழுந்த குளிக்கொண்டிருந்த	इति	மேற்கண்டவண்ண
नरोत्तमः	புருவோத்தமர்	उदाहृताः	சொல்லப்பட்ட [மாய்
मासादश्लेषु	உப்பரிசைகளின் உச்சிகளின்	भियाः	இனிய
प्रमदाभिः	மடந்தையர்களால்	वाचः	மொழிகளை
		शुश्राव	செலியுற்றார்.

स राघवस्तत्र कथाप्रलापाञ्छुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरो जनस्य

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த	ஆத்மாஅிகாரா:	தன்னைப்பற்றியதாகிய
ரா஘வ:	ஸ்ரீராமர்	விரிவா:	பற்பல
தல	அப்பொழுது	வாச:	பின்வரும் புகழ்ச்சொற் களையும்
புறஹ்ரூபஸ்ய	அத்தியந்தமானந்தப் பெருக்குடைய	கயா- புலாபாந் ச)	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்ளும்
புர:	பட்டணத்து		பின்வரும் சம்பாஷ ணைகளையும்
जनस्य	ஐனத்தினுடையவும்	शुश्राव	செவியுந்நர்.
समागतस्य	வந்துகூடியிருக்கின்ற		
लोकस्य	நாட்டாருடையவும்		

एष श्रियं गच्छति राघवोऽथ राजप्रसादाद्द्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा एषामयं नो भविता प्रशास्ता

॥ ४५ ॥

एष:	இந்த	येषां	எந்த
राघवः	ஸ்ரீராமர்	नः	நமக்கு
राजप्रसादात्	சக்கிரவர்த்தியாரின் அணுகிரஹத்தால்	अयं	இவர்
अस्य	இன்றைக்கு	प्रशास्ता	மன்னராக
द्विपुलां	மகத்தான	भविता	ஆசப்போகினுரோ
श्रियं	பாக்கியத்தை	एते	இந்த
गमिष्यन्	அடைபவராய்	वयं	நாம்
गच्छति	ஆசப்போகினுர்.	सर्वसमृद्धकामाः	{ மனோமெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் கொடுக்கும்.

लाभो जनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यमियं किञ्चन जातु कश्चित्पश्येन्न दुःखं मनुजाधिपेऽस्मिन्

॥ ४६ ॥

एष:	இவர்	अस्मिन्	இவர்
इदं	இந்த	मनुजाधिपे	மனுஜாதிபை யில்
सर्वं	எல்லா	कश्चित्	எவனோடொருவர்
राष्ट्रं हि	ராஜ்யத்தையும்	किञ्चन	கொஞ்சமும் [ஆம்
चिराय	வெகுநாளும்	जातु	ஏதோகொரு ப்ரஸக தீரீதும்
प्रपत्स्यते	காப்பாற்றப்போகின் ருர்	दुःखं	கஷ்டத்தை
यत्	என்றிதது யாதொன் றண்டோ அதவே	पश्येत् न	அனுபவியான்.
अस्य	இந்த	अमियं	மனதிற்கெட்டபில்லா ததொன்றையும்
जनस्य	ஐனத்திற்கு	न	அனுபவிக்கமாட்டான்.
लाभः	பாக்கியம்.		

स घोषवद्भिश्च ह्यैश्च नामैः पुरःसरैः स्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च वादकैरभिष्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ

॥ ४७ ॥

घोषवद्भिः	சத்தமிட்டுக்கொண்ட புருக்கின்ற	महीयमानः	கௌரவிக்கப்பட்டவ ராயும்
ह्यैः च	குதிரைகளாலும்	प्रवरैः	கிறந்த
नामैः च	பாணிகளாலும்	वादकैः च	பாடகர்களாலும்
पुरःसरैः	முன் சென்றுகொண்ட புருந்த	अभिष्टुतः	புகழப்பட்டவராயும்
स्वस्तिक- सूतमागधैः	மங்கள வார்த்தைக ளைக் கூறும் ஸ்திரி கள், மகதர்களெண் கிற வந்திகளால்	सः	ஆகர்
		वैश्रवणः यथा	குழிபரண்டோல்
		ययौ	சென்றார்.

करेणुमातङ्गरथाश्वसंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभूतरत्नं बहुपण्यसञ्चयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम्

॥ ४८ ॥

रामः	சீராமர்	प्रभूतरत्नं	{ கவரத்தினங்கள் கிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்,
महापथं	பெரிய ராஜாதி திசைய	बहुपण्य- सञ्चयं	{ பலவகை விலைப்பண் டங்களின் குவியல்க ளால் கிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
करेणुमातङ्ग- रथाश्वसंकुलं	பெண்பாணிகள், ஆண் பாணிகள், ரதங்கள், குதிரைகளிவைகளா ல் கிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும்,	रुचिरं	{ கண்களைப்பறிக்கும் வண்ணமாயுகுவாய் ந்து விளங்குகிறதாய் கவனித்துக் கடைக்க ண் தந்தருளினார்.
महाजनौघ- प्रतिपूर्णचत्वरं	மறலா ஜனக்கூட்டங்க ளால் கிறையப்பெற் று விளங்கும் சதக் கக்களைபுடையதா யும்,	ददर्श	

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3129

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 774.

सप्तदशः सर्गः—பத்தெழாவது ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

श्रीरामागमनम्—சீராமரது வருவு.

स रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टसुहृज्जनः । पत्निकाध्वजसंपन्नं महाहांगरुधूपितम् ॥

अपश्यन्नगरं श्रीमान्भानाजनसमाकुलम्

॥ १ ॥

रथं	ரதத்தின்மீது	संप्रहृष्टसुहृज्जनः	{ ஸர்வ ப்ரகாரத்தாறு முன்ன முகந்த கல்ல ஜனக்களைபுடைய
आस्थाय	எழுந்தருளிக்கொண் டும்		
सः	ஆக்த		

धीमान्	ஸ்ரீமாத்ரூபிய	महाभाग-	} திறந்த ஆகித்புனைக கமழ்வித்து விளக்குகிறதாயும்,
रामः	ஸ்ரீராமர்	पूजितं	
नगरं	நகரத்தை	नानाजन-	} நானு ஜனங்களால் திறந்து விளக்குகிற கவனித்தார். [தாயும்,
पताकाध्वज- संपन्नं	} பதாகைகள், தலையுக் கள் காட்டப்பெற்று விளக்குகிறதாயும்	समाकुलं	
			अपश्यत्

स गृहैरभ्रसङ्काशैः पाण्डुरैरुपशोभितम् । राजमार्गं ययौ रामो मध्येनागरुधूपितम् ॥ २ ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	अगरुधूपितं	} ஆகித்புனைக கமழ்விக்கப்பெற்று விளக்குகிறதாயான
अभ्रसङ्काशैः	மேகத்தை திவர்த்த	राजमार्गं	
पाण्डुरैः गृहैः	வெண்மரலிகைகளால்	मध्येन	} கடுவழியாக
उपशोभितं	} இருபக்கக்கனி லுமழுகுவாய்க்கு விளக்கப்பெற்றதாசிருக்கிறதும்,	ययौ	

चन्दनानां च मुख्यानामगरुणां च सञ्चयैः । उत्तमानां च गन्धानां क्षौमकौशाम्बरस्य च ॥

अविद्धाभिश्च मुक्ताभिरुत्तमैः स्फाटिकैरपि । शोभमानमसंवायं तं राजपथमुत्तमम् ॥ ४ ॥

संवृतं विविधैः पर्ण्यैर्भक्ष्यैश्चावचैरपि । ददर्श तं राजपथं दिवि देवपथं यथा ॥ ५ ॥

दध्यक्षतहविलज्जैर्धूपैरगरुचन्दनैः । नानामाल्योपगन्धैश्च सदाऽभ्यर्चितचत्वरम् ॥ ६ ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	मुक्ताभिः च	நல்ல முத்துக்களினு
तं	அந்த	उत्तमैः	கிறத்த [ஆம்
सदा	எக்காலத்திலும்	स्फाटिकैः अपि	படிகக்களினுமும்
देवपथं	தேவர்கள்போகும் வி	शोभमानं	அழகுவாய்த விளக்குகிறதாயும்,
यथा	போன்றதாய் [தியை	विविधैः	விதம்விதமான
राजपथं	} புரியிலுள்ள விதிகளில் முதன்மைபெற்று விளக்குகிறதும்,	पर्ण्यैः	பண்டங்களாலும்
उत्तमं		திறந்ததும்	उचावचैः
असंवायं	விஸ்தாரமுள்ள	भक्ष्यैः अपि	பசுபையகளைராலும்,
तं राजपथं	அந்த ராஜவிதியை	दध्यक्षतहविलज्जैः	தாள், உசுதை, மெய், பொரிவிவைகளாலும்
मुख्यानां	உயர்ந்த	संवृतं	கிறையப்பெற்றுவிளக்குகிறதாயும்,
चन्दनानां च	சந்தனக்களுடையவும்	धूपैः	பரிமாசுதாயகிளரினும்
अगरुणां च	அகரூக்கட்டைகளுடையவும்,	अगरुचन्दनैः	உசுது, சந்தனமிவைகளாலும்
उत्तमानां	உத்தமமான	नानामाल्योपगन्धैः	கானுவித்த வாசனைகளுமாய்களைராலும்,
गन्धानां च	பரிமாசு தீராய்க்களுடையவும்,	अभ्यर्चित- चचरं च दवरी	} ஸ்ரீக்கப்பெற்ற சதுக்கக்களைபுடையதாயும் கவனித்தார்.
क्षौमकौशाम्बरस्य च	} சுத்தப்பட்டு, பட்டுசம் பந்தமான வஸ்துகள்களுடையவும்,		
सञ्चयैः		சேகரிக்கப்பட்டாலும்,	
अविद्धाभिः	முழு		

आशीर्वादान्वहूञ्चमृष्वन्सुहृद्भिः समुदीरितान् । यथाहं चापि संपूज्य सर्वानिव नरान्ययौ ॥

सुहृद्भिः	புண்பா த்மாக்களால்	यथाहं एव	{	எவ்வொவர்களுக்கு எந் தெந்தவிதமாய் மரி யானைத செய்யவேண்டும் இமே,
समुदीरितान्	கூறப்பட்ட			
बहून्	அனேக	च		அவ்வாறே
आशीर्वादान्	ஆசிகளை,	संपूज्य		கடாக்வித்தருளி,
मृष्वन्	செவியுற்ற அயர்,	ययौ		எழுந்தருளினார்.
वरान्	மனிதர்கள்			
सर्वान् अपि	எல்லோரையும்,			

पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः । अयोपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय ॥ ८ ॥

यथा स लालिताः पित्रा यथा पूर्वैः पितामहैः । ततः सुखतरं सर्वे रामे वक्ष्याम राजनि ॥

अल्पमद्य हि भुक्तेन परमार्थैरलं च नः । यथा पश्याम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ॥ १० ॥

अतो हि नः मियतरं नान्यत्किञ्चिद्भविष्यति । यथाऽभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः ॥

एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः । आत्मसम्पूजनी मृष्वन्ययौ रामो महापथम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्रा	திருத்தந்தைதயால்,
एताः च	பின் கண்டவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்,
अन्याः च	இதரங்களான	पूर्वैः	முன்னோர்களான
आत्मसंपूजनीः	தம்மை கொண்டவர்க்கி ன்றவைகளுமான	पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்
शुभाः	மங்களகரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்
सुहृदां	புண்பா த்மாக்களு டைய	लालिताः	சூலர வப்பெற்றவர் களாய்
कथाः	மொழிகளை	स	விளக்கினேமே,
मृष्वन्	செவியுற்றவராய்	ततः	அதிலும்
अद्य	"இன்றையதினம்"	सुखतरं	அதிகமாய்
अभिषिक्तः	அபிஷேகம்பெற்றவ ராய்	सर्वे	நாக்கெல்லோரும்
पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்	रामे	ஸ்ரீராமர்
प्रपितामहैः	முப்பாட்டன்மார்க ளாலும்	राजनि	அரசராயிருக்கையில்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	वक्ष्यामः	வளிப்போம்,
तं	அந்த	राज्ये	ராஜ்யபரிபாலனைத் தில்
मार्गमेव	முறைமையே	प्रतिष्ठिते	திருவாழிஷேகம் பெற்ற வராய்
उपादाय	அனுஸரித்து,	निर्यान्तं	ஊர்கொளைய் எழுந் தருனிவரும்,
तथा	அவ்வண்ணமே	रामं	ஸ்ரீராமரை
अनुपालय	தேவகீர் காத்தருளக் கடவிராக.	अद्य	இப்பொழுது
		पश्यामः	{ கண்குளிரப் பரத்யக்த த்தில் நாக்கள் பர க்கினோம்.

यथा
 नः
 भुजेन
 अलं
 परमार्थैः
 च हि
 अलं
 अमिततेजसः

ஆன துபந்தி
 எங்களுக்கு
 ஐயங்கூகத்தில்,
 கிருப்பயில்லை.
 எவர்க்கும் முதலிய
 போகங்களிலும் கூட
 கிருப்பயில்லை.
 எண்ணுதற்கரிய தே
 ஜய்விபான

रामस्य
 राज्येन
 अभिषेकः

ஸ்ரீராமருண்டய
 இளவரசு
 அபிஷேகமானது

न हि तस्मान्ननः कश्चिच्छुषी वा नरोत्तमान् ।

राघवे
 भतिक्रान्ते अपि
 नरोत्तमान्
 तस्मान्
 कश्चित्

ஸ்ரீராமர்,
 வெகுதூரம் போய்கி
 ட்டாலும் கூட
 புருஷோத்தமராகும்
 அவ்வளவிட்டு
 ஏதேனுமொரு

यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति । निन्दितः स वसेद्धोके स्वात्माऽप्येन विगर्हते ॥

यः
 रामं
 तु
 पश्येत् न च
 रामः
 यं
 पश्यति न च
 सः

எவ்வென்றவன்
 ஸ்ரீராமரை
 உன்னப்படி
 அறியாதிருக்கின்
 ஸ்ரீராமர் [ருகிலு
 எவ்வென்றவனா
 அணுகிரகிக்காதி
 அவன் [கையோ

सर्वेषां हि स धर्मात्मा वर्णानां कुरुते दयाम् ।

धर्मात्मा हि
 सः
 चतुर्णां
 वर्णानां
 वयस्थानां

தண்ணலிபுரியதே கி
 ருதமாய் பூண்டிருந்
 தும் புருஷோத்தம
 அவர், [ராகும்
 காங்கு
 ஐரதீயர்களுக்கும்
 எந்த வயதிலுள்ளவர்
 களான, அதாவது
 சிந்தனை முதல் வர
 ித்திதனை வகையி
 லுமுள்ள

यथा
 अतः
 नः
 प्रियतरं
 अन्यत् किञ्चित्
 भक्षियति न हि
 उदासीनः
 महापथं
 ययौ

{ எப்படிப்பட்டதாயிரு
 க்குமோ அப்படிப்
 பட்டதாயிருக்கிறது
 அதற்கு மேற்பட்டதா
 யிருக்கிறதுமான
 எங்களுக்கு
 இவ்வடமாயுள்ளது,
 வேறொன்று
 உண்டாகப்போகிறதே
 இல்லை." }
 கிருப்புப் வெறுப்பு
 மில்லாதவராய்,
 ராஜபீதியில்
 எழுந்தருளினார்.

नरः शक्रोत्यपाक्रुष्टमतिक्रान्तेऽपि राघवे ॥

नरः हि
 मनः
 चक्षुषी वा
 अपाक्रुष्टं
 शक्रोति न

மாண்டதும்
 மனதைத்தானாகட்டும்
 இருகண்களைத்தானு
 கட்டும்,
 பெயர்,த்திருக்கைக்
 கொள்ள
 முடியாதிருந்தான்.

शोकं निन्दितः वसेत् स्वात्मा एनं भवि विगर्हते

शोकं
 निन्दितः
 वसेत्
 स्वात्मा
 एनं
 भवि
 विगर्हते

உக்கில்
 அன்பனாய்
 காணக்கழிப்பான்.
 தனது ஆக்கமா
 இவனை
 காண்கவதில்
 கண்டிருக்கும்.

चतुर्णां हि वयःस्थानां तेन ते तपनुव्रताः ॥

सर्वेषां
 दयां
 कुरुते
 तेन हि
 ते
 तं
 अनुमताः

பலகைருக்கும்
 தண்ணலியை
 புரிந்தவருகின்றார்.
 அக்காரவையொன்ற
 லேயே
 அவர்கள்
 அவரிடத்தில்
 அனுமதிப்பதிபாரா
 ட்டவருகின்றார்கள்.

चतुष्पथान्देवपथाश्चैत्यान्यायतनानि च । मद्रक्षिणं परिहरन्नगाम वृपतेः सुतः ॥ १६ ॥

वृपतेः	சக்கிரவர் தீயாரின்	देवपथान्	தேவபாதங்களையும்,
सुतः	திருக்குமாரர்	आयतनानि च	பாதங்களையும்,
चतुष्पथान्	அந்தணர்களையும்,	मद्रक्षिणं	காடிகள்
वैशानि	அரசரர்களையும்,	परिहरन्	கடத்து,
		जगाम	எழுந்தருளினார்.

स राजकुलमासाद्य मेघसङ्घोपमैः शुभैः । प्रासादशृङ्गैर्विविधैः कैलासशिखरोपमैः ॥ १७ ॥

आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डुरैः । वर्षमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः ॥ १८ ॥

तत्पृथिव्यां गृहवरं महेन्द्रसदनोपमम् । राजपुत्रः पितुर्ब्रह्म प्रविवेश श्रिया ज्वलन् ॥ १९ ॥

श्रिया	பிறக்கி, தன்கொண்ட	रत्नजाल-	} ரத்தினங்களின் அழகு
ज्वलन्	தேஜோ மயமாக விளங்கும்	परिष्कृतैः	
राजपुत्रः	சக்கிரவர் தீயாரின் திருமகனாகும்	वर्षमान-	} கிழங்கால் திரப்படி
सः	அவர்,	गृहैः	
मेघसंघोपमैः	மேகக்கூட்டங்களை போன்றவைகளும்,	महेन्द्रसदनोपमं	} இந் திரைது திருமா ளினைபோன்ற தநாதி ருக்கிறதும்,
शुभैः	அழகு வாய்ந்தவைகளும்,	पृथिव्यां	
कैलासशिखरोपमैः	கைலாசபிலையின் உச்சி போன்றவைகளும்,	गृहवरं	} திருக்கங்களில் சிறந்த
पाण्डुरैः	வெண்மை நிறமுள்ளவைகளும்,	पितुः	
गगनं इव	ஆகாயத்தையே	वद्म च	} திருமா ளினைப்போல
आवारयतिः	அளவிய	राजकुलं	
विमानैः	} பல உப்பரிசைகள் அடங்கிய திருமா ளினைகளும்,	अपि	} சக்கிரவர் தீயாரின் திருமா ளினைகையுமான
विविधैः		அனைகந்த	
प्रासादशृङ्गैः	உப்பரிசைகளின் சிகரங்களும்,	आमाद्य	நோக்கி
		प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

स कक्ष्या धन्विभिर्गुप्तास्तिस्रोऽतिक्रम्य वाजिभिः । पदातिरपरे कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்	गुप्ताः	காக்கப்பட்ட
सः	அவர்	तिर्यः	முன்று
धन्विभिः	கிண்டென்ற தீய போர் வீரர்களால்	कक्ष्याः	கட்டுகளை,

வாஸிஸி:	தேவரூபிபி. நுந்த கு.கிரகஞ்சுடன்	அபரே தே கஷ்யே படாதி: ஜகாம	மற்ற தூண்டு கட்டுக்கோயம் கால்கடைபாய் கடந்தார்.
அதிகமய	கடந்தா,		
स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या नखरात्मजः । सन्नित्यं जनं सर्वं शुद्धान्तःपुरमभ्यगात् ॥			
நவராஜ:	சக்கிரவர், த்தியா சின் திருக்குமாரசாசிய	जनं सर्वं सन्नित्यं	ஜனம் எல்லா வற்றையும், சகமாய் விசக்கித் கொண்டு,
सः	ஆவர்,		
कक्ष्या:	கட்டுகள்	शुद्धान्तःपुरं	சாஸியார் தூருக்கும் திருமாஸிகையில்,
सर्वाः	எல்லா வற்றையும்,	अभ्यगात्	விஜயம் செய்தார்.
समतिक्रम्य	கடந்தா,		

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः स सर्वो मुदितो वृषात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनश्च निर्गमं यथादयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२ ॥

नृषात्मजे	சக்கிரவர், த்தியா சின் திருக்குமாரசர்	चन्द्रमसः	சந்திரமகவானது
पितुः	திருத்தக்கனையின்	उदयं	உதயத்திற்கு
अन्तिकं	ஆருகில்	यथा	எவ்வண்ணியோ, அவ் வண்ணமே
प्रविष्टे तदा	சென் தருளியபோது	तस्य	அவருடைய
सः	அந்த	पुनः	மீளவும்
मुदितः	பெருமகிழ்வுகொண்	निर्गमं	வெளியே எழுந்தருள் வருவதற்கு
जनः	ஜனம் [ஒருத்த	ततः च	அவ்விடத்திலேயே
सर्वः	எல்லா மூர்,	प्रतीक्षते	ஆவதுடன் காத்திருக் தது.
सरित्पतिः	எழுத்திரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3151

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 796

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

वनवासनिर्देशः—காட்டிற்குப் போக உத்தரவு.

स ददर्शासने रामो निषण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुखेन परिशुष्यता ॥ १ ॥

सः	அந்த	परिशुष्यता	உதய
रामः	ராமர்,	मुखेन	திருமுகமண்டலத் கொடு
कैकेयीसहितं	கைகேயியுடனிருக்		
शुभे	சிறந்த [சின் தவரும்,	दीनं	{ எடுத்த மனைவதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக் கிறவராய்
आसने	ஆஸனத்தில்	ददर्श	திருவுளத்தில் கொண் டார்.
निषण्णं	வீற்றிருக்கிறவரு [உரிய		
पितरं	திருத்தக்கனைய		

स पितृशरणौ पूर्वमभिवाद्य विनीतवान् । ततो ववन्दे चरणौ कैकेय्याः सुसमाहितः ॥

विनीतवान्	மேன் மக்களுக்கீடற்ற ஒழுக்கமுடையவ	अभिवाद्य	{ முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்து அபிவாதனம் பண்ணி,
सः	ஆவர் [சாகிய	ततः	அதன்மேல்
सुसमाहितः	சற்றேனும் மனதைச் சிதறவிடாதவராய்	कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
पूर्व	முதலில்	चरणौ	திருவடிகளில்
पितुः	தந்தையின்	ववन्दे	விழுந்து தண்டம் ண மப்பித்தருளினார்.
चरणौ	திருவடிகளில்,		

रामेत्युवाच वचनं वाष्पपर्याकुलेक्षणः । शशाक नृपतिर्दीनो नेक्षितुं नाभिभाषितुम् ॥

नृपतिः	சக்கிரவர் தியார்,	वचनं	ஒர் சொல்லை
दीनः	கடுக்குபாரம் கொண்ட வராய்,	उवाच	சொன்னார்.
वाष्प-	} கண்ணீர் தேம்பிய கண்களுடையவராய்	ईक्षितुं	கண்களை திறந்துபார் க்கவும்
पर्याकुलेक्षणः		शशाक न	திறமையற்றிருந்தார்.
राम	"ராம"	अभिभाषितुं	வாய்திறந்து பேசவும்
इति	என்ற	न	திறமையற்றிருந்தார்.

तदपूर्वं नरपतेर्दृष्ट्वा रूपं भयावहम् । रामोऽपि भयमापन्नः पदा स्पृष्ट्वेव पन्नगम् ॥ ४ ॥
 इन्द्रियैरप्रहृष्टैस्तं शोकसन्तापकशितम् । निःश्वसन्तं महाराजं व्यथिताकुलचेतसम् ॥ ५ ॥
 ऊर्मिमालिनमशोभ्यं क्षुभ्यन्तमिव सागरम् । उपप्लुतपिवादित्यमुक्त्वा नृतमूर्षि यथा ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	व्यथिताकुलचेतसं	கொந்துகுழம்பிய மன த்துடன் கடியவராய்
नरपतेः	சக்கிரவர் தியாரின்	निषसन्तं	{ பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருக்கிறவ ராகவும்,
रूपं	திருமேனியை	ऊर्मिमालिनं	ஆலைகளின் வரிசைக ளையுடையதும்,
अप्रहृष्टैः	துன்பமடைந்த	अशोभ्यं	கலங்கும் தன்மையற் றதும்,
इन्द्रियैः	ஐந்திரியங்களினால்	क्षुभ्यन्तं	கலக்கமடைந்திருக்கி யதை
शोकसन्ताप-	} ஸூழிக்கடுவாண்ணுத் சேகத்தால் துவண் டுகடப்பதாகவும்,	सागरं	கடலை [ன்றதுமான போலிருக்கிறவராக வும்
कशितं		तत्	इव
तत्	அதை	उपप्लुतं	ராகுவினால் பிடிக்கப் புரிபனை [பட்ட போலிருக்கிறவராக வும்,
अपूर्वं	{ ஒருநாளும் இதுவரை யில் ஆவ்வாறிராத வண்ணமாய்	आदित्यं	சூரியனை [பட்ட போலிருக்கிறவராக வும்,
भयावहं	{ மனதில் பயத்தைபுண் டாக்கும்வண்ணமா யிருப்பதாகவும்	इयं	
तं	அந்த		
महाराजं अपि	சக்கிரவர் தியாரை யும்		

उक्तानृतै ऋषि यथा	பொய்மொழி சொல் ரிஷியை [விவிட்ட பொலிருக்கிறவராக	पत्नर्गं पत्न सृष्ट्वा इव भयं आपन्नः	மர்ப்பத்தை காலினால் மிதித்தவன் போல் மனச்சஞ்சலத்தை அடைந்தார்.
दृष्ट्वा	திருவுளத்தில் கொண்டு		

अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । वभूव संन्वतरः समुद्र इव पर्वणि ॥ ७ ॥

पितुः तं शोकं	தந்தையினது அந்த சோகத்திற்கு	पर्वणि समुद्रः इव संन्वतरः	பர்வகாலத்தில் கடல் எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே மனம் மிக்க தத்தளிப்ப பவராய்
अचिन्त्यकल्पं हि	{ காணமீன்தொன தெரியாத காணத் தால்	वभूव	இருந்தார்.
उपधारयन्	{ என்னதானிருக்கக்க டுமோ என்று தனக் குள்ளேயே சித்திப் பவராய்,		

चिन्तयामास च ततो रामः पितृहिते रतः । किं स्विदद्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मापद्य संश्लेष्य किमायासः प्रवर्तते ॥

चिन्तयामास	தந்தையின் மனம் கொணுது கடக்கும் விஷயத்தில்	कुपितः अपि	கொபமாரிருந்தபோ திலும்
रतः	நோன்புடையவராகிய	मां	என்னை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
ततः	அக்காசனத்தால்	प्रसीदति	கொபத்தை மறந்துவி டுவாரே " என்றும்,
किंस्वित्	" எவ்வண்ணமோ	अद्य	" இன்றைக்கு
अद्य एव	இன்றைக்குமட்டும்	मां	என்னை
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	संश्लेष्य च	பார்த்தும்,
मां	என்னிடத்தில்	तस्य	அவருக்கு
प्रत्यभिनन्दति न	சக்தேஷ்ஷியா திருக்கி ன்றிருவென்றும்,	आयासः	மனோவருத்தம்
पिता	தந்தையர்	किं	மனே
अन्यदा	இதற்குமுன்னெல் லாம்	प्रवर्तते	இன்னுமிருக்கிறது " என்றும்
		चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே சித் தைசெய்தருவினார்.

स दीन इव शोकार्तो विषण्णवदनच्युतिः । कैकेयीमभिवाच्यैव रामो वचनमब्रवीत् ॥१०॥

ச:	"அந்த	விஷ்ணு-	} திருமுகமண்டல ஓளி
ராம:	ஸ்ரீராமர்.	வदनசூதி:	
தீன:	அபாராற்பட்டவர்	கைகேயீ எவ	கைசெய்கெனியாரை
இவ	பொலவகி	அபிவாச	கொக்கி, [மட்டும்
சோகார்த:	{ மனவேதனையால் உத் ஸாறுமொழிந்தவ ராய்	வசன	ஓளி வருகிற வாய்க்கை
			அவ்வீத்

कश्चिन्मया नापराद्धमज्ञानाद्येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥११॥

யென	"என்னகாரணத்தால்	अज्ञानात् एव	அறியாமைவாய்மலர்
மே	எனது	अपराद्धं न	அபாராதம் செய்வாய்
பிதா	திருசாஸை		படலில்லை என்று
குபித:	கினம்கொண்டிருக்கின்றனார்?	कश्चिन्	நான் என்னுமிதேறன்.
सत्	அதை	च	எதுவாயிருந்தாலும்
मम	எனக்கு	त्वं	தேவரீர்
आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய்தருளிக்கெய்வீர்.	एनं	ஓவரை
मया	என்னால்	प्रसादय	{ ஸாந்தானம் செய்து சீற்றத்தை தணித் தருள்வீராக.

अमसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विषण्णवदनो दीनो न हि मामभिभाषते ॥

சதா	"எப்பொழுதும்,	अमसन्न-	} அதிருப்திப்பட்டிருக்கும்
மா	என்னிடத்தில்	मनाः	
வசல:	புத்திரவாத்ஸல்யத்துடனிருப்பவர்	मां	பார்த்தும்
தீன:	கடுந்துயரங்கொண்டவராய்,	प्रति हि	என்
विषण्णवदन:	திருமுகம் வரையினார்	किं नु	ஓப்பொழுது
		अभिभाषते न	{ இனிமொழி அருளி ச்செய்யா திருக்கின்ற னார்?

शारीरो मानसो वाऽपि कश्चिदेन न बाधते । सन्तापो वाऽभितापो वा दुर्लभं हि सदासुखम् ॥

शारीर:	"தேஹசம்பந்தமான	दुर्लभं	{ பிராப்திதனுக்க எால் அடைவதற்க ரிதான
संताप: वा	கொய்தானாகட்டும்	सदासुखं	நித்யானந்தமுடைய
मानस:	மனதைச்சேர்ந்ததாய்	एनं वा	ஓவரைமட்டும்
अभिताप: वा	வருத்தம் தானாகட்டும்	बाधते न हि	பாதிக்காட்டாதென
		कश्चिन् अपि	நான் என்னுமிதேறன்.

कश्चिन्न किञ्चिद्धरते कुमारे प्रियदर्शने । अशुभे वा महासखे मातृणां वा महाशुभम् ॥

प्रियदर्शने	{ "பாவருக்கும் எக்கால கநிலும் நயிதகதை யே புரியும் திருக்குமாரனுடைய பாதன் விஷயத்தில் தானாகட்டும் பிரசித்திபெற்ற மேன் கூடகளுக்குக்கற்ற ஒழு க்காழகடையவனுடைய "	अशुभे वा	சத்ருக்களன் விஷயத் தில் தானாகட்டும்
कुमारे भरते		मातृणां वा	எனது தாய்மார்களுக்குத் தானாகட்டும்
महासखे		अशुभे किञ्चित् न कश्चिन्	நிகயானந்தத்தின் எதுவும் [குறறவு உண்டாகாதி, தன நான் என் னுக்கிறேன்.

अतोपयन्महाराजमकुर्वन्वा पितुर्वचः । सुहृत्सपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥ १५ ॥

नृपे कुपिते	"சக்கிரவர்த்தியார் மனக்குழப்பத்தினி ருக்கையில்	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியா ருக்கு
पितुः वचः अपि अकुर्वन्		पितुर्वचः	ஒரு இமைப்பொழு தென்றும்
		जीवितुं इच्छेयं न	பிழைத்திருக்க கான் ஒப்பேன்.

यतोमूर्धं नरः पश्येत्मादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वनेत मत्पक्षे सति देवते ॥१६॥

इह नरः आत्मनः मादुर्भावं यतोमूर्धं पश्येत्	" இவ்வூலில் ஓர் மனிதன் தனது பிறப்பிற்கு காரணபூகாரணவரை உள்ளபடி உதிரிவெண் டிரை	मत्पक्षे	{ பிரதமசுமாரன்(அநா வது கட்புறனுப் பி னக்கும்.) செய்வாசெய அவர் கிஷயத்தில் எப்படி பீறி கடக்க முடியும்? }
		वनेत मत्पक्षे सति देवते	

कश्चित् परुषं किञ्चिदभिमानात्पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन यत्रास्य लुडितं मनः ॥

अस्य मनः लुडितं	" இவ்வாறு மனம் குழப்பமடைந்திருக்கி ததற்கு	अभिमानात्	செய்வாக்கினுடைய
यत्र मम पिता ते		उक्तो भवत्या कोपेन	கேள்வந்தாலோ
		भवत्या किञ्चित् परुषं उक्तः कश्चित्	தேவரீரால் எதிலும் வன்மொழியால் உரைக்கப்பட்டனரா எனன்?

एतदाचक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किन्निमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥

देवि	"தாயே!	किं निमित्तं	காரணம் யாது?
मनुजाधिपे	சக்கிரவர்த்தியாரிடத்	परिपृच्छतः	வினாசெய்தவசம்பலா உதிரிய வேண்டி வினாவும்
अयं	இந்த	मे	அடியேனுக்கு
विकारः	மனக்குழப்பமானது	तत्त्वेन	மன்னுள்ளபடி
अपूर्वः	இதுவரைபிரிவுமென்கா லத்திலுமில்லாதது,	आचक्ष्व	தேவிரி அருள்செய் கிரகம்.
एतत्	இதற்கு		

एवमुक्त्वा तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं सुनिर्लज्जा धृष्टपात्महितं वचः ॥१९॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண	धृष्टं	மதுரை கொடுமைபாடி
तु	இவ்வியதத்தில் [மாய்		குக்கின்றதும்,
महात्मना	மதுரை தமர்வான		
राघवेण	ஸ்ரீராமரால்	आत्महितं	{ தனது மனோபிஷ்டக் கைத நன்கு விளக்கம் காட்டுகிற துமான
उक्त्वा	வினாசியதற்குச் செவி கொடுத்தருளிய	इदं	பின்வரும்
कैकेयी	கைகேயி தேவியார்	वचः	பதிலை
	{ அடாத கார்யத்தைச் செய்கிறேனென உலகநிந் தைக்காளாகிறேனென என்கிற அந்தக்காரண நினைதயாவது சற்றே ஹயில்லாதவனாகி	उवाच	மொழிந்தான்.
सुनिर्लज्जा			

न राजा कुपितो राम व्यसने नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभाषते ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	मनोगतं	{ இவருடைய உள்ளத் தில் இச்சமயம் சுழன் றுகொண்டிருக்கிறது.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वद्भयात्	{ உனக்கு கஷ்டமாளிற து என்கிற காரணத் தால்
कुपितः न	கொபக்கொண்டவரான	अभिभाषते न	சொல்லமுடியா திருக் கின்றனர்.
अस्य	இவருக்கு [கவியில்லை.		
व्यसने तु	பாக்யக்குறைஎன்பது		
किञ्चि न	எதுவும் இல்லை.		
किञ्चित्	ஒரு விஷயம்		

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वार्णा नास्योपवर्तते । तद्वच्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥

प्रियं	"புத்திரவா நல்லபத் திற்கு பாத்திரனாகிய	उपवर्तते	இருக்கிறதி.
त्वां	உன்னிடத்தில்	मम	எனக்கு
अप्रियं	அன்பற்ற சொல்லை	यत्	எது
वक्तुं	சொல்லுவதற்கு	अनेन	இவரால்
अस्य	இவருக்கு	आश्रुतं	வாக்களிக்கப்பட்ட
वार्णा	வாய்திறந்து பேசும் சக்தி	तत्	அது [தேர,
न	இல்லாமல்	त्वया	உன்னால்
		अवश्यं	அவசியம்
		कार्यम्	முடியவேண்டியது.

एष मलं वरं दत्त्वा पुरा मामभिपूज्य च । स पश्चात्तप्यते राजा यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥

ச:	"அவர்	एषः च	அதே இவ்வ
पुरा	முன்னொருகால்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
मां	என்னை	प्राकृतः	பிரகரா குகதியான
अभिपूज्य	பெச்சி,	अन्यः	ஏதோ ஒரு சாதாரண
मलं	கலக்கு	यथा तथा	போல் [மரணிடன்
वरं	ஊர் வாக்கு, தத்த, தந்த	पश्चात् तप्यते	பக்கா த்தாப்பப்படுகின்
दत्त्वा	செய்தருளிகிட்டு,		ஊர்.

प्रतिश्रुत्य इदामिति वरं मम विशां पतिः । स निरस्य गतजले सेतुं वन्धितुमिच्छति ॥२३॥

विशां पतिः	"சக்கிரவர்த்தியார்	सः	அவர்
मम	என்னுடைய	गतजले	{ புரவா த்ஸல்யமாதிரி
वरं	மீனோர் தந்தை		{ ஊர்த்தேவததில்
	'வேண்டும்பொழுது	सेतुं	{ சடுபட்டுவிட்டதில்
इदामिति	{ நான் வசமக்கு	निरस्यं	தருவியிசைய
	{ கின்றேன்'	वन्धितुं	பயனற்றதாய்
इति	என்று [ருளிகிட்டு	इच्छति	செய்ய
प्रतिश्रुत्य	வாக்கு, தத்தம் செய்த-		உத்தேசிக்கின்றனர்.

धर्ममूलमिदं राम विदिते च सतामपि । तत्सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्रक्वते यथा ॥२४॥

राम	"ஸ்ரீராம!	यथा	அப்படியிருப்பதால்
इदं	இது	कुपितः	கிணங்கொண்டிருக்
विदितं	ஏற்கனவே வாக்களிக்		கும்
	கப்பட்ட ஒப்பந்தம்.	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
सत्यं अपि	சொன்ன சொல் தவ		{ உலக்கு சன்மைச்சய்
	ருமை ஒன்றுதான்		{ யவேண்டுமென்னும்
सतां	புன்பா த்மாக்களுக்கு		{ காரணத்தாலும்
	மோசடிமாகும் மேல்	तत्	தனது
धर्ममूलं	{ வீட்டிற்கு அன்பி	त्यजेत् न	மீறி நடக்காதது.
	{ வரம்.		

यदि तद्वक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाऽशुभम् । करिष्यासि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्त्वहम् ॥

राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்	करिष्यासि	{ வி தீய்ப்பவை செய்து
तत्	அதை	यदि	{ முக்க உடன்படுகி
पुनः	மீளவும்		{ றுவென்கிற பகைத்
	{ இப்பொழுது மகதி		{ தில்
वक्ष्यते	{ ஊர் உத்தேசத்தி	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
	{ ருக்கின்றனர்.	ततः	அகன்மேல்
	{ மீனோர் கிட்டத்திற்கு	अहं तु	எனவே
शुभं वा	{ ஒத்தகாரிகுந்தா	आख्यास्यामि	கிணங்கச் சொல்லு
	{ ஊம் சரி		{ கின்றேன்.
अशुभं यदि वा	{ மீனோர் கிட்டத்திற்கு		
	{ கிருத்தமாரிகுந்தா		
	{ ஊம் சரி		

यदि त्वभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येष त्वयि वक्ष्यति॥

त्वयि "உன்னிடத்தில்
 एषः இவர்
 वक्ष्यति न உரைசெய்யானார்.
 ततः ஆண்படிவால்
 अहं हि நானே
 राज्ञा तु சக்கிரவர்த்தியாரா

तत् अது
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विपत्स्यते நிஷ்பரயோஜனமாகப்
 போகிறது

अभिहितं { வாக்குதத்தபசெய்த
 முன்விடப்பட்டநா
 கிய

न இல்லை
 यदि என்ஓதகாயிருந்தால்
 अभिधास्यामि விளக்கக்கொள்வேன்."

एतच्च वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यथितो रामस्तां देवीं नृपसन्निधौ ॥

नृपसन्निधौ சக்கிரவர்த்தியரசின்
 முன்னிலையில்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியால்
 समुदाहृतं மொழியப்பட்ட
 एतच्च இத்த
 वचनं श्रुत्वा மொழிக்குத் திருச்செ
 விசாற்றிய

रामः ஸ்ரீராமர்
 व्यथितः கவலமடைந்த மனத்
 तां அந்த [கிளராய்
 देवीं தாயாரைப்பார்த்து
 तु இகாவிலயத்திளிப்படி
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहो धिङ्नाहसे देवि वक्तुं मामाहं वचः । अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥
 भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे ॥ २८ ॥

राज्ञः "சக்கிரவர்த்தியாரு
 டைய
 वचनात् ரிசாமனைமென்றால்
 अहं நான்
 पावके अपि வெறுப்பிலும்கூட
 पतेयं சூதீப்பேன்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 विषं अपि விஷத்தையும்
 भक्षयेयं உண்பேன்.
 अर्णवे च ஸமுத்திரத்திலும்
 मज्जेयं முழுக்கிடுவேன்.
 हि ஆண்படிவால்

देवि ஆம்மா!
 मां என்னைப்பார்த்து,
 ईदृशं சூப்படிப்பட்டதாகிய
 वचः மொழியை
 वक्तुं சொல்ல
 अहंसे न தேவரீர் அருளிச்
 செய்வனாகாது.
 अहो திருவுள்ளத்தில் சந்தே
 சம் கவலக்கலாமோ!
 धिङ् एनाக்கு மாளக்கெடு
 ஆகாதோ!

नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च ॥ २९ ॥

हितेन च { "எக்காளத்திலும்
 செய்தாதையே
 விரும்புகின்றநவராய்
 அக்குரணத்தைப்போ
 க்கி பிரயோகப்படுத்த
 சம் செய்தருளிய

पित्रा च திருத்தந்தையாகிய
 नृपेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
 नियुक्तः ஆக்குரளிக்கப்பட்டவே
 ண்டிய ஆடிமைவான்.

तद्रूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

रामः	" रामன்	अभिकाङ्क्षितं	திருவுணத்திலிருக்கிற
द्विः	{ முன்பு ஓர் உரை, பின் பு அதற்கு மாறும் வேறொரு உரை	वचनं	சியமணம் [தரகிய
अभिभाषते न	உரையான்.	यत्	எதுவோ
देवि	தாயே!	तत्	அதை [செய்யும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியானு டைய	वृद्दि	தேவரீர் அருளிச்-
		करिष्ये	சான் செய்துமுடிக்க கின்றேன்.
		प्रतिजाने च	பிரதிக்கூறும் செய் கின்றேன்."

तमार्जवसमायुक्तमनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेय्यो वचने भृशदारुणम् ॥ ३१ ॥

आर्जवसमायुक्तं	{ அக்காலத்திலும் எப்ப டியும் தரூடுகொழி ஒன்றிலேயே சலியா பற்றாடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सत्यवादिनं	{ ஸத்யவாதியாகிய அ தாவது திருவுணத்தி லெதிரூக்கிறதோ அ தையே வெளியிட்டி ரைக்கின் தவராகிய	अनार्या	{ இளமரீயாதைகளுக் கு மாறுபட்டு விளக் கினவராகிய
नं	அதை	कैकेय्यो	கைகேயிதேவரீயர்
		भृशदारुणम्	பிகக் கஷ்டமாக்குக கின்ற
		वचनं	சியமணத்தை
		उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருள்ளான்.

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशस्येन महारणे ॥ ३२ ॥

राघव	" ஸ்ரீராம!	रक्षितेन	உபசரித்தவர் பாதுகா க்கப்பட்டவருமான
पुरा	முன்னொருகால்	ते	உனது
देवासुरे	தேவர்களுக்கும்மகர்க ளுக்கும் கடந்த	पित्रा	திருத்தந்தையால்
युद्धे	போரில்	मम	எனக்கு
सशस्येन	{ பாணக்களால் புண் பட்டு கஷ்டத்திலிரு ந்தவராய்	महारणे	பெரும் போர்க்களத் தரண்கொக்கல் [தின் உள்க்கப்பட்டன.
		वरी	
		दत्तौ	

तत्र मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चाद्यैव राघव ॥

राघव	" ஸ்ரீராம!	मे	எனது
तत्र	ஆனதுபற்றி.	भरतस्य	பாதலுக்கு
अथ एव	தற்காலம்மட்டும்	अभिषेचनं च	பட்டாபிஷேகத்தை
सव	உனக்கு	राजा	சக்கிரவர்த்தியாரீயும்
दण्डकारण्ये	நண்டகாணியத்தில்	याचितः	கேட்டுக்கொள்ளப்ப பட்டார்.
गमनं	வளித்தலைபார்		

यदि सत्यप्रतिज्ञं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि ।

नरश्रेष्ठ

त्वं

आध्मानं

पितरं

सत्यप्रतिज्ञं

कर्तुं

सन्निदेशे पितुस्तिष्ठ यथा तेन प्रतिश्रुतम् ।

पितुः

सन्निदेशे

तिष्ठ

तेन

प्रतिश्रुतं

यथा

भरतश्चाभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थे

राघव

सर्वेण

तेन

राज्ञा

त्वदर्थे

विहितं

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः ।

इमं

अभिषेकं

त्यक्त्वा

जटाजिनधरः

सप्त च

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधासिमाम् ।

कोसलपुरे

भरतः

नानारक्ष-

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

समाकीर्णो }

“புருஷோத்தம!

ஈ

மனக்கவலைபட்டுக்

கொண்டிருக்கும்

திருந்தானையை

ஸத்யஸந்தராக

செய்ய

“திருக்கரையின்

ஆக்கினையில்

நிரந்தையுடனிரு

அவரால்

வாக்களித்துவிடப்

பட்டது

என்கிற காரணத்தால்

“ஸ்ரீராம!

எல்லாமுமாகிய

அக்காரணத்தால்

சக்கிரவர்த்தியரால்

உனக்கென்று

ஆக்ஷாபிக்கருளப்

பட்டதாகிய

आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥

इच्छसि यदि

मम

इदं

वाक्यं

शृणु च

त्वया

नव च

पञ्च

वर्षाणि

अरण्यं

प्रवेष्टव्यम्

विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥ ३६ ॥

अभिषेचनं

यत्

पुनत् च

भरतः

अभिषिच्येत

अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटाजिनधरो वस ॥

सप्त

वर्षाणि

दण्डकारण्यं

आश्रितः

वस

नानारक्षसमाकीर्णो सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३८ ॥

सवाजि-

रथकुञ्जरो }

इमां वसुधां

प्रशास्तु

கருதுகின்றாயென்கிற

எனது [பக்தத்தில்

இந்த

வாய்மையை

கிரமேற்கொண்டு அய்

படியே செய்யக்கூட

வாய்.

உன்னால்

ஒன்பதேராடுகூடிய

ஐந்து

வாஷன்கள்

அரண்மனையில்

வாஸம்செய்யப்பட

வேண்டியது.

இளவரசுபட்டாரி

எதுவோ [நேசகம்

இதையே

பாதன்

உனக்கு பதிலாய் அ

நிவேசகம் செய்க்க

ப்படட்டும்.

எழு

வருஷங்கள்

தண்டகாரணத்தில்

வாஸம் செய்பவனாய்

நீ காலம்கழித்துவரு

வாயாக.

குதிரைகள், ரதங்கள்

யானைகள் இவைக

ளோடுகூடியதுமான

இந்த பூமியை

ஆண்டுவாட்டும்.

एतेन त्वां नरेन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्नुतः । शोकसंक्षिप्तवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥

अयं	" இந்த	शोकसंक्षिप्तवदनः	சோகத்தால் முகமா
नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	நீ குணநியவராய்
एतेन	இந்த	निरीक्षितुं	உண்டீன
कारुण्येन	தண்ணளிவால்	शक्नोति न	சண்ணெடுத்தாப்பார்
समाप्नुतः	பெருகியவராய்		கவையும்

एतत्कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नरेश्वरम् ॥ ४० ॥

रघुनन्दन	" ரகுநனுநிலைகளுகிய	महता	மஹத்தான
राम	ஸ்ரீராம!	सत्येन	தருமநூஷ்டானத்
नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரை		தில்
एतत्	இந்த [கூடய	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
वचनं	கியமனத்தை	तारयस्व	கஷ்டத்திலின்றி விள
कुरु	செய்துமுடி.		க்கக்கடவாயாக."

इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।

प्रविव्यथे चापि महानुभावो राजा स पुत्रव्यसनाभितप्तः ॥ ४१ ॥

इति	இந்தப்படி	अपि च	ஆளுவீன,
तस्यां	அவள்	सः	அந்த
परुषं	கண்டப்பாய்	राजा च	சக்கிரவர்த்தியார்
वदन्त्यां	விதித்தருளுகையில்		மட்டும்
महानुभावः	ஸக்திதானந்தஸ்வரூ	पुत्रव्यसनाभितप्तः	{ புத்திரவாத்தஸ்வத்
रामः	ஸ்ரீராமர் [பியான		தின் கவலையால் டிடி
शोकं एव	மணக்கஞ்சலத்தையும்		க்கப்பட்டவராகி
	கூட	इव	முன்னிறுத்திகமாய்
प्रविवेश न	திருவுளத்தில் கொள்	प्रविव्यथे	வருத்தினர்.
	வா திருந்தனர்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3192

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 837

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

वनवासप्रतिज्ञा—காட்டிற்குப்போகப் பிரதிக்ஷை செய்வது.

तदप्रियममित्रघ्नो वचनं मरणोपपम् । श्रुत्वा न विव्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

अमित्रघ्नः	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக்	तत्	அந்த
	களையும் சம்பந்தமிக்க	वचनं	கியமனத்தை
	வல்லவராகிய	श्रुत्वा	சிரமெற்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	विव्यथे न	மணக்கவலை கொள்ளா
मरणोपमं	" மரணமென்கிற "	कैकेयीं	திருந்தனர்.
	கடும் விவாதத்திற்கு	इदं	கைகேயியைப் பார்த்த
	சடாயிருக்கிறதும்	अब्रवीत्	நின் வருமாறு [கூ,
अप्रियं	பிரதிவிரதமாயிருக்கிற		பதிலுரைத்தார்.
	கூமான		

एवमस्तु गमिष्यामि वनं वस्तुमहं त्वितः । जटाजिनधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ २ ॥

एवं अस्तु अहं	“ திருவுள்ளப்படியே நடைபெறட்டும், நான்	अनुपालयन्	{ கிரமேற்கொண்டு நடைபெறச்செய்கின் றவனாய்,
जटाजिनधरः	{ ஐடைதரித்து மான் தொலுதித்துக்கொ கொண்டவனாய்,	तु इतः वनं	{ இதுதொ இங்கிருந்தே வனத்தின்
राज्ञः प्रतिज्ञां	சக்கிரவர்த்தியாரின் பாதிக்களுடைய	वस्तुं गमिष्यामि	{ காலங்கழிக்க போகிறேன்.

इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं सां महीपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापुरमरिंदमः ॥ ३ ॥

दुर्धर्षः अरिन्दमः महीपतिः यथापुरं सां किमर्थं	“ எதற்கும் கலியாத ஐயசாலியாகிய சக்கிரவர்த்தியார் எப்பொழுதும்போல் எண்ண ஏன்	अभिनन्दति न इवं तु ज्ञातुं इच्छामि	{ கடாநித்தருளாதிரு க்கின்றனர்? இது ஒன்வற மட்டும் தெரிசுதுகொள்ள நான் பார்த்திக்கின் றேன்.
---	---	---	---

मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥

देवि चीरजटाधरः वनं यास्यामि तव अग्रतः	“ தாயே! மரவுரியுதித்து சடை தரித்தவனாய், வனவாஸத்திற்கு இதுதொ நான் கொண்டு விடுகிறேன். தேவரீரது வன்னரிதியில்	ब्रूमि त्वया मन्युः च कार्यः न सुप्रीता भव	{ நான் ஸத்தியமாய் சொல்லுகின்றேன். (ஆர்ஷதம்.) தேவரீரால் மனக்கவலையென்பதே திருவுணத்தில் கொள் ளலாகாது. மனோரதம் கைகடப் பெற்றவராய்
--	--	---	--

हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । नियुज्यमानो विसृज्यः किं न कुर्यामहं मियम् ॥

हितेन गुरुणा कृतज्ञेन पित्रा	“ எப்போதும் சேஷமத் தையேகொருகிறவரும் { ஆக்ஞானத்தையப்போ க்கிப் பாய்ப்பதேசம் செய்தருளியவரும், தருமநெறி வழுவாத வரும், திருத்தாதையுமான	नृपेण नियुज्यमानः अहं विसृज्यः मिदं किं च कुर्यां न	{ சக்கிரவர்த்தியாரால் நியமணம் பெற்ற நான் முன்னின் ஆலோசியா தவனாய் மனோரதத்தை எதைத்தான் செய்யாதிருப்பேன்?
---------------------------------------	--	---	---

अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं ददतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥६॥

राजा	"சக்கிரவர்த்தியார்	मां आह न	எனக்கு ஆக்குராயித்த
मानसं	திருவுணத்தில் சுழல்		ருளவில்லை என்கிற
	துகொண்டிருக்கிற	यत्	எதுவோ
भरतस्य	பரதனுக்கு [தரகிய	एकं तु	அந்த இது ஒன்று
अभिषेचनं	முடிசூட்டிவைத்தலை	मे	எனது [தான்
	{ திருவுணத்தில் எப்ப	हृदयं	நிர்ருதயத்தை
स्वयं	{ டப்பட்ட சந்தேகத்	अलीकं इव	சகிக்கமுடியாதவண்
	{ திற்கும் இடக்கொ		ணமாய்
	டாதவண்ணமாய்	ददति	வந்துத்தரின்றது.

अहं हि सीतां राज्यं च प्राणानिहृन्धनानि च । हृद्यो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥

आसे	"உடன்பிறந்தவனுடைய	प्राणान् च	பரணமர்ப்பணம் செய்
भरताय हि	பரதனுக்கோவெல்		துள்ளப் பரணுகளையும்
	ருள்	अप्रचोदितः	{ பிதர்களின் சிபந்தனை
सीतां	வலைதையையும்		{ களுக்கு ஆளாகாத
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	स्वयं	வனையும்,
	{ ஆன்புடன் பாராட்டப்	हृद्यः च	முன்பின் ஆலோசியா
घनानि	{ பட்டதரகிய எப்படி	अहं	தவண்ணமாய்
	{ ப்பட்டதான ஆஸ்தி	दद्याम्	மனமுலவாதவனாயும்,
	களையும்,		தான் [பென்.
इहान्	பக்தியுடையவர்களாய்		பாதுகாக்க ஒப்புவிப்-

किं पुनर्मनुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ ८ ॥

च	"ஆப்படியிருப்பதால்	पित्रा	தந்தையாகிய
तव	தேவரீருக்கு	मनुजेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
	{ மனோரத்தனை எனக்	प्रचोदितः	விமணம் பெத்தான்,
प्रियकामार्थं	{ றும்வண்ணம் செய்ய	स्वयं	"திருவுள்ளப்படியே
	தற்காக	किं पुनः	எப்பேன் என்பதை"
प्रतिज्ञं	பாதிக்கொடுக்கைய		கொள்ளவும் வேண்டு
	{ சிரமீழ்க்கொண்டு		மோ?
अनुपालयन्	{ ணைபெறச்செய்தி		
	ன்றவனாய்		

तदाश्वासय भीतं त्वं किं निन्दं यन्महीपतिः । वसुधासक्तनयनो मन्दमश्रुणि मुञ्चति ॥

तदाश्वासय	"சக்கிரவர்த்தியார்,	मुञ्चति	வடக்கின்றார்.
भीतं त्वं	{ பூமிமையே பார்த்தவ	यत् इदं	எதுவோ இது
किं निन्दं	{ ண்ணமாயிருந்து	किं	என்ன காரியம்?
यन्महीपतिः	கொண்டு,	त्वं	தேவர்?
	கண்ணீரை	तत् तु	இனிமேலாவது
वसुधासक्तनयनः	சொட்டுசொட்டாய்,	आश्वासय	சமாதானம் செய்ய
मन्दमश्रुणि	கொண்ட மனத்தராய்		ருள்கிரக.

गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलाद् यैव नृपशासनात् ॥ १० ॥

दूताः	“ தூதர்கள்	मातुलकुलात्	மாமன் லீட்டி லிருந்து
नृपशासनात्	} சக்கிரவர்த்தியாரின்	भरतं	பரதனை,
एव		आनयितुं	அழைத்துவர
शीघ्रजवैः	வேகமாய் செல்லும்	अथ एव	இப்பொழுதே
हयैः च	குதிரைகளின் ஏறிக்	गच्छन्तु	பிரயாணமாகட்டும்.
	கொண்டும்,		

दण्डकारण्यमेषोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं सपा वस्तुं चतुर्दश ॥

पितुः	“ திருக்கடாவதனை	अहं	நான்
वाक्यं	வியமணத்தை	एवः	இதே
अविचार्य	பாதொரு ஆணைகளை	इतः	இக்கிருந்தே
	க்குமுட்படுத்தாது	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தின்
	எதர்க்கும் முந்தி சொ	चतुर्दश समाः	பதின்னான்குவருஷங்கள்
	ய்யவனோண்டிய கார்ய	वस्तुं	வஸிக்க
	மாய் சிரமேற்கொண்	गच्छामि	பிரயாணமாகித்தேன்.”
	டவனாகி		

सा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकयी । प्रस्थानं श्रद्धाना हि त्वरयामास राघवम् ॥

तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	हि	அதனால்
तत् वाक्यं	அந்த திருவாய் மொ	हृष्टा	மகிழ்வுகொண்டவ
श्रुत्वा	கேட்டுளிய ஸ்ரீராம		னாய்
सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராமனை
कैकयी	கைகேயிதனியார்,	प्रस्थानं	பிரயாணமாகும் விஷ
	கார்யம் கைக்கடிகிட		யத்தின்
	டதென்னும் கம்பிக்	त्वरयामास	பின்வருமாறு அகலை
	கை கொண்டவனாகி		சப்படுத்தினான்.

एवं भवतु वास्यन्ति दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादुपावर्तयितुं नराः ॥ १३ ॥

दूताः नराः	“ ஸமாதாரம் கொண்டு	शीघ्रजवैः	வேகமாய் ஓடும்
	செல்லும் மனிதர்கள்	हयैः	குதிரைகளில் ஏறிக்
			கொண்டு
भरतं	பரதனை	वास्यन्ति	போவார்கள்.
मातुलकुलात्	மாமன் லீட்டி லிருந்து	एवं भवतु	இது இருக்கட்டும்.
उपावर्तयितुं	திரும்பியழைத்துவர		

तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य विलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	अहं मन्ये न	நான் நினைக்கவில்லை.
उत्सुकस्य	பக்திமாளாவிய	तस्मात्	ஆனபடியால்
तव	உனக்கு	त्वं इतः	நீ இதுமுதல்கொண்டு
वु	அது திமித்தமாய்,	शीघ्रं	காலக்கழிவு செய்யாது
विलम्बनं	காலதாமதம்	वनं गन्तुं	காட்டி நுநு போக
क्षमं	ஆவச்யமென,	अर्हसि	ஸித்தப்படுவாயாக.

ब्रीहान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभापते । नैतन्किञ्चिन्नरश्रेष्ठ मन्युरेपोऽपनीयताम् ॥

नरश्रेष्ठ
नृपः
ब्रीहान्वितः
यत्
त्वां
स्वयं

“புருஷோத்தம!
சக்கிரவர்த்தியார்
புத்திரவர் தலைப்பத்தால்
வினையும் மனத்தலர்ச்சி
அடைந்திருக்கின்றனர்,
ஆணைபற்றியே உன்னைப் பார்த்தது,
தரவே

अभिभापते न
एतन्
किञ्चित्
न
एपः मन्युः च
अपनीयताम्

பேச முடியா திருக்கின்றனர்.
இதற்கு
வேறுகாரணமொன்று
வும் சிறிதும்
இல்லை.
இந்த மனக்குறையும்
விளக்கிவிடப்பட
வேண்டும்.

यावच्च न वनं यातः पुरादस्माद्भित्वरन् । पिता तावन्न ते राम म्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥

राम
त्वं
अस्मात् पुरात्
अभित्वरन्
वनं
यातः

“ஸ்ரீராம!
நீ
இந்த சகரிலிருந்து,
சமீபதற்புடையவ
காட்டிற்குப்
பிரயாணமாகிறது

यावत् तावत्
ते
पिता
आस्यते न
अपि वा
भोक्ष्यते न

எப்பவோ அதுவரை
உளது [க்கும்
திருக்காளை
நீரடார்.
இதுமட்டுமல்ல
உண்ணவும்
மட்டார்”.

विकृष्टमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः । मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन्पर्यङ्के हेमभूपिते ॥

राजा
विकृष्ट
इति
शोकपरिप्लुतः

சக்கிரவர்த்தியார்
“ஐயோ என்ன மான
க்கேடு! இந்த சத்ரு
வைமட்டும் வெல்ல
முடியாததரிலேனே
என்று திருவுளத்தில்
நினைத்து
அளவுகடந்த துயரத்
தில் மூழ்கினவராகி

मूर्च्छितो
निःश्वस्य
मूर्च्छितः
हेमभूपिते
तस्मिन्
पर्यङ्के
न्यपतत्

பெருமூச்செறிந்து,
மூர்ச்சையடைந்தவ
ராய்
பொன் னுளைக்கரிக்
[சப்பட்டதாய்
ஆங்க
மூர்ச்சத்தில்
படுத்தப்பட்டார்.

रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याऽभिप्रचोदितः । कश्यपेवाहती वाजी वनं गन्तुं कृतस्वरः ॥

रामः
राजानं
उत्थाप्य अपि
वाजी
कश्यपा
आहूतः
इव

ஸ்ரீராமர்
சக்கிரவர்த்தியாரை
உபசரித்தெடுத்த
உட்காரவைக்காரியும்
ஊர் குதிரை
சவுக்கால்
அழக்கப்படுகிறது
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே

वनं
गन्तुं
कृतस्वरः
कैकेय्या
अभिप्रचोदितः

காட்டிற்கு
பிரயாணமாக
அவசரமேற்படுத்தி
ணமாய்
வைவேறிதனியாரால்
பலவாராய் தூண்டப்
பட்டார்.

तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्यायाः	{ உலகசம்பிரதாய மரி யாதகளுக்கு அப் புறப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவனாகிய அவருடைய	वचनं	மொழிக்கு
तत् अप्रियं	{ அந்த செவிகொடுத்து கேட்கவொண்ணாத தாயிருக்கிறதாய்,	श्रुत्वा	செவிகொடுத்தருளிய
दारुणोदयं	{ கொஞ்சில் பெருந்துயரத்தை விளைவிக்கிற தாமாகிய	रामः	மூராமர்
		गतव्यथः	சலியா மனத்தராய்,
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாய் மொழியை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ளார்.

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे । विद्धि माम्बिभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥

यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं मियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तत् ॥

देवि	"அன்னை யாரே!	मियं	மீனார் தமனது
अहं	என்	किञ्चिदपि	எதுவாயினும்
लोकं	உலகம்	कर्तुं	செய்தமுடிக்க
अर्थपरः	{ புருஷர்த்தங்களில் அர்த்தமொன்றுக்கு மட்டுமீடுபட்டவனாய்	वक्ष्यं	மனிடர்களால் சாத்திய மாயிருக்கிறதாமாகிய
भावस्तु उत्सहे न मां धर्मं केवलं आस्थितं	வலிக்க ஒப்பேன். என்னை தரும்மொன்றைமட்டும் எப்பொழுதும், கைப் பற்றினைவனாய்	यत् तत् मया प्राणान् परित्यज्य अपि सर्वथा कृते एव विद्धि	எதுவோ அது என்னால் உயிரை கொடுத்தாகினும் எப்படியும் செய்தமுடித்தனவிட ப்படுமொன்பதையும்
प्रबिभिः तुल्यं भवभवतः	முனிவர்களைவிட சூப்பானவனாயும் இதைவிடிருக்கும் சூக்ஷ்மமானவனாய்		{ தேவரீர் திருவானத் தில் கன்குணர்ந்தரு ளக்கவடவீர்.

न ह्यतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥

हि	"என்னென்றால்	यथा वा	எதுவோ
पितरि	தந்தை விஷயத்தில்	अतः	அதைக்காட்டினும்
शुश्रूषा	சக்ஞைவு செய்தல்,	महत्तरं	மேலான பலனை அளி க்கவல்லதாகிய
तस्य	அவரது	धर्मचरणं	தர்ம னுஷ்டபானம்
वचनक्रिया	எவர்களை தவருது செய்தமுடித்தல்	किञ्चित् अस्ति न	வேறொன்றும் இல்லை.

अनुक्तोऽप्यश्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वत्स्यामि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥

अहं *நான்
 इह இப்பொழுது [யார்
 अश्रभवता இதோஷிருக்கும் பூதி-
 अनुक्तः अपि { தேரில் கட்டிக் கொண்டு
 நவநூல் இருந்தபொ-
 திணர்சூட

भवत्या: தேவரீரது [ஊத்தால்
 वचनात् நியமனமென் கிற கார-
 विजने वने ஜனசஞ்சாரமற்றகாட்
 चतुर्दश பதினான்கு [பூல்,
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 वत्स्यामि வரணம்செய்வேன்.

न नूनं पयि कैकेयि किञ्चिदाशंससे गुणम् । चद्राज्ञानमवाचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

कैकेयि *கேகையமறாராஜ-
 मम மீன் திருக்குமாரியே!
 ईश्वरतरा எனக்கு
 सती கட்டினால், உரிமை
 त्वं பெற்றவராய்
 मयि விளங்கும்
 தேவரீர்
 என்னிடத்தில்

गुणं பெருமைகுணமுண்
 தென்பதை
 किञ्चिद् கொஞ்சமேனும்,
 आशंससे च द्राज्ञानमवाचस्त्वं என்கிறபாஷை திருந்து
 ममेश्वरतरा சீட்டர்.
 सती இக்காரணத்தால்தான்
 त्वं சக்கிரவர்த்தியானா
 मयि தேவரீர் பார்த்தித்த
 குளிகீர்.

यावन्मातरमापृच्छे सीतां चानुनयाम्यहम् । ततोऽश्वैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्गनम् ॥

अहं *நான்
 मातरं தாயகார
 आपृच्छे { திருவடிகளில் சேவித்
 च { து இடிகா விடைபெ-
 सीतां { திறுக்கொள்ளுகின்
 { அதன்பேரல் [தேன்.
 { வலிதையை
 अनुनयामि { நல்லவார்த்தைகள்
 { சொல்லி, மணமுயற்சி
 { குக்கர்செல்லித்தேன்.
 यावत् { இது ஆவதும்

ततः அதன்மேல்
 अश्व एव இன்றைக்கே
 दण्डकानां { (நர்மதை, கோதாவரி
 { இய்விரண்டுநீரகளும்
 { குமிண்டிதுமுன்ச)
 { இசுத்தவா குமிண்டி
 { யாகியதண்டகனின்
 { பாதேசக்களுடைய
 महत् वनं { அடந்த காட்டிற்கு
 गमिष्यामि { பிரயாணமாகிட்டு
 { கின்றேன்.

भरतः पाण्डुराज्यं शुभ्रपूषे च पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं स हि धर्मस्सनातनः ॥२६॥

भरतः *பாந்தன்
 पितुः திருத்தலையையாருக்கு
 शुभ्रपूषे திருப்பணிகள்செய்து
 स हि { அதுதான் [வாட்டும்,
 { சதுர்விதபுருஷார்த்த
 सनातनः { ம்களில்* முதலில் க
 { நபப்பட்டதாகிய
 धर्मः தருமம்

यथा तथा இது கப்படிசைபெ
 { மும்வண்ணமால்
 भवत्या च தேவரீரதுய்,
 कर्तव्यं கவனித்து அருளப்
 { படவேண்டிய கடமை.
 राज्यं சாஜ்யத்தை
 पाण्डुराज्यं அரசாசுதி செய்து
 { வரட்டும்.

[*தருமம், அர்த்தம், காரம், பேசுகும் என்ற நான்கும் எந்த ஒரு தர்மத் தால் கிடைக்கிறதோ அதில் முதன்மையாய் முதலில் கூறப்பட்டதாகிய]

स रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशक्तुवन् बाष्पं प्ररुद महस्वनम् ॥

ராமச्य
பிதா
வச: ஶ்ருத்வா
ச:
ஸ்ரீ
து:ஸஹத:

ஸ்ரீராமானு
திருதாதையர்,
திருவாய்மொழிக்கு
திருச்செவிகாந்தியரு
அவர் [னியவருமடிகிய
முண்ணிலும்திகமாய்,
அக்கத்தால் மெய்
மறந்தவராகி,

शोकात्
बाष्पं
अशक्तुवन्
महास्वनं
प्ररुद

தற்காலம்தோவையுள்ள
கண்ணீரை [யால்
அடக்கமுடியாதவ
ராகி
உரத்த குரலுடன்
வாய்விட்டு புலம்பி
அழுதார்.

वन्दित्वा चरणौ रामो विसंज्ञस्य पितुस्तदा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निष्पत्त महाद्युतिः ॥

மஹாதி:
ராம:
ததா
விசன்ஜச்ய
பிது: வ

"மஹாதேஜோகா
னாகும்
ஸ்ரீராமர்,
அப்பொழுது
பரக்கனையற்றிருந்த
திருதாதையருடைய
வும்,

अनार्याया:
कैकेय्या: अपि
चरणौ
वन्दित्वा
निष्पत्त

{
வேகம்பிரதாயமரி
யாதைகளுக்கு அப்
புறப்பட்டு விளக்கிக்
கொண்டிருந்தவனு
மாகிய
கைகேயிதனியாரு
டையவும்
திருவடிகளில்
ஸேவித்தருளிகிட்டு,
வெளிப்புறப்பட்டார்.

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्कम्यान्तः पुरात्तस्मात्स्यं ददर्श सुहृज्जनम् ॥

பிதரம்
கைகேயீ வ
புரதக்ஷிணம்
கூத்வா
தஸ்தா
அந்த:புராத்

திருதாதையாரையும்
கைகேயிதனியாரை
யும்
புரதக்ஷிணம்
செய்துகிட்டு,
அந்த
அந்தப்புரத்திலிருந்து

निष्कम्य
स रामः
स्य
सुहृज्जनं
ददर्श

வெளியில் எழுந்தரு
அந்த ஸ்ரீராமர் [னிய
தனக்கு சதாகடயிரு
ந்த திருப்பணிகள்
செய்யும் புண்ணியா
தமரவை (லக்ஷ்மண
கண்டார். கி)

तं बाष्पपरिपूर्णाक्षः पृष्ठतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मणः परमक्रुद्धस्सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ३० ॥

ஸுமித்ரா-
நந்தவர்தன:
லக்ஷ்மண:
பரமக்ருத்:

ஸுமித்திராதேவியா
ருக்கு திருக்குமார
னாய் அதினால் பெரு
மை அளித்தருளிய
லக்ஷ்மணர்,
மஹாசினக்கொண்ட
வராய்,

बाष्पपरिपूर्णाक्षः
तं
पृष्ठतः ह
अनुजगाम

நீரொழுகும் கண்களை
புடைவராய்
அவரை
பின்பற்றியே
எழுந்தருளினார்.

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् । शनैर्जंगाम सापेक्षो दृष्टि तत्राविचालयन् ॥

ராம:
தல
தன்:

ஸ்ரீராமர்,
இதுவிஷயத்தில்
ஸ்வேச்சையாய்,

सापेक्षः
दृष्टि

{
ஒருபெரிய கார்வமாய்
திருவுளத்தில் கொள்
ளாதவராய்,
மதினய

अविचालयन्
आभियंचनिकं
भाष्यं

சந்தேஹம் சிததாஸிடா
அபிவிவாக [தவராய்,
ஸாமக்ரீணய

प्रदक्षिणं
क्षुवा
अगाम

190 திருநிணம்
11 ஸ்ணிக்கொண்டு
எழுந்தருளினார்.

न चास्य महतीं लक्ष्मीं राज्यनाशोऽपकर्षति ।

लोककान्तस्य कान्तत्वं शीतरश्मेरिव क्षया ॥

राज्यनाशः

அரசாட்சியினழிவு,
வேலத்தாரெல்லோரு
க்கும் அபிராமாய்
விளங்கும்

लोककान्तस्य

अस्य

कान्तत्वं

இவரது
எதுகாரணமாய் ஒருவ
ரிடத்தில் பக்திபாரா
ட்டுகின்றோமோ அந்த
விசேஷகுணத்தையும்

महतीं

लक्ष्मीं

क्षया

शीतरश्मेः

इव

अपकर्षति न

அத்யற்புதமாய்

விளங்கும்

திருமுகபண்டலிதேஜு

இரவு [ஸ்ஸையும்

ரகதிரபகவா ஹுக்கு

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

குறைக்கவில்லை,

न वनं गन्तुकामस्य स्वजनतश्च वसुन्धराम् ।

सर्वलोकातिगस्येव लक्ष्यते चित्तविक्रिया ॥

वसुन्धरां च

உளது எல்லாவற்றை
யும்

स्वजतः

திரஸ்கரித்தருளிய
வராய்

वनं

காட்டிந்து
எழுந்தருள திருவுளத்
தில் தீர்மானம்செய்த
ருளிவிட்ட அவருக்கு

गन्तुकामस्य

चित्तविक्रिया

सर्वलोकातिगस्य

इव

लक्ष्यते न

மனத்தில் விகார
மென்பது

உலகில் எதிலும் பற்ற
ற்ற தூதலியாகிய

ஒருவனுக்கு

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

உண்டாகவில்லை.

प्रतिषिध्य शुभं छत्रं व्यजने च स्वलङ्घ्यते ।

विसर्जयित्वा स्वजनं रथं पौरांस्तथा जनान् ॥

धारयन्मनसा दुःखान्द्रियाणि निगृह्य च ।

प्रविवेशात्मवान् वैश्य मातुरप्रियवांसिवान् ॥

आत्मवान्

अप्रिय-

वांसिवान्

பரமாத்மவா குமவர்
வருத்ததை உண்டா
க்கும் சமாசாரத்தை
விக்குறபனம் செய்வ
ப்போகின்றவராய்,

मनसा

मातुः

दुःखं

भारयन्

हन्द्रियाणि च

निगृह्य

शुभं

छत्रं

திருவுளத்தின்
பெற்ற தாயினது
கஷ்டத்தை
கிந்தித்துக்கொண்டே
பிறனிக்ருணமாய்வந்த
பராக்கிரமசக்திகளை
வெளிக்காட்டாது
அடக்கிவைத்து,

அழகாயிருக்கும்
குண்டையையும்

स्वलङ्घ्यते

व्यजने

रथं च

स्वजनं तथा

प्रतिषिध्य

पौरान्

जनान्

विसर्जयित्वा

वैश्य

प्रविवेश

தன்கு அளக்கக்கப்
பட்டதாகிய

இரு சாமரக்களையும்

திருத்தேனையும்

தனக்கு குந்தேவல்

செய்யும் பரிவார

குணத்தையும்

அகற்றி,

பட்டணத்த ஜனங்

களையும்,

சிராமவாசிகளையும்,

ஒதுக்கி விலக்கிக்

கொண்டு,

திருமாளிகைக்கு

எழுந்தருளினார்.

सर्वो ह्यभिजनः श्रीमाञ्छ्रीमत्सत्यवादिनः । नालक्षयत रामस्य किञ्चिदाकारमानने ॥

अभिजनः	பாசித்திபெற்ற	आकारं	திருவுளத்தில் முன் தின்னததாய் இப் பொழுது புதித்தாய் சமுன் றுகொண்டிரு ப்பதால் வினையும் மு கஜாடை அல்லது வி காரமொன்றை கொஞ்சமும் காணவில்லை.
श्रीमान्	மஹானாகும்		
सर्वः हि	எவனே ஹமொருவ னும்கூட		
सत्यवादिनः	ஸத்தியவாதியும்	किञ्चिन्	
श्रीमतः	ஸ்ரீமாத்மாதிய	आलक्षयत न	
रामस्य	ஸ்ரீராமது		
आनने	திருமுகமண்டலத்தில்		

उचितं च महाबाहुर्न जहौ हर्षमात्मनः । शारदः समुदीर्णांशुधन्स्तेज इवात्मजम् ॥३७॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்	शारदः	சாரத்கால
आत्मनः	தமக்கு	चन्द्रः	சந்திரன்
उचितं } हर्षं च }	இயல்பாயுள்ளதும் யாவர னும்புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட துமாகிய, பேராந்த த்தை, [சூற்ற நிறைந்தகிரணங்க-	आत्मजं	தனக்கு இயல்பா யுள்ள
समुदीर्णांशुः		तेजः	தேஜஸ்ஸை, எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே, குறைக்கா திருந்தனர்.
		इव	
		जहौ न	

वाचा मधुरया रामस्सर्वं सम्मानयञ्जनम् । मातुस्समीपं धीरात्मा प्रविवेश महायशाः ॥

धीरात्मा	யாவருடைய மனதை யும் கவர்ந்துகுளிரச் செய்யும் ஸ்வபாவமு டையவரென	मधुरया	குளுமையான
महायशाः	பெரும்புகழ்படைத்த	वाचा	திருவாய்மொழியால்
रामः	ஸ்ரீராமர், [வராகிய, எல்லா ஜனத்தையும்,	सम्मानयन्	உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
सर्वं जनं		मातुः	பெற்ற தாயினது
		समीपं	சன்னிதிக்கு
		प्रविवेश	எழுந்தருளினார்.

तं गुणैस्समतां प्राप्तो भ्राता विपुलविक्रमः । सौमित्रिनुवव्राज धारयन्दुःखमात्मजम् ॥

गुणैः	ஸகதுக்கம் முதலிய குணங்களால், எப்பவும், எதிலும், கூடவிருந்த அதை யே அனுபவிக்கும், பாதாவும்	सौमित्रिः	ஸக்தமணர், திருவுளத்தில் சுழ ன்றுகொண்டிருந்த
समतां } प्राप्तः }		आमजं	கடுந்துயரத்தை, உள்ளடக்கிக்கொண்டு அவரை
भ्राता		धारयन्	பின்பற்றிச் சென்றார்.
विपुलविक्रमः	மகத்தான பாக்ராம சாரியமாகிய	तं	
		अनुवव्राज	

प्रविश्य वैश्वानिभृशं मुदाऽन्वितं सर्पाक्ष्य तां चार्थविपत्तिमागताम् ।

न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां सुहृन्ननस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥ ४० ॥

अतिभृशं	மிக	समीक्ष्य	திருவுளத்திலேயே தீர்
मुदाऽन्वितं	ஆனந்தகரமாய் விளங்கிய,	सुहृन्ननस्य	க்கலனெண்ணெய்து,
वैश्व	திருமாணிக்கக்கு		அடியார்களாகும் ஆன
प्रविश्य	எழுந்தருளிய,	आत्मविपत्ति-	ஸமூகத்திற்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	शङ्का च	மனதில் கங்கம் விளை
आगतां	இப்பொழுது நேசிட	अत्र च	யுடைய காரணத்
तां	அந்த [ஒருக்கிறதாகிய	विक्रियां एव	இதில் [தால்
अर्थविपत्ति	உத்தேசித்திருந்த கார்த்திகள் நாசத்தைப் பற்றி,	जगाम न	தனது உள்ளத்திலும்
			எனது ஒரு குறை
			உண்டா இருக்கிற
			தென்பதையே
			அடைமா திருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3232.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 877

विशः सर्गः—இருபதுவது ஸர்க்கம் ॥ 20 ॥

कौसल्यायाः प्रलापः—கௌஸல்யாதேவியின் விலாபம்.

तस्मिस्तु पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृताञ्जली । अतिशब्दां महाञ्जले स्त्रीणामन्तःपुरं तदा ॥

तस्मिन्	அந்த	तु	ஒருவராய் விவாய்
पुरुषव्याघ्रे	புருஷகிராமணி	स्त्रीणां	செலிக்கேட்ட விட்ட
कृताञ्जली	அஞ்சலி ஹஸ்தராய்		ஸ்திரீகளுடைய
निष्कामति तदा	{ கால்கண்டாய் . எழுந்தருளிக்கொண்டிருக்கையிலேயே	अतिशब्दः	{ மனவேதனைகளுக்கு விளக்கக் காட்டுகிற பிண்கண்ட பாஷண
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்	महान्	உத்த குரலில்
		जले	கடைப்படுத்த.

कृत्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यशरणं चापि स रामोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

अन्तःपुरस्य	{ “அந்தப்புரத்தில் ராணிகளாகிய ஸ்திரீகளுக்கத்தினது	अचोदितः अपि	ஆக்குபிக்கப்படாத
सर्वस्य च	{ வித்தியாசமின்றி யாராயினும், ஹயிக்க	गतिः	வரும் ஒருத்தபோதிலும்
कृत्येषु च	சமூகத்திற்கே	शरणं	கைகொடுத்துக்காத்த
पिता	மனோதங்களை தவிர்ப்பிருக்கையிலும்,	सः रामः	ஒன்றும்
	எவ்வெருவன்	अद्य	இன்று
	திருநாதையால்	प्रवत्स्यति	கரைவிட்டு வெளியே போகப்போகின்றான்.

कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥३॥

राघवः	"ஸ்ரீராமன்	युक्तः	சமீபட்டிருக்கின்றவ
जन्मप्रभृति	பிறந்த அமுதல்,	वर्तते यथा	நடக்கிறதே; [ஓய்
सदा	எந்த ஸமயத்திலும்	तथा एव	அவ்வண்ணமே
जनन्यां	பெற்ற தாயாகிய	अस्मासु	எம்பிடத்திலும்
कौसल्यायां	கோசலாதேவியாரிடம்	वर्तते	நடக்குவதென.

न कुप्यत्यभिशाप्तोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

क्रोधनीयानि	{ "கேரபம் கிணைவிக்கும் செய்கைகளையும், சொற்களையும்,	क्रुद्धान्	கொக்கொண்டிருக்கி றவர்கள்
वर्जयन्	எக்காலத்திலுமனுஷ டியாதவனுசிய ஆவன்	सर्वान्	எப்படிப்பட்டவர்க ளையும்
अभिशाप्तः अपि	{ அபிஷாபமாய் கேரப மாய் பேசப்பட்டவ னுயிருக்கையிலும்	प्रसादयन्	சன்மொழிகுறி உள் ளம் குளிரச் செய்
कुप्यति न	கொக்கொண்டிரு வில்லை.	सः	ஆவன் [கின்றான்.
		अद्य	இன்று
		इतः प्रवत्स्यति	இக்கிருந்து வெளியே போகப்போகிறான்.

अबुद्धिर्वत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गति सर्वभूतानां परित्यजति राघवम् ॥

सर्वभूतानां	"அடியார்கள் எப்படி ப்பட்டவர்களுக்கும்	अबुद्धिः	அறிவிழந்தவராய்ப்ப த்தியம்பிடித்தவராய்
गति	சரணயனாகும்	जीवलोकं	மானிட உலகில்
राघवं	ஸ்ரீராமனை	चरति	காலங்கழிக்கப் போ கின்றார்.
यः परित्यजति	எவருபேசிக்கி		
अयं	இந்த [ஓரோ;		
नः	நமது		
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	वत	என்வ கஷ்டம்! ॥

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । पतिमाचुकुशुधैव सस्वरं चापि चुकुशुः ॥

ताः	ஆந்த	पतिमाचुकुशुधैव	{ மனதிலுள்ள துயரத் தை நன்றி விளக்கக் காட்டுகிற சொற் கொண்டு ஒருவரோ டொருவர் பேசிக் கொண்டார்கள்.
महिष्यः	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைகிமார்கள்	चुकुशुः च	
सर्वाः अपि	என்றோரும்	विवत्साः	கன்றையிழந்த
पति च	பதியைப்பற்றி	धेनवः इव	பசுக்கள்போல்
इति	மேற்கண்டவண்ண மரய்	सस्वरं एव	உரத்த குரலினே
		चुकुशुः	கறறி அழுதார்கள்.

स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥

सः पुत्रशोकाभि- सन्तप्तः	அந்த புத்திரவா த்ஸல்யத் தால் வினையும் துய ரத்தரல்பரிதபித்தும் கொண்டிருந்த	घोरं आतेशब्दं शुखा हि आसने व्यालीयत	கஷ்டமாயிருக்கும் அழுதாரை கேட்டு, அதனாலும் இருந்தபரிடத்திலேயே துயரத்தால் மெழ கொண்டிருக்கிறார்.
महीपतिः च अन्तःपुरे	மஹீபதி: ச அந்தப்புரத்தில்		

रामस्तु भृशमायस्तौ विश्वसन्निव कुञ्जरः । जगाम सहितो भ्रात्रा पातुरन्तःपुरं वशी ॥८॥

वशी	வாவருக்கும் ஈடுபட்ட வராய்,		
भृशं आयस्तः	மஹ உத்தமராயிய தனக்கின்றி சிறந்தன க்கொன்றே பாடுபடும்,	विश्वसन्	முக்கக்கூட (மனதிலே எதொவொரு துயரத் தால் ஒருவனுக்கு வினையும் பெருமூச்சு க்கூட) விடாதவராயி ருந்துகொண்டு
रामः तु कुञ्जरः इव	ஸ்ரீராமர், இவ்வியயத்தில் ஆராமரம் போன்றவராகி	भ्राता सहितः मातुः अन्तःपुरं जगाम	தம்பியால் சென்றப்பட்டவரா பெற்ற தாயினது (ய், திருமானிக்கக்கு வசதுசேர்த்தார்.

सोऽपश्यत्पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठतश्चापरान्वहन् ॥ ९ ॥

सः तत्र गृहद्वारि	அவர் அந்த திருமானிக்கையின் கேரணவரலில்	पुरुषं उपविष्टं	வாயிற்காவல்காரனை உட்காந்தகொண்ட ருக்கிறவனாகவும்
परमपूजितं	அதிகமரியாதைக்குப் பாத்திரனாகவனும், வயதுமுதிர்ந்தவனு மான	अपश्यत् बहून् तिष्ठतः च अपश्यत्	இதர பலர்களை நின்றுகொண்டிருக்க கின்றவர்களாகவும் பார்த்தார்.

हृष्टैव तु तदा रामं ते सर्वे समुपस्थिताः । जयेति जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥

तदा ते सर्वे जयतां	அப்பொழுது அந்த எல்லோரும் மனைதார்களும் தன் மைபடைத்தவர்களில்	इष्टा एव समुपस्थिताः	கண்முன் கண்டபாத் சித்திலேயே, நிலைந்தோடி அருகில் சென்றவர்களை, இ
श्रेष्ठं तु राघवं रामं	உத்தமராயிய ரகுப்பிள்ளையாகிய ஸ்ரீராமரை	अय इति वर्धयन्ति स्म	“துய வினயிபலா என்று வாழ்த்தினார்கள்.

प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान्वेदसम्पन्नानृद्धात्राज्ञाऽभिसक्तुतान् ॥

सः	அவர்	वृद्धान्	மதுராபெரிய
प्रथमां कक्ष्यां	முதற்கக்டை	वेदसम्पन्नान्	வேதபாசகர்களை
प्रविश्य	கடந்து,	अभिसक्तुतान्	விசேஷமாய் ஸ்தூதரிக் கப்பட்டவர்களை
द्वितीयायां	இரண்டாம் கட்டிலில்	ब्राह्मणान्	வேதியர்களை
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	दर्श	கண்டார்.

प्रणम्य रामस्तानृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	वृद्धाः च	வயதுமுதிர்ந்தவர்க ளும்
तान् वृद्धान्	அந்தப் பெரியோர்	बालाः च	சிறுமிகளுமான
प्रणम्य	சேவித்து, [களை	स्त्रियः	ஸ்திரீகளை
तृतीयायां	முன்றும் கட்டில்	दर्श	கண்டார்
द्वाररक्षणतत्पराः	{ வாய்க்காக்கும் வேலை யில் ஊக்கமுடைய வர்களான		

वर्धयित्वा महृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः पियं तदा ॥

ताः स्त्रियः	அந்த ஸ்திரீகள்	त्वरिताः	கிரைந்தோடி
तदा	அதனும்	प्रविश्य	ப்ரவேசித்து, [வுக்கு
महृष्टाः	பெருமகிழ்வுகொண்ட வர்களாகி	राममातुः	ஸ்ரீராமரது மாநா-
वर्धयित्वा च	"ஐய விஜயிபவ" என று வாழ்த்திட்டு,	पियं	ஸந்தோஷம் விளைவிக்க கும் செய்தியை
गृहं	திருபாளிகைக்குள்	न्यवेदयन्त	விண்ணப்பம்செய்தார் கள்.

कौसल्याऽपि तदा देवी रात्रिं स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते चाकरोत्पूजां विष्णोः पुत्रहितैर्पिणां

॥ १४ ॥

पुत्रहितैर्पिणी	{ திருமகனுக்கு எக்கா லத்திலும் ஈன்மை யே கருதிய	स्त्रिया	இருந்தவிட்டு,
कौसल्या देवी	கொண்டேதெய்வம்	तदा	அப்பொழுது
रात्रिं अपि	இரவு முழுதும்	प्रभाते	காலைவில்
समाहिता	{ பரமாத்மாவையாளி த்துக்கொண்டு கிரும நிருபமுடையவராய்	विष्णोः	ஸ்ரீ மதுரைவிஷ்ணு வுக்கு
		पूजां	பூஜையை
		अकरोत् च	செய்துகொண்டிருந் தனள்.

सा क्षीमवसना हृष्टा नित्यं व्रतपरायणा । अग्नि जुहोति स्म तदा मन्त्रवत् कृतमङ्गला ॥

नित्यं	எக்கொலாத்திதும்	क्षीमवसना	சுத்த வெண்பட்டுக்குத் தியவளாய்
व्रतपरायणा	{ நடுமாணுஷ்டாணங்க ளில் ஆலத்திபுளா வளமுள்.	हृष्टा	மகிழ்வற்றவளாய்
कृतमङ्गला	மறறா புண்மாத்மாவு	मन्त्रवत्	{ காந்திரவிதி ணம்பிர தாயங்களை அனுஷ்ட பித்துக்கொண்டு, அக்கிரியில்
सा	ஆலள் [மாதிய	अग्नि	ஐயம் செய்கித்தளள்.
तदा	அப்பொழுது	जुहोति स्म	

प्रविश्य तु तदा रामो मातुरन्तःपुरं शुभम् । ददर्श मातरं तत्र हावयन्तीं हुताशनम् ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रविश्य	புகுந்து,
रामः	ராமர்	तत्र	அங்கிடத்தில்
मातुः	மாதரையினது	मातरं	அன்னையாரை
शुभं	மங்களகரமாய் விளங்க கொண்டிருந்த	हुताशनं	அக்கிரியில்
अन्तःपुरं	அந்தப்புர அகரையி லுள்	हावयन्ती तु	ஐயம் செய்துகொண்டிருக்கின்றவளாயும்
		दृष्टी	கவனித்தார்.

देवकार्यनिमित्तं च तत्रापश्यत्समुद्यतम् ॥ १७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	समुद्यतं च	ஸர்வமும் சித்தமாயி சூப்பதைதயும்
देवकार्यनिमित्तं	சைவபூஜையை உத் திக்கித்து,	अपश्यत्	கவனித்தார்.

दध्यक्षतं घृतं चैत्र षोडशान् हविषस्तदा । लाजान्माल्यानि शुक्रानि पायसं कूसरं तथा॥

समिधः पूर्णकुम्भांश्च ददर्श रघुनन्दनः ॥ १८ ॥

रघुनन्दनः	ராமர்	शुक्रानि	வெண்
तदा	அப்பொழுது	माल्यानि	மண்பொகைகளையும்,
दधि	தயிரையும்	पायसं	பாயஸத்தைதயும்,
अक्षतं	அசுத்ததையையும்	तथा	அப்படியே
घृतं च	செய்வையும்	कूसरं च	என்னென்னத்தையும்,
षोडशान्	பேரதாய்க்களையும்	समिधः	ஸமித்துக்களையும்,
हविषः	ஹவியினைகளையும்	पूर्णकुम्भान् एव	பூர்ணகும்பங்களையும்,
लाजान्	பொகைகளையும்	दृष्टी	கவனித்தார்.

तां शुक्रक्षीमसंवीतां व्रतयोगेन कर्षिताम् । तर्पयन्तीं ददर्शास्त्रिदेवतां वरवर्णिनीम् ॥ १९ ॥

वरवर्णिनीं	திண்ணையாண்ட சுத்த தி ருவேளையாண்டய அவளை	शुक्रक्षीमसंवीतां	வெண்பட்டுக்குத்தியவ பாமாத்மாவக்குளாய்
तां	அவளை	देवतां	தீர்த்தங்களால்
व्रतयोगेन	{ உபவாஸம் முதலிய வைதிக கரவங்களை அனுஷ்டாணத்தினால்	अग्निः	{ அக்கியம் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாகவும்,
कर्षितां	சற்று வரடிபிரகும்ப வளாகவும்,	तर्पयन्तीं	கவனித்தார்.
		वदती	

सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा पातुनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं वदवा यथा ॥

सा	அவர்	संहृष्टा	பெருமகிழ்வு கொண்டவளாகி
चिरस्य	எப்பொழுதும்	वदवा	பெண்குதிரை
पातुनन्दनं	தாய்மனம் கோணுது நடக்கின்ற மனனாகிய	किशोरं	கன் றிடம்
आत्मजं	திருமகளை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
आगतं	கேசில் கண்முன் சின் னுகொண்டிருக்கின்ற	अभिचक्राम	எதிர்கொக்கி அணுகிக் கென்றனள்.
दृष्ट्वा	கவனித்து, [வனாய்		

स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । पर्यष्वजत धर्मात्मा मात्रा चैव परन्तपः ।

परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥ २१ ॥

सः	அந்த	पर्यष्वजत	கட்டியணைத்துக்கொண்டனர்.
परन्तपः	எதிலும் ஐயகூலியாவ் விளக்குகிறவரும்,	मात्रा च पुत्र	அன்னையாராலும்,
धर्मात्मा च	தருமா தமர்வுமாயிய ஸ்ரீராமர்.	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
राघवः	எதிர்கொக்கி மூந்தருளிக்கொண்டிருக்கும்	परिष्वक्तः च	கட்டியணைத்துக்கொள்ளப்பட்டனர்.
अभिक्रान्तं	அன்னயாரை,	मूर्धनि च	உச்சியிலும்,
मातरं	{ பா தகமலங்களில் திருமுடி தாழ்த்தி வேலித்தருளினிட்டு,	उपाघ्रातः	முகாப்பட்டனர்.
उपसंगृह्य			

तमुवाच दुराधर्षं राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं मियहितं वचः ॥२२॥

कौसल्या	கொஸலாதேவியார்,	मियहितं	{ மிரியமான செய்தியை இன்னும் திருவுளத்திலிருக்கிறதென்பதை நன்கு விளக்கக் காட்டுகிறதாய்கிய
आत्मनः सुतं	தனது திருமகனும்	इदं वचः	பின்வரும் சொல்லை
दुराधर्षं	{ எப்படிப்பட்டவனும் அசட்டைசெய்ய முடியாதவருமாயிய	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.
तं	அந்த		
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,		
पुत्रवात्सल्यात्	புத்திரவாத் தலையத் தால்		

वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षिणां महात्मनाम् । मामुवाचुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥

कुले	"இந்த உயர்குலத்தில்,	महात्मनां	மஹாத்மர்களுடைய
वृद्धानां	பெரியோர்களுடைய	कीर्तिं च	கீர்த்தியையும்
उचितं धर्मि	அனுஷ்டான மும்பிரதாயத்தையும்,	राजर्षिणां	ராஜர்ஷிகளுடைய
धर्मशीलानां	தர்ம த்மர்களுடைய	आयुः च	ஆயுளையும்
धर्मं च	தருமத்தையும்	मामुवाचुश्च	நீ பெற்று வாழ்வாய்

सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अथैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	हि	ஆகையால்
अथ पृथ	இப்பொழுது தான்	सत्यप्रतिज्ञं	கொள்ளகொல் தவ ஸ்தவரும்,
धर्मात्मा	தான் தம்மாவருமவர்	पितरं	திருதாதையுமான
त्वां	உன்னை [கில்	राजानं	சக்கிரவர் ததியாசிடம்
यौवराज्ये	இளவரசு அதிகாரக்-	पश्य	ஸெலிந்துக்காத்திரு.”
अभिषेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய் விக்கப்போகிறார்.		

दत्तमासनमाह्वय भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चिद्दीडाल्याञ्जलिरब्रवीत् ॥२५॥
स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदा नतः । पस्थितो दण्डकारण्यमाशुमुपचकमे ॥ २६ ॥

दण्डकारण्यं	தண்டகாரண்யக் திற்கு	वीडात् च	பெரியோர்களிடத்தில் சிறுவர்களனுக்க வேண்டிய மரியாதை யாலும், ஒருவராய் எற்றக்கொண்டு, பொக லிடைபெற
प्रस्थितः	பிரயாணப்பட்டுவிட்ட வரும்,	किञ्चिद् आह्वय आशुमु	
स्वभावविनीतः	மேன்மக்களுக்கெற்ற ஒழுக்கத்தை பிறவிக்க குணமாயுடையவ ரும்,	उपचकमे	இதுதான் ஸமயமென திருவுளத்தில் கொ ண்டருளினார். அவர் [டவராயும், தலைகுனித்து கொண்- அஞ்சல்துஸ்தரு மாகி,
भोजनेन निमन्त्रितः		राघवः	
तदा	அன்பான நூரைத்திற்கு	माश्लिः च	मातरं
दत्तं	அழைக்கப்பட்டவரு		अमवीत्
भासनं	ஸ்ரீராமர் [மான		
गौरवाच्च	அதற்காக		
	அளித்தருளப்பட்ட		
	ஆஸனத்தை		
	பெரியோர்களின் பெ ருமைமாதலும்		

देवि नूनं न जानीषे महद्भयमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वेदेहा लक्ष्मणस्य च ॥

देवि	“தாயே!	महत् भयं	மஹத்தான கஷ்டம்
तव	தேவர்க்கும்	नूनं	இப்பொழுதுபுதிதாய்
वेदेहाः च	வைமீதலர்க்கும்	उपस्थितं	ஸம்பவித்திருக்கிறது.
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணனுக்கும்	इदं	இதை
दुःखाय	மனவேதலையை வினை விக்கின்றதாய்	जानीषे न	தேவர்க் அறிக்கிறார்.

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । विष्टरासनयोग्यो हि कालोऽयं मामुपस्थितः ॥

दण्डकारण्यं	" தண்டகாரணயத் திருக்கு	मां हि	எனக்கும்
गमिष्ये	இதேநாளைப் போகின்	कालः	{ பூர்வஜன்ம க்ருத்தியல் களில் பவனாய் விரிவு யும் விரி
अये	இந்த நாள் [தேன்,	उपस्थितः	விதிக்கப்பட்டபொழுதும்
विष्टरासन- } योग्यः }	துணியோடிருக்கிற இருபத்தைக்கூட தருப்பைகள் பாப்பப்பட்ட முனிவர்களின் ஆவனத்தில் இருக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.	अनेन आसनेन	இந்த [கிரக, வாலதாமதம் செய்து சுற்றிக்கொடுப்பதால்
		मे किम्	எனக்கு என்ன பரயோஜனம்?

चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिषम् ॥

चतुर्दश	"பதின்னான்கு	मुनिवत्	பாமா தமாவை ஸதா
वर्षाणि	வருஷங்கள்	मधुमूल- } फलैः हि }	தயாளிப்பவனாகி, சுத்தஜலம், கிழங்கு, பழம் இவைகளைக் கொண்டே
विजने	ஜனசஞ்சாரமற்ற காட்டில்	जीवन्	உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றவனாய்
वने	{ அரசருக்குரிய எப்படிப்பட்டதாகிய பேரகத்தையும்	वत्स्यामि	நான் காண்கழிக்கப்படுகின்றேன்.
आमिषं			
हित्वा	துறந்து,		

भरताय महाराजो यौवराज्यं मयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम् ॥३०॥

महाराजः	" சக்கிரவர்த்தியார்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தின்
भरताय	பரதனுக்கு	तापसं	தபஸ்கியாய்
पुनः	இப்பொழுது	मां	என்னை
यौवराज्यं	இளவரசுபட்டத்தை	विवासयति	ஆளுப்ப ஆக்குகிரித்த குளியிருக்கின்றனர்.
मयच्छति	அளித்தருளுகின்றனர்.		

स पद् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥

सः	" ஆந்த நாள்	आसेवमानः	ஆணுஷ்டப்பவனாய்
विजने वने	ஜனசஞ்சாரமிலாத	फलमूलैः च	பழக்களையும் கிழங்கு களைவுக்கொண்டு
पद् च	ஆறாம் [காட்டில்	वर्तयन्	ஜீவிப்பவனாய்
आष्टौ च	எட்டும் கடைய	वत्स्यामि	காண்கழிக்கப்படுகின்றேன்.
वर्षाणि	வருஷங்கள்		
वन्यानि	வானப்ரஸ்தங்களுடைய விதிகளை		

सा निकृतेव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥

सा देवी
वने
परशुना
निकृता
सालस्य
यष्टिः इव

அந்த தேவியார்
காட்டில்
கொடரியால்
வெட்டுண்ட
சூர் மரத்தினுடைய
கிளைபோலவும்

दिवः
पयुता
देवता इव
सहसा
पपात

ஆகாயத்தினின்றும்
தள்ளிவிடப்பட்ட
தேவதைபோலவும்
திவ்ரென்று
தரைமீல் விழுந்துவிட்ட
டனள்.

तामदुःखोचितां दृष्ट्वा पतितां कदलीमिव । रामस्तूत्थापयामास मातरं गतचेतसम् ॥३३॥

अदुःखोचितां
तां मातरं
पतितां
गतचेतसं

{
துக்கமென்பதைப்போல
இதுவகையிலனுபவி
த்திராத
அந்த மாதாவை
கடப்பட்டு விழுந்
துவிட்டதாய்
அறிவிழந்தவளாய்

कदली इव
दृष्ट्वा
रामः तु
उत्थापयामास

{
கதலிநிலனும் பெண்
மான்போலிருக்கின்
றவளாய்
பார்த்து,
ஓர்ராமர் உட்கினை
துக்கி எடுத்தருளி
ஞர்.

उपावृत्योत्थितां दीनां वडवामिव वाहिताम् । पांसुकुण्डितसर्वाङ्गीं विमर्शं च पाणिना ॥

वाहितां
दीनां
उपावृत्य
उत्थितां
वडवा इव

மகத்தான கஷ்டத்தை
கமக்கின் றவளாய்,
தன்ன நிலை விழக்கும்
அடைந்து [கசையை
தன்ன நிலை பெற்ற
வளும்
அச்சினிதேவதைவை
போன்றவளும்,

पांसुकुण्डित-
सर्वाङ्गी च
पाणिना
विमर्शं

{
தேகமெல்லாம் பூணாத
வயமாகிற கற்பூரத்
துள் படித்திருக்கப்
பெற்றவளுமாத அ
திருக்காததினும்[வளை
உற்சாகப்படுத்தி தட்
டித்தடவிக்கொடுக்க
ருளிஞர்.

सा राघवमुपासीनमदुःखाह्वा सुखोचिता । उवाच पुरुषन्याग्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

सुखोचिता
अदुःखाह्वा
सा
उपासीनं

{
என்ன சந்தினும் எகத்
தைபோ அனுபவிக்க
வைண்ட வயலும்
அக்கத்திற்கு அனா
அவள் [நாறையுமான
பக்களில் காத்த நிள்
றுகொண்டிருக்கிற

पुरुषन्याग्रं
राघवं
लक्ष्मणे
उपशृण्वति
उवाच

புருஷ்வாத் தமரான
ஓர்ராமரைப் பார்த்த,
லக்ஷ்மணர்
கேட்டுக்கொண்டிருக்
கையில்
நின்றவருமாத திருவா
டமளர் உசுருளிஞன்.

यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव । न सा दुःखमतो भूयः पश्येयमहमपजाः ॥

पुत्र राघव
मम
जायेथा; न यदि
वतः
अहं
अपजाः

"குழந்தாய்! ஓர்ராம!
என்னிடம்
நீ சிநவாமலிருக்காய்
அக்காரணத்தால்
என் [மனம்
நின்றனபெருந மனம்-

शोकाय
भूयः
दुःखं
पश्येयं सा न

மனமேதனைமைய உண்
பெருந் [டாக்கும்
கஷ்டத்தை
என் அனுபவியா திரு
ப்பேண்.

एक एव हि वन्ध्यायाश्शोको भवति मानसः । अप्रजाऽस्मीति सन्तापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ॥

पुत्र	" குழந்தாய்!	एकः एव	ஒன்றுதான்
वन्ध्यायाः	புத்திரப்பிறற்றவ	भवति	உள்ளது.
	ஒருக்கு	अन्यः हि	வேறெப்படிப்பட்ட
अप्रजाः अस्मि	1 மனடியாயிருக்கின்		தாகிய
इति	என்கிற [தேன்]	सन्तापः हि	மனவேதனை என்பதை
मानसः शोकः	மனதில் சுழன்றுகொ	विद्यते न	உண்டாகிறதில்லை.
	ண்டிருக்கும் குறை		

न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ॥

राम	" ஸ்ரீராம!	पुत्रे अपि	புதல்வனிடத்தில்
पतिपौरुषे	கணவனாகிய பகத்தில்		தான்
कल्याणं	பாக்கியம்	आस्थितं वा	சுதா இருக்கும்
मया	என்னால்	सुखं	பேரானந்தத்தை
	அதற்கு மேம்பட்டதி	विपश्येयं इति	நானையலாபமென்று
दृष्टपूर्वं न	ல்லை எனினும் வண்		இருந்தேன்.
	ணமாய் அனுபவிக்க		
	ப்படவில்லை.		

सा बहून्यमनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदाम् । अहं शोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥

वरा सती	" ஜியேஷ்டையாக இருக்	सपत्नीनां	சக்களத்திற்களுடைய
	கும்	बहूनि	பலவகையான
सा अहं	அத்த நான்	अमनोज्ञानि	கிஷ்டோ
अवराणां	சிறியவர்களும்	वाक्यानि	சொற்களை
हृदयच्छिदां	உள்ளத்தைப் பேசிக்	शोष्ये	இப்போதிருந்து போட்
	கின்றவர்களதுமான		கப்போசின்தேன்.

अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥

मम	எனக்கு	यादृशः च	எத்தன்மையதெனவு
विलापः	கண்ணீரைப் பெருக்		ம்கொல்லமுடியாதது.
	கும்	प्रमदानां	ஸ்தீர்களுக்கு
अयं शोकः	இந்த மனவேதனைய	अतः	இவ்வளவு
	எனது	दुःखतरं	மேலான கஷ்டம்
अनन्तकः	அளவிட முடியாதது.	किं नु	என்னதான்
		भविष्यति	உண்டாகக்கூடும்.

स्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः शोषिते तात भ्रुवं मरणमेव मे ॥४१॥

तात	குழந்தாய்!	शोषिते	தேசாதரத்திலிருக்
स्वयि	நீ		கையில்
संनिहिते अपि	இக்கிருக்கும்பொ	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்
अहं	நான் [முதே	मे	எனக்கு [இதே P
एवं	இப்படியாய்	मरणं	மரணம்
निराकृता	அவமதிக்கப்பட்டவ	भ्रुवं एव	டுக்கையந்தான்.
आसं	இருக்கின்றேன். [நாக		

अत्यन्तं निगृहीताऽस्मि भर्तुर्नित्यसंपत्ता ।

भर्तुः * கணவரது
असंमता வெறுப்புக்காரர்கள்
नित्य சர்வதமாய் [வளமாய்
अत्यन्त முற்றிலும்
निगृहीता பெருமைவிராழிசுத
வளமாய்

परिवारेण कैकेय्यास्तमा वाप्यथवाऽवरा ॥

कैकेया: கைகேயியின்
परिवारेण வேலைக்காரியோடு
समा वा சமனமாய் வளமாய்
अथवा அல்லது [கடுவா
अवरा अपि தாழ்வுதவனாகிலோ
अस्मि நான் ஆகிறேன்.

यो हि मां सेवते कथिदथवाऽप्यनुवर्ते । कैकेय्याः पुत्रपत्नीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥

अथवा * இது இங்கே என்னு
यः कथिन् எந்த ஒரு [ஹம்மகட,
जनः சூதன்
मां सेवते { என்னிடத்தில் பிரியம்
பாராட்டி வருகின்ற
வரோ,
हि அதனும்

अनुवर्ते { உற்சாகப்படுத்தி மன
முனக்க செய்தருளி
வருகின்றவரோ,
सः अपि அவரும்
कैकेय्याः கைகேயியினது [க்து
पुत्रं अन्वीक्ष्य புதல்வனை உத்தேசி-
अभिभाषते न भिஷகம்விராடுத்தும்
பேசார்.

नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् ।

पुत्र * குழந்தாய்!
नित्यक्रोधतया { ஸ்தா "கிடுகிடு" எனும்
கடுமையானவரது
तस्याः कैकेय्याः அந்த கைகேயியினது
तत् अந்த கொடுமைத்த
खरवादि } வத்தை கண்டு விளா
ங்கக்காட்டி கவிகாண்
புருக்கும்,

कैकेय्या वदनं द्रष्टुं पुत्रं शक्यामि दुर्गता ॥

वदने முகத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
दुर्गता பாக்கியக்குறைவு அ
கடந்திருக்கும் நான்
कथं नु எப்படித்தான்
शक्यामि சாதிப்பதென்பே

दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आशितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिश्रयम् ॥

राघव * ஸ்ரீராம!
तव जातस्य நீ பிறந்தது முதல்,
सप्त च दश இரண்டாண்டுகள்
(7+7+1+1)
वर्षाणि வருஷங்கள்,

मया எனது
दुःखपरिश्रयं { கடினம், கஷ்டம்
தீர்ப்பும், சோதனை
முதல் என்பதை
प्रकाङ्क्षन्त्या சிந்திப்பதாகமாய்
आशितानि விரும்புகின்றேன்.

तदक्षयं महदुःखं नात्सहं सहितुं चिरम् । विषकारं सपत्नीनामेवं जीणांश्च राघव ॥४६॥

राघव * ஸ்ரீராம!
जीणां முதுவைப்படுவதற்கி
லிருக்கும் நான்
सपत्नीना சக்கராத்திகளுடைய
विषकारं அவரது பிழைதாம்,
अक्षयं { ஓய்வு குழிவின்றி
ஸ்தா விளைந்துவிடா
ண்டிருக்கிறதாம்,

एवं இப்படிப்பட்டதாகிற
தாம்,
महत् கொடியதாகிருக்கிற
தமாதாம்
तव दुःखमपि அந்த கஷ்டத்தையும்,
सहितुं விரும்பிக்க
चिरं அத்தகையதற்கி
कसौ न ஒப்பீடு,.

अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिषभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणर्नाविका ॥४७॥

कृपणा	"कृतिशयलियुक्तवन्नराय	कृपण-	} विक्षेपितसोत्सुक्ये
तव	एवञ्च	वीविका	
परिपूर्णशशिषभं	मुमुक्षुतिपोरन्त शोऽतिपुण्ड्र	कथं	} इदंकोदात्तवन् नमायं एतद्वान्तर युम् सेष्यमुप्युत्त एत्तद्व [वन्नरायं इति कालकल्पितं वन्तुवन् ?
मुखं	तिरुमुकत्त	वर्तयिष्यामि	
अपश्यन्ती	पार्श्वतः वन्नरायं		

उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुःखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्मतया मया ॥४८॥

त्वं	"इ	संवर्धितः	वन्नरायं
उपवासैः च	एवञ्च	दुर्मतया	पार्श्वतः
बहुभिः	पुनः	मया	एतद्वान्तर
परिश्रमैः	कृत्वा	दुःखं च	पार्श्वतः
योगैः च	शोऽतिपुण्ड्र	मोघं हि	इति कालकल्पितं
	कालकल्पितं		वन्नरायं

स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीर्घते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥

मम	"एवञ्च	स्पृष्टं इव	पार्श्वतः
हृदं हृदयं	इति	दीर्घते	पार्श्वतः
महानद्याः	महानद्याः	न यत्	पार्श्वतः
कूलं	कालकल्पितं	स्थिरं तु	पार्श्वतः
प्रावृषि	पार्श्वतः	मन्ये	पार्श्वतः
नवाम्भसा	पार्श्वतः		पार्श्वतः

ममेव नूनं परणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।

यदन्तकोऽथैव न मां जिहीषति प्रसह्य सिहो रुदती मृगीमिव ॥ ५० ॥

सिंहः	"इति	यत्	पार्श्वतः
मृगी	पार्श्वतः	मम	पार्श्वतः
इव	पार्श्वतः	मरणं एव	पार्श्वतः
अन्तकः	पार्श्वतः	विद्यते न	पार्श्वतः
प्रसह्य	पार्श्वतः	मम	पार्श्वतः
रुदती	पार्श्वतः	यमक्षयं	पार्श्वतः
मां	पार्श्वतः	अवकाशः च	पार्श्वतः
अथ एव	पार्श्वतः	अस्ति न नूनम्	पार्श्वतः
जिहीषति न	पार्श्वतः		पार्श्वतः

स्थिरं हि नूनं हृदयं पपायसं न भिद्यते यद्भुवि नावदीर्यते ।

अनेन दुःखेन च देहमपि तं ध्रुवं शकाले मरणं न विद्यते

॥ ५१ ॥

अनेन दुःखेन अपि तं मम हृदयं स्थिरं भिद्यते न देहं च पायसं भुवि	“இப்படிப்பட்ட துக்கத்தால் துணைக்கப்பட்ட எனது ஹிருதயம், கிண்பென பிளவு படாதிருக்கி உடலும், [மது. இரும்பாஸாஸனதென பூமியில்	अवदीर्यते न यत् नूनं अकाले हि मरणं विद्यते न ध्रुवं हि	முறித்துவிடாதிருக்க கிறதும். இதுகாணத்தானே யும் பொகின்ற வேளை வந்தாலின்றி, மாணம் உண்டாகாது என்பது கிண்பென.
--	--	---	--

इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।

तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्फलं बीजमिवोष्णमृपरे

॥ ५२ ॥

इदं दुःखं तु हि यत् अपत्यकारणात् मे व्रतानि दानानि च	“இந்த துக்கமொன்றுதான் எல்லாவற்றிலும் ஆகையால் [மனது. புதல்வனுக்கு பாக்கிய மொன்றையே உத் தேசமாய் எனது ஹிருதயங்களும், தானங்களும்,	संयमाः च अनर्थकानि तप्तं तपः यत् च उपरे उप्तं बीजं इव सुनिष्फलम्	தேவதாரிடார்த்தனை கனறும், கிண்பென. புரிந்த தபம் எதுவோ அதுவும், உவந்திலத்தில் விதைத்த கிண்பென பயனற்றதாய் கிட டது.
--	---	--	---

यदि शकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिद्दुःखकारितः ।

गताऽहमथैव परेतसंसदं विना स्वया धेनुरिवात्मजेन वै

॥ ५३ ॥

गुह्युःश- कशितः कश्चित् स्वया हच्छया अकाले मरणं लभेत यदि	“பெரும் துயரத்தால் அவற்றையெல்லாம் கஷ்ட ப்பட்டுக்கொண்டிரு க்கும் ஒருவன், தனது இஷ்டப்படி பொகின்ற வேளை வராமல்தான் மாணத்தை அடைவதற்கென்றால்,	अथा हि विना आत्मजेन विना धेनुः इव अहं अथ एव परेतसंसदं गता वै	உண்டையே கிட்டுப் பிரிந்தவனும், கண்ணை கிட்டுப்பிரிந்த பசுபோலிருக்கிறவனும் நான் [மகிய இக்கணமே { மரித்தவர்களுக்கு வயலுத்திற்கு (யம வேலுத்திற்கு) போய்விடுகிறேன்.
--	--	--	--

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।

अनुव्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्वला वत्सपिवानुकांक्षया ॥ ५४ ॥

चन्द्र- निभाननप्रभ	} “சந்திரனுக்கிடான சோதியுடைய திரு முதமண்டலமுடைய வனே !	सुदुर्वला	} எப்படிப்பட்டதாயி உற்சாறுத்தையுமி முந்த நான்
त्वया विना मे अद्य		अथापि गौः अनुकांक्षया वासं इव	
कि जीवितं	} ரிகிருஷ்டமான இக்கி ருந்த காலம் கழிப் பதென்பது கிண்.	त्वया एव वनं अनुव्रजिष्यामि	உன்னுடனேயே காட்டிற்கு பின்பற்றிவருவேன். *
वृथा			

भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।

व्यसनमुपनिशाम्य सा महत् सुतमिव वद्धमवेक्ष्य किञ्चरी ॥ ५५ ॥

वदं सुतं अवेक्ष्य किञ्चरी	} வசையில் சிக்கிக்கொ பார்த்த[ண்ட குஞ்சை ஓர் பெண்ணின்னரப் பகலி	असुखं	} அனலாயமாயிருக்கிற வனரகிட்டு அகற்றி கிடுகிறதென்பதை
इव		अथ उपनिशाम्य अमर्षिता	
तदा राघवं समीक्ष्य महत्	அப்பொழுது ஸ்ரீராமரை பார்த்து, அனலுடந்தராய்	सा बहु विललाप	அவள், பிக்கவும் கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுதவள்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे विंशः सर्गः ॥

भाषितः श्लोकाः 3287.

अयोध्याकाण्डे भाषितः श्लोकाः 932.

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा—தந்தையின் சொல்லி ரகடிக்க பிரதீக்ஷை செய்வது.

तथा तु विलपन्ती तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ॥

लक्ष्मणः	கைத்தமணர்	तां कौसल्यां	அந்த கோஸலைதேவி யாரைப்பார்த்து,
तथा तु	அவ்வண்ணமாய் இவ்விஷயத்தில்	दीनः	பிக்கமனம் கொண்டவ ராகி
विलपन्ती	புலம்பி அழுதுகொ ண்டிருக்கிறவளும்,	तत्कालसदृशं	அச்சமயத்திற்கேற்ற தாயிருக்கின்ற
राममातरं	ஸ்ரீராமரது மாதாவு மாகிய	वचः	சின்வரும் மொழியை
		उवाच	மொழிந்தார்.

न रोचते ममाप्येतदप्ये यद्राघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यत्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशं गतः॥

அய்யே	" அம்மோ !	त्यक्त्वा	உதரி எறிந்துவிட்டு,
राघवः	ஸ்ரீராமர் [எது	वनं	காட்டிற்கு [என்பது,
स्त्रियाः	ஒருமெண்ணிள்ளையி-	गच्छेत्	ஒழுந்தருளுகின்றார்-
वाक्यवशं गतः	சியமணத்திற்கு நடு	यत् पूतत्	எதுவே இது,
	பட்டவராய்,	मम अपि	எனக்கும்,
राज्यत्रियं	ராஜ்யவசந்தியை,	रोचते न	ஸம்மதமில்லாதது.

विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ब्रूयाच्चोद्यमानस्समन्वयः ॥ ३ ॥

नृपः	" சக்கிரவர்த்தியார்,	प्रधर्षितः	பாழடைந்திருக்கின்ற
वृद्धः	{ வயது முதிர்ந்தவராய்	च	இதுவுமன்றி [என்.
	{ முடியாத தனதவரை	समन्वयः	பார்யாஸக்தராய்,
	{ விருக்கின் நணர்.	बोधमानः	கேட்டதெல்லாம் தரு
विपरीतः	{ தடுமாற்றமடைந்திரு		கின்றவராகிருக்கின்
	{ க்கும் மணத்தராயிரு	च	ஆகையால் [நணர்.
	{ க்கின் நணர்.	कि इव	எதைத்தான்
च	ஆண்படியால்,	ब्रूयात् न	கட்டளைசெய்வார் ?
विषयैः	ராஜ்யவிஷயங்களில் *		

* [ராஜ்யவிஷயங்களில் எது தருமத்திற்காகத்திருக்கிறது எது தருமத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது, என்பதை பகுத்தறிவ அவச்யமாகிய தருமவிதிகளை ஆபகத்திற்குகொண்டுவருதல், அவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து உள்ளபடி அறிதல், இவைகளை மாறாது அணுஅணுத்தல் என்கிற அங்கங்களில், (ஆர்யம்)]

नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्राद्नवासाय राघवः ॥

राघवः	" ஸ்ரீராமர்,	अस्य	இவருக்கு
येन	எந்தக்காரணத்தைக்	तथाविधं	இப்படி விதிக்கவேண்ட
	கொண்டு	अपराधं	தியச்செய்திருப்பதான
वनवासाय	வனத்தில் வரஸம்	पश्यामि न	என் கண்டிலேன்.
	செய்ய	दोषं अपि	{ பிறருக்கு அறிதமா
राष्ट्रात्	ராஜ்யத்திலின்று		{ எதை சிந்தையில் ரினை
निर्वास्यते	அனுப்பிவிடப்படுகின்	च	{ த்தலென்பதையும்
	ருர் ?	न	{ என் கண்டிலேன்.

अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशं गतम् । स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मायुक्तं नृपं यथा ॥

पितरं	" திருதரவையாகிய	गत्	தன்ன நிலையிழந்த
वृद्धं	முதிர்ந்த வயதிலிருக்		வராய்
	கும்	निर्लज्जं	{ லோகரபவாதத்தை
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை		{ ஒரு பொருட்டாய்
स्त्रिया	ஒரு மனைவியால்		{ நினைபாதவராய்
युक्तं	ஆண்பட்டுவருகின்ற	धर्मायुक्तं च	{ தருமத்திற்கு விருத்த
	வராகவும்		{ மானதைச் செய்கின்
	{ மனைபாட்டியென்னும்	यथा	{ நவராயும்,
कामवशं	{ காரணத்தால் ஒருவ	अहं हनिष्ये	{ இருக்கின்றமைமால்
	{ ன்வைக்கும் அன்பு		{ என் கொல்லலாமே.
	{ க்கிடுபட்டவராய்		

न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेत् ॥

यः	"எவனேனுமொரு வன்	दोषं	ஓர் அபகாரமிருப்ப தாய்,
स्वमितः	பரமசத்ருவா கியவ னும்,	परोक्षमपि	அகாரில்லாதவிடத்தி லுக்கூட
यः नरः	எந்த மனிதன் அந்த	उदाहरेत्	சொல்லலாகும்.
निरस्तः	பாணம் கைத்து கஷ்ட	तं अपि	அப்படியப்பட்ட ஒருவ
अपि	டப்படுகின்றவனாயி ருக்கையிலும்	लोके	உலகில் [கிணறுக்கூட கான்]
अस्य	இவருக்கு	पश्यामि न	கண்டுகேள்.

देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् । अवेषमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ॥

धर्मं	"தருமத்தை	दान्तं	தண்ணலியுடையவ ராய்
अवेषमाणः	கழுவுவிடா திருக்கும்	कसलं	நன்மைபுரியும்,
कः	எவன்	पुत्रं	புத்திரனை
देवकल्पं	கைவத்திற்கொப்பா னவரும்,	अकारणात्	காரணமின்றி
मृजुं	வன்மார்க்ககா லியும்	त्यजेत्	வெளியில் ஓரத்தியிடு வான்.
रिपूणां अपि	சத்ருக்களுக்கும்		

तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्वाल्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्राजवृत्तमनुस्मरन् ॥ ८ ॥

तत्	ஆகையால்,	राजवृत्तं	{ சக்கிரவர்க்தியாரது தற்கால நடவடிக்கை கைய,
वाचं	{ தருமம், அதருமம், இவ்விரண்டையும் பகுத்தறியும் அறி வை இழந்த தகையைய	अनुस्मरन्	{ உள்ளபடி அறியும் தன்மை படைத்தவ னுக்குக்கும்
उपेयुषः	அடைந்திருக்கின்ற	पुत्रः पुनः	புதல்வனுக்குத்தரலும்
राज्ञः	சக்கிரவர்க்தியாரது	कः	எவன்
हृदं वचनं	இந்த சிவமனத்தை,	हृदये कुर्यात्	ஹிருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்வான்.

यावदेव न जानाति कश्चिदर्थमिमं नरः । तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शासनम् ॥

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव । कस्ममर्थोऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥

राघव	"பூர்வம!	यावत्	எதற்குள்
कश्चित्	உரிமை இல்லாதவனு கிய	अर्थं	சபலார்த்தமாய் விளங்க குகிற *
नरः एव	ஆத்தமாவும்,		

* [சரியான வழியில் கிடைத்தது சகலார்த்தம் என்பது, அப்படியுமில்லாது மாய் சிவாயத்திலும் அகியாயத்திலும் கிடைத்தது சபலார்த்தமென்பது, அதரு மத்தகாலேயே கிடைத்தது க்ருஷ்ணார்த்தமென்பது, இப்படி மூவகையப்பட்ட அர்த்தங்களில் சபலார்த்தமாய் விளங்குகிறது,]

गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पद्यं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥१४॥

कार्याकार्यं	“ ஒரு கார்யம் தருமம் தருமமென்பதை	प्रतिपन्नस्य	ப்ரவருத்திக்கின்ற
अजानतः	பருத்தறியும் தன்மை யை இழந்தவராய்	गुरोः अपि	தானதக்குங்கூட
अवलिप्तस्य	ஆறிவுமயங்கினவராய்	शासनं	தண்டனை
उत्पद्यं	அதருமத்தில்	कार्यं	செய்யவேண்டியதாய்
		भवति	இருக்கிறது.

बलमेव किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषोत्तम । दातुमिच्छति कैकेयै राज्यं स्मृतमिदं तव ॥

पुरुषोत्तम	“ புருஷோத்தம !	तव	தேவரீருடையதாகிய
एषः	இவர்	स्मृतं	மறந்ததான
किं बलं	எந்த பலத்தைத்தானு கட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
हेतुं वा	தேவதுவைத்தானாகட் டும்,	कैकेयै	கைகேயி அம்மாளுக்கு
आश्रित्य	அவரையிடுத்து	दातुं	பரிசாய் அளிக்க
		इदं	இப்பொழுது
		इच्छति	வினைக்கின்றனர்.

त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमनुत्तमम् । काऽस्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिशासन ॥

अरिशासन	“ எப்படிப்பட்ட அப ராதையையும் சிவதிக கின்றவரே !	कृत्वा	செய்துகொண்டு
त्वया एव च	தேவரீருடனும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया एव च	அடியேனுடனும்,	श्रियं	ராஜ்யாதிகாரத்தை
अनुत्तमं वैरं	பரமவைரத்தை	दातुं	ஒப்புவிக்க
		अस्य	இவருக்கு
		शक्तिः का	சக்தி எது? *

[* 1. ப்ரபுசக்தி—ப்ரபுசக்தி என்ற மன்னர்களுக்கெழுமத்தஸ்தால் ஏற்படும் தருமவிருத்தியின்றி அதிகாரம் செலுத்துதற்குரிய சக்தி. 2. ப்ரபாவசக்தி தரும விருத்தியின்றி ஸ்தா நியாயவழிகளையே ஆலோசனைகள் செய்யும் மந்திரிமார் களின் ஆலோசனைக்கீடுபட்டு, அதனால் அதிகாரமிகொண்டு செய்யுய சக்தி. 3. உத்ஸாஹசக்தி—ஊசாஹசக்தி. திமிர் பிடித்து, ஒரு கார்யத்தில் நியாயப்படி புகக் கூடாததாரிசுக்கையில், தலைக்கொழுப்பால் புருஷோமெனும் தினைக்கும் சக்தி.

[இப்படி மூவகைப்பட்ட மன்னர்களுக்கு உரிய சக்திகளில் எந்த சக்தி?]

अनुरक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि त्वत्तः । सत्येन धनुषा चैव दत्तेनेष्टेन ते शपे ॥१७॥

देवि	“ அம்மா !	सत्येन	ஸத்தியத்தின் மீதும்
भ्रातरं	‘ தமயனாரிடம்	धनुषा	வில்லின் மீதும்,
त्वत्तः	உள்ளூர	दत्तेन च	தானத்தின் மீதும்,
भावेन	பக்தி ஒன்றையே ஸர் வமாய்க்கொண்டு,	ते	தேவரீருக்கு
अनुरक्तः	திருவுளம் கோணுது	इष्टेन एव	இஷ்டமரணது எது வோ அதன்பீதும்,
अस्मि	நடக்கும் தாயனடி யேன்’ என்பதை	शपे	உறுதிசெய்து கொடுக் கின்றேன்.

दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥ १८ ॥

देवि	"அம்மா!"	तत्र	அதில்
दीप्तं अग्नि	கொழுந் துகிட்டெரி யும் தீயிலேணும்	मां	அடியேனை
अरण्यं वा	அரண்மனத்திலேணும்	पूर्वं	அவருக்கு முந்தியே
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रविष्टं	புகுந் துகிட்டவனாக
प्रवेक्ष्यति यदि	புகுபடுபவரின் நுரென் சிற புகுந்தில்	त्वं अवधारय	{ தேவரீர் திருவுளத்தில் எய்திக்கொண்டு அறியுங்கிரக.

हरामि वीर्यादुखं ते तपः सूर्य इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्च पश्यतु ॥ १९ ॥

राघवः एव	"ஸ்ரீராமர் மட்டும்	वीर्यात्	ஆண்மையால்
पश्यतु	தீர்க்காலொசனை செய் து சிச்சயிக்கட்டும்.	ते दुःखं	தேவரீரது துயரத்தை
उदितः	உதயமான	हरामि	ஒழித் துகிடுவேன்.
सूर्यः	சூர்யபகவான்	देवी च	தேவியாரும்
तपः इव	இருளை எவ்வண்ண மே அவ்வண்ணமே	मे वीर्यं	எனது தீரணமைய
		पश्यतु	கண்ணாரக்கண்டு கனிக்கலாம்.

हनिष्ये पितरं वृद्धं कैकेय्यासक्तपानसम् । कृपणं च स्थितं बाल्ये वृद्धभावेन गर्हितम् ॥

वृद्धं	"வயது முதிர்ந்தவரும், கைகேயிநீதனவாரது மனங்கொணுது உட ம்படிகை ஸர்லவுமாய் க்கொண்டுவிளங்கும் சிக்கையுண்டயவரும், வார்த்தக தகையால் தருமம், அதருமம் இல் விரண்டையும் பகுத் தறியும் அறிவை இ முத்தகண்ட தகைய யில்	स्थितं	இருக்கின் தவராய்
कैकेय्यासक्त- मानसं		कृपणं	{ எதை செய்யலாம் எ தை செய்யக்கூடா தென்று அறிவதற்கு வேண்டிய கனூவாகத் தவய முத்திலும் இழந்தவராய்
वृद्धभावेन	गर्हितं च		{ யாவருடைய அவமா னச்சொல் லுக்குமா என்கிட்டவருமாயி
बाल्ये		पितरं	திருத்தாகைய
		हनिष्ये	தான் கொல்லாமே .

एतच्च वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौसल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥

शोकलालसा	சுடுந் துயரத்தால் மனம் கொந்து	शुचा	திருச்செவிசாற்றியரு சியவருமனை
रुदन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ ழுதுகொண்டிருக்க வளும்,	कौसल्या	கோலலாதேவியர்
महात्मनः		उवाच	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து இதுகவியத்திலிப் படி
लक्ष्मणस्य	மஹாத்மனவரை		திருவாய்மலர்ந்தருளி னுள்.
एतच्च वचनं	இந்த சொல்லிக்கு		

भ्रातुस्ते वदतः पुत्र लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥

புத்ர	"குழந்தாய்!	யந்	எதுவே அது,
ते भ्रातुः	உனது தம்பி	रोचते यदि	நன்மெனத் தேன்று கிற பகநத்தில்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணன்	अत्र	இவ்விடத்திலேயே
वदतः	சொல்லுகையில்	अनन्तरं	இப்பவே
त्वया	உன்னால்	कार्यं	செய்யவேண்டிய கார் யத்தை
श्रुतं	செவிகொடுத்து கேட் கப்பட்டதாகிறது	कुरुष्व	செய்து முடிப்பாயாக.

न चाधर्म्यं वचः श्रुत्वा सपत्न्या मम भाषितम् । विहाय शोकसन्तप्तां गन्तुमर्हसि मामितः ॥

शोकसन्तप्तां	"கடுந்துயரத்தால் ம னம் கொந்து தனித் துக்கொண்டிருக்கும் என்னையே விட்டு, எனது சக்களத்தி கறப்பட்ட [யால் தருமவிருத்தமாயிய	वचः	நியமனத்தை
मां च		श्रुत्वा	கிரமேற்கொண்டு அ ணுஷ்டிப்பவனுமேருந் துகொண்டு,
विहाय		इतः	இவ்விடமிருந்து
मम सपत्न्या		गन्तुं	போய்க்விடுவதற்கு
भाषितं		अर्हसि न	நீ ஒப்புக்கொள்ளாத கடாது.
अधर्म्यं			

धर्मज्ञ यदि धर्मिष्ठ धर्मं चरितुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥ २४ ॥

धर्मज्ञ	"தருமறித்தவனே! தரும்கொன்றையே ஸ்தா அணுஷ்டிப்ப வனே! எதற்கும் மேலான நாய் விளக்குகிற தருமமாகிற எதுவே அணுஷ்டி. [அதை நீ	धर्मं	தருமத்தை
धर्मिष्ठ		चरितुं	எப்பவும் அணுஷ்டிக்க மனதில் நிச்சயித்திரு க்கிறவென்கிற பகந த்தில்
अनुत्तमं		इहस्थः	இக்கிருந் துகொண் எனக்கு [மே பணிகளை செய்வா யாக.
धर्मं		मां	
चर		शुश्रूष	
त्वं			

शुश्रूषूर्जननीं पुत्र स्वशुद्धे नियतो वसन् । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवङ्गतः ॥ २५ ॥

पुत्र	"குழந்தாய்!	युक्तः	பாடுபடுகின்றவராய்
काश्यपः	காச்யபரென்பவர்	जननीं	நாயாருக்கு
स्वशुद्धे	தனது திருமணிகை	शुश्रूषुः	பணிகளை புரிபவ ராய்
नियतः	நியமமாய் [யில்	त्रिदिवं	கவர்க்கத்தை
वसन्	இருந்துகொண்டு	गतः	அடைந்தார்.
परेण तपसा	மிக வாய்க்கலைத்தால்		

यथैव राजा पूज्यस्ते गौरवेण तथा ह्यहम् । त्वां नाहमनुजानामि न गन्तव्यमितो वनम् ॥

நெ	" உணக்கு	ஐத:	இவ்விடத்தை விட்டு
राजा	சக்கிரவர் க்ரியார்	वनं	காட்டிற்கு
गौरवेण	கொளரவத் தினால்	गन्तव्यं न	போகவேண்டிய
यथा पूज्यः	எவ்வளவு கொண்டா டத்தக்கவரோ	त्वां	உணக்கு தில்லை.
तथा	அவ்வளவு	अहं	நான்
अहं एव हि	நானும் அன்றோ!	अनुजानामि न	விடைகொடுக்க மாட்டேன்.

त्वद्वियोगान्न मे कार्यं जीवितेन सुखेन वा । त्वया सह मम श्रेयस्तृणानामपि भक्षणम् ॥

मे	" எனக்கு	मम	எனக்கு
त्वद्वियोगान्	உன்னை விட்டுப்பிரிக் தால்	त्वया सह	உன்னுடன்
जीवितेन	உயிருடனிருப்பதா லும்	तृणानां भक्षणं अपि	புல்லைத்தின்ற பிழை த்திருத்தலே
सुखेन वा	பாக்கயத்தினாலேயும்	श्रेयः	எதற்கும் மேம்பட் டது.
कार्यं न	பயனில்லை.		

यदि त्वं यास्यसि वनं त्यक्त्वा मां शोकलालसाम् ।

अहं प्रायमिहासिष्ये न हि शक्यामि जीवितुम्

॥ २८ ॥

त्वं	" நீ	प्राय	{ இப்படி உட்கார்ந்த வண்ணமே பட்டினி யாகக் கிடந்து உயிர் மாய்த்தலாகிற விர தத்தை
शोकलालसां	{ கடுந்துயரத்தால் மன ம் கொந்து பிரிதழிக் கும்	आसिष्ये	அணவுப்புப்பேன்.
मां त्यक्त्वा	என்னை விட்டு,	जीवितुं	பிழைத்திருக்க
वनं	வனத்திற்கு	शक्यामि न	பொறேன்.
यास्यसि यदि	போய்விடுகிறாயென் தான்	हि	இது திண்ணம்.
अहं	நான்		
इह	இவ்விடத்திலேயே		

ततस्त्वं प्राप्स्यसे पुत्रं निरयं लोकविश्रुतम् । ब्रह्महत्यामिवाथर्मान्समुद्रस्सरितां पतिः ॥

पुत्र	" குழந்தாய்!	ब्रह्महत्यां	{ ப்ரம்மஹத்திதோஷம் எவ்வளவோ அவ்வ எவையடைந்தது
ततः त्वं	அப்படியாகில் நீ	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
सरितां पतिः	நதிகளின் பதியாகிய	लोकविश्रुतं	{ முயலகத்தவர்களுக்கு ந்தெரிந்திருக்கின்ற தாகிய
समुद्रः	ஸமுத்திர மானம்	निरयं	நாகத்தை
	{ என்ற மாதிரிக்கு ம கையடுத்த முண்டாக் குசிறதால் விளையும் அதற்குத்திற்கு பா த்திரமாய் விட்டான் என்ற காரணத்தால்	प्राप्स्यसे	அடைவாய்".

विलपन्ती तथा दीनां कौसल्यां जननीं ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥

धर्मात्मा	தருமா தமர்வரகும்	कौसल्यां	கோசலாதேவியாரைப்
रामः	ராமர்		பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	धर्मसहितं	{ தர்மலிதிகளை நன்கு வினக்கக் காட்டுகிற சாகிய
तथा	அவ்வண்ணமாய்	वचनं	பின்வரும் திரு
दीनां	மனம் கொத்து	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
विलपन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ ழுது புலம்பிக்கொ ண்டிருந்த		வாக்கை
जननीं	பெற்ற தாயாகிய		ஒர்

नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रमितुं मम । प्रसादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥

पितुः	* திருநாளைதயின்	वनं गन्तुं	காட்டிற்குப் போக
वाक्यं	நியமனத்தை	इच्छामि	சித்தமாகிவிட்டேன்.
समतिक्रमितुं	உல்லங்கனம் செய்ய	त्वां	தேவாரை
शक्तिः	அதிகாரம்	शिरसा-	{ நான் முடிதாழ்த்தி ந மஸ்காரம் பண்ணி உள்ளம் குளிர்ந்து ஆசீர்வதித்தருள பி ரார் த்திக்கின்றேன்.
मम	எனக்கு	प्रसादये }	
अस्ति न	இல்லை.		
अहं	நான்		

ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौहिता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥

धर्मं	* தருமயின்னதென்ப	व्रतचारिणा	{ அநொன்றையே சகல தருமமுமாய் கைப்ப ற்றியிருந்தவாருமாகிய
जानता	உள்ளபடியறிந்த [கதை	कण्डुना	கண்டு என்ற
विपश्चिता	மகா கஞ்சரனயரணும்,	ऋषिणा	ரிஷியால்
पितुः	நாளைதயின்	गौः अपि	ஓர் பசுவும்
वाक्यं च	நியமனமாகிறதெ தையும்	हता	கொல்லப்பட்டிருக் கிறது.
कुर्वता	செயற்கொண்டுசெய் துமுடிக்கின்றவராய்		

अस्माकं च कुले पूर्वं सगरस्याह्वया पितुः । खनद्भिः सागरैर्भूमिपवाससुमहान्वधः ॥

पूर्वं	* முன்காலத்தில்	खनद्भिः	தோண்டிய
अस्माकं कुले च	நமது குலத்திலேயே	सागरैः	ஸகரபுத்திரர்களால்
पितुः सगरस्य	பிதாவாகிய ஸகர மறாராஜருடைய	सुमहान्	ஓருவர்கட பிழைத்து வராததாகிய
आज्ञया	நியமனத்தைக்கொ	वधः	மரணமானது
भूमिं	பூமியை [கண்டு	अवासः	அடைவப்பட்டது.

जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्वा परशुनाऽग्नये पितुर्वचनकारिणा ॥३४॥

पितुः	"தந்தையின்	स्वयं	தன்னை
वचनकारिणा	{	नियमनத்தை கிரமேற்	பெற்ற தாயாகிய
		கொண்டு செய்த முடிக்கின்றவாரும்,	ரேணுகை என்பவள்,
जामदग्न्येन	இமடக்ணியின் புதல்	अग्नये	காட்டில்
	சுருமான	परशुना	கோடாரியால்
रामेण	பரகராமரால்,	कृत्वा	வெட்டி விழுத்தப் பட்டனள்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्देवि देवसमैः कृतम् । पितुर्वचनमह्नीयं करिष्यामि पितुर्हितम् ॥ ३५ ॥

देवि	"தாயே!	अह्नीयं	பின்போகாதபடி
देवसमैः	தேயர்களுக்கெதல்	कृतम्	செய்தமுடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एतैः	இவர்களாலும்,	पितुः	திருதாதைக்கு
बहुभिः	நினைனும் நினைவனை	हितं	{
	ஒத்த		
अन्यैः च	சாதாரண மானிடர்	करिष्यामि	செய்தே
	களாலும்,		திருவேள்.
पितुः वचनं	பிதாவின் கியமனம்		

न स्वल्येतन्मयैकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥ ३६ ॥

देवि	"அம்மா!	अनु	அப்படி திருவுள்ளத் திக்கொள்ளலாகாது.
एतत्	இந்த	मया	என்னால்
पितृशासनं	பித்ருவாக்கியபரிபால	कीर्तिताः	மேற்கொள்ளப்பட்ட
मया	என் [னமென்பது		டவர்கள்
एकेन	ஒருவனால்	ये	எவர்களோ
अपि	யட்டும்	एतैः	இவர்களாலும்
क्रियते न	அணுவடிக்கப்படுகிறது என்பது இல்லை.	कृतम्	அணுவடிக்கப்பட
तव	தேவரீர்		டிருக்கிறது.

नाहं धर्मपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । पूर्वैरयमभिषेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥ ३७ ॥

ते	"தேவரீரது	अयं	இந்த
प्रतिकूलं	{	திருவுளத்தில் என்று	கருமகெதியானது
		க்கொள்வப்படாதிருக்கையில்,	முன்னோர்களால்
अपूर्वं	முன்னோர்களால் அணுவடிக்கப்படாததாகிய	अभिषेतः	எதற்கும் மேம்பட்டதாய்,
धर्मं	ஒர் தருமானுவட்டா	गतः	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதாய்
आहं	நான் [னத்தை	अनुगम्यते	அணுவடிக்கப்பட
प्रवर्तये न	புதிதாய் ஆரம்பிக்கவில்லை.		டிருக்கிறது.

तदेतत्तु मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन्न कथिन्नाम हीयते ॥३८॥

भुवि	“ உலகில்	नाम	தருமசாஸ்திரவிதிகள் பயனற்றதென சொ னால் யார் கம்புவார் கள்.
पितुः	பிதாவின்,	तन्	
वचनं तु	கியமணம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அதை,	मया	ஆணையாயால்
कुर्वन्	பத்தி தலைக்கொண்டு	एतन्	என்னால்
कथिन्	ஒருவன் [செய்கின்ற	पतन्	இந்த
हीयते न	பாக்கியக்குறை அடையான்.	कार्यं हि	தருமர துவட்டானமே
अन्यथा	{ எக்காலத்திலும் இதை குறிசொதமாய் நடை பெற்றிருக்கிறது என இல்லை. [புது	क्रियते	அணங்கு க்கப்படு கிறது.”
न			

तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

सर्वधनुष्मतां	எல்லாஸானிகள் எல்லாஸா தலைமைபெற்று [ஆம்	एवं	இவ்வண்ணமாய்
श्रेष्ठः	வினங்குகிறவரும், அப்படிப்பட்டவரும்,	उक्त्वा	கிருவாய்மலர்க்கரு ளிய பின்னர்
पुनः	தருமவிதிகளை அறிந்த வர்கள் எல்லாஸானியும்	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து,
वाक्यविदां	உத்தமராகிய அவர்	वाक्यं	பின்வரும் வாக்கை
श्रेष्ठः	அந்த பெற்ற தாயிடம்	अब्रवीत्	கிருவாய்மலர்க்க ருளிணர்.
तां जननीं			

तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुचमम् । विक्रमं चैव सत्वं च तेजश्चैव दुरासदम् ॥४०॥

लक्ष्मण	“ ஸக்தமண !	मयि च	என்னிடத்தில்
तव	உனது [கர்ய	अनुचमं	வைத்திருக்கும்
दुरासदं	பிறர்க்கு கிட்டுவதற்- பாக்கிரமத்தையும்,	सहं च	ஒப்புயர்வில்லாத
विक्रमं एव	பிறவிக்குணமாகிய வந்ததாகிய	जानामि	{ நான் உன்னதை உன் ளபடி சிந்தையில் வைத்திருக்கின்றேன்.
तेजः च	சொன்னபடி செய்து முடிக்கவல்ல திறமை வையும்		
सत्वं एव			

मम मातुर्महद्दुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥ ४१ ॥

शुभलक्षण	{ “வேதக்கனெல்லாவதற் நிலைம திபுணரென லோகப்ரபித்திபெற் றவனே ! சத்தியத்தினுடைய வும்,	शमस्य च	{ ஜீதந்திரியனாய் எது வும் ‘சசன் செயல்’ என பொருளும் பூண்டு தருமம் ஒன்றையே அ ணங்குக்கும் ஸ்வபாவ த்தினுடையவும்
सत्यस्य च			

अभिवायं अविज्ञाय	தனவென்பத்தை, உள்ளபடி அறியாதி குக்கிறவளாகிய	दुःखं अनुलं मइत्	மனத்துயர்மென்பது பிக்க அதிகமே; சீடித்த காலமும் உளதே.
मम मातुः	எனது அண்ணியாகுக்கு		

धर्मो हि परमो लोके धर्मं सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

धर्मः हि	<p>“எந்த ஒரு தருமத்தி னின்ற தான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் சி வடக்கின்றனவோ அந்த ஒரு தருமம் தான், உலகில் எதற்கும் மேம்பட்ட தாய் எனலும் அது வழக்கவேண்டியதா யுளது. இந்த தருமவர்க்கத் தில்</p>	सत्यं	‘சொன்ன சொல் தவருமை’ என்பது
लोके		वचनं	பிகச் சிறந்ததாய்,
परमः		प्रतिष्ठितं	கொண்டாடப்பட் டிருக்கிறது.
धर्मं		पितुः	திருதாதையின்
		एतत्	இதே
	वचनं च	நியமனம்,	
	धर्मसंश्रितम्	தருமவிதிகளுக் கொத்ததுதான்.	

संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं पातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा वीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥

वीर	“புருஷோத்தம! தான்கு புருஷார்த்தங் களையும் அளிக்கிற தாயிய தருமமொன் னறநீய	पितुः	தகைதயினுடையவும்,
धर्मं		मातुः वा ब्राह्मणस्य वा	தாயினுடையவும், பிராமணனுடைய வும்
आश्रित्य	ஊர்வமுடையக்கொ ண்டு,	वाक्यं	நியமனத்தை
तिष्ठता	உலகில் நாளிக்கும் ஒருவனுல்	संश्रुत्य च	செய்ததாக வாக்களி யின்னர் [த்து,
		वृथा	பயனற்றதாக
		कर्तव्यं न	செய்யலாகாத

सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्वीर कैकेय्याऽहं प्रचोदितः ॥

वीर	“புருஷோத்தம!	सः	அந்த
पितुः	திருதாதையின்	अहं	நான்
वचनाद् हि	உத்திரகினுல்தான்	पितुः	திருதாதையின்
कैकेय्या	கைகையி அம்மாளாய்	नियोगं	நியமனத்தை
अहं	நான்	अतिवर्तितुं	உல்லக்கனம் செய்ய
प्रचोदितः	ஆக்குறாபிக்கப்பட் பீடன்.	शक्यामि न	இணக்கமாட்டேன்.

तदेतां विमृजानार्यो क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्बुद्धिरनुगम्यताम् ॥

तव	"ஆணையால்	एतां	இந்த
वनार्यो	{ வேலகத்தில் எப்பவும் அனுஷ்டிக்கவேண்டி யதாயிருக்கும் தரும த்திற்கு ஒவ்வாததா யிருக்கிறதும்,	मति	ஆயிர்பிராயத்தை
क्षत्रधर्माश्रितां	{ தன்னிடத்தில் மறந்த தான போர்வீரத்த ன்மை இருக்கிறதெ ன்பதை நன்கு விள க்கக்காட்டுகிறதாகிய	विमृज	கீ விட்டுடாழி.
		धर्म	தருமமொன்னதவே।
		आश्रय	ஸர்வவுமாய்க் கொண்டு நட.
		तैक्ष्ण्यं	கொடுமை என்பது
		मा	வேண்டாம்.
		मद्बुद्धिः	என் கருத்து
		अनुगम्यतां	ஏற்றுக்கொள்ளப் படட்டும் "

तमेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणायजः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिदिशरसा नतः ॥

लक्ष्मणायजः	எசுத்தமணரின் தமைய	भूयः	அதன்மேல்
तं	அந்த [ஞார்குமவர்,	कौसल्यां	கோஸலா தேவியாரை
भ्रातरं	தம்பிக்கு		பார்ந்து
सौहार्दां	அன்பின திசயத்தால்	विमला नतः	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து
एव	மேற்கண்டவண் ணமாய்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிவஸ்தராகி
उवाच	உபதேசித்தருளி விட்டு,	उवाच	பின்வருமாறு திரு வாய்மலர்ந்தருளினார்.

अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तपितो वनम् । शापिताऽसि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्ययनानि मे ॥

देवि	"ஆம்மா!	शापिता असि	{ ஆணையிட்டு தேவரீர் இப்பொழுது பிராந் த்திக்கப்படுகின்றீர்.
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	मे	எனக்கு
वनं	காட்டிற்கு	स्वस्त्ययनानि	{ வழியில் நன்மை உண் டாகும்படி ஆசிரீவா கங்களாகிற வஸஸ் த்யயனமென்கிற வைகளை
गमिष्यन्तं	போகப்போகிற	कुरु	செய்தருள்வீராக.
मां	அடியேனுக்கு,		
अनुमन्यस्व	{ தேவரீர் உன்னருவக் து விடைகொடுத்த னுப்ப அருள்வீராக.		
मम	எனது		
प्राणैः	உயிரின்மேல்		

तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात्पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । यथातिरिच राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥

पुरा	"முன்னொருகால்	पुनः	மீண்டும்,
यथातिः राजर्षिः	யதாதி என்ற ராஜர்ஷி	रिचं	விண் ஞானமத்தை அ டைந்து
हित्वा	மண் ஞானமத்திற்கு படுவிடப்பட்டனர்.		

इव वासवासादिभ्यो अयं
वसन्नादि
वनात् वनाத்தினின்ற
अहं च அடியேனும்
पुनः மீளவும்

पुरी பட்டணத்திற்கு
तीर्णप्रतिज्ञः பர்திக்கொணைய பூர்ந்தி
செய்தவனாய்,
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

शोकःसन्धार्यतां मातृहृदये साधु मा शुचः ।

वनवासादिहृष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥

मातः "அம்மா!
शोकः துயரமென்பது
साधु இத்துடன் ஒழித்த
கிடப்பபட்டும்.
हृदये நயிருதயத்தில்
शुचः எப்படிப்பட்ட கவலை
मा வேண்டாம். [சனகர்,
உயிர்வைத்துக்கொண்
டு காலக்கழிக்கப்பட
ட்டும்.

पितुः திருநாதரின்
वचः சியமனத்தை
कृत्वा சரிவர செய்துமுடி
த்த,
वनवासान् வனவாஸத்தை கிட்டு
पुनः மீளவும்
इह இங்கு
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

त्वया मया च वैदेहा लक्ष्मणेन सुमित्रया ।

पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मस्सनातनः ॥

मया "அடியேனும்
वैदेहा கைதேநயிரியும்,
लक्ष्मणेन கங்கமணனும்,
सुमित्रया சூமிய்த்தேவரதேவிய
யாரும்,
त्वया च தேவரீராரும்,
पितुः திருநாதருக்கு

नियोगे மனக்கொணுது கடக்
क्रीतवासिபகடமைவில்
स्नातव्यं ஆஸத்தி கவக்கப்பட
एषः இது [வேண்டியது.
सनातनः தொன்று தொட்டு
வருகிற
धर्मः தருமம்.

अम्ब संहृत्य संभारान् दुःखं हृदि निगूह्य च ।

वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्याऽनुवर्त्यताम् ॥

अम्ब { "அடியேனை பெற்று
संभारान् வதா புத்திரவாங்கு
संहृत्य க்வத்துடன் வாரத்
तुक्रुणிய அம்மா!
संभारान् சாஸ்திரஸூதகங்களை
संहृत्य திருவுளத்தில் கொண்
டுவந்து,
हृदि நயிருதயத்தில்
दुःखं च துயரமென்பதையே
निगूह्य முற்றிலும் கிட்டொ
ர்ந்த,

मम எனது
वनवासकृता வனவாஸத்தால்
கிளைகிற
धर्म्या { பித்தருவாங்குபரிபால
னமாகிற தருமத்தை
கங்குணிக்கக்காட்
டுகிறதாய்
बुद्धिः பிரவரத்தியானது,
अनुवर्त्यताम् தேவரீரால் அங்கீகரிக்க
கப்பட்டட்டும்."

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविह्वलं च ।
मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देवी समीक्ष्य रामं पुनरित्युवाच ॥ ५२ ॥

देवी	பெண்மக்களில் உத தம்பியாகிய		
तस्य	அவளது	अव्यग्रं च	திருவுணமுலங்கே அ ணுஷ்டிக்கப்படுகிற தென்பதை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற தம்பிய, திருவாக்கை, சொல்க்கொண்டு, பலபடியாய் தனக்கு ள்ளையே கிந்தித்து அப்படியும், சற்றுநேரம் தன்ன தீவு துழைதவனாகி பர்களுடைய அடைந்து, தீராமரைப்பார்ந்து, பின் வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.
माता	தாய்	वचः	
पुत्र	இந்த	निशम्य	
		समीक्ष्य	
सुधर्म्यं	பித்தருவாக்யபரிபால னமாகித் தருமத் தின் பெருமையை நன்கு விளக்கக்காட் டுகிறதும்	पुनः	
		मृता इव	
		संज्ञां	
		प्रतिलभ्य	
अविह्वलं	திருவுளத்தை சற்றே ணும் சிதறவிடாதிரு க்கும் தன்மையை நன்கு விளக்கக்கா ட்டுகிறதும்,	रामं	
		इति	
		उवाच	

यथैव ते पुत्र पिता तथाऽहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वाऽनुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामहंसि गन्तुमेवम् ॥ ५३ ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	तथा	அவ்வண்ணமே,
	இம்மண்ணிலில் ஒரு வன் அலனுக்கெற்ப ட்டதாயுள்ள கடமை களை செய்துமுடிப்ப தால் விளையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பத்தினமையால், உனது திருகாதை, எப்படி	अहं पृथ	நானும்
स्वधर्मेण		தாய் விளையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பத்தினமையால், உனது திருகாதை, எப்படி	त्वा
		अनुजानामि न	விடைகொடுக்கமாட் டேன்.
सुहृत्तया		पृथ	இப்படி
ते पिता		सुदुःखितां	மிக்கமனப்பொன்றது பரிதபித்துக்கொண் டிருக்கும், ஏன்னை
वया		मां	என்னை
		विहाय	திரஸ்கரித்துவிட்டு,
गुरुः च	அன்பிற்குப்பாத்திர மாய் விளக்குகின்ற ரொ,	गन्तुं	போவதற்கு
		अहंसि न	நீ உடன்படவாசாது.

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयाऽमृतेन ।

श्रेयो मुहूर्ते तव सन्निधानं ममेह कुत्सनादपि जीवलोकात्

॥ ५४ ॥

कुत्सना	“கஸ்ஸாரி...பிரகுகித தாசிய	मुहूर्ते	ஒரு கிமிஷநொடும்
जीवलोकात्	{ जीव । त्वया । कंसनिष् । अ नुभूतद्वारा । निमन् । कित कारणा । कृतान्	इह	இவ்வூலகில்
इह	இவ்வூலகில்	त्वया विना	உன்னை விட்டுப் பிரிந்து
मम	எனக்கு	मे	எனக்கு
तव	உனது	लोकेन	உலகமென்ற தரையினி றதும்
सन्निधानं अपि	பக்கவிலையோ இருக் தல் ஒன்றுதான்	अमृतेन	நாக்குக்கு குதிராயுள் ள துமர்வ
श्रेयः	{ எதற்கும் மேம்பட்ட தரண மனத்திருப்பதி வை வினைவிக்கிறதா கிறது.	स्वधया वा	{ என்னென்று அளிக் கப்படும் உணவினால் தான்
		किं	ஆவது என்ன ?
		जीवितेन	யினைத்திருப்பதினும்
		किम्	என்ன பிரயோஜனம் ?”

नरैरिवोल्काभिरपोद्बमानो पद्मागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रज्ज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः करुणं जनन्याः

॥ ५५ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	जनन्याः	தாயினது
महाराजः	பெரியவர்களை	एनं	இந்த
नरैः	மனிதர்களை	विलापं	ஆழுகையோடு வெளி வந்த
उल्काभिः	எரிப்பதக்களைக் கொண்டு	करुणं	தென்னிய மொழியை
अपोद्बमानः	தடைசெய்யப்படுகிற தாபிருக்கவகையினும்	निशम्य	கேட்டு,
अध्वानं	தன் வழியே	भूयः	அப்பவும்
अनुप्रविष्टः	செல்வது	प्रज्ज्वाल	{ மனக்கை குக்குது தணிவுக்கொடுக்கவே இருந்து விட்டனர்.
इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே		

स मातरं चैव विसंशकल्पामती च सौमित्रिमभिपतप्तम् ।

धर्मो स्थितो धर्म्यमुवाच वाक्यं यथा स एवाहति तत्र वक्तुम्

॥ ५६ ॥

सः च	அவர்களை ஒருவர் தான்	यथा वक्तुं	எந்த தரப் பதில்கொடுக்க
विसंशकल्पयां	{ தன்ன நிலை இழந்து வைத்தியம் யிழக்க வன்றி நிராக்ரமம்	अहति	சக்தியுடையவர்.
मातरं च	திருத்தரயாருக்கும்	धर्मः	தருமமொன்று நினைவே பற்றாடையவராகிய
आतीं	மனம்விதர்த்த	सः	அவர்
अभिपतप्तं	நாக்குறாகமே வரகதி கொண்டிருக்கும்	धर्म्यं	தருமத்தை நன் குண மக்காட்டுகிறதாசிய
सौमित्रिं च	கந்தமனாருக்கும்	वाक्यं	பின்வருந் திருவாக்கை
तस एव	அந்த வாயத்தினும்	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி னார்.

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम्

॥ ५७ ॥

लक्ष्मण	" ⁴ நகர்தமண !	अभिप्रायं	தற்காலமேனுபாவத்
ते	உனது		தை
नित्यं	இடைவிடாத	असंनिरीक्ष्य	கொஞ்சமேனுமுண
भक्तिं च	பக்தியையும்	मात्रा सह	தாயோடுகூட [ராத,
पराक्रमं च	பராக்ரமத்தையும்,	सुदुःखं	நிகலும் வருந்துகின்ற
	நான் உள்ளது உள்ள	मां हि	என்னையும்
अहं जानामि	{ படி கிந்தையில் வைத்	तु	இப்பொழுது
	{ திருக்கின்றேன்.	अभ्यर्दसि एव	இன்னும் திகமாய்
मम	எனது		நீயும்வருந்துகின்றனை.

धर्मार्थकामाः किल तात लोके समीक्षिता धर्मभलोदयेषु ।

ते तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भार्येव वश्याऽभिमता सुपुत्रा

॥ ५८ ॥

तात	" ⁴ குழந்தாய்!	किल	{ கிரந்தமாய் எழுதா
लोके	உலகில்		மல் பாரம்பர்யமாய்
धर्म- भलोदयेषु }	எந்த ஒரு தருமத்தி	ते सर्वे	{ கேழ்கியால்தெரிந்து
	என்று நான்கு புரு		கொண்டசங்கதிஇது.
	ஷார்த்தங்களும் வி	तत्र	{ அவைகள் எல்லாம்
	ளைக்கின்றனவோ அ		அதன்பயனாய் அதா
	து பலித்து உதய	वश्या	{ வது அந்த தருமத்
	மாரும் வேளைகளில்	अभिमता	தின் பயனாய்,
धर्मार्थकामाः	{ தருமம், அர்த்தம், கா	सुपुत्रा	ஸ்வர தீணையான
	மம், என்று மூன்று	भार्या इव	கிறப்பிற்றிடமான
	புருஷார்த்தங்களும்		நற்புதல்வனைப்பெற்ற
समीक्षिताः	ப்ரத்தியகூடித்தில் கா	स्युः	மனைவி ஒருத்தி
	ணப்பட்டிருக்கின்றன.	मे	{ போலவே
		असंशयम्	ஒருவனுக்கு சித்திக்
			எனக்கு [கின்றன ;
			இதில் ஐயமில்லை.

यस्मिस्तु सर्वे स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।

द्वेषो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता

॥ ५९ ॥

यस्मिन्	" ⁴ எதில் அதாவது எந்	असंनिविष्टाः स्युः	இல்லாமலிருக்கின்ற
	த ஒரு தருமத்தில்		னவோ,
सर्वे	{ எல்லாமும் அதாவது	यतः	{ எதொன் றிலிருந்து அ
	தருமம், அர்த்தம்,		தாவது எந்த ஒரு
	கரமம் என்கின்ற	धर्मो तु	தருமத்திலிருந்து
	மூன்று புருஷார்த்		புருஷார்த்தங்களில்
	தங்களும்		முதலாவதாகிய தரு
			மமொன்றே

स्वात् हि
तत्, खलु
उपवस्ये
लोके
अर्थपरः

வினாசிறதேச,
அதொன்றை மட்டும்
ஒருவர் எப்பவமனுக்கு
புக்கவேண்டும்.
உலகில்
அர்த்தம் சம்பாதிப்ப
தொன்றிலேயே மன
தை முற்றிலும் செ
லுத்திவிட்ட ஒருவர்

द्वेषः
भयनि
कामाभता
अपि
प्रशस्ता न

பாவருடைய வெறுப்
புக்கும் பாத்திரனுய்
லுகின்றான்.
திருதிய புருஷார்த்த
மாகிற காமமொன்றி
லேயே பற்றுவைத்தி
குக்கும் மவபாவ
மும்
புகழ்ந்தக்கதன்று.

गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधान्त्यहर्षाद्यदि वाऽपि मोहात् ।
यद्दयादिशोत्कार्यमवेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्यादनुशंसवृत्तिः ॥ ६० ॥

गुरुः च
वृद्धः
राजा च
पिता
क्रोधान्
अहर्षात्
मोहात् वा
यदि अपि

“பாவமும் அவரிட
முள்ள உத்தமகுண
ங்கணால் பத்திமை
வைத்துக் கொண்
டாடப்படுவதும்,
ஸர்வசாஸ்திரங்களி
ளும் நியுணரும்,
சங்கிரவர்த்தியாராய
மிருக்கும்
திருதாதை
கொபத்தானோ
பெரு மகிழ்வினாலோ
மனத்துன்பத்தானோ
எக்காரணத்தாலிருந்
தபோதிலும்

धर्मं च
अवेक्ष्य
यत् कार्यं
व्यादिशेत्
तं
अनुशंस-
वृत्तिः
कः
कुर्यात् न

எந்த ஒரு தருமத்திலி
ருந்து முதல் புருஷா
ர்த்தமாகிய தரும
மொன்று பாத்திரம்
வினாசிறதேச அந்த
ஒரு தருமத்தை மாத்
திரம்
ஸர்வவுமாய்க்
கொண்டு,
எந்த ஒரு கார்பத்தை
நியமித்தருளுகின்ற
அதை [எனரோ
ஸன்மார்க்கத்திலேயே
நடப்பதை விருதமா
ய் பூண்டிள்ள
எவன்,
செய்துமுடிக்காதிருப்
பான்.

स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलां यथावत् ।
स ह्यवयोस्तात् गुरुनियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः ॥ ६१ ॥

सः
पितुः
इमां प्रतिज्ञां
यथावत्
सकलां
अकर्तुं
शक्नोमि न
स्तात्
सः
भावयोः वै

“அந்த நான்
திருதாதையின்
இந்த ப்ரதிக்கூஸைய
எப்படியப்பட்ட குறை
யுமற்றதாய்
முற்றிலும் பூர்த்திய
டைத்ததாய்
செய்யாதிருக்க
ஒப்பேன்.
குழந்தாய்!
அவர்
கம்மிருவர்களுக்கும்

नियोगे
गुरुः
देव्याः च
सः
भर्ता
गतिः
धर्मः हि
सः

கட்டளைபிடுவதில்
ஸர்வாதிகாரமுமுடை
யவர்.
அவ்வையாருக்கும்
அவர்
நியமனமளிக்கவுமதி
கதி. [காரமுடைய
எதொன்றிலிருந்து த
ருமமொன்று வினாசிற
தேச அந்த தருமமே உ
ருவேதித்துவந்தவர்
அவர்.

तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।

देवी मया सार्धपितोऽपगच्छेत् कथं स्वदन्या विधवेव नारी

॥ ६२ ॥

स्वे	"தனது கடமைபாய்	पुनः	மற்றது எது எப்படி.
पथि	தருமசெறியில்		இருந்தாலென்ன.
वर्तमाने	சிறிதும் வழுவாத ஒழுசுபவரும்	देवी	பட்டமகிஷி
विशेषतः	முக்கியமாய்	मया सार्ध	என்றோடுகூட
धर्मराजे	{ தருமமொன்றையே வருமாய்கொண்ட க்கிரவந்தீயாகுமாகிய	अन्या विधवा } नारी	யாதே ஒரு கணவனி ல்லாத கைம்பெண்
तस्मिन्	அவர்	इव	போல்
जीवति	உயிர் திருக்கையில்	कथंस्वित्	எவ்வாறு
		इतः	இக்கிருந்து
		अपगच्छेत्	வெளிப்போகலாம்

सा माऽनुमन्वस्य वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।

यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः

॥ ६३ ॥

देवि	"அம்மா!	यथातिः	பயந்தி என்ற ராஜர்ஷி
सा	அந்த தேவரீர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அக் வண்ணமே,
वा	எனக்கு	पुनः	மீளவும்
वनं	காட்டிற்கு	आव्रजेयं	நான் வந்துசேருவேன்.
व्रजन्तं	போவதற்கு	पुनः	ஆனதுபற்றி
अनुमन्वस्य	விடைகொடுத்தருள் வீராக.	नः हि	எங்கள் எல்லோருக் கும்*
सत्येन यथा	சொன்னசொல் தவறா தவண்ணமாயே	स्वस्त्ययनानि	ஆசிரியாதக்களை
समाप्ते	காரியமுடிவு பெற்ற மேல்	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.

[*எனக்கு எனது சொல்லாரமல் எங்கள் என பஹுவசனத்தில் சொன்னமை
பால் அர்ஷமெனவும் எனக்கு எனது அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்கிறார் ஒரு
வயாக்கியாதா. வக்யாணனுக்கும் பிராட்டியாருக்கும் எனக்கும் என்கிறார் ஒருவர்.
இன்னுமொருவர் அம்மாளது சொல்பீறி நடக்குமெனக்கும் அபசாரப்பட்டு என்னை
காட்டிற்கனுப்பும கைகொடுத்தவிரை உன்னிட்ட மற்றவர்களுக்கும் என்கிறார்.]

यशो ह्यहं केवलराज्यकारणात् पृष्टतः कर्तुमलं महोदयम् ।

अदीर्घकाले न तु देवि जीविते हृणोऽव्रामद्य महीमधर्मतः

॥ ६४ ॥

देवि	"அம்மா!	यशः	புகழை
अहं	நான்	पृष्टतः कर्तुं	அசட்டைசெய்ய
महोदयं	{ தருமம், மோக்தம் இ வ்விரண்டையும் அ ளிக்கிறதாகிய	अलं न	ஒப்பென்.
		हि	ஆனபடியால்
		अद्य	இப்பொழுது

अदीचकाले	கொஞ்சநகரம்பிறக்கும்	केवलराज्य- कारणान् तु	} ராஜ்யத்தை வ்வல்ப மொண்டறையே பெரி தாய் பாராட்டப்பட டதால்
जीविते	வாழ்வில்		
अवरो	தாச்சுப்பரையோணத் தைத்தருகின்ற	अधर्मतः न वृणे	தர்மவிரோதமாய் நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.
महीं	பூமியை		

प्रसादयन्नरूपमः स्वमातरं पराक्रमाज्जिमपिपुरेव दण्डकान् ।

अथानुजं भृशमनुशास्य दर्शनं चकार तां हृदि जननीं प्रदक्षिणम् ॥ ६५ ॥

पराक्रमात्	பாசாமத்தால்	अनुजं	தம்பிக்கும்
दण्डकान्	தண்டகாவணர்/தேச ங்களுக்கும்	भृशं	ஸர்வோ த்க்ருஷ்ட 100 ண
विगमिषुः	பேரவதில் துணியு கொண்ட	दर्शनं	உள்ள னுய்டானம் நின் னதென்பதை
नररूपमः	புருஷோத்தமர்	अनुशास्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி,
एव	இப்படியாய்	अथ	இப்பொழுது
स्वमातरं	தன் தாயை	जननीं	திருத்தாயை
प्रसादयन्	மனந்தேறச்செய்கில்	हृदि	ஹிருதயத்தள்
तां	அவளுக்கும் [தவராய்	प्रदक्षिणं चकार	வலம்செய்தருளினார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकः 3352

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकः 977

इविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

इवप्राचल्यवर्णनम्—விதியின்வண்ணமையை சொல்லுது.

अथ ते व्यथया दीने सर्वशेषमर्षितम् । श्वसन्तमिव नागेन्द्रं क्रोधविस्फारितेक्षणम् ॥
आसाद्य रामस्सौमित्रिं सुहृदं भ्रातरं प्रियम् । उवाचेदं स धैर्येण धारयन् सत्त्वमालवान् ॥

अथ	அனந்தரம்	व्यथया	மனச்சுடுக்கலத்தால்
सः	அந்த	दीने	பரிதவிக்கின்றவராய்,
आःमवान्	எரிவகாரணியர்/ஐய	अर्षितं	குற்றத்தை சுழமிக்க மணம் வராதவராய்
रामः	ராமர்	क्रोधविस्फारितेक्षणं	கொபத்தால் கிரிந்த கண்களுற்றவராகி
सन्धं	பிறகிடத்தமருணத்	नागेन्द्रं इव	ஸர்ப்பராஜனைப்போல்
धैर्येण	மன அடையலாய் [அந்த	श्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தவரும்
धारयन्	நன்கு கிளக்கக்காட்டு கின்றவராய்,		

प्रियं
सुहृदं
सविशेषं

எப்பொழுதும் மனம்
கோணுதவண்ணமாய்
வழிதந்தையே நாடிய
வராய்
தமையனுக்கு சுக்கு
வை செய்வதைவிட
மேம்பட்டதெதுவு
மொன்றுநிலை எனு
ம் ஸ்வபாவவிசேஷ
குணமுடையவரும்

भारतं
ते
सौमित्रि
आपाद्य
इदं
उवाच

தம்பியுமான
அந்த
ஸக்திமணலா
கோக்கி,
பின்வருமாறு
திருவாய்மலத்தருளி
னார்.

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् ।
उपवहसं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे ।

अवमानं निरस्येयं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥
सर्वं विसर्जयन्निमं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥

प्रियं
रोषं
शोकं च
निगृह्य
केवलं
धैर्यं
आश्रित्य
इमं
अवमानं
निरस्य
उत्तमं

"தக்கூணமே,
சினந்தையும்
மனச்சஞ்சலத்தையும்
முற்றிலும் வென்று,
சாதாரணமாய் ஜனங்
களிடத்தில் உண்டா
காததாகிய
மன அமைதியை
அடைந்து,
இந்த
அனுதானையை
சின்னையில் சினைக்கவும்
அணர்வறமென முற்
றிலும் மறந்துவிட்டு,
ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
கிய

हर्षं
गृहीत्वा
मे
अभिषेकार्यं
उपवहसं
यत् किञ्चित् हि
सर्वं
विसर्जय
अद्य
निरत्ययं
कार्यं
कुरु

மனத்திருப்தியை
அடைந்து,
எனக்கு
பட்டாபிஷேகத்திற்கு
உரியதாகிய
எது ஒன்றோ அது
எல்லாவற்றையும்
நீ திருணிகரிப்பாயாக.
இப்பொழுது
ஸ்வபிரபோஜனமென்
பதே எதுவுமில்லா
ததாகிய
தர்மா ஸுஷ்டானந்தை
நீ எந்துக்கொள்வா
யாக.

सौमित्रे योऽभिषेकार्थे मम संभारसंभ्रमः ।

अभिषेकनिरुच्यर्थे सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥

सौमित्रे
मम
अभिषेकार्थे
संभारसंभ्रमः
यः

"ஸக்திமணு!
எனது
பட்டாபிஷேகவிஷயத்
தில்
பொருட்களை சேர்க்க
உற்சாகம்
எதுவோ

सः
अभिषेक-
निरुच्यर्थे
संभारसंभ्रमः
अस्तु

அதே
அபிஷேகத்தை விட்டு
சாட்டிற்கு செல்லும்
விஷயத்தில்
பொருட்கள் சேர்ப்ப
தில் உற்சாகம் விள
க்கட்டும்.

यस्या मदभिपेकार्थे मानसं परित्यज्यते । माता मे सा यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥

मदभिपेकार्थे	"என் ஹ்ருதைய பட்டா பிரேதகவிஷயத்தில்	सा	அவள்
यस्याः	எய்ஹ்ருதைய	यथा	எவ்வண்ணம்
मानसं	மனம்	सविशङ्का न	கொஞ்சமேனும் ஹயப் படாதவளாய்,
परित्यज्यते	நெரந்துகிடக்கின்ற	स्यात्	ஆகுவினா,
मे	எனது [தேர் அந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
माता	தாய்மாதர்களில் ஹ்ருத்தியாகிய,	कुरु	நீ நடக்கக்கடவை.

तस्याः शङ्कापयं दुःखं मुहूर्त्तमपि नात्सहे । मनसि परित्यज्यात् सौमित्रेऽहमुपेक्षितुम् ॥

सौमित्रे	"கனத்தமண !	दुःखं	கஷ்டத்தை
तस्याः	அவ்ஹ்ருதைய	मुहूर्त्तमपि	ஒரு நிமிஷமும்
मनसि	மனதில்,	उपेक्षितुं	பார்க்க
परित्यज्यात्	இதுவிஷயத்தில் உண் டாவிருக்கிற	अहं	நான்
शङ्कापयं	{ மனோர தம் கைகட்டு மேர் கூடாதேர்வெ னும் அவகம்பிக்கை யால் விளையும்,	तस्ये न	தந்திக்கமரட்டுடன்.

न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्मरामिह कदाचन । मातृणां वा पितृर्वाऽहं कृतमल्पं च विमियम् ॥

मातृणां	"தாய்மாதர்களுக்கா வது	अल्पं च	அபுத்திபூர்வமாயும்
पितुः वा	தந்தைக்காவது	कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பது
इह	இவ்வுலகில்	न	நீல்கை.
कदाचन	ஒருக்காலும் எப்பொ ழுதாவது	अहं	நான்
विमियं	விரும்பியில்லாத தொ ழில்	बुद्धिपूर्वं वा	புத்திபூர்வமாய் என
		अल्पं	என்னளவும் [ஹ்ருத் களைக்கமரட்டுடன்.
		स्मरामि न	

सत्यः सत्याभिसन्धश्च नित्यं सत्यपराक्रमः । परलोकभयाद्धीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥

नित्यं	"எப்பொழுதும்	परलोक-	} எவ்வாக்கப்பாய்திரு நறாணி விளையுமென் கிற மனச்சுற்றல்தீதால்
सत्यः	உண்மையையே பேசு பவரும்,	भयात्	
सत्याभिसन्धः	கொல்லிய கொல் தவ றாதவரும்,	भीतः च	தந்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறவருமாகிய
सत्यपराक्रमः	{ எங்கும் தடைபடாத பராக்ரமத்தைபுடை யவரும்,	मम	எனது
		पिता	திருதாதை
		निर्भयः	கவலையற்றவராய்
		अस्तु	ஆமென்கூறும்.

तस्यापि हि भवेदस्मिन् कर्मण्यप्रतिसंहते । सत्यं नेति मनस्तापस्तस्य तापस्तपेच माम् ॥

अस्मिन् " இந்த
 कर्मणि कारியம்,
 अप्रतिसंहते நிறைவுகூறப்படாத கவந்த
 த்தில்
 सत्यं न 'வாய்க்காமல் வழுவளிப்ப
 போய்விட்டது'
 इति என்பது

तस्य अपि அவருக்கும்
 मनस्तापः மனவருத்தம்
 भवेत् உண்டாகும்,
 तस्य அவருடைய
 तापः हि 'மனவருத்தமே'
 मां च என்னையும்
 तपेत् தவழிக்கும்.

अभिषेकविधानन्तु तस्मात्संहृत्य लक्ष्मण । अन्द्रगेवाहमिच्छामि वनं गन्तुमितः पुनः ॥

लक्ष्मण " லக்ஷ்மண !
 तस्मात् ஆகையால்
 वु இப்பொழுது
 अभिषेकविधानं அபிஷேகம் கிரிணாயை
 संहृत्य முற்றிலும் துறந்துவி
 पुनः வந்திருப்பதிலாய் [ட்டு,
 इतः இங்கிருந்து

अन्वक् पुन { ஸர்வாபிஷேகம் பெற்ற
 वन्नाम्याय உள்ளம்
 कुलीरं त्ते
 वनं गन्तु காட்டிற்குப் போக,
 अहं நான்
 इच्छामि தீர்மானித் துவிட்
 डेன்.

मम प्रयाजनादद्य कृतकृत्या नृपात्मजा । सुतं भरतमव्यग्रमभिषेचयिता ततः ॥ १२ ॥

नृपात्मजा " ராஜகுமாரியாகும்
 अद्य இப்பொழுது 'அவள்
 मम எனக்கு
 प्रयाजनात् வணக்கமும் ஏற்பட்ட
 இனித்தால்
 ततः அக்காரணத்தால்

कृतकृत्या மனோகூதம் வகையுட்
 பெற்றவளாகி
 सुतं திருக்குமாரனாகிய
 भरतं பரதனுக்கு
 अव्यग्रं அதுவாணாய்
 अभिषेचयिता பட்டாபிஷேகம்
 பண்ணிவைப்பாள்.

मयि चीराजिनधरे जटामण्डलधारिणि । गतेऽरण्ये च कैकेय्या भविष्यति मनस्सुखम् ॥

मयि " நான்
 चीराजिनधरे மரீசரி, மான்மீதால்
 தரித்து
 जटामण्डलधारिणि தலைமேலே சண்டையாக
 செய் துகொண்டு,

अरण्यं காட்டிற்கு
 गते च போனதற்குதான்
 कैकेय्या: வகைகாரி அம்மனளுக்கு
 मनस्सुखं மனதுவாகி
 भविष्यति உண்டாகும்.

बुद्धिः प्रणीता येनेयं मनश्च सुसमाहितम् । तं तु नार्हामि संकेतुं प्रव्रजिष्यामि मा चिरम् ॥

वु " இவ்வியைத்தில்
 येन { எந்த ஒரு காரணத்
 தால் (அதாவது பித்தரு
 வாக்கியப்பாஷனமென்
 கிற காரணத்தால்)
 ह्यं बुद्धिः இந்த நிச்சயமானது,
 प्रणीता செய்யப்பட்டதோ,
 मनः च மனமும்

सुसमाहितं அதி உற்சாகத்துடன்
 तं அதை [இருக்கிறதோ,
 संकेतुं நிச்சிரபோஜனமாய்
 செய்ய,
 अर्हामि न நான் இப்பென்
 चिरं मा காலநினைப்பங்கூடது.
 प्रव्रजिष्यामि { நான் இமீதே காட்டி
 த்து செய்வ பிரியா
 णमा கிவிட்டேன்.

कृतान्तस्त्वेव सौमित्रे द्रष्टव्यो मत्प्रवासने । राज्यस्य च विनीर्णस्य पुनरेव निवर्तने ॥

சौமित्रே * ஸம்ஸுமண !
 விநீர்ணச्य கையரில் கிண்டித்த
 राज्यस्य ராஜ்யத்தினுடைய
 निवर्तने च சுழல்தகன்கிற விநிய
 पुनः அநீதாடுகட்ட [த்தினும்
 व இய்பொழுது
 मत्प्रवासने एव என் வணவாஸவிய்ய
 த்தினும்,

कृतान्तः } பூர்வஜன்மக்கிரையக
 एव } ளால் தப்பாது அனு
 பளிக்கவேண்டிய
 தாய் விதிக்கப்பட்ட
 தாசிய விதியே,
 द्रष्टव्यः காரணமாக எண்ண
 வேண்டியது.

कैकेय्याः प्रतिपत्तिर्हि कथं स्यान्मम पीडने । यदि भाषां न देवोऽयं कृतान्तविहितो भवेत् ॥

अयं " இதை இய்பொழுது
 भाषः ஸம்பலித்திருக்கிறது
 देवः தெய்வகிரியமணமாய்
 कृतान्त- } பூர்வஜன்மக்கிரையக
 विहितः } ளால் தப்பாது அனு
 பளிக்கவேண்டியதாய்
 விதிக்கப்பட்டதாசிய
 விதியாய்,

भवेत् न यदि இல்லாவிடின்
 कैकेय्याः हि கைகேயியம்மாளுக்கு
 मम எனக்கு
 पीडने கஷ்டம்விளைவிப்பதில்
 प्रतिपत्तिः எண்ணம்
 कथं வேறு எந்த காரணத்
 त्वान् அதக்கொண்டு
 உண்டாயிருக்கக்
 கூடும்?

जानासि हि यथा सौम्य न मातृषु ममान्तरम् । भूतपूर्व विशेषो वा तस्या मयि सुतेऽपि वा ॥

सौम्य * புண்டரீகமாவே !
 भूतपूर्व इதைக்குமுன் ஏதோ ஒரு
 मम वा எனக்குத்தானாகட்டும்
 मातृषु தாய்மாமர்களிடத்தில்
 अन्तरं यथा ஒருவர்கொருவர் பே
 तस्याः वा अலளுக்குக்காலாகட்
 இம்

सुते குள்ளை புத்திரனிடத்
 त्विदம் தீதும்
 मयि अपि என்கிடத்தீதும்
 विशेषः हि { காத்தலால் விவயத்தி
 லொருவனைவிடமற்ற
 வனிடத்தில்திகம் கு
 னைவெனும்பேதமும்
 न இல்லையென
 जानासि நீ கண்டறித்திருக்கின்
 தனை.

सोऽभिषेकनिवृत्त्यर्थैः प्रवासार्थैश्च दुर्वैचैः । उर्वैर्विषैरहं तस्या नान्यद्देवात्समर्थये ॥ १८ ॥

तस्याः * அவளுடைய
 दुर्वैचैः மொழிவதற்குக்
 उद्यैः वाक्यैः மனதைப்புண்படுத்
 தும் மொழிகளாலும்
 अभिषेक- } பட்டாபிஷேகம் தடை
 निवृत्त्यर्थैः } பட்டதின் காரணங்
 களாலும்,

प्रवासार्थैः च { காலகிரமத்தூடன்
 देवात् வணவாஸம் ஏற்பட்ட
 अन्यत् தின்காரணங்களாலும்
 न தெய்வச்சொழிவின்றி
 सः अहं வேறென்றும்
 समर्थये காரணமாகாதென
 உத்த நான்
 உறுதியாய்த்தொல்
 வேன்

कथं प्रकृतिसम्पन्ना राजपुत्री तथागुणा । द्यूयात्सुमाकृतेव स्त्री मत्सीडां भर्तृसन्निधौ ॥

प्रकृति- सम्पन्ना	} " இயற்கையாய் நன்ன டக்கை, நற்குணம் பூர்ந்தியாய் அமை யப்பெற்றவளாய், ராஜகுமாரியாய்,	सुमाकृता	} முற்றிலும் மட்டுமரி யாத அறியாத கிர கூரகூசியான சா தாரண பெண்பிள்ளையொலகி பர்த்தாயின் முன்னி கையில்
राजपुत्री		स्त्री इव भर्तृसन्निधौ	
तथागुणा	} யாவாறும் கொண் டரடப்பட்ட உத்தம குணக்களைப்பெற்று விளங்குமவள்,	मत्सीडां कथं	} எனது பிடைபை, வேறு எந்தக்காரணத் தைக்கொண்டு பேசினான் ?
		द्यूयात्	

यदाचिन्त्यं तु तद्वैवं भूतेष्वपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥

यत्	} " எதொன்று, எப்படிப்பட்டவளு றும், எம்பவமாலிரு க்கும் கார்பங்கள்க்கு, காரணங்கள் அறியமு டியாத வண்ணமாய் சரகரங்கள் எல்லாவ ற்றிலும் தடைபடுகிறதில் கையோ,	तत् तु द्वैवं	} அதுதான் சகவாச்செயல் என்பது இதற்கு திருவடாந்தம் பிரத்தியகூந்தில் என்னிடத்திலும் அவளிடத்திலும் இடுக்கண் எம்பலித்துவிட்டது.
अचिन्त्यं		हि व्यक्तं मयि च तस्यां च विपर्ययः पतितः	
भूतेषु अपि हन्यते न			

कथं दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यस्य न ग्रहणं किञ्चित्कर्मणोऽन्यत्र दृश्यते ॥

सौमित्रे	} " லக்ஷ்மண ! எந்த ஒரு அனுபவத்திற்கு வேறு ஏதேனும் ஒரு காரணமாய் மனதில் சமாதானம் கொஞ்சமும்	दृश्यते न	} ஏற்படுகிறதில்லையோ அந்த விதியோடு மாணிடன் எவன் தான் எதிர்த்து போர்செய்ய நினைப்பான் ?
यस्य कर्मणः अन्यत्र		कः च योद्धुं उत्सहते	
ग्रहणं किञ्चित्			

सुखदुःखे भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ । यद्य किञ्चित्तथाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥

यत् सुखदुःखे	} " எனது ஒரு இன்பத்திற்கோ துண் பத்திற்கோ, வயாதிக்கோ, கோபத் திற்கோ, வாபத்திற்கோ, நஷ்ட த்திற்கோ, பிறப்பிற்கோ, இறப் பிற்கோ,	किञ्चित्	} கொஞ்சமும் காரணம் இன்னறெ ன ஒருதமுடியாது விளங்குகிறதோ, அதுதான் சகவாச்செயலின் பயன் ; இது நிச்சயம்.
भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ		तथाभूतं तत् च दैवस्य कर्म ननु	

ऋषयोऽप्युग्रतपसो दैवेनाभिषचोदिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीव्रान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः॥

उग्रतपसः	{ " இரம்புலகளை யும் வென்று கடுந்தவம் செய்கின்ற	तीव्रान्	செய்தற்கரிய
ऋषयः अपि	{ முனிவர்களும், வேதியால்,	नियमान्	சியமங்களை
दैवेन	{ முற்றிலும் தாக்கப்ப ட்டவர்களாகி	उत्सृज्य	தவிர்த்து,
अभिषचोदिताः		काममन्युभिः	காமக்ரோதங்களால்
		भ्रश्यन्ते	பிரஷ்டர்களாய்கிடுகி றார்கள்.

असहृषितमेवेह यदकस्मात्प्रवर्तते । निवत्यारंभमारब्धं ननु देवस्य कर्म तत् ॥ २४ ॥

इह	" இவ்வளவில்	अकस्मात् एव	அகஸ்பாத்தாயே
आरब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்ட	प्रवर्तते	கொடுக்கிறதோ
आरम्भं	காரியத்தை	तत्	அது
निवर्त्ये	தடைசெய்து மாறாக	देवस्य	தெய்வத்தின்
असहृषितं	மிகுந்த சீர்தும் கிணையாத	कर्म ननु	செய்வெயன்றி வேற ல்லை.
यत्	எது		

एतया तप्वया बुद्ध्या संस्तभ्यात्मानमात्मना । व्याहतेष्यभिषेके मे परितापो न विद्यते ॥

मे	" எனக்கு	बुद्ध्या	அறிவிலுளும்,
व्याहते	மறுத்துவிடப்பட்ட தரகிய	आत्मना	ஸ்வபாவத் தன்மையா
अभिषेके	பட்டாரங்கிலைகளிலயத் தில்,	आत्मानं	மனதில் [ஊம்,
एतया	இந்த மெற்கொள்ளிய	संस्तभ्य	உற்சாகமுண்டாகி
तप्वया	ஸ்தவகாஸ்திரங்களில் ஸாரமாள	परितापः अपि	மனச்சஞ்சலமென் படுத
		विद्यते न	உண்டாகவில்லை.

तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिमंहारय शिपमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥

तस्मान्	" ஆதலால்,	शिवं	தட்சணாமே
स्वं अपि	சீயும்,	आभिषेचनिकीं	பட்டாரங்கிலை
मां	என்களை	क्रियां	முயற்சியை
अनुविधाय	அனுசரித்து,	प्रतिमंहारय	முற்றிலும் திறத்தி கிடக்கடவை.
अपरितापः सन्	மனச்சஞ்சலத்திற்கிட க்கொடாதவனாகி,		

एभिरेव घटैस्सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । मम लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्थानं भविष्यति ॥ २७ ॥

लक्ष्मण	" லக்ஷ்மணா !	एभिः	இந்த
मम	எனக்கு	सर्वैः ष्टैः एव	எல்லா பூர்ணரும்பக் களைக்கொண்டே
तापस्ये	குறந்த அப்பியாச ஆரம்பபாசத்திலும்	व्रतस्थानं	பூர்வஸங்கல்பஸ்ஸூன மரணது
अभिषेचन- संभृतैः	{ பட்டாரங்கிலைத்தின் பொருட்டு கித்தமாய் யத்திருக்கின்ற	भविष्यति	இப்பொழுதே நடை பெறும்.

अथवा किं ममैतेन राजद्रव्यपयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥ २८ ॥

राजद्रव्य- मयेन	} “युवராஜாவுக்கு உப யுத்தங்கள் காரியமங்க ளத்திரவ்யங்களால், கலக்கப்பெற்றிருக் கிற,	अथवा	அனுகுணமாயிராதெ ன் கிறபடி யால்
एतेन		मे	எனது
मम	इत्थेन	व्रतादेशं	பூர்வஸக்கல்ப வைதீக க்கிரியைக்கு
तु	उद्धृतं	स्वयं	அதற்கென்றே
किं	उद्धृतं	उद्धृतं	உத்தேசிக்கிறதென டுவாப்பட்டதாகிய
	किं	तोयं	தீர்த்தம்
		करिष्यति	உபயோகப்பட்டும்.

मा च लक्ष्मण सन्तापं कार्षीर्लक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासी वा वनवासो महोदयः ॥

लक्ष्मण	“வசந்தமண !	राज्यं वा	சக்கிரவர்த்தியாய் ஆ ளுகையென்பதும்
लक्ष्म्याः	ராஜ்யாதிகாரத்தொடு	वनवासी वा	[இந்தையும் கார்யம் பொறுப்புமின்றி தே சந்தேசமாய் வஞ்சரி த்துவருகிற இவ்விர ண்டில்
विपर्यये	உரிமை ஒழிக்கிறதும் கும் விஷயத்தின்,	वनवासः वा	
सन्तापं	மனக்கேசத்ததை	महोदयः	வனவாசம், தான் மேலானது.
मा कार्षीः	நீ அடையாதே;		

न लक्ष्मणास्मिन् खलु कर्मविज्ञे माता यवीयस्यतिशङ्कितव्या ।

दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथामभावम् ॥ ३० ॥

लक्ष्मण	“வசந்தமண !	दैवाभिपन्ना	தெய்வத்தினால் ஏவப் பட்ட அவள்
अस्मिन्	இந்த	अनिष्टं	அனிஷ்டத்தை
कर्मविज्ञे	கார்யம் தடைபட்ட	वदति	இப்பொழுது விதித் தருளுகின்றான்.
यवीयसी	இசைய [விஷயத்தின், தாய்	द्वैवं	வைதவம்
माता	காரணபூதவாய் என் ளவும்கந்தேசப்பட பாத்திரமாய் ஆதான்.	तथाप्रभावं च	அத்தன்மையதாயிய மகிமைபுடையதென
अतिशङ्कितव्या)		जानासि खलु	நியதியாயோ ?
न			
हि	ஏனெனில்,		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்தீழ்வன்காவது ஸர்க்கம் || 23 ||

लक्ष्मणकौपः—லக்ஷ்மணரின் கோபம்.

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधिशरा मुहुः । श्रुत्वा मध्ये जगामेव मनसा दुःखहर्षयोः ॥

रामे	சீராமர்	श्रुत्वा	செவிகொடுத்ததுக்
तु	இவ்விஷயத்தில்		கேட்டு,
इति	இவ்வண்ணம்	दुःखहर्षयोः	துக்கம், மகிழ்ச்சி
ब्रुवति	அருளிச்செய்கையில்		இவ்விஷயற்கும்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	मध्ये इव	நடுவில் நிகழ்பொர்தவ
अधःशिराः	தலைகுனிந்தவண்ண	मुहुः	சற்றுநேரம் [ராய்
	மேயிருக்ககொண்டு	मनसा	நாளே
		अगाम	ஆலோசனை செய்தார்.

तदा तु बद्ध्वा भ्रुकुटी भ्रुवोर्मध्ये नरर्षभः । निश्वसन् महास्रपौ विलस्य इव रोपितः ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமரரசிய	भ्रुकुटी	புருவத்தை
	ஆவர்,	बद्ध्वा	எற்றிகளைத்து
तदा तु	அதன்மேல் இப்பொ	विलस्यः	பெட்டிக்குள் விருக்கிற
	ழுது	रोपितः	செய்கொண்ட
भ्रुवोः	நெற்றியின்	महास्रपः इव	பெரிய சர்ப்பம்போல்
मध्ये	நடுவில்	निश्वसन्	பெருமூச்செடுத்தார்.

तस्य दुष्पतिवीक्षं तद्भ्रुकुटीसहितं तदा । वभौ क्रुद्धस्य सिंहस्य मुखस्य सदृशं मुखम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दुष्पतिवीक्षं	பார்ப்பதற்கு பயக்கா
तस्य	அவரது	क्रुद्धस्य	கிளக்கொண்ட [மாய்
मुखं	முகம்,	सिंहस्य	சிக்கத்தினது
तद्भ्रुकुटीसहितं	அப்படி புருவத்து	मुखस्य	முகத்திற்கு
	டன் கூடினதாய்	सदृशं	சமானமாய்
		वभौ	கிளக்கிறது.

अग्रहस्तं विधुन्वन्स्तु हस्तिहस्तमिवात्मनः । तिर्यग्ूर्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधराम् ॥

अश्राक्षणा वीक्षमाणास्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् ॥ ४ ॥

आश्रमः	தனது	तिर्यक् च	குறுக்காகவும்,
अग्रहस्तं	முன்னகையை	पातयित्वा	விட்டுக்கி
हस्तिहस्तं	யானையின் துதிக்கை	आतरं	தலையாலான
इव	போல்	अश्राक्षणा	கடைக்கண்ணால்
विधुन्वन् तु	ஆட்டிக்கொண்டும்,	तिर्यक्	குறுக்காய்
शिरोधरां	கழுத்தை	वीक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
शरीरं	சரீரத்தில் கீழாகவும்	तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி
ऊर्ध्वं	மேலாகவும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

अस्थाने संभ्रमो यस्य जातो वै सुमहानयम् । धर्मदोषप्रसङ्गेन लोकस्यानतिशङ्क्या ॥

यस्य	“ப்ரக்யாதிபடைத்த தேவரீருக்கு	अयं	இப்பொழுது
धर्मदोष- प्रसङ्गेन	} தர்மவிதிகளுக்கு அப வாதமேற்படுமென்கி ற காரணத்தாலும்,	जातः	உண்டாயிருக்கிற
		सुमहान्	அதிப்பலமான
लोकस्य भ्रान्ति- शङ्क्या	} உலகத்தாருக்கு அதர்மானுஷ்டானம் களை தரும்மானுஷ டானகளாய்க்கொ ள்ள இடக்கொடலா காது என்கிற கார ணத்தாலும்	संभ्रमः	அபிளிவேசம், அல் லது கைராக்ரியம்,
		अस्थाने वै	} அபாத்திரர்களுக்கு எடுகொடுத்ததாய் ஆகுமே!

कथं ह्येतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति । यथा देवमशौण्डीरं शौण्डीरं सत्रियर्षभ ॥ ६ ॥

क्षत्रियर्षभ	} “சுரத்திரியனுதியர்க ளின் அனுஷ்டானம் களில் திபுணரென தலைமைபெற்று விளக் குபலம்!	स्वदिवः	தேவரீரைப்போன்ற ஒருவர்,
शौण्डीरं		अशौण्डीरं	} சன்மார்க்கவழிமார் உபாயமாய் விளக் கும், தர்த்தசையைப்பற்றி எப்படித்தான் இவ்வண்ணமாய் அருளிச்செய்ய கூடும்
असंभ्रान्तः	} அந்தக்கரணமாகிய சித்தமென்பதை* சிதறவிடாதிருக்கும் தன்மைபடைத்த	द्वैं यथा कथं हि एतन् वक्तुं अर्हसि	

[* மனம், புத்தி, சித்தம். அகங்காரம் என்கிற அன்கிலுள் சித்தயிக்குக்
தொழிலுடைய உட்கருவி.]

किं नाम कृपणं देवमशक्तमभिशंससि । पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते ॥७॥

कृपणं	} “அபிபாயமாய் பொரு ளாகையால் விளைந் திருக்கிறதும் எளிதில் வெல்லமுடி யாததுமரண	ते	தேவரீருக்கு
अशक्तं		पापयोः	குற்றவாளிகளாகிய
द्वैं	} உபத்திரவத்தை என்னகாரணத்தைக் கொண்டுதான்	तयोः	அவ்விருவர்கள் விஷ யத்தில்
किं नाम		शङ्का	அனியாயத்தில் புரூக துவிட்டாரகொளும்
अभिशंससि	तयोः	नाम	அனுபானகூட்ட
	देवरीं	कथं	என்
	विन्दते न	विद्यते न	உண்டாகவில்லை?

सन्ति धर्मोपधाः श्रद्धणा धर्मात्मन् किं न बुध्यसे । तयोः सुचरितं स्वार्थं शाख्यात्परिजिहीर्षतोः ॥

धर्मात्मन् " தருமா தம்பாவே !
அகத்திற்குசடுகொ
ண்டு புறத்தின் தரு
மின்படர்களாய்
ஷ்ணா: அடிக்கும் சாமந்திய
சாஸிகள்,
சந்தி இயல்புகளில் பணிசூக்
மின்றூர்கள்,
शाख्यात् வஞ்சகத்தால்
स्वार्थं தேவரீருக்குரியதை

परि जिहीर्षतो: இயல்புபலிபக்கத்தீர்
யானித்துவிட்ட
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
सुचरितं தீர்க்கலொசனைபின்
உபயசம்மதமாகிய
किं बुध्यसे न { செயலென
ஏன் தேவரீர் திருவு
ளம் பற்றுதிருக்கின்
தீர்?

यदि नैवं व्यवसितं स्याद्दि प्रागेव राघव । तयोः प्रागेव दत्तश्च स्वाद्दरः प्रकृतश्च सः ॥

राघव " இரகுசூலத்தில்
பிறந்தவரே !
तयो: அவ்விருவர்களுடைய
एवं இப்படிப்பட்ட
व्यवसितं வஞ்சகஉடன்பாடு
स्यात् न यदि இல்லை என்றால்,
भाक् एव முன்னரே

दत्तः கொடுத்தவிடப்பட்ட
सः वरः च அந்த வாரும் [சாகிய
भाक् एव இதற்கு முகதியே
हि நிச்சயமாய்
प्रकृतः च பெற்றுக்கொண்டுவிட்ட
स्यात् இதுக்கும்
பட்டதாகவும்

लोकविद्भिष्मारब्धं त्वदन्यस्याभिपेचनम् । नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि ॥१०॥

वीर " மஹா தம்பாவே !
உலகஜனங்களெல்லா
ராலும் திரஸ்கரிக்க
ப்பட்டதாம்,
लोकविद्भिः இப்பொழுதுபுதிதாய்
आरम्भिकार्षात् (ரு
க்கிறதாமாகிய
त्वदन्यस्य தேவரீரின் நி மந்திர
ருவதுவாகு

अभिपेचनं திருமுடிசூட்டிவைத்த
सहितुं கடைபெற[வென்பதை
उत्सहे न அடிபென் ஒப்பென்.
तत्र இதுவிடையத்தீர்
मे அடிபெண்கு
क्षन्तुं கிடைக்காடுக்க
अर्हसि தேவரீர் திருவாழ
உதருள்வீராக.

येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्महामते । स हि धर्मो मम द्वेष्यः प्रसङ्गायस्य मुञ्चसि ॥ ११ ॥

महामते " உதாரகுணமுடைய
வரே !
येन எந்த ஒரு காரணக்
தால்
तव தேவரீரது
द्वैधं இப்பொழுதிய
बुद्धिः நிச்சயமானது
द्वैधं நெடுசுதிரிடையாய்
भागता விளங்குகின்றதே
यस्य எனது மூன்றிரு

प्रसङ्गाय { சம்பந்தமிந்தவகை
मम { மனம் உராதிருக்கின்
तव { தமையால்
मुञ्चसि हि { தெவரீர் இப்பொழுது
ஆசாபலிகமடைக்கி,
सः { அந்த [வந்திரே
धर्मः { பித்துவாய்ப்பரிபாட
எனெனும் தர்மவிதி
मम { எனக்கு [யானது
द्वेषः { உருவருப்பாயிருக்கி
ந்த அன்னது அரு
வாயிருக்கிறது.

कथं त्वं कर्मणा शक्तः कैकेयीवशवर्तिनः । करिष्यसि पितुर्वाक्यपथभिष्टं विगर्हितम् ॥

கைகேயிவச- வர்தின:	} “கைகேயி அம்மான் சொ ன்னபடி யெல்லாம் ஆ டிக்கொண்டிருக்கும் திரு தரையின் தருமவிருத்தமாயிருக் கிறதும், உலகத்தாரால் “சீ சீ” எனும் சித்தனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிற துமான	वाक्यं	தியமனத்தை
पितुः अथभिष्टं		कर्मणा	முயற்சியால்
विगर्हितं	शक्तः	शक्तः	கொல்லகல்ல திறமை உடைய
	त्वं	त्वं	நேவரீர்
	कथं	कथं	என்
	करिष्यसि	करिष्यसि	செய்த முடிக்க முய லுகின்றீர் ?

यद्ययं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते । जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गथ गर्हितः ॥ १३ ॥

तव अयं धर्मसंयोगः	“ நேவரீருடைய இப்பொழுதிய, தரும ஹத்தரணம் எனது	अयं भेदः गर्हितः	இப்பொழுதிய இடைபூறு தீரண்சாரிக்கப்பட வேண்டியது.
अस्य लोकस्य विगर्हितः किल्बिषात् कृतः धर्मसङ्गः च	இந்த உலகனுத்திற்கு நூனப்பமானது. அபராதத்தால் விளைந்திருக்கிறதும் தருமவிருத்தமாய் முன்ன	एवं न गृह्यते यदि अपि तत्र मे दुःखं जायते	இப்படியில்லையென்று நேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றப்பட்டிருக்கிறத என்றாலும் இன்னிலையத்தில் எனக்கு அக்கம் பொக்குகிறது.

मनसाऽपि कथं कामं कुर्यास्त्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयानित्यं शत्र्वोः पित्रभिधानयोः ॥

पित्रभिधानयोः	} “தாய்தகதைகளை உரிமைப்பெயர் பூண் டகர்களாய் அக்கிரமவழியைப் பற்றியவர்களாய், மனம் போனபடியில் லாம் நடக்கின்றவர்க ளாய் அபராதத்தைச் செய் கின்றவர்களுமாய்	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
अहितयोः		कामं	மனோரத்ததை
कामवृत्तयोः	शत्र्वोः पु	त्वं अपि	நேவரீர்கட
		कथं	எப்படி
		नित्यं	தவிரக்கக்கூடாததாக
		मनसा कुर्याः	திருவுள்ளத்திலேயற்று க்கொள்ளக்கூடும் ?

यद्यपि प्रतिपत्तिम्ते देवी चापि तयोर्मतम् । तथाऽऽप्युपेक्षणीयं ते न मे तदपि रोचते ॥१५॥

तयोः	“ ^{உகல்மாத்தாய் ஓர் கல்பம்} அகல்மாத்தாய் ஓர் கல்பம்	रोचते न	நியாயமாய் தென்ற னில்லை
प्रतिपत्तिः	நியமமானது	तथा अपि	எப்படியும்
देवी च	தெய்வத்தின் செய	तत् अपि	அதையே
ते	தேவரின் [வெண்	ते	தேவரது
मतं	நிருஷணப்பாக்கு	उपेक्षणीयं	நிருஷணத்தில் இன் னும் ஆராய்ச்சி செ ய்யவேண்டியது.
यदि अपि	எப்படியிருந்தால்	अपि	
मे	அடிபேனுக்கு		

विह्वलो वीर्यहीनो यः स देवमनुर्ववे । वीरास्तंभावित्मानो न देवं पर्युपासते ॥१६॥

विह्वलः	“ ^{அகல்மாத்தாய் ஓர் கல்பம்} அகல்மாத்தாய் ஓர் கல்பம் ஓருவனுக்கு ணம்பலிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்வேண்டியவை களை நிச்சயிக்க நிற மையற்று சிந்தை கலங்கியவனுள்,	यः	எவனெருவனோ,
वीर्यहीनः	அந்த கல்பத்தை வி வக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சத்திலில்லா தவனுமிருக்கிறவன்,	सः	அவன்,
		देवं	அகல்மாத்தாய் தென்ற கல்பத்தை
		अनुवर्तते	அனுபவிக்கின்றான்;
		संभावित्मानः	என்ற பிரவீசுணக்க னையுடைய
		वीराः	வீரர்கள்”
		देवं	அகல்மாத்தாய் தென்ற ஓர் கல்பத்திற்கு
		पर्युपासते न	சடுபடார்கள்.

[* மேற்கண்ட காரியங்களை வினாகாசனணம் முடிக்கும் குணமாகிய “பா க்ரமம்” என்பதையும், அந்த சமயத்திற்கேற்றவடி சரியாய் ஓர் தொழிலை நிச்சயி க்கும் குணமாகிய “விக்ரமம்” ஆலானது “மனோபலம்” என்பதையும், சாதையும், உய்யவும் தருமவிதி வழுவாறு செய்பவன் குணமாகிய “தருமநிவந்தம்” என்பதையும் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.]

दैवं पुरुषकारेण यस्समर्थः प्रवाधितुम् । न देवेन विपन्नार्थः पुरुषस्तोऽवसीदति ॥१७॥

पुरुषकारेण	“ ^{அகல்மாயமுயற்சியால்} அகல்மாயமுயற்சியால்	दैवेन	அகல்மாத்தாய் தென்ற த இடையூறால்
दैवं	அகல்மாத்தாய் தென்ற ஓர் இடையூறை	विपन्नार्थः	{ மேற்கொண்ட காரியத் தை அதேதொழித் துவிட்டவனாகி
प्रवाधितुं	வினக்கிவிட	अवसीदति न	அதைதர்வமடைகிற னில்லை.
समर्थः	சாமர்த்தியமுடைய		
यः	எவனெருவனோ [வன்		
सः पुरुषः	அந்த மனிதன்		

द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोरद्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥

दैवस्य तु	"அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறாக் குமராய்"	दैव-	} நச்வாச்செயல் அதாவது
पुरुषस्य पौरुषं च अद्य		मानुषयोः }	
द्रक्ष्यन्ति	ஒரு மனிதனுடைய முயற்சியின் தன்மை இப்பொழுது [வாயும் ஜனங்கள் பிரத்யகூதத்தில் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும்.	व्यक्तिः	நிஜஸ்வபாவமானது
		व्यक्ता	உள்ளபடி.
		अद्य	இப்பொழுது
		भविष्यति	கிளக்கட்டும்.

अद्य मत्पौरुषहते दैवं द्रक्षन्ति वै जनाः । यदैवादाहते तेऽद्य दृष्टं राज्याभिषेचनम् ॥१९॥

दृष्टं	"ஏற்கனவே நிச்சயிக்கப்பட்டதாகிய தேவரீரது"	दैवं	} நச்வாச்செயலை (அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறை)
ते		राज्याभिषेचनं	
यद्देवात्	எந்த ஒரு அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறு	मत्पौरुषहते	} எனக்கு விட்டதால் ஜனங்கள்
अद्य	இப்பொழுது [யூறும்	जनाः	இப்பொழுதே
आहतं	கிணப்பட்டதால் விளக்குகிறதோ அந்த	अद्य वै	கண்ணூரக்கண்டு
		द्रक्ष्यन्ति	கவிரிக்கட்டும்.

अस्य ह्यशमिवोदामं गजं मदबलोद्धतम् । प्रधावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥ २० ॥

अहं	"நான்"	उदामं	முரட்டுத்தனமாய்
दैवं		प्रधावितं	
पौरुषेण	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்திருக்குமிடையூறை	गजं	ஓர் யானையை
अस्यहृकुशं	மானிடமுயற்சியால் அக்குசத்திற்கடக்காததாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அய்வண்ணமே
मदबलोद्धतं	மதந்தரமும் பலத்தரமும்செருக்குகொண்ட	निवर्तये	அடக்கிவிடுகின்றேன்.

लोकपालास्समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् ।

न च कुन्त्रास्त्रयो लोका विहन्तुः किं पुनः पिता ॥ २१ ॥

राम	"யாவருக்குமபிரமதாய் விளக்குபவரே !"	विहन्तुः न	} வேண்டாமெனும் மது சொல்லி சொல்ல மாட்டார்கள்.
ते		अभिषेचनं	
लोकपालाः	தேவரீரது	पिता	இப்பொழுது
समस्ताः	திருவாயிவேகத்திற்கு அஷ்ட திப்பாலர்கள்	अद्य	வேண்டாமென
अद्यः लोकाः	எல்லோரும்	न	
कुन्त्राः च	முன் றுலகஜனங்கள்	किं पुनः	} என்ன காரணத்தைக் கொண்டு சொல்லக்கூடும்?
	எல்லோருமே		

यैर्विवासस्तवारण्ये मिथो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवत्स्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥

राजन्	"என் ஐயனே !	ते	ஆவர்கள்
यैः	ஏவர்களால்	तथा	தப்பாமலே
मिथः	சமூகத்தில் கூடி ஆயோஜனை செய்து	चतुर्दश समाः	பதின்னான்கு வருஷம் கம்
तव	தேவர்களுக்கு	अरण्ये	அரண்மனையில்
अरण्ये	அரண்மனையில்	विवत्स्यन्ति	வாஸம்செய்யக் கடவர்கள்.
विवासः	வாஸித்தல்		
समर्थितः	கட்டளைபிடிப்பது குக்கிரதேவ		

अहं तदाशां छेत्स्यामि पितुस्तस्वाश्च या तव । अभिषेकविघातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥

तत्	"ஆதலால்	वर्तते	எண்ணக்கொண்டிருக்க கிருவோ
या	எவள்	तस्याः च	அவளுடையவும்
तव	தேவர்களு	पितुः च	திரு தாதையிலுடைய
अभिषेक- विघातेन	பட்டாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்துகிட்ட மையால்	आशां	பேராளையை [யவும் காம்
पुत्रराज्याय	புத்திரனுக்குராகுதி காரம் கிடைப்பதற்கு	अहं	என்
		छेत्स्यामि	அடியோடு கத்திரித்து கிடுகிறேன்.

मद्दलेन विरुद्धाय न स्वादैववलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोर्ध्वं पौरुषं मम ॥ २४ ॥

मद्दलेन	மீளுதையத்தைக் கொண்டு	दुःखाय	கொடுமை கிளைகிப்ப
सम	எனது	यथा	எவ்வளவு [தற்கு
उर्ध्वं	எதற்கும் சலியாத	प्रभविष्यति	சடாய் கிளைக்குமே
पौरुषं	ஆண்மையானது	तथा	ஆய்வளவு
विरुद्धाय	கட்டி வைப்பட்டதாய்	दैववलं	சகலாச்செயல்கள் கொ
		स्वा न	கிளைக்காது. [டுமை

ऊर्ध्वं वर्षसहस्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । आर्यपुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥

एष्यि	தேவர்க	आर्यपुत्राः	தேவர்களு திருக்கு மாரர்கள்
वर्षसहस्रान्ते	எத்தனையோ ஆயிர வ ர்ஷங்களின் முடிவில்	प्रजापाल्यं	சகல வர்த்தி அதிகா ரத்தை
वनवासं	வாஸப்ரஸ்தாசா மத்தை	करिष्यन्ति	வழிக்கக்கடவர்கள்.
गते ऊर्ध्वं	அடைந்த பிற்பாடு		
अनन्तरं	தருமகிதிப்படியே *		

[* "சகல வர்த்தியாய் ஆகிறது முந்தி சகல வர்த்தியாயிருந்தவனின் ஐயே
கட்டபுத்திரன் தான் எனும் தருமகிதிப்படியே]

पूर्वराजर्षिद्वस्या हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत्परिपालने ॥ २६ ॥

புலேஷு	"புதல்வர் கவிடத்தில்,	पूर्वराजर्षि- द्वस्या	} நமதுமுண்டுரர்களா ன ராஜர்வழிகளின் அ னுஷ்டானப்படியே நுப்பித்துவிட்டு, அதன்மேல்,
प्रजा:	பிரஜைகளை	निक्षिप्य	
पुत्रवत्	பிள்ளைகளைப்போல வே,	वनवासः हि	வானபாஸ்தாச்சரமம் என்பதே
परिपालने	ராமிற்கும்கார்யத்தில்,	विधीयते	நினைக்கத்தக்கது.

स चेद्राजन्यनेकाये राज्यविभ्रमशङ्कया । नैवमिच्छसि धर्मात्मवाच्यं राम त्वमात्मनि ॥
प्रतिजाने च ते वीर मा भूवं वीरलोकभाक् । राज्यं च तव रक्षेयमहं वेल्लेव सागरम् ॥

वीर	"எனதையும் செய்தமு டிக்கவல்லவொனவும், பரிசுத்தமுள் தீயென வும்,	वेत्	என்கிற பகைத்தில்
धर्मात्मन्		अहं	அடியேன்
राम	யாவராலும் கொண் டாடப்படுவாரே	तव	தேவரீரது
सः	அந்த	राज्यं च	ராஜ்யம் முழுலதை யும்
त्वं	தேவரீர்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
राजनि	சக்கிரவர் தீயார்	वेला	கரை
पूर्व	இவ்வளவு	इव	எவ்வண்ணமோ அங் வண்ணமே
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	रक्षेयं	பாதுகாத்துவருவேன்.
अनेकाये	{ சந்நமமான மனத்தை யுடையவராக இருக் கையில்	वीर- लोकभाक् }	தனானீரர்களுக்கும், உரியனோகமாகிய ஸ்வர்களைகத்திற்கு உரிமையுடையவருக
राज्यविभ्रमशङ्कया	ராஜ்யம் நிகையாதென் கிற சங்கையால்,	मा भूवं च	அடியேனுகமாட்டேன் என்கிற காரணத்தால்,
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ते	தேவரீருக்கு
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதிரு க்கின்றீர்,	प्रतिजाने	வஞ்சினம் செய்து கொடுக்கிறேன்.

मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्यापृतो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं वलात् ॥

त्वं	"தேவரீர்	भव	தேவரீர் விளக்குவீர்.
मङ्गलैः	மங்களகரமாகிய தால் யங்களைக்கொண்டு	अहं एकः	அடியேனொருவனே
अभिषिञ्चस्व	{ பட்டாபிஷேகஞ்செய் துகொள்ள திருவுள முலக்கக்கடவீராக. இதில்	वलात्	ஆண்மையால்
तत्र	நிலையாய் வளநிலிட் டவராக	महीपालान्	வேகதர்களை
व्यापृतः		वारयितुं	புறங்காட்டி ஓடச் செய்வ
		अलम्	போதும்

न शोभार्थाविमो वाहू न धनुर्भूषणाय मे । नाशिरावन्धनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

मे	" எனது	न	அன்று.
इमौ	இவ்விரண்டு	शराः	பாணங்கள்
वाहू	வான்களும்	स्तम्भहेतवः	{ ஊன்றி நடக்கும் கோ வர்களின் பரபோஜன முண்டையவைகளாக
शोभार्थो न	அழகுக்காக இருக்க வில்லை.	न	இல்லை.
धनुः	வில்	मे	எனக்கு
भूषणाय	அலங்காரம் செய்வ தீன்பொருட்டு	एतत्	இந்த
न	அன்று.	चतुष्टयं	நான்கும்,
शरैः	வான்	सर्वं	எல்லாமும் தனித்த னியாயும்,
आवन्धनार्थाय	{ ஊன்றி ஆபரணமாய் விளங்குவதீன்பொ ருட்டு	अमित्रदमनार्थम्	சத்ருக்களை வெல்வத ற்காக இருக்கின்றன.

न चाहं कामयेत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्मतो मम । असिना तीक्ष्णधारेण विशुचलितवर्चसा ॥
प्रयुहीतेन वै शत्रुं वज्रिणं वा न कल्पये ॥ ३२ ॥

अहं	" அடியேன்	वज्रिणं वा	தேவெந்திரனுதந்தா னிசுந்தபோதிலும்
मम	அடியேனுடைய	तीक्ष्णधारेण	உரக்களை முனைபுள்
अल्पं	கொடிய		* னதும்
शत्रुः	சத்ருவாக	विशुचलितवर्चसा	மனமளவென மின்ன கைபோல் மின் னுவதும்
मतः	எற்பட்டவனாய்	प्रयुहीतेन वै	வாகநிலைந்தி வைத்தி ருக்கிறதாமான
यः	எவன்	असिना	வாளால்
स्यात् च	ஆகிரேனே அகளை	कल्पये न	அய்யதம் போகவிட மாட்டேன்.
कामये न	உயிருடனிருக்கப் பொறுக்கமாட்டேன்.		
शत्रुं	சத்ருவாக இருப்ப வான்		

खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैर्गहना दुशरा च मे । हस्त्यश्वनरहस्तोरुशिराभिर्भविता मही ॥ ३४ ॥

मही	" பூமி		கடையவும், கைகள்,
मे	எனது		கால்கள், தலைகள்
खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैः	வாளினால் வெட்டுண்டு சிதறிக் கிடக்கின்ற	दुशरा च	இவைகளால்
हस्त्यश्वनर. }	யான்களுடையவம்,		கடப்பதற்கிடமில்லாத வண்ணமாய்
हस्तोरुशिराभिः }	குதிரைகளுடைய ப, மீசைகளாலும்	गहना	சீரமியதாய்
		भविता	ஆகிரேனே கிறதும்.

खङ्गधाराहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्रयः । पतिष्यन्ति द्विषा भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥

दीप्यमानाः	ஐவளித்துக்கொண்டிருக்கும்	इव	போலவுமிருக்கின்றவைகளுமாண
अद्रयः	மலைக்குன்றுகள்	द्विषाः	யாண்கள்
इव	போலிருக்கின்றவைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सविद्युतः	மின்னறிகொடுக்கின்றன்கூடிய	मे	எனது
मेघाः	மேகங்கள்	खङ्गधाराहताः	வாளின் துணியால்வெட்டுண்டவைகளாய்
		भूमौ	தரையில்
		पतिष्यन्ति	விழப்போகின்றன.

बद्गोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतशरसने । कथं पुरुषमानी स्यात्पुरुषाणां मयि स्थिते ॥३६॥

मयि	என்	स्थिते	பொருக்களத்தில் நிற் கையில்
बद्गोधाङ्गुलि- त्राणे	உடம்புத்திதா லினால் செய்யப்பட்ட கவசங்களை கைவிரல்களில் தரித்தவனாய்,	पुरुषाणां	மனிதர்களுக்கும்
प्रगृहीतशरसने	கொத்தண்டத்தை கை உரிமெடுத்தியவனாய்	पुरुषमानी	{ எதிர்க்கவல்ல ஆண் மையிருக்கிறதென்றும் எண்ணமுடைய
		कथं	எப்படி
		स्यात्	உண்டாகும்,

बहुभिश्चैकमत्यस्यभेकेन च बहुजनान् । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाणिगजपर्मसु ॥३७॥

अहं	“என்	बहुभिः	ஆனைகங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	एकं च	ஒருவகையையும்
नृवाणिग- जपर्मसु	{ வீரர்களுடையபும், குதிரைகள், யானைகள், இவைகளுடையபும் உயிர்த்திவைக்களில்	एकेन	ஒன்றால்
अत्यस्य	கடுமையாய் ஏறிகின்றவனாய்	बहुन्	பல
		जनान् च	ஜனங்களைபும்
		विनियोक्ष्यामि	ஒழித்துவிடப்போகின்றேன்.

अद्य मेऽस्त्रप्रभावस्य प्रभावः प्रसरिष्यति । राज्ञश्चाप्रभृतां कर्तुं प्रभुत्वं तव च प्रभो ॥३८॥

प्रभो	“என் னுய்யனே!	कर्तुं च	செய்துமுடித்தபின்னர்
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனது
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अस्त्रप्रभावस्य	அஸ்திரபயிற்செய்தபெருமையினது
अप्रभृतां	அரசாளுகையை விடக்கும் காரியத்தையும்	प्रभावः	பாடாபம்
तव	தேவரீருக்கு	प्रसरिष्यति	எக்கும் பரவி விளக்கப்படுகிறது.
प्रभुत्वं च	அரசாக்கி சிலைக்கச்செய்யும் காரியத்தையும்		

अद्य चन्दनसारस्य केयूरामोक्षणस्य च । वसुतां च विमोक्षस्य सुहृदां पालनस्य च ॥

अनुरूपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यता । अभिषेचनविघ्नस्य कर्तृणां ते निवारणे ॥३९॥

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திரான்காவது ஸர்க்கம் || 24 ||

कौसल्याप्रतिबोधनम्—கௌஸல்யாதேவிக்கு உபதேசிப்பது.

तं समीक्ष्य त्ववहितं पितुर्निर्देशपालने । कौसल्या वाष्पसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥

कौसल्या	கௌஸலாதேவியார்	अवहितं	இனி தடுப்பதில் பயன்படாதெனும் நிலையில் உறுதிக்கொண்டிருப்பவராய்
तं	அவரை	समीक्ष्य	
धर्मिष्ठं	எவரினும் மேம்பட்ட தர்மஸூர்த்தியாய்	वाष्पसंरुद्धा	கன்குணமீட்டு, விகார்பி வீசும்படி ஆழ்ந்துகொண்டு
पितुः- निर्देशपालने तु	பித்தருவாக்கிய பரிபாலனத்திலேயே	वचः अब्रवीत्	பின்வந்தும் மொழியை மொழிக்கதான்.

अदृष्टुःखो धर्मात्मा सर्वभूतभियंवदः । मयि जातो दशरथात्कथमुञ्छेन वर्तयेत् ॥ 2 ॥

अदृष्टुःखः	“தசரதசக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्वभूत- भियंवदः	எல்லா ஆடியவர்களுக்கும் துரிதத்தையே உபதேசிக்கின்றவனுமாயின இவன்
मयि	என்னிடத்தில்	उञ्छेन	உஞ்சலிக்குத்தியால்
जातोः	பிறந்தவனாவன்.	कथं	எங்கனம்
अदृष्टुःखः	கம்பட்டிமன் பாதையே கண்டிராதவன் ;	वर्तयेत्	பிழைத்திருப்பான் ?
धर्मात्मा	தர்மஸ்வரூபியாய்		

यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥

यस्य	“எவனுடைய	सः	ஆந்த
भृत्याः च	ஏவணாளர்களும்,	अयं	இந்த
दासाः च	ஆடுத்தவர்களும்,	नाथः	நாதன்
मृष्टानि	மிகச் சிறந்த	वने	காட்டில்
अन्नानि	ஆகனங்களோ	मूलफलानि	வேர்களை யும் பழங்க
भुञ्जते	உண்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ;	कथं	எப்படி [னையும்
		भोक्ष्यते	உண்டான் ?

क एतच्छुभेच्छत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान्दयितो राज्ञो राघवो यद्विवाश्यते ॥

गुणवान्	“நற்குணமும், நற்செய்யுமுடைய குணத்தியாய், சக்கிரவர்த்தியாகுடைய	विवाश्यते यत्	காட்டிற்கு ஓட்டப்படுகின்றனென்றால்
राज्ञः		एतत्	இதை
दयितः	ஆத்தியந்த அன்பிற்கு பாத்தியமாய் விளங்கிய	शुभा	கேட்டு,
राघवः		कः	எவன்
	ஆத்தியந்த அன்பிற்கு பாத்தியமாய் விளங்கிய	अभ्यन्तं	கம்புவான் ?
		कस्य वा	எவனுக்குத்தான்
	ஆர்மன்,	भयं	ஆச்சார்
		भवेत् न	தேற்றுகா ?

नूनं तु बलवांल्लोके कृतान्तस्सर्वमादिशेत् । लोके रामाभिरामस्त्वं वनं यत्र गमिष्यसि ॥

राम	* श्रीराम!	यत्र	என்கிற காரணத்தால்
लोके	உலகில்,	लोके	உலகில்
अभिरामः	பரிபூரண அநாமது யாவருக்கும் அபிரா	सर्वं	எல்லாவற்றையும்,
स्वं तु	மீயே[மனுவல் விளக்கும்,	कृतान्तः	விதியென்பது *
वनं	வனவாஸத்தை	बलवान्	எதற்கு மேம்பட்ட வலுவிலாண்டதாய்,
नूनं	நீய்ப்பொழுது [ன்றாய்,	आदिशेत्	முறிந்துகின்றது.
गमिष्यसि	அனுபவிக்கப்போகி-		

[* தீர்வதன்மாதலின் கிருத்யங்களின் பவணம் தய்ப்பாது அனுபவித்தே தீரவேண்டியதாய் செய்வதால் விதித்தருளப்பட்டதாகிய "விதியென்பது"]

अयं तु मामात्मभवस्तवादृशेनमारुतः । विलापदुःखसमिधो रुदिताश्रुहृताहुतिः ।
चिन्ताबाष्पमहाधूमस्तवादृशेनचित्तजः ॥ ६ ॥
कर्शयित्वाऽधिकं पुत्र निष्वासायाससंभवः । त्वया विहीनामिह मां शोकाग्निस्तुलो महान् ।
प्रक्षयति यथा कक्षं चित्रभानुर्हिमालये ॥ ७ ॥

पुत्र	* குழந்தாய்!	विलापदुःख-	} பிரகாரிப்பதாலும் டாகும் தயாசமும் னும் ஸமீத்து அதா வது ஒய்ந்தகைய டையதாய்,
इह	இவ்வூலகில்.	समिधः	
त्वया विहीनां	உன்னை விட்டுப்பிரிந்த	रुदिताश्रु-	} பெருக்கிலிடும் கண் வீசொன்றும் தோற ம ஆறம்-தீ ஆறயத் தையடையதாய்,
मां	எனக்கு	हृताहुतिः	
तव	உன்னை	चिन्ताबाष्प-	} ஒன்றையெ சிந்தித்து மனக்கவலை கொண் டிருப்பதால் விளைபு ம் மனக்கொதிப்பெ னும் மிகுந்த புனை வையுடையதாய்.
अदर्शन- चित्तजः	கண்முன் பாராமையால் உன்னத்தினால் விளைந்ததாய்,	संभवः	
आत्मभवः	{ மனதிலேயே ஸ்திர மாய்க் குடி கொண்டு விட்டதாய்,	निष्वासायास-	} செய்வதற்கினாலும் டாகும் தயாசத்தி னும் துண்டுவளர்க் கப்பட்டதாய் [ரின்பு வளிக்காமல் சிங்கிண- காட்டுத்தியானது
अशुलः	பொறுக்கமுடியாத தாய்	संभवः	
महान् तु	அநிகம் கடுமையாயுள்ள	हिमालये	} செத்து காய்ந்த மரக் கொடர்க்க காட்டை
अयं	இந்த [ருங்கிறதான	चित्रभानुः	
शोकाग्निः	சோகமெணுத்தீயா	कक्षं	} எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே ஏறிக்கட்டுவதிறது.
मां	என்னை [னது	यथा	
अधिकं	மிகவும்	प्रक्षयति	
कर्शयित्वा	மெலியச்செய்து		
तव	உனக்கு		
अदर्शनमारुतः	அனாதானையெனும் காற்றையுடையதாய்		

कथं हि धेतुः स्वं वत्सं गच्छन्तं नानुगच्छति । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि यत्र पुत्र गमिष्यसि ॥

धेतुः "ஹது பகவானது
 गच्छन्तं முன் சென்றுகொண்
 स्वं தவது [முருக்கும்
 वत्सं கஸ் நினை
 कथं எவ்வாறு
 अनुगच्छति न கடவே தொடர்ந்து
 போகா திருக்கும்? "

पुत्र திருமகனே !
 यत्र எங்கு
 गमिष्यसि நீ போகிறாயோ அவ்வி
 अहं நான் [டத்திற்கு
 त्वा हि உன்னையே
 अनुगमिष्यामि பற்றித்தொடர்ந்து
 வருவேன். "

तथा निगदितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

माता தாயாரால்
 तथा மேற்கண்டவண்ணமா
 निगदितं உரைசெய்யப்பட்ட [ய்
 तत् वाक्यं அந்த மொழிக்கு
 श्रुत्वा செனிகொடுத்துத்
 கேட்ட

रामः ஸ்ரீராமர்
 भृशदुःखितां அநிமனவேதனைப்பட்
 मातरं இக்கொண்டிருக்கின்ற
 वाक्यं தாயாருக்கு
 अववीत् பின்வரும் திருவா க்கை
 திருவாய்மலர்ந்தருளி
 ளார்.

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகும்

कैकेय्या वञ्चितो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥

राजा "சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकेय्याः கைகேயி அம்மளவிட
 वञ्चितः மிகுந்து
 मयि च விசுவாஸத்தோகமடை
 चारण्यं தவராய்
 भाश्रिते தேவரீராலும்

परित्यक्तः அனாதரிக்கப்பட்டார்
 नूनं என்னால்
 वर्तयिष्यति न அடியேனும்
 चारण्यं காட்டில்
 भाश्रिते இருக்கையில்
 वर्तयिष्यति न உயிருய்ந்திரார்.

भर्तुः किल परित्यागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसाऽपि विगर्हितः ॥

स्त्रियाः "ஹர் சுமண்கிளக்கு
 भर्तुः ஆமுடையா ஹுடைய
 परित्यागः பிரிவடைதலென்பது
 किल பாடப்பயமாய்,
 केवलं முற்றிலும், [தாசிய
 विगर्हितः நிலேஷிக்கப்பட்ட-

नृशंसः கொடிய பாதகம்.
 भवत्या தேவரீரால்
 सः அது
 मनसा अपि மனத்தினும்
 विगर्हितः எண்ணக்கொள்ளலா
 காது.

यावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तावत्स हि धर्मस्सनातनः ॥

यावत् "எதுவகையில்,
 जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 काकुत्स्थः ககுத்தஸ் தவம்சத்தில்
 பிறந்தவருமாயின

शुश्रूषा சுச்சூஷை
 क्रियतां தேவரீரால் செய்து
 वावत्स வாப்படவேண்டும்.

मे पिता எனது திருநாதை
 जीवति உயிருடனிருக்கிற
 तावत् அதுவகையில் [ஹர்,

सः हि அதுதான்
 सनातनः தொன்றுதொட்டுவ
 क्रुम् தொன்மையான
 धर्मः தருமம். "

एवमुक्त्वा तु रामेण कौसल्या शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुमीता राममहिष्कारिणम् ॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	अहिष्- कारिणं	} எப்பவும் எதிலும் மனதை சிதறவிடா திருக்கும் தன்மை படைத்த
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்		
उक्त्वा	{ உரைசெய்ததற்கு திருச்செவிகாந்தி அருளிவரும்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து “உரைசெய்தவண்ண மேயான் செய்கின் றேன்”
शुभदर्शना		तथा	
कौसल्या	மெய்ப்பெற்ற நூனவ தியுமாகிய	इति तु	என்கிற ஒருசொல்லை மட்டும்
सुमीता	மேலலாதேவியார், ஒருவாராய் மனைத்தே ற்றமடைந்தவராகி	उवाच	பதிலாய்மொழிந்தனர்

एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्तामव्रवीद्वाक्यं मातरं मृशदुःखिताम् ॥

धर्मभृतां	தமிழ்க்கட்டர்களில்	मृशदुःखितां	அதிகமனவேதனைகொ
वरः	உத்தமரும்	तां	அந்த [ண்டிருக்கும்
एवं	மேற்கண்ட	मातरं	திருத்தாயாரைப் பார்த்து
वचनं	ஒரு சொல்லுக்கு	वाक्यं तु	இதுவிவயத்தின் பின் வரும் திருவாக்கையும்
उक्तः	திருச்செவிகாந்தியரு ளியவருமாகிய	अवतीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி ரை.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		
भूयः	இன்னும்		

यथा चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठस्सर्वेषाम्भरः प्रभुः ॥

राजा	“சக்கிவர்த்தியார்	प्रभुः	பிரபு;
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	च	ஆனபடிபால்
श्रेष्ठः	வயதுமுதிர்ந்தவராயும்	मया	அடியெனாலும்,
गुरुः	மகாபூஜ்யராயும்	भवस्या च	தேவரீராலும்
भर्ता	தலைமைபெற்று விளங்க குகிறவராய்	पितुः	திருத்தாதரினது
	{ உரையையும் ஆக்கினை செய்யும் அதிகார முற்றடைய	वचनं	நியமணம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அது
ईश्वरः		कौश्यं एव	செய்துமடக்கப்பட வேண்டியத்தான்.

इमानि तु महारण्ये विहृत्य नव पञ्च च । वर्षाणि परमर्षितः स्थास्यामि वचने तव ॥

महारण्ये	“மஹாரணயத்தின்	विहृत्य	வினையாட்டாய் காலம்
इमानि	இந்த		கழித்துவிட்டு,
पञ्च च नव	ஐந்தேகாடுகூடிய ஒன் வர்க்கங்கள் [பது	तु	அதன்பின்னர்
वर्षाणि	{ நான் அதுவந்த மனச் சக்துவந்த கொண்ட வனாய்	तव	தேவரீரது
परमर्षितः		वचने	ஆக்கறகுரில்
		स्थास्यामि	நிலையாய் நிற்பேன்.”

एषमुक्ता श्रियं पुत्रं वाण्यपूर्णांना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परमार्ता	அதிக மனவேதனை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செவிகளற்றிய குறியவரும்	वाण्यपूर्णांना	{ புத்தவராய் கண்ணீர் நிகழந்த தி ருமுதமண்டலமு டையவராகி
पुत्रवत्सला	புத்திரவாத்ஸல்பமு டையவருமான	श्रियं	பெறணிய
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	पुत्रं	திருமகளைப்பார்த்து
तदा तु	அப்பவும்	उवाच	பின்வருமாறு மேல்நித்தனன்.

आसां राम सपत्नीनां मध्ये वस्तुं न मे क्षमम् । नय मापि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	"கருத்தன் தவம்சத்தில்	बुद्धिः	நிச்சயமானது
राम	ஸ்ரீராம! [பிறந்த	कृता यदि	எந்தட்டுண்டிருக்க சின்றணையால்
आसां सपत्नीनां	இந்த சக்களத்திக மத்தியில். [எின்	मा अपि	என்னையும்
मध्ये	வளிக்க	वन्यां	காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த
वस्तुं	எனக்கு இஷ்டமில்லை.	मृगीं	பெண்மாரை
मे क्षमं न	திருத்தாடைதின்	यथा	போல
पितुः	இஷ்டப்பட்ட	वमं	காட்டிற்கு
अपेक्षया	உனக்கு	नय	நீ அழைத்துக்கொண் டுபோகக்கூடாவ.
ते	காட்டிற்குப் போகிற		
गमने	தில்		

तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमश्र्वीत् । जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता देवतं प्रभुरेव च । ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வாறு	देवते हि	பரத்தியேகமெதவ்வ மாகிய
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்க	प्रभुः	ஸர்வா திகாசமும் பெற்றவன்.
तां	அவளைப்பார்த்து [கிற	अथ एव	இக்காலத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	भवत्याः च	தேவர்களுக்கும்
रुदन्	அழுதுகொண்டே	मम च	எனக்கும்.
वचनं	பின்வரும்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
	திருவாக்கை	प्रभुः	{ ஆக்கைநுகள் அளிக்க ஸர்வா திகாசமுடைய வராய்
अश्वीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.	प्रभवति	இருக்கிறார்.
जीवन्त्याः	"சமக்களி!		
स्त्रियाः	பெண் ஒருவருக்கு		
भर्ता एव	ஆமுடையவர்தான்		

न ब्रनाथा वयं राज्ञा लोकनाथेन धीमता । भरतश्चापि धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः ।

भवतीमनुवर्तेत स हि धर्मरतः सदा ॥ २० ॥

धीमता	"திமானுதிய	धर्मरतः	தர்மத்திலேயே கொக்க முண்டையலனாய்
लोकनाथेन	லோகநாதராகிய	सर्वभू- प्रियंवदः	} எல்லாப் பரணிகளிடத்தும் நலிதமனனையே விளம்புபவன்.
राज्ञा	சக்கிரவர் தீயிரரால்,		
वयं	நாம்	सः	ஆகன்
अनाथाः	காணிடப்பட்டவர்க	सदा	எப்பொழுதும்
न	ஆகக்கூடாது. [எனக்க	भवती च	தேவரீருக்கும்
अपि	அதோடுகூட,	अनुवर्तेत	மனங்கொண்டு நடந்துவருவான்;
भरतः	பரதனெனவேண்டுமா	हि	இது சிக்கயம்.
धर्मात्मा	தர்மகிரதனை யுண்டையலனாய்,		

यथा मयि तु निष्क्रान्ते पुत्रशोकेन पार्थिवः । श्रमं नावाप्नुयात्किंचिदप्रमत्ता तथा कुरु ॥

पार्थिवः	"சக்கிரவர் தீயிரர்	यथा	எப்படிச்செய்தால்
मयि	நான்	अवाप्नुयात् न	அடையா திருப்பாரிசோ
निष्क्रान्ते तु	} ஊரணவிட்டு வேறு பிரதேசங்களில் இருக்கையில்,	तथा	ஆய்வண்ணமே
पुत्रशोकेन		புத்திரசோகத்தால்	अप्रमत्ता
किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்	कुरु	தேவரீர் சக்ருகையசெய்துள்ளவராக.
श्रमं	வருத்தந்தை		

दास्यश्वाप्ययं शौको यथैनं न विनाशयेत् । राज्ञो वृद्धस्य सततं हितं चर समाहिता ॥

अयं	"ஆந்த	राज्ञः	சக்கிரவாதீயரான்கு
दास्यः	அளவற்றவமான	सततं च	எக்காலத்திலும்
शोकः	சோகம்,	हितं अपि	சக்ருகைய செய்வதினையே
एनं	இவரை	समाहिता	தேவரீர் காத்தறையுண்டையவராய்
यथा	எப்படிச்செய்தால்	च	} அத்தகையமாயிருந்து காலகழிக்கதிவருகிராக.
विनाशयेत् न	} வருத்தமுறச்செய்யா திருக்குமே அல்லண்ணமே		
वृद्धस्य		வயதுமுதிர்ந்த	

व्रतोपवासनिरता या नारी परमोक्षमा । भर्तारं नानुवर्तेत सा च पापगतिर्भवेत् ॥ २३ ॥

व्रतोपवास- निरता	} "விரதங்களையும் உடையவையுமாகியும் சீரத்தையுடன் செட்கின்றவளுக்கும்,	भर्तारं	கணவனுக்கு
		नानुवर्तेत न	மனங்கொண்டு நடக்க
		च	என்னும் [கின்ருளில்லை
		सा	ஆகன்
परमोक्षमा	மீளா உத்தமியுமாகிய	पापगतिः	பாபிகளுக்கு ஏற்பட்ட இன்ன கதியுண்டையலனாய்வான். [எனக்க
या	யாதே ஊழெனரு		
नारी	நாயக்கி	भवेत्	

भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्गमुत्तमम् । अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् ॥

नारी देवपूजनाव्	" ஒரு சுமக்கலி தெய்வக்களைத் தொழு வதிலிருந்து	या अपि	எத்த அவளும்,
निवृत्ता	ஆசையை ஒழிக்கவ ளாய்	भर्तुः शुश्रूषया	கணவனுக்கு மனநிற்பினைத்தபடி எவல் செய்வதால்
निर्नमस्कारा	{ இபரிமயார்களுக்கு அடிபணிக் து சுபஸ் காரம் செய்யாதவ ளாய் இருக்கின்றாள்.	उत्तमं स्वर्गं लभते	உத்தமமான ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறாள்.

शुश्रूषामेव कुर्वीत भर्तुः प्रियहिते रता । एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः ॥२५॥

भर्तुः प्रियहिते	" கணவனுக்கு மனக்கொண்பல் ஹி தம் விளைவிப்பதில்	एषः धर्मः लोके	இந்த தர்மம் உலகில்
रता	ஊக்கமுடையவளாய்	पुरा दृष्टः	அனாதியான அனுஷ்டானம்;
शुश्रूषां एव	சச்சுருவை செய்வதை யே	वेदे श्रुतः	வேதத்தில் பாசிக்கதியாயுள்ளது.
कुर्वीत	ஒருவன் செய்துகா வேண்டும்.	स्मृतः	ஸ்மிருதியிலும் விதிக் கப்பட்டுள்ளது.

अश्रिकार्येष्ववहितास्सुमनोभिश्च देवताः । पूज्यास्ते मस्कृते देवि ब्राह्मणाश्चैव संकृताः ॥

देवि मस्कृते	" அம்மா! எனது கல்லைவைக் குறித்து	अवहिताः ब्राह्मणाः च	வேதவித்துக்களை பிரசுத்திபெற்ற பிரம்மாணர்களும்
ते	தேவர்கூடைய காத்திறோமம் புஷ்டி தோமம் முதலிய வைகளில்	संकृताः	{ தானுதிகளைச் செய்து ஸ்தகரிக்கப்பட்டவர் களாய்
अश्रिकार्येषु	{ தெய்வக்களும் கல்லைவைக்க வைகளாலும்	पूज्याः	{ பூஜனைசெய்து பரீட்சி திக்கப்படவேண்டிய வர்கள்.

एवं कालं प्रतीक्षस्व मयागमनकाङ्क्षिणी । नियता नियताहारा भर्तुशुश्रूषणे रता ॥ २७ ॥

मम आगमन- काङ्क्षिणी	" எனதுடைய சேஷமாய் திரும்பி வருவதை பார்த்த திக்கின் நவராட்ரியாய்	रता	உதவாதுமுடையவ ளாய்
एवं नियता	மேற்கண்டவண்ண- றியாமக்களை அனுஷ் டிக்கின் நவராய்	नियताहारा	நியமமாய்க் காலம் கழிப்பவராய்
भर्तुशुश्रूषणे	கணவனுக்கு தொண் டு செய்வதிலேயே	कालं	{ மனோபிஷ்டமெல்லாம் வகடடப்பெற்று விள கும் கல்லகாலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந்து வருகிறாள்.

प्राप्त्यसे परमं कामं पयि प्रत्यागते सति । यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् ॥

मयि	" நான்	यदि	என்றால்
प्रत्यागते सति	திரும்பி வரும்பொழுது	परमं	எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய
धर्मभृतां	தருமவாங்களில்	कामं	புறேறாததை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய அவர்	प्राप्त्यसे	தேவரின் கிளைவித்ததரயிருக்கும் *.
जीवितं धारयिष्यति	உயிருடனிருக்கிறார்.		

एवमुक्त्वा तु रामेण वाष्पपूर्णायेतक्षणा । कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वाष्पपूर्णा-	கண்ணிர் நிகறந்து கலங்கிய கண்களையடையவராய்
एव	மேற்கண்டவண்ணமாய்	यतेक्षणा	
वचन	சொல்லப்பட்டதற்கு திருக்கெளிய நறியருளிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
कौसल्या		கொண்டதேவியார்	वचनं
तु	இன்னும்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்த்தருளி
पुत्रशोकार्ता	திருமகன்மீதுள்ள கவலைபால் மனம் கொந்தவராய்,		சார்.

गमने सुकृतां बुद्धि न ते शक्नोमि पुत्रक । विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥

कालः	" கிதியென்பது	गमने	காட்டித்துப்போவதில்
दुरत्ययः	யாராலும் தடுக்கமுடி	सुकृतां	வெகு உறுதியோடி
नूनं	ஆகையால் [யாதது;	ते	உள் [குக்கிற
वीर	நயாதர்மவீரனாகிய	बुद्धि	மனத்தை
पुत्रक	என் அருமை திரும்புகளை!	विनिवर्तयितुं	திரும்ப
		शक्नोमि न	நான் வல்லவளங்கள்.

गच्छ पुत्र त्वमेकायो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो । पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतक्रमा ॥

त्वं	" நீ	विभो	மனக்கொணுது சுற்று வலிசெய்யும்
एकामः	ஒரக்கிரவையுடையவனாய்	पुन	ஆறந்தாய்!
गच्छ	போய் வா.	सयि	ஈ
ते	உனக்கு	पुनः	திரும்பி
सदा	எப்பொழுதும்	निवृत्ते तु	வந்தமிழ்துதரன்
भद्रं	செவ்வழி	गतक्रमा	மனக்குறை ஒழிந்தவளராக
अस्तु	உண்டாகக்கூடியது.	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.

प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितव्रते । पितुरानृष्यतां प्राप्ते त्वयि लक्ष्ये परं सुखम् ॥

பிது:	" திருநாதரின்	மஹாபா	மஹாபாக்யவானாயும்,
ஆனூष்யதா	கடவிலிருந்து விடுமா	வயி	நீ
	சனத்தை	புறியா	நீ
பாபே	அடைந்தவனாயும்,	புறியா	திரும்பிவந்தபிறகு
	தருமநெறி வழுவாது	பர்	பரமமான்
அரீதவரீ	அனுஷ்டானங்களை	சுக்	மனச்சந்துஷ்டி.
	உடையவனாயும்,		என்பதை
கூதாரீ	திருநாதர்த்தனாயும்,	லக்ஷ	நான் அடைவேன்.

कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा भुवि । यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य राघव ॥

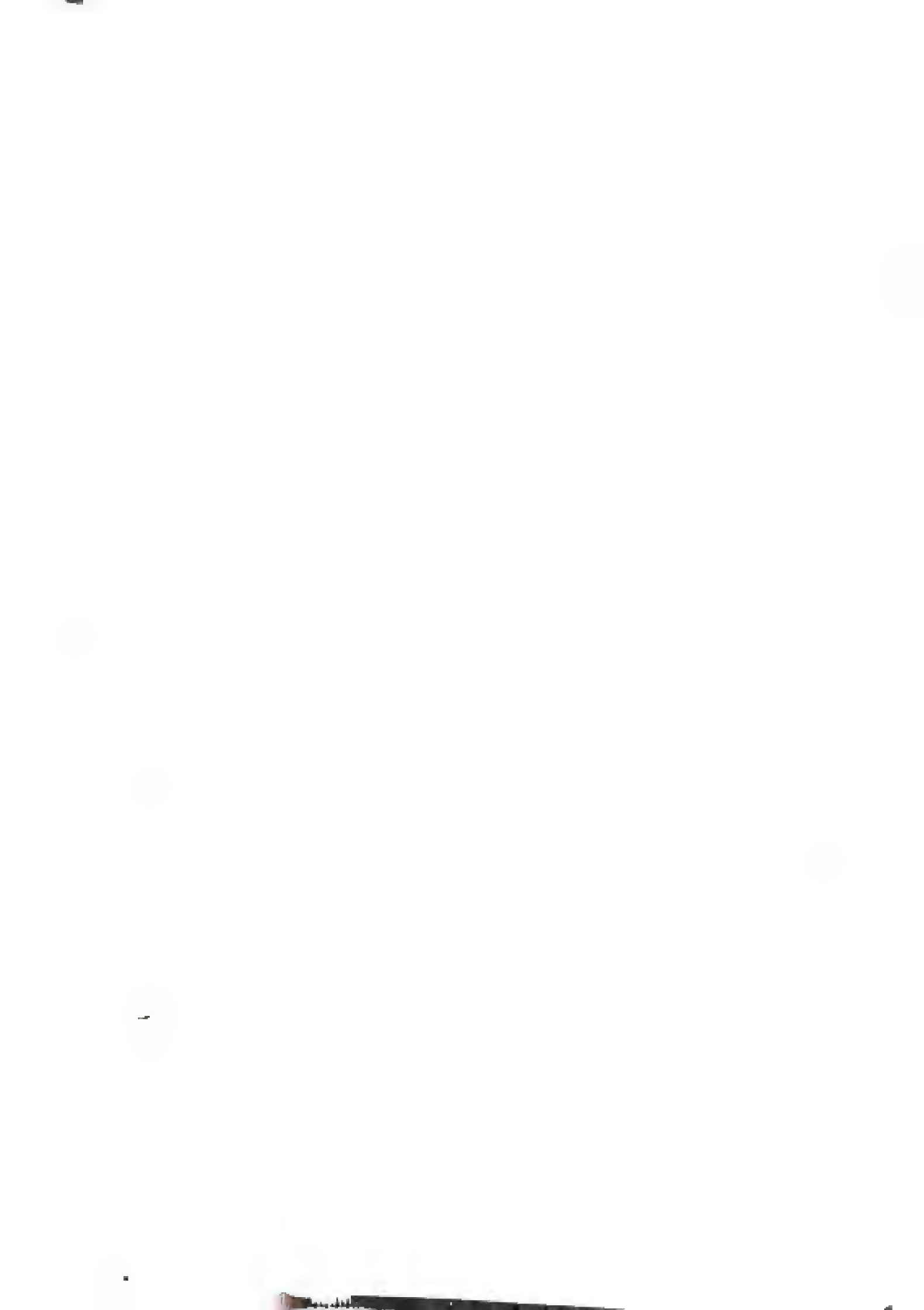
கூதான்தஸ	" தெய்வத்தின்	ய:	எதுவோ (அது) (அந்
கரீ:	செயல்		த தெய்வம்)
சுரீ	உலகில்	வா	உன்னை
சடா	என்றென்றைக்கும்	மே	என்னுடைய
துர்வீபாவ்யா	அறியமுடியாதது.	வச:	வாக்கை
புத்ர	குழந்தாய்!	ஆக்ஷி	திரும்புகரிக்கச்செய்து,
ராகவ	சூரம!	சங்கு	வெகின்றது.

गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः । नन्दयिष्यसि मां पुत्र साञ्जा श्लक्ष्णेन चारुणा ॥

மஹாபா	" மஹாபாக்யவானாயும்	சுக்ஷ	அந்தரங்கபிரியத்தை
	யாகிய		நன்குவிளக்கக் காட்
புத்ர	திருமகனே!		டுகிறதும்,
ஹானீ	இப்பொழுது	சாரண	பிக்கவும் மனத்தை
கக்ஷ	புறம்பட்டுப்போ.		குளிரச்செய்கிறது
புந:	திரும்பி	சாஜா	நல்லபேச்சால் [மாகிய
ஆகர:	வந்துசேர்ந்தவனாய்	மா	என்னை
க்ஷேண	ஆனந்தம் விளைவிக்க	நந்ரீ	நீ மனக்களிக்கச்செய்
	கொடுக்கும்,	வாய்.	வாய்.

अपीदानीं स कालः स्यादनात्यत्यागतं पुनः । येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावल्कलधारिणम् ॥

புத்ர	" குழந்தாய்!	புந:	எப்படியாவது
யேந	இக்காலத்தால்	புஷ்ய	நான் கண்டு மகிழ்வ
வநாத்	வளத்திலிருந்து		துவேண்டு
ஜடாவுல்கலதாரிணம்	ஆடாவினதாரியாய்,	ச: கால:	அந்தக்காலம்
புறியா	திரும்பிவந்த	ஹானீ	இப்பொழுதே
வா	உன்னை	அபி சாத்	வாக்கடாதா ?"

श्रीरामजी माता कौशल्यासे वन जानेके लिये आज्ञा माँग रहे हैं ।

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवी परमेण चेतसा ।

उवाच रामं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

देवी	தாயார்,	स्वस्त्ययनाभि-	} ஸ்வஸ்த்யயனாபி- யவதில் மனசைத் செய்துத் தீயவளாய், ஆர்ணன், அச்சுறுவ் நன்மை பயக்கும் ருணமுடைய பேதவஸ்தோத்திரத் தையே
रामं	ஸ்ரீராமரை	काङ्क्षिणी	
तथा	அந்தப் பிரகாரம்	वभूव	
वनवासनिश्चितं	வனவாஸத்தில் உறுதி கொண்டிருப்பவராய்	च	
परमेण	தருந்த	शुभलक्षणं	
चेतसा	நன்மை நினைவாகி ண்டி,	वचः हि	
समीक्ष्य	கங்குணர்ந்து,	उवाच	பின் வருமாறு சொழி ந்தான்.
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3460

अयोध्याकाण्ड आदितः श्लोकाः 1105

पञ्चविंशः सर्गः—இந்நூலைத்தந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ २५ ॥

मात्राक्षीःपरिग्रहः—தாயின் அணுகிரஹம் பெறுவது.

साऽपनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचिः । चकार माता रामस्य मङ्गलानि मनसिनी ॥

मनसिनी	மனமுண்டியா தமாவாசி	जलं उपस्पृश्य	ஆசுமனம்பண்ணி,
माता	திருத்தாயாராகும் [ய	शुचिः	நுயளாகி
सा	அவள்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सं	அந்த	मङ्गलानि	மக்களாராவணக்களை
आयासं	நூக்கத்தை	चकार	பின் வருமாறு செய்த ருளினார்.
अपनीय	விட்டுப்போழிந்து,		

न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानीं रघुसम । शीघ्रं च विनिवर्तस्य वर्तस्य च सतां पथि ॥

रघुसम	“ரகுலதிலகா!	गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.
वारयितुं	தடைசெய்ய	सतां	புண்டா தமாக்களின்
शक्यसे न	நீ உடன்படாதிருக்க கின்றனா.	पथि	அனுவடானத்தின்
च	ஆண்படியால்	वर्तस्य	நீ திரியாய் கிற்கக்
इदानीं	இப்பொழுது	च	அதனுள் [கடவை.
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி	विनिवर्तस्य	யிண்டு நீ இனிது வருவாய்.

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ॥ ३ ॥

राघवशार्दूल	"राकुलुनतिमका !	यं	
यं	எந்த	पालयसि	அனுஷ்டித்துவருகி
धर्मं	ஒரு தர்மத்தை	सः धर्मः वै	அந்த தர்மமே [ரூலோ
धृत्या च	மனோஹத்யத்தோடும்	त्वां	உன்னை
नियमेन च	நியமத்தோடும்	अभिरक्षतु	பாதுகாக்கக்கடவது.

येभ्यः प्रणमसे पुत्र चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥

पुत्र	"குழந்தைய்!	ते च	அவர்கள் எல்லோரும்
चैत्येषु	தேவாலயங்களிலும்	वने	வனத்தில்
आयतनेषु च	யாகசாலைகளிலும்.	महर्षिभिः सह	மஹர்ஷிகளோடிருக்கும்
येभ्यः	எவர்களையுத்தேசிக்கத்	त्वां	உன்னை
प्रणमसे	நமஸ்காரம் செய்கின்	अभिरक्षन्तु	காத்தருளக்கடவார்கள்.

यानि दत्तानि तेऽह्वाणि विश्वापित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं सदा ॥

धीमता	"திமனான	तानि	அவைகள்
विश्वामित्रेण	விஸ்வாமித்திர மஹர்	गुणैः	உத்தமகுணங்களோடு
यानि	எந்த [வியால்,	समुदितं	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
अह्वाणि	அஸ்திரங்கள்	त्वां	உன்னை [கும்
ते	உனக்கு	सदा	எப்பொழுதும்
दत्तानि	அளிக்கப்பட்டனவோ	अभिरक्षन्तु	காக்கக்கடவன்.

पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥ ६ ॥

महाबाहो	"மஹா பராக்கிரமசா	मातृशुश्रूषया	தாய்மார்களுக்கு மன க்கொண்டு நடத்த கடமைபினாலும்
पुत्र	திருமகனே! [விவாய	सत्येन च	
पितृशुश्रूषया	தந்தைக்கு மன க்கொண்டு நடத்த கடமைபினாலும்,	अभिरक्षितः	காக்கப்பட்டவனுவி
तथा		அவ்வாதே	चिरं जीव

समित्कुक्षपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि पवित्राणि शैला वृक्षाः क्षुपा इदाः ॥

पतङ्गाः पद्मगार्सिहास्त्वां रक्षन्तु नरोत्तम ॥ ७ ॥

नरोत्तम	"புருஷோத்தம!	शैलाः	மலைகளும்,
समित्कुक्ष- पवित्राणि	ஸம்த்துகளும் தர்ப் பைகளும் பனித்தி ரங்களும்,	वृक्षाः	மரங்களும்,
आयतनानि		क्षुपाः	செடிகளும்,
वेद्यः	தேவாலயங்களும், உற்சவ விக்கிரஹங்க ளையழுந்தருளப்ப ண்ணும் ிடங்களும்	इदाः	மடுக்களும்,
पवित्राणि		पतङ्गाः	பறவைகளும்,
स्थण्डिलानि च	பனித்திரங்களான யாகசாலைகளும்,	पद्मगाः	ஸர்ப்பங்களும்,
		सिहाः च	சிக்கல்களும்,
		त्वां	உன்னை
		रक्षन्तु	பாதுகாக்கக்கடவன்.

स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च परुதश्च महர்षயः । स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽयमा ॥

साध्याः च "साத்தியதேவர்களும்
 विश्वे விசுவதேவர்களும்,
 परुतः மருத்துக்களும்,
 महर्षयः च மஹர்ஷிகளும்,
 स्वस्ति உனக்கு கேட்பதற்கைத
 க்கொடுக்கட்டும்,
 धाता தாதா என்னும்
 தேவரும்,
 विधाता च விதாதா என்னும்
 தேவரும்,

स्वस्ति உன்னைக் காத்தருள
 ட்டும்.
 पूषा பூஷா என்னும்
 தேவரும்,
 भगः பகவானும் தேவரும்,
 अयमा च அயமனைன்னும்
 தேவரும்,
 स्वस्ति உன்னைப் பாலணம்
 பண்ணட்டும்.

लोकपालाश्च ते सर्वे वासवप्रमुखास्तथा । ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासास्संवत्सराः क्षपाः ॥

दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते सदा ।

स्मृतिर्भृतिश्च धर्मश्च पान्तु त्वां पुत्र सर्वतः ॥

वासवप्रमुखाः "இவ்விரன் முதலிய
 लोकपालाः உலகபாலர்கள்
 सर्वे च என்னோரும்,
 ऋतवः तथा ரூதுக்களும்,
 पक्षाः एव பக்தைக்களும்,
 मासाः च மாதைக்களும்,
 संवत्सराः च ஸம்வதஸர்க்களும்,
 क्षपाः இரவுகளும்,
 दिनानि च பகல்களும்,
 मुहूर्ताः च முகூர்த்தங்களும்,
 ते உனக்கு

सदा எக்காவித்திலும்
 स्वस्ति உன்மைமை
 कुर्वन्तु வினைவிக்கக்கடவன,
 पुत्र குழந்தாய்!
 ते உனது [யும்,
 धृतिः அசஞ்சலாபத்திமை-
 स्मृतिः च தெய்வத்தயானமும்,
 धर्मः च தர்மானுஷ்டானமும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாத
 पान्तु காக்கக்கடவன,

स्कन्दश्च भगवान्देवसोमश्चेन्द्रो बृहस्पतिः । सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः ॥

ते "அந்த
 स्कन्दः भगवान् च ஷண்முகபகவானும்,
 बृहस्पतिः देवः च பிரகஸ்பதிதேவரும்,
 इन्द्रः இந்திரனும்,
 सोमः சந்திரனும்,

सप्तर्षयः ஸப்தர்ஷிகளும்,
 नारदः च நாரதரும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாத
 रक्षन्तु காத்தருளக்கடவர்கள்.

ते चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सदिगीश्वराः । स्तुता मया वने तस्मिन्पान्तु त्वां पुत्र सर्वशः ॥

पुत्र "குழந்தாய்!
 मया என்றால்
 सर्वशः சித்தவழி
 स्तुताः ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு
 வேண்டுகொள்ளப்
 பட்டவர்களும்,
 सिद्धाः च பிரார்த்தனைகளை யளிக்க
 கவலைவர்களும்மாயிவ
 ते भयि ஆவர்களும்

सदिगीश्वराः { திக்குகளுக்கும் விதிக்
 குகளுக்கும் இறை
 வர்களாயிவ
 दिशः च எட்டு திக்குபாலர்களும்
 तस्मिन् वने அந்த வனத்தில
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாத
 पान्तु காக்கக்கடவர்கள்.

शैलास्सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च । द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यस्सर्वास्तथैव च ॥१३॥
नक्षत्राणि च सर्वाणि ग्रहाश्च सहदेवताः । अहोरात्रे तथा सन्ध्ये पान्तु त्वां वनमाश्रितम् ॥

शैलाः	"எழு குவாசலங்களும்,	सर्वाणि च	எல்லாமும்,
समुद्राः च	எழு கடல்களும்,	सहदेवताः	கிருகதேவதைகளை யு ள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லாமும்		
नद्यः	நதிகள்	ग्रहाः च	கலக்கிரகங்களும்
सर्वाः च	எல்லாமும்	अहोरात्रे	பகலும் இரவும்,
पृथिवी तथा	பூமியும்,	सन्ध्ये तथा	காலைச்சந்தியும் மாலைச் சாட்டில் [சந்தியும்
द्यौः एव	தேவலோகமும்,	वनं	உறைகின்ற
अन्तरिक्षं च	ஆகாயமும்,	आश्रितं	உன்னை
वरुणः	வருணனும்,	त्वां	பாதுகாக்கக் கடவர் கள்.
राजा एव	சூரியனும்,	पान्तु	
नक्षत्राणि	நக்சத்திரங்கள்		

ऋतवश्चैव षड्गुण्या मासास्संवत्सरास्तथा । कलाश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते ॥

ते	"அந்த	कलाः च	முகூர்த்தங்களின் தேவதைகளும்,
षट् ऋतवः एव	ஆறு ருதுக்களின் தே வதைகளும்,	काष्ठाः तथा	பன்னிரண்டுக்கிணக் களின் தேவதைகளும்
गुण्याः च	பரிசுத்தங்களான		
मासाः च	மா தங்களின் தேவ தைகளும்,	तव	உனக்கு
संवत्सराः तथा	வருஷங்களின் தேவ தைகளும்,	शर्म	நன்மையை
		दिशन्तु	அளிக்கக்கடவர்கள்,

महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः । तवादित्याश्च दैत्याश्च भवन्तु सुखदास्सदा ॥१६॥

महावने	"பெருக்காட்டில்	आदित्याः च	தேவர்களும்,
मुनिवेषस्य	முனிவேஷம்பூண்டவ னும்,	दैत्याः च	தானவர்களும்,
विचरतः	வலிக்கிறவனும்,	सदा	எக்காலத்திலும்
धीमतः	ஞானியுமாகிய	सुखदाः	நலிதத்தைபே அளிக் கின்றவர்களாய்
तव	உனக்கு	भवन्तु	விளக்கட்டும்.

राक्षसानां पिशाचानां दैत्यानां क्रूरकर्मणाम् । क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत्पुत्रक ते भयम् ॥

पुत्रक	"குழந்தை!	दैत्यानां	ஆரக்கர்கள்
क्रूरकर्मणां	அச்சமுறத்தக்க தீச் செய்யல் புரியும்	सर्वेषां च	எப்படிப்பட்டவர் களுடையவும்,
राक्षसानां	ஆரக்கர்களுடையவும்,	भयं	திக்கு என்பது
पिशाचानां	பிசாசுக்களுடையவும்,	ते	உனக்கு
क्रव्यादानां	பச்சைமாய்ஸத்தை தின்னும்	मा भूत्	உண்டாகாமலிருக்கக் கடவது.

पुत्रगा वृथिका दंशा मशकाश्चैव कानने । सरीसृपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव ॥१८॥

புத்ரகா: "குழந்தையும்,
 வுதிகா: "மீதல்களும்,
 ல்லா: ச காட்டில்களும்,
 மசகா: ஸ கொழுக்களும்
 சரீசூபா: ச மலைப்பாம்புகளும்,

கீடா: ச புழுக்களும்,
 காநே அடர்த்தியான
 காநனே காட்டில்
 தவ உணக்கு
 மா பூவந் பிடைசெய்யாதன
 வாகக்கடவன.

महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा ऋक्षाश्च दंष्ट्रिणः । महिषा शृङ्गिणो रौद्रा न ते द्रुहन्ति पुत्रकः॥

புத்ரக "குழந்தாய்!
 மஹாதுவா: ச மீயாய்க்களும்,
 சிஹா: ச சிங்கங்களும்,
 வ்யாஹா: புலிகளும்,
 ட்ஸ்ட்ரிண: காட்டுப்பன்றிகளும்
 ஶக்ஷா: ச கீரடிகளும்

மஹிஷா: கொம்புள்ள
 ரௌடா: கொடிய
 மஹிஷா: காட்டெருமைகளும்
 னே உணக்கு
 ட்ருஹந்தி ந துன்பம் செய்யாமலி
 குரிகக்கடவன.

मृमांसभोजना रौद्रा ये चान्ये सत्त्वजातयः । मा च त्वां हिंसिषुः पुत्र मया संपूजितास्त्विह ॥

புத்ர ம்ரீமாஸமோனா: மனிதராய்!
 ம்ரீமாஸமோனா: மனிதராய்
 ரௌடா: கொடிய தெரழிலையு
 ஶாவஜாதய: மெய் பிசாசங்கள்
 ஶன்யே மேற்சொல்லியவை
 யின்தி மற்றவைகள்

யே ச எவைகளோ அவைக
 ரு ஒப்பொழுது [ளும்
 ட்ர மயா இக்கு என்னும்
 சம்பூஜிதா: { உன்னமுருசிப்பார்த்தி
 த்துவேண்டிக்கொள்
 ஶமயப்பட்டவைகளாய்
 உன்னை
 மா ஹிஸிபு: வருத்தாதிருக்கக்கட
 வன.

आगमास्ते शिवास्सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः । सर्वसम्पत्तये राम स्वस्तिमान् गच्छ पुत्रकः॥

புத்ரக "குழந்தாய்!
 ராம ஸ்ரீராம!
 ஶாகமா: செல்லும் ஶழிகள்
 சிவா: சன்து மங்களகரங்களாகக்
 தே உனது [கடவன.
 பராஶமா: பரகரமங்கள்

சர்வஸம்பத்தயே ச ஶாகவ கார்பலித்திக
 ஶிடியந்து பயன்பெறக்கடவன.
 சுவஸ்திமானு எக்கரமத்திலும் ஶாகவ
 கல்வித சேஷமமுடைய
 ரீ போய்கா. [வளும்,

स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः । सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः॥

ஶே ச "உணக்கும்
 பரிபந்தின: ச.திருக்களா பிருப்பவர்க
 யே ச எவர்களோ அந்த
 பார்திவேப்ய: ஸ மரலிட உலகவாஸிக
 ஶரிடமிருத்தும்

ஶான்ரிக்ஷேப்ய: ஶிண்னுலகவாஸிக
 டேவேப்ய: தெய்வங்கள் [நாகிய
 சர்வேப்ய: எல்லாரிடமிருத்தும்,
 தே உணக்கு
 புந: புந: மேன்மேலும்
 சுவஸ்தி ஶஸ்து கண்ணம உண்டாகக்க
 டவது.

शुक्रस्सोमश्च सूर्यश्च धनदोऽथ यमस्तथा । पान्तु त्वामर्चिता राम दण्डकारण्यवासिनम् ॥

राम	"ஸ்ரீராம!	अर्चिताः	{ நமஸ்கரித்து வழித்து வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டவர்களைப் दण्डकारण्यवासिनं தண்டகாரண்யத்தில் வாழும்செய்கின்ற त्वां உன்னை पान्तु பாதுகாத்தருளக்கட வர்கள்.
शुक्रः	சக்கிரனும்,	दण्डकारण्यवासिनं	
सोमः	சந்திரனும்,	त्वां	
सूर्यः च	சூர்யனும்,	पान्तु	
धनदः च	குபேரனும்		
तथा यमः	யானும்,		
अथ	இப்பொழுது		

अग्निर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखाच्युताः । उपस्पर्शनकाले तु पान्तु त्वां रघुनन्दन ॥

रघुनन्दन	"ரகுப்பிள்ளைய்!	उपस्पर्शनकाले	அர்க்கியமளிக்கும்
अग्निः च	அக்கினியும்,	ऋषिमुखाव	ஸமயத்தில்
वायुः तथा	வாயுவும்,	च्युताः	ரிஷிகளின் திருவாக்கி
	{ ஆகாயத்தில் விழுந்து ப்போல் காணப்படும் ऋषिर्वाचकान् ஶ்ரீரீர்வாதக்களும், त्वां உன்னை पान्तु காக்கக்கடவன.	मन्त्राः	வினையும், [விருந்து
धूमः तु		கூழத்திரம்போன்ற	त्वां
	ஜோதியும்,	पान्तु	காக்கக்கடவன.

सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा भूतभर्ता तर्षषयः । ये च शेषास्सुरास्तो त्वां रक्षन्तु वनवासिनम् ॥

सर्वलोकप्रभुः	"ஸ்ரீமன்நாராயண	ये ते च	எவர்களேர் அவர்
	முந்தியும்,	ऋषयः तथा	ரிஷிகளும், [கணூர்,
भूतभर्ता	சிவப்பெருமானும்,	वनवासिनं	வனவாஸியாகிய
ब्रह्मा	ப்ரம்மதேவரும்,	त्वां	உன்னை
शेषाः सुराः	மற்ற தேவர்கள்	रक्षन्तु	பாதுகாத்தருளக்கட
			வர்கள்."

इति माह्वैस्सुरगणान्गान्धैश्चापि यशस्विनी । स्तुतिभिश्चानुकूलाभिरानर्चायतलोचना ॥

यशस्विनी	பெரும்புகழ்பெற்ற	अनुकूलामिः	அவனவைகளுக்கேற்ற
	{ அபரிமிதமான ஞான आयतलोचना திருவடியை உடைய अवन्, सुरगणान् கைவகண்களை[மாய், इति மேற்கண்டவண்ண-	स्तुतिभिः च	ஸ்தோத்திரங்களா
		अवन्,	
		माह्वैः च	புஷ்பங்களினும்,
		गन्धैः अपि	ஆபதிபாதிகளினும்
		आनर्चं	பூஜை செய்தவன்.

ज्वलने समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना । हावयामास विधिना राममङ्गलकारणात् ॥२७॥

राममङ्गलकारणात्	ஸ்ரீராமருக்கு மங்கள	विधिना	விதிபாசாயாய்
	முண்டாவதற்காக	ज्वलने	தீயை
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	समुपादाय	வளர்த்தி
ब्राह्मणेन	உபாத்தியாயரைக்	हावयामास	தேறாமல்செய்ய ஆம்
	கொண்டு,		ஞாபித்தவன்

घृतं श्वेतानि माल्यानि समिधः श्वेतसर्पपान् । उपसम्पादयामास कौसल्या परमाङ्गना ॥

परमाङ्गना	பெண்களில் உத்தம யாகிய	माल्यानि	புஷ்பாங்குகளையும், சாமித்துக்களையும்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	समिधः	வெள்ளைக்கடுகுகளை யும்,
घृतं	செய்யையும்,	श्वेतसर्पपान्	சேகரித்துக்கொண்டு வந்துவைத்தவள்.
श्वेतानि	வெண்மைநிறமுள்ள		

उपाध्यायस्स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् । हुतहव्यावशेषेण वाह्यं बलिमकल्पयत् ॥

सः	ஆந்த	हुत्वा	தேவாரம் செய்து,
उपाध्यायः	உபாத்தியாயர்,	हुतहव्यावशेषेण	தேவாரம்பண்ணி பிச்ச சமாள நூலிள்ளினால்
शान्ति	துன்பம் அம்பலியாரம் விரும்புதர்க்கும்	वाह्यं	வெளியில் செய்யவே ண்டிய
अनामयं	ஆசிராக்கியமுண்டாவ தற்கும்,	बलि	பலியை,
विधिना	விதிப்பிரகாரம்,	अकल्पयत्	சுத்தார்.

मधुदध्यक्षतघृतैः खस्ति वाच्य द्विजांस्ततः । वाचयामास रामस्य वने स्वस्त्ययनक्रियाम् ॥

मधुदध्यक्षतघृतैः	{ தேன், தகிர் ஆசந்த தை, செய் இவைக ளைக்கொண்டு	वाच्य	வேதவாக்யங்களைக் கொண்டு நூலித்த, ஆதல்பின்னர்
द्विजान्	பிராமணர்களை	ततः	ஆதல்பின்னர்
स्वस्त्ययनक्रियां	ஸ்வஸ்த்யயனபெணும் வைதீககாரியத்தை,	रामस्य	ராமருக்கு
		वने	வனத்தில்
		स्वस्ति	நல்க்கும் ஆசிர்வாத கொழியை, கூறச்செய்தவள்.
		वाचयामास	கூறச்செய்தவள்.

ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी । दक्षिणां प्रददौ रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥३१॥

ततः	அனந்தரம்	प्रददौ	கொடுத்தாள்.
यशस्विनी	பிக்க புகழ்படைத்த	व	அதன்மேல்
राममाता	ராமரின் தாய்,	रामं	ராமரைப்பார்க்க
तस्मै	அந்த	इदं	பின்வரும்
द्विजेन्द्राय	பிராமணத்தரு க்கு	वचनं	ஆசிர்வாதத்தை
		अब्रवीत्	தருகாமல்வந்தாளி ளுள்.
दक्षिणां	தகவியை		

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३२ ॥

वृत्रनाशे	“விரும்பிராகரனைக் கொல்லுதல்நாயத்தில்	यत्	எந்த
सर्वदेवनमस्कृते	{ தேவர்களைல்லாரா றும் நமஸ்கரிக்கப் பெற்ற [த்தில்	मङ्गलं	மங்கலம்
सहस्राक्षे	தேவாந்திரன் விஷய- ம்	समभवत्	உண்டாய்த் திரு, அந்த மங்களம்.
		तत् मङ्गलं	உணக்கு
		ते	உண்டாகட்டும்.
		भवतु	

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३३ ॥

पुरा	“ முன்வாஸத்தில்	विनता	வினதை
अमृतं	அமிருதத்தை	यत् मङ्गलं	எந்தமங்களத்தை
प्रार्थयानस्य	தேடிச்சென்ற	अकल्पयत्	விளைவித்தனலொ
सुपर्णस्य	{ வினதையின் புதல்வ ஸூகியவைனதேயனுக் கு (கருடபகவானுக்கு)	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

अमृतोत्पादने दैत्यान्घृतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

अमृतोत्पादने	{ “ கிருப்பார்க்குடகைக் கடைத்து அமிர்தத் தை எடுக்கையில், அஸுரர்களைகொன்ற தேவேந்திரனுக்கு எந்த மங்களத்தை	अदितिः	தேவேந்திரனது மா தரவாகிய அதிதிதேவி
दैत्यान् घृतः		प्रादात्	அளித்தனலொ,
वज्रधरस्य		तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
यत् मङ्गलं		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

श्रीन्विक्रमान्यकमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३५ ॥

राम	“ ஸ்ரீராம!	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு
श्रीन् विक्रमान्	முன்று காஷடிகளாக	यत् मङ्गलं	எந்த மங்களம் [க்கு
प्रकमतः	முவுலகக்களையும் அளந்தவரும்,	आसीत्	உண்டாயிருப்போ
अमिततेजसः	அளத்தற்கரிய ப்ரபா வமுடையவருமான	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

ऋतवस्सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव कानने ॥

महाबाहो	“ மஹாபாஹீ	लोकः	உலகங்களும்,
ते	அந்த [சாலிய]	दिशः च	திசைகளும்,
ऋतवः	ருதுக்களும்,	कानने	வலத்தில்
सागराः	ஸாகரங்களும்,	तव	உனக்கு
द्वीपाः	தீவுகளும்,	मङ्गलानि	மங்களங்களினை
वेदाः	வேதங்களும்,	दिशन्तु	அளிக்கக்கடவன.

मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं पशुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥ ३७ ॥

गरुडध्वजः	{ “ கருடபகவான் எவ ருக்கு வாலுனைமாக விளக்குகின்றாரோ, அந்த ஸ்ரீமஹாராய ணமுந்தி,	मङ्गलं	எங்கும் உன்னுடன்க டவே வருவாராக,
		पशुसूदनः	{ மது என்ற அஸுர னைக்கொன்ற ஸ்ரீமன் வாராயணமுந்தி,

மகூல்	{ ஸ்தா உன்னுடங்கட இருந்தா உதவிபுரி வாராக	மகூல்	உன்னைக்கடாகழித்த ருன்காராக.
புஷ்பரிபாக்ஷ:	{ ஸ்சந்தாபாகக்ஷண ஞான ஸ்ரீமன்நாராய ணஸ்ரீத்தி,	விபு: பமவான	ஸ்ரீசிவஸ்ரு பகவான்
		மகூலம்	{ உனக்கு ஸகல நன் மைமையபும் அகிய பாராக.

इति पुत्रस्य शेषांथ कृत्वा शिरसि भामिनी । उवाचातिमहश्रेव सा दुःखवशवर्तिनी ।

गन्धैथापि समालभ्य राममायतलोचना ॥ ३८ ॥

ओषधीं चापि सिद्धार्थी विशल्यकर्णी शुभाम् । चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजाप च ।

वाङ्मात्रेण न भावेन वाचाऽसंसज्जमानया ॥ ३९ ॥

आयतलोचना	அனவுகடந்த ஞானதி ருஷ்டியுடையவனும்,	उवाच	ஆசிரீவதித்தருளிஞர்.
भामिनी	அக்யந்தவாத்ஸல்ய முண்டயவனுமான	सा	அவள்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	सिद्धार्थी	சீகாரிய பலனை அளிக் கவல்லதும்,
दुःखवशवर्तिनी	மனதில் சோகம் கொண்டவளாய்	शुभां च	நன்மைதரவல்லதுயா கிய
अपि	இருந்தும்,	विशल्यकर्णी	விசல்யகரணியெனும்
अतिमहश्रे	புறத்தில் சிந்தும்	ओषधीं	ஔஸிதையை
इव	தோன்றாமல் மகிழ்வு கொண்டவளாய் இ ருந்துகொண்டு,	गन्धै; च	புஷ்பதுபதிபாதி பூது திரவ்யக்களால்,
वाङ्मात्रेण	வாயில்வந்த கொற் களைக்கொண்டு	समालभ्य	தொட்டுப்பூசனைச் செய்து,
न च	இல்லாதவண்ண மாயும்,	मन्त्रैः	மந்திரக்களால்
भावेन च	{ பந்திதனைக்கொண்டு உன்னமுருகிக்கிடக் கும் தன்மைமயானும்;	अभिजाप	ஐபித்தான்.
असंसज्जमानया	{ கலைமற்றதாகிய த ன்மையை நன்ருகி க்கக்காட்டுகிறதாகிய	वाचान् अपि	{ தைவக்களுக்கு அர்ச் சித்த மிருசியபுஷ் பாதிகளை
इति	மேற்கண்ட	पुत्रस्य	திருமகனது
वाचा	தொத்திரத்தினால்	शिरसि	சிரஸலில்
		कृत्वा	இட்டு,
		रामे	ஸ்ரீராமருக்கு
		रक्षां	ரக்ஷாபந்தனைத்தை
		चकार	செய்தருளிஞர்.

आनम्य मूर्ध्नि चाधाय परिव्रज्य यशस्विनी । अवदत्पुत्र सिद्धार्थो गच्छ राम यथासुखम् ॥

யசஸ்வினி மஹாபுகழ்ப்படைத்த
மூர்ச்சி ஆதாய ச உச்சிபோந்து [அவன்,
பரிவ்ரஜ ய ளுத்துக்கட்டி,
ஆனம்ய அணைத்துவிட்டு,
அவதந பின்வருமாறு திரு
வாய்மலர்ந்தருளிணன்.

புத " திருமகனே !
ராம ஸ்ரீராம!
யதாசுக் உன்னின்படப்படியே
சித்தார்த் மனதில் சூறையென்
படுத இல்லாதவனாய்
கக்ச நீ போய்வருவாயாக.

अरोगं सर्वसिद्धार्थमयोध्यां पुनरागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स सुस्थितं राजवर्त्मनि ॥

அரொகம் " சூழந்தாய் !
ஸர்வசித்தார்த்ய உன்னை [ஊய்,
அரொகம் திடகாத்திரமுடைய-
ஸர்வசித்தார்த்ய எல்லா காரியங்களும்
கைகூடப்பெற்றவனாய்
அயொத்யா அயோத்தியைக்கு

புந: அரொகம் திருமம்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்,
ராஜவர்த்மனி ராஜபரிபாலனசெய்
கையில்,
ஸுஸ்திதம் நிலைபெற்றிருப்பவனாய்
அஹ் ட்ரக்ஷ்யாமி நான் கண்குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

पनष्टदुःखसङ्कल्पा हर्षविद्योत्तितानना । द्रक्ष्यामि त्वां वनात्प्राप्तं पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

பனஸ்த " உத்தித்த
புண்ஸ்த ட்ரவ ஸ்ரீராமசந்திரனை
ஸ்வா உன்னை [போன்ற
பிராஸ்த காட்டினின்று
பிராஸ்த திரும்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்,

புநஸ்த: ஸஸங்கல்பா திந்தையின் கவலையெ
ல்லாமல் ஒழிந்தவனாய்,
ஹர்ஷவித்யோத்தி- }
நானா } ணந்தோஷத்தால் விள
ங்கும் முகமுடைய
வனாய்
ட்ரக்ஷ்யாமி நான் கண்கள் குளிரக்
கண்டு மகிழ்வேன்.

भद्रासनगतं राम वनवासादिहागतम् । द्रक्ष्यामि त्वामहं वत्स तीर्णवन्तं पितृवचः ॥४३॥

வச " சூழந்தாய் !
ராம ஸ்ரீராம!
ஸ்வா உன்னை
பிதூ: திருத்தாயைதின்
வவ: நியமனத்தை
தீர்ணவந்த செய்து முடித்தவனாய்
ட்ர தூக்கு

வனவாஸாத் வனவாஸத்தினிருந்து
அரொகம் திருமம்பிவந்து சேர்ந்த
வனாய்
பத்ராஸநகதம் சிம்மாஸனத்தில் வீற்
அஹ் நான் [நிருப்பவனாய்
ட்ரக்ஷ்யாமி கண்குளிரக்கண்டு
மகிழ்வேன்.

मङ्गलैरुपसम्पन्नो वनवासादिहागतः । वध्वा मम च नित्यं त्वं कामान्संवर्षय प्रभो ॥४४॥

மங்கல " மஹா சரமந்தியசா
ஸ்வா நீ [விடே !
வனவாஸாத் வனவாஸத்தினின்று
ட்ர இவ்விடத்திற்கு
அரொகம் திரும்பிவந்துசேர்ந்த
வனாய்
மங்கல: { மன்னர்களுக்குரிய ஆ
டையாபரணவாஹ
னாதிகளிலைகளோடு

ஓபஸம்ப்ந: விளக்குகின்றவனாய்
நித்யம் எப்பொழுதும்
மம ச என்னுடையவும்,
வத்யா: மருமகளுடையவும்,
காமாந் மனோதங்களை
ஸ்வர்ஷய நிறைவுறச்செய்வா
யாக.

मयाऽर्चिता देवगणाश्शिवाद्यो महर्षयो भूतमहासुरो रगाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५ ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	भूतमहासुरो रगाः	பூதங்களும், மகாசுரர்களும், நாசர்களும்,
मया	என்னால்	दिशः च	பத்து திக்குகளும்,
अर्चिताः	தொழுது பரார்த்திக் கப்பட்ட	चिराय	வெகுநேரம்
शिवाद्यः	சிவபெருமான் முத றிய	वनं	காட்டில்
देवगणाः	தேவகணங்களும்,	अभिप्रयातस्य	வாஸம்செய்யும்
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	ते	உணக்கு
		हितानि	நலன்களை
		काङ्क्षन्तु	செய்யக்கூடவர்கள். "

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्णालोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथाविधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सस्वजे ॥ ४६ ॥

अश्रुप्रतिपूर्णा- लोचना इति इव च	கண்ணீர் சிறைந்த கண்களுற்ற ஆவன் மேற்கொல்லியவன் ணமாய்	प्रदक्षिणं च	மங்கன சூத்திரத் தையும்
यथाविधि	முறைப்படி	चकार	கட்டினான்.
स्वस्त्ययनं च	ஸ்வஸ்த்யயனம் தையும்,	अपि च	இன்னும்
समाप्य च	செய்து முடிந்த பின் னர்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		पुनः पुनः	பலமுறையும்
		निपीड्य	கட்டி
		सस्वजे	அணைத்துக்கொண்டான்.

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातृश्वरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशाः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७ ॥

तथा तु	அவ்வாறே	स्वया	தம் துயற்கையான
देव्या	தேவியால்	श्रिया	காந்தியால்
कृतप्रदक्षिणः	சகல சூத்திரத்தை	प्रज्वलितः	மிக விளக்குபவரான
सः	அவர் [கட்டப்பெற்ற	महायशाः	பெரும் புகழ்பெற்ற
मातुः	தாயின்	सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமவர்
श्वरणौ	சிருவடிகளில்	सीतानिलयं	வசித்தபின் மாளிகைக்கு
पुनः पुनः	அடிக்கடி	जगाम	எழுந்தருளினார்.
निपीड्य	வணங்கி,		

इत्यपि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3507.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1152.

படிவீசா: சரி:—இருபத்தொருவது ளரிக்கம் || ௨௩ ||

श्रीरामकृतसीनोपदेश:—ஸ்ரீராமர் ஸீதைக்கு உபதேசம் செய்வது.

अभिवाद्य च कौसल्यां रामसंप्रस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥
 विराजयन् राजसुतो राजमार्गं नरैर्हृतम् । हृदयान्याममन्थेव जनस्य गुणवत्तया ॥ २ ॥

மாமா தாயால்
 கृतஸ்வஸ்த்யயன: ஸ்வஸ்த்யயனம் செய்
 ப்பட்டவராய்
 கௌசல்யா கோஸலாதேவியாரை
 அபிவாத்ய பணிர்து கமஸ்கரித்
 துவீட்டு,
 வனம் வனத்திற்கு
 சம்பஸ்தித: எழுந்தருளியவரும்,
 ஧ர்மிஸ்தே மிக்க தரும
 வர்மனி நெறியில்
 ச்தித: சிழயாது நிற்கின்றவ
 ரும்,

ராமசுத: ச சக்கிரவர்த்தியாரின்
 கிருக்குமாரருமான
 ராம: ஸ்ரீராமர்
 மீ: ஜனங்களால்
 வுத் நிறைந்திருக்கும்
 ராமமார் ராஜாதிதியை
 விராஜயந் காந்தியால் விளக்கச்
 செய்பவராய்,
 குணவத்தயா பண்புடைமையால்,
 ஜனச குணவத்தின்
 ஜனச ஜனங்களை எல்லாம்
 ஹ்ருதயானி ஹ்ருதயானி
 அமமந்ய கொள்ளைகொண்டிரு
 ந்தார்.

वेदेही चापि तत्सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याथ यौवराज्याभिषेचनम् ॥

தபஸ்வினி { பக்தியோடு வீரதான
 ஷ்டானங்களை செய்
 துகொண்டிருந்த
 வீதேஹி அபி வரீதாபிராட்டியார்
 மட்டும்
 தத்சர்வம் அந்தவிஷயமெதை
 யும்

ஸுஸ்ராவ ந அநியாதிருந்தனர்.
 தத் அந்த
 யௌவராஜ்யாபிஷேசம் } இளவரசுபட்டாபி
 ஷ்ருஷ்ஷேகமொன்று
 மட்டுந்தான்,
 தத்யா: அவளது
 ஹ்ருதி ச மனத்திலிருந்தது.

देवकार्यं स सा कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥

கூதஜா தருமநெறிவழுவாத
 வனமும்
 ராஜதர்மானாஷ்டானம்
 கணக்கு
 அபிஜா { யோக்கிதரபாத்திர
 மாய் விளக்கியவளு
 மான,
 சா அவள்,

ஹ்ருசேதனா மனமகிழ்ச்சியுடைய
 வளராய்
 தேவகார்ய தெய்வபூஜையை
 க்ருவா செய்தருளிகிட்டு,
 ராஜபுத்ர சக்கிரவர்த்தியாரின்
 கிருக்குமாரனை,
 ப்ரதீக்ஷதே ச எதிர்பார்த்துக்கொ
 ண்டிருந்தனர்.

प्रविवेशाय रामस्तु स्ववेश्म सुविभूषितम् । महोजनसम्पूर्णं दिव्या किञ्चिद्वाङ्मुखः ॥५॥

अथ	அப்பொழுது	स्ववेश्म	தனது திருமானிகை
रामः सु	ஸ்ரீராமமேனிலை,	किञ्चित्	க்குள்,
सुविभूषितं	மன்றும் அலங்கரிக்கப் பெற்றவிரங்குகிற தும்,	दिव्या	காலத்திற்கேற்ற ஒரு மாதிரியான
महोजन- सम्पूर्णं	மகிழ்வற்ற ஜனங்க ளால் சிதைவுற்றது மாதிரி,	अवाङ्मुखः	கூச்சத்தினால் சிழிநோக்கியவண்ண மாய்,
		प्रविवेश	எழுந்தருளிஞர்.

अथ सीता समुत्पत्य वेषमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसन्तप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥

अथ	அப்பொழுது	शोकसन्तप्तं	மனவேதனையால் திரு மேனி ஒளி சூறைத்தி ருக்கப்பெற்றவராயும்
सीता	சிதாமிராட்டிவார்,	अपश्यत्	கவனித்தார்.
समुत्पत्य	ஆண்டத்திலிருந்து எழுந்து	च	அதனால்
तं पतिम्	அந்த கணவரை	वेषमाना	மனக்கலக்கமுற்றவ ராயினார்.
चिन्ता- व्याकुलितेन्द्रियं	சின்தையால் கலங்கிய இத்திரயக்கணையுடை யவராய்,		

तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवस्मोदुं ततो विवृततां गतः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாதிரி	शशाक न	முடியாதவராயிருந்த
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ततः	அதனால் [னர்.
तां	அவளை	विवृततां	சின்தையில் எதோ ஜன் து சுழல் துகொண்ட ருக்கிறதென்பதை மெளன்காட்டும் சின் னங்களை வெளிக்கா ட்டும் தன்மையை அடைந்தவிட்டனர்.
दृष्ट्वा हि	எதிரில் கண்டதுமே,	गतः	
मनोगतं	மனதினால் சுழன்று கொண்டிருந்த		
तं शोकं	அந்த கவலையை		
सोदुं	வெளிப்படாதபடி உள்ளடக்கினிட		

विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रस्विन्नमर्षणम् । आह दुःखाभिसन्तप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥८॥

विवर्णवदनं	திருமுகமண்டலத்தி ன் காத்தி சூன் சிவிர ப்பவராயும்,	दुःखामि- सन्तप्ता	அவள் மனவேதனை யால் திருமேனி துவ க்கி அகடையப்பெற்ற வராய்
अर्षणं	சினருற்றவராயும்,	ते	மகரைப்பார்த்து,
प्रस्विन्नं	திருமேனியெல்லாம் வீசினவயுண்டாகப் பெற்றிருக்கிறவராக வும்,	आह	மீள்வகுமாத திருவா ய்மலர்ந்தருளிஞர்.
दृष्ट्वा	கவனித்து,	प्रभो	"பிரமணகாதிரே!
		इदानीं कि इदम्	இப்பொழுது இதென்ன !!

अथ बर्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुष्यो नु राघव । पोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्मनाः ॥

राघव	"ஸ்ரீராகவ!	प्राज्ञैः	பண்டிதர்களாகிய
अथ	இன்றையதினத்தில்	ब्राह्मणैः	அந்தணர்களால்
उक्तः	அபிஷேகத்திற்காக விதிக்கப்பட்டதாகிய	पोच्यते नु	சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே;
पुष्यः	புஷ்யபகஷத்திரமா ந்து	केन	என்
बर्हस्पतः	பிரஹஸ்பதியை தேவ தைவாக உடையதாய்	त्वे	தேவரீர்
श्रीमान्	ஸகல ஸம்பந்ததையும் ஸிக்கவல்லதாய்,	दुर्मनाः असि	மனவேதனைப்படுபவ ராயிருக்கிறீர்?

न ते शतशलाकेन जलफेननिभेन च । आवृत्तं वदनं वल्यु छ्रेणाभिविराजते ॥ १० ॥

च	"அன்றியும்	जलफेननिभेन	நீர் தவாரபோல் வெண்
ते	தேவரீரது		
वल्यु	சந்திரமரண [னது		மைகிறமுன்ன தாமான
वदनं	திருமுகமண்டலமா- பலசலாகைகளை யுடைய	छ्रेण	திருக்குடையால்
शतशलाकेन	யதும்(அதாவது)பல கொடையிரும்புக்கா ம்புகளை யுடையதும்,	आवृत्तं	மறைக்கப்பட்டதாக
		अभिविराजते न	விளங்கா திருக்கிற து-

व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीज्यते न तवाननम् ॥

तव	"தேவரீரது		விளங்குகின்றவை
शतपत्र- निभेक्षणं	நூற்றிதழ் கயலத்தை ஒத்த திருக்கண்களை யுடைய	मुख्याभ्यां च	கனும், எப்பவும் கட்டவே கொண்டுவரப்படுகிற வைகளும் கிய
आननं	திருமுகமரண து	व्यजनाभ्यां	இரு வெண்காமரைக ளால்
चन्द्रहंस- प्रकाशाभ्यां	சந்திரனைப் போலவும், ஹம்ஸத்தைப்போல வும் சோ திரயமாய்	वीज्यते न	விசிறப்படா திருக்கிறதே!

वाग्मिनो वन्दिनश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरपथ । स्तुवन्तो नाथ दृश्यन्ते मङ्गलैश्चूतमागधाः ॥

नरपथ	"புருஷோத்தம!	मङ्गलैः	மங்களமான பாடல் களால்
स्तुमागधाः	பொள்ளாணிகர்களும் மகா கவனிசையெடுத்து சொல்பவர்களும்,	स्तुवन्तः च	ந்து திசெய்பவர்களு மான
वाग्मिनः	புகழ்வதில் வல்லவர் களும்,	वन्दिनः अपि	வந்திகளும்
प्रहृष्टाः	மனமுவந்தவர்களாய்	अथ	இப்பொழுது
वां	தேவரீர் முன் ஸிலையில்	दृश्यन्ते न	கூடவராமலிருக்கின் ருர்கள்.

न ते क्षौद्रं च दधि च ब्राह्मणा वेदपारागाः । मूर्ध्नि मूर्धाभिपिक्तस्य दधति स्म विधानतः ॥

மூர்धाபிபிக்ஸ	“ திருவயிடுக்கை கொண்டவரான	क्षौद्रं च	மங்கல தீர்த்தத்தையும்
ते	தேவரீரது	वेदपारागाः	வேதவித்துக்களாகிய
मूर्ध्नि	திருமுடிவில்	ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்
दधि च	{ தேவதாருவெனும் மா நாயனை கலக்கப் பெற்று கிளக்கும்	विधानतः	முறைப்படி
		न दधति स्म	அபிவேகம்செய்யாதி ருக்கின்றார்கள்.

न त्वा प्रकृतयस्सर्वाः श्रेणीमुख्याश्च भूषिताः । अनुव्रजितुमिच्छन्ति पौरजानपदास्तथा ॥

भूषिताः	“ நன்கு சிங்காசி க்குக் கொண்டிருந்த	प्रकृतयः	பிரகிருதிகள்
पौरजानपदाः	நாடுகரைத்தார்களுக்கும்,	सर्वाः	எல்லாவரும்,
श्रेणीमुख्याः	ஸடானாயகர்களும்,	त्वा	தேவரீரை
तथा च	இத்தியாத்	अनुव्रजितुं	பின்தொடர்க்கு வர
		इच्छन्ति न	எற்படா திருக்கின்றார் கள்.

चतुर्भिवेगसम्पन्नैर्द्वैः काञ्चनभूषितैः । मुख्यः पुष्यरथो युक्तः किं न गच्छति तेऽद्यतः ॥

वेगसम्पन्नैः	“ ஆதிவந்தாகம் பண்ட த்தவைகளும்,	युक्तः	முன்ப்பெற்று கிளங் குதிந்தும்,
काञ्चन- भूषितैः	{ ஸ்வர்ணபரணங்கள் ல் ஆலக்காரம் செய்வ ப்பட்டவைகளுமரான	मुख्यः	உற்சவத்திற்கு முக்கி யமாயுள்ள துமராகிய
चतुर्भिः द्वैः	நான்கு குதிரைகளால்	पुष्यरथः	புஷ்யரதமென்னும்
		ते	தேவரீருக்கு [தேர்,
		अद्यतः	முன்பாக
		किं गच्छति न	என் வாகிங்கை?

न हस्ती चाद्यतः श्रीमान्स्त्व लक्षणपूजितः । प्रयाणे लक्ष्यते वीर कुष्णमेवगिरिप्रभः ॥

वीर कुष्णमेव- गिरिप्रभः	“ சீரானவாதேர்] கருத்த மேகத்தையும் மலைமையும் போன்ற தும்,	श्रीमान् हस्ती च	பட்டத்து யானையும்
लक्षणपूजितः	நல்லகுதிரையுடைய துமரான,	प्रयाणे	எழுந்த குறுக்கையில்,
		सव	தேவரீருக்கு
		अद्यतः	முன்பாக
		लक्ष्यते न	காணப்படக்கூடா.

न च काञ्चनचित्रं ते पश्यामि प्रियदर्शन । भद्रासनं पुरस्कृत्य यान्तं वीरपुरस्सरम् ॥

प्रियदर्शन	{ “ பார்க்கபார்க்க ஸாக் தேவமாய் கிளங் கும் திருமுனமுண்டை முற்றவதேர் !	ते	தேவரீருக்கு
वीरपुरस्सरं	வீரர்களுக்கென்றேற்ப பட்டசாசம்,	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
		यान्तं च	கொண்டு போகப்படு கிற துமரான
काञ्चनचित्रं	{ ஸ்வர்ண கத்திரும் அன ககரானவ செய்வாய் பெற்று கிளங்குகிற தும்	भद्रासनं	{ உமெனமாய் கிர்நி ருக்கும் பத்திரான ஸத்தை
		पश्यामि न	நான் பார்க்கவில்லை.

अभिषेको यदा सज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न महर्षथ लक्ष्यते ॥१८॥

तव	"தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுது
अभिषेकः	பட்டாறிலேசமமானது	मुखवर्णः च	திருமுதகமண்டலத் தின் வரட்டமே
सज्जः	கிட்டியிருக்கிறது.		
यदा	இக்காலத்திய		
महर्षेः च	உத்சாகக்களை என்பது	अपूर्वः	{ இதுவகையில் நான் எப்பொழுதும் கண்டிராததாய் புதிதாய் இருக்கிறது.
लक्ष्यते न	காணப்படா திருக்கிறது.	किं इदम्	இதென்ன ? "

इतीव विलपन्ती तां प्रोवाच रघुनन्दनः । सीते तत्रभवांस्तातः प्रवाजयति मां वनम् ॥

इतीव	மேற்கண்டவண்ணமென்று	सीते	"வரிதே!
विलपन्ती	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तत्र भवान्	எம்தெல்லோருக்கும் பூஜ்யராகிய
तां	அவளைப்பார்த்து [வ		
रघुनन्दनः	சூராமர்,	सातः	திருதாதை
प्रोवाच	{ பதினாய் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.	मां	என்னை
		वनं	காட்டுக்கு
		प्रवाजयति	அனுப்புகிறார்.

कुले महति संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥ २० ॥

महति कुले	"உத்தமகுலத்தில்	येन क्रमेण	எந்த தர்மவிதியால்
जानकि	ஜனகமதாராஜாவின் புதல்வியாய்	इदं	இது
संभूते	அவதரித்தவனே!	मम	எனக்கு
धर्मज्ञे	தர்மங்களின் துட்பங்களை அறிபவனே!	अभ्यागतं	கேள் திருக்கிறதென்பதை
धर्मचारिणि	{ எப்பொழுதும் தர்மத்தை யே அனுஷ்டிப்பவனே!	शृणु	{ நான் இப்பொழுது உனக்கு சொல்லுகிறேன்; நீ சென்கொடுத்தாக் கேட்பாயாக.

राज्ञा सत्यमतिज्ञेन पित्रा दशरथेन मे । कैकेय्यै शीतमनसा पुरा दत्तौ महावरो ॥ २१ ॥

सत्यमतिज्ञेन	"ஸத்தியஸாதரும்,	शीतमनसा	{ பேருதவிபெற்று அதற்கு அகம்மனதுசெய்யவேண்டுமென்கிற மனஸ்ஸாகவியால்
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரும்,		
मे	எனது	महावरो	ஆவச்யகமான இரண்டு வரங்கள்,
पित्रा	திருதாதையுடைய		
दशरथेन	தசரதரால்	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.
पुरा	முன்னொருகாலத்தில்,		
कैकेय्यै	கைகேயி அம்மாதற்கு		

तथाऽद्य मम सज्जेऽस्मिन्नभिपेके नृपांघते । प्रचोदितस्ससमयो धर्मेण प्रतिनिर्जितः ॥ २२ ॥

नृपांघते	{ "சக்கிரவர் தீயாரால் ஆதி ஆணையுடன் வாப்பாடு செல்லப்பட்ட டதாசிய	समयः	எங்கனவே வரத்தத் தம் அருளிச்செய்தி
मम	எனது	तथा	அவ்வாள் [ருந்த அவர்,
अस्मिन्	இந்த	अद्य	இப்பொழுது
अभिपेके	மட்டாடிகேட்கம்	धर्मेण	தருமவீதியை ஒத்து
सज्जे	சிக்தமபிரகங்கையின்	प्रचोदितः	{ பிரவர் தீத்தது வேண் டிக்கொள்ளப்பட்ட வராய்,
		प्रतिनिर्जितः	வென்றப்பட்டார்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यं दण्डके मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥

चतुर्दश	"பதின்னான்கு	मे पिता हि	எனது திருதாசனையா
वर्षाणि	வருஷங்கள்	भगतः	பாதன் [வேயே
दण्डके	தண்டகாவனத்தில்,	अपि च	அக்காலம் வரைக்கும்
मया	என்னால்	यौवराज्ये	இளவரசு பட்டத்தில்
वस्तव्यं	வளிக்கப்படவேண்டும்	नियोजितः	நியமிக்கப்பட்டிருக்க ிறது.

सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नाहं कथ्यः कदाचन ॥

विजनं वनं	"மணிதசஞ்சாரமில் லாத காட்டுக்கு	आगतः	இங்கு வந்தேன்.
प्रस्थितः	பிரயாணமாகிவிட்ட	भरतस्य	பாதனது
सः अहं	அந்த நான்,	समीपे तु	முன்னிலையில் மாத்தி
त्वां द्रष्टुं	உண்டைக்கண்டு தேற் றவுசெய்ய	कदाचन	ஒரு பொழுதும் [ரம் நான்
		कथ्यः न	புகழ்த்தக்கவளில்லை.

ऋद्धियुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते कथाः कथ्या भरतस्याग्रतो मम ॥

ऋद्धियुक्ताः	{ "விசேஷச் செல்வத் தையடைந்து போய் ட்டான பதவியுள்ள புருஷர்கள்	भरतस्य	பாதனடைய
पुरुषाः	பிறருடைய ஆதியை	अग्रतः	முன்னிலையில்
परस्तव्यं	பொறுத்திரார்கள்.	ते हि	உன்னால்
सहन्ते न	ஆண்டடியால்	मम कथाः	எனது குணங்கள்
तस्मात्		कथाः न	எடுத்துரைக்கத்தக்க வைகளில்லை.

नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥

त्वं	"நீ	न	ஆதமட்டாய். [யில்
विशेषेण	விசேஷபராய்	तस्य समीपे	அவனது முன்னிலை-
कदाचन अपि	எல்லா சமயங்களிலும்	अनुकूलतया	மனங்கொண்டு நடக்க குர்தன் கைமொண்டு
तेन	அவனால்	वर्तितुं	நடந்துகொள்ள
भर्तव्या	மனோர தக்களைப்பெற உரிமைபெற்றவனாக	शक्यम्	வேண்டியது.

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥

तस्मै	"அவனுக்கு	सीते	சீதே!
सनातनं	வம்சபரம்பரை யாக வந்த	सः नृपतिः च	அவன் அரசனுயிருக் கிறபடியால்
यौवराज्यं	இளவரசுப்பட்டம னது	त्वया	உன்னால்
नृपतिना	சங்கிரவர்த்தியாரால்	प्रसाद्यः	பெருமைதாழ்ந்தவண் ணமாயும், மனக்கொ ணுதவண்ணமாயும் நடந்துகொள்ளப்பட வேண்டியவன்.
विशेषतः	தக்கரல ஆவச்யத்தை உத்தேசித்து		
दत्तं	ஆளிக்கப்பட்டிருக்கி றது.		

अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोस्समनुपालयन् । वनमथैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥

अहं अपि	"நான் மட்டும்	मनस्विनि	பதிவ்ரதாசிரோம ணியே!
गुरोः	திரு தராதரின்	स्थिरीभव	மனதைத் தைர்யம்ப ண்ணிக்கொண்டெக் காலத்திலும் தருமத் தைவேவனுஷ்டிப்ப வனாய் நீ இக்கிருப் பாயாக.
तां प्रतिज्ञां च	அந்த விஷயத்தைத்தய கிரமேற்கொண்டு		
समनुपालयन्	நிறைவேற்றுபவனுசி		
अथ एव	இய்பொழுதே		
वनं	வனத்திற்கு		
यास्यामि	செல்லுகிறேன்.		

याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । व्रतोपवासरतया भवितव्यं त्वयाऽनघे ॥

अनघे	"தோஷம் நிறைதயான புண்ணியா தமாவே!	त्वया च	உன்னாலும்
कल्याणि	நான்	व्रतोपवास-)	விரதங்களிலும் உப
मयि	சிலநினைவுகளைத் துக் கொண்டிருக்கின்ற	रतया)	வாஸங்களிலும் மனம் ஈடுபட்டிருக் கும் தன்மைபால், இக்கிருந்து காலக்கழி த்துவரப்படவேண் டியது.
मुनिनिषेवितं	காட்டில்		
वनं	காலக்கழித்துக்கொ ண்டிருக்கையில்	भवितव्यम्	
याते			

काल्यमुस्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दितव्यो दशरथः पिता मम जनेश्वरः ॥

काल्यं	"பாதிதினமும் சூரி யோதயத்திற்கு மு ன்பே ஆதிகாலில்	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
उत्थाय		எனது	
देवानां	ஆலிலெழுந்த, தைவங்களுக்கு	पिता	திருதாதையாரும்,
पूजां	பூஜையை	जनेश्वरः	சங்கிரவர்த்தியாகு
यथाविधि	முறைப்படி	दशरथः	தசரதர் [மரகிய
		वन्दितव्यः	பூழிக்கப்படவேண்டி யவர்.

माता च मम कौसल्या वृद्धा सन्तापकथिता । धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्संसमानमर्हति ॥

மம	" எனது	त्वत्तः	உன்னுடைய
माता	திருத்தாயாரும்	अग्रतः	முக்கியமான
वृद्धा	வயதுமுதிர்ந்தவளும்	धर्मं	தர்மமாய்
सन्ताप- कथिता च	சொகத்தால் புண்பட் டுக்கிடக்கும் மனமு டையவளுமாயி	कृत्वा एव	இக்கையில் கொண்டே
कौसल्या	கௌசல்யை	समानं	திருத்தொண்டுக்கு
		अर्हति	உரியவளாய் இருக்கி ந் தளவ்.

वन्दितव्यास्त्वया नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥

मम	" எனது	विधा	உன்னால்
मातरः हि	தாய்மார்கள் எல்லோ ருடைய	मम	எனது
स्नेहप्रणय- संभोगैः	கிணைகம், பிரணயம், சம்போகம் என்கிற இம்மூன்று குணங்க ளால்*	शेषाः मातरः	இதர தாய்மார்கள்
समाः	சமமாய் கொண்டாட ப்படுகின்றார்கள்.	याः	எவர்களை அவர்களும்
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		वन्दितव्याः	பூஜிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.

[* அவர்களிடத்தில் நான் கொண்டிருக்கும் வாத்ஸல்யம், கிணைகம்; எனது திருத்தொண்டுகளுக்கு பாத்திரங்களாய் நான் நினைக்கும் தன்மை, பிரணயம்; எனக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் கூச்சரின்றி கேட்கவாமென்கிற மனோபாவம் சம்போகம் ஆகிற இம்மூன்று குணங்களால்.]

भ्रातृपुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः । उभौ भरतशत्रुघ्नौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥३३॥

भरतशत्रुघ्नौ	" பரதன் சத்ருக்ளன் ஆகிய	विशेषतः च	அதிகவா தளவ்யத் துடன்
उभौ च	இவ்விருவர்களும்,	भ्रातृपुत्रसमौ	{ சகோதரர்களோடு வும் புதல்வர்களோடு கவும்,
मम	எனக்கு	द्रष्टव्यौ	உன்னால் கொண்டாட ப்படவேண்டியவர்கள்.
प्राणैः	உயிரினும்		
प्रियतरौ	பிரியமுள்ளவர்கள்.		
अपि	அப்படி இருப்பதால்		

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥

भरतस्य	" பரதனுக்கு	सः एव	அவன்தான்
विप्रियं च	கிரியப்பமல்லாததெ னதையும்,	देशस्य च	தேசத்திற்கும்
कदाचन च	ஒருபொழுதும்,	कुलस्य च	குலத்துக்கும்
कर्तव्यं न	செய்யக்கூடாது.	प्रभुः	நியமனங்களளிக்க அதிகாரமுடைய
हि	எனெனில்	राजा	அரசன்.

आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥

राजानः " அரசர்கள்,
शीलेन நண்ணடக்கைதயால்
आराधिताः மகிழ்விக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रयत्नैः விடா முயற்சிகளோடு
उपसेविताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்,

च शुकில்
संप्रसीदन्ति மனமுவுக்திருப்பார்
கள்.
विपर्यये हि அப்படி இல்லாவிட
டாநிலாவெனில்,
प्रकुप्यन्ति கோபங்கொண்டுமிருந்
கள்.

औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥

नराधिपाः " அரசர்கள்
औरसान् வாய்நிற்பிறந்த
पुत्रान् अपि புதல்வர்களையும்கூட
अहितकारिणः हि கலமல்லாது செய்ப
வர்களென்றால்
त्यजन्ति தனதல்லவென ஒழித்
துவிடுகின்றார்கள்.

समर्थान् நலஞ்செய்யும்
परान् अपि { ஒருவிதமான உறவுமீ
றானதென்றால் மணி
தர்களையும்,
संप्रगृह्णन्ति செர்த்துக்கொண்டு
முற்கள்.

सा त्वं वसेह कल्याणि राजस्समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मो सत्यव्रतपरायणा ॥ ३७ ॥

कल्याणि " புண்டா தமாவே!
सा அந்த
त्वं நீ
राज्ञः அரசனாகிய
भरतस्य பரதனுக்கு
समनुवर्तिनी { மனக்கொணாதவன்
ணமாய் நடந்துகொ
ள்பவளாய்

सत्यवत- } எக்காலத்திலும் நன்
परायणा } மையே பயக்கும் வீர
தங்களில் அரசஞ்ச
லாப் பக்தியுடையவ
ளாய்,
धर्मो தர்மரணுஷ்டானத்தில்
रता காலக்கழிப்பவளாய்
इह இங்கேயே
वस வசித்துவருவாயாக.

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरुषे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

भामिनि " ஆ த்வா தல்லவ
முடைய
प्रिये இல்லாளே!
कस्यचित् ஒருவருக்கும்
व्यलीकं பிரியமில்லாததை
कुरुषे न நீ செய்ததில்லை,
अहं हि நான் மட்டும்
महावनं பெருங்காட்டிற்கு
गमिष्यामि போய்வருகின்றேன்.

त्वया உன்னால்
इह एव இங்குதானே
वस्तव्यं வசிக்கத்தக்கது.
इदं இது
मम वचः எனது வியமணம்
यथा तथा என் கிறகாரணத்தால்
त्वया உன்னால்
कार्यम् ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டியது."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पद्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

सीनया चननयनप्रार्थना—ஸீனையை காட்டிற்கு அழைத்துப் போகப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्त्वा तु वैदेहीं प्रियार्हा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संकुद्धा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்ட...		
उक्त्वा	{ திருவாக்குக்கு திருச் செவிராத்தியருளிய வரும்	प्रणयात् एव	{ கணவனைக் கிறிசொந் தத்தாலும், அவர் ம ட்டும் தன்முன் தனி யே இருக்கிறார் என் கிற காரணத்தாலும்
प्रियार्हा	{ குணங்களால் மணக் கொண்ட நடக்கவே ண்டிய உரிமைப்பற்று விடக்குகிறவரும்,	तु संकुद्धा	{ இவ்விஷயத்தில் பிசுச்சினங்கொண்ட வனாகி,
प्रियवादिनी	{ எப்பொழுதும் துளிய சொற்கொண்டே பதி னுரைப்பவளுமாயி	भर्तारं इदं अब्रवीत्	{ பர்த்தாவைப் பார்த்து புன்வருவாறு திருவாய்மொந்தருளி னான்.
वैदेहीं	சீதாபிராட்டியார்		

किपिदं भापसे राम वाक्यं लघुतया ध्रुवम् । त्वया यदपहास्यं मे श्रुतं नरवरोत्तम ॥ २ ॥

नरवरोत्तम	"சக்கிரவர்த்தி திரு மகனாரே!	श्रुतं	செனிகொடுத்த கோட் சப்பட்டதாய்,
राम	பாவருக்கும் அபிராம ராய் விளக்குபவரே!	मे	எனக்கு
यत् वाक्यं त्वया लघुतया ध्रुवं भापसे	எந்த ஒரு நியமனத்தை தெய்வீர் ஒருவரால் துலையாய் [பதாய் விச்சயிக்கப்பட்டிருப்- புருளிச்செய்கிறீரே அது	अपहास्यं	{ நகைப்புச்செய்யத்த குந்தகாய் தெர்த்து கிறது.
		इदं किम्	{ தீது என்? அப்பென் என்ன குற்றம் செய் தென் தெய்வீர் தீய பு சீட்கை விதிக்க?

आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्नुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यमुपासते ॥

आर्यपुत्र	"பிரானந்தரே!	स्वानि	அவரவர்களது
पिता	ஒரு தந்தை என்பவ னும்,	पुण्यानि	புண்யங்களின் பயன் களை
माता	ஒருநாய் என்பவளும்	भुञ्जानाः	அனுபவிக்கிறார்கள்.
भ्राता	ஒரு சகோதரன் என்பவனும்,	भाग्यं	{ விளைப்பயனை அதா வது அவரவர்கள் செய்த புண்யங்களு க்கும் பாபங்களுக் கும் ஏற்ற பயனை, அவரவருக்குரியதை பெறுகிறார்கள்.
स्नुषा तथा	மருமகள் என்பவளும் துத்தியாத் தி என்பவ ளும்,	स्वं स्वं उपासते	

भर्तुर्भाग्यन्तु नार्येका प्राप्नोति पुरुषर्षभ । अतश्चाहमादिष्टा वने वस्तव्यमित्यपि ॥ ४ ॥

புருஷர்ஷம்	"புருஷேஷா த், தம !	அத: வ	இக்காரணத்தாலேயே
நாரி	மனைவி	அஹ் அபி	நாலும்
ஏகா டு	ஒருத்திதான்	வநே	காட்டில்
பர்து:	கணவரின்	வஸ்வ்ய	வயலிக்கவேண்டும்
பாம்ய	வினைப்படவின்	ஐதி ஏவ	என்றும்
பிராபுதி	பருத்திகொண்டதுப விக்கிறார்.	அடிஷா	சிறுநிக்கப்பட்டவளர கிறேன்.

न पिता नात्यजो नात्मा न माता न सर्वीजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गतिस्सदा ॥

நாரிணா	வந்திரிகளுக்கு	பிதா ந	தந்தை அன்று.
பதி:	கணவன்	அம்மவ: ந	வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை அன்று.
ஏக: வ	ஒருவன் தான்	மாதா ந	தாய் அன்று.
ஐஹ	இம்மைமயிலும்	சரவீஜன: ந	தொழிலார் அன்று.
புரேத	பறவைமயிலும்	அம்மா ந	தெய்வம் அன்று.
சதா	எக்காலத்திலும்		
பதி:	கதி.		

यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमथैव राघव । अयतस्ते गमिष्यामि सुदन्ती कुशकण्डकान् ॥

ராஹவ	"ரகுலஸ்ப்பிள்ளாய !	அயத:	முன்
த்வ	தேவரீர்	அஸ	இக்காலத்திலும்
துர்	மனிதர்களால் கட்டு தற்கரிய	ஏவ	சரியாய்
வந	காட்டிற்கு	குசகண்டகாந்	புற்களையும் முட்களை யும்
புரஸ்தித: யதி	எழுந்தருளுகிறீரா இல்	சுதந்தி	பிதித்து பிருஷ்வாகச செய்பவளாய்
நே	தேவரீரது	பமிஷ்யாமி	சுடந்துபோவேன்.

ईष्यारोषो बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विसृज्यः पापं मयि न विद्यते ॥

இஷ்யாரோஷ	"பிராணநாதரே ! எனக்கு விரோதமாலி ருக்கிற கோரிக்கை மையும்தான் மறுத் துப்பேசுகின்றேனெ ன்றதால் வினையும் கோபத்தையும்,	बहिष्कृत्य	திருவனத்தில் கொள் ளாதுகிட்டொழித்து, விரஜ்ய:	முற்றிலும் கவலையற்ற அடிவாளையும், [வராய்
பீதசேஷ	குடித்து மிகுந்த	மா	கட அனமுத்துக்கொ ண்டெழுந்தருளக்க டலிர்.	
உதகம்	ஐலத்தை	நய	என்னிடத்தில்	
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	பாபம்	சுஷ்டத்தை வினை விக்க த்தக்க சூணெடுப்பது இல்லை.	
		விசுதே ந		

प्रासादायैर्विमानैर्वा वैहायसगतेन वा । सर्वावस्थागता भर्तुः पादच्छाया विशिष्यते ॥

<p>प्रासादायैः</p> <p>वा</p> <p>विमानैः</p> <p>वा</p>	<p>“<i>பார்வதிபுறமசக்கிர மர்த்திகளின் மாளி கையில் உப்பரினை களில் வாலிப்பதைக் காட்டினும்,</i></p> <p><i>அல்லது</i></p> <p><i>ஸ்ரீரங்கத்தில் தேவ தைகளுடைய விமா னங்களில் வசிப்ப தைக்காட்டினும்,</i></p> <p><i>அல்லது</i></p>	<p>वैहायसगतेन</p> <p>भर्तुः</p> <p>सर्वावस्थागता</p> <p>पादच्छाया विशिष्यते</p>	<p><i>அணிமாதிரி அடிக்கித் திகளை அடைந்த யோவிகள்போல் யோ கபலத்தால் ஆகாயத் தில் சஞ்சரிப்பதைக் காட்டினும்,</i></p> <p><i>பர்துகாயக்கு எல்லா நிலைமையிலும் இடைவிடாது கூட வே இருப்பதனை பாதசேவை சிறந்தது.</i></p>
---	---	---	--

अनुशिष्टाऽस्मि मात्रा च पित्रा च विविधाश्रयम् ।
नास्मि सम्प्रति वक्तव्या वर्तितव्यं यथा मया

॥ ९ ॥

<p>यथा</p> <p>मया</p> <p>वर्तितव्यं</p> <p>मात्रा च</p> <p>पित्रा च</p>	<p><i>“எவ்விதமும் அடியேனும் செய்வவேண்டிய கட மைகைய</i></p> <p><i>திருத்தாரினாலும்,</i></p> <p><i>திருத்தந்தைதவினாலும்</i></p>	<p>विविधाश्रयं</p> <p>अनुशिष्टा अस्मि</p> <p>सम्प्रति</p> <p>वक्तव्या</p> <p>अस्मि न</p>	<p><i>எத்தனையோ விதமாய் உபதேசிக்கப்பெற்ற வன் அடியேன். இப்பொழுது புதுமையாக உபதேசம் பெறவேண்டியவனாய் அடியேன் இல்லை.</i></p>
---	---	--	---

अहं दुर्गे गमिष्यामि वनं पुरुषवर्जितम् । नानामृगगणाकीर्णं शार्दूलगणसेवितम् ॥ १० ॥

<p>अहं</p> <p>पुरुषवर्जितं</p> <p>नानामृग- गणाकीर्णं</p>	<p><i>“அடியேன் மாஸிடசஞ்சாரமற்ற தும், அனைக நிருகங்களின் கட்டக்களால் நிரம் பிய தும்,</i></p>	<p>शार्दूलगणसेवितं</p> <p>दुर्गे</p> <p>वनं</p> <p>गमिष्यामि</p>	<p><i>புலிகணங்கள் சஞ்சரி ப்பதுமான அடர்ச்ச காட்டிற்கு கூட வருவேன்.</i></p>
--	---	--	---

सुखं वने निवस्यामि यथैव भवने पितुः । अचिन्तयन्ती त्रीन् लोकांश्चिन्तयन्ती पतिव्रतम् ॥

<p>कीन् लोकान् अचिन्तयन्ती</p> <p>पतिव्रतं एव</p> <p>चिन्तयन्ती</p> <p>वने</p>	<p><i>“நான் வாசனாக்களையும் மதியாதவளாய் பர்துகாயக்கு பணிகி டை செய்வவிதனை கறியே சர்வமுமாய் தினைத யில் கொண்டவளாய் வனத்தில்</i></p>	<p>पितुः</p> <p>भवने</p> <p>यथा</p> <p>सुखं</p> <p>निवस्यामि</p>	<p><i>திருதா கையில் திருமாளிகையில் எவ்வண்ணமோ ஆவ்வண்ணமே உதையும் மெய்ப்பட்ட மனசுந் துறந்து உடனும் அடியேன் வலிப்பேன்.</i></p>
--	--	--	--

शुश्रूषमाणा ते नित्यं नियता ब्रह्मचारिणी ।

वीर
मधुगन्धिषु
वनेषु
नियता

“ பிராணாதரோ!
மனோகரமான வாசனை
கொண்டு விளங்கும்
வனப்பிரதேசங்களில்
நியமத்தோடுகடிபவ
ளாய்

ब्रह्मचारिणी

{ ஐதேத் திரிபையாய்
(ஐம்புலன் களையும்
வென்றவளாய்)

सह संस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥

ते
नित्यं
शुश्रूषमाणा
त्वया
सह
संस्ये

தேவரீருக்கு
ஒயாமல்
திரும்பப்பணிசெய்து
உபசரிப்பவளாய்
தேவரீரோடு
கூடவேசிருந்த
கொண்டு
ஆணத்தையடிபயன்பெண்
காலக்கழிப்பேன்.

त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् ।

राम
वने
त्वं
अन्यस्य
जनस्य अपि
संपरिपालनं
कर्तुं

“யாவருக்கும்பிராம்
ராய் விளங்குபவரே!
காட்டில்
தேவரீர்
சம்பந்தமில்லாத கா
தாரண ஒரு
பேர்வழிக்குக்கூட
சம்பாஷணையை
அளிக்க

अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥

शक्तः
मानद
मम हि
इह
पुनः किम्

வல்லமைபெற்றவர்.
{ என் னுடைய சர்வபாக்
யங்களுக்கும் காரண
பூதராய் விளங்கும்
நாதரே!
அடி யானுக்கென்றால்
இவ்விஷயத்தில்
கேட்கவேணுமோ? சந்
தேகமுத ஐடமுண்
டோ?

सह त्वया गमिष्यामि वनपथ न संशयः ।

महाभाग
त्वया
सह
अथ
वनं
गमिष्यामि

“மஹா புண்ணியர்த்
மாவே!
தேவரீரோடு
கூடவே
இப்பொழுதே
காட்டிற்கு
அடியேன் வருவேன்.

नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यता ॥

संशयः न
उद्यता
अहं
निवर्तयितुं
न शक्या

இதில் சந்தேகம் சிறி
தேனாயில்லை.
ஒரே டிடி யாய் ணக்கமா
அடியேன் [பிரசுக்கிற
தடுத்த சிறுத்தி
விடப்படுவதற்கு,
உடன்பட மாட்டேன்.

फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः ।

फलमूलाशना
त्वया सह
नित्यं
निवसन्ती
भविष्यामि
ते

{ “கனிகளையும், கிழங்கு
களையும் உணவாய்
உடையவளாய்
தேவரீரோடுகூடவே
எப்பவும்
இருக்கின்றவளாய்
அடியேன் விளங்கு
தேவரீருக்கு [வேன்.

न ते दुःखं करिष्यामि निवसन्ती सह त्वया ॥

दुःखं
करिष्यामि न
संशयः न

எப்படிப்பட்ட சிரமம்
என்பதையும்
அடியேன் விளைவிக்க
மாட்டேன்.
{ தேவரீர் இதில் சந்தே
கமென்பதே திருவு
ளத்தில் கொள்ளலா
காது.

इच्छामि सरितः शैलान्पल्वलानि वनानि च । द्रष्टुं सर्वत्र निर्भीता त्वया नाथेन धीमता ॥

धीமதா	" புத்திமாளாயும்	सरितः	நதிகளையும்,
नाथेन	கணவராகவுட்குக்கும்	शैलान्	மலைகளையும்,
त्वया	தேவரீரோடு கூட	पल्वलानि	குட்டைகளையும்,
निर्भीता	மனக்குறை ஏதுவு மில்லாதவளாகி	वनानि च	உட்பயணங்களையும்
सर्वत्र	அங்கங்குள்ள	द्रष्टुं	பார்க்க
		इच्छामि	அடிமேல் ஆசைப் படுகிறேன்.

हंसकारण्डवाकीर्णाः पद्मिनीस्साधुपुष्पिताः । इच्छेयं सुखिनी द्रष्टुं त्वया वीरेण सद्गता ॥

वीरेण	" கணவராகிய	साधुपुष्पिताः	{ அழகாய் மலர்ந்து புஷ்பித்து விளங்கு வதுமனை
त्वया	தேவரீருடன்	पद्मिनीः	தாமரை ஒடைகளை
सद्गता	கடலேறுகிறப்பணராய்	द्रष्टुं	பார்க்க
सुखिनी	மனதில் குறைபெயல் படுத்த மில்லாதவளாய்	इच्छेयम्	அடிமேல் வேண்டு கின்றேன்.
हंसकारण्डवाकीर्णाः	{ வயம்மைகளும், நீர்ப்ப றவைகளும் சிரம்பி உள்ளதும்,		

अभिषेकं करिष्यामि तासु नित्यं यतवता । सह त्वया विशालाक्ष रंस्ये परमनन्दिनी ॥

विशालाक्ष	" தரிசோக பாகித்தி பெற்ற கஞ்சானமுடை தேவரீரோடு [யவரோ] இடைவிடாத	परमनन्दिनी	{ ஸர்வப்பிரகாரத்தால் மன்கதிருப்திகொண்ட பவளராய்
त्वया	இருக்கின்றவளாய்	तासु	அவைகளில்
नित्यं	எந்த ஒரு தர்மமும் டனாததால்மோசூ ம் சித்தமாய் கிடைக் குமோ அபிதான்மை	अभिषेकं	ஸ்தானத்தை
सह	மட்டும் அனுஷ்டி கின்றவளாய்	करिष्यामि	அடிமேல் செய்வேன்.
यतवता		रंस्ये	உற்சாகமாய் காலம் கழிப்பேன்.

एवं वर्षसहस्राणां शतं वाऽहं त्वया सह । व्यतिक्रमं न वेत्स्यामि स्वर्गोऽपि न हि मे मतः॥

एवं	" இவ்வண்ணம்	वेत्स्यामि न	{ மொழி அப்போதில்கி மேமேன சினைக்கயா ட்டேன் ; கூடினம் பொல் சினைப்பேன்.
त्वया	தேவரீரோடு	सर्गः अपि	ஸ்கர்க்கமும்
सह	கூடஇருக்கும்	मे	எனக்கு
अहं	அடிமேல்	मतः न	மேம்பட்டதன்று.
शतं	அனேக	हि	இது திண்ணம்.
वर्षसहस्राणां वा	ஆயிரம் வருஷங்களாக கினும்,		
व्यतिक्रमं	காலங்கழிப்பதை		

स्वर्गेऽपि च विना वासो भविता यदि राघव । त्वया मम नरव्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

नरव्याघ्र	" புருஷோத்தம !	वासः	வாஸம்
राघव	ஸ்ரீராகவ !	भविता यदि	வாய்க்கிறதென்றாலும்
स्वर्गे अपि च	ஸ்வர்க்கத்திலுங்கூட	सं अपि	அதையும்
त्वया विना	தேவரீரைப்பிரிந்து,	अहं	அடியேன்
मम	எனக்கு	रोचये न	விரும்பேன்.

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्युतम् ।

वनेऽपि वरस्यामि यथा पितुर्गृहे तवैव पादाबुपसृष्ट सर्वदा

॥ २१ ॥

मृगायुतं	" மிருகங்களடர்ந்ததும்	तव	தேவரீரது
वानरवारणैः	ஞான்குகள், யானைகள் இவைகளால்	पादौ एव	திருவடித்தாமரை களையே
युतं	கிறைந்துள்ளதும்,	उपसृष्ट	தஞ்சமெனக்கொண்டு
सुदुर्गमं	புகுதற்கரியதுமான	पितुः	திருதாதையின்
वनं	காட்டிற்கு	गृहे	திருமாளிகையில்
अहं	கான்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
गमिष्यामि	வருவேன்.	वस्यामि	மகிழ்வந்து அடியேன் காலக்கழிப்பேன்.
वने अपि	காட்டிலும்		
सर्वदा	எக்காலத்திலும்		

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तां मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयाऽतो गुस्ता भविष्यति ॥ २२ ॥

अनुरक्तचेतसं	" பத்திமை தலைக் கொண்டு	नयस्व	கூட அழைத்துப் போக அருள்க.
अनन्यभावां	வேறெதையும் தியானி யாதவரும்,	याचनां	பிரார்த்தனைவை
त्वया	தேவரீரை	साधु	தருமவிதிப்படி
वियुक्तां	விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற தென்றால்	कुरुष्व	கிறைவேற்றி அருள்க.
मरणाय	மரணமடைப	अतः	அதனால்
निश्चितां	நிச்சயித்திருக்கிறவருளு	ते	தேவரீருக்கு
मां	அடியேனை [மாமிய	मया	அடியாளால்
		गुस्ता	கஷ்டமென்பது
		भविष्यति न	உண்டாகாது."

तथा ब्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निर्नीषति ।

उवाच चैनां बहु संनिवर्तने वने निवासस्य च दुःखितां प्रति

॥ २३ ॥

धर्मवत्सलः च	தருமவத்ஸலரும்,	निनीपति स न	{ கட அழைத்துக்கொண்டுபோக திருவுளம் பற்றாமலிருந்தார்.
नृवरः च	புருவேளாத்தமருமாசிய ஆவர்,	वने	
दुःखिता	துன்பமடைத்தவளாய்	निवासस्य	காட்டில்
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	संनिवर्तने प्रति	வலிப்பதின்
धुवाणां च	விண்ணப்பம் செய்த குளியவளுமான்	बहु च	எண்ணத்தை மாற்றும் விஷயத்தில்
एनां	இந்த	उवाच	பலவிதத்திலும்
सीतां	சீதாப்பிரசாட்டியை		திருவுளத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தருளினார்
अपि	எப்படி வானும்		

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3568.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1213

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 28 ॥

वनवासदुःखकथनम्—வனவாஸத்தின் கஷ்டத்தைச் சொல்வது.

स एवं ध्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥

धर्मज्ञः	தர்மஞ்ஞரும்,	वने	தனத்தில்
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய	दुःखानि	கஷ்டங்களை
सः	ஆவர் [மர்ய]	चिन्तयन्	சிந்தையில் கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	नेतुं	கட அழைத்துப் போக
ध्रुवतीं	விண்ணப்பம்செய்த குளிய	बुद्धिं कुरुते न	எண்ணம்கொண்டா
सीतां	வீதாபிரசாட்டியை		வில்லை.

सान्त्वयित्वा ततस्तां तु वाण्यदूषितलोचनाम् । निर्वर्तनार्थे धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவர்	निर्वर्तनार्थे तु	இக்கே இருக்கும்படி
ततः	அப்பொழுது		செய்யமுத்தேசமாயே
वाण्यदूषित-)	கண்ணீர் விதைந்த	एतत्	பின்வரும்
लोचनां)	கண்களுற்றவளாகிய	वाक्यं	திருவாக்கை
तां	ஆவளை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
सान्त्वयित्वा	சான்தானப்படுத்தி,		னார்.

सीते महाकुलीनाऽसि धर्मे च निरता सदा । इहाचर स्वधर्मं त्वं मम कृत्वा मनस्सुखम् ॥

सीते	“வீடுத	मनःसुखं	மனத்திற்கு இஷ்டமா
महाकुलीना	உயர்ந்த குலத்தில்		யிருக்கிறதை
ऽसि	சி [ஆவதரித்த	सदा	எக்காலத்திலும்
धर्मे	தர்மவிஷயத்தில்	कृत्वा	சீரமேற்கொண்டு ஆ
निरता	சீரத்தைபுடையவளா		ணங்கூத்துக்கொண்டு
असि	இருக்கிறாய். [க	इह	இக்கிருந்தே
च	ஆண்படியால்	स्वधर्मं	உனது தர்மத்தை
मम	எனது	आचर	செய்யக்கடவை.

देवतानां पितॄणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्तानामतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ॥

देवतानां	"செய்வகளுக்கும்	विधिपूर्वकं	நாஸ்திரக்களில் செய்
पितॄणां च	பிதருக்களுக்கும்		ல்லியிருக்கிறவண்ணம்
प्राप्तानां	நாடிவந்திருக்கிற	प्रतिपूजनं	ஆராதனம்
अतिथीनां च	அதிதிகளுக்கும்	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டி.
नित्यशः	எக்காலத்திலும்		யது.

कार्यस्त्रिभिषेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्माद्दुःखतरं वनम् ॥

नित्यशः एव	"நாடோடும்	चरता	இருப்பாஸ்தொருவ
सिः च	முன் றுதரம்		னானே
काले काले च	அந்தராத உசிடகாலக்	कार्यः	செய்யப்படவேண்டும்.
	களில்	तस्मात्	ஆகையால்
अभिषेकः	ஸ்தானம்	वनं	காடு
नियमेन	நியமத்துடன்	दुःखतरम्	நிக றுக்ககரமானது.

उपहारश्च कर्तव्यः कुसुमैः स्वयमाहृतैः । आर्षेण विधिना वेषां वाले दुःखमतो वनम् ॥

वारे	"கவட்ட மறியாத ஸ்தீரீ	विधिना	முறைப்படி.
स्वये	நானே [ரத்தினமே!	उपहारः	பூணை
आहृतैः	எடுத்துவந்த	कर्तव्यः	செய்யப்பட வேண்
कुसुमैः च	பூப்பங்களாலேயே		டி.யது.
वेषां	வேதினையில்	अतः	ஆகையால்
आर्षेण	நிஷிகளால் சொல்லப்	वनं	காடு
	பட்ட	दुःखम्	துக்ககரமானது.

यथालब्धेन कर्तव्यः सन्तोषस्तेन मैथिलि । यथाहारैर्वनचरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥१७॥

मैथिलि	"மிதிலிராஜன் திரு	तेन	அதைக்கொண்டு
	மகனே!	नित्यं	எக்காலத்திலும்
वनचरैः	வனவாஸிகளால்	सन्तोषः	பொழுது திருப்தி
यथाहारैः	ஆஹார ஓடுக்கமுடைய	कर्तव्यः	அடைவப்படவேண்
	வஸர்களால்	अतः	ஆகையால் [டி.யது.
यथालब्धेन	தற்செய்வாய் கிடைக்	वनं	காடு
	கிறதெ தவோ	दुःखम्	துக்ககரமானது.

अतीव वातास्तिमिरं बुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्त्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥

अस	"இவ்விடத்தில்	अस	இவ்விடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	भयानि च	ஆபத்துகளும்
वाताः	பெருங்காற்றும்	महान्ति	பல;
तिमिरं	இருட்டும்,	अतः	ஆகையால்
बुभुक्षा च	பசியும்	वनं	காடு
अतीव	அதிகமாக இருக்கும்.	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

சரீரீஸூபாथ बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥१९॥

சரீரீஸூபா:	“அதி வாய்க்ஷயம் பர வாய்க்ஷயம் தீர்த்தமே!	பூமிவீ வ சரந்தி	தரைவிலைக்கும் திரியும்.
बहुरूपा:	பருத்த உடையுடைய	ततः	ஆகையால்
बहवः	பல [வகையான	वनं	காடு
सरीरूपाः च	மகிழ்பவரம்புகளும்,	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.
दर्पात्	கொருக்கொருவல்		

नदीनिलयनास्सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥

नदीनिलयनाः	“நதிகளின் ஓரங்களில் வாழும்பொழுதுகொ ண்டிருக்கின்றவை களும், நதிகளைப்போலவே வளைந்தோடும், தன் மைப்புற்றவைகளான	सर्पाः	சா கங்கள்,
नदीकुटिल- गामिनः		पन्थानं	வழியை
		आवृत्य	தடுத்திருக்கிட்டு,
		तिष्ठन्ति	படுத்திருக்கும்.
		ततः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखतरम्	துக்ககரமானது.

पतङ्गा वृथिकाः कीटा दंशाथ मशकैस्सह । बाधन्ते नित्यमवले सर्व दुःखमतो वनम् ॥२१॥

पतङ्गा:	கிளக்குப்பூச்சிகளும்,	बाधन्ते	பிடைசெய்யும்.
वृथिका:	தேள்களும்,	अवले	பெண்மணியே!
कीटा:	புழுக்களும்,	अतः	ஆகையால்
मशकैः सह	கொசுக்களோடு கூடிய	वनं	காடு
दंशाः च	காட்டு சக்களும்,	सर्वं	முற்றிலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	दुःखम्	துக்ககரமானது.

द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखायास्तेन दुःखतरं वनम् ॥

द्रुमाः	“வாய்க்ஷயமுடைய வாய்க்ஷயம் தீர்த்தமே!	व्याकुलशाखायाः	ஆசையும் கிளைகளின் தளையையுடைய வைகள்.
भामिनि		तेन	
वने	காட்டில்	वनं	காடு
कण्टकिनः	முள்ளுகளையுடைய	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.
द्रुमाः च	மரங்களும்,		
कुशकाशाः च पूव	தருப்பைகளும், காண ற்புற்களும்,		

कायकेशाश्च बहवो भयानि विविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव सदा वनम् ॥

कायकेशाः च	“காட்டில் வசித்தலை ன்னும் கிஷயத்தின் காலக்கழிப்பவர்களு ருவனுக்கு	भयानि च	ஆபத்துகளும்,
बहवः		विविधानि	பலவகைப்பட்டவை கள்.
अरण्यवासे		सदा	எப்பொழுதும்
वसतो		वनं	வனவாசமானது
दुःखमेव		दुःखं पूव	கந்தமானது.

क्रोधलोभो विमोक्तव्यो कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥

क्रोधलोभौ	" கோபம், ஆசைஇல் கிரண்டையும்	भेतव्ये च	பயம் கிண்கிண்கும் விஷயத்தினும்,
विमोक्तव्यौ	விட்டுவிடவேண்டும்.	भेतव्यं	பயமென்பது
तपसे	தவத்தில்	न	கடாது.
मतिः	மனமானது	अतः	ஆகையால்
कर्तव्या	சுடுபட்டிருக்கவேண் டும்.	एनं	காடு
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		दुःखम्	துக்ககரமானது.

तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषतरं वनम् ॥२५॥

इह	" இவ்விடத்தில்	वनं हि	வனவாஸமென்பதே
विमृशन्	கண்ணுக்க பரிசீலனை களைசெய்தவனாய்	क्षमं न	ஒய்வாது.
वनं	வனவாஸமானது	एत्	ஆகையால்
बहुदोषतरं	வெகு துன்பங்களை வி களைவிக்கத்தக்கதென நான்என்னு அறிவேன்.	वनं गत्वा	காட்டிற்கு செல்ல
पश्यामि	உண்க்கு	ते	உனது
तव		अक्षम्	ஆசை இத்தடம் ஒழியட்டும்."

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण तदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥ २६ ॥

सीता	சிதாபிராட்டியார்	एत् वचनं	அந்த திருவுணர்ப்பாக குக்கு
तदा	அப்பொழுது	चकार न	உடன்படவில்லை.
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	ततः	அதனால்
रामेण	ராமரால்	रामं	ராமரைப்பார்ந்து
वनं	காட்டிற்கு	सुदुःखिता	"அடியான் மகா கஷ்ட டதனாகிய இருக் கின்றேன்" என்ற
नेतुं	அழைத்துப் போக	इदं तु	இது ஒன்றைமட்டு யிப்பொழுது
मतिः	உத்தேசம்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினால்.
कृता न बभूव	கொள்ளப்படவில்லை.		
तदा	அப்பொழுது		
तस्य	அவரது		

इत्थार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௨௭ ||

पुनरपि वननयनप्रार्थना—காட்டிற்கண்கூத்துப் போக மறுபடியும் பிரார்த்திப்பது.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताशुमुखी मन्दपिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

सीता	சீதாபிராட்டியார்	इदं	இஃவரும்
रामस्य	ராமராமாது	वचनं	திருவாக்கை
एतत् वचनं	இந்த வியமனத்தை		[கேள்வனம்-பாசாதவ ண்ணமாய்மறுத்துப் போகினான் எனும் ஆயிப்பிராயத்தக்கி செய்தவண் ணமாய்
श्रुत्वा तु	சீர்க்காரோசனை செய்தும்		
दुःखिता	அதிக மனவேதனை புற்றவளாகி	मन्दं	
प्रसक्ताशु- मुखी	ஆரவாது பெருகிவரும் கண்ணிருதற திருமு கமண்டலமுடைபவ ளாய்,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.

ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान्मन्ये तव स्नेहपुरस्कृता ॥

वने	“வனத்திற்	तव	தேவரீரது
वस्तव्यतां प्रति	வாஸஞ்செய்வதைப் பற்றி	स्नेहपुरस्कृता	தண்ணளிக்குபாத்திர மாய் கிணக்குமடியார்
त्वया	தேவரீரால்	इति एव	இக்காரணத்தினு ளேயே
कीर्तिताः	அருளிச்செய்யப்	गुणान्	கன்மையே பயகின்ற வைகளாய்
दोषाः	தொஷங்கள் [பட்ட	मन्ये	மதிக்கின்றேன்.
ये	எனவகளை		
तान्	அவைகளை		

मृगास्सिंहा गजाश्चैव शार्ङ्गलाश्वरभास्तथा । पक्षिणस्समराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥

अदृष्टपूर्वरूपत्वात्सर्वे ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वाऽपसर्पेयुर्भये सर्वे हि विभ्यति ॥ ४ ॥

राघव	“ஸ்ரீ ராகவ!	ते	அவைகள்
मृगाः	மீன்களும்,	सर्वे च	எல்லாமும்
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	तव	தேவரீரது
गजाः च	பானைகளும்,	रूपं	திருமெனியை
शार्ङ्गलाः एव	புலிகளும்,	दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே
शरभाः तथा	சரபங்களும்,	अदृष्टपूर्वे- रूपवान्	[இதற்குமுன் பார்த்தி ராத ரூபமென்கிற காரணத்தினால்
पक्षिणः च	பறவைகளும்,		
समराः एव	பெரிய சவுரிமான் களும்,	अपसर्पेयुः	ஒடிவிடும்,
वनचारिणः	காட்டில் இருக்கும் ஆந்தைக்கள்,	भये	அச்சமுறத்தக்க விஷ யத்தில்
अन्ये ये	மேற்சொல்லப்படாத வைகள் எனவகளை	सर्वे विभ्यति	எல்லாமும் அச்சமுறக்கின்றன.

त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाज्ञया । त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	इह	இவ்விடத்தில்
त्वया सह	தேவரீரோடுகூட	त्वद्वियोगेन	தேவரீரை விட்டுப்பிரி ந்திருக்கிறதென்றால்
मया च	அடியாளானாலும்,	मे	எனது
गुरुजनाज्ञया	தாய்தந்தையர்களின் கியமனமையிருப்பதால்	जीवितं	உயிரை
	} கடவேயிருக்கப்பட வேண்டியதாயிருக்கி றது.	त्यक्तव्यम्	விட்டுவிடவேண்டிய தரகும்.

न हि मां स्वत्समीपस्थापि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रधर्षयितुमोजसा ॥

राघव	" ஸ்ரீராகவ !	ईश्वरः	அரசனாகிய
स्वत्समीपस्थां	தேவரீரது சன்னிதிரி	शक्रः अपि	இந்திரன் கூட
मां	அடியாளை [விருக்கும்	ओजसा हि	துணிவுகொண்டும்,
सुराणां	தேவர்களுக்கு	प्रधर्षयितुं	நீடைசெய்ய
		शक्नोति न	துணியான்.

पतिहीना तु या नारी सा न शक्याति जीवितम् । काममेवंविधं राम त्वया मम विदर्शितम् ॥

राम	" ஸ்ரீராம !	शक्याति न	உரியவளாகான் என்
या	எதிதனுமொரு	एवंविधं	இப்படியாய் [தும்,
नारी	குலமகள்	त्वया	தேவரீராலே
पतिहीना तु	} கணவனை விட்டுப்பிரிந் துவிட்டவனாய் ஆகி ன்றாலென்றால்,	मम	அடியாளுக்கு
सा		அவள் [திருக்க	कामं
जीवितुं	உயிருடன் பிரிந்த-	विदर्शितम्	உபதேசம் செய்யப் பட்டிருக்கிறதா.

अथवाऽपि महामाज्ञ ब्राह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥

महामाज्ञ	" எல்லாம் தெரிந்த வரே !	वने	காட்டில்
अथवा	அதுவும் தெரி	वस्तव्यं	வாழிக்கவேண்டும் என்ற
पुरा	முந்தியே	ब्राह्मणानां	பிராம்மணர்களுடைய
पितृगृहे	திருதாண்டவரின் திரு மாளிகையில்,	सत्यं	திருவாக்கு
मे	எனக்கு	मया	என்றால்
अपि	எப்படியும் ஏதோ ஒரு காலத்தில்	किल	நிச்சயமாய்
		श्रुतम्	கேட்கப்பட்டிருக் கிறது.

लक्षणिभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्वाऽहं वचनं गृहे । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥

महाबल	" மஹா சரமத்திய சாலியே !	श्रुत्वा	செனிக்கொண்ட
गृहे	திருமாளிகையில்	अहं	அடியான் [முதும்
लक्षणिभ्यः	சேர்திடதுகை முற்றி ஊமுணர்ந்த	नित्यमेव	அதுமுதல் எப்பொ- வனவாஸத்தில் ஆகா
द्विजातिभ्यः	பிராம்மணர்களுடைய	वस-)	வைத்தவனாயிருக்
चनं	திருவாக்கை	कृतोत्साहा)	கின்றேன்.

आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तत्राहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥

சா: "அது
 आदेशः: கி.திப்பயலாய் அனுப
 கிரககவேண்டியது
 किल: என் கிற காரணத்தி
 मया: என்னால் [அது
 प्राप्तव्यः: அனுபவிக்கப்பட
 வேண்டியது.
 मिय: பிராணகாதிரே !

सा: அந்த
 आहं: அடியான்
 तत्र: அந்த
 वनवासस्य: வனவாஸத்திற்கு
 त्वया सह: தேவிரோடுகூடவே
 यास्यामि: வருவேன்.
 अन्यथा न: மாறக்கத் திருவுளம்
 பற்றவராகாது.

कृतादेशा भविष्यामि गमिष्यामि सह त्वया । कालथायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥

कृतादेशा: "தீர்க்கதிருஷ்டியால்
 குறிச்சொல்லியதை
 முடித்தவனாக
 भविष्यामि: ஆகப்போகிறேன்.
 अर्थ: இந்த
 कालः च: காலமும்

समुत्पन्नः: கிட்டிகிட்டது.
 द्विजः: பிராமியர்கள்
 सत्यवाक्: தவறாமொழியனாக
 भवतु: விளங்கட்டும்.
 त्वया सह: தேவிரோடுகூடவே
 गमिष्यामि: அடியான் வருவேன்.

वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल । प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥

वनवासे: "வனவாஸத்தில்
 बहुधा: பற்பல
 दुःखानि हि: துக்கங்களுள் என
 जानामि: வெண்பதையும்
 वीर: அடியான் அறிவேன்.
 वीर: பிராணகாதிரே !

अकृतात्मभिः: பரமாத்மாவ உள்ள
 पुरुषैः: படியறியாத
 नियतं किल: மாணிடர்களால்
 प्राप्यन्ते: எப்பொழுதும் மனத்
 திருப்திகொள்ளா
 वण्णान्: வண்ணம்
 प्राप्यन्ते: அனுபவிக்கப்படுகின்
 றன.

कन्यया च पितुर्गोहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्यास्साधुवृत्ताया मम मातुरिहायतः ॥

प्रसादितश्च वै पूर्व त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥

प्रभो: "காதிரே!
 पितुः: திருநாலைதயின்
 गोहे: திருமாணிகையில்
 मम मातुः: எனது தாயாரின்
 आयतः: முன்னிலையில்
 कन्यया: கல்விவாணமரகாத
 கன்னிகையாயிருந்த
 मया च: வன்னிலையே
 पूर्व: முன்னொருநாலைத்தில்
 हह: இவ்வுலகில்.
 साधुवृत्ताया: துறவறம் பூண்ட
 भिक्षिण्या: பிச்சைக்காரி ஒருவ
 றிடமிருந்தது

वनवासः वै: வனவாஸமுண்டென
 श्रुतः च: சொல்லக் கேட்கப்பட்டி
 குக்கிறது.
 त्वया सह: தேவிரோடுகூடவே
 वनवासस्य: வனவாஸத்தின்
 गमनं: அனுபவமானது
 काङ्क्षितं: அடியனரால் எதிர்பார்
 हि: க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 द्वि: ஆகையால்
 बहुविधं: பலவாறாய்
 त्वं वै: தேவிரும்,
 प्रसादितः: திருவுளம் குளிர் அடி
 யானால் பிரார்த்திக்
 கப்படுகின்றீர்.

कृतक्षणाऽहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥१५॥

राघव	" श्रीराकவ!	शूरस्य	சூராகிய தேவர்
अहं	அடியான்,		ருக்கு
गमनं प्रति	காட்டுக்குப்போவதை ப்பற்றி	चर्या हि	கைம்கர்யம் செய்த வென்றுதான்
कृतक्षणा	{ உரிய காலத்தை ஆவ றுடன் எதிர்பார்த் திருந்தேன்.	मम रोचते	எனக்கு என்வ மனோதமாய் இருக்கிறது.
वनवासस्य	வனத்தில் வளர்ந்துக் கொண்டிருக்கும்	ते	தேவர்க்கு
		भद्रम्	{ என்னால் துன்பம் வி டையது நன்மையே விளையும்.

शुद्धात्मन् प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥

शुद्धात्मन्	" பரிசு தந்தமும் தீதியே!	अनुगच्छन्ती हि	பின்பற்றி போனவ
प्रेमभावान्	அன்பின திசயத்தால்	भवित्यामि	ஆகுவேன். [நாகவே
विकल्मषा	சிறிது அபராதம் செ ய்திராத அடியான்	भर्ता हि	கணவர்தான்
भर्तारं	கணவரை	मम दैवतम्	எனக்கு ஸ்தவம்.

प्रेत्यभावेऽपि कल्याणस्सद्गुणो मे सह त्वया ॥ १७ ॥

प्रेत्यभावे अपि	" பரமோகத்திலும்	त्वया सह	தேவர்களுடன்கூடவே
मे	அடியானுக்கு	सद्गुणः	வாழ்வு
		कल्याणः	எதிலும் சிறந்தது.

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रा रक्षन्ति वार्षक्ये न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥

पिता	" பெண்ணைப் பிதந்த ஒருவன்	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
यौवने		यौवने	பெண் வளதகையில்
भर्ता	{ ஒருவனுடைய அதிகா ரத்துக்கு உட்பாதி ருக்கும் தன்மையை	भर्ता	கணவர்
रक्षति	பெறமாட்டான்.	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
यौवक्ये	தகப்பனார்	वार्षक्ये	வார்த்திகதகையில்
पुत्राः	சிறுவர் பிள்ளைகள்	पुत्राः	புதல்வர்கள்
रक्षन्ति	தகவர்பிள்ளைகள் தகையில்	रक्षन्ति	காப்பாற்றுகின்றார் கள்.

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम् । इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते ।
अद्भिर्दत्ता स्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥ १९ ॥

महामते	" ० தாரகுணமுடை வரே!	सा च	அலங் தாலங்
इह लोके	இந்த உலகில்	पुण्या अपि	சுசீலையாபிருத்தால்
वितृभिः	தகப்பனாகியோர் களால்	प्रेत्यभावे	பரலோகத்திலும்
या	எந்த ஒரு பெண்	तस्य	அவனுக்கு
यस्य	எந்த ஒருவனுக்கு	स्त्री	இல்லாளென
स्वधर्मण	தன் குணசாரப்படி	अपते हि	{ வேதத்தில் பிரகித மய்க் கூறப்பட்டிரு க்கிறதென்பது
अद्भिः	தீர்க்கத்தகை வார்த்து		
दत्ता	தானம் செய்து கொடு க்கப்படுகின்றனவோ	यशस्विनां	புகழ்பெற்ற
		श्राद्धमानां	அந்தணர்களுடைய
		श्रुतिः	திருவாக்கு.

एवमस्मात्स्वकां नारीं सुवृत्तां हि पतिव्रताम् । नाभिरोचयसे नेतुं त्वं पां केनेह हेतुना ॥

एवं हि	மேற்கூறியவண்ணமி	मां	அடியாளே
स्वकां	தேவரீரது [சூப்பதால்	अस्मात्	இவ்விடத்திலிருந்து
नारीं	இல்லாளும்,	नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு
सुवृत्तां	அசஞ்சல பத்திமை கொண்டவளாய்,	केन	எந்த
पतिवतां	{ சந்தனம்வவுமாய் கண் வகையே சிந்தையில் தியாளித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளுமா கிய,	हेतुना	காரணத்தினால்
		इह	இப்பொழுது
		त्वं	தேவரீர்
		अभिरोचयसे न	திருவுளம் கொள்ளா திருக்கின்றீர்?

भक्तां पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुर्भसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम् ॥

काकुत्स्थ	" ० கருத்தா!	समानसुख- दुःखिनीं)	சகம், துக்கம் என்ப சிரண்டையும் ஒரே மாதிரியாய் பாராட் டுதன்மை படைத் தவனும்,
भक्तां	பத்திமை தலைக் கொண்டு		
पतिवतां	{ கணவரது திருத்தொ ண்டு செய்வதே கட னாயாய்க்கொண்ட வனும்,	दीनां	வேறுகதி இல்லாதவ ளுமாயிய
		मां	அடியாளே
सुखदुःखयोः	தேவரீரது சகம் துக் கம் இவ்விரண்டிலும்	नेतुं	கூட அழைத்துப் பொக
समां	{ மனமது எப்பவோ அகையே அண்பலிப் பவனும்,	अहंसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியருள்வீராக.

यदि मां दुःखितामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाऽहमास्थाय मृत्युकारणात् ॥

एवं	“ இவ்வாறு	ॐ	அடிபாள்
दुःखितां	துன்பமடைந்திருக்	मृत्युकारणात्	உயிரை மாய்த்துவிடு
मां	அடிபாளை [கும்		வதற்காய்
वनं	காட்டிற்கு	विषं	விஷத்திற்கோ
नेतुं	கூட அழைத்துப்	अग्निं	அக்கினிக்கோ,
च	இன்னும் [போக	जलं	நீலத்திற்கோ
इच्छसि न	{ தேவரீர் திருவுளம்	वा	இவையளவிலே விதேயும்
	{ உவந்தருளாதிருக்		மொன்றிற்கு
	{ கின்றீர்	आस्थाये	ஆளாதவிடுவேன்.”
यदि	என்கிறபடியத்தில்		

एवं बहुविधं तं सा याचते गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तां नेतुं विजनं वनम् ॥२३॥

सा	அடிகள்	महाबाहुः	மகாபாகு வாகுமவர்
एवं	இவ்விதமாய்	तां	அவளை
बहुविधं	பலவாறாய்	विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற
तं	அவரிடம்	वनं	காட்டுக்கு
गमनं प्रति	காட்டிற்கு கூடப்போ	नेतुं	அழைத்துப்போக
	வதைப்பற்றி	अनुमेने न	சம்மதியாதிருந்தவர்.
याचते	வேண்டிக்கொண்ட		
	எனள்.		

एवमुक्त्वा तु सा चिन्तां मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुष्णैरभुभिर्नयनच्युतैः ॥

सा	அந்த	उष्णैः	உஷ்ணமான
मैथिली	மிதிலைராஜனின்	अभुभिः	கண்ணீர்களால்
	திருமகள்	गां	பூழிலை
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	स्नापयन्ती इव	நனைந்துவிடுபவள்
उक्त्वा तु	கிண்ணப்பம்செய்தரு		போலாகி
	ளிகிட்டு,	चिन्तां	மிக்கமனவருத்தத்தை
नयनच्युतैः	கண்களிலிருந்து பெ	समुपागता	அடைந்தனள்.
	ருகிவருகின்ற		

चिन्तयन्ती तथा तां तु निवर्तयितुमात्मवान् । क्रोधाविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बहुसान्त्वयत् ॥

आत्मवान्	மனோதைர்யம் கொ	तु	மனோபிப்பிராயத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ண்ட	निवर्तयितुं	மாற்ற
तथा	அவ்வாறு	तां	அவளை
चिन्तयन्ती	துன்பமடைந்தவ	बहु	பற்பலவிதமாக
	ளாய்	तु	இப்பொழுது
क्रोधाविष्टां	கிணங்கொண்டிருக்	असान्त्वयत्	தேற்றரவுசெய்தருளி
वैदेहीं	வைதேகியாரின் [கும்		ளுள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकौनविंशः सर्गः ॥

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது எண்க்கம் || 30 ||

वनानुगमनाभ्यनुज्ञा—காட்டிற்கு வரச் சம்மதிப்பது.

सान्त्वयमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा । वनवासनिमित्ताय भर्तारपिदमब्रवीत् ॥

वनकात्मजा	ஐனகராஜபுத்திரியானை	तु	இருந்தபோதிலும்,
मैथिली	மைதிலி,	वनवासनिमित्ताय	வனவாஸத்தின்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		பொருட்டு
सान्त्वयमाना	நல்வார்த்தை சொல்லப்பட்டவளாக	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னான்.

सा तद्युत्तमसंविज्ञा सीता विपुलवक्षसम् । प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम् ॥ 2 ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீ ராகவரைப்
सीता	சீதை		பார்த்தது,
उत्तमसंविज्ञा	ஆத்தியந்தம் கடுகடுகில்	प्रणयान् च	அன்போடைய பழக
	கியவளாய்,		கத்தினாலும்,
विपुलवक्षसं	விகால மார்புள்ள	अभिमानी च	கணவரென்கிற சொந்தத்தாலும்,
	நூரான		காரணக்களைச் சொல்லி மறுக்க இடங்கொடாமல் செய்தான்.
तं	அந்த	परिचिक्षेप	

किं त्वाऽमन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः । राम नामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषवियम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	प्राप्य	கிடைத்ததை அந்நீது,
वैदेहः	விதேகவம்சத்தில்	नामातरं	மருமகரான
	பிறந்தவரான	त्वा	தேவரின
मिथिलाधिपः	மிதிலையில் மன்ன	पुरुषवियम्	ஆண்மேகம் பூண்ட
मे	எனது [ரான	स्त्रियं	பெண்பிள்ளையாக
पिता	தந்தையார்	अमन्यत किम्	கிடைத்தாரா என்ன?

अनृतं वत लोकाऽप्यमज्ञानाद्यद्दि वक्ष्यति । तेजो नास्ति परं रामे तपनीव दिवाकरे ॥४॥

रामे	“ஸ்ரீராமரிடத்தில்	लोकः	உலகத்துணை
तपति	ஐவளிக்கும்	अनृतं	பொய்யை
दिवाकरे इव	சூரியனிடத்தில்போல	वक्ष्यति	சொல்லும
परं	மிகுந்த	यद्	என்பது;
तेजः	தேஜஸ்ஸை”	अज्ञानाद् दि	கொண்டுமென்று செய்
नास्ति	இல்லையென்று,		யாமலிருப்பதான
अयं	யூத	वत	சஷ்டம்! ன்றோ.

किं हि कृत्वा विषण्णस्त्वं कुतो वा भयमस्ति ते । यत्परित्यक्तुकामस्त्वं मामनन्यपरायणाम् ॥

त्वं	"தேவரீர்,	त्वं	தேவரீர்
अनन्यपरायणां	வேறு தஞ்சயின்றி நம்பியிருக்கின்ற	विषण्णः	துன்புறுகின்றீர்?
मां हि	அடியாளையே	ते	தேவரீருக்கு
किं	ஏன்	भयं	கந்தடம் சம்பவிக்கு மென பயப்படுதல்
परित्यक्तुकामः	விட்டுப்போக திருவு ளம் பற்றுகின்றீர்?	कुतः	எதனான்
यत्	எதை	अस्ति	உண்டாசிருக்கிறது?
कृत्वा	திருவுளத்தில் கிளைத்து,	वा	அடியான் அதிய நீரும்புகின்றேன்.

युप्तसेनसुतं वीर सत्यवन्तमनुव्रताम् । सावित्रीविव मां विद्धि त्वमात्मवशवर्तिनीम् ॥६॥

वीर	"பிரணாந்தரே!	सावित्री इव	சாவித்திரியைபோல் நவளாய்
युप्तसेनसुतं	த்யுப்தசேனன் குபர ரணுகிய	आत्मवशवर्तिनीं	தேவரீருக்கு பாதந்தி கரவாயிருப்பவளாய்
सत्यवन्तं	ஸத்தியவந்தனை	मां	அடியாளே
अनुव्रतां	தஞ்சமென கருதியவ ளாகிய	त्वं	தேவரீர்
		विद्धि	திருவுளத்தில்நினைக்க.

न त्वहं मनसाऽप्यन्यं द्रष्टास्मि त्वदतेऽनघ । त्वया राघव गच्छेयं यथाऽन्या कुलपांसनी ॥

अनघ	"பரபாறுதராகிய	अन्या तु	யாரோ ஒரு ணாதா ரண ஸ்திரீ
राघव	ஸ்ரீ ராகவ!	यथा	போல்
अहं	அடியான்	मनसा अपि	மனந்தானும்
त्वदते	தேவரீரைத்தவிர	द्रष्टास्मि न	நினைத்தவன் இல்லை.
अनं	வேறெதையும்	त्वया	தேவரீருடன்
कुलपांसनी	குலத்தைக் கலக்கமு றச் செய்த	गच्छेयम्	அடியான் வருவேன்.

स्वयं तु भार्या कौमारीं चिरमभ्युपितां सतीम् । कैलूप इव मां राम परेभ्यो दातुमिच्छसि ॥

राम	"மேற ஸ்ரீராம!	सती	துறவிக்கடுத்த சகத் தை விரும்பாத
कैलूपः इव	நம்பினவரை போசம் செய்கிறவர் போல்	भार्या	சரஸ்திர திற்குரிய மனைவியுமான
स्वयं	தேவரீரே,	मां तु	அடியாளையே
कौमारीं	{ ஏக பத்தினி வீரதம் பூண்டவனுக்கு மனை வியும்,	परेभ्यः	சக்ரும்கள தீனத்தில்
चिरं	வெகுநாளாக	दातुं	கொளிட
अभ्युपितां	உடனுறைபவளுக்கும்,	इच्छसि	விரைக்கிறீர்.

यस्य पथ्यं च रामात्थ यस्य चार्थेऽवश्यसे । त्वं तस्य भव वश्यश्च विधेयश्च सदाऽनघ ॥

अनघ	"தொண்டி நலிதராகிய	तस्य	அவருடைய
राम	ஸ்ரீராம!	वश्यः च	மனக்கொண்டு நடக்கின்றவராகவும்,
यस्य	எவருக்கு [நினை	विवेयः च	இட்ட வேலையை பக்தி தலைக்கொண்டு செய்கின்றவராகவும்,
पथ्यं	நலிதமர்ணகாரிய-		
आत्थ च	தேவரீர் இப்பொழுத நுனிச்செய்கின்றீரோ;	सदा	எக்காலத்திலும்
यस्य	எவருடைய	त्व	தேவரீர்
अर्थे	நியமனத்தில்	भव	விளங்குகிறீர்.
अवश्यसे च	எடுபட்டவராய் விளங்குகின்றீரோ;		

स मामनादाय वनं न त्वं प्रस्थातुमर्हसि । तपो वा यदि वाऽरण्यं स्वर्गो वा स्यात्सह त्वया ॥

यदि	"என்றாலும்,	त्वया	தேவரீருடன்
सः	அந்த	सह	கூடவே
त्वं	தேவரீர்	मां	அடியாளனை
अरण्यं वा	காடுகொளுகட்டும்,	अनादाय	அழைத்துக்கொண்டு போகாமல்,
तपः	தபோமோகந்தானு கட்டும்,	वनं	காட்டிற்கு
स्वर्गः वा	சுவர்க்கந்தானு கட்டும்,	प्रस्थातुं	ஏழுந்தருள
स्यात् वा	எற்படுகிறது எனவா பிரகந்தாலும்,	अर्हसि न	திருவுளம்பற்றக் கூடாது.

न च मे भविता तत्र कश्चित्पथि परिश्रमः । पृष्टस्तव गच्छन्त्या विदारशयनेष्विह ॥११॥

पथि	"தருமநெறியில்	तव	தேவரீரது
गच्छन्त्याः	இருக்கின்றவனாய்	पृष्टः	திருவடி ஏழுப்பற்றி
तस्य	அங்கிடத்தில்	मे	இருக்கும்
इह	இப்பொழுது		
विदारशयनेषु	{ வினாயாட்டாய் பொழுதுபோக்குவதிலும் நிலைத்த இடங்களில் படித்துத் தூங்குகின்றதிலும்,	कश्चित् च	அடியாளனும்
		परिश्रमः	மனக்குறை பெண்பது உண்டாகாது.
		भविता न	

कुशकाशशरेपीका ये च कण्टकिनो द्रुमाः । तूल्याजिनसमस्पर्शा मार्गे मम सह त्वया ॥

मार्गे	"வழியில்	त्वया सह	தேவரீரோடுகூடயிருக்கும்
कुशकाशशरेपीकाः	{ தருப்பைகளும், வழல் கரும், சம்புகளும், கரணல்களும்,	मम	அடியாளருக்கு
कण्टकिनः	முள்ளுள்ள	तूल्याजिन- } समस्पर्शाः }	பஞ்சாலும், மான்தொலாலும் போல் இத்திரிய அணுபவங்களை நிபந்திக்கும்.
द्रुमाः च	மரங்களும்,		
ये	எவைகளோர் அவைகள்		

महावातसमुद्धूतं यन्मामपकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्थ्यमिव चन्दनम् ॥ १३ ॥

रमण	"ப்ராணநாதரோ !	यत्	எதுவோ,
मां	என்மீது	तत्	அதை
महावातसमुद्धूतं	பெருங்காற்றுல் கிளம்பிய	परार्थ्यं	சிறந்த
रजः	புழுதி	चन्दनं इव	சந்தனமென
अपकरिष्यति	படிசிறது,	मन्ये	அடியாள் சிந்தையில் கொள்வேன்.

शाद्वलेषु यथा शिष्ये वनान्ते वनगोचर । कुथास्तरणतल्पेषु किं स्यात्सुखतरं ततः ॥ १४ ॥

वनगोचर	{ "வனத்தை திருமாளி கையாய்கொண்டு ட்டவரே !	ततः	அதைக்காட்டிலும்
वनान्ते	வனமத்தியில்	सुखतरं	அதிகமான மனச்சுக் துவடி
शाद्वलेषु	இனம்புற்களுள்ள இடங்களில்	कुथास्तरण- तल्पेषु	} விசித்திரமான கம்பள த்தையும், குலும் பாசாயம்போட்ட மேலணிப்பையுமு டைய படுக்கைகளில்
यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக	स्यात् किम्	எப்படி உண்டாகும்?
शिष्ये	நான் படுத்திருப்பே ளே ;		

पत्रं मूलं फलं यच्चमल्पं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मोऽमृतरसोपमम् ॥

त्वं	"தேவரீர்	यदि	எப்போதைக்கெப் போது
यत् पत्रं	எந்த இலைவையோ,	दास्यसि	அளித்தருள்வீரோ,
मूलं वा	கிழக்கையோ,	तत्	அது
फलं वा	கனியையோ,	मे	அடியானுக்கு
स्वयं	தானாகவே	बहु	பெரிதாய்
अल्पं	சிரமமேயின்றி	अमृतरसोपमम्	அமிர்தரஸத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கும்.
आहृत्य	எடுத்துவந்து,		

न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वैश्वानरः । आर्तवान्युपभुञ्जाना पुण्याणि च फलानि च ॥

तत्र	"அவ்விடத்தில்	स्मरिष्यामि न	{ ஞாபகத்திற்கும் சித் தையில் இடங்கொ டேன்.
आर्तवानि	அந்தந்தக் காலங்களி லுண்டாகிற	मातुः न	தாயினுடையதற்கும் இடங்கொடேன்.
पुण्याणि च	புஷ்பங்களையும்,	पितुः न	{ திருதாதையினுடைய தற்கும் இடங்கொ டேன்.
फलानि च	பழங்களையும்,		
उपभुञ्जाना	சந்தோஷமாய் புகித் துக்கொண்டு,		
वैश्वानरः	திருமாளிகைவினது		

न च तत्र गतः किञ्चिद्द्रुपदसि विप्रियम् । मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥

दुर्भरा	* கந்தடிப்பட்டு ஆதரிக்கவேண்டியவளாய்	गतः	எழுந்தருளியிருக்கும் தேவரீர்
भविष्यामि न	அடிபாளன் ஆகமாட்டேன்.	मत्कृते	என் விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	विप्रियं	அநெனக்கர்வமென் பதை
शोकः च	மனக்கவலை என்பதே	किञ्चिद् च	என்னளவும்
न	வேண்டாம்	दष्टुं	காண
तत्र	அங்கிடத்தில்	अहंसि न	முடிபாறு.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन्परां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

राम	{ *யாவருடைய மனதை உம் கவிர்ப்புறச் செய்த பவரே!	निरयः	நாகம்.
त्वया सह	தேவரீருடனிருத்தல்	इति	என்கிறதாகிய
सः	அதுவே	परां	ஸர்வோத்தியுஷ்ட மறய்க்கொள்ளப்பட்ட
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கம்.	प्रीतिं	மனோரதத்தை
त्वया	தேவரீரை	जानन्	திருவுளத்தில் கொண்டு வராகி
विना	கிடப்பெரிந்திருப்பது	मया	அடிபாளனோடு
यः	எதுவே அதுதான்	सह	கூடவே
		गच्छ	எழுந்தருளக் கடலீர்.

अथ मामेवमन्ययां वनं नैव नयिष्यसि । विषमद्यैव पास्यामि मा गमं द्विपतां वशम् ॥१९॥

एवं	* இப்படி	अथ एव	இப்பொழுதே
अन्ययां	உள்ளமுருகி வேண்டிக்கொள்ளும்,	विषं	விஷத்தை
मां	அடிபாளனை	पास्यामि	அடிபாளன் குடித்துவிடப்போகின்றேன்.
वनं	காட்டிற்கு	द्विपतां	பகையாளிகளுக்கு
नयिष्यसि न	கொழுத்துக்கொண்டு போகின்றீரில்லை.	वशं एव	செழப்படிபுருத்தவென்
अथ	என்றால்,	मा गमम् }	அடிபாளன் [பகையே அடையமாட்டேன்.

पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितम् । उज्झितायास्त्वया नाथ तदैव मरणं वरम् ॥

नाथ	* பிராணவாதரே!	दुःखेन एव	மனோவேதனைவினா
त्वया अपि	தேவரீராலும்,	जीविते	உயிர் [வேயே
उज्झितायाः	தள்ளிவைக்கப் பட்டவளாகிய	अस्ति न	இராது.
मम	அடிபாளனுக்கு	हि	ஆதலால்
पश्चात्	அதற்கு மேல்	तदा	இப்பொழுதே
		मरणं	உயிரை விடுதல்
		वरं एव	மேம்பட்டதாகுமே.

इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥

इमं	"இந்த	एकं	ஒரு வருஷம் அதற்கு
शोकं	மனோநிவந்தனையை	त्रीणि च	மேல்
सहितुं	சகிக்க	दश वर्षाणि च	மூன்று வருஷங்கள்
मुहूर्तमपि	ஒரு கூணப்பொழு		அதற்குமேல்
उत्सहे न	அடியான் மனம் துணி		பத்து வருஷங்கள்
	வு பெருது.		என்றால்
हि	அப்படியிருக்க	कि पुनः	{ முடியாதென்பதைப்
दुःखिता	மனம் கொந்தவளரல்		பற்றிச் சொல்லவே
			ண்டுபோ ? "

इति सा शोकसन्तप्ता विलप्य करुणं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्ग्य सस्वरम् ॥

आयस्ता	அதிகமான வேதனை	शोकसन्तप्ता	{ மனவேதனையினால்
सा	அவள் [புற்ற		அதிக ஆபாசமடை
इति	மேற்கண்டவண்ண	पति	ந்தவளாகி
	மால்	भारिण्य	கணவனாக
करुणं	கருணை கிளைவிக்கும்	सस्वरं	கட்டி அனைத்துந்
	வண்ணமால்	सृशं	கொண்டு,
बहु	பலவாரால்	चुक्रोश	கவென்று கேளி
विलप्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி		உறக்க
	விட்டு,		அழுதனள்.

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिव्यैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं वाण्यं मुमोचाग्निमिवारणिः ॥

सा	அவள்	चिरसंनियतं	வெகுநாளமாக உள்ள
बहुभिः	அதிகவட்டமா புள்ள		டக்கிவைத்திருந்த
वाक्यैः	நியமனங்களால்	वाण्यं	கண்ணீரை
गजाङ्गना	வடதிக்குகஜமானது	भरणिः	அரணிக்கட்டை
दिव्यैः	நஞ்சபூசிய பாணங்க	अग्नि	அக்கினியை
	ளால்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்		வண்ணமே
	வண்ணமே,	मुमोच	கொரிந்தனள்.
विद्धा	புண்பட்ட மனத்தி		
	ணாளாகி,		

तस्याः स्फटिकसङ्काशं वारि सन्तापसम्भवम् । नेत्राभ्यां परिसुखाव पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥

तस्याः	அவளுடைய	स्फटिकसङ्काशं	பளிக்கினை ஒத்தது
नेत्राभ्यां	இரு திருக்கண்களி	वारी	நீர், [மாயிய
	லிருந்து	पङ्कजाभ्यां	தாமரைப் புஷ்பங்களி
			லிருந்து
सन्तापसंभवं	துக்கத்தால் வடிந்த	उदकं इव	நீர் துளிபோல
	தும்,	परिसुखाव	எங்கும் பெருகிற்று

तच्चैवामलचन्द्राम् मुखमायतलोचनम् । पर्यशुष्यत वाप्येण जलोद्भूतमिवाम्बुजम् ॥ २५ ॥

அமலசுந்தாம்	கனங்கமற்ற சுந்திரினை ஒத்ததும்,	जलोद्भूतं	திரிளின் துபறித்துவெ ளியில் போடப்பட்ட
आयतलोचनं च	அகன்ற இரு திருக்க ண்களை யுடையதுமா	अम्बुजं	தாமரைப்புஷ்பம்
तत्	அந்த [ன	इव	எவ்வண்ணமோ
मुखं एव	திருமுகமண்டலமும்	पर्यशुष्यत	வாய் ஒலியிழந்ததா யிற்று.
वाप्येण	கண்ணிரினால்		

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंभ्रामिष्व दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ॥

रामः	ராமர்	बाहुभ्यां	இரு திருக்கரங்களா லும்
तदा	இப்பொழுது	परिष्वज्य	ஆலிங்கனம் செய்த ருளி,
इव	அப்படியாய்	वचनं	பின்வரும் திருவா க்கை
दुःखितां	மனவேதனையால் வா ட்டமடைந்தவளாய்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
विसंभ्रा तां	மெய்மறந்து கிடக்கும் அவளை		
परिविश्वासयन्	மனம் தேர்ந்து மகிழ் வுகொள்ளும்படிச் செய்கின்றவராகி		

न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित्स्वयम्भोरिव सर्वतः ॥

देवि	“என் பிராண சுயகி!	स्वयमोः	ஸாஹாத் மஹாவீர னுக்கு
तव	உனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखेन	துன்பம் விளைவிக்க கின்றதென்றால்,	किञ्चित्	என்னளவும்
स्वर्गं अपि	சுவர்க்கத்தையும்	सर्वतः	எக்காவதிலும் எப்ப டிப்பட்டதாகவும்
अभिरोचये न	நான் நன்கு மதியேன்,	भयं हि	பயமென்பதே
मे	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.

तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणे ॥ २६ ॥

शुभानने	“அந்தரங்க பத்திமை ஸை நன்கு விளக்கக் காட்டுக திருமுகமண் டலமுடையவளை!	तव	உனது
रक्षणे	பாதுகாக்கும் விஷ யத்தில்	अभिप्रायं	உள்ளத்தின் கருத்தை
शक्तिमान् अपि	திருமையுற்றவனாய் இருக்கையரினும்	सर्वं	முற்றும்
		अविज्ञाय	கேட்டு அறிந்துகொள்
		अरण्ये	காட்டில் [னாது,
		वासं	வாஸம் செய்தலை
		रोचये न	நான் ஏற்றுக்கொள் னா திருந்தேன்.

यत्सृष्टाऽसि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या प्रीतिरात्मवता यथा ॥

மேயிலி	“ மீதினோமன் னாரின் கிருமகளை !	ஆஹ்வதா	எப்பவும் எதிதும் மனதை சிதறவிடாத
மயா சார்ப்	என்றோடுகூடவே	மயா	என்னும்
வனவாசாய	வனவாசும் செய்வதற் காக	பிரிதி:	மன்மதனின் மனையா ட்டியாகிய பிரிதிதேவி
சுஷா அசி	நீ படைக்கப்பட்டனை.	யதா	போன்றவனாகிய நீ
யத்	ஆகையால்	விஹாது	பிரிந்து இங்கு விடுவ உரியவனல்லள். [தற்கு
		சுவயா ந	

धर्मस्तु गजनासोरु सद्भिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽद्य यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ३० ॥

गजनासोरु	“ பாண்டித்துகிண்கக ளை ஒத்த துடைகளை யுடையாய் !	சநி:	பெரியோர்களால்
सुवर्चला	சூர்யபகவானின் மனை யாட்டியாகிய சுவாச லாதேவி,	யதா	இதுபோன்றதாகிய
सूर्यं तु	சூர்யபகவானின் பக் கலில் இருந்தவாகி றதும்,	धर्म:	வாண்பரஸ்வதாகிரம மானது
पुरा	பூர்வத்திய	आचरितः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட நான் [குக்கிறதும்.
		अहं	அதைவே
		तं च	இப்பொழுது
		अद्य	எற்றுக்கொள்ளு கிறேன்.
		अनुवर्ते	

न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तवयति मां पितुस्सत्योपबृंहितम् ॥३१॥

जनकनन्दिनि	“ ஜனகன்சீர்தனமே!	मां	என்னை
पितुः	திருதரணையின்	वने	காட்டுக்கு
वचनं	கியமனமானது	मयति	இப்பொழுது போகக்
सत्योप- बृंहितं	‘கியமனத்தை சிரம ற்கொண்டு செய்தி றேன்’ என்கிற வத் யவாக்குடன் வினக் குக்கின்றதாய்	तत्	ஆகலால் [செய்கிறதும்.
		अहं	நான்
		गच्छेयं न	போகாமலிருப்பேன் என்பது
		न खलु	இல்லவே இல்லை.

एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातुश्च वश्यता । आज्ञापहं व्यतिक्रम्य नाऽहं जीवितुमुत्सहे ॥

सुश्रोणि	“ ஸதா - ஸன்மாரீகத் தையே அனுஷ்டிப்ப வனே !	एषः तु	இதுதான்
पितुः	தகப்பனானுடையவும்,	धर्मः	தர்மவிரிதி.
मातुः च	தாயானுடையவும்,	अहं	நான்,
आज्ञां	கியமனத்துக்கு	अहं	{ தானை கர்வாங்கொ ண்டு தரமா அனுஷ்டான க்திற்கு விரோதமாய்
वश्यता	கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டியது.	व्यतिक्रम्य	மீறி நடந்து,
		जीवितुं	பிழைத்திருக்க
		नाऽहं न	பொறேன்.

अस्वाधीनं कथं देवं प्रकारैरभिराध्यते । स्वाधीनं समतिक्रम्य मातरं पितरं गुरुम् ॥३३॥

स्वाधीनं	* பிரத்யக்ஷமானாரிற்	दैवं	ஓர் தெய்வம்
मातरं	தாயையும், [கும்	प्रकारैः	பலவிதமாய்
पितरं	தகப்பனையும்,	कथं	என் (ஏந்தப்பவனைப்
गुरुं	குருவையும்,		பெற)
समतिक्रम्य	உபேகைசெய்து,	अभिराध्यते	ஒருவனும் பூகூலியை யப்படுகிறதா?
अस्वाधीनं	{ பிரத்யக்ஷத்தில் காணப்படாத மகதந்திரஞ்சின்ற		

यत्र तत्र त्रयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गे तेनैवमभिराध्यते ॥

यत्र तत्र त्रयो लोकाः	* மூன்று உலகங்களும்	अभ्यत	{ வேறொன்றும் (செருவாக்கிய பரிபாலனத்தைக்கூட வேறொன்றும்)
यत्र	எதில் நிலைகொண்டிருக்கிறதோ	असि न शुभापाङ्गे	இல்லை.
तत्र	அதாவதிலும்,	शुभापाङ्गे	அழகிய திருக்கண்களையுடைய
भुवि	பூலோகத்தில்	तेन	ஆகையால்தான்
तत्समं	அதே பயனை அளிக்கத்தக்கதாகிய	इदं अभिराध्यते	இது ஒருவனும் தீவ்ஊப்படப்படுகிறது.
पवित्रं	{ சகல பாப சிவர்த்தியாய் விளக்குகிறதும் புண்யத்தையுடைய விளைவிக்கிறதுமானது		

न सत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्तदक्षिणाः । तथा बलकरास्तानि यथा सेवा पितृहिता ॥

न सति	* சேத!	न	ஆகமாட்டாது.
पितुः	தகப்பனார் ஒருவருக்கு	दानमानौ	{ ஏதானமாய் தானம் செய்கல் மகாபாக்கியம் பெற்று விளக்குதல் இவ்விடம்தான் தானாகட்டும்.
सेवा	{ திருவுளத்தின்படி நடந்து திருந்தொண்டு செய்கல்,	आप्तदक्षिणाः	விபேதம் தகவலை கருடன் செய்த
हिता	நன்மைகளை விளைவிப்பது	यज्ञाः वा	யாகங்கள் தானாகட்டும்
यथा तथा	எவ்வளவோர் ஆவ்வளவு	बलकराः	{ தவ்வளவு பலனை அளிக்க வல்லமையுள்ளவையகராக
सत्यं च	{ எப்பெரழுதும் மற்ற படியாய் தர்மனாகப் பாளமுண்டைய தன்மையுள் உட	न	ஆகா.

स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुह्यन्यतुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥

स्वर्गः	" சுவர்க்கந்தரனுகட் டும்,	सुखानि वा	வேக இன்பங்கள் தர னுகட்டும்,
धनं	தனந்தரனுகட்டும்,	गुह्यन्यतुरोधेन च	{ பிதாவின் திருவுளத் தீன்படி நடப்பதொ ன்றையே சர்வவுமா ய்க்கொண்டு ஆணுங் டிப்பது ஒன்றினு வேயே
धान्यं	தானியத்தரனுகட்டும்,	किञ्चित् वा अपि	{ ஏதேனும் ஒன்றென் னானும் சரி, எல்லா மென்றானும் சரி
विद्याः	{ பாடல் தம்மாவை உள்ள படி ஆறியவேண்டிய வித்தைகள் தானுகட் டும்,	दुर्लभं न	பெற முடியாததென் பதில்லை.
पुत्राः	{ கற்புதல்வர்களைப் பெற்ற பரகதியக் கள் தானுகட்டும்,		

देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकांस्तथा नराः । मानुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥

मातापितृ- } परायणाः }	" தாய் தந்தையர்களின் சொற்படி நடப்பதில் மனைத முற்றிலும் செறுத்திய	देवगन्धर्व- } गोलोकाश्च }	தேவலோகம், கந்தர்வ லோகம், கோலோகம் இவைகளையும், தथा ब्रह्मलोकान् मानुवन्ति
महात्मानः	மகா த்மக்களாகிய		பரம்மலோகங்களையும் ஆண்டுகின்றனர்.
नराः	மனிதர்கள்,		

स मां पिता यथा शास्ति सत्यधर्मपथे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मस्सनातनः ॥

सः	" அந்த	स्थितः	அசஞ்சலப் பற்று டையவனாய்,
पिता	திருந்ததை	वर्तितुं	செய்ய
मां	என்னை	इच्छामि	நான் நிச்சயம் கொண் டிருக்கிறேன்.
यथा	எவ்வாறு	सः हि	அதுதான்
शास्ति	கட்டளை விடுகின்ற	सनातनः	தொல்லையான
तथा	அவ்வாறே [ஊரோ ;	धर्मः	தருமம்.
सत्यधर्मपथे	உண்மையாகிய தரும வழியில்		

मम सखा पतिस्सीते त्वां नेतुं दण्डकावनम् । वसिष्ठ्यापीति सा त्वं मामनुयातुं सुनिश्चिता ॥

सीते	" சேத!	त्वां	உன்னை
सा	ஸாக்ஷாத் மகாலக்ஷ்மி	नेतुं	கூட அழைத்துப்போ வதற்கும்,
खे	ஈ [யாகும்	मां	என்னை
दण्डकावनं	'தண்டகாவனத்தில்	अनुयातुं	ஈ பின்பற்றி வருவ தற்கும்
वसिष्ठ्यापीति	நான் வாஸுத் செய் வன்று [வேள்	मम	எனக்கு
इति	நிச்சயம் கொண்டவ ளாய்,	मतिः	மனத்திடமுண்டாகி விட்டது.
सुनिश्चिता			
सखा	மனைக்குள் நின்றவளா கிளை,		

सा हि सृष्टान्वयाङ्गि वनाय परिदक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥

भनवधाङ्गि	{ "திரிபயமான சாஸ்திரனை களை அழகாகக் கவனி வங்களை உடை யவனே!	हि	ஆனாய்வால்
परिदक्षणे	பிரமிக்கத்தக்க இரு கண்களை உடையாய்!	सा	அந்த நீ
भीरु	என் சரணமே!	मां	என்னை
वनाय	வனவாசைத்திற்காக	अनुगच्छस्व	பின்னொடர்ந்து வா,
सृष्टा	நீ படைக்கப்பட்டனை.	सहधर्मचरी	பக்கவிரிநுந்து தர்மம் களை செய்பவனாய்
		भव	இரு.

सर्वथा सहसं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुप्राप्ता कान्ते त्वमतिशोभनम् ॥

कान्ते	" காலகிரே!	सर्वथा	எக்காலத்திலும்
सीते	சீதே!	अतिशोभने	{ உத்தமமான சன்மார் க்கக்கைதப்போதிக்கி ன்றதுமாகிய
मम	எனக்கும்,	व्यवसायं	செய்கையை
स्वस्य	உனக்கும்,	अनुप्राप्ता	ஆனுபூத்தவளா யினே.
कुलस्य च	குலத்திற்கும்		
सहसं	பெருமை தருகிறதும்,		

आरभस्व शुभश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नैदानां त्वहते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥

शुभश्रोणि	" சன்மர்க்கத்தின் நிபுணத்தாம் பெற்று	इदानीं	இப்போது
सीते	சீதே! [விளக்கும்]	वनवासक्षमाः	வனவாசை செய்வதற் குச் சாதனைகளான
त्वहते	நீ இல்லாமல்	क्रियाः	வைதிககாரியங்களை, (காலதிகளை)
मम	எனக்கு	आरभस्व	ஆரம்பிப்பாயாக.
स्वर्गः अपि	விண்ணுக்கும்		
रोचते च	பெரிதாயிராது. (வெறுப்பாற்றுக்கும்)		

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चारुंसमानेभ्यः संवत्स्र च मा चिरम् ॥

आरांसमानेभ्यः	" யாசிக்கின்ற	भोजनं च	சுவாதனைசெத்து ஸர்வத்தையும்,
ब्राह्मणेभ्यः च	அந்தணர்களுக்கும்,	देहि	நீ தானம்செய்வாயாக.
भिक्षुकेभ्यः च	பிண்கை எடுப்பவர்க ளுக்கும்,	संवत्स्र	செக்கிரப்படுத்தி;
रत्नानि च	{ அருமையாய் செர்த் துவைத்திருந்த தூ வ்யங்களையும்,	मा चिरम्	காலதாமதம் வேண் டாம்.

भूषणानि महार्हाणि वरवस्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्याश्चाप्युपस्कराः॥
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम्॥

महार्हाणि	* वरिष्ठोपयुक्त	अपि	இருந்தபோதிலும்,
भूषणानि	அணிகல் [கணியும்,	मम	எனது
यानि च	எவைகளோடு அணை-	अन्यानि	அனாதரண
वरवस्त्राणि च	சிறந்த வஸ்திரம்	शयनीयानि	மடசக்கள் [கணியும்,
	கணியும்,	यानि च	எவைகளோடு அணைவக-
उपस्कराः	{ சேர்த்துவவைக்கப்பட்ட 14 ரூக்கிற ஜோடிப்பு கள், சாமான்கள்	यानानि	வர வஸைக்கணையும்,
ये	எவைகளோடு அணைவகள்	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுக்கும்,
केचित्	எவ்வளவே,	अनन्तरं	அப்பால் கூடவே
रमणीयाः च	சுந்தேரவுத்தைய விளை	स्वभृत्यवर्गस्य च	பணிகிடைக்கார சங்
क्रीडार्याः	விப்பவைகளாகவும்,	देहि	கத்திற்கும்,
	கரிடைக்காரக ஏற்பட்		“ நீ கொடுத்தவிடுவா டணைகளாக

अनुकूलन्तु सा भर्तुर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥ ४६ ॥

सा देवी	அந்த தேவியார்	ज्ञात्वा	உணர்ந்து,
आत्मनः	தனது	प्रमुदिता	மிக சுந்தேரவுமடைந்
गमनं	கூட வருதலை	क्षिप्रं एव	தகஷணமே [தவளாகி,
भर्तुः	கணவருடைய	दातुं	தானம் செய்ய
अनुकूलं तु	அனுக்கிரகமாகவே	उपचक्रमे	தொடக்கினுள்.

ततः महृष्टा प्रतिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवेश्य भापितम् ।

धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी ॥ ४७ ॥

मनस्विनी	அந்தக்கரணகத்தி யுடையவளென	भर्तुः	கணவரின்,
यशस्विनी	திரிணைகப் பிரசித்தி பெற்றவளாகிய	भापितं	திருவாக்கை
अङ्गना	ஸந்தீர தன்மரகுமவன்,	अवेश्य	டெரிதாய் பாராட்டி,
प्रतिपूर्णमानसा	மனோமம் கைகூடப் பெற்றமனத்தினளாகி	धर्मभृतां	தருமவாஸ்களுக்கூ
ततः	அதனுல்	धनानि	சொத்துக்களையும்,
महृष्टा	அத்யந்த மனத்திருப் திடுகரண்டவளாய்,	रत्नानि च	{ அருமையாய்த் சேர்த் துவைத்திருந்த திரவ் யக்களனைத்தையும்,
		दातुं	தானம் செய்ய
		प्रचक्रमे	ஆரம்பித்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3666

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1311

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चमोऽङ्कः वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்வீதம் சூதியில் சூசன் வவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அக்வமேத
யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது திணத்தில்
காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குதாலநாப்யா ஶ்ரீராமசந்நிதாவஶ்வமேதயநயாதே ட்ராவிராதி டிநேபு மீநே ஶ்ரீமட்ராமாயணே
 பஶ்டேடிடி அயோஶ்யகாஶ்டே ஶ்காநிஶசர்மாரஶ்ய ஶகபஶ்ரீஶசர்மார்பரீநந் (3667—4381

ஶ்ரீகா:) மீநம் | தஶிந் டிநே மீநா: ஶ்ரீகா: 715]

[ஆதிபீடில் குதான் வவன் இலர்காரால் ஶ்ரீராமணன்னிதயில் அர்வமேதயாகாராயிடு
 முப்பத்திரண்டு தினக்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஶ்ரீமத் ராமாயணத்தில்

ஆளுவது தினத்தில் அநியாத்தியாகாண்டத்தில் 31-வது ஶர்க்கம் முதல்

51-வது ஶர்க்கம் வரை (3667—4381) காணம் செய்யப்பட்டது.

அன்று காணம் செய்யப்பட்ட கலோகசங்கியை 715]

ஶ்காநிஶ: சர்ம:—முப்பத்தேராவது ஶர்க்கம் || 32 ||

லக்ஷ்ணானுமநாஶ்யநுஜா—வக்ஷமணரையும் கூடவர அணுமதி கோடுப்பது.

ஶவ் ஶுத்வா து சவ்ஶாட் லக்ஷ்ண: பூர்வமாத: | சாஶ்யபரீகூலமூர்வ: ஶோக் சோடுமஶகூவந் || 1 ||

பூர்வ	வர்க்களவே	ஶுத்வா	சேட்டதிர்த்துசெண்டு,
அமாத:	அவ்விடம் வந்திருந்த	சாஶ்யபரீகூலமூர்வ:	கண்ணிர் ததும்பிய
லக்ஷ்ண:	வக்ஷமணர்		முதத்தினராகி
ஶவ்	மேற்கண்டவிதமால்	ஶோக்	மனேனுவேதனைகைய
சவ்ஶாட் து	{ தீர்மானம்பெற்று விள ள்கும் தற்காலசமா சாரத்தை	சோடு	பொறுக்க
		அமாதநுவந்	திறகையற்றிருந்தனர்.

ச ஶ்ராதூர்வரீமீ காஶ் நிபீட்ய ரஶுநந்ந: | சீதாமூவாசாதிவஶா ராபவ் ச மஶாத்ரதம் ||

அதிவஶா:	மிவப்புதமுடையவரும்	சீதா	சீதாபிராட்டியாரின்
ரஶுநந்ந:	ரகுசுலதிலகருமாவிய		கண்ணிதியில்
ச:	அவர்	மஶாத்ரதம்	{ ஶுத்திகன் வவனுக்கும் அவனைச்சென்ற சகல பிராணிகளுக்கும் அ பயமளித்துக்காத்த குளுவகையே விசத் மால் முண்டவராகிய
அமாத:	நணவயனரின்*		
அரமீ	இருதிருவடிகளையும்		
காஶ்	செட்டியாக	ராபவ் ச	ஶ்ரீராமரிடத்தில்
நிபீட்ய	{ ஶாஷ்டாங்கமால் நம ஸ்கரித்து இருகாந் ஶாலும் பிடித்துக் கொண்டு.	வவாச	பின்வருமாறு விண்ண ப்பம்செய்தருளினார்.

[* அவ்வது தரம் செய்யும் சாணுகதிக்கிணங்கி பரணம் செய்ய வல்லவரின்
 அவ்வது ஶ்ரீமக மறநாவிஷ்ணுவின் என்றும் அர்க்கம் சொல்வார்கள் உண்டு.]

[† இரணல் தரம் செய்த சாணுகதிக்குப் பெருமான் இரங்கும்படி கடாகழித்
 தருளவேண்டுமென்ற உத்தேசமால் என்றபடி.]

यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ ३ ॥

वनं "காட்டி, நகரம்
 गन्तुं எழுந்தருள
 बुद्धिः தீர்மானம்
 कृता यदि ஏற்பட்டிருக்கின்ற, நகரம்
 अहं அடியேன் [யான்,
 धनुर्धरः வில்லுக்கையடிமாய்

मृगगजायुतं மான்களையும் யானை
 களையும் நிரம்பிய
 वनं காட்டில்
 त्वा अग्रे தேவரீருக்கு முந்தி
 अनुगमिष्यामि வழிகாட்டிக்கொண்டு
 செல்வேன்.

मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्मृगयुथैश्च सङ्घुष्टानि समन्ततः ॥ ४ ॥

पक्षिभिः "பறவைகளையும்,
 मृगयुथैः மிருகக்கூட்டங்களா
 समन्ततः ஆயும்,
 संघुष्टानि எக்குடார், தர ஆயும்
 बहूनि கோஷிக்கப்பெற்ற
 अरण्यानि மறை
 வனங்களில்

मया च அடியேன் ஒருவன
 சேரவே
 समेतः திருத்தொண்டு செய்
 யப்பெற்றவராய்
 विचरिष्यसि தேவரீர் காலக்கழிப்
 பிராக.

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥ ५ ॥

त्वया विना "தேவரீரின், நி
 अहं அடியேன்
 देवलोकाक्रमणं- } தேவலோகத்தில்
 अपि } வாழ்ந்ததையும்,
 वृणे न நன்கு மதியேன்.
 अमरत्वं वा இறப்பற்ற தேவதை
 யாபிடுப்பதையும்.

न அடியேன் வேண்
 டேன்.
 लोकानां மூவுலகக்கூறுக்கும்
 ऐश्वर्यं அரசனாய் ஆள்வதை
 யும்,
 कामये न அடியேன்
 விரும்பேன் *.

एवं ब्रुवाणः सौमित्रिर्वनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्निषिद्धः पुनरब्रवीत् ॥

वनवासाय காட்டில் வசிக்க
 निश्चितः உறுதியான கருத்து
 கொண்டுவிட்ட
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 माय
 ब्रुवाणः வேண்டிக்கொள்ளு
 கையில்

रामेण ஸ்ரீராமரால்
 बहुभिः பலவாறாக
 सान्त्वैः நல்ல வார்த்தைகளால்
 निषिद्धः மறுக்கப்பட்டவராகி
 पुनः அதனால் மீளவும்
 अब्रवीत् பின்வருமாறு விக்ஞா
 பனம் செய்தார்.

अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥ ७ ॥

पूर्व एव "இதற்கு முந்தியே
 भवता தேவரீரால்
 अहं அடியேன்
 अनुज्ञातः அனுமதி
 अस्मि பெற்றிருக்கிறேன்.
 यत् ஆணையால்
 पुनः அப்படியிருக்கையில்

इदानीं இப்பொழுது
 मे च அடியேனுக்கும்
 हदं தற்காலம் நியமிக்கிற
 निवारणं கூடாதெனல் [தரகிய
 कि एवं
 क्रियते விதித்தருளப்படுகி
 रतु P

यदर्थं प्रतिषेधो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयो हि मयानघ ॥८॥

गन्तुं	"கடவா	संशयः	{ என்ன பிழை செய் துணிட்டுடனோ என் ற மனக்கஞ்சலமுண் டாகிறது. ஆனபடியால் புண்டா தமாவே ! இதை இன்னதென அறிய அடியேன் பிரார்க் க்திகின்றேன்."
इच्छतः	பிரார்க்க்திக்கின்ற	हि	
मे	அடியேனுக்கு	अनघ	
प्रतिषेधः	வேண்டாமெனல்	एतत्	
यदर्थं	எதுவோ ஒரு காரண தகைதக்கொண்டு	विज्ञातुं	
क्रियते	தெரிசால் விதித்தரு ளப்படுகிறது	इच्छामि	
मम	அடியேனுக்கு		

ततोऽब्रवीन्महातेजा रामो लक्ष्मणमयतः । स्थितं प्राग्गामिनं वीरं याचमानं कृताञ्जलिम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானு கும்	प्राग्गामिनं	{ யாவருக்கும் முன் பிர மாண்பாகிவிட்டவ ராய் உள்ள முருகிப்பிரசர்த் திக்கின் தவரும், புண்டா தமாவும் வந்துமணகாரப் பார்த்து பின்வருமாறு திருவா ய்மாவர்த்தகுளினார்.
रामः	ராமர்	याचमानं	
ततः	அப்பொழுது	वीरं	
अयतः	தன்முன்பே	लक्ष्मणं	
कृताञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தம் பண் கொண்ட	अववीर	
स्थितं	காத்துகின்றதுகொண் டிருக்கிறவரும்,		

स्त्रियो धर्मरतो वीरः सततं सत्यथे स्थितः ।

मियः प्राणसप्तो वश्यो भ्राता चासि सखा च मे

॥ १० ॥

स्त्रियः	"மிகவும் அன்புடைய, தர்மசின்னையுடையவ ளக்காலத்திலும் [சூய் சன்மாரக்கத்தில் ஒழுக்குபவனுமிகுக் கும்	प्राणसप्तः	உயிருக்குயிரான தம்பியும், தோழனும், மனக்கொளுது கடக் கின் தவனும், அடங்கி நடக்கின்றவ னும், ி ஆகின்றனை.
धर्मरतः		भ्राता	
सततं		सखा च	
सत्यथे		मियः	
स्थितः		वश्यः च	
वीरः	புண்டா தமாவும், எனக்கு	असि	
मे			

मयाऽथ सह सौमित्रे स्वयि गच्छति तद्वनम् ।

को भरिष्यति कौसल्या सुमित्रां वा यशस्विनीम्

॥ ११ ॥

सौमित्रे	"எய்தொழில் ! என்னுடன் கட குப்பொழுது காட்டி நகு நீ என் துணிடுகையில், அக்காலத்தில்	कौसल्या	கோலையாரையும், மிகப் புகழுகடைய சுமித்திரையாரையும், எனன் பாதுகாத்துத் தேற் துவான் ?
मया सह		यशस्विनीं	
अथ		सुमित्रां वा	
वने		कः	
स्वयि		भरिष्यति	
गच्छति			
तत्			

अभिवर्षति कामैर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशपर्षस्तो महातेजा महीपतिः ॥१२॥

यः	" எவரொருவர்	अभिवर्षति	வருஷிப்பரோ,
कामैः	வேண்டியவைகள் எல்	सः	அந்த
	லாவற்றையுமளிப்ப	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வீயாகிய
पृथिवीं	உலகத்திற்கு [தால்	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	कामपाश-	இதர அபிலாஷையா
इव	எவ்வண்ணமோ	पर्षस्तः	கிற கயிற்றால் கவிழ்க்
	அவ்வண்ணமே		திருக்கிறார்.

सा हि राज्यपिदं प्राप्य नृपस्याश्वपतेः सुता । दुःखितानां सपत्नीनां न करिष्यति शोभनम् ॥

अश्वपतेः	" அக்ஷபதி	प्राप्य	பெற்று,
नृपस्य	மன்னவரின்	दुःखितानां	துன்பமடைந்திருக்
सुता	குமாரியாகிய		கும்
सा हि	அவளோடுவெனில்	सपत्नीनां	சக்களத்தினளுக்கு
इदं	இந்த	शोभनं	நன்னாயை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	करिष्यति न	செய்யாள்.

न स्वरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् ।
भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यवस्थितः

॥ १४ ॥

भरतः	" பரதன்	सुदुःखितां	மிக துக்கமடைந்திரு
राज्यं	ராஜ்யத்தை		க்கும்
आसाद्य	அடைந்து,	कौसल्यां	கோஸிலையாரையும்,
कैकेय्यां	கைகேயி அம்மனளுக்கு	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்
पर्यवस्थितः	வசப்பட்டு நடப்பவ	स्वरिष्यति न	கொஞ்சாலும் நினை
	னாய்,		யாள்.

तामार्यां स्वयमेवेह राजानुग्रहेण वा । सौमित्रे भर कौसल्यामुक्तमर्थयिमं चर ॥ १५ ॥

सौमित्रे	" சௌமித்ரே!	इह	இங்கிடத்திலேயே
आर्यां	{ போதறிப்புகழ்ந்து புகழ்செய்யப் பாத திரம்கிய	भर	இருந்து பரதகாத்துக்கொண் டிருக்கக்கடவை.
तां	அந்த	उक्तं	சொல்லிய
कौसल्यां	கோஸிலையார	इमं	இந்த
स्वयमेव	நீயே சுயமாயவது	भयं	காரியத்தை
राजानुग्रहेण वा	சக்கிரவர்த்தியின் அனுமதியினவது	चर	நீ செல்வாயாக.

एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । ध्वंज गुरुपूजायां धर्मश्चाप्यतुल्यो महान् ॥१६॥

एवं च	" இவ்வாறு செய்வா பாசில்	अपि च	அன்றியும்
मयि	என்னிடத்தில் வைத்	ध्वंज	நாய்த் தவறாத வே!
ते	உனது [திருக்கும்	गुरुपूजायां	நாய்த் தவறாதபாடுக்கு
भक्तिः	பக்தியானது,		சக்ரவர்த்தி செய்வதில்
सुदर्शिता	விதிகளையாக்கப்பட்ட தாக	अतुलः	ஒப்பற்ற
भविष्यति	ஆகும்.	महान्	மஹத்தரன்
		धर्मः	தர்மமும் சித்திக்கும்.

एवं कुरुष्व सौमित्रे मत्कुते रघुनन्दन । अस्माभिर्विप्रहीणाया मातुर्नो न भवेत्सुखम् ॥१७॥

रघुनन्दन	" ரகுநந்தன்குமே!	विप्रहीणायाः	விட்டுப்பிடுகிற
सौमित्रे	ஸக்திமனது!	नः	நம்மிருவர்களுடைய
मत्कुते	என்பொருட்டு		(ஆர்ஷம்)
एवं	இவ்வண்ணம்	मातुः	நாய்களுக்கு (ஆர்ஷம்)
कुरुष्व	நீ செய்யக்கூடாவ.	सुखं	சுகம்
अस्माभिः	நம்மை	भवेत् न	உண்டாகாது."

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः शृङ्गया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	वाक्यज्ञः	நியமங்களின் தட்பம்
तु	இவ்விஷயத்தில்,		களை யறிந்தவருமானவ
एवं	மேற்கு நியமண்ண மரம்	लक्ष्मणः	ஸக்திமணர்
शृङ्गया	{ விசுவலிங்க வேண்டிய தாயிருக்கிறதும், ஆ ப்தினைக்கிறதை எக்கக் காட்டுகிறது மரமே	वाक्यकोविद्	{ சொல்லிக்கொள்ளும் சொற்களின் தட்பம் களை யுள்ளபடியநிய மல்லவாகிய
गिरा	சொற்கொண்டு,	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட வரும்,	तदा	அதன்பேரில்
		प्रत्युवाच	பின்வரும் பதிகையரு ளிச்செய்தார்.

तत्रैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥

वीर	" புண்யத்தோடு!	कौसल्यां च	கொலையாரையும்,
भरतः	பாதல்	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்,
तत्र	தேவரீரது	पूजयिष्यति	ஆர்ஷிக்கையால் கவ னித்துவருவான்.
तेजसा	திருக்கவ்யாணமுணக் களின் பெருமையால்	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
प्रयतः	{ செடுதியாகுது நக்ட மாவதுவருவதற்கிட ங்கொடாமல் ஜாக்கி ரணையால் நடக்கின் றவரால்,	संशयः एव	சந்தேகமென்பதே
		न	வேண்டாம்.

यदि दुष्टो न रक्षेत भरतो राज्यमुत्तमम् । प्राप्य दुर्मनसा वीर गर्वेण च विशेषतः॥२०॥
 तमहं दुर्मतिं क्रूरं वधिष्यामि न संशयः । तत्पश्यानपि तान् सर्वास्त्रैर्व्यममपि किं कृतम्॥

वीर	" புண்பா த்மாவே!	अहं	அடியேன்,
भरतः	பரதன்,	दुर्मति	மதிகெட்டு
उत्तमं	உத்தமமான	क्रूरं	தூஷ்டனாகுகிட்ட
राज्यं	ராஜ்யத்தை	तं	அவனையும்
प्राप्य	பெற்று,	तत्पश्यान्	அவன்பக்கலினிருக்கும்
च	அதனால்		
विशेषतः	விசேஷமாய்	तान्	அவர்கள்
गर्वेण	தலைக்கொழுப்பால்	सर्वान् अपि	எல்லோரையும்
	{ தர்மம், அதர்மம் என்	वधिष्यामि	கொல்லுவேன்.
दुर्मनसा	{ திற லிகாரணைசக்தி இ		{ மூவுலகத்தவர்களும்
	{ முந் துகிட்டமையால்	वैलोक्यं अपि	{ ஒன் டுகூடியிருக்கிற
दुष्टः	தூஷ்டனாகி		தாயினும்
रक्षेत न	சரிவரய் நடக்கா திருக்கின்றான்	किं कृतं	என்ன பிரதி செய்யக் கூடும்?
वदि	என்கிறபகைத்தில்	न संशयः	இதற்கைபயமில்லை.

कौसल्या विभृयादार्या सहस्रमपि मद्दिधानम् । यस्याः सहस्रं ग्रामाणां संप्राप्तमुपजीवनम् ॥

यस्याः	" எவளிடமிருந்து,	आयां	(அந்த) உத்தமியாகிய
ग्रामाणां	கிராமங்களின்	कौसल्या	கொலையோர்
सहस्रं	அனுக ஆயிரம்	मद्दिधानम्	அடியேனைப்போன்றவர்
उपजीवनं	கால்கூடபார் ததவாக	सहस्रं अपि	ஆயிரம்பெர்களையும்
	{ தானமாய்க்கிடைத்து	विभृवात्	காப்பாற்றுவார்.
संप्राप्तं	{ அனுபவிக்கப்படுகிற		
	தேர்,		

तदात्मभरणे चैव मम मातुस्तथैव च । पर्याप्ता मद्दिधानां च भरणाय यशस्विनी ॥२३॥

यशस्विनी	" மிகப்புகழ்படைத்த	मम	எனது
	அவர்,	मातुः च	அன்னையானுடையவும்
तव	அப்படியிருத்தவால்	मद्दिधानां च	என்னைப்போன்றவர்
आत्मभरणे च	தன்னைப்போஷித்துக்		களுடையவும்
	கொள்வதிலும்,	भरणाय	ஸம்ரக்தனைக்கு
तथा एव	அதேதாடுகடவே	पर्याप्ता एव	சுலசமைபுடையவரே.

कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते ॥ २४ ॥

मां	" அடியேனை	विद्यते न	இல்லை.
अनुचरं	கைக்கரியானாக	अहं	அடியேன்
कुरुष्व	தேவரீர் நியமித்தருள்	कृतार्थः	கிருதார்த்தனாக
	வீராக.	भविष्यामि	ஆளுவேன்.
		तव	தேவரீரது
इह	இவ்விலையத்தில்	अर्थः च	காரியமும்
वैधर्म्यं	தருமனிருத்தவென்பது	प्रकल्पते	கண்ணகம் கைகூடும்.

धनुरादाय समुणं खनित्रपिडकाधरः । अग्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥ २५ ॥

समुणं	"காணெந்தப் பட்ட	पन्थानं	வழியை
धनुः	கில்லை	अनुदर्शयन्	காட்டுபவனுய்
आदाय	கைகரிலெடுத்துக்கொண்டும்,	ते	தேவர்களுக்கு
खनित्रपिडका- धरः	மணலெட்டியையும்கிறது கூடைகையடிமுடையவனுய்,	अग्रतः	முன்னே
		गमिष्यामि	அடியேன் நடந்து போவேன்.

आहरिष्यामि ते नित्यं मूल्यानि च फलानि च ।
वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥
भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ॥ २६ ॥

यानि	"எலைகள்,	ते	தேவர்களுக்கு
तपस्विनां	தபசிகளுக்கு	आहरिष्यामि	கொணர்ந்தகரிப்பேன்.
अन्यानि	அசர்தாசணமான	तु	ஆனபடியால்
वन्यानि	காட்டி ஆண்டாகிற	भवान्	தேவரீர்
स्वाहाराणि च	இனிய உணவுகளோடும்	वैदेह्या	வைதேகியாரோடு
मूल्यानि च	கிழக்குகளையும்,	सह	கூட
फलानि च	பழங்களையும்,	गिरिसानुषु	பர்வதங்களின் தாழ் வகைகளில்
नित्यं	தினந்தோறும்	रंस्यते	கவலையற்றிருக்கலாம்.

अहं सर्वं करिष्यामि जायतः स्वपतश्च ते । रामस्त्वनेन वाक्येन सुधीतः प्रत्युवाच तम् ॥
ब्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ते	"தேவரீர்	वाक्येन	கிண்ணப்பத்தினால்
जायतः	விழிக்கதிருக்கையிலும்	सुधीतः	திருவுள முவந்தவ ராகி
स्वपतः च	ஆயில்கொண்டிருக்க கைகளும்,	तं	அவரைப்பார்ந்து
अहं	அடியேன்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
सर्वं	வேண்டிய எல்லாவற்றையும்,"	सौमित्रे	"எக்ப்புமணு!
करिष्यामि	செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன்.	वज	சீயும் கூட வர்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुहृजन्	கண்பர்கள்
तु	இவ்விஷயத்தில்	सर्वं एव	எல்லாநிடத்திலும்,
अनेन	இப்படிப்பட்ட	आपृच्छस्व	விடைபெற்றுக்கொண்ட இவரக்கடவை.

ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महात्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषी रौद्रदर्शने ॥

अभेषे कवचे दिव्ये तूणी चाक्षयसायकौ ॥ २८ ॥

आदित्यविमलौ चोभौ स्वज्ञौ हेमपरिष्कृतौ । सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसन्ननि ॥

स त्वमायुधमादाय क्षिप्रमाव्रज लक्ष्मण ॥ २९ ॥

जनकस्य " ஜனக
 राजः மன்னருக்கு
 महायज्ञे மஹாயக்ஞத்தில்
 महात्मा மஹாத்மாவான
 वरुणः வருணபகவான்
 स्वयं தரமாகவே
 ये எந்த
 रौद्रदर्शने வெகு பயங்கரமான
 தோற்றமுள்ள
 दिव्ये திவ்ய
 धनुषी இரண்டு விற்களையும்,
 अभेषे ஒருவராலும் பிளக்க
 दिव्ये திவ்ய [கூடாத
 कवचे இரண்டு கவசங்களையும்,
 आक्षयसायकौ கூடியமில்லாத பரணக்
 कौटिल्युபாய
 तूणी இரண்டு அம்பராத்
 தூணிகளையும்,
 आदित्यविमलौ சூரியனைப்போல் விள
 க்குகின் தலைவர்களும்,

हेमपरिष्कृती பொன்னூற் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 उभौ இரண்டு
 कवची च வளங்களையும்,
 ददौ கொடுத்தாரோ(இந்த)
 सर्वे च எல்லாமும்
 आचार्यसन्ननि ஆசாரியரது திருமா
 ளினையிஸ்
 सत्कृत्य பூஜைசெய்து,
 निहितं ஊக்கிரதையாய் செய்
 யப்பட்டிருக்கிறது.
 लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
 सः அந்த
 त्वं நீ,
 एतत् இந்த
 आयुधं च ஆயுதவர்க்கமெல்லா
 வற்றையும்
 आदाय வாய்க்கிக்கொண்டு,
 क्षिप्रं விவரவில்
 आव्रज तिरुம்திவந்துசேர்.

स सुहृज्जनमामन्त्र्य वनवासाय निश्चितः । इक्ष्वाकुगुरुभागस्य जग्माहायुधसुत्तमम् ॥ ३० ॥

वनवासाय वनवासத்திற்கு
 निश्चितः நியமணம்பெற்ற
 सः அவர்
 सुहृजनं அன்பர்களிடம்
 आमन्त्र्य வினாப்பெற்றுக்கொ
 ண்டி,

इक्ष्वाकुरं இக்ஷ்வாகுலம்கருரு
 விடம்
 भागस्य தொன்று,
 जग्मं உத்தமமான
 आयुधं ஆயுதவர்க்கத்தை
 जग्माहा வாய்க்கிக்கொண்டனர்.

तदिव्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितम् । रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥

रघुशार्दूलः ரகுசூலதலைகரரவிய
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 दिव्यं திவ்யமானதும்
 माल्यभूषितं { மாலிகளால் அலக்கா
 சம்பண்ணப்பட்ட
 தாய்,

सत्कृतं சூதிக்கப்பட்டதுமான
 तत् आयुधं அந்த ஆயுதவர்க்கம்
 सर्वं எல்லாவற்றையும்
 रामाय சூராமருக்கு
 दर्शयामास புன்னவைத்துக்காட்டி
 ணர்.

तमुवाचात्मवान् रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमागतः सौम्य काङ्क्षिते मम लक्ष्मण ॥

आत्मवान्	முன் ஆலோசனையு கள்ள	उवाच	மீள்வருமாறு திருவா டம்பலந்தருளினார்.
रामः	பூதிராமர்	लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!”
आगतं	இவ்விடம் வந்துசேர் ந்த	मम	எனது
तं	அந்த	सौम्य	நன்றானே!
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து,	काङ्क्षिते	மனதில் தீண்டத்த
प्रीत्या	பிரியோடு	काले	காலத்திள்
		त्वं	நீ
		आगतः	வந்தனே.

अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं मामकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्त्वया सह परन्तप ॥

वसन्तीह हृदं भक्त्या गुरुषु द्विजसत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजीविनाम् ॥

इह	“இங்கு	सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்
द्विजसत्तमाः	பிராமியனோத்தமர்	मामकं धनं	என் சொந்த பொருள்
गुरुषु	குருக்களிடம் [கள்	यत्	எதுவோ
हृदं	கடைசிலரைக்கும்	इदं	இதை
भक्त्या	பக்தியுடன்,	परन्तप	சத்தாருக்களைத் தபிப் பிப்பவனே!
वसन्ति	வசிக்கிறார்கள்.	त्वया	உன்னுடன்
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	सह	கூடியிருந்து
तपस्विभ्यः	தபஸிகளாகிய	भूयः	எராளமாய்
ब्राह्मणेभ्यः च	வேதியர்களுக்கும்,	अहं	நான்
मे	என்னுடைய	प्रदानं	தானம்பண்ண
उपजीविनां	பொசிப்பினிருப்பவர் களான	इच्छामि	கருதிக்ருக்கிறேன்.

वसिष्ठपुत्रं तु सुपुत्रमार्यं त्वमानयाशु पवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि वनं समस्तान्भ्यर्च्यं शिष्टानपरान्द्विजातीन् ॥ ३५ ॥

द्विजानां	“அந்தணர்களுக்கு	त्वं	நீ
पवरं	தலைவரும்,	आशु	சீக்கிரமாக
भार्यं	பெரியவரும்,	आनय	எழுந்தருளப்பண்ணி
वसिष्ठपुत्रं	வசிட்டரின் திருக் குமாரகுமாரகிய	समस्तान्	கொண்டு வரக்கடவை.
सुपुत्रं	உயக்குழலையும்,	अभ्यर्च्यं	எல்லோரையும், கௌரலித்த மரியா தைசெய்துகிட்டு,
अपरान्	யற்ற	वनं	காட்டுக்கு
शिष्टान्	சிஷ்டர்களான	अभिप्रयास्यामि	நான் புறப்படப் பொசுதேன்.”
द्विजातीन् तु	வேதியர்களுக்கும்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

द्वित्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

यात्रादानम्—யாத்திரா தானம்.

ततः शासनमाज्ञाय भ्रातुः प्रियकरं शुभम् । गत्वा स प्रविवेशाशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥

ச:	அவர்,	ஆஜாய	திருவளத்தின் பற்றி,
भ्रातुः	தமயனாரின்	ततः	அவிடத்திலிருந்து
शासनं	கட்டளைகைய,	आशु	உடனே
शुभं	புண்பத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	गत्वा	எழுந்தருளி,
प्रियकरं	சேவமத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	सुयज्ञस्य	ஸாயக்ஞருடைய
		निवेशनं	திருமாலைகக்கு
		प्रविश	போய்ச்சென்றார்.

तं विप्रमन्यगारस्यं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सखेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेदम दुष्करकारिणः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	दुष्कर-	} செயற்கரிய செயல்க ளைச் செய்கின்றவரு டைய (ஸ்ரீராமரு டைய)
अन्यगारस्यं	அக்னிதேவராத்ரகால யிலிருந்த	कारिणः)	
विप्रं	அந்தணரை	वेदम	திருமாலைகக்கு
वन्दित्वा	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து,	त्वं	தேவீர்
तं	அவரைப் பார்த்து	अभ्यागच्छ	எழுந்தருளும்.
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு வினார்.	पश्य	{ மற்ற விஷயங்களை தே வரீரே கேரில் கண்டு கொள்வீராக "
सखे	"தோழரே!		

ततः सन्ध्यासुपास्याथ गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तत्प्राविशल्लक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥

ततः	அதனால்	लक्ष्म्या	செல்வத்தால்
अथ	அக்காலத்திய	जुष्टं	கிரம்பியதும்
सन्ध्यां	கித்தயகருமத்தை	रम्यं	அழகாயிருக்கின்ற
उपास्य	முடித்துக்கொண்டு,	सह	அந்த
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திரு மாளிகைக்கு
सह	கூடவே	प्राविशत्	வந்துசென்றார்.
गत्वा	எழுந்தருளி,		

तपागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञपविचक्राम राघवोऽग्निमिवाचितम् ॥ ४ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	आगतं	{ அவ்விடத்திற்கெழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவருமாளிய
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹந்தராகி	तं सुयज्ञं	
वेदविदं	வேதவித்தும்,	सीतया सह	அந்த ஸாயக்ஞரை வந்தையுடன் கூட
अचितं	கொழுந்துவிட்டு ரிசிற	अभिचक्राम	{ எதிர்கொண்டு எழுந் தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்தார்.
अग्निं	அக்கினியை		
इव	போலிருக்கிறவரும்,		

जातरूपमयैर्मुखैरङ्गैः कुण्डलैः शुभैः । सहस्रमूर्त्रैर्पणिभिः केयूरैर्वलयैरपि ॥ ५ ॥
 अन्यैश्च रत्नैर्वहुभिः काकुरस्थः प्रत्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सीताप्रचोदितः ॥

ச: அந்த
 காசுரைய: ஸ்ரீராமர்
 சுயஜ்: ஸாயக்துரை
 जातरूपमयै: பொன்னுற் செய்யப் பட்டவைகளுக்கும்,
 सुण्यै: மிகச் சிறந்தவைகளு
 अङ्गै: அக்கறங்களை நும்,
 शुभै: அழகான
 कुण्डलै: குண்டலக்களை நும்,
 सहस्रमूर्त्रै: பொன்வடத்திற் கோர்த்த
 मणिभि: மணிகளை நும்,
 केयूरै: अपि கேயூரக்களை நும்,

வலயை: வளைகளை நும்,
 अन्यै: அந்நாரண
 बहुभि: அடுக்க
 रत्नै: च { சிறந்த ஆபரணக்களை நும் (ரத்னக்களை நும்),
 प्रत्यपूजयत् { கௌரவித்து பூஜித்
 राम: ஸ்ரீராமர் [தார்.
 तदा அந்த சமயத்தில்
 सीताप्रचोदित: { சீதாபிபிராப்யயாரின் வேண்டுகோளுக்கி
 उवाच { வைந்தவராய் திருவாய்மலர்ந்தருளி
 अनु.

हारं च हेमसूत्रं च भार्यायै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सीता दातुमिच्छति ते सखे ॥

सौम्य * ஹரிதமே புரியும்
 सखे தோழரே!
 अधुना இப்பொழுது
 सीता சீதை
 हारं च முத்தாறுவார்த்தை
 हेमसूत्रं च பொன் சரட்டையும்,

रशनां च மேகலையையும்,
 ते தேவரீரது
 भार्यायै மனைவிக்கு
 दातुं கொடுக்க
 इच्छति விரும்புகின்றனன்.
 हारय { அங்கிகரிக்கத் தேவ
 रीं திருவுளம்பற்று
 वीराय.

अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायै गच्छती वनम् ॥

सखे * நண்பரே!
 वनं காட்டிற்கு
 गच्छती பிரயாணமாயிருக்கு
 विचित्राणि விசித்திரமானவைக
 ळும்,

शुभानि அழகானவைகளு
 मा.வ
 अङ्गदानि தேயள்வளைகளையும்,
 केयूराणि च கேயூரக்களையும்,
 भार्यायै மனைவிக்காக
 तुभ्यं தேவரீரிடம்
 प्रयच्छति கொடுக்கின்றான்.

पर्वङ्कमथ्यास्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वैदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९ ॥

त्वयि * தேவரீரிடத்தில்
 अथ्यास्तरणं மிகச்சிறந்த மேல்விரிப் புகளுடன் கூடியதும்,
 नानारत्न- } உயர்ந்த ரத்னங்களால்
 विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்ட
 अमोघ

तं அந்த
 पर्वङ्कं अपि சுட்டிலையும்
 वैदेही வைதேதாமி
 प्रतिष्ठापयितुं தானம்செய்ய
 इच्छति விரும்புகின்றான்.

नामः शत्रुञ्जयो नाम मातुलो यं ददौ मम । तं ते गजसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥१०॥

द्विजपुङ्गव	“ பிராம்மிணுத்த மரீ!	शत्रुञ्जयः नाम	சத்ருஞ்ஜயமென் னும்
यं	எந்த ஓன்றை	नामः	பாணை.
मम	அடியேனுக்கு	गजसहस्रेण	ஆயிரம் பாணைகளைப்போடு
मातुलः	அம்மான்	तं	அதைதரும்
ददौ	வெகுமதியாய் கொடு த்தாரோ, அதுதான்	ते	தேவரீருக்கு
		ददामि	அடியேன் தானம் கொ ய்கின்றேன்.”

इत्युक्तः स तु रामेण सुयज्ञः प्रतिगृह्य तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रयुयोजाशिषः शुभाः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண மரய்	प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,
रामेण तु	ஸ்ரீராமராலேயே	रामलक्ष्मणसीतानां	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	शुभाः	சுபமான
सः	அந்த [பட்டவராகிய	आशिषः	ஆசிரவாதங்களை
सुयज्ञः	ஸுயக்ஞர்,	प्रयुयोज	சுறி, லாழ்த்தியேத்தி யருளினார்.
तत्	அதை		

अथ भ्रातरमव्ययं प्रियं रामः प्रियंवदम् । सौमित्रि तमुवाचेदं ब्रह्मेव त्रिदशेश्वरम् ॥ १२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	भ्रातरं	தம்பிரயாகிய
अव्ययं	அப்பொழுது	तं	அந்த
प्रियं	இரக்கிரதையாய் என் ன நிலமனம் வருமோ வென எதிர்பார்த்து கார்த்திகின் றுகொ ண்டிருந்தவரும்	सौमित्रि	லக்ஷ்மணனைப் பார், து
प्रियंवदं	அன்பிற்குப் பாத்திர கும்,	ब्रह्मा	பிரம்மிதவர்
	நறிதபாணையே மொழிபவருமான	त्रिदशेश्वरं	தேவேந்திரனுக்கு எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		इदं	இன்வருமாறு
		उवाच	உவாய் க்கருளினார்.

अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्ते रत्नैः सस्यमिवांबुभिः ॥

तर्पयस्व महाबाहो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णैः रत्नैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே	ब्राह्मणोत्तमौ	பிராம்மிணுத்தமர்க ளாகிய
मानद	சத்ருக்களினகம்பாவ ந்தையழிப்போனே !	अगस्त्यं च	அகஸ்தியமா முனி வையும்,
सौमित्ते	லக்ஷ்மணு !	कौशिकं एव	கொசிகமா முனியை யும்,
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டு		

आहूय	எழுந்தருள்பட்ட ணிக்கொண்டுவந்தது, பாரிசா	सुवर्गैः	தங்கநாணயங்களைக் கொண்டும்,
सस्यं		रजतैः च	வெண்கிணையங்க ளைக்கொண்டும்,
भुभिः	வரலாடான இலத்தி னும்	महाधनैः	மிகக் கிணையுயர்ந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	मणिभिः च	ஆபரணங்களைக் கொண்டும்,
रत्नैः एव	சிதந்த பொருட்களைக் கொண்டும்,	अर्चय	வருவிப்பாசாக,
गोसहस्रैः च	ஆயிரக்கணக்கான மா டுகளைக்கொண்டும்,	सर्वयस्य	உள்ளங்குளிர்ச் செய்த வாயாக.

कौसल्यां च य आशीर्भिर्भक्तः पर्युपतिष्ठति । आचार्यस्त्वेतिरीयाणापभिरुपश्च वेदवित् ॥
तस्य यानं च दासीश्च सौमित्रे सम्प्रदापय । कौशेयानि च वस्त्राणि यावत्सुष्यति स द्विजः ॥

सौमित्रे	" சைத்திரம் ! எந்த பிராமணர்	पर्युपतिष्ठति	கிட்ட இருந்த உர த்துகிறாரோ
यः		सः	அவன்
द्विजः		यावत्	எப்படிச்செய்தால்,
तैस्त्रिरीयाणां	தைத்திரீயர்களை ஒதுபவர்களுக்கு	सुष्यति	மகிழ்ச்சி யடைவாரோ அவ்வண்ணமே
आचार्यैः च	உபாத்தியாயரும், பரண்புத்தியமுள்ளவ ரும்,	तस्य	அவருக்கு
अभिरुपः		यानं च	தான் பல்லக்கையும், யாகபரிபிடக்களையும்
वेदवित् च	வேதவித்தவர்	दासीः च	வெண்பட்டு
कौसल्यां	கௌஸல்யையார்மனை	वस्त्राणि च	வஸ்திரங்களையும்
भक्तः	அடுக்கவராய்	सस्यशपय	கீ கொடுப்பியப்பாயாக.
आशीर्भिः	ஆசீர்வாதக்களால்		

सूतश्चिवरथश्चार्यः सचिवः सुचिरोपितः । तोपर्येनं महाहैश्च खर्वैस्त्रिभनैस्तथा ॥

पशुकाभिश्च सर्वाभिर्गवां दशशतेन च ॥ १७ ॥

आर्यैः	" பூஜ்யரான சித்திராதவினன்ற மந்திரி.	वखैः च	ஆடைகளாலும், கொக்கநாணயங்க ளாலும்,
चिवरथः		धनैः तथा	
सचिवः		सर्वाभिः	எல்லாவித
सुचिरोपितः	வெகுநாளாய் கம்பிட மிருக்கிறவர்.	पशुकाभिः च	கன்றுகளைரடுகப்படு பசுக்களின்
सूतः च	சூதவம்சத்தில் பிதந் துவரை [கவர்.	गवां	
एने		दशशतेन	ஆயிரத்தாலும், மகிழ்ச்சிக்கக்கடவரை.
रत्नैः च	ரத்தனங்கவாலும், மலை கிணையுயர்ந்த	तोपय	
मूह्रिः			

ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः । नित्यस्वाध्याय शीलत्वाच्चान्पत् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
अलसाः स्वादुकामाश्च महतां चापि सम्पताः । तेषामशीतियानानि रत्नपूर्णानि दापय ॥
शालिवाहसहस्रं च द्वे शते भद्रकांस्तथा । व्यञ्जनार्थं च सौमित्रे गोसहस्रमुपाकुरु ॥२०॥

कठकालापाः {¹⁴ கடசாலைகளையும்,
கனர்பகரகைகளையும்
அத்யயனம் பண்ணு
கிறவர்களான

बहवः அனேக

दण्डमाणवाः கையில் தண்டம் தரி
த்த பிரம்மசாரிகள்

ये च எவர்களோ,

इमे இவர்கள்

नित्यस्वाध्याय-
शीलत्वाच्च } காலமெல்லாவதன்ற
யும் வேதமோ துவதி
வேலே சுழித்துணிடு
கிறபடியால்,

अलसाः ஆயாஸமடைந்தவர்
களாய்,

अन्यत् வேறு

किञ्चन ஏதையும்

कुर्वन्ति न செய்ய அவகாசத்தில்
மலிருக்கிறார்கள்.

च ஆனாலும்

स्वादुकामाः {¹⁵ ருசியுள்ள பண்டங்க
ளில் விருப்பமுள்ள
வர்கள்.

अपि च அதுவும் தவிர

महतां பெரியோர்களுக்கு

सम्पताः ஸம்பளர்கள்.

सौमित्रे ஸக்தமணு!

तेषां அவர்களுக்கு

रत्नपूर्णानि ரதனங்கள் நிறைந்த
என்பது வாறுணம்

दापय கொடுப்பி. [களை

शालिवाह-
सहस्रं च } ஆயிரம் பொதிமாடு
களையும்,

द्वे शते இருதூறு

भद्रकान् உழவுமாடுகளையும்,

तथा व्यञ्जनार्थं {¹⁶ சாப்பாட்டிற்கு வேண்
டிய பால், தயிர் நெய்
முதலியவைகளுக்
காக

गोसहस्रं च பசுக்கள் ஆயிரத்தை

उपाकुरु கொடு. [யும்,

मेखलीनां महासङ्घः कौसल्यां समुपस्थितः । तेषां सहस्रं सौमित्रे प्रत्येकं संप्रदापय ॥

कौसल्यां ¹⁷ கோலையரை

मेखलीनां {¹⁸ மெனஞ்சிவையக்கட்டி
க்கொண்டிருக்கிற
பிரம்மசாரிகளின்

महासङ्घः பெரிய கட்டம்

समुपस्थितः அண்டியிருக்கிறது.

सौमित्रे ஸக்தமணு!

तेषां அவர்களுக்கு

प्रत्येकं ஒவ்வொருவருக்கும்

सहस्रं ஏராளமாய்

संप्रदापय கொடுப்பிப்பாடாக.

अभ्वा यथा च सा नन्देत् कौसल्या मम दक्षिणाम् ।
तथा द्विजातीस्तान् सर्वोलक्ष्मणार्थं सर्वशः

॥ २२ ॥

लक्ष्मण ¹⁹ ஸக்தமணு!

मम भव्वा எனது மாதரவாகும்

सा कौसल्या அந்த கோலையரை

दक्षिणां தானத்ததை

यथा எப்படிச்செய்தால்

नन्देत् च மனங்கனிப்பாளோ;

तथा அல்லவண்ணமே

तान् அந்த

द्विजातीन् அந்தணர்கள்

सर्वान् கால்கோளையும்

सर्वशः எல்லாப்பிரகாரத்தா

अर्थं ஆராதி. ²⁰ [யும்

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं लक्ष्मणः स्वयम् । यथोक्तं ब्राह्मणेन्द्राणामददाद्धनदो यथा ॥

ततः	அப்பொழுது	घनं	பொருளை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோ த் தமரா விய	यथोक्तं	நியமணம்பெற்றவண்
सः	அந்த		ணமே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ब्राह्मणेन्द्राणां	பிராமிந்ரோத்தமர்
घनदः यथा	குறிபரன் எவ்வண்ண		கருக்கு
	யோ அவ்வண்ணமே	अददात्	கொடைசெய்தருளி
तत्	அந்த		ளுர்.

अथाब्रवीद्ब्राह्मणकलांस्तिष्ठतथोपजीविनः । संश्रदाय बहु द्रव्यमेकैकस्वोपजीविनः ॥ २४ ॥

उपजीविनः	{ தன்விரும் குற்றேவல் செய்துவந்த பரிஜன ஸமுதாயத்தின்	अथ	அதன்பின்னர்
एकैकस्य	ஒவ்வொருவனுக்கும்	ब्राह्मणकलान्	கண்ணும் கண்ணீரு மாய்
बहु	ஏராளமாய்	निष्ठतः	நின்றுகொண்டிருந்த
द्रव्यं	பொருளை	उपजीविनः	பரிஜனஸமுதாயத்தைய் பார்த்து,
संश्रदाय	அளித்துவிட்டு,	अब्रवीत्	ஆகளுபித்தருளினார்.

लक्ष्मणस्य च यद्वैश्व यद्वै च यदिदं मम । अशून्यं कार्यमेकैकं यावदागमनं मम ॥ २५ ॥

इदं	" இந்த	यद्वै	வீடு
एकैकं	{ எக்களிருவர்களுக்கும் தனித்தனியாய் உள் னதும்,	यत् च	எதுவோ அதையும்,
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	मम	எனது
यद्वै	வீடு	आगमनं यावत्	திரும்புகருதல்மட் டும்,
यत् च	எதுவோ அதையும்	अशून्यं	பரமுடையாததாக,
मम	எனது	कार्यम्	காத்துவரப்படவேண் டும்."

इत्युक्त्वा दुःखितं सर्वं जनं तमुपजीविनम् । उवाचेदं धनाध्यक्षं धनमानीयतामिति ॥ २६ ॥

दुःखितं	துக்கப்பட்டுகொண் டிருக்கிற,	इदं	இப்பொழுது
उपजीविनं	தாமக்குக்குற்றேவல்	धनाध्यक्षं	தனது கொள்காரி ஸைய்பார்த்து,
तं	அந்த [செய்துவந்த	घनं	"எனது பெரக்கியும்
जनं	பரிஜனஸமுதாயத்தி ளிடம்	सर्वं	எல்லாமும்,
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்,	धानीयतां	இக்கு கொண்டுவரப் பட்டும்"
उवाचे	அருளிச்செய்துவிட்டு,	इति	என்று
		उवाच	கட்டளைவிட்டனர்.

ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेषोपजीविनः । स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनीयो ब्रह्मवत् ॥

ततः	அதனால்	तत्र	அப்பொழுது,
अस्य	இவரது	सः	அந்த
धनं	பொக்கிவம்	राशिः	குடியல்
सर्वं हि	எல்லாவற்றையுமே	सुमहान्	பிகப்பெரிதாயும்,
उपजीविनः	பேயிண்க்காரர்கள்	दर्शनीयः एव	மணியமரகவும்
आजहुः	கொண்டுவிட்டுச்சென்றார்கள்.	अदृश्य	காணப்பட்டது.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहस्रक्षयः । द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो ह्यदापयत् ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	बालवृद्धेभ्यः	குழந்தைகளுக்கும்,
सहस्रक्षयः	எகத்தொன்றடனிருந்த	कृपणेभ्यः	முதியவர்களுக்கும்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய		வறுமைகடையிலி
सः	அவர்,		ருந்த
तत्	அந்த	द्विजेभ्यः हि	அந்தணர்களுக்கும்,
धनं	பொக்கிவத்தை	अदापयत्	கொடுப்பித்தார்.

तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः । सतृत्तिर्वने नित्यं फालकुडाललाङ्गुली ॥

तत्र	அக்காலத்தில்	पिङ्गलः	தரித்திரத்தால் பிங்களை
वने	காட்டில்,		வண்ணராயிருந்தவரும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	गार्ग्यः वै	கர்க்கியவம்சத்தில்
			பிறந்தவருமாகிய
सतृत्तिः	உணவுக்குட்பெரு ன் ஸம்பாதிக்கும் வ ழியெதையும் காணு தவராய்	सिजटः	திரிஜடர்
फालकुडाल- लाङ्गुली		கோடாரி மண்வெட்டி, கலப்பை தூவைகளை புடைபவராய்	नास
		द्विजः	ஓர் அந்தணர்
		आसीत्	இருந்தார்.

तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् । अत्रवी द्राक्ष्यं वाक्यं दारिद्र्येणाभिपीडिता ॥

तं	அந்த	आदाय	கையில் வைத்துக்
वृद्धं	வயதுசென்ற		கொண்டு,
भार्या	பிராம்மணரைப்	दारिद्र्येण	தரித்திரத்தால்
	பார்த்து,	अभिपीडिता	மிகவும் பிடிக்கப்பட்ட
तरुणी	குறுபெண்ணை		டவளாய்
भार्या	மனைவி	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
बालान्	குறு	अत्रवीत्	கொன்னான்.
दारकान्	குழந்தைகளை		

अपास्य फालं कुदालं कुरुष्व वचनं मम । रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किञ्चिद्वापस्यसि ॥

மம	"என் னுடைய	ராம	ஸ்ரீராமரிடம்
வசனம்	சொல்லி	दर्शय	{ ஐயராசி உமக்கு வேண்டியதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.
கुरुष्व	செய்யும்.	यदि	அப்படிச்செய்தால்
பாலம்	கோடாரியையும்,	किञ्चित्	ஏதேனும்
குதூலம்	மணவெட்டியையும்	अवापस्यसि	பெறுவீர்."
அபாஸ்ய	தூரத்தில் எறிந்து		
धर्मज्ञं	தர்மக்குறையான [கிட்டு,		

स भार्याया वचः श्रुत्वा शार्दामाच्छाय दृशच्छदाम् । स प्रातिष्ठत पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥

सः	அவர்	आपशाय	உடுத்துக்கொண்டு,
भार्यायाः	மனைவியின்	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா
वचः	சொல்லி	यत्र	எங்கே [விடை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पन्थानं	அதேவழியாக
दृशच्छदां	கிழித்த	सः	அவர்
शार्दी	சேஷ்டியை	प्रातिष्ठत	புறப்பட்டார்.

भृशङ्गिरस्समं दीप्त्या त्रिजटं जनसंसदि । आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिद्वारयत् ॥

दीप्त्या	காந்தியால்	पञ्चमायाः	ஐந்து
भृशङ्गिरःसमं	{ பிருசூரிஷிபோலவும், அம்மிசன் முனிபோலவும் பிருக்கிற	कक्ष्यायाः	கட்டுகளின்
एनं	இந்த	जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்
त्रिजटं	திருஜட, முனிவரை	कश्चित् आ	எவனோனுமொருவன்
		अवारयत् न	கட தடுக்கவில்லை.

स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमश्रवात् । निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः ।
अतदृत्तिर्धने नित्यं प्रत्यवेक्षस्व मामिति ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தி திருக்
त्रिजटः	திருஜட முனிவர்	अस्मि	அடையன் [குமாரரோ!
राजपुत्रे	சக்கிரவர்த்தியாரின்	निर्धनः	பாப ஏவழி.
	திருக்குமாரரை	बहुपुत्रः	பெரிய குடும்பி.
आसाद्य	பார்த்து,	वने	காட்டில்
इति	இனிவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाक्यं	விண்ணம்பலத்தை	अतदृत्तिः	உணவுக்குக்கட எம் பாதிக்கமுடியாதவன்.
अनवीन्	தெரிவித்துக்கொண் டார்.	मां	என்னை
महायशः	"மிக்கப் புறமுடைய வரோ!	प्रत्यवेक्षस्व	தெய்வீர் கடவுளித்த குளும்."

तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥

परिहाससमन्वितं கொண்டாடுவதற்கெற்
ற பாத்திரமாகிய
த அவரைப்பார்ந்து,
ராமः சூரமர்

ततः அவர்வாழ்ந்து
उवाच சின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

गवां सहस्रपथ्येकं न तु विश्राणितं मया । परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्यसि ॥

मया "அடியேனால்,
गवां பசுக்களின்
सहस्रं அநேகம்
विश्राणितं தானம் கொடுக்கப்
பட்டது.

न பெருக தேவரீர்
दण्डेन கைபிணிகுக்கும் நிகரல்
கொண்டு

तु அப்படிவிருந்தும்,
இதுவரைக்கும்

यावत् எவ்வளவு தூரம்
परिक्षिपसि விசியெறிக்கீரோ
तावत् அதுவரையி தாமுள்ளீர்
எல்லா வற்றையும்

एकं अपि ஒன்றுகூட

अवाप्यसि ஸ்விக்கரிப்பிராக.

स शार्दी त्वरितः कथ्यां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य ताम् । आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः ॥

सः அவர்
त्वरितः பரபரப்புடன் கூடிய
வராய்,
संभ्रान्तः மிக்கக் கலவரமடைந்
தவராய்,
वेगितः அதி உற்சாகம் கொ
ண்டவராகி,

शार्दी உத்தரீயத்தை
कथ्यां இடுப்பில்
परिवेष्ट्य சுற்றியிறுக்கிக்கொ
டுக்கலை [கண்டு,
दण्डं சுழற்றி,
आविध्य முழு பலத்தோடு
सर्वप्राणेन எறிந்தார்,
चिक्षेप

तां அந்த

स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्युतः । गोव्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसन्निधौ ॥

तस्य அவருண்டாய்
करात् கைபிணிகுந்து
च्युतः கிணம்பிய
सः அந்த
दण्डः கோல்
सरयूपारं ஸரயூநதிக்கரைமைய

तीर्त्वा தாண்டி,
बहुसाहस्रे அநேக ஆயிரக்கலை
गोव्रजे பசுமந்தையில் [டக்கிய
उक्षणसन्निधौ ஓர் எருகின் முன்னி
தியில், (ஆர்வம்)
पपात விழுந்தது.

तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतदात् । आनयामास ता गोपैस्त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥

धर्मात्मा தர்மா தாரவாசுமலர்
तं அவரை
परिष्वज्य கட்டியனைத்துக்கொ
ண்டு,

आ இண்டாயினான்
ताः அவைகளை
त्रिजटाया திருஜடமுனிவாசுக்கு
आश्रमं प्रति ஆசிரமத்தில்
गोपैः இண்டாய்களைக்கொ
ண்டு

तस्मात् அந்த
सरयूतदात् ஸரயூநதிக்கரைமையி
லுந்து

आनयामास கொப்பித்தருளினார்.

उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिर्हपयन् । मन्वुनं खलु कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥

ततः	அப்பொழுது	मम	எனது
रामः	சுந்திரமர்	परिहासः	கொண்டாடனனது
गार्ग्यं	கார்க்யவம்சத்தவராய	मन्वुः च	{ மனதிலெப்படிப்பட்ட குறையை விளைவிப் பதாகவும்,
तं	அவரைப்போக்து,	कर्तव्यः न	{ தேவரீர் திருவுணத்தில் பற்றலாகாது.
अभिर्हपयन्	உள்ளக்குளிரச்செய் பவராகி,	खलु हि	இதைத்தானடியேன் பிராந்திக்கிறேன்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி		
अयं	"இந்த [குர்.		

इदं हि तेजस्तव यद्वरत्ययं तदेव जिज्ञामितुमिच्छता मया ।

इमं भवानर्थमभिप्रचोदितो वृणीष्व किञ्चिदपरं व्यवस्यति

॥ ४१ ॥

तव	"தேவரீரது	इच्छता	விரும்பிய
इदं	இந்த	मया	அடியேனால்
यद्वरत्ययं	கண்டறிந்துகொள்வ து கஷ்டமாகிய	इमं	இந்த
तेजः	தேயோபலம்,	अर्थं	காரியத்தில்
यत्	எதுவே,	अभिप्रचोदितः	தேவரீர் பிராந்திக்க
तत्	அதை	अपरं	வேறு [ப்பயிர்.
हि	எல்லாருக்கும் பிரசித் கமாக	कि एव	ஏதாவது
जिज्ञामितुं	தெரிந்துகொள்ள	भवान्	தேவரீர்
		व्यवस्यति चत्	விரும்புகிறீர் ஆகில்
		वृणीष्व	கேட்டருள்வீராக.

अर्वामि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणात् ।

भवत्सु सम्यक् श्रुतिपादनेन तन्मयाऽऽज्ञितं शीतियशस्करं भवेत्

॥ ४२ ॥

सत्येन	" மனப்பூர்வமாய்	मया	அடியேனால்
अर्वामि	அடியேன் விண்ணப் பம்செய்கிறேன்,	आज्ञितं	சாம்பாதிக்கப்பட்ட
यत्	ஆகையால்	तत्	அது [தோ,
ते	தேவரீருக்கு	भवत्सु	தேவரீரைப்போன்ற வர்களிடத்தில்
यन्त्रणा	சாந்திசாசமென்பது	सम्यक्	பரிபூர்ணமாய்
अस्ति न	வேண்டாம்.	श्रुतिपादनेन	கொடுக்கப்பட்டதினால்
यत्	எந்த	मम	அடியேனுக்கு
धनं	பொருள்	शीतियशस्करं	{ மனமகிழ்ச்சியையும் புகழையும் விளைவிப் பதாக
विप्रकारणात् हि	ஆசுதவர்களுடைய உடையதாகத்திற்காகவே	भवेत्	இருக்கும்."

ततः सपार्यस्त्रिजसो महामुनिर्गवापनीकं प्रतिशुष धीदितः ।

यशोवलप्रोत्तिमुखापहृंहर्णास्तदाऽऽशिपः प्रत्यवदन्महात्मनः

॥ ४३ ॥

तदा	அப்பொழுது	मोदितः	யிக்க மகிழ்வுகொண்
सपार्यैः	குதியபுகைய	महात्मनः	டவராகி
त्रिजसः	திரிஜட	यशोवलप्रोत्ति-	மறா தமாவுக்கு
महामुनिः	மாமுனிவர்	सुखापहृंहिणीः	புகழையும், பலத்தை
गवां	பசுக்கள்கள்		யும், அன்பையும், இ
अनीकं	மக்களைய		ன்பத்தையும் பெரு
प्रतिशुष	தானமாய் பெற்றுக்	आशिपः	கச்செய்யும்படியான
	கொண்டு,	प्रत्यवदत्	ஆகிவரணங்களி
ततः	அதனல்		கூறினார்.

स चापि रामः परिपूर्णपौरुषो महद्भनं धर्मवलेरुपाजितम् ।

नियोजयामास सुहृज्जने चिरायथार्हसंपान्नचःप्रचोदितः

॥ ४४ ॥

सः रामः	அந்த ஸீராமர்	यशोसम्मान-	} ஆயர்வர்களின் தகுதி
धर्मवलेः	தர்மவலத்தமன	चःप्रचोदितः च	
	பரக்கமங்களால்		னவாக்கியத்தோடு
उपाजितं	சம்பாதித்த	सुहृज्जने	அளிப்பவராயும்,
महद्भनं	அளவற்ற		
चनं	பொருளை		அன்பர்களான ஜனங்
परिपूर्-	} பரிபூர்ணமான பீர்தி	चिराय	கள் விஷயத்தில்
पौरुषः अपि		} யோடுகூடின மனக்	नियोजयामास
	கிரையாயும்,		

द्विजः सुहृदृत्यजनोऽथ वा तदा दरिद्रभिक्षाचरणश्च यो भवेत् ।

न तत्र कश्चिन्न वभूव तर्पितो यथार्हसंपाननदानसंभ्रमैः

॥ ४५ ॥

तदा	அக்காலத்தில்	तस	ஆயர்களில்
यः च	எவனை ஊழைநருவன்	यशोसम्मान-	} ஆயர்களின் தகுதி
दरिद्रभिक्षाचरणः	தாரித்திரியத்தால்	चःप्रचोदितः च	
	பிச்சைசெய்துக்கும்		நானங்களில் மரியா
द्विजः	பிராம்மணனுயிர்,		தைகளால்,
सुहृत्	அன்புள்ள	तर्पितः न	மனத்திருப்தியடை
भृत्यजनः वा	சேவகனுயிர்		யா திருந்த
भवेत्	இருந்தானே	कश्चित्	ஒருவனும்
अथ	அப்பொழுது	न वभूव	இல்லை.

इत्यार्षे श्रीषट्प्रायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

अथस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றுவது ஸர்க்கம் || 33 ||

दशरथदर्शनाय श्रीरामानमनस—தசரதனைப் பார்க்க ஸ்ரீராமர் வருவது.

दृष्ट्वा तु सह वैदेह्या ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जग्मतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥

राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும்	इथा	கொண்டசெய்துவி
वैदेह्या	வைதேஹிபேரடு	तु	அதன்மேல் [ட்டு,
सह	கூடயிருந்து	पितरं	திருத்தந்தையை
ब्राह्मणेभ्यः	வேதியர்களுக்கும்	द्रष्टुं	கண்டுசெய்க்க
बहु	மிக	सीतया सह	சீதாதேவியுடன்
धनं	பொருளை	जग्मतुः	எழுந்தருளினார்கள்.

ततो गृहीते दुष्पक्षे त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिरावृष्टे सीतया समञ्जुकृते ॥ २ ॥

सीतया तु	சீதாதேவியாராலேயே	गृहीते	இருகரங்களிலெடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டவைகளுமான அய்விருவர்களின் ஆபுதவர்க்கங்கள் ஓர்யால் கண்களைக் கச்செய்யவைதனாய் விளங்கின.
मालादामभिः	பூக்கடாமணிகளால்	तदायुधे	
आवृष्टे	சுற்றப்பட்டவைகளும்	दुष्पक्षे	
समञ्जुकृते	கண்டு அலங்கரிக்கப் பெற்றவைகளும்	अशोभेताम्	
ततः	அவ்விடத்திலிருந்து		

ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिष्ठ्य जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥

श्रीमान्	மிகச்சொல்வந்தையுடைய	विमान-शिखराणि च	எழுமாடியுள்ள வீடுகளின் உச்சிகளிடமும் ஏறிக்கொண்டு,
जनः	ஊனமுதமானது	अधिष्ठ्य	
ततः	அப்பொழுது	उदासीनः	உந்தாகமிழத்தாய்
प्रासाद-हर्म्याणि	கோவில்களின் கோபுரங்களிடமும் தனி கர்களின் மாளிகைகளிடமும்,	व्यलोकयत्	பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது.

न हि रथ्याः स शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुल्याः ।

आरुह्य तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम् ॥ ४ ॥

रथ्याः	வீதிகள்	दीनाः	தன்பமுற்றிருக்க
बहु-जनाकुल्याः	வெகுஊனக்கூட்டத்தால் நிற்கவுபிடமில்லாமல் நிறைபுப்பெற்றவைகளாய்	आरुह्य	உயர் ஏறி. [ஊனங்கள் உயர்க்க இடத்திலிருந்து
गन्तुं	சூழ்ந்துசெல்ல	प्रासादात्	ஸ்ரீராமனாயே
शक्यन्ते स न	முடியாதவைகளாக இருந்தன.	राघवं हि	வழிவகை ஒன்றும் தெரியாதவர்களாய், புக்கொள்கிற்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்
तस्मात्	ஊனையால்	पश्यन्ति	

पदातिं वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः । ऊर्ध्वद्विधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	शोकोपहत- चेतसः	} மனவேதனைபரல் தடு மாற்றமடைந்த மன த்திணர்களைக்,
रामं	ஸ்ரீராமரை		
वर्जितच्छत्रं	திருக்குடைபின் றி கால்கடைபாய் சென் றுமொண்டிருக்கின் றவராய்,	यद्विधाः	பலவாறாய்.
पदातिं	{	वाचः	பின்வரும் மொழிகளை
दृष्ट्वा		கட்புலனாய்க் கண்ட,	ऊर्ध्वः
जनाः	ஐனங்கள்,		

यं यान्तमनुयाति स चतुरङ्गवलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयाति स लक्ष्मणः ॥६॥

यं	எந்த ஒருவரை,	एकं	தனிமைபாய்,
महत्	மஹத்தான	यान्तं	போகிற
चतुरङ्गवलं	நான்குகை கோளை	सिं	அவரை,
अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல் றுமொ ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் ஒருவர்,
सीतया सार्धं	சீதைமொடுகூட	अनुयाति स	பின்தொடர்ந்து செல்கின்றார்.

ऐश्वर्यस्य रसज्ञः सन् कामिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं धर्मगौरवात् ॥

ऐश्वर्यस्य	ஐசுவரியத்தினுடைய	सन्	தர்ம தர்மவா குமவர்,
रसज्ञः एव	{	धर्मगौरवात्	} தர்மத்தின்மேல் வைத்த திருக்கும் கைகரவ த்தரமெய்யே
कामिनां		உண்டையான பிரமோ ஐனமின்னதென்று தெரிந்தவரும்,	
कामदः च	யாசித்தவர்களின் மனோரதங்களை நிறை வேற்றுபவருமாகிய	पितरं	திருத்தகதைதையை
		अमृतं	அமுதவாயா தியாக
		कर्तुं इच्छति च	செய்ய ஈழப்பாசில்லை.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि । तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥

या	எந்த ஒருவள்	शक्या च	முடியாதவனோ ;
पुरा	இதுவரைக்கும்	तां	அந்த
आकाशगैः	ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக் கிற	सीतां	சீதாப்பிரசாட்டியவரை,
भूतैः अपि	பசும் பக்தர்களாலும் கூட	अद्य	நத்காலம்
दृष्टुं	கட்புலனாய்க் காண	राजमार्गगताः	ராஜமீ, திகளிலிருந் கின்ற
		जनाः	சாதாரண ஐனங்கள்
		पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

அஹ்ரகோசிதா சீதா ரக்சுசுந்நசேவினிம் | வர்ஷமுஷ்ணம் ச சீதம் ச நேஷ்யந்த்யாஸு விவரீணாம் ||

அஹ்ரகோசிதா	{ "வரச்சீனம் தீரவ்யம் களை யூசிக்கொள்ள உரியவளும, செஞ்சடைத்தையணிந் துகொள்ளவேண்டி யவளுமாகிய சீதாதேவியாரை	வர்ஷம்	மழையும்
ரக்சுசுந்நசேவினி		உஷ்ணம்	வெயிலும்,
சீதா		சீதம்	குளிர்நம்.
		அஸு	சிக்கிரமாய்
		விவரீணா	காந்தி குன்றியவளாய்
		நேஷ்யந்தி	மாற்றும்.

அथ நூன் ட்ஷரதஸ்ச்வமாவிஷய ஶாபதே | ந ஹி ராஜா ப்ரியம் புத்ரம் விவாஸயிதுமஹிதி || 10 ||

அथ	"ஆய்வொழுது	நூன்	நிச்சயம்.
ட்ஷரத:	தசரத	ஹி	ஏனென்றால்,
ராஜா	சக்கிரவர் தியார்	ப்ரியம்	மிகப்பிரியமுள்ள
ஸ்வம்	பேயை	புத்ரம்	புதல்வரை
அவிஷய	புகளிடற்கொண்டு,	விவாஸயிது	காட்டிற்சூழப்ப
ஶாபதே	மதிமாரிப்பேசுகின் றார்.	அஹிதி	ஸம்மதிக்கமாட்டார்.

நிர்முஷ்யாபி புத்ரஸ்ய கயம் ச்யாஹிவாஸனம் | கிம் புநர்யஸ்ய லோகோ஽யம் ஜிதோ வுத்தேன கேவலம் ||

நிர்முஷ்ய	"உதவாத	யஸ்ய	எவருக்கு
புத்ரஸ்ய	மகனுக்கு	வுத்தேன	திருக்கல்யாணகுணம்
அபி	நட	அயம்	இந்த [பெறுமையால்
விவாஸனம்	சுதேசத்துரின்று மகந்நுணை	லோக:	உலகம்
கயம் ச்யாத்	விதிக்கப்படுகிறதில்லை.	கேவலம்	முற்றிலும்
புந:	அப்படியிருந்தும்,	ஜித:	வசியமோ. (அவருக்
		கிம்	இது ஏன்? கு)

ஆநூஷ்யமநுகோஷ: ஶுதே சீலம் டம்: ஶம: | ராஷ்வம் ஶாஶயந்த்யே பஹுஷா: புருஷோத்தமம் ||

ஆநூஷ்யம்	{ "எப்படிப்பட்டவனுக் கும் தேகச்சீரமத் தையோ ஆன்மது ம ணத்துன்பத்தையோ வினைவிக்காதிருக்கும் தன்மை, தண்ணளி, சாந்திரக்ரூணம், எப்பவும் தர்மநெறி வழுவரது எனையும் செய்யும் சபாஸம், 	டம்:	{ புலன்களை அடக்கி தன்வசமாக்கிக்கொ ள்ளை, எக்காளத்திலெதற் கும் மனதைச்சித்தந விடாதிருத்தல் ஆகிய இந்த பஹுஷா: புருஷோத்தமம், *புருஷோத்தமமாகிய சீராரை விளக்குகின்றன.
அநுகோஷ:		ஶம:	
ஶுதே		புருஷோத்தமம்	
சீலம்		ராஷ்வம்	
		ஶாஶயந்தி	

[*ஸர்வாந்தர்யாபியாய், ஸகல ஜகத்காரணமாய், என்கல ஜகத்காரணயராய், ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் புருஷோத்தமமாகிய]

तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः । औदकानीव सन्वानि धीष्मे सलिलसंक्षयात् ॥

तस्मात्	ஆண்களால்,	औदकानि	ஐடைத்திலேயே உயிரு
तस्य	அவருக்கு	सन्वानि	டனிருக்கிற
उपघातेन	அன்பத்தை விளைவித்	इव	ஐந்துக்கள்
प्रजाः	ஐணங்கள், [தநால்,	परमपीडिताः	எவ்வண்ணமோ
धीष्मे	வெயிற்காலத்தில்		அவ்வண்ணமே
सलिलसंक्षयात्	நீர் வற்றிப்போய்விட்ட		தனிக்கின்ற ஞர்கள்.
	டநால்		

पीडया पीडितं सर्वे जगदस्य जगत्पतेः । मूलस्येवोपघातेन वृक्षः पुष्पफलोपगः ॥१४॥

जगत्पतेः	ஐகத்துக்கெல்லாம் நர	वृक्षः	ஐர் கிருஷ்ணமானது
अस्य	இவருடைய [யகாரகிய	मूलस्य उपघातेन	வேரின் நாசத்தால்
पीडया	கஷ்டத்தால்	इव	எவ்வண்ணமோ
जगत् सर्वे	உலகம் எல்லா மும்,		அவ்வண்ணமே
पुष्पफलोपगः	புஷ்பங்களையும்,	पीडितम्	அழிந்துபோயிற்று.
	கனிகளையும் தரும்		

मूलं ह्येष मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः । पुष्यं फलं च परं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥

महाद्युतिः	அமா ஐஷ்டிய மஹிமை	जनाः	ஐணங்கள்
	பூண்ட	अस्य	இதன்
धर्मसारः	தருமதேவதையாகிய	पुष्यं	புஷ்பமாகவும்,
एषः हि	இவர் ஒருவர்தான்	फलं च	பழமாகவும்,
मनुष्याणां	மானிடர்களுக்கு	परं च	இஐயாகவும்,
मूलं	வேர். (ஆதாரம்.)	शाखाः च	கிளைகளாகவும் ஆகி
इतरे	இதர		ஞர்கள்.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्नीकाः सवान्धवाः । गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छति राघवः ॥

ते	அந்த நாம்	गच्छति	எழுந்தருளுகிறாரோ ;
सपत्नीकाः	பத்தினிகளோடு கூடி	गच्छन्तं	எழுந்தருளுமவரை
	னவர்களையும்,	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
सवान्धवाः	{ புத்திரமித்திர பந்துக்	इव	எவ்வண்ணமோ
	களோடு கூடினவர்க		அவ்வண்ணமே
	ளாயும்,	क्षिप्रं	இப்பவே
राघवः	ஸ்ரீராமவர்	अनुगच्छामः	தொடர்ந்து போவோம்.
येन	எந்த வழியால்		

उद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च । एकदुःखसुखा राममनुगच्छाम धार्मिकम् ॥

उद्यानानि	பூந்தோட்டங்களையும்,	एकदुःखः	} துக்கத்தையும் சுகத்
क्षेत्राणि च	நிலங்களையும்,	सुखाः	
गृहाणि च	விடுவாசல்களையும்,	धार्मिकं	யாகப்பாராட்டுபவர்க
परित्यज्य	அறந்துவிட்டு,	रामं	தர்மிஷ்டராகிய [நாய்,
		अनुगच्छाम	ஸ்ரீராமரை
			பின்பற்றிச்செல்
			வேளம்.

समुद्धृतनिधानानि परिध्वस्ताजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥
 रजसाऽभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि दैवतैः । मृषिकैः परिधावद्भिरुद्भ्रैरावृतानि च ॥१९॥
 अपेतोदकधूमानि हीनसम्भार्जनानि च प्रनष्टवलिकर्मज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥ २० ॥
 दुष्कालेनैव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्मान्यक्तानि वैश्यानि कैकेयी प्रतिपद्यताम् ॥

கேயி	கைகேயி தேவியார்	பரி, கைதிகக்கிரியை,
दुरालेन एव	{ பொலா தலைபெயர் கிற ஒரு காரணத்தி லுடைய	யாகும், மந்திரம், தேறாமம், ஆபம் இ கைகளில்லாதவை களாய்,
अस्मत्कानि	சம்மால் சூன்யமாய் ஒழிக்கப்பட்ட	துகளி போகவினக்கா தவைகளாயும், மெ ழுகாதவைகளாயும், தீர் தெளியாதவைக ளாயும், சூபமணமி ல்லாதவைகளாயும், உடைந்த பாத்திரக்க ளையுடையவைகளாய்
वैश्यानि	விடுகளை	உடைந்துகிடக்கின்ற எக்கும் [வைகளாய் திறந்தவளைகளால் அங்குமிக்கும்
समुद्धृत- निधानानि	{ புதயல்களைபெடுத்து அப்புறப்படுத்தப்பட் டவைகளாயும்,	ஒடுகின்ற ளலிகளால் மாதிரிம் வாணம்செய்யப்பட்டு யும், புழுதியால் எக்கும் படிப்பெற்ற வைகளாயும்
परिध्वस्ताजिराणि च	அழிந்த முற்றல்களை யுடையவைகளாயும்,	அடைபட்டும்
हृतसाराणि च	{ பொருள்களைபெல்லா மெடுத்து அப்புறப் படுத்தப்பட்டவை களாயும்,	
उपात्तधन- धान्यानि च	தனங்களையும், தானி யங்களையுமெடுத்தப் புறப்படுத்தப்பட்ட வைகளாயும்,	
दैवतैः	கிருஹதேவதை களால்	
परित्यक्तानि	துறக்கப்பட்டவை களாயும்,	
मृषिकैः च		
आवृतानि		
रजसा		
अभ्यवकीर्णानि		
प्रतिपद्यताम्		

वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राधवः । अस्माभिश्च परित्यक्तं पुरं संपद्यतां वनम् ॥२२॥

राधवः	ரீராயர்	अस्तु	ஆகட்டும்.
गच्छति	வெளியின்போய்க்கிடுகி ன்றார்.	अस्माभिः	சம்மால்
येन	என்கிற காரணத்தால்	परित्यक्तं	கிடப்பட்ட
वनं	காடானது	पुरं	பட்டணம்,
नगरं एव	ககரமாகவே	वनं च	காடாகவே,
		संपद्यताम्	ஆகட்டும்.

विलानि दंष्ट्रिणः सर्वे सानूनि मृगपक्षिणः । त्यजन्त्वस्मद्भयाद्भीता गजाः सिंहा वनान्यपि ॥

दंष्ट्रिणः	ஸர்ப்பங்கள்	वनानि	காடுகளையும்.
विलानि	வளைகளையும்	सर्वे अपि	எல்லாழ்மார்
मृगपक्षिणः	மிருகங்களுக்கும், பகழிகளும்,	अस्मद्भयात्	நம்மைக்கண்டாழ்மார் டாகும் பயத்தால்,
सानूनि	தாழ்வரைகளையும்,	भीताः	தடுமாற்றமடைந்த வைகளால்
गजाः	யானைகளும்,	त्यजन्तु	ஒடிப்போய்விட்டும்.
सिंहाः	சிங்கங்களும்,		

अस्मद्यक्तं प्रपद्यन्तां सेव्यमानं त्यजन्तु च ॥ २४ ॥

सेव्यमानं च	ஆசரமித்திருக்குமிட மெல்லாவற்றையும்	अस्मद्यक्तं	நம்மால் சூண்டமால் விடப்பட்ட இடத்தை
त्यजन्तु	ஒழித்துவிட்டும்.	प्रपद्यन्ताम्	ஆண்டபட்டும்.

वृणामांसफलादानं देशं व्यालमृगद्विजम् । प्रपद्यतां हि कैकेयी सपुत्रा सहवान्धवैः ॥

राघवेण वने सर्वे सह वत्स्याम निर्वृताः ॥ २५ ॥

कैकेयी	கைகேயிதேவியார்,	देश	தேசத்தை
सपुत्रा	திருக்குமாரரோடு கடியவளால்,	प्रपद्यतां	ஆண்டபட்டும்.
सह वान्धवैः	பந்தாக்களோடும்	सर्वे	எல்லாநோரும்
वृणामांस- फलादानं	புல், மாம்மை, பழம், இத்யாதினைத்தின் பின்ற	राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு,
व्यालमृग- द्विजं	கொடிய மிருகங்கள், பகழிகள் இவைகளு க்கிருப்பிடமாகிய,	सह हि वने	கடவேயே காட்டில், மனோதமெல்லாம் கைகடப்பெற்றவர் களாக வாழ்மோம்.
		निर्वृताः	
		वत्स्याम	

इत्येवं विविधा वाचो नानाजनसमीरिताः । शुभाव रामः श्रुत्वा च न विचक्रेऽस्य मानसम् ॥

इति एवं	இவ்வாறாய்	शुभाव	கேட்டார்.
नानाजन- समीरिताः	ஐனங்கள் பலரும் சொ ல்லிக்கொண்டிருந்த	श्रुत्वा च	கேட்டும்,
विविधाः	பலவாறான	अस्य	இவரது
वाचः	மொழிகளை	मानसं	திருவுளம்
रामः	ஸ்ரீராமர்	विचक्रे न	சிகராம்கொள்ள கில்கலை.

स तु वेश्म पितुर्दूरात् कैलासशिखरप्रभम् । अभिचक्राम धर्मात्मा मत्प्रमातृविक्रमः ॥ २७ ॥

मत्प्रमातृविक्रमः	மதயானையோன்ற கடையுடையவரும்,	कैलास- शिखरप्रभं	கைலாசமலைபின் சிக ரம்போல் கிளக்குகிற
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவான	पितुः	திருத்தந்தையின்
सः	ஆவார்,	वेश्म	திருமாளிகையை
दूरात् तु	தூரத்திலிருந்தே	अभिचक्राम	கொக்கி நடந்தார்.

विनीतधीरपुरुषं प्रविश्य तु नृपालयम् । ददर्शावस्थितं दीने सुमन्त्रमविदूरतः ॥२८॥

नृपालयं	சகலீரவர் த்திரபின் திருமா னீனைக்கு	अवस्थितं	சலியமன த்தைதயடை யவருமன கிய
प्रविश्य	வந் துசேர்ந்த (அவர்)	सुमन्त्रे	சுமந்திரரை
अविदूरतः तु	அதன் வரசலிநேயே	दीने	மீக்க வரட்டமடைந்தி ருக்கியின் தவராக
विनीतधीरपुरुषं	மல்ல துரனமுண்டய தீரபுருஷனும்	इदं	கவனித்தார்.

पतीक्षमाणोऽपि जनं तदाऽऽर्त्तमर्त्तारूपः प्रहसन्निवाथ ।

जगाम रामः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवच्चिकीर्तुः

॥ २९ ॥

पितुः	திருத்தந்தைதயின்	जातं	மீக்க க்தவித்தூக்கொ ண்டிருக்கிறதாக
निदेशं	கட்டளையை	पतीक्षमाणः	திருவா த்திலறிந்த
विधिवत्	{ தருமவிதிக்கு குறை விடப்படுத வினாவா தவண்ணமாய்,	अपि	இருக்கும் [வராய்,
चिकीर्तुः	நிறைவேற்ற மனவுது திகொண்டவரும்,	तदा	அப்படியும்,
अथ	இப்பொழுது	अर्त्तारूपः	மனத்தளர்ச்சி அடையாதவராய்
पितरं	திருத்தந்தையை	प्रहसन् इव	புன்சிரிப்புக்கொண்டவ ராகவே
दिदृक्षुः	கண்டுசேகிக்கவந்திரு க்கிறவருமனகிய	जगाम	{ வயதளை எதிரார் த்து கார்த்துவின்று கொண்டிருந்தார்.
रामः	ராமர்		
जनं	ஜனசமூகத்தை		

तत्पूर्वमैक्ष्वाकसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् वनमर्त्तारूपम्

व्यतिष्ठत प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रे पितुर्हिहात्मा प्रतिहारणार्थम्

॥ ३० ॥

महात्मा	மஹாத்மா வானவரும்	पूर्व	முதலில்
तदा	அப்பொழுது	पितुः	திருத்தந்தைக்கு
ऐक्ष्वाक- सुतः	{ இசுக்வாகு குலத்தில் பிறந்தவரிடத்தில் திருக்குமாரரும் அவதரம் செய்தரு வியவருமனகிய	प्रतिहारणार्थं	{ தான் வந்திருக்கும் செத்திய விண்ண பயம் செய்வதின் பொருட்டு
रामः	ராமர்,	आर्त्तरूपं	அதிகத்துன்பப்பட்ட டுக்கொண்டிருக்கிற
महात्मा	தண்ணலியை விளக்க காட்டுகின் தவராய்	सुमन्त्रे	சுமந்திரரை
तत्	அந்த	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
वनं	காட்டிற்கு	व्यतिष्ठत	கார்த்துவின்றுகொண் டிருந்தார்.
गमिष्यन्	எழுந்தருளப் பிபாசிறவராய்		

पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।

स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयस्वागमनं नृपाय मे

॥ ३१ ॥

पितुः	திருத்தந்தைதாயின்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
निदेशेन तु	{ கட்டளை என்கிற ஒரு காரணத்தைக் கொ ண்டே.	सुमन्त्रं	சுமன்ட்ரரை
वनप्रवेशे	வனம் புகுவதில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
कृतबुद्धिनिश्चयः	மனவுறு திகொண்ட	मे	"அடியேனது
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலராகிய	आगमनं	வரவை
सः	அந்த	नृपाय	சக்கிரவர் த்தியாரிடம்
		निवेदयस्व	தெரிவியும்" (என்று)
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3777

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1422

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

दशरथमूर्च्छा—தசரதர் முர்ச்சையடைவது.

ततः कमलपत्राक्षः श्यामो निरुद्रो महान् । उवाच रामस्तं सूतं पितुराख्याहि मामिति ॥

कमलपत्राक्षः	புண்டரீகபலாசகிசு, வாசுந்தரும்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्यामः	கீலமேகச்சூரமனவண்ண முண்டலவரும்,	ते	அந்த
निरुद्रः	{ ஏற்றுக்கொண்ட காரி யத்தை குறைபின் நி முடிக்க சிச்சயித்து விட்ட	सूतं	குதராகிய சுமன்ட்ர ரிடம்
महान्	மஹா ஹமராகிய	पितुः	" திருத்தந்தைக்கு
		मां	என்னைப்பற்றி
		ततः	மற்றபடி யும்
		आख्याहि	தெரிவியும்"
		इति	என்றும்
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

स रामप्रेषितः क्षिप्रं सन्तापकलुषेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सूतो निश्चसन्तं ददर्श ह ॥ २ ॥

रामप्रेषितः	{ ஸ்ரீராமரிடமிருந்து துதுகொண்டுபோகி ன்றவரும்	क्षिप्रं	தகூண்டே
सन्ताप-	} வாதரபத்தரல் கணக் கிய இர திரிபக்களை உடையவருமாவ	प्रविश्य	உள்ளே சென்று,
कलुषेन्द्रियः		नृपतिं	சக்கிரவர் த்தியாரை
सः	அந்த	ह	மஹா கண்டதனரையில்
सूतः	சுமன்ட்ரர்	निश्चसन्तं	பெருநூச்செறிந்து கொண்டிருப்பவராக
		ददर्श	உயனித்தார்.

उपरक्तमिवादित्यं भस्मच्छन्नमिवानलम् । तटाकमिव निस्तोयमपश्यज्जगतीपतिम् ॥ ३ ॥

जगतीपति	சக்கிரவர்த்தியானை	इव	போலிருக்கிறவரை
उपरक्तं	அரவின் வாங்கப்பட்ட	निस्तोयं	நீர்வற்றிய [கவும்;
आदित्यं	சூரியனை	तटाकं	தடாகத்தை
इव	போலிருக்கிறவரை	इव	போலிருக்கிறவரை
भस्मच्छन्नं	நீறுபூத்த [கவும்,		கவும்,
अनलं	கொடுப்பை	अपश्यत्	கவனித்தார்.

आलोक्य तु महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं सूतः प्राञ्जलिरासदत् ॥ ४ ॥

महाप्राज्ञः	நுண்ணியராகிய	आलोक्य	கவனித்தார்,
सूतः	சூதராகிய சுமந்திரர்	तु	சூழினும்
राम एव	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியே	प्राञ्जलिः	கைகடப்படுகிறவராய்,
परं	மிகவும்	आसदत्	அருகிற்சென்றார்
अनुशोक्तं	கவலைப்படுகிறவராய்		தகுநின்றவர்.
आकुलचेतसं	மனங்கலங்கியிருக்கின் றவராய்		

तं वर्षयित्वा राजानं सूतः पूर्वं जयाशिपा । भयविह्वलया वाचा मन्द्या श्लक्ष्णमब्रवीत् ॥

सूतः	சூதராகும் சுமந்திரர்,	मन्द्या	{ சகலமும் கவிடத்தை கையகத்து விடக்கத் காட்டுகிறதாய்கிய.
तं	அந்த		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியானைப்	वाचा	தொலிதொண்டு,
पूर्वं	முதலில் [பார்த்தார்,	श्लक्ष्णं	சுலக்ஷமாய்,
जयाशिपा	"ஜயசிபிபல" என்று	अब्रवीत्	பின்னருமாறு சொன் னார்.
वर्षयिःवा	சூழினார்,		
भय-	மனத்துயர் தீமை		
विह्वलया	கண்டு கிளங்கக்கொட் டுகிறதாய்,		

अयं स पुरुषव्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणेभ्यो धने दृत्वा सर्वं चैवोपर्जाविनाम् ॥

ते	"தேவரீரது	धने	பொருள்
सुतः	திருக்குமாரரும்,	सर्वं	முனைக்கையாய்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமருமாகிய	दृत्वा	கொண்டெரிந்தன்கொ,
सः	அவர்,	द्वारि	காலவின்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராமமணர்களுக்கும்	अयं	துணை
उपजीविनां एव	பரிணாமக்கூறுக்கும்.	तिष्ठति	காதுகார்த்தவந்தின் னார்.

स त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः सत्यपराक्रमः । सर्वां सुहृद् आपृच्छ्य त्वामिदानीं दिहक्षते ॥

सत्यपराक्रमः	"சொன்ன சொந்தவா	दिहक्षते	பிரிக்கக் காத்தக் கொண்டிருக்கின்றார்.
रामः	ஸ்ரீராமர் [சூதவராகிய	सः	அவர்
सुहृदः	மិត்நிரர்கள்	त्वा	தேவரீகை
सर्वां	எல்லாவிடமும்	पश्यतु	கண்டு செலிக்கட்டும்.
आपृच्छ्य	விடைபெற்றுக்கொடுக்க	ते भद्रम्	தேவரீர் திருவுளம்
हवादी	ஸூய்வொழுது [கொடு		தேவரீரை.
वा	தேவரீரை		

गमिष्यति महारण्यं तं पश्य जगतीपते । वृतं राजगुणैः सर्वैरादित्यमिव रश्मिभिः ॥८॥

महारण्यं	"மஹாத்ரண ஆரண் யத்திற்கு	सर्वैः	எல்லா
गमिष्यति	எழுந்தருளியிருக்கின் றனர்.	रश्मिभिः	கிரணங்களாகிற்
जगतीपते	சக்கிரவர்த்தியாரே !	राजगुणैः	ராஜகுணங்களால்
आदित्य	சூரியபகவானே	वृतं	விளங்கிக்கொண்டிருக்
इव	போன்றவராய்,	तं	ஆவன [க்கும்
		पश्य	கடாவித்தருளு கிரகம்."

स सत्यवादी धर्मात्मा गांभीर्यात् सागरोपमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥

सत्यवादी	ஸத்யவா தியும்,	निष्पङ्कः	மாசுற்றவரும்,
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்,	नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியுமாகிய
गांभीर्यात्	காம்பிரியத்தால்	सः	ஆவர்,
सागरोपमः	சமுத்திரம்போன்ற	तं	ஆவரைப்பார்ந்து,
आकाशः	ஆகாசம் [வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு ஆக்குந் பித்தருளினார்.
इव	போல		

सुमन्त्रानय मे दारान् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रष्टृषिच्छामि राघवम् ॥

सुमन्त्र	"சுமந்திராரே !	आनय	அழைத்துவரும்,
ये	எந்த	दारैः	மனைவிமர்களால்
केचित्	எவர்கள்	सर्वैः	எல்லார்களும்,
मामकाः	என்னைக்கேர்த்தவர்க	परिवृतः	சூழப்பட்டவனும்,
मे	என்று [மேலா, (அந்த)	राघवं	ஸ்ரீராமனை
दारान्	மனைவிமர்களை,	द्रष्टुं	காண
इह	இங்கு	इच्छामि	விரும்புகின்றேன்."

सोऽन्तःपुरमतीत्यैव स्त्रियस्ता वक्रियमववीत् । आर्या इयति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सः	ஆவர்	आर्याः	"மாதிரிமேலேயே கிண !
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தினுள்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अतीत्य	பெயர்ந்து,	वः	உங்களை
ताः स्त्रियः	அந்த மாதர்களை	इयति	சுப்பிடுகினார்.
वाक्यं	விஷயத்தை [கேட்க்கி,	तत्र गम्यतां	அங்கு வரவேண்டும்,
अववीत्	பின்வருமாறு தெரிய ப்படுத்தினார்.	चिरं एव	விளம்பம் என்பதே வேண்டாம்."

एवमुक्त्वाः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाज्ञया । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुराज्ञाय शासनम् ॥१२॥

एवमुक्त्वा	சக்கிரவர்த்தியாரின் ஆக்குநராகிவாண்டு	सर्वाः	எல்லோரும்
नृपाज्ञया	சுமந்திராரால்	भतुः	கணவரின்
सुमन्त्रेण	கேள்நூதியானிடம்,	शासनं	நிர்வாணத்தை
एवं	விண்ணம்பம்மேற்பட பட்டவர்களாகிய	आज्ञाय	கிரமேற்பெரிவித்து,
उक्ताः	மனைவிமர்கள்	तद्भवनं	ஆவாறு திருமாலைக புறப்பட்டார்கள். [க்கு
स्त्रियः		प्रचक्रमुः	

अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रयोचनाः । कौसल्यां परिवार्याथ शनैर्जग्मुर्धृतव्रताः ॥

புலவதா:	{ தருமா னுஷ்டா னகந்த னில் அசந்தசுவாந்று டையலர்களும்	அர்ஹஸதா:	முன் னுந்கறம்படது
தாஸலோசுமா:	{ அமுலகையால் சிவந்த கண்களை யுடையவர் களுமா ன	புமதா: நு	மலை னிமர்களும்
தா:	அந்த	அய	அப்பொழுது
		சுன்:	முறைப்படி
		கௌஸ்யா	கௌஸல்யாதேவியை,
		பரிவார்ய	சூழ்ந்துகொண்டு,
		ஜமு:	வந் துசேர்ந்தவர்கள்.

आगतेषु च दारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सूतं सुमन्वानय मे सुतम् ॥

ஃரேசு	பத்தினிகள்	உவாசு	பின் வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினார்.
आगतेषु च	வந்துசேரவும்	சுமந்	"சுமந்திரரே !
महीपतिः	மீலாகபாலகாரகிய	மே	எனது
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	சுத	திருமகளை
तं	அந்த	आनय	இங்கு அழைத்து வரும்".
सूतं	சூதராகியசுமந்திரரை		
समवेक्ष्य	பார்த்து,		

स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगामाभिमुखस्सूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥

அஹிசுல:	பாம்புபந்தரான	சூர்	உடனே
सूतः	ஸூதராகிய,	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
सः	அவர்,	जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तदा	அதனால்	सकाशं	ஸன்னிதாவத்திற்கு
रामं	பூர்வமணையும்	जगाम	திரும்பிவந்துசேர்ந்த னர்.
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனையும்		
मैथिलीं	மைதிலியாரையும்		

स राजा पुत्रमायान्तं दृष्ट्वा दूरान् कृताञ्जलिम् । उत्पपातासनात्तूर्णमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥

ஃரீ:	{ பிங்காஸமேதனைப்ப ட்டுக்கொண்டிருப்ப வரும்	தூர்	தூரத்திலிருந்தே
स्त्रीजन-	{ மலைமீமர்யனெல்லெ ராலும் சூழப்பட்ட வராயிருக்கின்ற,	कृताञ्जलिं	அஞ்சலிநலவந்தரால்
संवृतः		आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்
सः	அந்த	पुत्रं	திருமகளை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,
		आसनात्	ஆசனத்திலின்றி,
		तूर्णं	சடக்கென
		उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.

सोऽभिदुद्राव वैगेन रामं दृष्ट्वा विशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःखार्तः पपात भुवि मूर्च्छितः ॥

विशां पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	सः	அவர்
रामं	ஸ்ரீராமரை	तं	அவரை
दृष्ट्वा	கண்டு,	असंप्राप्य	விட்டாமலை,
वैगेन	வாக்ஷஸவத்தின் அதி சயந்தால்	मूर्च्छितः	முற்ச்சையடைந்தவ ராகி
अभिदुद्राव	எதிர்கொண்டோடினார்.	भुवि	தரையில்
दुःखार्तः	அதிக தயாமுற்றி குந்தவராகிய	पपात	விழுந்துவிட்டனர்.

तं रामोऽभ्यपतन् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन सशोकं नृपतिं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை கொக்கி,
दुःखेन	மனவேதலினால்	रामः	ஸ்ரீராமரும்,
इव	கொஞ்சமும்	महारथः	மஹாரதராகிய
विसंज्ञं	ஞாயகசத்தியில்லாத வராய்,	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
सशोकं	மஹாகட்தகையினி குக்கும்	क्षिप्रं	சடக்கொன
तं	அந்த	अभ्यपतन्	(ஒருவர்பின் ஒருவரா ய்) ஒடிஞர்கள்.

स्त्रीसहस्रनिनादश्च सञ्ज्ञो राजवेश्मनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥

राजवेश्मनि	சக்கிரவர்த்தி திருமா ளிகையில்	इति	என்னும்
सहसा	ஏககாலத்தில்,	भूषणध्वनि- } मूर्च्छितः } स्त्रीसहस- } निनादः च } सञ्ज्ञे	ஆபாணத்தவளியுடன் கலந்ததாய் ஸ்திரீகளின் பலரின் பெருஞ்சத்தமும் ஒலித்தது.
हा	"ஹா !		
हा	ஹா !!		
राम	ராம !! "		

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥

तौ	அந்த	तं	அவரை
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்களால்	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
उभौ	இருவரும். [கிய	परिष्वज्य	வாசிக்கட்டியணைத்து,
सीतया	ஸீதாதேவியோடு	पर्यङ्के	மஞ்சத்தில்
सार्धं	கூடவே,	समवेशयन्	எழுந்தருளிச் செய்த னார்கள்.
रुदन्तः	விதிட்டமுதிறவர்க ளாய்		

अथ रामो मुहूर्तात् लब्धसंज्ञं महीपतिम् । उवाच प्राञ्जलिभूत्वा शोकार्णवपरिभृतम् ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்,	सं	அந்த
मुहूर्तात्	முஹூர்த்தகாலம் செல் றகும்,	महीपतिं	சக்கிரவர் தீயாரைப் பார்த்து
लब्धसंज्ञं	பிரம்மஸ்துண்டத்தவ ரும்,	प्राञ्जलिः	அஞ்சலி நமஸ்தராய்
शोकार्णव-	} கோகக்கடலில் ஆழ் கித் தந்தளித்தாக் கொண்டிருக்கிறவரு மாகிய	भूत्वा	ஆகி,
परिभृतं		अथ	பின்வருமாறு
		उवाच	கிண்ணப்பம் செய்த குணினர்.

आपृच्छे त्वां महाराज सर्वेषामीश्वरांसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥

महाराज	"சக்கிரவர் தீயாரே !	मां	அடியேனை
नः	எங்கள்	त्वं	தேவரீர்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कुशलेन	குணிர
ईश्वरः असि	{ தேவரீர், தான் பிரத்ய சுதமரானுக்கும் கட வுள்,	पश्य	கடாவித்தருளு கிராக.
दण्डकारण्यं		தண்டகாசண்யத்திற்கு	त्वां
प्रस्थितं	பிரதானமாய் வந்தி ருக்கின்ற	आपृच्छे	அடியேன் போக கிடைக்கேட்கின்றேன்.

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेतु मां वनम् । कार्णवहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥

सीता च	"வரீதைதயம்	वहुभिः	பல
मां	என்னை	तथैः	சரியரால்
वनं	வனத்திற்கு [நுளாம்.	कार्णवः	காரணங்களால்
अन्वेतु	தொடர்ந்து வருகின்-	वार्यमाणौ च	தடுக்கப்பட்டவர்களா யிருந்தும்,
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனுக்கும்	इच्छतः न	சம்மதிக்ககில்லை.
अनुजानीहि	தேவரீர் உத்தரவுகொ டுத்தருளவேண்டும்.		

अनुजानीहि सर्वात्रः शोकमुत्सृज्य मानद् । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिव मजाः ॥

मानद्	{ "எங்களை இணைபா க் பத்திற்கெல்லாம் கார ணபூதரானுபவரே !	सीतां	வரீதைதயாகிய
च		नः	எங்கள்
शोकं	ஆதனால்	सर्वान् च	எல்லோருக்கும்,
उत्सृज्य	கோகத்தை	प्रजापतिः	பிரம்மதேவன்
मां	கிட்டுகிட்டு,	मजाः	பிரஜைகளுக்கு
लक्ष्मणं	காணுகிய	इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ்வண்ணமே
	லக்ஷ்மணனுகிய	अनुजानीहि	உத்தரவுகொடுத்தரு ள்கிராக."

प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपते; । उवाच राजा संपेक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥ २५ ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்,	அய்யம்	கொஞ்சமேனும் மன தைக்கிதரவிடா திரு க்கின்றவருமாறிய, ஸ்ரீராமரை
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு	राघवं	
जगतीपते:	சக்கிரவர்த்தியாரின்	संपेक्ष्य	பார்த்து,
अनुज्ञां	உத்திரவை	उवाच	பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்.
प्रतीक्षमाणं	{ எதிர்பார்த்துக்கார்ந்து க்கொண்டிருக்கிறவ ரும்,		

अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहितः । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥

राघव	"ஸ்ரீராம!	मां	என்னை
अहं	நான்	निगृह्य	நிராகரித்துவிட்டு,
कैकेय्या:	கைகேயிக்கு	त्वं एव	கீயே
वरदानेन	வரத்தையகொடுத்த தால்	अयोध्याया:	அயோத்தியநகருக்கு
मोहितः	வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.	राजा	மன்னரசு
अद्य	இப்பொழுது,	भव	ஆளுவாய்."

एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वरः । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविदः ॥

धर्मभृतां	தர்மபூதர்களுக்குள்	उक्तः	நியமனம் பெற்றவரு
वरः	தலைமைபெற்றுவிளங்க குதிரவரும்,	रामः	ஸ்ரீராமர் [மரகிய
वाक्य-	செவியில் விழுந்த சொற்களின் துப்ப க்களை உள்படி அறிபவரும்,	अञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தத்தை
कोविदः		कृत्वा	செய்துகொண்டு,
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	पितरं	திருத்தந்தையைப்பார் ந்து,
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अयुवाच	{ பின்வருமாறு பதிலை விண்ணப்பம் செய்த ருளினார்.

भवान् वर्षसहस्रायुः पृथिव्या नृपते पतिः । अहन्स्वरण्ये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयाऽनृतम् ॥

नृपते	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	त्वया	தேவரீரால்
भवान्	நேவரீர்	मे तु	எனக்காக என்னாலும்
वर्षसहस्रायुः	இன்னும் அனேகாயி ரம் வருஷங்களுக்கும்	अनृतं	ஸத்யம் தவறுதல் என்பது
पृथिव्या:	பூமிக்கு	कार्यं न	செய்யத்தக்கதில்லை.
पतिः	இறைவராக இருக்கவே ண்டும்.	अहं	அடியேன்
		अरण्ये	காட்டில்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்கின்றேன்.

नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विहृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥

नराधिप	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	प्रतिज्ञान्ते	பிரதிக்ஷை நிறைவே
पञ्च	ஐந்து	पुनः	பிறகு [நினைதின்
च	அதிகாடுகூட	ते	தேவரீரது
नव	ஒன்பது	पादौ	திருவடிகளை
वर्षाणि	வருஷங்கள்	ग्रहीष्यामि	தொட்டுத்தொழுது
वनवासे	வனவாஸத்தில்		கமஸ்கரிப்பேன்."
विहृत्य	வினாயாடி விட்டு,		

रुद्रन्वार्तः मियं पुत्रं सत्यपाशेन संयतः । कैकेय्या चाश्रयमानस्तु मियो राजा तमववीन् ॥

रु	இப்பவும்	रुद्र	{ கள்ளீரை தாரைநா ரையாய்ப் பெருகவி ட்டுக்கொண்டிருந்த வருமானகிய }
कैकेय्या	கைகேயி தேவியரன்,	राजा	
मियः	மிட்டுவிட்டு	मियं	பெறலரிய
चाश्रयमानः	நிர்யப்பந்திக்கப்படுகிற வரும்,	ते	அந்த
सत्यपाशेन	ஸத்யமெனும் பாசத் தால்	पुत्रं	திருமகளைப்பார்த்து,
संयतः	கட்டுண்டவராய்,	अववीन्	பின்வரும் பதிகைத்தக் தருள்ளார்.
वार्तः	மணவேதனைப்படுகின் றவராய்,		

श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वारिष्टमव्ययः पन्थानमकुतोभयम् ॥ ३१ ॥

तात	"அருமை திருமைந்த!	आगमनाय च	திரும்பிவருவதற்கும்,
श्रेयसे	மதுமையில் கீர்த்திபெ றும் விஷயத்திலும்,	अव्ययः	வக்கமுடையவளுகி,
वृद्धये	இம்மையில்நன்மைபெ றும் விஷயத்திலும்,	अकुतोभयं	பயாற்றதாயிய
पुनः	மறுபடியும்	अरिष्टं	கல்ல
		पन्थानं	வழியில்
		गच्छस्व	செரும்படாயாக.

न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिपनसस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥ ३२ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநடைநிலைகளுகிய	तव	உனது
तात	குழந்தாய்!	बुद्धिः	விச்சயமானது
सत्यात्मनः	ஸத்யஸ்வரூபியாயும், தர்மமொன் நிலையே	विनिवर्तयितुं	தடுக்கப்படுவதற்கு
धर्माभिपनसः	{ சடுபட்ட மனதையு டையவனுமாகிய	शक्यते न हि	எவனுமும் முடியாது.

अथ त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकाहदर्शनेनापि साधु तावचराम्यहम् ॥

पुत्र	"திருமகளை!	मा गच्छ	புறப்படவேண்டாம்.
तु	ஐனாலும்	अहं	நான்
इदानीं	இப்பவும் கூட	एकाहदर्शनेन अपि	ஒருநினைம் பார்த்தளி னிலைமும்
अथ	இன்றை	साधु	அறிவாள வுடட்டுரை
रजनीं	இராத்திரியின்,	चरामि	சகமாக [வது காலக்கழிக்கிறேன்.
सर्वथा	ஒருபடியாலும்		

मातरं मां च संपश्यन्वसेयामद्य शर्वरीम् । तर्पितः सर्वकामैस्त्वं श्वः काले साधयिष्यसि ॥

अद्य	" இப்பொழுது	सर्वकामैः	எல்லா போக்களினாலும்
हमां	இந்த	तर्पितः	திருப்திசெய்யப்பட்ட
शर्वरी च	ஓர் இரவுக்கு மா த்	वस	தங்கியிரு. [டவனாய்
त्वं	நீ,	श्वः काले	காலே காலைநில்
मां	என்னையும்,	साधयिष्यसि	{ உன்னிஷ்டமபோல் புறப்பட்டும் போ வாயாக.
मातरं	தாயையும்		
संपश्यन्	பார்த்துக்கொண்டு,		

दुष्करं क्रियते पुत्र सर्वथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियांस्त्यक्त्वा यथासि विजने वनम् ॥

पुत्र	" திருமகனாகிய	वनं	காட்டிற்கு
राघव	ஸ்ரீராம!	यासि	நீ போகின்றனை.
मत्प्रियार्थं	{ என் மனக்கொணுது கடக்கவேண்டுமென் கிற காரணத்திற்காக	यत्	அதனால்
प्रियान्	இஷ்டவர்க்கங்களை	त्वया	உன்னால்
त्यक्त्वा	கிட்டுகிட்டு,	सर्वथा	எவ்விதத்தாலும்,
विजने	மனிதகஞ்சாரமற்ற	दुष्करं	செய்யவரிய தொழில்
		क्रियते	செய்யப்படுகிறது.

न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छत्रया चञ्चितस्त्वस्मि स्त्रिया छत्रान्निकल्पया ॥

पुत्र	" குழந்தைய!	छत्रान्निकल्पया	நீ அஞ்சாத நெருப்புப் போன்றதாய்
राघव	ஸ்ரீராம!	छत्रया	கெட்ட எண்ணத்தை உன்னே கொண்ட
एतत्	இது	स्त्रिया	மனைகியினால்
मे	எனக்கு	तु	இப்பொழுது
प्रियं च	இஷ்டமான காரிய மென்பது	चञ्चितः	ஸ்வாதந்திரியத்தை இழந்தவனாக
न	இல்லை.	अस्मि	இருக்கிறேன்.
सत्येन	ஸத்தியமாக		
शपे	சொல்லு கிறேன்.		

वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तमादिन्या कैकेय्याऽभिप्रचोदितः ॥

वा	" எந்த	अनया	இந்த
वञ्चना	வஞ்சனை	कैकेय्या	கைகேயரினால்
मे	எனக்கு	अभिप्रचोदितः	எவப்பட்டவனாய்
लब्धा	பெற்றதோ	त्वं	நீ
तां तु	அதையும்	निस्तर्तुं	பூசுத்திசெய்ய
वृत्तमादिन्या	குறமுறையை குணக் குணம்	इच्छसि	துணியுடிகொண்டிருக்க கின்றனை.

न चैतदाश्चर्यतमं यस्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

புல	* திருமகனே !	कर्तुं	செய்ய
मम	எனது	इच्छसि	தீர்மானம் கொண்டிருக்கின்றன.
ज्येष्ठः	ஸர்வேஸ்தத்திருக்கட்டனாகிய	च	ஆதலால்,
सुतः	புதல்வன்	एतत्	இது
यः	எவனோ அந்த	आश्चर्यतमं	{ பிறவிக்குணத்திற்கு மாறாய் ஆச்சரியம் படவேண்டியதாக
पितरं	பிதாவை	न	ஆகமாட்டாது.
अपानृतकथं	ஸத்தியஸந்தனாக		

अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरातस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥

तथा	இவ்வாறு	श्रुत्वा	திருச்செவி காற்றி,
भाषितम्	ஊக்கம்மீட்டிட்டு புத்திகலங்கியிருக்கிற	रामः	ராமர்
पितुः	தந்தையின்	दीनः	மனம் கொந்தவராய்,
भाषितं	வாக்கியத்தை	अथ	பின்வரும்,
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	वचनं	உறுதிமொழியை,
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடன்ஊடும்,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி

प्राप्त्यापि यानद्य गुणान् को मे श्वस्तान् प्रदास्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकामैरहं वृणो ॥

यान्	* எந்த	प्रदास्यति	கொடுப்பார்?
गुणान्	உயர்ந்த நன்மைகளை	अतः	ஆகையால்
अथ	இன்றையதினமே,	सर्वकामैः	முழுவிருப்பங்கள்
प्राप्त्यापि	பெறவேண்டு	अहं	உட்கொள் [இலும்,
यान्	அவைகளை	अपक्रमणं एव	உரண்பத்திற்கு தொடராததிகே
अथ	காண்க்கு	वृणो	உத்திரவளிக்கப் பிராந்திக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		
कः	யார்		

इयं सराष्ट्रा सजना धनधान्यसमाकुला । मया विस्मृष्टा वसुधा भरताय प्रदीयताम् ॥४१॥

सराष्ट्रा	* தேசங்களுடன் கூடியதும,	विस्मृष्टा	{ மறப்பூத்தியாய்க் கொடுத்தெட்டியாட் டதுமாகிய
सजना	ஊனங்களுடன் கூடிய விளங்குகிறதும்,	इयं	இந்த
धनधान्य- समाकुला	தனதான் உயர்வானால் நிறைந் தள்ளினதும்,	वसुधा	பூமி
मया	எனினால்	भरताय	பாத்தனக்கு
		प्रदीयताम्	கொடுத்தருளப்படட்டும்.

वनवासकृता बुद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति ॥ ४२ ॥

अद्य	"இன்றையதினமே	मे	எனது
वनवासकृता	வனவாஸம் செய்ய உறுதிக்கொண்ட	बुद्धिः चलिष्यति च न	திருமானமாதது மாறப்போகிறதே இல்லை.

यस्तुष्टेन करो दत्तः कैकेयै वरद त्वया । दीयतां निखिलेनैव सत्यस्त्वं भव पार्थिव ॥ ४३ ॥

वरद	{ "வாக்களித்தவரக்களை வாக்களித்தவண்ண மே முடித்துவைக் கும்	दत्तः	ஆளிக்கப்பட்டதாகிய
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாவே!	वरः	வரம்
तुष्टेन	திருவுளமுடிக் திருத்த	यः	எதுவோ, அது
त्वया	தேவீரால்	निखिलेन एव	முற்றுமே யாதொரு குறையுமில்லாமலே
कैकेयै	கைகேயிதேவியா குக்கு	दीयतां	முடித்துவைக்கப்பட
		त्वं	தேவீர் [ட்டும்,
		सत्यः	ஸத்யஸந்தராக
		भव	வாழ்க்கடனீராக.

अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् । चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह ॥ ४४ ॥

अहं	"அடியேன்"	चतुर्दश	14 தினளுக்கு
भवतः	தேவீருடைய	समाः	வருஷங்கள்
निदेशं	நியமனத்தை [மே	वने	வனத்தில்
यथोक्तं	வாக்களித்தவண்ண சொடுக்கொண்டு நி றைவேறுகின்றவ னுய்	वनचरैः सह	வனவாசிகளுடன் கூட
अनुपालयन्		वत्स्ये	வாஸப்பட வண்பேன்.

मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् । न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् ॥ यथा निदेशं कर्तुं वै तवैव रघुनन्दन ॥ ४५ ॥

रघुनन्दन	"ரகுநாதிகளே!	पियं	இஷ்டப்படி
विमर्शः	விசாரம்	सुखं	அமைதியாய்
मा	மேண்டாம்.	कर्तुं एव	செய்வதற்குத்தான்;
मे भाषमि	எனதுமனதில்	राज्यं हि	ராஜ்யத்தை மாத்தி கொள்கிறேன். [ரம்
नव	நீதவீரது	काङ्क्षितं न वै	புத்தலம்
निदेशं	ஆக்களுடைய	वसुमती	14 தினளுக்கு
यथा	சொல்லியவண்ணம்	भरताय	ஆளித்தருளப்பட்ட 0ம்.
या	உள்ளபடி	प्रदीयताम्	

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्वाण्यपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धर्यः समुद्रः सरितां पतिः ॥

ते दुःखं	"தேவீரது துன்பம்,	सरितां पतिः	நதிகளுக்கு 14 தியாகிய
अपगच्छतु	தொலைக்கடவது.	समुद्रः	ஆழ்கடல்
वाण्यपरिप्लुतः	கண்ணீர்கவால் நனை த்துவருகதுபலராய்	क्षुभ्यति न	கலக்கமுறுவதில்லை.
मा भूः	இருத்ததாகாது.	दुर्धर्यः	கலக்கச்செய்யமுடியா
		हि	அன்றோ! [ததும்

नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वानिमान् कापात्र स्वर्गं नैव जीवितम् ॥

अहं	" நான்	इमान्	இந்த
राज्यं	ராஜ்யத்தை	कामान्	அன்பிற்குப்பாத்திரர்
इच्छामि न	நன்கு மதியேன்.	सर्वान् एव	எவர்களையும் [கனாகிய
सुखं एव	எப்படிப்பட்ட ஸுக	न	நன்கு மதியேன்.
	த்தைதயும்	स्वर्गं	வா லுலகத்தையும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.
मैथिलीं च	மைதிலியையும்	जीवितं एव	உயிர்வாழ்வையும்
न	நன்கு மதியேன்.	न	நன்கு மதியேன்.

त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥

पुरुषर्षभ	" புருஷோத்தம!	न	திருவுள்ளத்தில் பற்ற
अहं	அடியேன்		னாகாது.
त्वं	தேவரீகா	तव	தேவரீகாது
सत्यं च	ஸத்யஸந்தராயிருப்ப	प्रत्यक्षं	திருமுன்பாகவே
	பது ஒன்றைத்தான்	एवमेव	ஸத்யத்தின்மீதும்,
इच्छामि	நன்கு மதிப்பேன்.	सुकृतेन	புண்யத்தின்மீதும்,
	{ இரண்டுகமொழியெ	ते	தேவரீகிடம்
अनृतं	{ ன அல்லது நம்பத்த	शपे	ஆணையிட்டுச்சொல்
	காதமொழியென		றுகின்றேன்.

न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्यैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥

तात	" திருத்தாஹதயாகிய	धारयस्व न च	தேவரீர் இனிபும் பா
प्रभो	சகலிரவர்த்தியாரே!		ராட்டலாகாது.
क्षणं अपि	சுரணப்பொழுதினும்	मे	எனது
स्थातुं	இங்கிருக்க [இனிமேல்	विपर्ययः	உறுதிக்கு மாதுபா
मया शक्यं न .	என்னால் முடியாது.		டென்பது
एवं शोकं	இந்த மனஸெதகிரைய	अस्ति न हि	இல்லவேயில்லை.

अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं व्रजामीति तत्सत्यमनुपालये ॥

कैकेय्या	" கைகேயிதேவியாரால்	व्रजामि	' அடியேன் போகி
राघव	' ராம!		தேன்'
वनं	காட்டிற்கு	इति	என்று
गच्छ	நீ செல்வாயாக'	उक्तं	பிரதிக்களு செய்து
इति	என்று		கொடுக்கப்பட்டது.
अस्मि	அடியேன்	तत्	அந்த
अर्थितः	ஆக்களு செய்யப்பட்ட	सत्यं हि	பிரதிக்களுயைத்தான்
	டென்.	अनुपालये	அடியேன் பரிபாஸனம்
मया च	என்னால்		செய்கின்றேன்.

मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णे नानाशकुननादिते ॥

देव	“ சக்கிரவர் தீயாரே !	नानाशकुन- } नादिते }	நானூலித பகழிகளால் ஒலிக்கப்பெற்று விள ங்குகிற தாமாசிய
उत्कण्ठां च	திருவுளத்தில் வாயு விமென்பதற்கே	वने	அரண்யத்தில்
मा कृथाः	தேவரீர் இடங்கொட	रस्यामहे	விளையட்டாய் காலம் கழிக்கப்படுகின் றோம்.
वयं	நாங்கள் [வாசாது.		
प्रशान्त- } हरिणाकीर्णे }	சாந்தமான மான்களா ல் சினமந்துள்ள தும்		

पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्माद्दैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥५२॥

तात	“ திருத்தந்தையாரே !	तस्मात्	ஆதலின்
पिता हि	தந்தைதான்	दैवतं	பிரத்யக்ததெய்வம்
देवतानां अपि	தெய்வங்களுக்கெல் லாம்	इति एव	என்கிற ஒரு காரணத் தைக்கொண்டே
दैवतं	மேலான தெய்வ மென்று	पितुः	திருத்தாதையின்
स्मृतं	காந்திரங்களில் கூற ப்பட்டிருக்கின்றது.	वचः	நியமனத்தை
		करिष्यामि	செய்யக்கொண்டு செய்கின்றேன்.

चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरसत्तम । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं सन्तापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३ ॥

नरसत्तम	“ புருஷோத்தம !	प्राप्तं	இங்கு வந்துசேர்ந்த வரையில்
चतुर्दशसु	பதினான்கு	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் காண்பித்த
वर्षेषु	வருஷங்கள்	अयं	இத்தருணப்போகிறீர்.
गतेषु	சென்றபின்னர்	सन्तापः	மனத்தர்பமானது
पुनः	மீண்டும்	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்படட்டும்.
मां	என்னை		

येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो धाष्पगलो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥

पुरुषशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	संस्तम्भनीयः	உதனா துறமுடைதாய் விளக்கவேண்டுமோ,
धाष्पगलः	{ கண்ணீர் பெருக்கி ஆழுதுகொண்டிருக் கின்ற	सः	அந்த
अयं	இந்த	त्वं	தேவரீர்
जनः	ஜனஸமூகம்	किमर्थं	எப்படி
सर्वः	எல்லாரும்	विक्रियां	மனக்குழப்பத்திற்கு
येन	எந்த ஒருவரால்	गतः	இடங்கொடுக்கவாரி ?

मया विसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलषण्डां सपुरां सकाननाम् ।

शिवां सुसीमामनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथाऽस्तु तत् ॥ ५५ ॥

सशैलपण्डां	* பல பாலைக்கொய்குடையதும்,	इमां	இந்த
ससुरां	பல பாட்டணக்கொய்குடையதும்,	मही	பூமியை
सकाननां	பல வணக்கொய்குடையதும்,	भरतः	பரதன்
मिवां	{ னகை பரக்யங்களைப் பெற்று வளக்குவதும்,	अनुशास्तु	ஆளட்டும்.
सुसीमां	அழகுவாய்க்க எல்லைக்கொய்குடையதும்.	वृषते	சக்கிரவர்த்தியாரே!
मया	அடியேனால்	यथा	தேவரீரால்
विस्त्रां	மணப்பூர்வமாய் அளிக்கப்பட்டதாமாகிய	यन्	எந்திரன்று
		उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட
		तन्	அது [டதோ
		तथा	சொல்லியவண்ணமே
		केवलं	குறைவென்பதே
		अस्तु	கின்று நடைபெறட்டும்.

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया विस्त्रा भराय दीयताम् ।
अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५६ ॥

मया	* அடியேனால்	अहं	அடியேன்
विस्त्रा	மணப்பூர்வமாய் அளி	भरतः	தேவரீரூடைய
मही	பார் [க்கப்பட்டதாகிய	निदेशं	நியமனத்தை
केवला च	முழுதும்,	अनुपालयन्	கிரமேற்கொண்டு
पुरं च	சகரமும்,	वनं	பரிபாலிக்கின்றவனும்
राष्ट्रं च	நாடும்	चिराय	காட்டிற்கு
भराय	பரதனுக்கு		வெகு காலம் வரைக்
दीयतां	அளித்தருளப்பட்ட	सेवितुं	கும்
	ட்டும்.	गमिष्यामि	கிளையாட்டாய் காலம் போவேன். [குழிக்க

न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।
यथा निदेशे तव शिष्टसम्पत्ते व्यपैतु दुःखं तव मत्कृतेऽनघ ॥ ५७ ॥

अनघ	* தோஷமாகிராம	धीयते	உந்தாகக்கொண்டு
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே!		கிளக்குகிறதோ
मे	அடியேனது	तथा	அவ்வளவு
मनः	மனமனது	महत्सु	மறந்ததாய்ள்ள
शिष्टसम्पत्ते	{ பெரியோர்களால்து வளையிலனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற	कामेषु	ராஜ்ய போகக்களில்
तव	தேவரீரது	न	இல்லை.
निदेशे	நியமனத்தை முடிக்க	आत्मनः	உடனினத
	கும் கிரமயத்தின்	प्रिये च न	சொக்யத்திலுமில்லை;
यथा	எவ்வளவு	मत्कृते	என்னை கிளைத்து
		तव	தேவரீர் படும்
		दुःखं	மனத்துயரமானது
		व्यपैतु	குழியட்டும்.

तदत्र नैवानघ राज्यमव्ययं न सर्वकामान्न सुखं न मैथिलीम् ।

न जीवितं त्वामनृतेन योजयन् वृणीय सत्यं व्रतमस्तु ते तथा ॥ ५८ ॥

अनघ	“ புண்டரீகமே !	अव्ययं	சர்வதமமான
अद्य	இப்பொழுது	सुखं	மேகை இன்பத்தை
त्वां	தேவரீகா	न	கிரும்பேன். [யும்
अनृतेन	சொன்ன சொல் தவ நிவிட்டதுடன்,	मैथिलीं	மைதிலியையும்
योजयन्	இருக்கச்செய்து	न	நன்கு மதியேன்.
तत्	அதனால் [கொண்டு	जीवितं	உயிர் வாழ்வையும்
राज्यं एव	ராஜ்யத்தையும்	न	கிரும்பேன்.
वृणीय न	கிரும்பேன் ;	ते	தேவரீரது
सर्वकामान्	எப்படிப்பட்ட போக ங்களையும்	व्रतं	உறுதிவாக்கானது
न	கிரும்பேன் ;	तथा	சொல்லியவண்ணமே
		सत्यं	நடைபெற்றதாக
		अस्तु	ஆகக்கூடவது.

फलानि मूलानि च भक्षयन् वने गिरींश्च पश्यन् सरितः सरांसि च ।

वनं प्रविश्यैव विचित्रपादपं सुखी भविष्यामि तवास्तु निर्द्वैतः ॥ ५९ ॥

विचित्रपादपं	“ தானுவித அழகுவா யந்த மரங்களடர்ந்த	सरांसि च	ஊராயக்களையும்,
वनं	காட்டிற்கு	पश्यन्	கண்குளிரப் பார்த்து
प्रविश्य	சென்று,		க்கொண்டு
फलानि	பழங்களையும்,	सुखी एव	{ ஸர்வபிரகாரத்தினும்
मूलानि च	கிழங்குகளையும்		மனத்திருப்தி கொ
भक्षयन्	புகித்துக்கொண்டு,	भविष्यामि	ண்டவளாய்
वने	காட்டில்	तव	அடியின் இருப்பேன்.
गिरीन्	மலைகளையும்,	निर्द्वैतः	தேவரீருக்கு
सरितः च	நதிகளையும்,	अस्तु	கிருவுளசாத்தம்
			ஏற்பட்டும்.”

एवं स राजा व्यसनाभिपन्नः शोकेन दुःखेन च पीड्यमानः ।

आलिङ्ग्य पुत्रं सुविनष्टसंज्ञो मोहं गतो नैव चिचेष्ट किञ्चित् ॥ ६० ॥

एवं च	இப்படி கிரும்பும்	आलिङ्ग्य	ஆண்கணம் சொந்து
सः	ஆந்த		கொண்டு,
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सुविनष्टसंज्ञः	முற்றிலும் பிரக்ஞை யை இழந்தவராகி
व्यसनाभिपन्नः	பிரிவை சிக்கமுடியா தவராய்	मोहं	முர்ச்சையை
शोकेन	மனவே தளையால்	गतः	அடைந்து விட்டனர்.
पीड्यमानः	பிடிக்கப்பட்டவராய்	किञ्चित् एव	சற்று கூட
पुत्रं	கிருமகளை	चिचेष्ट न	அசைவற்று கிடந்து
दुःखेन	மிகக்கஷ்டப்பட்டு		விட்டனர்.

देव्यस्ततः संरुद्धः समेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।

सुदन् सुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र बभूव सर्वम् ॥ ६१ ॥

ततः	அப்பொழுது	सुमन्त्रः अपि	சுமந்திரரும்
नरदेवपत्नीं	சம்பிரவாள் திருவாரியர் மனைவிய) கிய	सुदन्	அழகு கவிகாண்டே
तां	அவள் ஒருத்தியை	मूर्च्छां	முர்க்கையை
वर्जयित्वा	தவிர	जगाम	அடைந்தாவிட்டனர்.
समेताः	வந்தகடியிருந்த	तत्र	அங்கிடத்தில்
देव्यः	மனைவியார் கள்	सर्वं	எங்கும்
संरुद्धः	வாய்க்கிட்டுக்கத்தி அழுதார்கள்.	हाहाकृतं	ஹா! ஹா! ஐயோ! ஐயோ! எனும் கத்தம் ஒலித்தது.
		बभूव	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3838.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1483

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௩௫ ॥

सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्—சுமந்திரர் கைகேயியை கித்திப்பது.

ततो निर्भूय सहसा शिरो निश्वस्य चासकृत् । पाणि पाणौ विनिविष्य दन्तान् कटकटाय च ॥
 लोचने कोपसंरक्ते वर्णं पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा सन्तापमशुभं गतः ॥ २ ॥
 मनः समीक्षमाणश्च सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छरैः शितैः ॥
 वाक्यवज्रैरनुपमैर्निर्मिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमपाणि सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

सः	அந்த	कटकटाय च	கடகடவென்று கொடு த்தக்கடித்தும்,
सूतः	ஸூதராகிய	लोचने	இருகண்களும்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்,	कोपसंरक्ते	கோபத்தால் சிவந்து கிடக்கவும்
ततः	அப்பொழுது	पूर्वोचितं	இதற்குமுந்தி வழக்க மாயள்ள
सहसा	திவிரென்று கிளம்பி	वर्णं	முகளுக்கிய
शिरः	தலையை	वहत्	முத்தியுமிழந்தவராய்
निर्भूय	அடைத்தது,	सहसा	தானநிலாதவண்ண மாய்
असकृत्	அடிக்கடி	कोपाभिभूतः	கோபத்தால் மெய்மற ந்தவராகி
निश्वस्य	பெருமுச்சுவிட்டு,	अशुभं	அனாதையமாகிய
पाणौ	ஒருகைமேல்	सन्तापं	மனவெதலையை
पाणिं	ஒருகையை		
विनिविष्य च	வைகைமுதும்கி யினதும்,		
दन्तान्	பற்களை		

गतः	ஆடைத்தவராய்	आशुगैः	பிகக் கொடியவைக
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி		ளும்,
	யாரினது	अनुपमैः च	நிகரற்றவைகளு
मनः	திருவுணத்தை		முகிய
समीक्षमाणः च	உள்ளபடி ஆறிக்	वाचयवत्रैः	வாய்க்களாகிய வந்து
शिलैः	கூசிய [தவராய்		ராயுதங்களால்
वावडैः	சொல்லம்புகளால்	कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரி	सर्वमर्माणि	மர்மங்களெல்லாவற்
	னது		றையும்
हृदयं	மனத்தை	निर्मिदन् इव	நினைப்பவர்போலவும்
कम्पयन् इव	நடுக்கமுறச் செய்கிற	प्रथभाषत	பின்வருமாறு
	வர் போலவும்		சொன்னார்.

यस्यास्तव पतिस्त्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥
न ह्यकार्यतमं किञ्चित्च देवीह विद्यते ॥ ५ ॥

देवि	* தேவியாரே!	भर्ता	கார்த்தகுண்புரியும்
यस्याः	எவளொருவளாகிய	राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
तव	தேவாரீருக்கு	दशरथः दि	தசரதரே
स्वयं पतिः	ஸாசுதரத் தபதியும்,	त्यक्तः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டுகி
स्थावरस्य	ஸ்தாவரங்களடங்கிய	तव	தேவாரீருக்கு ட்டார்.
	தம்	इह	இம்மண்ணிலில்
चरस्य च	ஐக்கமங்களடங்கியது	अकार्यतमं	செய்யத்தகாத
सर्वस्य	ஸகல [முகிய		தீச்செய்கை
जगतः	ஐகத்தூக்கும்	किञ्चित्	வேறெதென்றும்
		विद्यते न	இல்லை.

पतिर्घ्नो स्वामहं मन्ये कुलघ्नोऽपि चान्ततः ॥ ६ ॥

अहं	* அடியேன்	वन्ततः	முடிவாய்
त्वां	தேவாரீரை	कुलघ्नी अपि	{ குலத்தையே வேரோ
पतिर्घ्नी च	கணவரின் உயிரை அ	मन्ये	டு ஆழியச் செய்பவ
	ழிக்கின்றவனாகவும்		னாகவும்
			எண்ணுகிறேன்.

यन्महेन्द्रमिवाजय्यं दुष्पकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यं सन्तापयसि कर्मभिः ॥७॥

यत्	* ஏனென்றால்	अक्षोभ्यं	கலங்கெரண்ணாத
अजय्यं	வெல்லவெரண்ணாத	महोदधि	பெருக்கடலை
महेन्द्रं	மதேந்திரரீரை	इव	போன்றவவா
इव	போன்றவரும்	कर्मभिः	கிருத்யங்களால்
दुष्पकम्प्यं	ஆசைக்கவெரண்ணாத	सन्तापयसि	தேவாரீர் தபிக்கும்படி
अचलं	மலைபை		செய்துவிட்டார்.
इव	போன்றவராய்		

माऽवमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छा हि नारीणां पुत्रकोट्या विशिष्यते ॥

नारीणां	“ பெண்களுக்கு	हि	என்கிறபடியால்
भर्तुः	பர் தந்தரின்	भर्तारं	லோகரக்யமாகும்,
इच्छा	மனக்கிரணுது	वरदं	கேட்டதைதயாரிப்பவ
	நடத்தல்	पति	கணவனுருமா கியிருக்கும்,
पुत्रकोट्याः	புத்திரப்பெறின் பெ	दशरथं	தசரதரை
	ருமைமையவிட	मा अवमंस्थाः	இனியும் தேவரீர் திரா
विशिष्यते	மேலானது.		கரிக்கலாகாது.

यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति वृषक्षये । इश्वाकुकुलनाथेऽस्मिस्तद्धोषयितुमिच्छामि ॥

वृषक्षये	“ ஓர் மண்ணை அவ	अरिम्	இந்த
	ளானதனையில்	इश्वाकुकुलनाथे हि	இக்ஷ்வாகுகுலனாதரீ
यथावयः	வயதுக்கிரமத்தின்	तव	அந்த [டமே
	முறைப்படியே	होषयितुं	மாற்ற
राज्यानि	ராஜ்யங்களை	इच्छामि	தேவரீர் எண்ணல்
प्राप्नुवन्ति	அடைகின்றார்கள்.		கொண்டுவிட்டார்

राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र रामो गमिष्यति ॥

ते	“ தேவரீரது	वयं	நாங்கள்
पुत्रः	திருக்குமாரனுடைய	रामः	ஸ்ரீராமர்
भरतः	பரதன்	यत्र	எங்கிடத்திற்கு
राजा	சக்கிரவர்த்தியாக	गमिष्यति	எழுந்தருள்கின்றார்
भवतु	ஆகட்டும்.		போ
मेदिनी	உங்களை	तव	அங்கிடத்திற்கு
शास्तु	ஆளட்டும்.	गमिष्यामः	உட்கொண்டுகொண்டிருக்கும்.

अयोध्यावासिनः पौरा ये च जानपदा जनाः । नूनं सर्वं गमिष्यामो मार्गं रामनिषेवितम् ॥

अयोध्यावासिनः	“ அயோத்யாவாசிகள்	सर्वे	எல்லோருக்கும்
	ஆம்,	रामनिषेवितं	ஸ்ரீராமர் எழுந்தரு
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்கள்		ளும்
जानपदाः	கிராமவாசிகள்.	मार्गं	பாதைத்திற்கு
जनाः	மற்ற ஜனங்கள்,	नूनं	தக்கூடியபே
ये च	எவர்களை அடக்கின்ற	गमिष्यामः	போய்க் கொண்டு இருக்கும்.
	செய		

त्यक्ताया बान्धवैः सर्वैर्ब्राह्मणैस्साधुभिः सदा । का भीती राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति ॥

देवि	“ தேவியாரே !	रक्षतायाः	தன்னைவைக்கப்பட்டு
स्वा	என் நண்பருக்கும்	तव	தேவரீருக்கு [விட்ட
बान्धवैः	நண்பர் புரிபவர்களுக்கும்	राज्यलाभेन	விடையாகிவந்தபட்டும்
साधुभिः	புண்பா தீவர்களுமா	का	என்னை [பெறுகாதால்
भ्रातृभिः	அந்த நண்பர்கள் [பி	भीतिः	பெருமை
सर्वैः	எல்லோருக்கும்,	भविष्यति	எண்டா உப்போகிறது?

न हि ते विषये कश्चिद् ब्राह्मणो वस्तुमर्हति । तादृशं त्वमपर्यादमथ कर्म चिकीर्षसि ॥

ते	“ தேவரீரது	अमर्यादं	வாய்க்காணம் திரைக்களின் விதிகளுக்குமே லொடா னுஷ்டாணங்களுக்குமே ஒவ்வா ததாகிய நியதிசெயலில்
विषये	தேசத்தில்		
ब्राह्मणः	அந்தணன்	कर्म	தேவரீர்
कश्चिद्	ஒருவனும்		
यस्तु	வானம்செய்ய	त्वं	இப்பொழுது
अर्हति न	ஆகாது		
हि	எனினால்	चिकीर्षसि	தலைநிட்டுக்கொண்டு விட்டார்.
तादृशं	அப்படிப்பட்டதாகிய		

आश्चर्यमिव पश्यामि यस्यास्ते वृत्तमीदृशम् । आचरन्त्या न विवृता सद्यो भवति मेदिनी॥

ईदृशं	இப்படிப்பட்டதாகிய	विवृता	பாழடைந்துவிட்ட
वृत्तं	தொழிலை		தரக
आचरन्त्याः	ஆணுஷ்டிக்கிறவள்	भवति न	ஆகா திருக்கிறது ;
यस्याः	எவளோ,	आश्चर्यं	என் கிற ஆச்சர்யத்தை
ते	அந்த தேவரீருடைய	इव	மட்டும்
मेदिनी	பிரதேசமானது	पश्यामि	அடியேன் காண்கின்
सद्यः	இன்னும் இதற்கு முந்தியே		றேன்.

महाब्रह्मर्षिसृष्टा वा ज्वलन्तो भीमदर्शनाः । विस्वाम्बुधा न हिंसन्ति रामप्रवाजने स्थिताम्॥

महाब्रह्मर्षिसृष्टाः	பெரிய பிரம்ம சிஷிகளானருளிச்செய்யக் கூடியவைகளும், எரிக்கத்தக்கவைகளும்,	रामप्रवाजने	மூராமரை ராஜ்யத்தை விட்டதற்கறிவிக்கும் விஷயத்தில்
ज्वलन्तः		எரிக்கத்தக்கவைகளும்,	
भीमदर्शनाः	சகிக்க முடியாதவைகளாகிய	हिंसन्ति न वा	மனதில் கலக்கமுறச் செய்யா திருக்கின்றனவா என்ன?
विस्वाम्बुधाः	நிகழினைச்சொற்கள்		

आम्रं छित्वा कुठारेण निम्बं परिचरेत्तु यः । यश्चैनं पयसा सिञ्चैन्निवाख्य मधुरो भवेत् ॥

आम्रं	மாபரமொன்றை	यः च	எந்த எவனோ இவ
कुठारेण	கோடா வியால்		னும்
छित्वा	வெட்டிக்காய்த்து விட்டு,	एने	இதை
		पयसा एव	பால்வார்த்தை
तु	அதற்கு பதிலாய்	सिञ्चैत्	வளர்க்கின்றான்.
निम्बं	ஒர் வேய்ப்பயரத்தை	अख्य	இதற்கு
यः	எதோ ஒருவன்	मधुरः	மதுரானை
परिचरेत्	வளர்க்கிறான்.	अवेत् न	எண்டாகமாட்டாது.

अभिजातं हि ते मन्ये यथा पातुस्तथैव च । न हि निम्यात्स्वेल्लौद्रं लोके निगदितं वचः॥

ते च	"தேவரீரிடத்தினும்	निम्यात्	"ஒரு வேப்பமரத்தி
मातुः	தாயரிடத்தில்	लौद्रं	னின்று
यथा तथा एव	எந்தத்தன்மையினும்	स्वेत् न हि	தென்
अभिजातं	சேதா, அதே	लोके	ஒழுக்கு " என்பது
हि	பிரத்யகடித்தில் விளங்க	निगदितं	தான்
मन्ये	குறித்து.	वचः	உலகில்
	என்றே		பழமொழியாய் விளங்கும்
	அடியேன் எண்ணு		கும்
	கிறேன்.		சொல்.

तव मातुरसद्ग्राहं विश्वः पूर्वं यथा श्रुतम् ॥ १८ ॥

तव	"தேவரீரது	पूर्वं यथा	அக்காலத்தில் நடந்த
मातुः	தாலினுடைய	श्रुतं	வண்ணமே
असद्ग्राहं	அடாததாயிய	विश्वः	சொல்லப்பட்டு
	ஆசையை		காக்கள் கேட்டுணர்ந்த
			திருக்கின்றோம்.

पितुस्ते वरदः कश्चिददौ वरमनुत्तमम् । सर्वभूतखतं तस्मात्सञ्ज्ञे वसुधाधिपः ॥

तेन तिर्यग्मातानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १९ ॥

ते	"தேவரீரது	सर्व-	} ஸகலப்பிராணிகள்
पितुः	தந்தைக்கு	भूतखतं	
कश्चिद्	ஒரு		தவனினைத்தக
वरदः	புண்யாத்மா		தை
अनुत्तमं	ஒப்படியர்வில்லாத	सञ्ज्ञे	நன்கு அறிவார்.
वरं	ஒர் வரந்தை	तेन	அதனால்
ददौ	அளித்திருந்தனர்.	तिर्यग्मातानां	*, எதும்பு முதலிய
तस्मात्	அதனால்	भूतानां	உயிர்களின்
वसुधाधिपः	பூபாலகர்,	वचः च	தொனிகளினத்தமும்
		विदितम्	விளங்கிற்று.

ततो जृम्भस्य शयने विस्ताद्भ्रुविर्चसः । पितुस्ते विदितो भावः स तत्र बहुधाऽहसत् ॥

ते	"தேவரீரது	तत्र	அதன்
भ्रुविर्चसः	மகாதேஜோவானாகும்	भावः	உட்கருத்து
पितुः	தந்தைக்கு	विदितः	விளங்கிற்று.
शयने	படித்திருக்கையில்	ततः	அதனால்
जृम्भस्य	'ஜிம்ம்பம்' என்னும்	सः	அவர்
	ஒர் எதும்பினது	बहुधा	பலவாறாக
विस्ताद्	ஒலியிலிருந்து	अहसत्	நகைத்தனர்.

तत्र ते जननी कुद्धा मृत्युपाशमभीप्सती । हासं ते नृपते सौम्य जिज्ञासामीति चाब्रवीत् ॥

ते	"தேவரீரது	भववीत्	வினாவினார்.
जननी	தாய்,	सौम्य	' இனியாரகிய
तत्र	இதுகாசணமாய்	नृपते	மன்னரே !
मृत्युपाशं च	மரணத்தையும்	ते	தேவரீருடைய
अभीप्सती	பெரிதாய் எண்ணுதவ ளாகி,	हासं	சிரிப்பின் காரணத் தை
कुद्धा	கடுஞ்சினக்கொண்டு	जिज्ञासामि	அடிவேன் அறியவிரும் புகின்றேன்.'
इति	பின்வருமாறு		

नृपथोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं सद्यो भविष्यति न संशयः ॥

नृपः	"மன்னர்	यदि	என்றிதபகூத்தில்
तां	அந்த	ततः	அதுகாசணமாய்
देवीं	தேவியைப்பார்த்து	मे च	எனக்கு
उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்.	सद्यः	தட்கூடமே
देवि	' சீராணையகி !	मरणं	மரணம்
ते	உனக்கு	भविष्यति	ஊம்புகின்றும்.
शंसामि	விளக்கச்சொல்லுகிடு கின்றேன்	संशयः न	இதில் ஐயமேயில்லை.'

माता ते पितरं देवि ततः केकयमब्रवीत् । शंस मे जीव वा मा वा न मापहसिष्यसि ॥

देवि	"தேவியாரே !	जीव वा	' உயிருடன் தானிரும்.
ते	தேவரீரது	मा वा	இல்லாமல்தான் போம்.
माता	தாய்,	मे	எனக்கு
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	शंस	கீர் விளக்கச்சொல்லி
केकयं	கேகயமன்னரைப் பார்த்து,	ततः	இதில் [விடவேண்டும். என்னை
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி னார்.	मां	என்னை
		अपहसिष्यसि न	பரிசாஸம்செய்யக் கூடாது.'

प्रियया च तथोक्तः सन् केकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तत्त्वतः ॥

पृथिवीपतिः	" பூபகிபகிய	तस्मै	அவரிடம்
केकयः	கேகயமன்னர்	नं	அந்த
प्रियया च	இல்லாராளேயே	अर्थं	செய்தியை
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तत्त्वतः	எதையும் விடாமல்
उक्तः सन्	வினாவப்பட்டவராகி	कथयामास	{ ஞானசக்தியால் கிஞ் ஞாபனம்செய்துகொ ண்டனர்.
वरदाय	வரமளித்த		

ततः स वरदः साधु राजानं प्रत्यभाषत । अत्रियतां ध्वंसतां चैयं मा कृथास्त्वं महीपते ॥

साधुः	"புண்ணியர் தமர் ஆயும்	इयं	இவள்
वरदः	வரமளித்தவருமாகிய	अत्रियतां	{ ளிவதபானம் கொண்டு மாண்டாலும் மாண ட்டும்.
सः	ஆவர்	ध्वंसतां च	குத்திக்கொண்டு இற க்கிணுமிறக்கட்டும்.
राजानं	மன்னரைப்பார்த்து,	त्वं	நீ
ततः	இதற்கு	मा कृथाः	வெளியிடவேண்டாம்.
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தனர்.		
महीपते	* சக்கிரவர் தீயாரிடம்!		

स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः । मातरं ते निरस्याशु विजहार कुपेरवत् ॥२६॥

सः	"ஆந்த	ते	தேவார்து
नृपः	மன்னர்	मातरं	தாயை
प्रसन्नमनसः	தொவார ஹிதமன	आशु	தட்கூதணமே
तस्य	ஆவாறு [முடைய	निरस्य	தள்ளியிட்டு,
तत्	ஆந்த	कुपेरवत्	குடுபரன்போல
वचः	நியமனத்தை	विजहार	சொளக்கியமாக வாழ்ந் துவந்தார்.
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு,		

तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि । असद्ग्राहमिमं मोहात्कुरुषे पापदर्शिनि ॥ २७ ॥

पापदर्शिनि	{ "பாபகிருத்தியத்தின் மனத்தவதச் சொல்த் திகிட்டவரே!	दुर्जनाचरिते	துவ்ஹுண்களனுஷ் வழியில் [அக்கும்
त्वं अपि	தேவார்தும்	पथि	{ திவையத்தொட்டு விளை யாடவும், பாய்பு மு தனிய ளிவஜுந்துக்க ளைத் தொட்டு மார் போடனைத்த விளை யாட சிறு குழந்தை களுக்குள்ள அக்குர னத்தால் விளையுமா கையை.
तथा	ஆவ்வண்ணமே	असद्ग्राहं	காட்டுகின்றீர்.
मोहात्	{ ளர் காரியத்தின் முடி வில் விளையும் திக்கை மனதில் வாங்கிக்கொ ன்றாததால்	कुरुषे	
इमं	இந்த		
राजानं	சக்கிரவர் தீயாரிடம்		

सत्यश्चाद्य प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् । पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमङ्गनाः ॥

मराः	"பின்னைகள்	लौकिकः	உலகில் வழங்கும்
पितृन्	தகப்பன்மார்களைப் போலவும்,	प्रवादः	பழமொழியானது
अङ्गनाः	பெண்கள்	अथ	இப்பொழுது
मातरं	தாயைப்போலவும்	सां	எனக்கு
समनुजायन्ते	பிறக்கின்றார்கள்.	सत्यः च	உண்மையெனவே
अयं	என்ற இந்த	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.

नैवं भव गृहाणेदं यदाह वसुधाधिपः । भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गतिर्भव ॥ २९ ॥

एवं	“ இப்படியாய்	भर्तुः	கணவரின்
भव न	தேவரீர் இருக்கக் கூடாது.	इच्छं	திருவுளத்தின்படி
वसुधाधिपः	சங்கிரவர்த்தியார்	उपास	கடப்பிராக.
यत्	எதை	इह	இப்பொழுது
आह	பகிரங்கமாயருளிச்சொ ய்திருக்கின் தனரோ	अस्य	இந்த
इदं	இதை	जनस्य	ஜனஸமுதத்திற்கு
गृहाण	ஏற்றுக்கொள்ளும்.	गतिः	தகுந்தாக
		भव	இரும்.

मा त्वं प्रोत्साहिता पापैर्देवराजसमप्रभम् । भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपाद्धाः ॥ ३० ॥

पापैः	“ பாபிஷ்டர்களால்	लोकभर्तारं	உலகமனைத்துக்கும் ரகஷகராயுமிருக்கும்
प्रोत्साहिता	தூர்போதிக்கப்பெற்ற	भर्तारं	பர்த்தாவை
त्वं	தேவரீர்	असद्धर्मं	{ எந்த தர்மசாஸ்திரத் தினுயில்லாத ஓர் வ ழியில்
देवराजसमप्रभं	இந்திரனையொத்த தேஜோவரணம்,	मा उपाद्धाः	ஏய வேண்டாம்,

न हि मिथ्या प्रतिज्ञातं करिष्यति तवानघः । श्रीमान्दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः ॥

देवि	“ தெவியாரே!	हि	என்கிறபடியால்
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண் ணரும்,	तव	தேவரீருக்கு
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்னுயுமிருக்கும்	प्रतिज्ञातं	அளித்த பிரதிக் வகுணம்
दशरथः	தசரத	मिथ्या	பொய்யாக
राजा	சங்கிரவர்த்தியார்	करिष्यति न	செய்யார்.
अनघः	{ பாபத்தில் சிறிதும் ம னம்செல்லப் பெருத தவர்.		

ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्यापि रक्षिता ।
रक्षिता जीवलोकस्य वली रामोऽभिषिच्यताम् ॥ ३२ ॥

वली	“ ரக பரிஷ்டராய், எதைச் செய்யவும்	स्वधर्मस्य	தன் னுடைய தர்மத் திற்கு
कर्मण्यः	{ தேர்ச்சியெற்ற விளங்குபவரும், கொடையாளியும்,	रक्षिता	ரகஷகரும்,
वदान्यः	பிராணி சமுதத்திற்கு	ज्येष्ठः अपि	முத்த குமாரனுமாகிய
जीवलोकस्य	ரகஷகரும்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
रक्षिता		अभिषिच्यताम्	அபிஷேகம் செய்க்க ப்படும்.

परिवादो हि ते देवि महान् लोके चरिष्यति । यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् ॥

देवि	"தேவியாரே !	याति यदि	எழுந்தருளியிருக்கின் முன் என்னால்
रामः	ஸ்ரீராமர்	ते हि	தேவரீருக்கே
पितरं	திருத்தந்தையாரிய	लोके	இவ்வுலகில்
नृपं	சக்கிரவர்த்தியரவா	महान्	அழிவில்லாத
विहाय	விட்டுப்பிரித்து,	परिवादः	அபாயாதிகழுவ
वनं	காட்டிற்கு	चरिष्यति	வழங்கும்.

स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतज्वरा । न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् ॥

राघवः	"ஸ்ரீராமர்,	पुरवरे	பட்டணங்களில் உத்த மமனதில்
स्वराज्यं	தனது ராஜ்யத்தை	राघवात्	ஸ்ரீராமரைக்காட்டி ஊம்
पातु	பாதுகாத்துவாட்டும்.	ते	தேவரீருக்கு
त्वं	தேவரீர்	क्षमः	அடக்கிடக்கின்ற
विगतज्वरा	மனக்கொதிப்பைத் து றத்தவராக	अन्यः	தென்குருவன் [வசூய் வகலியான்
भव	ஆகிவிடும்.	वसेत् न	
हि	ஏனெனில்,		

रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् । प्रवेक्ष्यति प्रदेशासः पूर्ववृत्तपनुस्मरन् ॥

रामे	"ஸ்ரீராமர்	राजा	சக்கிரவர்த்தியர்,
यौवराज्यस्थे	இளவரசராய் நிலைபெ ற்றாவினக்குகையில் தான்	पूर्ववृत्तं	முன்னோக்கின் ஆசாரமுதைய
हि		अनुस्मरन्	நினைத்து
मदेष्वासः	பெருவில்லா வியாரிய	वनं	காட்டிற்கு
दशरथः	தசரத	प्रवेक्ष्यति	எழுந்தருள்வார்."

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥

इति	இதெந்தண்டவண்ண	इति	இதெந்தண்டவண்ண
सुमन्त्रः	எழுமந்திரர்,	भूयः एव	பலவாறாக [மால் சல்வார் தைதகனா ஊம்
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிதூள் தராய்,	सान्त्वैः च	வன்மொழிகளா ஊம்
राजसंसदि	சக்கிரவர்த்தியர்	क्षोभयामास	மலர் சாதிக்கமுள் முள்.
	என்பையில்		
कैकेयीं	கைகேயிதேவியரை		

नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स्म परिदूयते । न चास्या मुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥

सा देवी च	அந்த தேவியாரே,	तदा	அப்பொழுது
परिदूयते स्म न	கிறிசே ஊம் மனவருத் தழுறவில்லை.	अस्याः	இவளது
		मुखवर्णस्य	முக முகத்து
क्षुभ्यते	கிறிசே ஊம் மனக்கா க்கம்கூட அடைய வில்லை.	विक्रिया	காணமச்சமிகைவக
न एव			च
		लक्ष्यते न	

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अथोप्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

पट्विंशः सर्गः—முப்பத்தாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

सिद्धार्थोपदेशः—ஸித்தார்த்தன் செய்த உபதேசம்.

ततः सुमन्त्रमैश्वாகः पीडितोऽत्र प्रतिज्ञया । सवाप्यमतिनिश्वस्य जगदैनं पुनः पुनः॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुनः पुनः	கிட்டு கிட்டு
ऐश्वாகः	இஷ்வாகு வம்சத்து மன்னவர்	अतिनिश्वस्य	பெருமூச்சு கிட்டு,
अत्र	இவ்வியதத்தில்	एनं	இந்த
प्रतिज्ञया	பிரதிக்கூறியனும் காரணத்தால்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப் பார்த்து
पीडितः	கட்டுண்டவாரி,	जगद	பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
सवाप्यं	கண்ணீர் ததும்ப		

सूत रजसुसंपूर्णा चतुर्विधवला चमूः । राघवस्यानुयात्रार्थं क्षिप्रं प्रतिविधीयताम् ॥ २ ॥

सूत	"ஸூரதியே ஸுமந்திரே !	चतुर्विधवला	நான்குவகைப் படைகளை எடக்கியதுமான
राघवस्य अनुयात्रार्थं	ஸூராமனுக்கு கடச்செல்வதற்காக	चमूः	ஞ்சு ஸைன்யமானது
रजसुसंपूर्णा	{ ஏராளமான சிறந்த வஸ்துக்களையுடைய தாயும்,	क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
		प्रतिविधीयताम्	சேகரிக்கப்பட்டும்.

रुपाजीवाश्च शालिन्यो वणिजश्च महाधनाः । शोभयन्तु कुमारस्य वाहिनीं सुप्रसारिताः ॥

शालिन्यः	" கிட்டுகொள்களைச் செய்வவல்ல	महाधनाः	{ பெரும் வயசபாசத்தி ந்கெற்ற பொருள்க ளையுடைய
रुपाजीवाः च	பணியிடை செய்யும் நாணிகளும்,	वणिजः च	வந்தகசர்களும்
सुप्रसारिताः	கிள்தாரமாய் பரப்பி யுள்ள	कुमारस्य वाहिनीं शोभयन्तु	திருமகனுடைய ஸைன்யத்தை உபகாரர்த்தம் செல் லக்கடவர்கள்.

ये चैनमुपजीवन्ति रमते यैश्च वीर्यतः । तेषां बहुविधं दत्त्वा तानप्यत्र नियोजय ॥ ४ ॥

ये च	" எவர்கள்	रमते	ஸந்தோஷமடைகின் ருளை
एनं	இவனை	तेषां अपि	அவர்களுக்கும்
उपजीवन्ति	{ அடுத்தபடியிலுக்கின் ருக்களை அவர்களு க்கும்	बहुविधं	பலவகைப்பட்ட
यैः च	எவர்களால்	दत्त्वा	பரிசளித்து,
वीर्यतः	பெருமை பரப்பி வதால்	तान्	அவர்களை
		अत्र नियोजय	அவ்விடத்தில் இருக்கச்செய்யும்.

आयुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्चारण्यगोचराः॥

मुख्यानि	" முக்கியமான	अरण्यगोचराः	காடுகளை நன்றாக
आयुधानि च	ஆயுதங்களும்,	व्याधाः च	வேடர்களும், [ஆதிந்த
नागराः	நகரத்தார்களும்,	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமனை
शकटानि च	வண்டிகளும்,	अनुगच्छन्तु	தொடர்ந்து செல்லட் டும்.

निघ्नन् सृगान् कुञ्जरांश्च पिवंश्चारण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन्न राज्यस्य स्मरिष्यति ॥

सृगान्	" மிருகங்களையும்,	विविधाः	பத்பல
कुञ्जरांश्च	யானைகளையும்,	नदीः	நதிகளை
निघ्नन्	கொன்றுகொண்டும்,	पश्यन् च	தரித்துக்கொண்டும்,
आरण्यकं	காட்டு	राज्यस्य	ராஜ்யத்தினது
मधु	தேளை	स्मरिष्यति न	ஞாபகம் கொள்ளா திருப்பன்.
पिवन् च	குடித்துக்கொண்டும்,		

धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममनुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥

मामकः	" கமது	निर्जने	மனுஷ்ய ஊஞ்சார
धान्यकोशः	தானியக் களஞ்சியம்	वने	காட்டில் [மத்த
यः	எதொன்றோ,	वसन्तं	வலிக்கும்
कश्चिन्	ஆதுவும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
धनकोशः च	தனகாணியும்,	अनुगच्छेताम्	பின்பற்றி போய் கிடக்கும்.
सौ च	ஆங்கிரண்டும்		

यजन् पुण्येषु देशेषु विस्मृजंश्चासृद्धक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥

पुण्येषु	" புண்ட	विस्मृजन्	கொடுத்துக்கொண்டு,
देशेषु	சேஷத்தீரங்களில்	यजन्	யக்ஞங்களைச் செய்து கொண்டு,
ऋषिभिः	சிவிகளுடன்	वने च	காட்டிலும்
समागम्य	இருந்துகொண்டு,	सुखं च	சுவையின்றிவே
आसृद्धक्षिणाः	ஏதாவது தஸ்பிக்க களை	प्रवत्स्यति	வாழ்த்துவாட்டும்.

भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वकामैः पुनः श्रीमान्नामः संसाध्यतामिति ॥

रामः पुनः	" ஸ்ரீராமனோடுமீண்டும்	महाबाहुः	மதுரயாகுவான
इति	இப்படியால்	भरतः	பரதன்
श्रीमान्	ஸ்ரீமனாகும்	अयोध्यां च	அயோத்தியநகரத் கையே
सर्वकामैः	வேண்டியவைகள் எல் லாவற்றோடும்	पालयिष्यति	பரிகரணம் செய்து வாட்டும் "
संसाध्यतां	களைப்பிவாட்டும்.		

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । मुखं चास्यागच्छोर्षं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥

एवं
काकुत्स्थे
ब्रुवति
अस्याः
कैकेय्याः च

மேற்கண்டவண்ண
மாங்
தசரதசக்கிரவர்த்தி
பார்
உரை செய்தவனவின்,
இந்த
கைகேயிதேவியாராகும்

भयं
आगतं
मुखं च
शोषं
भयमात्
स्वरः अपि
न्यरुध्यत

ஏக்கம்
பிரத்தாவிட்டது.
முகமும்
வாய்த்ததை
அடைந்தது.
தொனியும்
ஒடுக்கிவிட்டது.

सा विवर्णा सुसंत्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुखी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥

सा
कैकेयी एव
सुसंत्रस्ता
विवर्णा
परिशुष्यता

அந்த
கைகேயிதேவியாரும்
உள்ளமும் உடனும்
நடுக்குற்றவளாய்
நிறம் மாறியவளாய்
வாய்த்தமடைந்த

सुसेन
अभिमुखी
राजानं
वाक्यं
अब्रवीत्

முகத்தோடு
வாய்க்கொண்டு
சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
பின்வரும் சொல்லை
சொன்னான்.

राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डां सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नाभिपत्स्यते ॥

साधो
भरतः
राज्यं
गतजनं
शून्यं
पीतमण्डां

“ஸாதுவே!
பரதன்
ராஜ்யத்தை
மனிதரற்றதாய்
வேண்டியபோக்கை
சொல்லாம நீக்கியதாய்
ஸாரத்தை குடித்து
விட்டு அடிபிள் விட
க்கும் மஷ்டுவாகிய

सुरां
इव
निरास्वाद्यतमं
अभिपत्स्यते न

மத்யத்தை
போன்றதாய்,
ஸாரமொழிந்து பார்க்க
கவும் வழக்காததா
பிரும்பதாய்,
வற்றுக்கொள்ளாமட்
டான்.”

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचाद्यतलोचनाम् ॥

मुक्तलज्जायां
कैकेय्यां
अतिदारुणं
वाक्यं
वदन्त्यां

வெட்கத்தை விட்டு
விட்ட
கைகேயிதேவியார்,
கடும்
சொல்லை
சொல்லியபொழுது,

दशरथः राजा
आद्यतलोचनां
उवाच

தசரதசக்கிரவர்த்தியார்
நீண்டு அகன்ற கண்க
லையுற்ற அலையைப்
பார்த்து
பின்வரும் பதிலையொரு
ளிச்செய்தனர்.

वहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माऽहिते । भनार्ये कृत्यमारब्धे किं न पूर्वमुपाकृधः ॥

वहन्तं
मां
किं
तुदसि
नियुज्य

“சத்ருவாயிருப்
பவனை!
கஷ்டத்தில்
தள்ளிவிட்டு,

वहन्तं
मां
किं
तुदसि

படும்
என்னை
ஏன்
இன்னும் வருத்தமென்
றனை ?

அநாயே
 அரஸ்த்
 சூய்
 பூவ்

{ உத்தம ஸ்திரீகளின்
 ஒழுக்கத்தை நூழித்
 துண்டிடவளை!
 தரிசாபிட்டுக்கொண்ட
 காரியத்தில்
 ஆகியேயே

கி
 உபாஸ்த: ந
 மா

என்
 பிரத்யேகித்து இதை
 யும் கேட்டுக்கொள்ளா
 து விட்டுவிட்டீர்?
 இப்படிப் பேசாதே."

तस्यैतत्क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥

तस्य
 क्रोधसंयुक्तं
 एतत्
 उक्तं
 श्रुत्वा
 वराङ्गना
 कैकेयी

அவரது
 கோபத்தால் விரிந்த
 இத்த
 வாக்ஷக
 கேட்டு,
 ஸ்திரீர்தனமாரும்
 என்கொடுத்தவியார்

द्विगुणं
 क्रुद्धा
 राजानं
 इदं
 अब्रवीत्

இருமடங்கு
 கோபங்கொண்டவ
 ளாகி
 சக்கிரவர்த்தியாகரப்
 பார்த்து
 பின்வருமாறு
 சொழிந்தாள்.

तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठं पुत्रमुपासुत । असमञ्ज इति ख्यातं तथाऽयं गन्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तव
 वंशे एव
 सगरो
 असमञ्जः
 इति
 ख्यातं
 ज्येष्ठं

"தேவிரது
 வம்சத்திலேயே
 ஸகரொன்பவர்
 அசமஞ்சன்
 என்று
 பெயர் பூண்ட
 ஜெத்த

पुत्रं
 उपासुत
 तथा
 अयं
 गन्तुं
 अर्हति

குமாரனை
 காப்பற்கு ஒன்றிட
 டிருக்கின்றார்.
 அவ்வண்ணமே
 இவன்
 செல்ல
 வேண்டியது."

एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीडितश्च जनः सर्वः सा च तं नावबुध्यते ॥

एव
 उक्तः
 दशरथः
 राजा
 धिक्
 इति एव
 अब्रवीत्

இவ்வண்ணம்
 பேசியதற்கு திருச்செ
 விகாற்றியருளிய
 தசரத
 சக்கிரவர்த்தியார்,
 'சிச்சி'
 என்று ஒரு சொல்லை
 சொன்னார். [மட்டும்]

जनः
 सर्वः च
 व्रीडितः
 सा च
 तं
 अबुध्यते न

ஜன அழகம்
 எல்லாரும்
 இப்படிப் பூண்டோள்
 னக்கலவசப்பட்டது.
 அவள் மட்டும்
 தனது
 சிதைதன் பற்றைக்
 கொள்ளவில்லை.

तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्वहुमतो राज्ञः कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

तत्र
 वृद्धः
 महामात्रः
 शुचिः
 राज्ञः
 बहुमतः

அத்தாயத்தில்
 வயதுமுதிர்ந்தவரும்
 மந்திரியர்களில் திரைக்
 சுவரும்,
 புண்யா தாரவும்,
 சக்கிரவர்த்தியானுக்கு
 நிகவும் பிரியமான
 வருமான

सिद्धार्थः
 नाम
 नामतः
 कैकेयी
 इदं
 अब्रवीत्

சித்தார்த்தர்
 என்று
 பெயருள்ளவர்
 என்கொடுத்தவியாகரப்
 பார்த்து,
 பின்வருமாறு
 பேசினார்.

असमञ्जो गृहीत्वा तु क्रीडतः पथि दारकान् । सरय्याः प्रक्षिपन्नप्सु रमते तेन दुर्मतिः ॥

दुर्मतिः "கெட்டபுத்தியுடைய
असमञ्जः तु அனாமஞ்சனேயவன்
पथि வழியில்
क्रीडतः விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்
दारकान् குழந்தைகளை

गृहीत्वा எடுத்து,
सरय्याः सरயூர்திரியின்
अप्सु ஐனத்தில்
प्रक्षिपन् போட்டுக்கொண்டு,
तेन அதனால்
रमते மகிழ்ந்து
கொண்டிருந்தான்.

तं दृष्ट्वा नागराः सर्वे क्रुद्धा राजानमब्रुवन् । असमञ्जं वृणीष्वैकमस्मान् वा राष्ट्रवर्धन ॥

तं "அதை
दृष्ट्वा கண்டு,
क्रुद्धा: கோபங்கொண்ட
नागराः நகரத்தவர்கள்
सर्वे எல்லோரும்
राजानं மன்னரிடம் சென்று
अब्रुवन् பின்வருமாறு முறை
பிட்டுக்கொண்டனர்.

राष्ट्रवर्धन { 'ராஜ்யத்தைசெழித்து
ஒக்கும்வண்ணமாய்
வளரச்செய்யும் மன்
असमञ्जं [வரோ!
एकं ஒருவனையாவது
अस्मान् वा எங்களையாவது
वृणीष्व { தேவரீர் ஊரில் இருக்க
அருள்புரியவேண்
டும்.'

तानुवाच ततो राजा किञ्चिन्मिच्छामिदं भयम् । ताश्चापि राज्ञा संपृष्टा वाक्यं प्रकृतयोऽब्रुवन् ॥

ततः "அதற்கு
राजा மன்னர்
तान् அவர்களைப்பார்த்து
उवाच பின்வருமாறு வினாவி
इदं 'இந்த
भयं பயத்திற்கு

किञ्चिन्मिच्छामि 'என்ன காரணம்'
राज्ञा च மன்னராலேயே
संपृष्टा: இப்படி வினாவிப்பட்ட
ता: அந்த
प्रकृतयः अपि ஐனங்களும்,
वाक्यं பின்வரும் பதிகை
अब्रुवन् சொன்னார்கள்.

क्रीडतस्त्वेष नः पुत्रान् बालानुद्भान्तचेतसः । सरय्यां पातयन् मौख्यादतुलां प्रीतिमश्नुते ॥

एषः "இவன்
नः எங்களது
क्रीडतः விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்
उद्भान्तचेतसः பயந்துகிடக்கும்
बालान् சிறிய
पुत्रान् குழந்தைகளை

सरय्यां सरயூர்திரியில்
पातयन् போட்டுவிட்டு,
मौख्यात् तु மடமைமலாலேயே
अतुलां அதிக
प्रीतिं மகிழ்ச்சியை
अश्नुते அடைகிறான்.'

स तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतीनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥

तासां	"அந்த	प्रियचिकीर्षया	{ மன்மை செய்யவேண் டிமெலும் ஒரு காச ணத்தால் துரோகியான
प्रकृतीनां	குணக்களுடைய	अहितं	
वचनं	விண்ணாப்பத்தை	तं	குமாரனை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पुत्रं	பின்வருமாறு தள்ளி
सः	அந்த	तत्याज	அவத்தனர்.
नराधिपः	மன்னர்		
तासां	அவர்களுக்கு		

तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्योऽर्यापतिं स्वानन्वशात् पिता॥

पिता	"தகனதயர்	आरोप्य	எந்திரிசூக்கச்செய்து,
तं	அவனை	स्वान्	தனது பரிணைக்களைப் பார்த்து
शीघ्रं	தற்கடிண்டே	इति	பின்வருமாறு
सभार्यं	மனைவியுடன் கூடிய வனையும்,	अन्वशात्	ஆக்குமித்தருளினார்.
सपरिच्छदं	{ அவனுக்கு வேண்டிய ஊமக்கிரிகளை அக டினவனையும்	अयं	'இவன்
यानं	ஒரு வானூரணத்தில்	यावजीवं	உயிருள்ளவகையில்
		विवासः	காட்டில் வளிக்க வேண்டியவன்.

सफालपिष्टकं शृणु गिरिवुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृन् ॥

यथा	"இப்படியாய்	सर्वाः	எல்லா
पापकर्मकृन्	பாபத்தொழில்	दिशः	திச்சூகனிலும்
सः	அவன் [செய்த	अनुचरन्	சென்று
सफालपिष्टकं	களைகொட்டியோடு	गिरिवुर्गाणि तु	மலைகளிலும் காடு களிலும்
शृणु	கூடிய ஒர் கடைையை எடுத்துக்கொண்டு,	अलोकयत्	திரிந்தனர்.

इत्येनमत्यजद्राजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥

सुधार्मिकः	"மகா தர்மிஷ்டராகிய	एवं	இப்படி
सगरः	ஸகர	उपरुध्यते	காட்டில் வைக்கப்பட்ட டான்.
राजा	மன்னர்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
इति	இப்படியாய்	किं	என்ன
एनं	இவனை	पापं वै	அடாத காரியத்தை
अत्यजत्	துறந்தனர்.	अकरोत्	செய்திருக்கின்றார்?
येन	இக்காரணத்தால்		

न हि कञ्चन पश्यामो राघवस्यागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यस्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्मषम् ॥

राघवस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு	इव	எவ்வண்ணாபிசை, அவர்
अगुणं	தீ குணம்		வண்ணமே
कञ्चन	எதேனும்மொன்றை	अस्य हि	இவருக்கும்
वयं	நாங்கள் [பரவது		} நாகத்திற்கு உரிமைய விளைவிக்கும் பாப மென்பது
पश्यामः न	கண்டலோம்.	निरयः	
शशाङ्कस्य	தனிதீயா நிசைந்திர னுக்கு	दुर्लभः हि	அந்நுகவே அந்நு காதே.
कल्मषं	கல்மஷமானது		

अथवा देवि दोषं त्वं कञ्चित् पश्यसि राघवे । तमद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्यताम् ॥

देवि	"தேவியாரே!	ततः	என்கிறதாயிருந்தால்
अथवा	இப்படி விலகியென் ருவ்	से	அதை
राघवं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	तत्त्वेन	எனையும்மறைக்காமல்
त्वं	தேவரீர்	ब्रूहि	தேவரீர் வெளியிடும்
कञ्चित्	எதேனும்மொரு	अथ	இப்பொழுது
दोषं	குற்றத்தை	रामः	ஸ்ரீராமன்
पश्यसि	உநீர் திருக்கின் தீர்,	विवास्यताम्	வளத்திற்கு அந்நுப்பி விடப்பட்டும்.

अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्यधे निरतस्य च । अप्राप्तस्य विवासोऽयं वनेषु सुयशस्विनः ॥

अदुष्टस्य	"ஒரு தோஷத்தை யும் செய்யாதவனுய்	अयं	இப்படி
हि	அதனால்	सत्यागः	தன் லிவைக்கப்பட்டு,
अप्राप्तस्य	எவ்வித தண்டனைக்கு மாளாகாதவனுய்	विवासः	வாஸமென்பது
सुयशस्विनः	மதுராயசம்பெற்ற விளக்குபவனுய்	धर्मनिरोधनात्	} தர்மன் திகளுக்கு வினோதமாயிருக்கின் றமைபால்
सत्यधे	கண்ணெறியில்	शक्रस्य अपि	
निरतस्य च	எப்பவும் ஒழுக்குபவ	युति	தேஜஸ்ஸை
वनेषु	காடுகளில் [னுக்கு	निर्वहेत्	தறியிட்டுவிடும்.

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिव्रादः शुभानने ॥

शुभानने	} "சுவஸ்தமே சொல் னும் திருவாய் படை க்கப்பெற்ற	विहतया	தடைபட்ட
देवि		तत्	திருவாயிலேகத்தால்
रामस्य	தேவியாரே!	ते अपि	தேவரீருக்கும்
त्वया	ஆனபடியால்	लोकतः	உலகத்தாரசிடமிருந்து
	ஸ்ரீராமருடைய	परिव्रादः	கித்தை
	தேவரீரால்	अलं	என்னவையும்
		रक्ष्यः हि	உண்டாகவாகாது."

श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्तरस्वनः । शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सिद्धार्थवचः	ஸித்தார்த்தரின் திருவரங்குக்கு	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருக்கொலிகாற்றி யருளிய	शोकोपहतया	{ சோகத்தால் மனமேதனை உயர்ந்து விளக்கக்காட்டுகின்ற
राजा	சங்கீரவர்த்தியார்	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रान्तरस्वनः	அதி ஆயாசத்தால் தொலிசுண்டியவராகி	तु	தூய்விடையத்தில்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பொழிந்தனர்.

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानासि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते साधुपथादपेता ॥ ३२ ॥

पापवृत्ते	{ "பாபத் தொழிலுக்குத்தணிக் துண்டியனை !	मम	என் னுடையவும்
कृपणं	{ ஒரு காரியத்தால் விளையும் தீங்கை அறிவாதிருக்கும்	आत्मनः वा	உன் னுடையவும்
मार्गं आस्थाय	மார்க்கத்தைப்பற்றி	हितं	நலிதமென்னதென் பதை
कुचेष्टा	துஷ்டச் செய்கை	जानासि न	நீ கண்டுகொள்ளாதிருக்கின்றனை.
एतद्व	இந்த [உயர் புரியும் தீயிதமான போதனை உயர்	ते	உனது
वचः	இந்த உயர் புரியும் தீயிதமான போதனை உயர்	चेष्टा	தற்கால உடம்பிக்கை
इच्छसि न	வந்துக்கொள்ளாதிருக்கின்றனை.	साधुपथात्	நல்லோர்களை மூலம் மார்க்கத்திலிருந்து
		अपेता हि	எங்கேயோ துதுக்கெட்டிக்கின்றதை.

अनुब्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ।

सहैव राजा भरतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम् ॥ ३३ ॥

अद्य	"இப்பொழுதே	त्वं च	நீ மட்டும்தான்
अहं	நான்	राजा	மன்னானாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	भरतेन	பாதலுடன்
सुखं	போகத்தையும்,	सह	உடன் இருக்கொண்டு
धनं च	பொருளையும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
परित्यज्य	தறாதவிட்டு,	चिराय	நெருக்கடி
रामं	ராமனை	यथासुखं एव	உன் மட்டுமேயிஷ்டத்தின்படியே
अनुब्रजिष्यामि	பின்பற்றி புறப்பட்டு போய்க்கொண்டேன்.	भुङ्क्ष्व	ஆண்டு வருவாயாக."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षट्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

चीरपरिधानम्—மரவுரிப்புட்ப்பது.

महापात्रवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अन्वभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥१॥

तदा	இந்த ஸர்க்கப்பத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
महापात्रवचः	{ மந்திரிமார்களின் முக் கியமரணவரின் சொ ல்லுக்கு	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி எயப் பார்த்து,
श्रुत्वा	திருச்செவி காற்றி, எவரெவர்களிடத்தில்	विनीतवत्	வெகு மரியாதையாக
विनयज्ञः	{ எந்தெந்த ஸம்பவங்க ளில் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமெ ன்பதில் நிபுணராகிய	तु	துதுணியத்திசில்
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
		अन्वभाषत	திருவாய்மலர்க்கருளி ணர்.

त्यक्तभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥

राजन्	"சக்கிரவர்த்தியாரே!	वन्येन	{ காட்டில் விடைக்கும் பலமுறையாகக் கொ ண்டு
त्यक्तभोगस्य	போகங்களைத் துறந் துவிட்டவனும்,	जीवतः	காலக்கழிக்கும்
सर्वतः	முற்றிலும்	मे	அடியேனுக்கு
त्यक्तसङ्गस्य	எதிலும் மனப்பந்து ற்றவனும்	अनुयात्रेण	பரிவாரஜனத்தால்
वने	வனத்தில்	कार्यं	உடயோகம்
		किम्	என்ன?

यो हि दत्त्वा द्विश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुसोहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥

यः	"எவனோ ஒருவன்	हि	என்றால்
द्विश्रेष्ठं	சில சகியமான பாணியை	कुञ्जरोत्तमं	உத்தமமான யானை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு, பாணியின் வயற்றைச்	त्यजतः	துறந்துவிட்ட [வய அவனுக்கு
कक्ष्यायां	{ சுற்றி விம்மா ஸனத் தைச் சேர்த்துக் கட் டப்படும் பட்டையில்	रज्जुसोहेन	{ பட்டையில் மாத்தி ரம் மனப்பந்து வை த்திருப்பதனால்
मनः कुरुते	ஆசையைக்கிட்டுள், மனதுள்ளது?	किम्	பரிவாரஜனம்

तथा मम सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि श्रीराण्येवानयन्तु मे ॥

सतां	"ஸத்புருஷர்களில்	सर्वाणि एव	எல்லாவற்றையும்
श्रेष्ठ	உத்தமராகிய	अनुजानामि	வேண்டாமென அடி பணிக்ந்து மறக்கின்
जगत्पते	சக்கிரவர்த்தியாரே!	मे	அடியேனுக்கு [தேன்.
तथा	அவ்வண்ணமே	श्रीराणि एव	மரவுரிகளை மட்டும்
ध्वजिन्या	வேளை யால்	आनयन्तु	கொண்டுவரப்பட்ட டும்.
मम किं	எனக்கென்ன பயன்?		

स्वनिवृष्टिके चोभे भ्रमानयत गच्छतः । चतुर्दश वने वासं वर्षाणि वसतो मम ॥ ५ ॥

வனம் " வனத்தில்
 சதுர்ଦசம் பதினான்கு
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 वसतः காலங்கழிக்கப் போகி
 ன்றவனாய்
 गच्छतः பிரயாணமாகப் வந்தி
 मम அடிபெணுக்குருக்கும்

वासं வாசம் செய்ய
 मम च அடிபெணுண்டயதாய்
 स्वनिवृष्टिके களைவெட்டும் ஒரு சி
 த்தான், கூடாது
 उभे ம் ஆகிய இரண்டும்
 भ्रमानयत இப்பொழுதேதவிற்கு
 वसतो கொண்டு வரப்பட்ட
 मम இம்.

अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवम् । उवाच परिधत्स्विति जनीवे निरपत्रपा ॥ ६ ॥

अथ இந்த ஊர் தர்ப்பத்தில்
 कैकेयी வைக்கையிதேவியார்,
 जनीवे ஜனக்கப்பட்டத்தில்
 निरपत्रपा { மானக்கேவை சிந்தை
 யில் கொள்ளாதவ
 नाकि नाகி
 स्वयं தானே

चिराणि மரவுரிகளை
 आहृत्य எடுத்தாக்கொண்டு
 राघवम् ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
 परिधत्स्व 'நீ உடுத்திக்கொள்'
 इति என்து
 उवाच ஆக்குராயித்தகுந் குன்

स चीरे पुरुषव्याघ्रः कैकेय्याः प्रतिगृह्य ते । सूक्ष्मवस्त्रं परिक्षिप्य मुनिवस्त्राप्यवस्त इ ॥

पुरुषव्याघ्रः புகுடுவாத்தமரவிய
 सः ஆவர்
 कैकेय्याः வைக்கையிதேவியாரிட
 ते யிருந்து
 चीरे ஆந்த
 मरुषवृकणिरண்டையும்

प्रतिगृह्य திருவுளமுடிவந்த
 सूक्ष्मवस्त्रं इ वाக்கிக்கொண்டு,
 परिक्षिप्य மீதகவாடைவைப்ப
 मुनिवस्त्राणि களைந்து,
 अवस्त தயவஸ்துக்குரிய
 ஆடைகளை
 त्रिத்துக்கொண்டார்.

लक्ष्मणश्चापि तत्रैव विहाय वसने शुभे । तापसाच्छादने चैव जग्राह पितुरयतः ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः अपि லக்ஷ்மணரும்
 शुभे ஷிஷையுயர்ந்த
 वसने च வேஷ்டியையும் உத்த
 रितத்தையும்
 तत्र च அப்பொழுதே
 पितुः திருத்தந்தையரின்

अपतः एव முன்னகையே
 विहाय களைந்து,
 तापसाच्छादने एव தயசிகளின் உடை
 கொண்டே
 जग्राह உடுத்திக்கொண்டார்.

अथात्मपरिधानार्थं सीता कौशेयवासिनी । समीक्ष्य चौरं संवस्ता पृषती वागुरामिव ॥

कौशेयवासिनी செல்விய பட்டாடை
 களை தரிக்கும்
 सीता சீதாய்பிராட்டியார்
 चौरं ஓர் மரவுரையை
 अयं அப்பொழுது
 आत्मपरिधानार्थं { தாமுடிபுத்தந்தை
 கொண்டுவரப்படுகி
 றதை

समीक्ष्य கவனித்த
 पृषती சென்றான்
 वागुरां பிடிப்பதற்காக போட
 ப்படும் வகையை
 इव கண்டிவியவண்ண
 संवस्ता மெ: அய்வண்ணமே
 மிக உடுத்தமுற்றினள்.

सा व्यपत्रपमाणेव प्रयुह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥
अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजपतिर्ष भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

शुभलक्षणा	{ பாவராலும் மெச்சத் தக்க உத்தமகுணங் களமையப்பெற்றவ னும், பாதிவரத்யயின்னதெ ன்றறித்தவனும், பாதிவரத்யதர்மத்தை யணங்குந்துக்காட் டுற்றவளுமாவிய அந்த ஜானகிதேவியார் அந்த மரவுநிகரிரண்டையும் கைகெயிதேவியரிட மிருந்து	प्रयुह्य	கைகீட்டி வாக்கிக் கொண்டு
धर्मज्ञा		सुदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொந் தவளாகி
धर्मदर्शिनी च	गन्धर्वराजपतिर्ष	अश्रुसम्पूर्णनेत्रा	நீர் ததும்பும் கண்க ளுற்றவளாகி
सा	भर्तारि	व्यपत्रपमाणा इव	கந்தர்வராஜன்போல் விளங்கும்
जानकी	इव	अश्रुसंपूर्णनेत्रा	கணவளைப்பார் த்து சிறிது வெட்கப்பட் டுக்வெண்டு
ते	अब्रवीत्		பின்வருமாறு வினாவினான்.
कुशचीरे च			
कैकेय्याः			

कथं नु चीरं वधन्ति मुनयो वनवासिनः । इति शकुशला सीता सा सुमोह सुदुर्महुः ॥

वनवासिनः	“ வனவாஸிகளாகும் முனிவர்கள், மரஉரியை சப்படித்தான் உடுத்திக்கொள்ளுகி ஞர்கள் ? ” இப்படியாய் சொல்லி விட்டு,	शकुशला	கவ்டத்திற்காளாகி
मुनयः		सा	அந்த [கிட்ட
चीरं	सीता हि		வீதாப்பிராட்டியா ரும்
कथं नु		सुहः सुहुः	ஒருசஷணதீகரம்
वधन्ति		सुमोह	{ ஒன்றும் செய்வத்தெ ரியாது பிரமித்து பின்றுவிட்டான்.
इति			

कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकपादाय पाणिना । तस्थौ शकुशला सीता व्रीडिता जनकात्मजा ॥

सा	அந்த ஜனகமற்றாராஜரின் திருமகனாகிய வீதாப்பிராட்டியார் மரஉரி ஒன்றை கழுத்தில் தரித்துக்கொண்டு, மற்கொண்டை	पाणिना	கையில்
जनकात्मजा		आदाय	வைத்துக்கொண்டு, இதில் இடற்குமுன் ப ழக்கமில்லாதவள்
सीता		शकुशला	என்கிற காரணத்தால் நானமுற்றவளாகி
चीरं		हि	பின்றுகொண்டிருந்த வள்.
कण्ठे		व्रीडिता	
कृत्वा च		तस्थौ	
एकं			

तस्यास्तक्षिणमागम्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं ववन्व सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥

धर्मभृतां	தர்மவெறியில் பிறழாத தடப்பவர்களில்	तस्याः	அவளது
वरः	உத்தமராகிய	कौशेयस्य	வெண்பட்டாண்டக்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	उपरि	மேலே
क्षिणं	தகடணமே	वन्	அந்த
सीतायाः	ஸீதாப்பிராட்டியாருக்கு	चीनं	மரஉரிமை
आगम्य	எதிரேநெருங்கிக்கிட்டி,	स्वयं	தானே
		ववन्व	உடுத்தருளினார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया वदन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो मुमुक्षुर्वारि नेत्रजम् ॥

अन्तःपुरगताः	அந்தப்புரத்திலிருந்து	चीरे	மரஉரிமை
नार्योः	ஸ்திரீகள்,	वदन्तं	உடுத்துக்கொண்டிருக்கின்றவராய்
उत्तमं	ஸர்வோத்தமராகிய	प्रेक्ष्य	கண்ணுற்று,
रामं	ஸ்ரீராமரை,	नेत्रजं	கண்களிலிருந்துவரும்
सीतायाः तु	ஸீதாப்பிராட்டியாருக்கு	वारि	கண்ணீரை
		मुमुक्षुः	சொரித்தார்கள்.

असुखं परमायस्ता रामं अवलिततेजसम् । वत्स नैवं निसृक्त्यं वनवासे पनस्विनी ॥

परमायस्ताः	{ “ஸுவலிக்கமுடியாத மனவருத்தமுற்ற ஆவர்கள் ”	वत्स	“அருமைத்திரு ஈமத்தர்!
अवलिततेजसं	தேஜோமயமாய் கிளங்கும்	मनस्विनी	ஸர்வப்பகாரத்திலும் நற்குணங்கள் பெற்று இவளோ [கிளங்கும் வனவாஸத்திற்கு இப்படி வேமிக்கப்பட்டவள்.
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து	इयं च	
असुः	பின்வருமாறு சொன்னார்கள்.	वनवासे	
		एवं	
		निसृक्ता न	

पितुर्वाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावदर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥१७॥

प्रभो	{ “எனதையும்தொஷமின் றிக் செய்தமுடிக்க திறமையற்றவனே! ”	वनं	காட்டிற்கு
पितुः	திரும்பத்தந்தையரின்	गतस्य तावत्	ஈசியைத் திரும்பிவரும்
वाक्यानुरोधेन	{ நியமனப்படியே நடக்க கவேண்டுமென்ற காரணத்தால் ”	अस्याः	இவளுடைய[வகையில்
विजनं	குணசஞ்சாரமற்ற	दर्शनं	தர்சனமானது
		नः	எங்களுக்கு
		सफलं	ஸகல மனோநிஷ்டக்களையும் தருகின்றதாய் கிளங்கட்டும்.
		भवतु	

लक्ष्मणेन सहायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तु तापसवद्भने ॥ १८ ॥

புலக	" குழந்தாய் !	கல்யாணி	பரகல்யங்களுக்கே உரிய
சहायेन	உட்டாளியாகிய	इयं	இவள்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு	तापसवत्	தபஸ்வினியைப்போல்
वनं	காட்டிற்கு	वने	காட்டில்
गच्छस्व	நீ சென்றுக.	वस्तु	வாஸம்செய்ய
		अर्हति न	உரியவளல்லள்.

कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥

புல	" குழந்தாய் !	धर्मनित्यः	பித்துவா க்யபரிபாலன தர்மமொன்றையே ஸர்வமுமாய் கொண் டிருக்கின்றவனாய், இருக்கின்றதபடியால் இப்பொழுது
नः	எங்களது	हि	
भामिनी	1 தேஜோமயமாய் விளங்கும்	इदानीं	இங்கிருக்க
सीता	வரிசை	स्वयं	ஏற்றுக்கொள்ளமாட் டாய்."
तिष्ठतु	இக்கேயியிருக்கட் டும்' என்கிற	स्थातुं	
याचनां	வேண்டுகோளை	इच्छसि न	
कुरु	நீ செய்யக்கடவை.		
त्वं	நீ		

तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बबन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥

तासां	அவர்களுடைய	तदा	அப்பொழுது
एवंविधाः	இப்படிப்பட்ட	तुल्यशीलया	தம்மைப்போன்ற சிலமுற்ற
वाचः	வார்த்தைகளுக்கு	सीतया	வரிசைப்பிராட்டியாரு க்கு (ஆர்ஷம்)
शृण्वन्	திருச்செவி சாற்றிய சூனிய	चीरं	மரஉரியை
दशरथात्मजः	{ தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருக்குமார னாகிய அவர்	बबन्ध एव	கட்டவே கட்டினார்.

चीरे गृहीते तु तया समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

तया	அவளால்	निवार्य	{ கைஸம்னையால் தன் ஆதரவை நன்குகின க்கக் காட்டிவிட்டு, கைகேயிதேவியாரை நன்குகிழித்தகொக்கி, பின்வரும் திருவாக் கை
चीरे	மரஉரி	कैकेयीं	
गृहीते	உடுத்துக்கொள்ளப் பட்டவளவில்	समीक्ष्य	
नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	वाक्यं	
गुरुः	குருவாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்க்தரு ளினார்.
वसिष्ठः	வலிஷ்டபகவான்		
सीतां	வரிசைப்பிராட்டியாரு க்கு		
तु	இவ்விஷயத்தில்		

अतिप्रवृत्ते दुर्मेधे कैकेयि कुलपांसनि । वञ्चयित्वा तु राजानं न प्रमाणेऽवतिष्ठसे ॥ २२ ॥

दुर्मेधे	“அசட்டுத்தனம்திகரித் தலவாய்	वञ्चयित्वा तु	திரஸ்கரித்துவிட்டு, இஸ்விஷயத்தில்
अतिप्रवृत्ते	வரம்புகடந்து கடக் கின்றவனாய்,	प्रमाणे	{ ஒருவன் தனக் கேற்ப ட்டுள்ள அதிகாரத் திலெததை செய்ய ளாம் எததை செய் யலாகதென்கிற பிர மாணத்தில்
कुलपांसनि	{ சீமைக்கே அபகீர்த்தி வினாவிக் கின்றவனாய் ய் நடக்கும்	अवतिष्ठसे न	{ தேவரீர் இருக்காதி ருக்கின்றீர்.
कैकेयि	கைகேயிதேவியாரே!		
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை		

न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अधिष्ठास्यति रामस्य सीता प्रकृतपासनम् ॥

शीलवर्जिते	{ “சீலவாய் வழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டு நடக் கின்றவனே!	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सीतया	சீதா	प्रकृतं	வற்பட்டதாயுள்ள
देव्या	தேவியாரால்	आसनं	சிக்காசனத்தில்
वनं	வாட்டிற்கு	सीता	வீரதாப்பிராட்டியார்
गन्तव्यं न	எழுந்தருளப்படவே ண்டாயதில்லை.	अधिष्ठास्यति	வீற்றிருக்க அரசு புரியட்டும்.

आत्मा हि दाराः सर्वेषां दारसंश्रयवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥

दारसंश्रयवर्तिनां	“ இவ்வற ஒழுக்கத்தி வீருக்கும்	रामस्य	ஸ்ரீராமது
सर्वेषां	யாவருக்கும்	आत्मा	ஆத்மாவாகும்
दाराः हि	பத்தினிகள் தான்	इयं	இவள்
आत्मा इति	ஆத்மாவாகி வந்தபடி. யால்	मेदिनीं	மேடீனியை
		पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வரலாம்.

अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमत्रालुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥२५॥

रामेण	“ஸ்ரீராமரோடு	वयं	நாங்கள்
सङ्गता	பின்பற்றியவனாய்	अत्र	மவ்விடத்திற்கு
वैदेही च	கைகேயிதேவியாரும்	अनुयास्यामः	உடம்போய்க்கிடவோம்.
वनं	வனத்திற்கு	इदं	இது (வனம்)
यास्यति	எழுந்தருளினிடுகின்	पुरं	கணக்கள் சிறைந்த பெரும் பட்டணமாக சூகிவிடும்.
अथ	என்றால், [அ]	गमिष्यति	

अन्तपालाश्र यास्यन्ति सदारो यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	राष्ट्रं च	நாட்டார்கள் எல்லோரும்,
सदारः	தர்மபதனி சமேதராய்	पुरं च	பட்டணவாஸிகள் எல்லோரும்,
यत्र	{ எவ்விடத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றாரோ அவ்விடத்திற்கு	सपरिच्छदं	{ பட்டணத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்களுடன் கூடியவர்களாய்
अन्तपालाः च	{ ராஜ்ய எல்லைகளிலிருந்து ராஜ்யத்தைக்காக்கும் தண்டனாயகர்களும்	यास्यन्ति	போய்ச்சேர்க்துவிடுவார்கள்.
सहोपजीव्यं	சக்கிரவர்த்தியாரால் ஆதரித்துவாப்பட்ட		

भरतश्च सशत्रुश्रीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्स्थमनुयास्यति पूर्वजम् ॥ २७ ॥

भरतः च	"பாத்தலும்,	वने	வனத்தில்
सशत्रुः	சத்ருக்களோடுகூடி	वसन्तं	வளிருக்கும்
	எவனும்	पूर्वजं	தமயனாராகிய
श्रीरवासाः	மரடரி உடுத்தவனும்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
वनेचरः	வனவாஸியாகி	अनुयास्यति	பின்தொடர்க்து சென்றவிடுவான்.

ततः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दूर्वृत्ता भजानामहिते स्थिता ॥

ततः	"அப்படியிருப்பதால்	गतजनां	{ ஜனங்களெல்லாம் வெளியில் போய்விட்டதாய்
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	शून्यां	சூன்யமாயிருக்கும்
अहिते	அநிதத்தில்	वसुधां	பூமியை
स्थिता	மனதைமுற்றிலும்செய்துத்திட்டவளாய்	पादपैः	மரக்களோடு
दूर्वृत्ता	தியகடை உடையவளாய் விளங்கும்	सह	இருந்துகொண்டு
त्वमेका	தேவரீர் ஒருத்தியாய்	शाधि	அரகசெய்து வருவீராக.

न हि तद्भविता राष्ट्रं यत्र रामो न भूर्पतिः । तद्द्वनं भविता राष्ट्रं यत्र रामो निवत्स्यति ॥

रामः	"ஸ்ரீராமர்	भविता न	ஆகமாட்டாது.
भूर्पतिः	மன்னராய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
यत्र न	{ எந்த இடத்தில் விஜயம்செய்வாதிருக்கின்றாரோ	निवत्स्यति	எழுந்தருளி வரலாம்
तद्	அது	यत्र	எதுவோ [செய்கிறது,
राष्ट्रं	நாடாக	तद् वनं	அந்த காடு
		राष्ट्रं हि	திருநாடாக
		भविता	விளங்கும்.

न ह्यदक्षां महीं पित्रा भरतः शास्तुर्षति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥

भरतः हि	"பா தனோடுவன்ருல்	शास्तुं	அரசாளுவதற்குத்
महीपतेः	சக்கிரவர் த்தியாருக்கு		தானாகட்டும்
जातः	பிறந்தவன்.	त्वयि	தேவரிடத்தில்
यदि	அப்படிவருப்பதால்	पुत्रवत्	திருக்குமாரனுபிறந்
पित्रा	திருத்தந்தையால்		துகொண்டு
अदक्षां	திருவுளமுறந்து அ	वस्तुं वा	வளிக்கத்தானாகட்டும்
महीं	பூமியை[ளித்தருளாத	अर्षति न	உடன்படமாட்டான்.

यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्पतिष्यसि । पितृवंशचरित्रज्ञः सोऽन्यथा न करिष्यति ॥३१॥

त्वं	"தேவரீர்	पितृवंश-	} பிதாவின் து முன்னோ
क्षितितलाद्	பூமியிலிருந்து	चरित्रः	
गगनं च	ஆகாசத்தில்		ங்களில் திபுணானுவ
उत्पतिष्यसि	} தள்ளிப்பறந்தாலும்,	सः अपि	அவன்மட்டும்
यदि		எழும்பி எழும்பி	अन्यथा
	விழுந்தாலும்	करिष्यति न	நடக்கமாட்டான்.

तत्त्वया पुत्रमार्थिन्या पुत्रस्य कृतमभियम् । लोके हि न स विद्येत यो न रामयनुव्रतः ॥

तत्	"ஆகையால்	कृतं	களை கிக்கப்பட்டிருந்
पुत्रमार्थिन्या	{	திருக்குமாரனுக்கு ன	எனெளில் [கிறது.
		கலை பாக்கயக்களையும்	இவ்வுலகில்
		செகரித்துக் கொடுக்	ஸ்ரீராமரை
		கவேண்டுமென்கிற	அனுமத: ந
	வாத்ஸல்யமுண்டவ		தஞ்சமென அனுமதி
त्वया	தேவரீரால்	यः सः	எவனோ, அப்படிப்
पुत्रस्य	திருக்குமாரனுக்கு		பப் - ஒருவனும்
अभियं	இஷ்டமில்லாதது	विद्येत न	இல்லை.

द्रक्ष्यस्यद्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदनुस्वान् ॥

कैकेयि	"கைகேயிதேவியாரே]	गच्छतः	தொடர்ந்து செல்லு
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு		கின்றவகனாகவும்
सह	கூட்டுவ	पादपांश्च	பாதங்களையும்
पशुव्याल- मृगद्विजान्	} ஆடுமீன்களும், யானை	तदनुस्वान्	{ அவன் போனவழியே
	களும், மான்களும்,	अथ एव	இன்றைதினமே
	பாழிபறவைகளும்,	इष्यसि	தேவரீர் கப்புலனாய்
			பார்ப்பீர்.

अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्तुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरयस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः

॥ ३४ ॥

देवि	* "तेजस्वियारो !	उत्तमानि	சிறந்த
भस्याः	இவளுக்கு	आभरणानि	ஆடையாபரணங்களை
चीरं	மாவுரியானது	देहि	தேவரீர் அளியும்."
प्रविधीयते न	விதிக்கப்படவில்லை.	वसिष्ठः	வனிஷ்டபகவான்
अय	இப்பொழுது	इति	இன்னும் பின்வருமாறு
चीरं	மாவுரியை	तद्वसनं	அந்த ஆடையைப் பற்றி
व्यपनीय	கொடுத்துவிட்டு,	न्यवारयन्	தடுத்துச்சொன்னார்.
स्तुषायै	மருமகளுக்கு		

एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।

विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राववेण

॥ ३५ ॥

केकयराजपुत्रि	* "केकयराजன் திரு	अरण्ये	காணகத்தில்
रामस्य	ஸ்ரீராமர் [மகளை !	प्रतिकर्मनित्या	{ ஒவ்வொரு வைதிக கி ருத்யத்திற்கும் பக்க லிலிருக்கவேண்டிய வளாகிய
एकस्य	ஒருவருக்குத்தான்	इयं	இவள்,
वने	வனத்தில்	विभूषिता	நல்ல ஆடையாபரண ங்களை யணிந்தவளாய்
निवासः	வாஸமானது	वसतु	வாஸம் செய்து வாட்டும்.
त्वया	தேவரீரால்		
वृतः	நிஷ்கர்ஷித்துவேண்டி க்கொள்ளப்பட்டது.		
राववेण	ஸ்ரீராமரோடு		
सह	கூட		

यानैश्च मुख्यैः परिचारकैश्च सुसंवृता गच्छतु राजपुत्रा ।

वस्त्रैश्च सर्वैः सहितैर्विधानैर्नये वृता ते वरसंप्रदाने

॥ ३६ ॥

मुख्यैः	* "சிறந்த	सर्वैः	எல்லா
यानैः च	வாஹனங்களையும்,	विधानैः	ஆபரணங்களோடும்,
सहितैः	கூடமிருந்து குற்றே வல் புரியும்	वस्त्रैः च	நல்ல ஆடையளோடும்
परिचारकैः च	பரிசாரகர்களாலும்	गच्छतु	எழுந்தருளட்டும்.
सुसंवृता	சுகமாய் கூடமிருக்கப் பெற்று விளக்கிய	ते	தேவரீருக்கு
राजपुत्री	மறாராஜரில் திரும் களாகிய இவள்	वरसंप्रदाने	வரமளித்தகாரியத்தில்
		इयं	இது
		वृता न	கூடாதென விளக்கப் படவில்லை."

तस्मिंस्तथा जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिप्रभावे ।

नैव स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारकामा

॥ ३७ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रियस्य	அருணகபாகிய
अप्रतिप्रभावे	குப்புயர்வில்லாத பிர பாலகாலியும்,	भर्तुः	கணவனுக்கு
विप्रमुख्ये	அந்தனோத்தமரும்,	प्रतिकारकामा	{ திருவுளப்படியே நடப் பதில் ஊக்கம்கொண் டவனாகிய
नृपस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सीता	வீரதரப்பிரசாத்தியார்
गुरौ	குலகுருவுடாகுமவர்,	विनिवृत्तभावा	{ (மரவுரிசைய) களைந்து விட்டுவெண் திமெனும்
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாக	एव	மனோபாவமுடைய வளாகக்கூட
जल्पति	திருவாய்மலர்ந்தருளி உபொது	न स्म	இருகதாளில்லை.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥

भाद्रितः श्लोकाः 3945.

अयोध्याकाण्डे भाद्रितः श्लोकाः 1590.

अष्टत्रिंशः सर्गः—குப்புத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

रामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना—பிரமர கௌலயனைய காத்தருளப் பிரார்த்திப்பது.

तस्यां चीरं वसानायां नाथवत्यामनाथवत् । मनुकोश जनः सर्वो धिक् त्वां दशरथे त्विति ।

जनः	ஊக்கள்	दशरथ	சக்கிரவர்த்தியார்
सर्वः	எல்லோரும்,	इति	யாவது - அந்த;
नाथवत्यां	மீலாகர தகைய கணவரனகவுடைய	मनुकोश	பின்புருமுத
तस्यां	அவள்	त्वां तु धिक्	" தைமீ குக்குடிக் தக் கண்டனா."
अनाथवत्	அனாதைகிபொல		
चीरं	மரஉரிசைய		
वसानायां	உடுத்துக்கொண்டு சிறங்கையில்		

तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः स महीपतिः । विच्छेद जीविते श्रद्धा धर्मं यशसि चात्मनः ॥

तत्र	அப்பொழுது	आत्मनः	தன்ம
सः	அந்த	जीविते	உயிரிழந்துள்ளும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	धर्मं	தர்மத்திலும்
तेन	அந்த	यशसि च	புகழ் தும்
प्रणादेन	பெருந்தொத்தக்கால	श्रद्धा	பாசன
दुःखितः	பிக நருந்தமவடந்த மாக	विच्छेद	குறிக்கணா.

स निःश्वस्योष्णैश्वाकस्तां भार्यामिदमब्रवीत् । कैकेयि कुशवीरेण न सीता गन्तुमर्हति ॥

सः	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
पेश्वाकः	{ இச்சுவாகுருவ மன்ன ராகும் தசரதசக்கி வர்த்தியார்	अध्वीत्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
वृष्णं	வெப்பமர	कैकेयि	"கைகேயி!
निश्वस्य	செட்டுவிர்த்து,	सीता	ஸீதை
भार्या	மனைவியாகும்	कुशवीरेण	தருப்பம்பரஉரிமைய உட்குத்துக்கொண்டு
तां	அவளைப் பார்த்து,	गन्तुं	போக
		अर्हति न	கூடாது.

सुकुमारी च बाला च सततं च सुखोचिता । नैयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुर्मम ॥

इयं च	" இவளே	योग्या न	அணர்வான் "
सुकुमारी	{ சம்பமாகிய திருமே னி படைக்கப்பெற்ற வள்.	हति	என்கிற
सततं	எக்காலத்திலும்	सत्यं च	{ திரமேற்கொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டிய தாயுள்ள நிபந்தனை வைத்தான்
सुखोचिता	பெருமைகளுக்கே உரிய	मम	எனது
बाला	பரிசுத்தரத்தமா.	गुरुः च	குருகுருவும்
वनस्य	"மரஉரி முதலிய வன ஸம்மந்தமானத்திற்கு	भाह	இப்பொழுது அருளி ச்செய்தனர்.

इयं हि कस्यापकरोति किञ्चित्पस्विनी राजवरस्य कन्या ।

या वीरमासाय जनस्य मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणाव काचित् ॥ ५ ॥

इयं हि	" இவளே	वीर	மரஉரிமைய
राजवरस्य	மன்னவர்களுடைய மகன்	आसाय	உட்குத்திக்கொண்டு,
कन्या	திருமகள்.	काचित्	யாதே தஞ்சு ஊதா ரண
विसंज्ञा	நன்கு அறியாந்து அறிந்தவனான	श्रमणाव इव	தாறவறம் பூண்ட பிச் சைக்காரிபோல
तपस्विनी	{ பதிலை தா தர்மமென நிலையே சடுபட்ட மன முடைய தபஸ்வினி.	स्थिता	நிற்கின்றாள்.
या	அந்த இவள்	कन्य	யா குக்கு
जनस्य	ஊனஸ்பூகத்தினது	किञ्चित्	என்னதான்
मध्ये	முன்னிலையில்	अपकरोति	அப்பா தமா மன்னியி ருக்கின்றாள்?

चीराण्यपास्याज्जनकस्य कन्या नेयं प्रतिज्ञा सम दत्तपूर्वा ।
ययासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समया सह सर्वत्रैः ॥ ६ ॥

जनकस्य	" துண்காநதரரசாசுரின்	राजपुत्री	மதுராசாஸூரின் திரு
कन्या	திருமகனாகுடிகள்	सर्वत्रैः	மகன்
चीराणि	மரபிசகளை	सह	எங்காபாணங்களை
अपास्यात्	கிளைத்து எநீர் துமிட வேண்டும்.	समया	சமயமாய்
इयं	இங்க	ययासुखं	தனக்கு வேண்டியதா யுள்ள ஆனிட முதலி யவைகளுடன் பரிபூர் ணமாய் விளங்கப் பெற்றவராய்
प्रतिज्ञा	நிபந்தனையானது	वनं	அவன் மனோரதப் காட்டிற்கு [படியே போகட்டும்.
सम	என்னுடைய	गच्छतु	
दत्तपूर्वा	கொடுத்து விடப்பட்ட வரத்திடைக்கியதாக		
न	இல்லை.		

अजीवनाहेंण मया वृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।

त्वया हि बाल्यात् प्रतिपन्नमेतत्तन्मां दद्वेदेशुपिवात्पुण्यम् ॥ ७ ॥

अजीवनाहेंण	" இறக்கும் காலம்கிட்	एतत्	இது
मया	என்னால் [புணமையால்	प्रतिपन्नं	பெற்றுக்கொண்டு
वृशंसा	கஷ்டமாய் கிளைத்து விட்ட	तत्	அக்காரணத்தால்
प्रतिज्ञा	பிரதிக்களையானது	मां	என்னை
कृता	செய்துகிடப்பட்டது.	आत्मबुधं	ஆன்மையுடைய செ ய்த துணையுடைய ஆத் மம்.
तावत्	இப்பொழுது	वेपुं	மூங்கினை
त्वया	உன்னால்	इव	எவ்வண்ணமோ
बाल्यात्	அசட்டுத்தனத்தினால்	द्वेत्	தவ்வண்ணமே
नियमेन हि	தர்மகிதியெனுமொரு காரணத்தாசக்கொ ண்டே		எரித்து வாட்டுகிறது.

रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कुतमशोभनम् ।

पापे	" பாபவிரூபத்தில் த ணிக் துகிட்டவனே !
रामेण	ராமனால்
ते	உனக்கு
किञ्चित्	ஏதெனுமொரு
अशोभनं	அபராதமானது
कुतं यदि	செய்துகிடப்பட்டதா கத்தானிருக்கட்டும்.
अथ	என்றுதும்

अपकारः क इह ते वंदेखा दक्षितोऽथ मे॥

वंदेखा	வைத்தேகியால்
ते	உனக்கு
इह	இக்காலகில்
अपकारः	செய்யப்பட்ட அபகா ரம்
मे	எனது
दक्षितः	மனசாகிக்கு ஏற்ற தாயுளது
कः	என்ன?

मृगीवोत्फुल्लनयना मृदुशीला तपस्विनी । अपकारं कथिच ते करोति जनकात्मजा ॥ ९ ॥

मृगी	" பெண்மான்	तपस्विनी	{ பதிவரதர தர்மமொன் நிலையே ஈடுபட்டுவி ட்ட மனமுடைய த பள்ளினியும்.
इव	போன்றவளாகும்,	जनकात्मजा	சூனகமஹாராஜரின் தி ருமகளுமாகிய இவள்
उत्फुल्लनयना	குளிர்ந்து கடல்கிட்டு ம் கண்களுற்றவளாகும்,	ते	உனக்கு
मृदुशीला	{ எப்படிப்பட்டவரு டையவும் மணவருக் தத்திற்கிடம் கொடா து நடக்கும் ஒழுக்க முடையவளாகும்.	के अपकारं	என்ன அபகாரத்தை
		इव	என்ன எனவேனும்
		करोति	செய்திருக்கின்றனள்?

ननु पर्याप्तमेकं ते पापे रामविवासनम् । किमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतैः ॥ १० ॥

पापे	" பாபத்தொழிலில் து ணித்தவிட்டவளே!	भूयः	அதற்குமேலும்
रामविवासनं	ஸ்ரீராமனை காட்டிற்கு காத்தகிறதாகிய	एभिः	இத்த
एकं	ஒரு காரியமே	कृपणैः	{ அநிபிழந்துகிடப்ப தை நன்கு விளக்கக் காட்டுகின்ற
ते	உனக்கு	पातकैः कृतैः	பாபகிருத்யங்களால்
पर्याप्तं ननु	மணத்திருப்தி விளைவி க்கவில்லையா என்ன?	ते	உனக்கு
		अपि किम्	இன்னுமேன்?

प्रतिज्ञातं मया तावत्त्वयोक्तं देवि शृण्वता । रामं यदभिपेकाय त्वमिहागतमब्रवीः ॥ ११ ॥

देवि	" தேவியே!	रामं तावत्	ராமனைப் பற்றி
त्वं	ஈ	त्वया	உன்னால்[மட்டும்தான்
अब्रवीः	பிரசரித்தித்தது	उक्तं	வேண்டிக்கொள்ளப் பட்டதற்கு
यत्	எதுவே, அது	शृण्वता	உடன்பட்ட
अभिपेकाय	திருவாயிதிகள்கொ	मया	என்னால்
इह	இங்கு [ன்ன	प्रतिज्ञातम्	பிரதிக்களவு செய்யப் பட்டது.
आगतं	வந்த		

तच्चेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वर्माक्षसे चीरवासिनीम् ॥

या खं	" எந்த அந்த நீ	ईक्षसे	ஆசைப்படுகின்றனை
तत्	இப்பொழுது	हि	என்கிறபடியால்
एतत् तु	இதைதயம்	निरयं	நாகத்திற்கு
समतिक्रम्य	அதிரைபித்துவிட்டு,	गन्तुं	போய்க் கோ
मैथिली अपि	மைதிலியையும்	इच्छसि	உரிமை பெறு கின்றனை".
चीरवासिनीं	மரவுரி உடுத்திக்கொ ண்டிருக்கின்றவளாக		

इतीव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।

भृशानुरत्वाच्च पपात भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः

॥ १३ ॥

ச: ஆந்த
 महारामा மகா நம்பரவாரும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपन् பிராழிந்தவாரும்
 शोकस्य अन्ते துக்கத்தின் களையை
 किञ्चिन् एव சிறிதேதனும்
 इदानीं न காணலில்லை.
 पुत्रव्यसने திருந்தகுமாரனுக்கு
 வெந்த கவலத்தில்

निमग्नः நிக்க மனவாருத்த
 முந்தரவாரும்
 तेन एव அக்காரணத்
 தினலேயே
 भृशानुरवात् { முற்றிலும் இத்திரியங்
 கன் அததன் தொழி
 लैश्च செய்வா திருந்த
 கமையால்
 भूमौ च வெறும் தகையிலேயே
 एवमपि விழுந்துவிட்டனர்.

एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः सम्प्रस्थितो वनम् । अवाकिञ्चरसमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥१४॥

வனம் காட்டாதது
 सम्प्रस्थितः பிரயாண சித்தாராய்
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மரம்
 ब्रुवन्तं திருவாய்மலர்கதருளி
 யவரும்,

अवाकिञ्चरसं { தகையை சிதே தொங்
 கவிட்டுப்போட்டுக்
 आसीनं கொண்டிருப்பவராய்
 पितरं வெறும் தகையில்
 वचनं விந்திருக்கும்
 इदं तिरुத்தந்தையாராய்
 अब्रवीत् பார்த்து
 ஓர் விண்ணப்பத்தை
 பின்வருமாறு
 அருளிச்செய்தனர்.

इयं धार्मिक कौसल्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुर्दृशीला च न च त्वां देव गहते ॥

धार्मिक { “தர்மமொன்றையே
 அனுஷ்டிக்கும் தர்
 देव मा நம்பவாரும்
 मम சக்கிரவர்த்தியாரே!
 माता च எனது
 वृद्धा திருத்தாயாரும்
 प्रोक्षणाप्यनुभवान्दक
 त्वयोरुம

अक्षुर्दृशीला च அசட்டுத்தனமுடிக்
 कौसल्या च यशस्विनी च வெகு சீர்த்திபெற்ற
 इयं இத்த [வஞமாயிப
 त्वां கோலையார்
 गहते न தேவரீரீடத்தில்
 மனம் கோணுய்படி
 கடத்தவில்லை.

मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अहृष्टपूर्वव्यसनां भूयः सम्मन्तुमर्हसि ॥१५॥

वरद { “வகிரவர்களுக்கு
 எம்தெந்த உதவிகளை
 அளிக்கவேண்டுமோ,
 वरद अवरावर्ककुं अ
 णवकणे अलिककत्
 मया विहीनां एன்னை
 शोकसागरं விட்டுப்பிரிந்தவனாய்
 प्रपन्नां கோலக்கடலில்
 முழுவியவராய்,

अहृष्टपूर्व- } இதுவகையில் கஷ்ட
 व्यसनां } மென்பதையே கண்
 भूयः { இவ்வ
 सम्मन्तु } இதுவகையில் இருந்த
 अर्हसि { கைக்காட்டிலும் அ
 திகமாய்
 சும்பாளிக்க
 தேவரீர் திருவுள்ளமு
 யக்கக்கடலீர்.

पुत्रशोकं यथा नच्छैन्वया पूज्येन पूजिता । मां हि सञ्चिन्तयन्तीयमपि जीवेत्तपस्विनी ॥

तपस्विनी	" புண்டரீகம் தமையாவும்	यथा	தேவியீரவள்
इयं	இவள்,	पुत्रशोकं	புத்திரசோகத்தை
मां हि	என்னையே	नश्चेत् न यथा	அடையாதவிண்ணம்
सञ्चिन्तयन्ती अपि	{ எண்ணியெண்ணிக் கவலையற்றவளாயி ருக்கையிலும்	पूजिता	கொண்டாடப்பட்ட டவளாய்
पूज्येन	பூஜ்யாகிய	जीवेत्	உயிர்வாழ்க்கிருப் பார்.

इमां महेन्द्रोपमं जातगर्भिणीं तथा विधातुं जननीं ममाहंसि ।

यथा वनस्थे मयि शोककश्चिता न जीवितं न्यस्य यमक्षयं व्रजेत् ॥ १८ ॥

महेन्द्रोपमं	" இம் திரபகவாளி போன்றவரே !	व्रजेत् न यथा तथा	சென்றதுவிடாதவண்ணம்
वमस्ये	வளவாணக்கொண்ட	मम	எனது [மமாய்]
मयि	என்னிடத்தில்	जननीं	தாயும்
शोककश्चिता	கவலையற்று மனம் நெந்துகிடக்குமிவள்	जातगर्भिणीं	புத்திரவாதணலையமு டையவளுமாகிய
जीवितं	உயிரை	इमां	இவளை
न्यस्य	கிடட்டு,	विधातुं	தேற்றியாதரிக்க
यमक्षयं	யமணைகம்	अहंसि	தேவியீர் திருவுறம் பற்றியருளைவீராகா.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3963

अयोध्याकाण्डे भावितः श्लोकाः 1608

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वनरामनापृच्छा—காட்டிற்சுப் போக விடைபெற்றுக்கொள்வது,

रामस्य वचनं श्रुत्वा मुनिवेषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥

भार्याभिः	மனைவிமார்களை	राजा	சக்கிரவாத்தியரசர்
सह	சுபயிருந்து கொண்டு	व च	அவரையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मुनिवेषधरं	தவிர்ப்பதம் பூண்டி ருக்கின்றவராய்
वचनं	திருவாய்மொழிக்கு	समीक्ष्य	உற்றுவிசாக்கி,
श्रुत्वा	திருக்கொளிகாற்றி யருளிய,	विगतचेतनः	மதிமயக்கமுற்றனர்.

नैनं दुःखेन सन्तप्तः प्रत्यक्षत राघवम् । न चैनमभिसंश्लेष्य प्रत्यभाषत दुर्मनाः ॥ २ ॥

दुःखेन	மனவேதனையால்	अभिसंश्लेष्य	பார்ந்து,
सन्तप्तः	{ மிக்க பரிதாபத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வராய்	प्रत्यभाषत न	வாய்திறந்துபோத் தி றையவற்றிருந்தனர்.
दुर्मनाः	முற்றிலும் திடனிழந்த	एनं	இவரை
एनं	இந்த [இவர்]	प्रत्यक्षत न च	கண்ணெடுக்குப்பார் கவும் முடியவில்லை.
राघवम्	ஸ்ரீராமரை		

स मुहूर्तमिवासंज्ञो दुःखितश्च महीपतिः । विलम्बाप महाबाहु राममेवानुचिन्तयन् ॥ ३ ॥

ச:	அந்த	ராம புவ	ஸ்ரீராமனாராய
மகாபாஹு:	மதுராபாசுவாஸ	அநுચிந்தயந்	நினைந்து நினைந்து
மஹீபதி:	சங்கிரஸத்தியார்	பூ:சிவ:	மணலேதனைப்படுகின் நவராய்
சுஹீந் இவ	சிறிதுநேரம் மட்டும்	விலம்ப	பின்வருமாறு
அசஞ:	முற்சங்கசயடைத்தவ		மொழிந்தனர்.
ய	அதன் பின்னர் [சாதி		

मन्ये खलु मया पूर्वं विवत्सा बहवः कृताः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुपस्थितम् ॥

पूर्व	"முன்னுள்மத்தில்	कृताः खलु वा	செய்யப்பட்டனவோ
मया	என்னால்		என்னவோ ?
बहवः प्राणिनः	அநேக உயிர்கள்	तस्मान् अपि	ஆகையால்தான்
हिंसिताः	வருத்தப்படுத்தப்பட்ட டவைகளாய்	इदं	இது
	{ குஞ்சுகள், கன்றுகள், புத்திரர்கள், புத்திரி கள் இவைகளேனாடுமி யர்களேனாடும் பிரித் துவைக்கப்பட்ட வைகளாக	उपस्थितं	இப்பொழுது னம்ப வித்திருக்கிறதென்று
विवत्सा:		मन्ये	நான் என் னு கிறேன்.

न स्वैवानागते काले देहाच्च्यवति जीवितम् । कैकेय्या क्रियमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥

काले	"காலம்	कैकेय्या	கைகேயியினால்
अनागते	வராதிருக்கையில்	क्रियमानस्य	செய்துவகைத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற
देहान्	உடலினின்றும்	मम एव	எனக்குமே
जीवितं	உயிர்	मृत्युः	மரணம்
च्यवति न	போவதில்லை.	विद्यते न	இருக்கின்றத.
तु	அதனால்தான்		

योऽहं पावकसङ्काशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छादनात्मजम् ॥

यः	"அப்படியிருக்கும்	तापसाच्छादनात्मजं	{ முனிவர்கள் ஆடை கொட்டுக்கொண் டுகொத்துக்கொடு கொடுக்கொடு கொடுக்கொடு
अहं	நான்	पुरतः	எனது முன்னிலையில் இலைய
सूक्ष्मे	மெல்லிய	स्थितं	வின்றிகொண்டிருக் கின்றவருக
वसने	வேஷ்டியையும், உத்த ரையையும்	पश्यामि	{ கள்பத்தீ பற்றியும் பார்க்குகொண்டிரு க்கின்றேன்.
विहाय	களைந்துவிட்டு		
पावक- } सङ्काशं }	கிருக்கல்லாணாணை களை மருவிவிட்டு நதவண்ணமாய் விக்கொண்டிருக்கி ன்றவருகிய		

एकस्याः खलु कैकेय्याः कृतेऽपि क्रियते जनः । स्वार्थे प्रयत्नानायाः संश्रित्य निकृतिं त्विमाम् ॥

इमां निकृतिं तु	" இத்தமனை ஊழலகரொ ன்னைறியே	प्रयत्नानायाः	எனக்கவிகொண்டிருக்க
संश्रित्य	பெரிதரய் பாராட்டி, தான் ஒருவனுக்கு மட்டும் நன்மைபயக் கத்தக்க காரயத்தின்	कैकेय्याः	கைகேயி [கின்ற
स्वार्थे		एकस्याः कृते	ஒருத்தியின் நிமித்தம்
		अपि	இந்த
		जनः खलु	இத்தனை ஜனமும்
		क्रियते	வருக்கமுதுகின் றது."

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेक्षणः । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहर्तुं न शशाक ह ॥

एवं	இப்படிப்பட்ட	राम	" இராம!"
वचनं	மொழியை	इति	என்று
उक्त्वा	வெளிப்படையாய் சொல்லிவிட்டு,	सकृदेव	ஒருதரம் மட்டும்
बाष्पेण	கண்ணீரால்	उक्त्वा	உரக்கச்சொல்லிவிட்டு
पिहितेक्षणः	மறைந்த கண்களுற்ற வராகிய ஆவர்,	तु	ஆதன்மேல்
		व्याहर्तुं ह	வாய்திறந்து பேசவும்
		शशाक न	திறைற்றவராயினர்.

संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव मुहूर्तात् स महीपतिः । नेत्राभ्यमश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥९॥

सः	ஆந்த	नेत्राभ्यां	இருகண்களைக்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	सुमन्त्रं	கொண்டு,
मुहूर्तात् एव	ஒரு முகூர்த்தகாலத்	तु	ண்புமந்திரரைப் பார்த்த
संज्ञां	தன்னறிவை [கில்	इदं	இவ்விவையத்தில் [து,
प्रतिलभ्य	பெற்று,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு
अश्रुपूर्णाभ्यां	கண்ணீர் நிறைந்த		ஆக்குராயித்தருளினார்.

औपवाहं स्यं युक्त्वा त्वमायाहि हयोत्तमैः । प्रापयैनं महाभागपिता जनपदात् परम् ॥१०॥

त्वं	" தீர்	महाभागे	மதறா பாக்யவானான
औपवाहं	மன்னர்களுக்குரிய	एनं	ஜுவனை
स्यं	ரதமொன்னைற [தாகிய	जनपदात्	ஜனசஞ்சாரமுற்ற
हयोत्तमैः	சிறந்தகுதிரைகளைவிட்டு		காடுகளுக்கப்பால்
युक्त्वा	பூட்டிக்கொண்டு,	परं	வெளியில்
आयाहि	வாரும்.	प्रापय	கொண்டுபோய்ச்
हसः	இவ்விடத்திலிருந்து		சேரும்.

एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत्साधुर्वीरो निर्वास्यते वनम् ॥

गुणवतां च	" னத்புருஷர்களுக்கு க்கூட	वीरः	தருமசெறி பிறழாத வீரனுமாகிய இவன்
गुणानां	தர்பகிருத்யங்களின் ஊடைய	पित्रा	பிதரவரனும்
फलं	பூர்வஜன்மபலன்	मात्रा	மாதாவானும்
एवं	இப்படியாகித்தென்று	वने	காணகத்திற்கு
उच्यते	கூறப்பட்டிருக்கிறது.	निर्वास्यते	நூட்டிவிடப்படுகின்றான்
यत्	என்கிறபடியவர்தான்	मन्ये	என்று நான் நினைக்க கிறேன்.
साधुः	புண்பா த்மர்வும்		

राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वाऽऽययौ तत्र रथमभैरलंकृतम् ॥१२॥

शीघ्रविक्रमः	{ ஆக்கிரகரிசு சரியாய் யக் காலதாமதமின் றிச் செய்ய வல்லவா	ரथம்	ரதமொல்கரை,
சுமन्त्रः	சுமந்திரன் [சாகிய	अलंकृतं	அலங்கு அலங்கரித்து
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अथैः	குதிரகரிகளை
वचनं	வியமணத்தை	योजयित्वा	சூட்டி,
आज्ञाय	கிரமேற்கொண்டு,	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		आययौ	கொண்டு வந்து சேர்க் தனர்.

तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचरन्नेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥१३॥

सूतः	வாரதியாகுந் சுமந்திரன்	परमवाजिभिः	உத்தம குதிரகரிகளை
राजपुत्राय	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனுக்காக	युक्तं	செத்தமாய்க் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற
रथं	திரைத்தேர் ஒண்கரை	तं	அவருக்கு [சென்
कनकभूषितं	பொன்னலமாலகங்கரிக்கப்பெற்றதாய்	अञ्जलिं कृत्वा आचरन्ने	அஞ்சலி செய்தாகி விண்ணப்பம் செய்தனர்.

राजा सत्वरमाह्वय व्यापृतं वित्तसञ्चये । उवाच देशकालज्ञो निश्चितं सर्वतः शुचिम् ॥

देशकालज्ञः	{ எந்த ஸூட்சத்திலும் எந்த காலத்திலும் எதை யும் தேரவயாறச்செய்வதில் நிபுணராகிய	निश्चितं	திருடினத்திலே உயரிக் கைபெற்று விளங்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	व्यापृतं	நனா தயக்களை
वित्तसञ्चये	பொக்கிஷத் தூதியனின்	सर्वतः	கிரைவாக
शुचिं	பரிசுத்தமுந் தீயாய	आह्वय	வரவகைபூசை,
सर्वतः	முற்றிலும்	उवाच	பின் வருமாறு ஆகா பிக்கொண்டார்.

वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि संख्याय वैदेह्याः भिषमानय ॥

वैदेह्याः	“வைதேஹிக்கு	वासांसि च	சூண்டுகளை யும்,
एतानि	இவ்வளவு	वराणि	சிறை
वर्षाणि	வருஷங்களாகும்	भूषणानि च	சூட்டி வைக்கின்ற யும்
संख्याय	கணக்கிட்டிப் போது	विरा	செத்தலை
महार्हाणि	கிரைக்கியமண [மாண	आनय	கொண்டு வரவாக

नरेन्द्रेणैवमुक्तस्तु गत्वा कोशगृहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहृत्य सीतायै सर्वमेव तत् ॥१६॥

नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
तु	இன்னிடையத்தில்	आहृत्य	எடுத்திக்கொண்டு
एवं	இவ்விதமாகிய	तत् सर्वं	வந்து,
उक्तः	கியமணம்பெற்ற ஆவர்	सीतायै	அக்கிரைவாக நாயும் வந்தாரிசுட்டினார்
ततः	தட்சணமே	प्रायच्छत्	சூக்கு வரப்பட்டனாம்
कोशगृहं	பொருட்சாலைக்குள்		கொத்தனாம்
गत्वा	கொண்டு,		கொத்தனாம்

सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूपयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥

வன்	காட்டிற்கு	சுஜாதானி	ஸா முத்திரிகா ஸகந்தணப் படிபுள்ள
प्रस्थिता	{ ஸமுந்தருளச் சித்த மாய் வந்திருக்கின்ற வாழும்,	गात्राणि	அநாயவக்களில்
सुजाता	அய்யானிணையாய் அ வதரித்தருளிய	तैः	இந்த
सा	மலரா ஸகந்தியாகும்	विचित्रैः	சிறந்த
वैदेही	வைதேசியார்	विभूषणैः	ஆபரணக்களால்
		भूपयामास	அலங்கரித்துக்கொண் டவள்.

व्यराजयत वैदेही वेश्म तत्सुविभूषिता । उद्यतोऽशुपतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥१८॥

सुविभूषिता	நன்கு அலங்கரிக்கப்	खं	ஆகாசத்தை
वैदेही	வைதேசியார் [பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
काले	சூர்யோதயத்தில்		அவ்வண்ணமே
उद्यतः	உதித்த	तत्	அந்த
अशुमतः	கிரணக்களை யுற்ற	वेश्म	திருமரணிகையை
विवस्वतः	சூர்யபகவானது	व्यराजयत	ஒளிபெற்று விளக்கக் செய்தவள்.
प्रभा	ஒளி		

तां सुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रूवचनमश्रवीत् । अनाचरन्तीं कृपणं मूर्ख्युपाधाय भैयिलीम् ॥

श्वश्रूः	கணவரின் தாயார் (கொணர்தேசியார்)	सुजाभ्यां	தனது இரு திருக் காக்களாலும்
कृपणं	தேவமுள்ள செய லெதற்கும்	परिष्वज्य	சமுணியனைத்து,
		मूर्धि	உச்சி
अनाचरन्तीं	{ இடக்கொடாதவண் ணபாசிய அநுஷ்டா னமுடைய	उपाधाय	மேக்து,
भैयिलीं	ஊதெய்வாரை	तां	அவளைப்பார்த்து
		वचनं	சென்றும் ஸ்மிதோப தேசத்தை
		अश्रवीत्	அருவிச்செய்தவள்.

असत्यः सर्वलोकेऽस्मिन् सततं सत्कृताः शिवैः । भर्तारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः ॥

असिम्	" இந்த	शिवः	ஸ்திரீகள்
सर्वलोके	மாஸிடலுகில்	विनिपातगतं	முண்கிணையால் கஷ்ட தகையரிசிருக்கும்
शिवैः	கணவர்களால்		
सततं	எக்காலத்திலும்	भर्तारं	அலரவர்கணவாஸிடம்
सत्कृताः	ஸத்தரிக்கப்பட்டவர் களால்	अनुमन्यन्ते न	{ மரியாதையாய் நடந் த்கொள்ளுகின்ற கில்லை.
असत्यः	உத்தரகுலக்களில் பிறவாதிருக்கின்ற		

एष स्वभावो नारीणापनुभूय पुरा सुखम् । अत्यापप्यापदं प्राप्य दुष्यन्ति मज्जहस्यपि ॥

पुरा "இதற்கு முந்தியெல்லாம்

சுখம் { மனோதங்களைப் பெறுவதால் கிளையும் கசந்ததை

अनुभूय अनुபவித்துவிட்டு.

आपदं கஷ்டத்தை

अत्या अपि அற்பமாயிருந்தாலும்

असत्यशीला विकृता दूर्मांसहृदयाः सदा युवत्यः

"புறதகையிலிருக்கும் பெண்கள்

सदा எப்பொழுதும்

असत्यशीला: { நம்பிக்கை துறிகாத தால் கிளையும் ஒழுக்கமுடையவர்கள்.

विकृता: { காமம், குரோதம், மதம், மாதஸ்யம், டம்பம், லோபம் இதழுதலிய மனோகிராய்களுக்கும் ஈடுபட்டு நடக்கின்றவர்கள்.

प्राप्य अपि கண்டுவிட்டார்கள்

दुष्यन्ति எனினும்
मज्जहति தள்ளிவைக்கின்றார்கள்.

एव: இது

नारीणां ஸ்திரீகளின்

स्वभावः பண்பு (ஸ்வபாவம்).

युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

दूर्मांस- } உள்ளக்திலுள்ளதை
हृदयाः } உள்ளபடி எவராலுமறியமுடியாத உள்ளம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

पाप- } தனியாவத்தொழில்
सङ्कल्पाः } களிலும் மனம் கசாது தணிந்துகிடும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.

क्षणमांस- } ஒரு கணம்பொழுதி
विरागिणः } ல் பதிலேயும் பந்துவந்ததையே தறந்து விடுபவர்கள்.

न कुलं न कुतं विद्यां न दत्तं नापि संग्रहम् । स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः ॥

ता: "அவர்கள்

अनित्य- } எடுத்தில் அசஞ்சலப்ப
हृदया: } த்திமைவைக்கவேண்டுமோ, அவைகளில் அப்படி பத்திமைவைக்காத மனம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

हि இக்கராணத்தால்தான்

स्त्रीणां ஸ்திரீகளினது

सदस्य உன்னமானது

कुलं பிரந்த புகுந்த குலம் களின் உயர்வில்

गृह्णाति न விளைபெற்றிருக்கிறது

कुतं { இதுவகையில பெற்றுள்ள பெருதகைகளுக்கு

न { கன்றி உணர்விலும் விளைபெறுகிருக்கிறது.

विद्यां { எதொன்றைச்செய்தால் மேலும் சித்தமாய் ச்செடைக்குமோ அந்த தகவலானக்திலும்

न { விளைபெறுகிருக்கிறது.

संग्रहं { அகன்றாகியவகைவைக்கப்பெய்து பாணிக் கிரகணமாய்

दत्तं अपि வைப்பபணமாயிருப்பதிலும்

न { விளைபெறுகிருக்கிறது.

साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले सत्ये श्रुते श्रमे । स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते ॥

शीले	"பா தீவிரத்தியதர்மத் திலும்,	साध्वीनां	புண்யா த்மாத்களா கும்
सत्ये	புண்யத்திலும்,	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுக்கு
श्रुते	தர்மநூல்களின் உப தேசத்திலும்,	पतिः	கணவன்
	புலன்களையடக்கி கா மக்ரோதங்களுக்கு நுடங்கொடாதவண் ணமாகிய மனத்தேற் கியிலும்	एकः हि	ஒருவன் தான்
श्रमे		परमं	ஸர்வோத்திருஷ்டமா கிய
स्थितानां	அசஞ்சலமாக்திபுடைய	पवित्रं तु	பாவனமாக்குகிற கருவியாய்
		विशिष्यते	கிரதமாய் கூறப்பட்ட ருக்கின்றான்.

स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रव्राजितो मम । तव दैवतमस्त्वेष निर्धनः सधनोऽपि वा ॥

प्रव्राजितः	"காட்டி நகலுய்ப்பிவிட ஆந்த	निर्धनः	} வறுமைகொண்டு கா ழித்தகொண்டிருக்கி ன்றவனாக இருந்தா உனக்கு [னும் சரி, கட்புலனுய் காணப்ப டும் பிரத்யகூற்றெய் வமாக எப்பொழுதும் விளங்க கட்டும்."
मः	ப்பட்ட	अपि वा	
मम पुत्रः	எனது திருமகன்	तव	
त्वया	உன்னால்	दैवतं	
अवमन्तव्यः न	அவமதிக்கக்கூடியவ	अस्तु	
पुत्रः	இவன் [னல்லன். செல்லப்பெருக்கில் வாழ்க்குகொண்டிரு ப்பவனாக இருந்தா னும் சரி,		
सधनः			

विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्मार्थसंहितम् । कृताञ्जलिस्वाचेदं भ्रूमभिमुखे स्थिता ॥

सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
तस्याः	அவளது	धर्मार्थ-	} எந்த ஒரு தர்மத்தி னும் புருஷார்த்தங்க ளெல்லாம் கிடைக்கு மோ, அதை நன்கு கிளக்கக்காட்டுகிற பலநூல்களின் திர ட்டை
वचनं	பாசாத்தை	संहितं	
विज्ञाय	{ திருவுரைத்திலுள்ள ஆபிப்பிராயத்தோடு ஆறித்துகொண்டு, எதிரே நின்றகொண்டு, அஞ்சலிவாஸ்தனாதி கணவரின் திருத்தா யாரைப்பார்த்து	उवाच	பதிலாக பிரகாசம் செ ய்தருவினான்.
अभिमुखे			
स्थिता			
कृताञ्जलिः			
अश्रुं			

करिष्ये सर्वमेवाहभार्या यदनुशास्ति माम् । अभिज्ञाऽस्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे ॥

भर्तुः	" कण्ठवन्नुக்கு	आर्या	கணவனுரின் திருத்
यथा	எப்படி.	यत्	எனது [தாயார்
वर्तितव्यं	சடுபட்டிருக்கவேண்டு கொள்பது	मां	அடியாளுக்கு
मे	எனக்கு	अनुशास्ति	{ இப்பொழுது உபதே சம் செய்தருளுகின் ருகிரா,
श्रुतं	உபதேசிக்கப்பட்டிரு	सर्वं एव	அது எல்லாவற்றை
च	அன்றியும் [க்கிறது.	अहं	அடியாள் [யும்
अभिज्ञा	{ இப்பொழுது ஞாபகப் படுத்தப்பட்டவனா கவும்	करिष्ये	{ பத்திமையுடன் சீர மேற்கொண்டு அனு கூப்ப்பேன்.
अस्मि	ஆகின்றேன்		

न मामसज्जनेनार्या समानयितुमर्हति । धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा ॥ २८ ॥

आर्या	" எனது கணவரின்	अहंति न	திருவுளம் பற்றலா
मां	அடியாளை [தாயார்	चन्द्रात्	சந்திரனை விட்டு [காது
असज्जनेन	{ பா தீவிர தயதம்மலின் எடுத்தென்பதை உன்ன படியறிபாத பெண் பின்னைகளின் ஞான வாக்கத்தோடு	प्रभा	நிலவு
समानयितुं	ஒருத்தியாகக்கொள்வ தற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
		धर्मात्	பதீவிரதாதம்மமொன்
		विचलितुं	தடுமாற [கைவிட்டு
		अहं	அடியாள்
		अलं न	உடன்பட்டேன்.

नातन्त्री वाद्यते शीघ्रा नाचक्रो वर्तते रथः । नापतिः सुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा ॥

शीघ्रा	" வீணை	शतात्मजा अपि	{ அனவுகடந்த புத்திர பேறுற்றவனாக இரு ந்தாலும்
अतन्त्री	தந்திரமில்லாததாய்	अपतिः स्यात्	கணவனை தீவிரதவ ளென்றால்
वाद्यते न	வாசிக்காது.	सुखं	மனச்சுகதுவகைய
रथः	ரதமானது	एधेत न	கடையமாட்டான்.
अचक्रः	சக்கிரமில்லாததாய்		
वर्तते न	ஓடாது.		
या	எவனோ ஒருவள்		

मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः । अपितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥

पिता	" தகப்பனார்	मितं	காணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.
मितं हि	கணக்காகத்தான்	अभितस्य	அவனில்லாததற்கு
ददाति	கொடுப்பார்.	दातारं	உரிமையகொண்டளிக்
माता	தாயார்	भर्तारं	கணவனுரை [கும்
मितं	கணக்காகத்தான் கொடுப்பான்.	का हि	எவன் தான்
सुतः	புதல்வனும்	पूजयेत् न	பூசனை செய்யா திருப் பாள் !

साऽहमेवं गता श्रेष्ठा श्रुतधर्मपरावरा । आयें किमवमन्ये यं स्त्रीणां भर्ता हि दैवतम् ॥३१॥

स्त्रीणां भर्ता हि दैवतं आयें	“ஸ்திரீகளுக்கு கணவர் ஒருவர்தான் பிரத்யக்ஷ தெய்வம். கணவரின் திருத் தாயாரே!	श्रुतधर्म- परावरा	} } पतिविरता तर्मात्तिर् कुमेम्बपत्तिते, तान् श्रुतिंल्लै एन एप தேசம் பெற்றவளு அந்த [மரகிய நான், ய் அந்த இவரை கி என் अवमन्ये अकमतिப்பேன் ?”
श्रेष्ठा	ஸர்வபாக்யங்களையும் அளிக்கவல்லவளாய்	सा अहं यं कि	
एवं गता	மேற்கண்ட கோல்லை யுடையவளும்,	अवमन्ये	

सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयङ्गमम् । शुद्धसत्त्वा मुपोचाशु सहसा दुःखहर्षजम् ॥

सीतायाः	சிதாபிராட்டியினது	शुद्धसत्त्वा	பரிசுத்தமூர்த்தியும், மஹாகிவையுமான
हृदयङ्गमम्	{ திருவுளத்தில் ஸ்திர மாய் பதிக்துள்ள கோட்டாடை நன்கு விளக்கக்காட்டுகின்ற	कौसल्या सहसा	கோலையாதேவியார், புண்ணைகொண்டவ ளாகி
वचनं श्रुत्वा	திருவாக்குக்கு திருச்செவிகாற்றிய குளி	दुःखहर्षजं अशु मुपोच	துக்கத்தரணும் சந்தோ ஷத்தரணும் வினையும் கண்ணீரை வடித்தனர்.

तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमध्येऽतिसत्कृताम् । रामः परमधर्मज्ञो मातरं वाक्यमब्रवीत् ॥

परमधर्मज्ञः	{ ஸர்வோத்திருவூட மான தர்மமின்னதெ னவும், அதெப்படிக் கிடைக்குமென்பதை யும் உணர்ந்தவராகிய ஸ்ரீராமர்	अतिसत्कृतां	யிகவும் கொள்கிற பட்டுவிளக்குகின்ற
रामः मातृमध्ये	தாய்மார்களின் மத்தி யில்	तां मातरं अभिक्रम्य प्राञ्जलिः वाक्यं	அந்த தன் திருத்தாயாரை கணுகி, அஞ்சலிநமஸ்தராகி பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தவர்.

अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्य त्वं पितरं मम । क्षयोऽपि वनवासस्य क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अम्ब	“அன்புகூர்ந்த மாதா வே!	पितरं	திருத்தாயைதையை
त्वं	தேவரீர்	पश्य	செவீத்துக் காத்தரு ளவேண்டும்.
दुःखिता	மனவருத்தமுற்றவ ளாக	वनवासस्य क्षयः अपि क्षिप्रं एव	வனவாஸத்தினது முடிவும் காலம் போன வழி
मा भूः त्वं मम	இருக்கவாகாது. தேவரீர், எனது	भविष्यति	தெரியாதவண்ணமே வநதுவிடும்.

सुप्तायास्ते गमिष्यन्ति नव वर्षाणि पञ्च च । सा समग्रमिह प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि सुहृदतम् ॥

ते	தேவரீர்		
सुप्तायाः	தூக்கம் தூங்கி விழிக் குமணவாய்	समग्रं	மேற்கண்ட காரியங்க ளை குணநயின் நினைந வேற்றிகிட்டவனாய்
नव	ஒன்பதும்	इह	இலிடத்திற்கு
पञ्च	அதோடுகூடிய	प्राप्तं	திரும்பிவந் துசேர்ந்த வனாய்
वर्षाणि	ஐந்து வரவதங்களும்,	सुहृदतं	அன்பர்களின் மத்தியி கிருக்கின் நவனாய்
गमिष्यन्ति	ஓடிக்கடந் துவிடும்.	द्रक्ष्यसि	கண்குன்றி கடாவித் தருக்கீர். "
सा	அந்த தேவரீர்		
मां	அடியேனை		

एतावदभिनीतार्थमुक्त्वा स जननी वचः । त्रयदशतशतार्था हि ददशविध्य मातरः ॥३६॥

मातरः हि	தாய்மாதர்களோ		
त्रयदशतशतार्थाः	முந் தூ ந்கைதம்பதூ மேர்வழிகள்.	अभिनीतार्थं	காலத்திற்கும், மொழி கிறவருக்கும், செவி கொடுத்து கேட்கின் நயருக்கும் ஏற்றதா யிருக்கின்றதை நன் குவிளக்கக் காட்டு கின்றதாகிய
सः	அவர்	वचः	திருவாக்கை
जननीं	தன்னைப்பெற்ற திருத் தாயானா	उक्त्वा	திருவாய்ப்பல-தருளி விட்டு,
अवेक्ष्य	பார்த்து,	इदं	தனக்குள்ளேயே சந் து ஆனோசனை செய் தாகாக்கவேண்டவர்.
एतावत्	மேற்கண்டவிதமாய்		

ताश्चापि स तथैवार्ता मातृदशरथात्मजः । धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद कृताञ्जलिः ॥

सः	அந்த	मातुः अपि च	தாய்மாதர்கள் என்கோ காயம் பார்த்து,
दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரின் திருமகன்	कृताञ्जलिः	உய்யிய கையாய்
तथा एव	அங்ஙண்ணமே	धर्मयुक्तं	நன்னைநியமன்குவி ளக்ககாட்டுகின்ற பின்னரும்
आर्ताः	துயரப்பட்டுக்கொண் டுருக்கும்	इदं वाक्यं	விண்ணப்பத்தை கருள்க்கெய்தனர்.
साः	அந்த	निजगाद	

संवासान् परुषं किञ्चिदज्ञानाद्वापि यत्कृतम् । तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥

से	எனது	तत्	உதை
संवासान् अपि	அதிரிசயத்தானா வது	समनुजानीत	எங்கள் பொதுத்தரு ளக்கடவீர்கள்.
अज्ञानान् वा	அறியாமையானவது	वः	உங்கள்
कृतं	செய்யப்பட்டதா	सर्वाः च	எல்லோரிடமும்
परुषं	அடாநதந் [அன்பு வது]	आमन्त्रयामि	உபயோகப்போய்வா கிடைக்கதருளப்படு காக்கிக்கின்றேன். "
यत् किञ्चिद	எதுவுமேயிருந்ததாய்		

वचनं राघवस्यैतद्धर्मयुक्तं समाहितम् । शुश्रुवुस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहृतचेतसः ॥३९॥

ताः	அந்த	वचनं	பிரார்த்தனைகளை
शोकोपहृत- चेतसः	சோகத்தால் மிகத்து ன்புறும் மனமுடை யவர்களாகிய	धर्मयुक्तं	நன்னெறியை நன்கு விளக்கக்காட்டுகிற தாகவும்,
स्त्रियः	தாய்மார்கள்	समाहिते	திருவுளத்தில் பதிந் துள்ள பத்திமைமைய நன்கு விளக்கக்காட் டுகிறதாகவும்
सर्वाः	எல்லோரும்	शुश्रुवुः	கண்டுகொண்டார்கள்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமனது		
एतत्	இந்த		

जज्ञेऽथ तासां संनादः कौञ्चीनामिव निखनः । मानवेन्द्रस्य भार्याणामेयं वदति राघवे ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்	भार्याणां	மனைவிமார்களையும்
एव	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तासां	அவர்களது
वदति	திருவாய்மலர்ந்தருளு கையால்	संनादः	பெருக்கச்சொலானது
अथ	அப்பொழுது	कौञ्चीनां	பெண்கிரௌஞ்சப்பற வைகளுடைய
मानवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	निखनः इव	கூச்சல்போல்
		जज्ञे	விளக்கிற்று.

मुरजपणवमेघघोषवदशरथवेदम वभूव यत्पुरा ।

विलपितपरिदेवनाकुलं व्यसनगतं तदभूत् सुदुःखितम्

॥ ४१ ॥

दशरथवेदम	{ தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமாளிகைவா னது	यत् तत्	எந்த அதுகொ ளுது
मुरजपणवमेघ- घोषवत्	{ முரஜம், பணவம், என்கிற வாத்பக்க ரின் தெனிகளால் மேககொடிம்பெற்று விளக்குகின்றதாய்	विलपित- परिदेवनाकुलं	வாயகிட்டிப்புலம்பல், உறக்க அழுதல் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ளதாய்,
पुरा	இதற்குமுன்	व्यसनगतं	கஷ்டத்தைமீளிக் கின்றதாய்
वभूव	விளக்கிற்று.	सुदुःखितं	மிகபரிதாபிக்கத்தக்கதி மைமயிலிருக்கின்ற
		अभूत्	ஆகிற்று. [தாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தாவது வாய்க்கம் || 40 ||

गौरानुगमनम्—பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடப்போவது.

अथ रामश्च सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चक्रुर्दीनाः प्रदक्षिणम् ॥

दीनाः	கவந்தகைசிலிருக் கின்றவர்களைய	कृताञ्जलिः	ஒவ்வொருவரும் கை குவித்துக்கொண்டு, சக்கிரவர்த்தியானை தாங்களில் கிழந்து சேவித்து
रामः च सीता च	ஸ்ரீராமரும், வலிதாப்பிராட்டியா ரும்	राजानं उपसंगृह्य	பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள்.
लक्ष्मणः च अथ	லக்ஷ்மணரும், அந்வண்ணமே	चक्रुः	

ते चापि सपनुज्ञाप्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसम्भूदो जननीमभ्यवादयन् ॥२॥

शोक- सम्भूदः	} சோகத்தால் மிக்க மனவேதனைப்பட்டிருந் கொண்டிருந்தவரும், தர்மமறிந்தவருமாகிய	सह	கூடவே
धर्मज्ञः च		राघवः	அவரை
सीतया	வலிதாப்பிராட்டியா கொடு	जननी	விடையளிக்கச்செய் அதன்சின்னர் [து, பெற்ற திருத்தாயான மமஸ்கரித்து அபிவா கணம் செய்தனர்.
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	अपि	
सपनुज्ञाप्य		अभ्यवादयन्	

अन्वक्षं लक्ष्मणो भ्रातुः कौसल्यामभ्यवादयन् । अथ मातुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अथ पुनः	அதற்குமேல்
भ्रातुः	தம்பனானுக்கு	मातुः	திருத்தாயாக
अन्वक्षं	அப்பால்	सुमित्रायाः	ஸுமித்ரா தேவியார் வைது.
कौसल्या	கோஸலாதேவியை	चरणौ	திருவடிகளின்மீட்டும்
अभ्यवादयन्	மமஸ்கரிக்கும் செய்து அ பிவாதணம் செய்தனர்.	जग्राह	கிழந்து சேவித்தனர்.

ते वन्दमाने रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् । हितकामा महाबाहुं मूर्ध्नुपाधाय लक्ष्मणम् ॥

रुदती	} கண்ணீர் பெருக்கவிட்டு அழுதுகொண்டிருந் தவளும், தேவியார் தர்மமறிந் தீரில் எப்போதும் ஆக க்தியுடையவளுமான	महाबाहुं	புலாசக்தி படைக்கப் பெற்றவரும்.
हितकामा		माता	वन्दमाने
माता	தாயானவள்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
सौमित्रि	ஸுமித்திராதேவி யின் புதல்வனார்,	मूर्ध्नि उपाधाय	உத்தி மேற்கு, அவருக்கு பின்வரும் உபதேசத் தை செய்தருகினார்.
		तं अब्रवीत्	

सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहृज्जने । रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥

புவ
ஸ்த்
வனவாசாய
சுஃ
சுஹ்ஜனே
பாतरி

"குழந்தாய்!
கீ
வனவாசாய் செய்வ
தில்பொருட்டிடே
பிரந்தவன்,
சகல பிரான்களுக்கும்
அன்புறும்
தனையறும்,

गच्छति
रामे
स्वनुरक्तः
प्रमादं
मा कार्षीः

வெளிப்பிரதேசங்களில்
நிருக்கின்றவனுமாய்
சூராமனிடத்தில்,
அபூர்வபக்தியுடையவ
னாய்
அபராதமென்பதற்கே
இடங்கொடாதே.

व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके सतां धर्मो यज्जेष्टवशगो भवेत् ॥६॥

व्यसनी
सतां
ज्येष्ठवशगो
यत्
भवेत्
एषः
सतां

"உலகில்
முத்திரைகுக்கு மனம்
கொண்டு வண்ணமா
ய் சதா அனுஷ்டித்
திருள்
என்பது
ஏதென்றாண்டு,
இது
புண்பாத்தமாக்களு
டைய

धर्मो
अनघ
एषः
समृद्धः वा
व्यसनी वा
तव गतिः

நர்ம அனுஷ்டானம்
மாசற்றவனே!
இவ்வொருவன் தான்,
பாக்யங்கள் பெற்று
விளங்குகின்றவனாக
இருந்தாலும் சரி,
சகல பாக்யங்களையும்
துறந்து விட்டவனாக
இருந்தாலும் சரி,
உனக்கு கதி.

इदं हि वृत्तमुचितं कुलस्यास्य सनातनम् । दाने दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृषेषु च ॥

इदं हि
अस्य
कुलस्य
उचितं
सनातनं
वृत्तं
ज्येष्ठस्य
अनुवृत्तिः च
दाने
यज्ञेषु

"இதுதான்
இந்த
உத்தமகுலத்தினது
முன்னோர்களால் அனு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்,
தென்றதொட்டுவரு
கின்றதுபாலிய
அனுஷ்டானம்
முத்தவனுக்கு
கீழ்ப்படிந்த மனம்
கொண்டு நடத்தல்,
பரிசுத்தமாயிருத்தல்,
மேலானவர்களுக்கும்
ஒன்றாமட்டும் கொ
டு இவ்வுலகில் நடத்
தும் கவனிக் கிருந்
வர்களில்

दीक्षा च
यज्ञेषु
तनुत्यागः च
अपि
राजवंशस्य
लक्षणम्

ஊக்கக் குறைவுக்கு
இடங்கொடாதிருத்
தல்
போர்களில்
தன்னூரினா துணிக்
துவிடுதல்
ஆகிய இவைகளில்
ஒன்றிவான்றும்,
இந்த ராஜகுலத்தினு
டைய
மாவாறும் மெக்கிக்
கொண்டாடப்பட்ட
விடேஷ குணம்.

॥ ७ ॥

लक्ष्मणं त्वेवमुत्तवा सा संसिद्धं शिवरायवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनस्त्वाच तम् ॥
गम्यतामर्थलाभाय क्षेमाय विजयाय च । शत्रुपक्षविनाशाय पुनः संदर्शनाय च ॥ ९ ॥

सा	அந்த	विजयाय	பெருமைபெற்று விள
सुमित्रा	சுமீதிரா தேவிமார்	शत्रुपक्ष-	க்குவதின் பொருட்டும்,
शिवरायव्यं	{ ஸ்ரீராமருக்கு பற்றுத கைக்கொண்டு பயபத் தியுடன் திருப்பணி செய்துவந்தவராய்	विनाशाय च)	அபராதப்பட்டவர்
तु		शंसिद्धं	पुनः
लक्ष्मणं	இருந்தபடியால்	सन्दर्शनाय च	இவைகளுக்கெல்லா மதிமரகிய
पुं	முந்திககுடும்பத் திர சூதிரிட்ட	गम्यतां	அவியைத் திற்கா கவும
उक्त्वा	ஸகந்தமணருக்கு மேல்கண்டவண்ண மாய்,	इति	கூடப்போயே தீர வேண்டி "
अर्थलाभाय	உபதேசம்செய்தருளி விட்டு,	सं	என்று சொல்லியிட்டு,
क्षेमाय	" ஜன்மசாபல்யம் பெ றும்பொருட்டும்,	पुनः पुनः	அவரைப்பார்ந்த மீளவும்,
	பரமபதம் கிடைப்ப தற்காகவும்,	उक्त्वा	சென்ருமாத திருவா ய்மலர்ந்தருளினான்.
		गच्छ गच्छ	" புறப்பட்டுப்போ; போய்வந்தேச".

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयोध्यामर्थीं विद्धि गच्छ तत यथासुखम् ॥

राम	" குழந்தாய்!	विद्धि	பாவித்த "உத்தமரு
रामं	ஸ்ரீராமரீ	अर्थी	அய்யக.
दशरथं	தசரதராக	अयोध्यां	அய்யகத்தை
विद्धि	நீ பாவித்த கூட்து வருவாயாக.	विद्धि	அய்யகத்திராகராக
जनकात्मजां	ஜனகாமனாரா ஜனின் திருமகளை	यथासुखं	நீசென்றா திருவாய்.
मां	மாமனை	गच्छ	உத்தமரு மேல் செல்லுதபடி போய்வா."

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयतश्च मातलिर्वांसवं यथा ॥

ततः	அதன்மேல்	मातलिः	தசதிரை திரைமேல்
विनयतः	வினயத்தின் பெருமை கையநிற்கவரும்,	वासवं	மாதலிவென்பவன்
विनीतः च	வினய அணங்கூரன் முண்டையவருமாயி	यथा	தசதிரை - த்தில் செவண்ணமே அவ்வண்ணமே
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரீடத்தின்
प्राञ्जलिः	அந்நிலைவாண்தரால்,	वाक्यं	மீள்வரும் நிண்ணப் பத்தாத
		अब्रवीत्	தெரிப்பபடுத்தினார்.

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥

महायशः	“ திருநெல்லைகயசல் படைக்கப்பெற்றவரும்	यत्र	எவ்விடத்திற்கு
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தியரின் திருக்குமாரசுமாதிய ஸ்ரீராம!	मां	அடியேனுக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	वक्ष्यसि	{ தேவரீர் நியமித்த அருளுகின் தீரோ அவ் விடத்திற்கு
रथं	திருத்தேரில்	त्वां	தேவரீரை
आरोह	தேவரீர் எழுந்தருள் ளாம்.	क्षिप्रं	கிரைவாக
ते भद्रं	தேவரீர் திருவுணத்தி லுளது கைகடுமாக.	प्रापयिष्यामि	அடியேன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपक्रामितव्यानि यानि देव्याऽसि चोदितः ॥

हि	“ஏனென்றால்	वर्षाणि	வருஷங்களும்,
त्वया	தேவரீரால்	उपक्रामि-	} இன்றையத்தினமே பிரதமதினமாவிரிசுக் கவேண்டியவைக ளாம்)
वने	காட்டில்	तव्यानि	
वस्तव्यानि	காலக்கழிக்கவேண்டிய தரவுள்ள	देव्या	கைகேரீதேவியாரால்
यानि तानि	எந்த அந்த	चोदितः	நியமிக்கப்பட்டவராய்
चतुर्दश	பதின்னான்கு	असि	இருக்கின் தீர்.”

तं रथं सूर्यसङ्काशं सीता हृष्टेन चेतसा । आरूढे वरारोहा कृत्वाऽलङ्कारमात्मनः ॥१४॥

आत्मनः	தனக்கு	सूर्यसङ्काशं	சூரியன்போல் பிரகா
अलङ्कारं	அலங்காரத்தை	तं	அந்த [சிக்கும்
कृत्वा	செய்துகொண்டிருந் தவளும்,	रथं	திருத்தேரின் மீது
वरारोहा	வந்தீர தனமுமாகிய	हृष्टेन	சர்வபிரகாரத்திலும் திருப்திகொண்ட
सीता	வந்திரப்பிராட்டியார்,	चेतसा	திருவுள்ளத்தோடு
		आरूढे	ஏறியருளிஞாள்.

अथो ज्वलनसङ्काशं चामीकरविभूषितम् । तमारूढतुस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥१५॥

अथो	இன்ன	चामीकर-	} தக்கத்தால் சிக்காரிக் கப்பட்டு விளங்கு கின்றதுமாகிய
भ्रातरौ	பிராதரக்களாகிய	विभूषितं	
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்ம ணரும்	तं	அதில்
ज्वलनसङ्काशं	{ அக்ளிபோல் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கிற தும்,	तूर्णं	கிரைவாக
		आरूढतुः	ஏறியருளிஞார்கள.

वनवासं हि सङ्ख्याय वासांस्याभरणानि च । भर्तास्मनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ॥
 तथैवायुभजातानि भ्रातृभ्यां क्वचानि च ॥ १६ ॥
 रथोपस्थे प्रतिन्यस्य सचर्म कटिनं च तत् । सीतातृतीयानारुहान्दृष्ट्वा धृष्टमचोदयत् ॥
 सुमन्त्रः सम्मतानभ्यान् वायुवेगसमाञ्जवे ॥ १७ ॥

शशुरः
 भर्तारं
 अनुगच्छन्त्यै
 सीतायै
 वनवासं
 संख्याय
 वासांसि
 आभरणानि च
 द्यौ हि
 तथा एव
 भ्रातृभ्यां
 आयुभजातानि
 क्वचानि च
 सचर्म

மாமனார்
 கணவனுரை
 பின்: பற்றிச் சென்று
 கின்ற
 வீதாப்பிராட்டியா
 குக்கு
 வனவாசம் பண்ணு
 வேண்டிய காலத்தை
 கணக்கிட்டு வேண்
 றிய அளவு
 ஆடைகளையும்,
 ஆபரணங்களையும்
 கொடுத்தருவினாரை
 அனைவரை யெல்லாமும்
 உடன்பிறந்தவர்களுக்
 கென்ற
 ஆயுதவர்க்கங்களையும்,
 கவளங்களையும்,
 தேரணல் கட்டப்
 பட்ட

तन्
 कटिनं च
 रथोपस्थे
 प्रतिन्यस्य
 सीतातृतीयान्
 आरुहान्
 दृष्ट्वा
 सुमन्त्रः
 सचर्म
 वायुवेगसमान्
 सम्मतान्
 अधान्
 षष्ठं
 अचोदयत्

அந்த
 கடைவையும்
 ரதத்தின் மத்தியில்,
 வைத்துவிட்டு,
 வீதைவையுள் ளிட்ட
 ளுலங்களையும்
 ரதத்தின் மீதேறி விற்
 திருப்பவர்களாக
 கவனித்து,
 கமந்திரர்
 ஓட்டத்தில்
 வாயுவெகத்திற்கு
 ஈடானவையளரப்
 பாவராதும் பெச்சிக்
 கொண்டாடப்பட்ட
 வைகளாகிய
 குதிரைகளை
 மடுனுகதரியமாய்
 நடத்தினார்.

प्रयाते तु महारण्ये चिरसात्राय राघवे । वभूव नगरे मूर्च्छां वलमूर्च्छां जनस्य च ॥ १८ ॥
 राघवे
 चिरसात्राय
 महारण्ये
 प्रयाते तु
 नगरे
 जनस्य च
 वलमूर्च्छां
 मूर्च्छां
 वभूव

சூரமர்
 வெகுநாலைத்திற்கு
 மகாரண்யத்திற்கு
 எழுந்தருளுகையில்
 நகரத்தில்

जनस्य च
 वलमूर्च्छां
 मूर्च्छां
 वभूव

ஆளகமுகத்திற்கு
 எல்லாம்
 மகத்தான மாயையால்
 களைக்குகின்ற
 சித்தம்பிரகையானது
 உண்டாபிற்று.

तत्समाकुलसंभ्रान्तं मत्सङ्कुपितद्विषम् । ह्यशिक्षितनिर्घोषं पुरमासीन्पहास्वनम् ॥ १९ ॥
 तत् पुरं
 समाकुल-
 संभ्रान्तं
 मत्सङ्कुपित-
 द्विषं
 ह्यशिक्षित-
 निर्घोषं
 महास्वनं
 आसीत्

அந்த நகரமானது
 மணங்களுள் புலனாக
 ளுள் கோந்த கலக்க
 முற்ற
 மதம் பிடித்து அதி
 கோலங்கொண்ட
 மகவாசனைகளை யுடை
 யதாயும்,

ह्यशिक्षित-
 निर्घोषं
 महास्वनं
 आसीत्

கணகணவென்று சப்
 திக்கும் குதிரைகளை
 யுடைவதாயும்,
 மகத்தான பேரொலி
 வை யுடைவதாயும்
 விளங்கிற்று.

ततः सवालवृद्धा सा पुरी परमपीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्षिः सलिलं यथा ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	घर्षिः	நெல்யிலில் அடிபட்டு
सवालवृद्धा	{ இது குழந்தைகளையும் வயது முதிர்ந்தவர்க ளையும் அிட்ட	सलिलं	{ நீர்வேட்டைக கொண் ட ஒருவன்
सा	அந்த	यथा	{ நீர் தகத்திற்கு எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरी	நகரவாசியாயிருந்த எவனும்,	परमपीडिता	மிகக் துன்பமுற்றவ
		रामे एव	ஸ்ரீராமரையே [ஐயம்
		अभिदुद्राव	பின்பற்றி நடந்தான்.

पार्वतः पृथतश्चापि लवमानास्तदुन्मुखाः । बाष्पपूर्णमुखाः सर्वे तमूचुर्भृशनिस्वनाः ॥ २१ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	लवमानाः	{ தொடர்ந்தே போய்க் கொண்டிருக்கின்ற வாகனாய்,
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த மு கமுண்டவர்களாய்,	त	அவரை, (அந்த சார தியை)ப்பார் த்து
भृशनिस्वनाः	மிக்கக் கூச்சல்போடு கின்றவர்களாய்,	उचुः	பின்வருமாறு சொண் னார்கள்.
पार्वतः	பக்கங்களிலிருந்தும்,		
पृथतः च	பின்னிலிருந்தும்,		
तदुन्मुखाः }	அவரையே பார்த்துக்		
अपि }	கொண்டிருந்தவண் னாய்,		

संयन्त वाजिनां रग्मीन् सूत याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दशं नो भविष्यति ॥

सूत	"ஸாரதியே]	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वाजिनां	குதிரைகளுடைய	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
रग्मीन्	கடிவாணங்களின் வார் களை	द्रक्ष्यामः	நாங்கள் கண்டு களிக் கின்றோம்.
संयन्त	இழுத்துப்பிடித்த குள்ஜீராக.	नः	எங்களுக்கு
शनैः शनैः	மெல்ல மெல்ல	दुर्दशं	காணற்கரிதரக
याहि	செல்லும் ;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यदेवगर्भपतिमे वनं याति न भिद्यते ॥ २३ ॥

राममातुः	"ஸ்ரீராமருடைய மாதாவின் து	याति	{ அவர் எழுந்தருளிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றார்.
हृदयं	மனம்	नूनं	இப்பவும்
आयसं	இரும்பு ;	देवगर्भपतिमे	தேவகுமாரன் போன் றவர் விவயத்தினும்,
असंशयं	இதில் சந்தேகமில்லை.	भिद्यते न	கேதலுண்டழியாதிருக் கின்றது.
यत्	எனென்றால்		
वनं	காட்டிற்கு		

कृतकृत्या हि वैदेहीं छायेवानुगता पविम् । न जहाति रता धर्मं मेरुर्भकप्रभा यथा ॥२४॥

वैदेही	" வைதேகிதேவியா	छाया	நிழல்
धर्मं	பாதிவிருத்திய தருமத்தில்	इव	போலவும்
रता	ஊக்க முகடையவளாய்,	पति	கணவனா
अकंप्रभा	குரியபகவானது காந்தியானது	अनुगता	தொடர்ந்து செல்லுகின்றவளாய்
मेरुं	மேருபர்வதத்தை	वहाति न	விட்டுப்போயாதிருக்கின்றனள்
यथा	எவ்வண்ணமோ ஆல்வண்ணமேயும்	हि	என்றபடியால்
		कृतकृत्या	கிருதகிருத்யள்."

[* அதாவது இவ்விலகில் செய்ததற்குரிய கடமைகளைக் குறையாச் செய்து முடிந்தவள்.]

अहो लक्ष्मण सिद्धार्थः सततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसङ्काशं यस्त्वं परिचरिष्यसि ॥

अहो	" அறோ!	प्रियवादिनं	{ எவர்களைத்திறுப மனம் கொணுகவண் ணமாய் பேசுபவரு தமயனுக்கு [மான உடலிருந்து திருப்ப ணி செய்யப்போகின் தீரோ, அந்த தேவிரொருவர்தான் கிருதகிருத்யர்.
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரே!	भ्रातरं	
यः	எந்த தேவிர்	परिचरिष्यसि	{ தலைநிராகர்த்தல் கிருதகிருத்யர்.
देवसङ्काशं	தேவதைபோன்ற வரும்	त्वं	
सततं	எப்பொழுதும்	सिद्ध्यर्थः	

महत्प्रेषा हि ते सिद्धिरेष चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदेनमनुगच्छसि ॥

एवं	" இவருக்கு	एषा हि	இது துன்பே,
अनुगच्छसि	நடப்பட்டுக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துவருகின்றீர்,	महती	வாய்க்கிருந்த பேய்
ते	தேவர்களுக்கு	सिद्धिः	மோகநாம்பரஜ்யத் தை அளிக்கத்தக்கது.
एषः च	இதுதான் [காகிய யதற்கும் மேம்பட்ட-	यः	என்றபடியால்
महान्	மேலக்காரம்ரஜ்யத்	एषः	இது
अभ्युदयः	{ திற்வாக இவ்விலகில் செய்யவேண்டிய கைதிககிருத்யம்.	स्वर्गस्य	பாமாசத்திற்கு
			मार्गः च

एवं वदन्तस्ते सोढुं न शक्नुवामागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियमिद्वாகुनन्दनम् ॥

ते नराः	அந்த மனிதர்கள்,	वदन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
ते	அந்த	अनुगच्छन्तः	பின்பற்றிச் செல்லு கின்றவர்களாய்
प्रियं	அழிவான	आगतं	அணகலி, கிருந்து வெ கண்ணினை [ளிவந்த கடக்க
इद्वாகुनन्दनं	மேல்கார குருவக்குரு தை ஸ்ரீராமனா	सोढुं	முடிவா கிருதனர்கள்.
एवं	மேற் கண்டவண்ண மாய்	शक्नुः न	

अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनाभिर्दीनचेतनः । निर्जगाम मियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन् गृह्णात् ॥

अथ	அதே சமயத்தில்	मियं	‘அருண்மலயான
दीनचेतनः	நெருந்து கிடந்த மன	पुत्रं	திருக்குடாரனை
राजा	சக்கிரவர்த்தியர்	द्रक्ष्यामि	{ துன்னும் முந்தவ கையில் கண்ணாரப் பார்க்கின்றேன் }
दीनाभिः	மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்	इति	என்று
स्त्रीभिः	மனைவிமர்களால்	ब्रुवन्	கொல்லிக்கொண்டே
वृतः	குழப்பட்டவராய்	गृह्णात्	திருமா லிணகயினி
		निर्जगाम	வெளிவந்தார். [ன்ற

शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां वद्धे महति कुञ्जरे ॥

महति	ஒர் பெரிய	रुदन्तीनां	வாய்க்கிட்டுக் கதறியழு
कुञ्जरे	ஆண்டாளை		துகொண்டிருக்கின்ற
वद्धे	{ வலாதற் திரியமிழந்து கட்டினகப்பட்டுக் கொண்டு விடுகையில்	स्त्रीणां	வனிதைபர்களது
करेणूनां	பெண்டாளிகளது	महास्वनः	பேரொலியானது
नादः	அரவம்	अग्रतः च	அவரது முன்னிலையி லேயே
यथा	{ எவ்வண்ணமாயிருக் கும்மா அவ்வண்ண மாயிருக்கின்ற	शुश्रुवे	கேட்கப்பட்டது.

पिता च राजा काकुत्स्थः श्रीमान् सन्नस्तदा वभौ । परिपूर्णः शशी काले ग्रहणोपप्लुतो यथा ॥

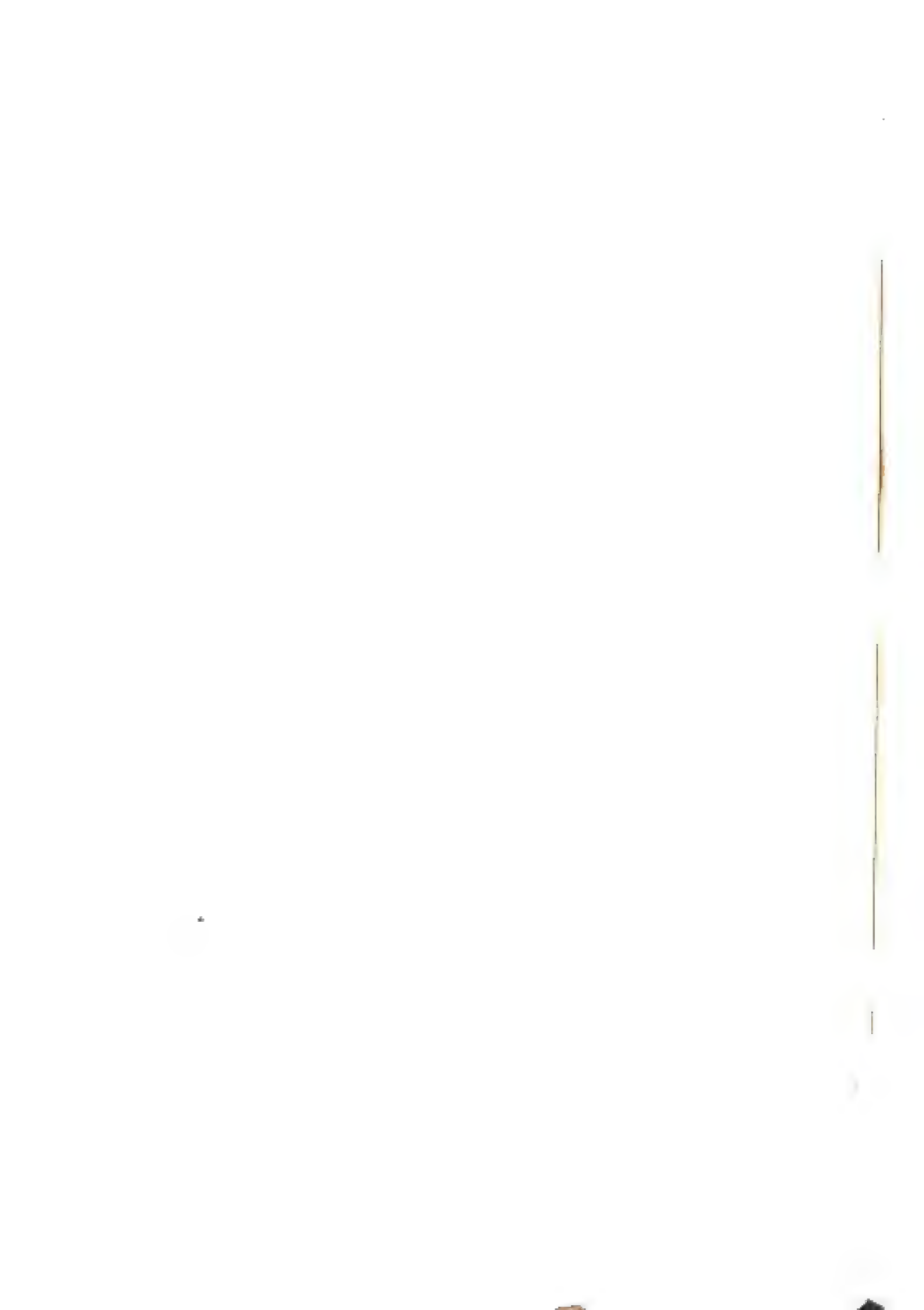
तदा	அப்பொழுது	ग्रहण	கொடுவதைத்தலை
पिता च	திருத்தந்தையாரும்	उपप्लुतः	உதயானினால் பிடிக்க
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாய்	परिपूर्णः	பூர்ண [கப்பட்ட
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	शशी	சந்திரன்
काकुत्स्थः	{ கருத்தந்த வம்சத்தில் பிரந்தவர் (தசரத மன்னர்)	यथा	எவ்வண்ணமே அவ்வண்ணமே
काले	பருவகாலத்தில்	सन्नः	ஒளியிழந்தவராய்
		वभौ	ஆலிவர்.

स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । सूतं संचोदयामास त्वरितं वाद्यतामिति ॥

अचिन्त्यात्मा	அகொசாமாயிசெய ல்கொடியுடைய	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	सूतं	ஸூதையைப்பார்த்து,
सः च	மஹாலிஷ்டனாயும், { தசரத சக்கிரவர்த்தி யாரைக்குத் திருக்கு மாரணிய லிணக்கிக் கொண்டிருந்தவரு மாயிசெய	त्वरितं	‘சக்கிரம்
दशरथात्मजः		वाद्यतां	ஐட்டப்படும்’
		इति	என்று பிரசுர்த்திக்கூ
		संचोदयामास	வேண்டுக்கொண்டவர்.

राम-वन गमन

रामो याहीति सूतं तं तिष्ठेति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् सूतः कर्तुमध्वनि चोदितः ॥

ராம:	ஸ்ரீராமர்	அध्वனி	யாத்திரையின் ஆரம்
த்	அந்த		பத்தில்
சூத்	ஸாரதியைப் பார்த்து	उभयं	ஒன்றுக்கொன்று கிரு
याहि	'ஓட்டியருளும்'		த்தமாயுள்ள இரண்டு
इति	என்றார்,	चोदितः	வேண்டுகோளைப்
तदा	அதே சமயத்தில்		பெற்ற
सः	அந்த	सूतः	ஸாரதி (ஸ-மந்திரர்)
जनः	ஜனசமூகம்	कर्तुं	எதொன்றையும்
तिष्ठ	'கிறுத்தியருள்வீராக'		செய்ய
इति	என்றது.	नाशकत्	முடியாது திகைத்தாரா.

निर्गच्छति महाबाहौ रामे पौरजनाश्रुभिः । पतितैरभ्यवहितं पशशाम महीरजः ॥ ३३ ॥

महाबाहौ	பெருந்தேரளுடைய	महीरजः	பூமியின் புழுதியா
रामे	ஸ்ரீராமர்,		னது
निर्गच्छति	எழுந்தருளிக் செல்	पतितैः	{ கண்களினின்று பெரு
	லுகையில்		கிவந்து கீழே செ
अभ्यवहितं	எழுந்து படிந்து	पौरजनाश्रुभिः	ட்டிய
	கிடந்த		பட்டணத்து ஜனங்க
		पशशाम	ளின் கண்ணீர்களால்
			நனைந்து அடக்கிரைய.

रुदिताश्रुपरिक्षिप्तं हाहाकृतमचेतनम् । प्रयाणे राघवस्यासीत् पुरं परमपीडितम् ॥ ३४ ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	हाहाकृतं	{ ஹா! ஹா! என்று
प्रयाणे	யாத்திரைப்பத்தில்		சத்தமிட்டுப்புலம்பு
पुरं	பட்டணமானது	परमपीडितं	கின்றதாய்
रुदिताश्रु-	கண்ணீர் மிகப்பெருக்		மிக்க வருத்தமுற்ற
परिक्षिप्तं }	கிக் கண்கள் மிக்க	अचेतनं	தாய்
	நனைந்துகிடக்கின்ற	आसीत्	மதியமக்கியதாய்
	தாய்		இருந்தது.

सुस्राव नयनैः स्त्रीणामास्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचलितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥ ३५ ॥

स्त्रीणां	வணிகையர்களது	मीनसंक्षोभ-	}	மின்களால் காக்கப்
नयनैः	கண்களால்	चलितैः		பெற்ற ஆடி அகையும்
		पङ्कजैः		தாமரைமலர்களால்
आयाससंभवं	{ அடக்கமுடியாத துண்	सलिलं		தடாகளால்
	பத்தால் ஆயாசப்படு	इव		எவ்வண்ணியோ அயல்
	வதால் வெளியாக்	सुस्राव		வண்ணியே
आसं	கண்ணீரானது			எக்கும் சித்தறிக்கிடர்
				தது.

दृष्ट्वा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निपपातैव दुःखेन हतमूल इव द्रुमः ॥ ३६ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்ருவ	दुःखेन	அ கிமனையிவ தனையால்
नृपतिः	சக்கிரவர் த்தியார்	हतमूलः	வேளா வெட்டிச் சாய்த்த
पुरं	பட்டணத்தை	द्रुमः	மரம்
एकचित्तगतं	ஒரே மனோதம்பெயர் து கினக்குகின்றதாய்	इव एव	போலவே
दृष्ट्वा	கவனித்து,	निपपात	தரையில் விழுந்து விட்டார்.
तु	அதனால்		

ततो हलहलाशब्दो जज्ञे रामस्य पृष्ठतः । नराणां भक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥

राजानं	சக்கிரவர் த்தியாரை	रामस्य	ஸ்ரீராமனது
भृशदुःखितं	பிசங்கப்பட்டமரத்தின் வராய்	पृष्ठतः	பின்பாகத்தில்
सीदन्तं	மெய்யாந்து கிழே விழுந்து விட்டவராய்	नराणां	மூலக்களுடைய
भक्ष्य	கவனித்து,	हलहलाशब्दः	'ஐயோ ஐயோ' வெணு ம் கூக்குரலானது
ततः	அதனால்	जज्ञे	உண்டாடிற்று.

हा रामेति जनाः केचिद्रामपातेति चापरे । अन्तःपुरं समृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥

समृद्धं	எப்பொழுதும் சந் தோவகரமாயுள்ள	हा	'ஹா !
अन्तःपुरं च	அந்தப்புரத்திலும்	राममातः	ராமனைப் பெற்ற தா யே!' (ஆர்ஷசந்தி)
केचिन्	சில	इति	என்றும்
जनाः	மூலங்கள்	क्रोशन्तः	வாய்விட்டு உரக்கக்க வியவர்களாய்
राम	'ஸ்ரீராம'	पर्यदेवयन्	யின்மீது மனவருத்தமுற் றிருந்தார்கள்.
इति	என்றும்,		
आपरे च	அதரமூலங்கள்		

अन्वीक्षमाणो रामस्तु विपण्यं भ्रान्तचेतसम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥

अन्तचेतसे	தமொன்றே மனமுற்று துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதென்கையற வே	राजानं	சக்கிரவர் த்தியாரை யும்,
विपण्यं एव	}	मातरं च	கிடுத்தாயாரையும், காழியில்
तु		पथि	பின்பற்றி வந்துகொ ண்டிருக்கின்றவர்க ளாய்
अन्वीक्षमाणः	இப்பொழுது நினைதான் கவனித்து கொண்டிருந்த	अनुगतौ	}
गमः	ஸ்ரீராம !,	ददर्श	

स बद्ध इव पाशेन किशोरौ मातरं यथा । धर्मपाशेन संयुक्तः प्रकाशं नाभ्युदयत ॥

பாசென வடி: கவிவாகைகப்பட்ட
 கிசூர: மரன் குட்டி
 மாதர் தாய்க்கு
 யதா இவ வாய்வண்ணமே அய்
 வண்ணமே
 ஧்மபாசென தர்மபாசத்தால்

சயுக: கச்சிவாட
 ச: சயி
 யாசை ந { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 அப்யுதயத திருவளம் பற்றியரு
 கிணர்.

पदातिनौ च यानार्हावदुःखाहौ सुखोचितौ । दृष्ट्वा संबोदयामास शीघ्रं यदीति सारथिम् ॥

யானாஹீ { வாரணக்கனிமேடு
 எப்பொழுதொழுதும்
 தருளுகின்றவர்களும்
 கக்டங்களுக்கப்பாத்த
 திரப்பட்டாதவர்களும்,
 ககங்களுக்கே உரிய
 வர்களும்
 அது:காஹீ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 சுஃகிதீ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 பதாதினீ ச { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 ருவர்களைபயம்

டுடா { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 சாரதி மாரதிமேயும் பார்த்து
 சீஶ் 'கெவமாத
 யாஹி 'கெவமாத
 இதி என்ரு
 சங்கீதயாமாச கெவமாதகெவமாத
 கர்.

न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखजं दर्शनं पितुः । मातुश्च सहितुं शक्तस्तोत्रार्दित इव द्विपः ॥

புரவ்யாஶ: புருவோத்தாமாரு
 பிது: திருத்தக்கையாரு
 மாது: ச திருத்தாமாருடைய
 தந் அந்த [யம்
 டு:ஷஜ் கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க

டர்ஷன் { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 தோர்வரி: { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 டிப: மாரி
 இவ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 சஹிது டி { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 ஶக: வ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க

प्रत्यगारमिवायान्तौ वत्सला वत्सकारणात् । बद्धवत्सा यथा धेनु राममाताऽभ्यधावत ॥

வத்சலா { திருக்குமாரனிடையே
 வந்தவந்த வாத்சலைய
 ராமமாதா ஶ்ரீராமரின் திருக்
 கவயா
 வத்வாசா கட்டப்பட்டிருக்கிறார்
 கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 வது: ஒரு பகவானது

வத்சகாரணா { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 அமார { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 பதி மோக்கி
 அயான்தீ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 யதா இவ { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க
 அப்யதாவத { கவர்களுக்கெக்கட்டபு
 கருவ கவண்ணமே
 கருக்க

न्यवर्तत जनो राज्ञो रामं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनसाऽप्यश्रुवेगैश्च न न्यवर्तत मानुषम् ॥४९॥

राज्ञः	சக்கிரவர் த்தியாரது	अश्रुवेगी:	{	துடக்கமுடியாது கண் மனிணின் று கண்ணீர் களைப் பெருக விடுவ தால்
जनः	ஐயாநூலாயினானது			
रामं	பூரீராமரை			
प्रदक्षिणं कृत्वा न्यवर्तत	வலம் செய்து, யுக்கேயே கின்று விட்டது.			
मनसा	{	मानुषं अपि च	{	மனுஷ்யப்பிரயத்தின த்தால் செய்யக்கூடிய நாகிய இதுமட்டும் ஒயவில்லை.
	{	न्यवर्तत न		

यपिच्छेत्युनरायान्तं नैनं दूरमनुव्रजेत् । इत्यमात्या महाराजमूचुर्दशरथं वचः ॥ ५० ॥

अमात्याः	மக்திரிமார்கள்	आयान्तं	திரும்பிவந்து சேர வேண்டியவளுக
दशरथं	தசரத	इच्छेत्	விரும்புகிறோ
महाराजं	சக்கிரவர் த்தியாரைப் பார்த்து	एनं	இவனை
उचुः	பின்வருமாறு தெரி யப்படுத்தினார்கள்.	वुरं	வெகுதூரம்
यं	“எந்த ஒருவனை	अनुव्रजेत् न	சென்று வழிவிட
पुनः	யினவும்	इति	என்பது [நானது தருமவிதி”.

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रस्विन्नात्रः प्रविषणरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभायो व्यवस्थितस्तं सुतमीक्षमाणः ॥ ५१ ॥

कृपणः	{	सुतं	திருக்குமாரனை	
	{	ईक्षमाणः	கொக்கியவண்ணமாயி ருக்கின்றவராய்	
	{	प्रस्विन्नात्रः	{	திருமேளியென்றாம்
	{		{	வேர்வையுற்றுக்கிடக் கின்றவராய்
राजा	சக்கிரவர் த்தியார்	प्रविषणरूपः	{	யிசவும் துவந்து வே தின்யுற்ற மனத்தின ராய்,
तेषां	அவர்களுடைய	सभायः		தர்மமயத்தினியோடு கூடவே
सर्वगुणोपपन्नं	{	व्यवस्थितः		அவ்விடத்திலேயே கின்றுவிட்டனர்.
	{			
वचः	தருமவிதியை			
निशम्य	திருவுளத்தில் பற்றி,			
तं	அந்த			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரதாராவது ஸர்க்கார் || ४२ ||

नगरक्षोभवर्णनम्—பட்டணத்தின் கலக்கத்தை வருணிப்பது.

तस्मिन् पुरुषव्याघ्रे विनियति कृताञ्जली । आर्तशब्दो हि सञ्ज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥

तस्मिन्	அந்த	महान् हि	பள்ளக்களில் நிகழிய தமாய்க் கிடந்த அழை வயங்களை நன்கு விளக்கக் காட்டுகின்ற தாகிய
पुरुषव्याघ्रे	புருஷோத்தமர்		
कृताञ्जली	அஞ்சலிவான், தராய்	आर्तशब्दः	மனவேதனைவால் புலம்பலாகும் பின்வரும் பேச்சு
विनियति तु	பிரயாணமாகிறது		
स्त्रीणां	மனைவியர்களுடைய	अन्तःपुरे सञ्ज्ञे	அந்தப்புரத்தில் நிகழ்ந்தது.

अनाथस्य जनस्यास्य दुर्बलस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत्स नाथः कनु गच्छति ॥

यः	“ எந்த ஒருவன்	अथ जनस्य च	இந்த எந்த மனித னுக்கும்
अनाथस्य	{ மாதாபிதாக்கள், போ வகிள்கின்றவர்கள் இ வகர்னைபிழந்தவனுக் கும், முடியாத தன்னாபிளி ருக்கின் தவனுக்கும், பரிதாபமுண்டாகும் சிறைவாபிளிருக்கின் தவனுக்கும்.	शरणं	ஆடைக்கவாசகிய
दुर्बलस्य		गतिः	புகலிடமாக
तपस्विनः		आसीत्	இருந்தானே,
		सः	அந்த
		नाथः	வேளகாசுதிகள்
		कनु	எங்கேயோ
		गच्छति	போய்க்கொடுவான்.

न कुद्ध्यत्यभिगमोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्यसादयन्सर्वान्समदुःखः कचिद्दतः ॥
कौसल्यायां महातेजा यथा मातरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मासु महात्मा कनु गच्छति ॥

यः	“ எந்த ஒருவன்	अभिघातः भवि	வன்கண் கொற்களை கொல்லப்பட்டவனு கலிருக்கைகரினும் சிறிதேனும்
क्रोधनीयानि	பிறர்களுக்கு அபாய தமாரும் செயல்களை		
वर्जयन्	முற்றிலும் துறந்தவ னாய்	कचिन् कुप्यति न	கேரபம்கொள்ளாமலி ருக்கின்றானே,
क्रुद्धान्	கேரபம் கொண்ட	समदुःखः	{ ஒருவர் படும் துயரத் தை நனக்கேகேர்ந்த துவால் கூடவிருந் து துயரப்படுவானே,
सर्वान्	எல்லோரையும்		
प्रसादयन्	சமாதானப்படுத்து கின்றவனாகவும்,		

मातृनि तன்னைப்பெரிந்த தாயா
 காலிய
 कौसल्यायां கோமளையார்தேவியாரால்
 உத்தியல்
 यथा எவ்வண்ணமாய்
 वर्तते கட்டி, அடுகொண்டு வளர்
 தரவேறு,
 तथा ஆவ்வண்ணமே

अम्मासु மங்கலிடத்திலுள்ள
 वर्तते கட்டி அடுகொண்டு வளர்
 தரவேறு, அந்த
 गतः யாமமுடையநிற்க
 महातेजाः மதுரைதேவனுள்ளியான
 महात्मा மதுரை தாயாயாகுமாவன்
 क्वनु மங்கலேயோ
 गच्छति போய்க்கிடுகின்றான்.

कैकेय्या ह्रिश्यमानेन राज्ञा सञ्चोदितो वनम् । परित्राता जनस्यास्य जगतः क्वनु गच्छति ॥

जगतः "கடிகத்திற்கும்
 अस्य இந்த
 जनस्य ஜனசமுதாயத்திற்கும்
 परित्राता ரகநாயன்,
 कैकेय्या கைகேயிதேவியாரால்
 ह्रिश्यमानेन தெரல்லைசெய்யப்பட்ட

राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 वने வனவாசத்திற்கு
 सञ्चोदितः சிவானால் பெற்றவ
 னுய்,
 क्वनु மங்கலேயோ
 गच्छति போய்க்கிடுகின்றான்

अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य संप्रियम् । धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवासे प्रवत्स्यति ॥

अहो "என்ன ஆச்சரியம்!
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 निश्चेतनः தன்னா நினைவழிமுத்தவ
 ராய்,
 जीवलोकस्य பிராணிசமுதயத்திற்கு
 संप्रियं மிக்க அருமைபான
 வனுய்,

धर्म्यं { தருமசாஸ்திரங்களில்
 சரியாய் பற்றடைய
 வனுய்.
 सत्यव्रतं கொன்ன கொள் தவ
 ருத்தவனுமாய்
 रामं ஸ்ரீராமனை
 वनवासे வனவாசத்தில்
 प्रवत्स्यति கொல்ல விடுகின்றாய்."

इति सर्वा महिष्यस्ता विवस्ता इव धेनवः । रुद्रुधैव दुःखार्ताः सस्वरं च विचुकुशुः ॥

ताः महिष्यः அந்த மஹிஷிமரங்கள்
 सर्वाः च எல்லையுமும்
 विवस्ताः கன்றுகளை விட்டுப்
 धेनवः பசுக்கள் [பிரிந்த
 इव எவ்வண்ணமே
 ஆவ்வண்ணமே

दुःखार्ताः மிக்க வலிவெதனைப்ப
 டுகின்றவர்களாகி,
 सस्वरं & இவ்வகத்து குரலிட்டு
 इति एव கொற்கண்டவண்
 ऋषुकुशुः வாலகன்டெப் புலாவர்
 रुद्रुः च அமுதர்கள். [ஒய்கள்.

स तमन्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसेतनः श्रुत्वा चार्त्तात्सुदुःखितः ॥८॥

सः அந்த
 पुत्रशोकाभिसेतनः { புத்திரசோகத்தால்
 மிகவுள் பரிதாபித்துடன்
 கொண்டு ஓர்ந்த
 महीपतिः च சக்கிரவர்த்தியாரால்,
 अन्तःपुरे அந்த அம்முத்திரை
 घोरं காரி பானவாய்"

तं आर्तशब्दं { அந்த வலிவெதனை
 உள் புறம்பல்முடி
 भाषा च वरुण, சிவன்கொண்ட
 सुदुःखितः இன் அழகிசாராய் மன
 भासीव { கொல்ல விடுகின்ற
 ஸுயின். [காராய்,

नाग्निहोत्राण्यहूयन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन् प्रजाः कार्ये सूर्यश्चान्तरधीयत् ॥ ९ ॥

अग्निहोत्राणि	{ ஆக்னிஹோத்ரம் முதலிய வைதீகச் சடங்குகள் செய்யப்படவில்லை, கிருஹஸ்தர்கள் சமயம் செய்யவில்லை, ஜனங்கள்	कार्ये	அவரவர்கள் காரியத்தை
अहूयन्त न गृहमेधिनः		अपचन् न	செய்யாது விட்டுவிட்டனர்.
अपचन् न		सूर्यः च	ஸூரியபகவானும்
प्रजाः		अन्तरधीयत्	அந்தர்தீதானமாய் விட்டனர்.

व्यसृजन्कबलात्त्रागा गावो वत्सान् पाययन् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत् ॥

नागाः	ஸர்ப்பங்கள்	जननी	பெற்ற தாய்க்கிருக்கு
कबलान्	இரைகளை		மெவனும்,
व्यसृजन्	கக்கிவிட்டன.	प्रथमजं	சர்வோத்தீருந்தமாய்
गावः	பசுக்கள்	पुत्रं	தன் புதல்வனை [பெற்ற
वत्सान्	கன்றுகளுக்கு	लब्ध्वा	தன்கண்முன் கண்டும்
पाययन् न	பாஸ்கொடுத்து விட்ட விடவில்லை.	अभ्यनन्दत् न	உதவாறும் கொள்ளா திருந்தனள்.

विशङ्कुर्लोहिताङ्गश्च बृहस्पतिवृधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य ग्रहाः सर्वे व्यवस्थिताः ॥

विशङ्कुः	தீர்க்குவுயும்,	अभ्येत्य	தீக்குவினை விப்பவனாய் செய்துகொண்டு,
लोहिताङ्गः	ஆங்காரகலும்,	ग्रहाः	கிருகங்கள்
बृहस्पति- वृधौ च	{ பிருஹஸ்பதி புதன் ஆயி இவ்கிருகிரகங்களும், சந்திரனையும் }	सर्वे	எல்லாம்,
सोमं अपि		दारुणाः	{ உலகத்துக்குத் தான் பத்தை வினைவிகின்றவைகளாய்
		व्यवस्थिताः	தீன் றுவிட்டன.

नक्षत्राणि गताचींषि ग्रहाश्च गततेजसः । विशाखाश्च सधूमाश्च नभसि प्रचकाशिरे ॥ १२ ॥

नभसि	ஆகாயத்திள்	{ (சகரவர்த்தியாருக்கு வரும் தீங்கை குசிப் பித்தின் நவண்ணாமாய்,) விண்பீழ்கொள் ளியுடன் கூடியிருக் கின்றவைகளாய் }
नक्षत्राणि	நகஷத்திரங்கள்	
गताचींषि	ஒளியற்று இருந்தன.	
ग्रहाः च	கிரகநீதவர்களும்	
गततेजसः	தேஜஸ்ஸின் றி இருந்தனர்.	
विशाखाः च	{ இசுஷ்வாகுரு நகஷத்திரங்களாகிய விசாகங்களும், प्रचकाशिरे	காணப்பட்டன.

कालिकानिलवेगेन महादधिर्वाद्धतः । रामे वनं प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३ ॥

रामे	ராமர்	{ कालिकानिल- वेगेन }	மஹா மாரிகளைப்பொழியும் மெகக்கூட்டன் கொடு கூடிய காற் றின் வேகத்தால்
वनं	காட்டிற்கு		
प्रव्रजिते	எழுந்தருளுகையில்		
तत् नगरं	அந்த நகரமென்று		

மஹோதயி:	பெருங்கடலானது	ஐவ	எவ்வண்ணமே
உதய:	மேலெழுந்து கலங்கிப் பொங்குகிறது	பவவால்	அவ்வண்ணமே தாறுமாறுபெருந்தது.

दिशः पर्याकुलाः सर्वास्तिमिरेण समावृताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥

दिशः	பிரதீபகங்கள்	नक्षत्रं	அக்ஷிணி முதலிய இ ருபத்தேழு நக்சத் திரவர்களும்
सर्वाः	எல்லாமும்		
तिमिरेण	காரிருளால் [வாய், முடப்பட்டவைக-	न	காணப்படாதிருந்தது.
समावृताः	தாறுமாறுபெருந்தன.	किञ्चन अपि	(எய்தரிஷி வர்களும்) எதுவும் எங்கும்
पर्याकुलाः	நவகரண வர்களும்	प्रचकाशे न	காணப்படவில்லை.
ग्रहः	காணப்படாதிருந்தது.		

अकस्मान्नागरः सर्वो जनो दैन्यमुपागमत् । आहारे च विहारे च न कश्चिदकरान्मनः ॥

नागरः	பட்டணத்து	उपागमत्	அடைந்தான்.
जनः	ஐயம்	कश्चित्	எவருமே இயொருவ
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	आहारे च	உணவிலும் [ஐயம்
अकस्मात्	திடீரெனதெய்வாதின மாய் சம்பவித்ததாய்	विहारे च	கைகாங்களை அகசப் முனைக [பதிலும், செலுத்தவில்லை.
दैन्यं	மனவேதனைகைய	भकरोत् न	

शोकपर्यायसन्तप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वः शुशोच जगतीपतिम् ॥

अयोध्यायां	அயோத்தியாகாவில்	उच्छ्वसन्	உயிர்ப்பெரிக்கண்டவ
जनः	மரணிடன்	जगतीपति	திருமொகாசரீசர்
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்,		சீசர், தரீசர், தூ, இடைவிடாது
शोकपर्याय- सन्तप्तः	சோகா திசயத்தால் யிக்க மனம் கொந்த வனும்	सततं	சொகக்கடலில் கிடர்
दीर्घं	நெட்டு		கான்.

बाष्पपर्याकुलमुखो राजभार्गमतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित्सर्वः शोकपरायणः ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः ॥ १७ ॥

राजभार्गमतः	ராஜாதிதியிலிருந்த	कश्चित्	எவருமே
जनः	மரணிடன்	लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	पवनः	காற்று
बाष्पपर्याकुलमुखः	கண்ணீரால் கலங்கிய முகமுடையவனும்	शीतः	குளிர்க்காலக
शोकपरायणः	சோகக்கடலில் மூழ்கி க்கிடந்தான்.	वाति न	வீசவில்லை.
हृष्टः	{ வேறு எதோ ஒரு வ்யாஜத்தால் மனம் நகங்கடி மயிர்வாயுடன்	शशी	சகிசுமை
		सौम्यदर्शनः	நீளியணை
		न	இல்லை.

न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत् । अनर्धिनः सुताः स्त्रीणां भर्तारो भ्रातरस्तथा ।
सर्वे सर्वं परित्यज्य राममेवान्वचिन्तयन् ॥ १८ ॥

सूर्यः	ஸூர்யபகவான்	स्त्रीणां	ஸ்த்ரீகளுடைய
लोकं	உலகில்	भर्तारः	எஜமர் ன்களும்
तपते न	பிரபாகியரது இருந் துகிட்டனர்.	सर्वे	எல்லோரும்
जगत्	உலகம்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
सर्वं	எல்லாமும்,	परित्यज्य	துறந்து,
पर्याकुलं	நாறுமரழங்கிடந்தது.	अनर्धिनः	எதிலும் பற்றற்றவர் களாய்,
सुताः	சேறவர்களும்,	राम एव	ஸ்ரீராமர் ஒருவரேயே
तथा	அந்நவண்ணபே,	अन्वचिन्तयन्	தவணம்செய்துகொ ண்டிருந்தனர்.
भ्रातरः	உடன்பிறந்தவர்களும்		

ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः । शोकभारेण चाक्रान्ताः शयनं न जह्वस्तदा ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मूढचेतसः	மனம் எதிலும் ப்ரவர் த்திக்காதவர்களாகி,
सुहृदः	ஆப்தர்கள்	तदा	அப்பொழுது
ये तु	எவர்களோ	शयनं	படுத்துக்கொண்ட ருந்த படுக்கையை
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்	जहुः न च	கிட்டு எழுந்திருக்க வேயில்லை.
शोकभारेण	சேரகத்தின் கடுமையி ணதிகத்தால்		
आक्रान्ताः	{ சகிக்கமுடியாதவண் ணமாய் மனவருத்த முறுகின்றவர்களாய்		

ततस्त्वयोध्या रहिता महात्मना पुरन्दरेणेव मही सपर्वता ।

चचाल धीरं भयशोकपीडिता सनागयोधाश्वगणा ननाद च ॥ २० ॥

सपर्वता	{ பாண்டிகளமைத்த பல பாசிலைகளை புடையதும்,	पुरन्दरेण	மதுரைகிஷ்குண்டுவாகிய
सनागयोधाश्व- गणा च	{ யானைகளையும், போர் வீரர்களையும், குதிரை காண்களையும் உ டையதுமாய்	महात्मना	மதுரைத்மரவினால்
मही तु	நெருடையட்டணமாகிய	रहिता	கைவிடப்பட்டதாய்
अयोध्या	அதேயாத்திரிமாநகர்	ततः	அதனால்
इव	ஊர்சுத்தர்	भयशोकपीडिता	{ கவலத்தை சகிக்கமு டியாத மனம் கொள் துவருந்துகின்றதாகி
		धोरं	உறக்க
		ननाद	கதறியழுதது.
		चचाल	தலைகீழாய் கிடந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अथोप्याकाण्डे एकवत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || ४२ ||

दशरथविर्यापः—தசரதனிலாபம்.

यावत्तु निर्यतस्तस्य रजोरूपमदृश्यत । निवेशाकुवरस्तावत्सञ्जद्वारात्पचक्षुषी ॥ १ ॥
 यावद्राजा प्रियं पुत्रं पश्यत्यत्यन्तधार्मिकम् । तावद्दृश्यवर्धतेवास्य धरण्यां पुत्रदर्शने ॥ २ ॥

इक्ष्वाकुवरः	இக்ஷ்வாகுகுருல உத்த மராகிய	निर्यतः	நிரயாணமாகப்போய் கொண்டிருந்த
राजा	சக்கிரவர் தீயார்	मस्य	அவரது
यावत्	எதுவரைவரின்	रजोरूपं	ரஜபொடுவதால் கிளை யும் தூனியின் வரிணை
प्रियं	பெறவரிய	धरण्यां	பூமிமீதில்
अत्यन्तधार्मिकं	அத்யந்த தர்மிக்ப் இய	व्यवर्धत	ஏராளமாய்கிளைந்தது
पुत्रं इव	திருக்குமாரனையே	यावत् नावत्	எதுவரைவரில்
पश्यति	பார்க்குவண்ணமாய் இருந்தனரோ	अदृश्यत	புறப்பட்டதே
तावत्	அதுவரைவரில்	तावत्	அதுவரைக்கும்
अस्य	இவருக்கு	आमचक्षुषी	தன் இருகண்களையும்
पुत्रदर्शने	திருக்குமாரனது தரி சனத்திற்காக	तु एव	அவ்விடத்திலிருந்தே
		सञ्जहार न	அவர் பெய்த்தெடுக்க களிலலை.

न पश्यति रजोऽप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः । तदाऽऽत्थं विषण्णश्च पपात धरणीतले ॥

भूमिपः	சக்கிரவர் தீயார்	तदा	அப்பொழுது
अस्य	இந்த	आतः च	மனவேதனையகிரித் தவராதி.
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	विषणाः च	கொர்வடைந்தவராய்,
रजः अपि	தூனிவரிணையையும்	धरणीतले	பூமிமீதில்
यदा	எப்பொழுது	पपात	கிணுந்தகிட்டன்.
पश्यति न	பார்க்க முடியவில் லையோ		

तस्य दक्षिणमन्वागात्कौसल्या बाहुमङ्गना । वामं चास्यान्वगात्पार्थ कैकेयी भरतपिया ॥

अङ्गना	ஸ்திரீரக்ஷமாரகும்	भरतपिया	பகதனுக்குப் போருத வி புரிந்தவனாகிய
कौसल्या	கோணலாதேனியார்	कैकेयी च	ககதேவர்தேனியாகும்,
तस्य	அவரது	अस्य	இவரது
दक्षिणं	வலது	वामं	இடதுகை
बाहुं	கைபக்களில்	पार्थ	பக்களில்
अन्वागात्	தின் முகொண்டிருந்த வள்.	अन्वगात्	தின் முகொண்டிருந்த கவளியீ.

तां नयेन च संपन्नो धर्मेण विनयेन च । उवाच राजा कैकेयीं समीक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥

नयेन	ஒருவன் சக்கிரவர்த்தி யாயிருந்து ஜனங்க ளை தர்மமொழி தவறா து பரிபாலிப்பதைப் பற்றியதாகிய தர்ம னான னும்,	समस्रः	பரிபூர்ணதேர்ச்சி பெற்றவரும்,
धर्मेण	தர்மத்தைப் பெறவத ற்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மமொழி களைப் பற்றிய னான னும்,	व्यथितेन्द्रियः च	இததிரியங்கல் கலங்க ள்பெற்று இருந்தவ ருமாகிய
विनयेन च	மாளிடனாய் பிறந்த ஒருவன் அனுஷ்டிக் கவேண்டிய தர்மநா ன னும்.	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
		तां	அந்த
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
		समीक्ष्य	நோக்கி,
		उवाच	பின்வருமாறு பேசினார்.

कैकेयी मा मयाद्भानि स्थाक्षीस्त्वं दुष्टचारिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च वान्धवी ॥

कैकेयी	"கைகேயி]	न	இருக்கவேண்டாம்.
दुष्टचारिणी	பாபத்திற்குத் துணிக் குண்ட	मम	எனது
त्वं	நீ,	भद्धानि	அக்கங்களை
वान्धवी	நறி தத்தைச்செய்கின் இல்லை. [தவளாய்	मा स्थाक्षीः	நீ இனித்தொடராதே.
न	இல்லை.	त्वां	உன்னை
हि	என் சிறப்படியால்	द्रष्टुं च	கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்
भार्या	மனைவியாக	इच्छामि न	நான் பொருதேன்.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपगं हि त्वां त्यक्तधर्मा त्यजाम्यहम् ॥

त्वां च	"உன்னையும்	केवलार्थपगं	அற்பமாகிய பொருள் ஒன்றையே ஸர்வமு மாய்க்கொண்டுவிட் டவளாய்,
ये	எவர்கள்	त्यक्तधर्मा	தருமத்தை முற்றிலும் துறந்துவிட்டொழிக் தவளாய்
अनुजीवन्ति	அருவாயின் தீய் பார் க்கின் றுக்களோ	हि	இருப்பதால்
तेषां	அவர்களுக்கு	त्वां	உன்னை
नाहं	நான்	अहं	நான்
न	வேண்டாம்.	त्यजामि	விவாஹபந்தன நிகிர்த்திசெய்து விடைக்கி இதுமுதல் வைத்தி ருக்கின்றேன்.
ते	அவர்கள்		
मम	எனக்கு		
न	வேண்டாம்.		

42]

अगृह्णां यच्च ते पाणिमसि पर्यगयं च यत् । अनुजानामि तत्सर्वमस्मिहोके परत्र च ॥८॥

असिम्व
लोके
परत्र च
ते
पाणि
अगृह्णां
यत् च

" இந்த
உணியும்,
{ மறுபிழைப்பிலும் (அல்
லது இதர வேலாகத்
திலும்),
உண்கு
கையை
பற்றியதாகிறது,
எதுவே,

असि
पर्यगये
यत् च
तत्सर्वं
अनुजानामि

அகனியை
எனக்குவந்து விவாஹமும்
செய்துகொண்டது
எதுவே
{ அந்தச்சம்மந்தத்தால்
உண்டான எல்லா
வற்றையும்,
என் குறந்தாவிலின்
தேன்.

भरतश्चेत्पतीतः स्याद्राज्यं प्राप्येदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात्प्रीत्यर्थं मां वा तदत्तयागमत् ॥

प्रतीतः
भरतः
इदं
राज्यं
अव्ययं
प्राप्य
स्यात् चेत्

" பெரியோர்க்கிடத்தில்
அசஞ்சலப்பத்தினும்
பாதன் [அடைப
இந்த
ராஜ்யத்தை
அழிவில்லாத பலனை
அளிக்கவல்லதாய்
வந்துக்கொண்டு,
விடுகின்றானென்ற
படித்தால்

सः
मे
प्रीत्यर्थं
यत् दद्यात्
तत् दत्तं
मां
मा आगमत्

அவன்
எனக்கு
வரித்ததில் காரண
மாய்
எந்த சாமகைக்கரிய
த்தை செய்கின்றானென்று
அந்த கைக்கரியம்,
என்னை
செர்தொழியக்கட
வது."

अथ रेणुसमुध्वस्तं तमुत्थाप्य नराधिपम् । न्यवर्तत तदा देवी कौसल्या शोककशिता ॥

तथा
शोककशिता
कौसल्या
देवी
रेणुसमुध्वस्तं

அப்பொழுது
மனவேதனையால்
வாட்டமடைந்திருந்த
கோவலர்
தேவியார்
புழுதிபடிந்து மண்டி
க்கிடக்கும்

तं
नराधिपं
उत्थाप्य
अथ
न्यवर्तत

அந்த
சக்கிரவர்த்தியாரை
{ கைகளால் உணைத்து
எடுத்து எழுந்திருக்க
கச்செய்த
அசன்போல்
{ வாய்திறந்து பேசா
வால் உக்கலில் நின்று
கிடக்கள்.

इत्येव ब्राह्मणं कामात्स्पृष्ट्वाऽग्निमिव पाणिना । अन्वतप्यत धर्मात्मा पुत्रं सञ्चिन्त्य तापसम् ॥

धर्मात्मा
कामात्
अग्नि
पाणिना
स्पृष्ट्वा
इव

புண்டா தமாவாகு
மவர்,
உலகவயாபாசங்களி
லுள்ள மனப்பற்றால்
எழுந்தெரியும் தீயை
கையால்
தொட்டுக்கொண்டே
குறந்தகின்றவன் போல
வாகி

ब्राह्मणं
हत्वा
इव
तापसं
पुत्रं
सञ्चिन्त्य
अन्वतप्यत

பாதத்தவத்தை
குறந்தொழித்துவிட்ட
மவர்
போலாகி,
தவவேகம் தரித்த
குக்குமாரனை
கிணந்துகிணந்து
தவித்தார்.

निवृत्यैव निवृत्यैव सीदतो रथवर्त्मसु । राज्ञो नातिवर्षौ रूपं प्रस्तस्यांशुमतो यथा ॥

ரயவர்த்தசு	{ திருக்கீதர் சென்ற வழியில் கண்ணிற்சுரு எட்டிய பிறதேசங்களில் எல்லாவற்றிலும்	राज्ञः	ராஜா கார்த்தியாரதா
निवृत्य एव)	திருமுற்றித்திருமுற்றி	रूपं	திருமுற்றியானை
निवृत्य एव)	பார்த்தாககொண்டு,	प्रस्तस्य	பாஸ்தாசியைப் பிடிக்கப்பட்ட
सीदतः	தாயரத்தால் வாட்ட மண்டித் திருக்கிற	अंशुमतः यथा	சூரியமகவரணனு போன்றதாய்
		अतिवर्षौ न	விளக்கத்தில் திமிர்மந் திரு.

विललाप च दुःस्वार्तः पियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं बुद्ध्वा पुत्रमथाब्रवीत् ॥१३॥

பியம்	மன்னக்கொணுது கடந்தவந்த	पुत्रं	திருக்குமாரனை
पुत्रं	திருக்குமாரனை	नगरान्तं	நகரமெல்லையை
अनुस्मरन्	மன்னியுள்ளார்.	अनुप्राप्तं	கடந்திருப்பவனுய்
दुःस्वार्तः	மனவேதனைபயுள்ள டக்க முடியாதவராகி	बुद्ध्वा	சிக்தனைபால் கண்டு கொண்டு
विललाप	கண்ணீர் பெருகவிட்ட முத்தர்.	अथ च	பின்வருமாறும்
		अब्रवीत्	வாய்க்கிட்டுச் சொன்னார்.

वाहनानां च मुख्यानां वहतां तं ममात्मजम् । पदानि पथि दृश्यन्ते स महात्मा न दृश्यते ॥

மம	எனது	पदानि	காலையுச்சுவடுகள்
तं	அந்த	पथि	மார்க்கத்தில்
आत्मजं	திருப்புத்தல்வனை	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
वहतां	ஏற்றிக்கொண்டு	सः	அந்த
मुख्यानां	சிறந்த [போல]	महात्मा च	மஹாத்மாவோ
वाहनानां	சூதிகைகளுடைய	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.

यः सुखेषूपधानेषु शेते चन्दनरूपितः । वीज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्मम सुतोत्तमः ॥

स नूनं कचिदेवाद्य वृक्षमूलमुपाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाऽश्मानमुपधाय शयिष्यते ॥

மம	எனக்கு	शेते	தூயில்கொண்டு வந்த
सुतोत्तमः	உத்திருவட்டனாகிய புத்தல்வனுய்.	सः एव	அவனே [எனினு]
चन्दनरूपितः	வாஸனைச் சரத்த வுசப்பெற்றவனுய்.	अथ नूनं	தற்காலம் இனிமேல்
महार्हाभिः	சிறந்த	कविः	எதிரா ஒரு
स्त्रीभिः	ஸ்திரீகளால்	वृक्षमूलं	மரத்தினையுடைய
वीज्यमानः	சாமரங்கள் கொண்டு வீசப்பெற்றவனுய்.	उपाश्रितः	அடைந்தவனுய்
सुखेषु	மெதுவாயுள்ள	काष्ठं वा	மாக்கட்டையைப்போ
उपधानेषु	மெதுவதங்களில்	यदि वा	அல்லது
यः	எவன்	अश्मानं	கல்லையோ
		उपधाय	படுக்கையாய்கொண்டு
		शयिष्यते	கண்ணா தங்கப்போய் பின்முன்.

42]

उत्थास्यति च मेदिन्या: कृपण: पांसुकुण्डित:। विनिधसन्प्रसवणात्करेणुनामिवर्षभ: ॥

कृपणः	"கஷ்டமானாரிலிருந்து வருவான்"	प्रसवणात्	மகிஷ்ருகிவளரின் காரியப் பிரிவிதேசத்திலிருந்து
मेदिन्याः	வெறுமல் தவாரிலி	करेणुनां	பெண்மாரின் கருணைய
पांसुकुण्डितः च	குந்து, புழு கிழங்கு முதலிய பொன் மேனியையுண்டவராய்	कृपणः	கணவனுக்குள் ஆண் மாரின்
विनिधसन्	பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		उत्थास्यति	ஊழிவெழுமவான்.

द्रक्ष्यन्ति नूनं पुरुषा दीर्घबाहुं वनेचराः। राममुत्थाय गच्छन्तं लोकनाथमनाथवत् ॥१८॥

अनाथवत्	"பொற்றகைப்பனுவல் என விரட்டப்பட்டவராய்"	लोकनाथं	வெண்கல நனுவலிய
उत्थाय	வெளிப்புறம் சென்று	रामं	முடிசாமனார்
गच्छन्तं	வெளியில் சஞ்சரித்துக் கொண்டுவருவதற்கும்	वनेचराः	வனத்தில் வாழ்க்கும்
दीर्घबाहुं	அஃகுலமான வாய்	पुरुषाः	புண்பு தாமசர்கள்
		नूनं	இனிமேலாக
		द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகனிப்பார்கள்.

सा नूनं जनकस्येष्टा सुता सुखसदोचिता। कण्टकाक्रमणकान्ता वनपथ गमिष्यति ॥

जनकस्य	"ஐயகமழையான ஐயனது"	अथ	தற்காலம்
इष्टा	ப. தீயிருந்தமாய் கொண்டாடப்பட்ட	नूनं	இனிமேல்
सुता	திரும்பினவள்	वनं	காட்புல்
सुखसदोचिता	எக்கவகத்திலும் ககத்திற்கேயுரியவளுமாய்	कण्टकाक्रमणकान्ता	முன்கள் கைப்பதாம திக் காமமுதற்கவளராய்
सा	அவள் [கிய]	गमिष्यति	காலம்கழிக்கப்படுவா கிண்குள்.

अनभिज्ञा वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति। श्वापदानर्दितं श्रुत्वा गम्भीरं रोमहर्षणम् ॥२०॥

वनानां	"வனங்களுடைய"	श्रुत्वा	கேட்டு,
अनभिज्ञा	பழக்கமற்ற	रोमहर्षणं	மயிற்செய்யும்பையுண் டாக்குதே, தகைய
सा	அவள்	सथे	வெறுமல்
गम्भीरं	ப. சத்தகுரலிலிருக்கிற	नूनं	இனிமேலாக
श्वापदानर्दितं	காட்டுமிருகங்களு டைய சத்தத்தை	उपैष्यति	அடைவப்போகின் றாள்.

सकामा भव कैकेयि विधवा राज्यमावस। न हि ते पुरुषव्याघ्रं विना जीवितुमुत्सहे ॥

कैकेयि	"கைகேயி!	विधवा	கைப்பெண்ணாகி
ते	அந்த	राज्यं	பாதுகத்தில்
पुरुषव्याघ्रं विना	புருஷிஷி தகைய	भावस	நீவாழ்க்குவா.
जीवितुं	பிழைத்திருக்க [விட்டு]	सकामा	ப. இஷ்ட சங்கல் எல்லாம் கைகடப்பெற
उत्सहे न	கான் பொறிகள்	भव	... [தவளராக
हि	ஆனார்/வான்		

इत्येवं विलपत्राजा जनौघेनाभिसंहृतः । अपस्नात इवारिष्टं प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥ २२ ॥

जनौघेन	ஐனங்களுடைய கூட்டத்தால்	अरिष्टं	{ பார்க்க வொண்ணாதவண்ணமாய் அமல்கள்கரமாரிடுத்கின்ற
अभिसंहृतः	{ எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்றவராயிருந்த	गृहोत्तमं	கிறந்த திருமாஸிகைக்கு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अपस्नातः	செத்தார்க்கு கடைசியன்னும் செய்தவர்
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	इव	போன்றவராகி.
विलपन्	புலம்பியழுது	प्रविवेश	திரும்பினார்.

शून्यचत्वरवेश्मान्तां संहृतापणदेवताम् । क्लान्तदुर्बलदुःखार्तां नात्याकीर्णमहापथाम् ॥ २३ ॥
तामवेक्ष्य पुरीं सर्वां राममेवानुचिन्तयन् । विलपन्नाविशद्राजा गृहं सूर्य इवाम्बुदम् ॥ २४ ॥
महाहृदमिवाक्षोभ्यं सुपर्णेन हतोरगम् । रामेण रहितं वेश्म वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अवेक्ष्य	கவனித்தா,
तां	அந்த	राममेव	ஸ்ரீராமரொருவரையே
पुरीं	பட்டணம்	अनुचिन्तयन्	கிததிக்கின்றவராய்
सर्वां	எல்லாம்	विलपन्	{ கண்களில் சின்று கண்ணீர்விட்டுப் பெருக அழுதுகொண்டு
शून्यचत्वर- } वेश्मान्तां }	நாற்சக்திகளில் மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கும் திருமாஸிகைகளெல்லாம் ஐனசந்து சாரமற்று சூன்யமாயிருப்பதாகவும்.	रामेण	ஸ்ரீராமராலும்
संहृतापण- } देवतां }	கடைகளும். தைவசன்னிதானங்களும் இருளுற்று முடிக்கிடக்கிடக்கின்றதாகவும்,	वैदेह्या	வைதேகிதேவியாராலும்
नात्याकीर्ण- } महापथां }	ராஜாதிதெய்வமம் கூட்டமின்றி சிலிர்க்கும்பெற்று விளங்குகிறதாகவும்.	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
क्लान्तदुर्बल- } दुःखार्तां }	முடிவாதவர்களாய் துக்கத்தால் டிடிக்கப்பட்டு வாட்டமடைந்திருக்கப்பெற்றவர்களுற்றதாகவும்.	रहितं	இல்லாமலிருக்கப்பெற்றதாயிருக்கின்ற
		वेश्म	திருமாஸிகையையும்
		सुपर्णेन	சூரபகவானால்
		हतोरगम्	பாமபற்று இருக்கிற
		अक्षोभ्यं	கலக்குதற்கரிய
		महाहृदं इव	பெரும் மடுவைப்போலிருக்கின்றன.
		सूर्यः	சூரியபகவான்
		अम्बुदं	நீர்கொண்டமேகத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		गृहं	திருமாஸிகைக்குள்
		प्रविशन्	புகுந்தனர்.

अथ गद्गदशब्दस्तु विलपन्मनुजाधिपः । उवाच गृध्रु पन्दार्थं वचनं दीनमस्वरम् ॥ २६ ॥

अथ मनुजाधिपः	அணகதரம் சக்கிரவர் தீயவர்	दीनं	மனவேதனை வாய் கண்டு விளங்கக்காட் டுகின்றதாம்
विलपन् वृ	அழுதுகொண்டேறி ருக்கின்றவராகிறுந் துகொண்டு	मन्दार्थं	உலகவாய்க்கையிலே பற்றொழிக் துவிட்ட காதல்கு விளங்கக் காட்டுகின்றதுமாகிய
गद्गदशब्दः	வாய்கிறந்தான் பந்த மாய்ப்பேசமுடியாது தட்டுக்கடுமாறியாய் குளறிப்பேசுகின்றவ ராகி	वचनं	பின்வரும் வார்த்தை வாய்
गृध्रु	முடியாத தனத்தை கண்டு விளங்கக்காட் டுகின்றதாம்	अस्वरं उवाच	தாழ்த்தகுரலில் கொண்டார்.

कौसल्याया गृहं शीघ्रं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्वासो हृदयस्य भविष्यति ॥

राममातुः	“ ஸ்ரீராமரைப்பெற்ற தாயராகிய	हि	ஏனெனில்
कौसल्यायाः	கௌசல்யையின்	मम	எனது
गृहं	வீட்டில்	हृदयस्य	உள்ளத்திற்கு
मां	என்னை	अन्यत्र	வேறொருடத்தில்
शीघ्रं	விரைவாக	आश्वासः	பட்டுக்கொண்டிருக் கும் துயரத்தின் கடு மைக்குத்தணிவு
नयन्तु	கொண்டுபோய் செர்க் கக்கடலீர்கள்.	भविष्यति न	உண்டாகாட்டாது.”

इति ब्रुवन्तं राजानमनयन्दारदर्शिनः । कौसल्याया गृहं तत्र न्यवेशयत विनीतवन् ॥२८॥

इति	இவ்வளவும்	अनयन्	தாக்கிக்கொண்டுபோ ய் செர்க்கலீர்கள்.
ब्रुवन्तं	சொல்லுகின்ற	तत्र	அங்கத்தில்
राजानं	சக்கிரவர் தீயவரை	विनीतवन्	சூதையாடிகொடுத்த சகிக்கொண்டு செய்கி றப்பார்கலாய்
दारदर्शिनः	வாய்க்காடலவர்கள்	न्यवेशयत	செர்க் திறக்கெட்டப்ப ட்டனர்.
कौसल्यायाः	கௌசல்யாதேவியரது		
गृहं	கிருமாளிகைக்கு		

ततस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् । अधिस्त्वापि शयनं बभूव लुलितं मनः ॥

कौसल्यायाः	கௌசல்யாதேவியரின்	ततः	அதற்குப் பின்னர்
निवेशनं	கிருமாளிகைக்குள்	तस्य	அவ்வளவு
प्रविष्टस्य	வகுத்துசேர்க்கவதும்	मनः	மனமடைந்த
शयनं	படுக்கையில்	लुलितं अवि	புண்பட்டவண்ணமே
अधिस्तम्	எந்நின்றுகொண்ட இலிங்கமும்	बभूव	புண்பட்டது

पुत्रद्वयविहीने च स्तुषयाऽपि विवर्जितम् । अपश्यद्भवन् राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥३०॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியர்	भवने	கிருவறத்தை
पुत्रद्वयविहीनं	இரு திருக்குமாரர்கள் இல்லா திருக்கிறதும்	नष्टकम्	சக்கிரனற்ற
स्तुषया च	மருமகனராலும்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தைப்போலி ருப்பதாய்
विवर्जिते अपि	இல்லா திருக்கப்பெற் றதாகிய	अपश्यत्	எண்ணினாரந்தார்.

तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुद्यम्य वीर्यवान् । उच्चैः स्वरेण चुक्रोश हा राघव जहासि माम् ॥
सुखिता वत तं कालं जीविष्यन्ति नरोत्तमाः । परिष्वजन्तो ये रामं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥

वीर्यवान्	மகர்னதர்யசஃ வீரயவிய	पुनः	பின்பும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியர்	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
तत्	அதை	रामं	ஸ்ரீராமனை
दृष्ट्वा च	கிருவுள்ளத்தில் சித்தி த்துக்கொண்டே	परिष्वजन्तः	சூழ்ந்துகொண்டவர் களாய்
भुजं	கையை	तं	அந்த
उद्यम्य	உயர்த்துக்கொண்டே ண்டு.	कालं	காலம்வரைக்கும்
उच्चैः स्वरेण	உயர்ந்த குரலிட்டு	ये	எவர்கள்
चुक्रोश	பின்புமுடி சதறிப் புகழ்ப்பினார்.	जीविष्यन्ति	பிழைத்திருக்கின்றார் களை,
हा	"ஹா!	द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிக்கின்றார் களை, ஆவர்கள்
राघव	ஸ்ரீராம!	नरोत्तमाः	புருஷசீரேஷ்டர்கள்.
मां	என்னை	सुखिताः	{ மீண்டுதக்களெல்லாம் கைகடப்பெற்றவர்க ள். "
जहासि	கீ கீட்டுப்போலினை.		
वत	நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ		

अथ राज्यां प्रपन्नायां कालराज्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥

अथ	அதற்குரிய	प्रपन्नायां	நாங்கவிடாது மணவே தனை வயத்தருகின்ற
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	राज्यां	அந்த இரவில்
आत्मनः	தனக்கு	अर्धरात्रे	அர்த்தராத்திரியில்
कालराज्यां	ஆபத்தபத்துவை நலு ணம்செய்த இரவில்	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்க்கு
इव	எய்வண்ணியோ அங் வண்ணியோ	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பொழிந்தவர்.

43]

रामं मेऽनुगता वृष्टिरश्रापि न निवर्तते । न स्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मां पाणिना स्पृश ॥

मे
वृष्टिः
श्रापि
}

रामं
अनुगता
अथ
निवर्तते न

“எனது
பஞ்சமோக் திரிய உணர்
வால், அதாவது இக்
திரிய கொள்க்தால்
கண்டுகொள வங்க
புறநாகிய ஞானசக்
நிதியல்லா முன்
பூராமரிடத்தின்
நடுபட்டுவிட்டது.
இன்னும்
திரும்பிவரா திருக்கி
றது.”

कौसल्ये
स्वा

पश्यामि न

मां
साधु
पाणिना
स्पृश

தேற கொள்கையே !
உன்னை
சக்தியின் திரியவுணர்
வைக்கொண்டு காண்
அநியமுடியா திருக்
கின்றேன்.
என்னை
மேலு தவறாக
காத்தால்
தடவிக்கொடு.”

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।
उपोपविश्याभिकर्मातरूपा विनिश्चसन्ती विललाप कृच्छ्रम् ॥ ३५ ॥

देवी
तं
नरेन्द्रं
रामं एव
अनुविचिन्तयन्तं

कृच्छ्रं

समीक्ष्य

கொண்காதேவியார்
அவளை
புருஷோத்தமனுதிய
பூராமனையே
உள்ளிபுண்ணிக்கொ
ண்டிருக்கின் நவராய்,
பார்க்கமுடியாத கஷ்
டதகையிலிருக்கின்
நவராய்,
கண்டுகொண்டு,

शयने
उपोपविश्य
अभिकं
मातरूपा
विनिश्चसन्ती
विललाप

படுக்கையில்
கூட உட்கார்க்து
கொண்டு,
முன்னிலையதிகமாய்
மனோவை தனைப்படு
கின்றவளாகி,
பெருமூச்சுவிட்டுக்
கொண்டு,
கண்ணீர் பேருகவிட்டு
க்கொண்டமூச்சுடன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4110. अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1755

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—ஊற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ 33 ॥

कौसल्याविलापः—கொலையாவிலாபம்.

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशोकातां तमुवाच महीपतिम् ॥

पुत्रशोकातां

कौसल्या
ततः

शयने
शोकेन

புத்திரோகத்தால் புண்
பட்ட மனமுடைய
கொண்காதேவியார்
அக்காரணத்தாலிப்ப
புகரிருந்தமையால்
படுக்கையில்
கொள்கத்தால்

सन्नं
तं पार्थिवं
महीपति
समीक्ष्य
उवाच

{
வகையில்களை அசைக்
கூட உட்கால் சுருண்
டுகொண்ட
அந்த பூராமராகிய
சக்கிரவர் ததியாவை
பார்க்க்து
நின்றுமுண்ட
கொல்லவாணள்.

राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा हि जिह्मगा । विचरिष्यति कैकेयी निर्मुक्तेव हि पञ्चगी ॥

नरशार्दूले	"पुरुषोत्तमस्तु	कैकेयी	कैकेयिकेयिका
राघवे हि	श्रीरामादि-कृतिकेयय	निर्मुक्ता	स्वदेशेऽप्यस्य
विषं	विष-कण्टक		रुम् । यमिन्-नि-तिरियम्
मुक्त्वा	मुक्त्वा-कृतिकेय	पञ्चगी	पञ्चगी
		इव	इव-तवनास्य
जिह्मगा हि	{ अन्विष्य-यत्कि-तान्-पुत्रि- प्रा-वत्-कृतिकेय- वना-स्य	विचरिष्यति	विचरिष्यति-कैकेयिकेय- पञ्चगी

विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा समाहिता । त्रासयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वेदमनि ॥

रामं	"श्रीरामेन	मां	मां-कैकेय
विवास्य	का-दि-कृतिकेय-कृतिकेय	वेदमनि	वेदमनि-कैकेय
लब्धकामा	{ लब्धकामा-कृतिकेय- कैकेय-कृतिकेय	दुष्टाहिः	दुष्टाहिः-कैकेय
समाहिता	समाहिता-कृतिकेय	इव	इव-कैकेय
सुभगा	सुभगा-कृतिकेय	भूयः	भूयः-कैकेय
		त्रासयिष्यति	त्रासयिष्यति-कैकेय

अथ स्य नगरे रामश्चरन्भैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दातुमपि दासं ममात्मजम् ॥ ४ ॥

रामः	"श्रीरामेन	दासं	दासं-कैकेय
नगरे	नगरे-कैकेय	दातुं	दातुं-कैकेय
भैक्षं चरन्	भैक्षं-कैकेय	कामकारः	कामकारः-कैकेय
गृहे	गृहे-कैकेय	अपि	अपि-कैकेय
वसेत् स	वसेत्-कैकेय		
अथ	अथ-कैकेय	वरम्	वरम्-कैकेय
मम	मम-कैकेय		
आत्मजं	आत्मजं-कैकेय		

पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रदिष्टो रक्षसां भागः पर्वणावाहिताग्निना ॥

रामं	"श्रीरामेन	कैकेय्याः	कैकेय्याः-कैकेय
स्थानात्	स्थानात्-कैकेय	यथेष्टतः	यथेष्टतः-कैकेय
पातयित्वा तु	पातयित्वा-कैकेय	प्रदिष्टः	प्रदिष्टः-कैकेय

आहिताशिना

{ "பாணிகர்முனைநில
ஒளர்மயனுக்கினி
சைய அரினயாமல்
கைத்தாங்கொண்டு
பாதிதிகழும் தவறு
மல் பாவகன் செய்து
யந்த கிருஹஸ்தன்
குருகனான்

भागः
पर्वणि
रक्षयां
इव

நேதவதைகளுக்கூரிய
நறளிர்யகாரணது
ஏதேநா ஒரு ஸமயத்
தில் ஒரு கிமிஷத்தில்
ஆரக்கங்களுக்கு
அளிக்கப்பட்டது
போலிருக்கிறது.

गजराजगतिवीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नूनं सभार्यः सहलक्ष्यणः ॥ ६ ॥

गजराजगतिः
महाबाहुः
वीरः
सभार्यः

{ "பாணிகர்முனைநில
உடைபலனும்
ஆளுநபா குஷமான்
திருக்குமாரன்.
மனை விடையிடும்.

सहलक्ष्यणः
धनुर्धरः
नूनं
वनं
आविशते

சக்தமண்கொண்டும்,
நோ தண்டபாணியாய்
துளிமெலக
வனத்தை
வாஸஸ்தமமாய் ஆக்
கிக்கொள்ளுகின்றான்.

वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यानुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासाय का न्ववस्था भविष्यति ॥

त्वया
कैकेय्यानुमते
वनवासाय
त्यक्तानां

{ "நேதவீரால்,
கைகிகியிக்கு மணம்
கொளுத உட்கும்
கிஷயத்தில்
வனவாஸத்திற்கு
அனுப்பிவிடப்பட்ட
வர்களுக்கும்

अदृष्ट-
दुःखानां
वने
तु
का नु
अवस्था
भविष्यति

சக்தமென்பதையே
அனுபவித்திராத அ
காட்டல் [வர்களுக்கு
துப்பொழுது
யாத
கதி
கேடுமோ?

ते रवहीनास्तरुणाः फलकाले विवासिताः । कथं वत्स्यन्ति कुपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥

तरुणाः
ते
फलकाले
रवहीनाः

{ "தருணதரை (அ.கா
வத 16) முதல் 30 ஆ
ண்டு வரையிலுள்ள
தரை) நினைந்துள்ள
காலிய
அவர்கள்,
பேர நங்களை யறுப்பதில்
கடுவண்டியகாலத்தில்
அவ்வாறாய்க்களை யு
மிழுத்தவர்களாய்

कुपणाः
विवासिताः
फलमूलैः
कृताशनाः
कथं
वत्स्यन्ति

கடுதர்களாய்
காட்டிக்கு தாத்திவிட
பயப்பட்டவர்களாய்
பழக்ககாலம், கிழக்
குதராலும்
உணவாய்க்கொண்டு
உயினைவைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர்களாய்
எவ்வண்ணம்
பேரத்திருக்கப்போ
கிறார்கள்?

अपीदानीं स कालः स्यान्मम शोकक्षयः शिवः । सभार्यं च सह भ्रात्रा पश्येयमिह राघवम् ॥

राघवं	“ சூரிராமனை	सः	அந்த
भ्रात्रा	தம்பிரியோடு	कालः च	காலந்தான்,
सह	கூடவும்,	मम	எனக்கு [காலம்,
सभार्यं	மனைவியுடனும்	शोकक्षयः	சோகத்திற்கு முடிவு-
इह	இவ்விடத்தில்	शिवः	மங்களமாகிய இது
पश्येयं	நான் தேரில் காண வேண்டும்.	इदानीं	இப்பொழுது
		अपि स्यात्	வருமா ?

शुश्रूष्वोपस्थितौ वीरौ कदाऽयोध्या भविष्यति । यशस्विनी हृष्टजना सूक्ष्मध्वजमालिनी ॥

यशस्विनी	“ மிக்க புகழ்பெற்ற	कदा एव	எப்பொழுதுதான்
अयोध्या	அயோத்திமாநகர்	हृष्टजना	{ ஜனங்களெல்லாம் மகி
वीरौ	புருஷோத்தமர்களை		{ ழ்வற்றிருக்கப்பெற்
	கிய இருவர்களையும்	सूक्ष्मध्वज-	தராய்
उपस्थितौ	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	मालिनी	{ உயரத்துக்கப்பட்ட
	வர்களாய்		{ த்வஜங்களையுடைய
शुश्रूषा	அறிந்துகொண்டு,	भविष्यति	விளங்கப்போகிறதா ?

कदा मेक्ष्य नरव्याघ्रावरण्यात्पुनरागतौ । नन्दिष्यति पुरी हृष्टा समुद्र इव पर्वणि ॥११॥

पुरी	“ இந்த நகரமானது	समुद्रः	ஸமுத்திரமானது
भरण्यात्	அரண்யத்திலிருந்து	इव	எவ்வண்ணமோ அய்
पुनः	மீளவும்		வண்ணமே
आगतौ	திரும்பிவந்துசேர்ந்த	कदा	எப்பொழுது
नरव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களை	हृष्टा	மகிழ்ச்சியுற்றதாய்
मेक्ष्य	பார்க்கு,	नन्दिष्यति	திருநாளாய் கொண்
पर्वणि	பருவகாலத்தில்		டாடப்போகிறதா ?

कदाऽयोध्यां महाबाहुः पुरीं वीरः प्रवेक्ष्यति । पुरस्कृत्य रथे सीतां वृषभो गोवधूमिव ॥

महाबाहुः	“ ஆறுறுபாறுவும்	सीतां	வரிதையை
वृषभः	ஸர்கோத்தமனுமாகிய	पुरस्कृत्य	பக்களில் வைத்துக்
वीरः	திருமகன்		கொண்டு,
रथे	திருத்தேசில்	अयोध्यां	அயோத்திமா
इव	ஸாக்ஷாத்	पुरीं	நகரத்தினுள்
गोवधुं	கொடகளுக்கு மகனாக	कदा	எப்பொழுது
	கிய	प्रवेक्ष्यति	அணுகுவானோ ?

कदा प्राणिसहस्राणि राजमार्गे मयात्मजौ । त्याजैरवकिरिष्यन्ति प्रविशन्तावरिन्दमौ ॥

प्राणिसहस्राणि	“ பலஜனங்களும்பல்கள்	मम	எனது
अरिन्दमौ	எதிலும் ஜயசாஸி	आत्मजौ	இரு திருக்குமாரர்க
राजमार्गे	ராஜமீதியில் [அளும்		ளின் பீது
प्रविशन्तौ	போய்க்கொண்டிருக்	ह्यजैः	பொசிகளைக்கொண்டு
	கின்றவர்களுமாகிய	कदा	எப்பொழுது
		अवकिरिष्यन्ति	வருஷிப்பார்களோ ?

प्रविशन्ती कदाऽयोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डली । उदप्रायुधनिक्षिप्तौ सशृङ्गाविव पर्वती ॥

सशृङ्गौ	"கிணங்களை யுடைய	उदप्रायुध- निक्षिप्तौ }	கிணங்களை யுடைய வாயிலும் வாயில் வைத்துக்கொண்ட நுக்கின் நவர்கனாய் ஆயிரத்தியாபுரியில் வந்துசேந்தவர்களாய் எப்பொழுது கண்கூறிய பார்ப்பே னோ?
पर्वती	இருபாலைகளை		
इव	போன்றவர்களை	अयोध्यां प्रविशन्ती कदा द्रक्ष्यामि	
शुभकुण्डली	{ அழகான கண்ணாடி களை தரித்தவர் கனாய்		

कदा सुमनसः कन्या द्विजातीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदक्षिणम् ॥

द्विजातीनां	"பிராமணசூத்திரிய வைகியனா திகளின்	फलानि च	களிகளையும்
कन्याः	ஊமங்களிகளை	प्रदिशन्त्यः	ஆர்ப்பணத்தெய்கின் நவர்களாய்
हृष्टाः	மனமகிழ்ச்சிகொண்ட	प्रदक्षिणं	மங்கல நூரத்தினைய
पुरीं	ககரில் [வர்களாய்	कदा	எப்பொழுது
सुमनसः	மனமகிழ்ச்சியும்,	करिष्यन्ति	செய்வார்களோ?

कदा परिणतो बुद्ध्या वयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञः सुवर्षे इव लालयन् ॥

बुद्ध्या परिणतः	"ஊனத்தால் நிபுண தலம்பெற்று விளங்குகின்றவனும், ஒருவனுக்கேற்பட்ட பால்ய, கௌமார, பெணவண, வார்த்தைய் மென்கிற தகையால் தேவாறு தேஜஸு- ண்டவனும்	धर्मज्ञः च	{ தர்மம்என்தென்ப தை கண்டு அறிந்த வனுமாகிய அவன், மும்மார் போலவே உள்ளங்கூறியசெய் பவனுக்குத்தொ எப்பொழுது [ண்ட சக்திவைசெய்யப் போகின்றானோ?
वयसा			
अमरप्रभः		कदा अभ्युपैष्यति	

निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर कर्दश्या । पातुकामेषु वत्सेषु मातृणां छादिताः स्तनाः ॥

वीर	"பிராமணநாயகரே!	मातृणां	பசுத்தந்தைய
पुरा	முன்னொருகால்	स्तनाः	முலைகள்,
मया	என்னும்,	निःसंशयं	கனிக்கமின்றி
कर्दश्या	துய்த்தன்வடவழறடை வகனாய்	छादिताः	மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென
पातुकामेषु वत्सेषु	பாடுகூடும் ஒருவர்க்க கன்றவர்களைவிடத்தலை	मन्ये	நான் களைக்கின்றேன்.

साऽहं गौरिव सिंहेन विवत्सा वत्सला कृता । कैकेय्या पुरुषव्याघ्र वाचवत्सेव गौर्वित्त्वात् ॥

पुरुषव्याघ्र	" पुरुषव्याघ्र [1]	सिंहेन	ஒரு சிங்கத்தால்
வாலவत्सा	இனையகண்ணையுடைய	गौः	ஒரு பாலவானது
वत्सला	{ கண் நினைத்ததில் [2], அதிகவாந் தான்யமு டையதுமான்	वत्सत्	பாலத்தகாரமால்
गौः	பக	विवत्सा	கண்ணையிழந்ததால் [3]
इव	போன்றவளாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வ வண்ணமே
सा	அந்த	कैकेय्या	கைகேயியால்
अहं	நான்,	कृता	ஆனேன்.

न हि तावद्दृणैर्जुष्टं सर्वशास्त्रविशारदम् । एकपुत्रा विना पुत्रमहं जीवितुमुत्सहे ॥ १९ ॥

एकपुत्रा	" एकபுத்தரனுக்கு	सर्वशास्त्र-	} எல்லா சாஸ்திரங்களிலும்
अहं	நான் [1] மதா வாகிய	विशारदं	
तावद् गुणैः	{ அக்யக்புத்தருக்கல் யானகுணங்களைக் கொண்டு	पुत्रं हि	அந்த ஒரு திருக்குமார் [2]
जुष्टं	{ பாலவா ஆம் போற்றிய புகழ் தாமிகாண்டா டப்படுகின்றவனும்	विना	கிட்புப்பிரிந்தவளாகி
		जीवितुं	உயிருடனிருக்க
		उत्सहे न	பொறேன்.

न हि मे जीविते किञ्चित्सामर्थ्यमिह कल्प्यते । अपश्यन्त्याः प्रियं पुत्रं महाबाहुं महाबलम् ॥

महाबाहुं	" ஆதா னுபா று - வும்	मे	எனக்கு
महाबलं	மகாசக்திமாளும்	जीवितं	{ உயிரை வைத்துக்கொ ண்டிருக்கும் விஷய த்தில்
प्रियं	மிக அருமைபுமான்	विचित्रं हि	வேறு ஏதாவும்
पुत्रं	திருக்குமாரனை	सामर्थ्यं	பிரயோஜனமாக
इह	இவ்வலகில்	कल्प्यते न	கற்பிக்கப்படவில்லை.
अपश्यन्त्याः	கண்ணுள் பார்க்கமுடி யாதாகிட்ட		

अयं हि मां द्रापयते समुत्थितस्तनूजशोकप्रभवो हुताशनः ।
मर्हामिमां रश्मिभिरुद्धप्रभो यथा निदाघे भगवान्द्रिवाकरः ॥ २१ ॥

अयं	" இப்போதேய	समुत्थितः	குட்டகாலத்தில் பிரகா சிக்கின்றவனாயும்
तनूजशोकप्रभवः	புத்திரசோகத்தால் ண்டாயிருக்கும்	उद्धप्रभः	பரிபூண்டிதேஜாமய
हुताशनः	தீயானது	रश्मिभिः	கிரணங்களால் [1]
मां	என்னை	निदाघे	கிஷ்பருதையில்
द्रिवाकरः	குரிய	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வ வண்ணமே
भगवान्	பகவான்	द्रापयते	பரித்துக்கொண்டு [2]
इमां मर्ही हि	இந்த உலகாகிய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥
भावितः श्लोकः 4131. अयोध्याकाण्डे आदिनः श्लोकः 1776

चतुर्थत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திகாண்காவது ஸர்க்கம் || 44 ||

कौसल्यासमाश्वासनम्—கௌஸல்யைய ஸமாநாணம் செய்வது.

विलपन्ती तथा तां तु कौसल्यां प्रपद्योत्तमाम् । इदं धर्म्यं स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ॥

तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सुमित्रा	ஸுமித்ரா
विलपन्ती	வாய்க்கிடும்புலம்பி	तु	இச்சமயத்தில்
प्रपद्योत्तमां	அழுதுகொண்டிருக்க மாதுகிராமணி	इदं	பின்வரும்
तां	அந்த [மாயும்]	धर्म्यं	கட்பார்வையாலன்றி ஞானத்தால் உணரு கையாகிய ஞானதிரு வடிவைய நன்குவிளக் கக்காட்டுகிறதாகிய
कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியா சைம்பார்ந்த,	वाक्यं	
धर्म्यं	ஞானங்கண்ணில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.
स्थिता	உபதேசம்பெற்றவ ளாகிய		

तवार्ये सद्गुणैर्युक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विलपितेनैवं कृपणं रुदितेन वा ॥ २ ॥

तवार्ये	"ஆர்யே!	कृपणं	உள்ளத்தைக்கண்டு
तव	தேவரீரது		கொள்ளாமல்
सद्गुणैः	பாவராஜங்கொண் டாடப்பட்டதாகிய திருக்கல்யாணகுண ங்களையாடு	एवं	மேற்கண்டவண்ண
युक्तः		ते	தேவரீருக்கு [மாய்
पुत्रः	திருவிளையாடிக்கொ ண்டிருக்கும்	विलपितेन	வாய்க்கிடும்புலம்புவ தந்தாகவாதது
पुरुषोत्तमः	திருக்குமாரன் புருஷோத்தமனென ப்படும்	रुदितेन वा	கண்ணீர்பெருக அழு வதற்காவது
सः	ஸாக்ஷாத் மஹா சிந்தன	किम्	என்ன காரணமிருக் கிறதா? அதை உ+ யானுக்குக் கொல்லி வருவனா? இல்.

यस्तवार्ये गतः पुत्रस्त्यक्त्वा राज्यं महाबलः । साधु कुर्धन्महात्मानं पितरं सत्यवादिनम् ॥

तवार्ये	"ஆர்யே!	साधु	சுடாயின் து
तव	தேவரீரது	सत्यवादिनं	சொன்ன சொல் தவ புதிருக்கின்றவராக
महाबलः	அநியவொண்ணாதசக் தி படைத்தவனுடைய	कुर्वन्	செய்கின்றவனும்,
पुत्रः	திருக்குமாரனுடின் து	राज्यं	பாடுகக்கை
यः	எய்தினு, அமன் [வன்]	सत्यवा	சொல்லாதக் தரத்து,
महामानं	மஹாத்மாவான்	पितरं	வண்பெய்கிறிருக்கின்ற வான்.
पितरं	திருத்தந்தைதாய்வா		

शिष्टैराचरिते सम्यक्छवत्प्रेत्यफलोदये । रामो धर्मे स्थितः श्रेष्ठो न स शौच्यः कदाचन॥

शिष्टैः आचरिते	ஒரு னவா ண்களால் தர்மவி, தியாயனுஷ்டி க் கப்பட்டு வந்தனும்,	स्थितः	அரஞ்சல பக்தியுடைய பவஞ்சிய
प्रेत्यफलोदये	பரமசித்தி சித்தமாய் கிடைக்கிற ஆமாகிய	रामः	ஸ்ரீராமன்,
धर्मे	பித்ருவாக்கிய பரிபால னமெனும் தர்மத்தில்	श्रेष्ठः	மற்றாணிஷ்டனு.
सम्यक् शषव्	நிஸ்ஸந்தேதமாய் ஏக்காலத்தனும் ஏவ்வா தகையினும்,	सः	அவன்
		कदाचन	ஒருக்காலும்
		शौच्यः न	கஷ்டப்படுகிறு இன்ன விளைத்து பிறரால் வருத்தப்படுவதற்கு பாத்திரஞுகான்.

वर्तते चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन्सदानवः । दयावान्सर्वभूतेषु लाभस्तस्य महात्मनः ॥

सर्वभूतेषु	{ இதுவனாயில் ஈடை பெற்ற ஒவ்வொரு காரியங்களினும்	अनवः	{ பக்தியை தலைக்கொ ண்டு எப்படிப்பட்ட குறைக்குமிடக்கொ டாதவனாய்
अस्मिन् दयावान्	இவனிடத்தில் திருப்பணிசெய்து வந்தவனாகிய	वर्तते	கூடமிருந்து செய்து வருகிறான்.
लक्ष्मणः उत्तमां	லக்ஷ்மணன் பரமபதசித்தியை சித் தமாயளிக்கவல்லதாகி	महात्मनः	புத்திசூட்டம் படைக் கப்பெற்ற
वृत्तिं च	கைங்கர்யத்தையும் [ப வரவதேதக ண்காரண	सस्य	அவனுக்கு
सदा	{ ணர்வாவஸ்தைகளி னும்	लाभः	{ இவ்வுண்கின்தொன் றைப்பெறவேண்டு மேல அடைப்பெற்ற தாகிறது.

अरण्यवासे यदुःखं जानती वै सुखोचिता । अनुगच्छति वैदेहीं धर्मान्मानं तवात्मजम् ॥

सुखोचिता	{ பதிவீரதர தர்மத்தை உள்ளடையழிந்தவ ளாகிய	जानती	கூடமிருந்து அணுப கிங்கின் தலனாய்
वैदेहीं वै अरण्यवासे यत् दुःखं	வந்தையும், அரண்மனையத்தில் உண்டாகும் கஷ்டமெ துவிர அவைத	तव	தேவரீரது
		धर्मान्मानं	தர்மாத்மவாகிய
		आत्मजं	நீருக்குப் பரணிடம்
		अनुगच्छति	பணக்கொணுது நடந்து வருகின்றான்.

44)

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति प्रभुः । द्रुपसत्यव्रतपरः किं न प्राप्तस्तवात्मजः ॥

लोके यः प्रभुः	"உலகில் எய்தினொருவன், எனதையும் செய்பவன் வனாய்	पताकां	திருக்கல்யாணகுணத் தை
इससत्य- व्रतपरः	தர்மமில்லாததில் மனை தை செலுத்தாதிரு த்தல், சொன்ன சொல் தவறாமை, தர் மாவலுப்தாவம் இவைகளில் பற்று டையவனாய்	भ्रमयति	{ ஏங்கும் பாவலிட்டுக் கொண்டிருக்கிற தே, அந்த
कीर्तिभूतां	{ யாவராலும் போற்றி ப்புறழப்படும் பெரு மைபால் விளையும்,	तव	தேவரீரது
		आत्मजः	திருக்குமாரன்,
		प्राप्तः न	{ " இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இவ்வீர என்பது
		किम्	என்ன?

व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं महात्म्यमुत्तमम् । न गात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥

सूर्यः रामस्य शौचं	"ஸூரியபகவான், ஸ்ரீராமனுடைய நீரிகாணசத்தியையும்	व्यक्तं	திருவலதாரப்பிரப பையும்,
उत्तमं	{ மமமானமாகிறதும், மேம்பட்டதுமில்லா ததாகிய	विज्ञाय	கிந்தையில் கொண்டு,
महात्म्यं	மாறாத நமியத்தையும்	अंशुभिः	கிரணங்களால்
		गात्रं	திருமேளியை
		सन्तापयितुं	தாயமடையச்செய்ய
		अर्हति न	மாட்டான்.

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः ॥

शिवः	"வாயுபகவான்	शिवः	{ தேகத்திந்திரோத்யத் தை வினிக்கின்ற வாய்.
काननेभ्यः	மாண்கண்டந்த காடுகளிலிருந்து	सुखः	மனதிற்கு இன்பத் தைத்தருகின்றவாய்,
विनिःसृतः	வினிலில்வந்து வருகரிக்கின்றவாய்	राघवं	ஸ்ரீராமனுக்கு
सर्वेषु कालेषु	எல்லா காலங்களிலும்	सेविष्यति	திருவளப்படியே கடந்துவருவார்
युक्त- शीतोष्णः	{ வேண்டிய அளவுமட் டும் குளிர்மையும் வெப்பமுமுடைய வாய்,		

शयानमनघं रात्रौ पितृवाभिपरिष्वजन् । रश्मिभिः सस्पृशज्ज्वालैश्चन्द्रमा ह्लादयिष्यति ॥

चन्द्रमाः	“தண்ணலன்	रश्मिभिः	கிரணக்கனரல்
रात्रौ	இரவில்	पिता	திருத்தந்தை
शयानं	பள்ளிகொண்டிருக்கும்	इव	போலவே
अनघं	தொடரற்றி, கன்கு மலரின்	अभिपरिष्वजन्	அணைத்துக்கொண்டு
शीतैः	நீத்திரையை நன்கு வி ளைவிக்க வல்லதாகிய	संपृशन्	ஸு-சமாய்த் தழுவு கின்றவனுய்,
		ह्लादयिष्यति	திருவுளமுலக்கச் செய்வான்.

ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानवेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिमिध्वजसुतं रणे ॥

स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः । असन्त्रस्तोऽप्यरण्यस्थो वेश्मनीव निवत्स्यति ॥

तिमिध्वजसुतं	“திமிதவஜனுடைய மகனும் ஸு-பாஹு- எனும் பெயர் பூண்ட வனுமான	ददौ च	தந்தருளினாரே அந்த
दानवेन्द्रं	ராசுவேண்டத்தமனை	शूरः	தொனாத தனி வீர னும்,
रणे	போரில்	पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமனு
हतं	மாய்க்கப்பட்டவனுய்	सः	அவன், [முகிய
दृष्ट्वा	கண்டருளிய	स्वबाहुबलं	பிறக்கிக்குணமாய்வந்த போர்வீரத் தன்மை வைய
ब्रह्मा	அந்தணனது பெய ரையும், பெருமையைய யும், தேஜஸ்களையும் தவமஹிமையால் பெ ற்றவராகிய விச்வா மித்திரர்,	आश्रितः	ஸ்வபாகுகித்தமாரிரு க்கப்பெற்றவனுய்
महौजसे	திவ்ய சக்தியையுடைய	वेश्मनि	திருமானிகையில்
यस्मै	எந்த ஒருவனுக்கு	इव	போலவே
दिव्यानि अस्त्राणि	திவ்ய அஸ்திரங்களே	अरण्यस्थः	வனவாஸியாய்
		अपि	இருக்கையிலும்
		असन्त्रस्तः	சலியா மனத்தனாய்
		निवत्स्यति	வாஸம் செய்வான்.

* (இந்திரனால் தகராத சக்கிரவர்த்தியாரின் உதவியைக் கொண்டு கொல்லப் பட்ட அரக்கனாகிய சம்பாஸு-ரன்.)

यस्येषुपथमासाद्य विनाशं यान्ति शत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुमर्हति ॥

यस्य	“எந்த ஒருவனுடைய	शासने	அதிகாரத்தில்
इपुपथं	பாணங்களினிலக்கு	स्थातुं	வயப்பட்டிருக்க
आसाद्य	பாத்திரப்பட்டு, [க்கு	पृथिवी	பிரபஞ்சம்
शत्रवः	சத்ருக்கள்	कथं	என்ன காரணத்தைக் கொண்டு
विनाशं	நாசத்தை	अर्हति न	பிரியபில்லாமலிருக் கும்.
यान्ति	அடைகிறார்களே ;		
तस्य	அவனுடைய		

44)

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तारण्यवासः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமனுக்கு மாணிடர்களுக்கு மே ம்பட்டதாயமாணந்த ய அல்லது தெய்வக் களுக்கு உரிய சக்தி எதுவோ அதுவும், தேவனாத தனிகிரத் தன்மையும், (ஸாத்திக, ராசத, தா மதமாகிய முன்றாகு ணங்களில் முதல் கு ணமாகிய) ஸாத்திக மென்பது	या च	எதுவோ அதுவு முண்டு.
श्रीः		सः	அவன்
या शौर्यं च		क्षिप्रं	காலம்போன வழி தெரியாமலே
कल्याण- सत्त्वता		निवृत्तारण्यवासः	ஆரண்யவாஸத்தை கு றையா முடித்தவனாய்
		राज्यं	ராஜ்யத்தை
		अवाप्स्यति	ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்வான்.

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्नेरग्निः प्रभोः प्रभुः । श्रियः श्रीश्च भवेद्श्रीया कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥
देवतं देवतानां च भूतानां भूतसत्तमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाऽप्यथ वा पुरे ॥

देवि	“அம்மா!	कीर्त्याः	தெய்வ தேவனிற்கு
देवतानां	தெய்வக்களுக்கு	भया	முதலில்
दैवतं	தெய்வம்.	कीर्तिः च	தெய்வதேஜஸ்ஸை அ ளித்தவனாகவும்
भूतानां	ஆடியார்களுக்கு	क्षमाक्षमा	{ அபராதம் செய்தவர் களை மன்னிப்பதை யே விதமாய்கொண் டவனாகவும்
भूतसत्तमः	{ திருமேனாகத்திலும் சி ரேஷ்டமாய் விளக் குகின்றவன்.	भवेत्	உரிமைபெற்று விளக் குகிறான்.
सूर्यस्य अपि	ஸூரியனாகவா னுக்கும்	हि	தனபடமால்
सूर्यः	பிரகாசத்தையளித்த சூரியனாகவும்	तस्य	கவனுக்கு
भवेत्	உரிமைபெற்று விளக் குகின்றான்.	पुरे	தெய்வவன்களில்தா னாகட்டும்
अग्नेः	அக்னிபகவா னுக்கும்	अथवा	அல்லது
अग्निः च	{ கொளுத்தூர்நன்மை வைத்தந்தசூரியவனு கவும்,	वने अपि वा	வனத்தில்தானு கட்டும்
प्रभोः	தேதாக்களுக்கு	अगुणाः	என்மை தராதவர் களாய்
प्रभुः	ஆதிஷ்டா தரவாகவும்,	के हि	எவர்களுகுவார்கள் ?
श्रियः	தெய்வசக்திக்கு		
श्रीः	தெய்வசக்தியைத் தந் தசூரியவனாகவும்,		

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः । शिषं तिसृभिरैताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥

सः	“ அப்படிப்பட்ட	वैदेह्या	வீதேகதேகியுடனும்,
पुरुषर्षभः	புருஷர்ஷபனும்	श्रिया च	சாசுத்யஸக்தமியுடனும்
रामः	ஸ்ரீராமன்	सह ह	சுடவே
पृताभिः	இந்த	शिषं	கிரானில்
तिसृभिः	மூவர்களுடைய	अभिषेक्ष्यते	திருவழிவேகம் செய்த
पृथिव्या	பார்மடந்தையோடும்,		யப்படுவான்.

दुःखजं विसृजन्त्यास्रं निष्कामन्तमुदीक्ष्य यम् । अयोध्यायां जनः सर्वः शोकवेगसमाहताः ॥
कुशवीरधरं वीरं गच्छन्तमपराजितम् । सीतेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

अयोध्यायां	“ அயோத்திமாநகரில்	शोकवेग-	} சோகத்தின் கடுமை
सर्वः	எல்லா	समाहताः	
जनाः	ஜனங்களும்		பட்டவர்களாய்
अपराजितं	{ எக்காளத்திலும் எவ ரானும் ஜயிக்கமுடி யாத தன்மைமையப் படைக்கப்பெற்ற	दुःखजं	மனவேதனையால் வெ
वीरं		தோளாத தனிவீர னாகும்	आस्रं
यं	எந்த ஒருவனை	विसृजन्ति	செரிகின்றார்களோ,
कुशवीरधरं	கூசுவீரபரன்	इव	ஸாக்ஷாத்
निष्कामन्तं	வெளிக்கிளம்பியவ னாகும்	लक्ष्मीः	லக்ஷ்மியாகும்
गच्छन्तं	வணமேகிவிட்டவனாகும்	सीता	வீதை
उदीक्ष्य	நினைத்து,	अनुगता	பின்தொடர்க்கு
		तस्य	சென்றிருக்கிறாரோ
		दुर्लभं नाम	அவனுக்கு
		किम्	பெறுதற்கரியதாகி றது என்பது
			ஏதேனாமுண்டோ ?

धनुर्ग्रहवरो यस्य बाणखट्वाखभृत्स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति श्ये तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

यस्य	“ எவனொருவனுக்கு	स्य	எர்வாபிஷ்டத்துடன்
अश्वे	முன்னிலையில்	व्रजति	சென்றுகொண்டிருக்கிறாரோ
धनुर्ग्रहवरोः	கில்லாணிகளில் திரை யுடனாகிய		
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்,	तस्य हि	அவனுக்கும்
बाण-	} பாணம், கத்தி, ஆள்	दुर्लभं नाम	பெறலரியதாகிறது
खट्वाखभृत्		திரை இவைகளை கையில் பிடித்துக் கொண்டவனாகும்	किम्

44]

निवृत्तवनवासं तं द्रष्टुमि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥

தே	" தேவரீருக்கு	जहि	தேவரீர் விட்டு ஒழிப்
सत्यं	பிரமணமாயிவ	देवि	தாயே! [பிராக.
	கோட்பாடை	तं	அவனை
ब्रवीमि	அடியேன் விக்ஞாப	निवृत्त-	வனவாஸத்தை குறை
	னம் செய்கின்றேன்.	वनवासं	யின்றி முடித்துவிட்
शोकं च	கோகந்தையும்	पुनः	யினவும் [டவனாய்
	உண்மைவைக்கண்டு கொள்ளாதவண்ணம் ஒருவரிடத்திலுள்ள வாதஸஸ்யத்தால் ஏற்படும் அகஞானத் தையும்	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த வனாய்
मोहं च		दृष्टुमि	தேவரீர் கண்குளிரக் கண்டுமகிழ்வீர்.

शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमनिन्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रमिबोदितम् ॥

अनिन्दिते	" நிதாவதரவழிகை வெண	पुत्रं	திருக்குமாரனை
कल्याणि	திருமேலகம்பிரகித்தி பெற்றவனே!	उदितं चन्द्रं	பூர்ணசகந்திரனை
एतौ	இவ்விரண்டு	इव	எவ்வண்ணமே அங் வண்ணமே
चरणौ	திருவடித்தாமரைக	पुनः	முன்னிலும்திகமாய்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி, [எரிவ	दृश्यसि	கண்குளிரக் காணப் போகின்றீர்.
वन्दमानं	சேவிக்கும்		

पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिषिक्तं महाशियम् । समुत्सृक्ष्यसि नेत्राभ्यां शिप्रमानन्दजं पयः ॥

तं	" அவனை	दृष्ट्वा	கண்குளிரப் பார்த்து,
शिप्रं	வினாவில்	नेत्राभ्यां	இரு திருக்கண்களில்
अभिषिक्तं	திருவடிகேசம்கொண் டவனாய்	आमन्दजं	குத்து ஆனந்தத்தால் வெளி
महाशियं	மஹத்தாகிய செய் கோனை	पयः	கண்ணீரை [வரும்
प्रविष्टं	கொளுத்திக்கொண்ட ருக்கின்றவனாய்	पुनः	திரங்கு பதிலாய்
		समुत्सृक्ष्यसि	தேவரீர் கொரியப் போகின்றீர்.

मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । शिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं तं सर्सीतं सहस्रक्ष्मणम् ॥

देवि	" தாயே!	मा	இனி தேவரீருக்கு
रामे	ஓராமரிடத்தில்	शिप्रं	வினாவில் [வேண்டாம்.
अशिवं	கஷ்டமாயிராது எதொ ன்றம்	तं	அந்த
	அணுகாட்டாது. மனவேதனை தானாகட் டும், மனச்சாந்தியைப்படுத்தல் தானாகட்டும்	पुत्रं	புகல்வனை
दृश्यते न		सर्सीतं	सर्सीतं
शोकः		सहस्रक्ष्मणं	ஆயும்
दुःखं वा		दृश्यसि	தேவரீர் காணப்பெறு வீர்.

त्वयाऽशेषो जनश्चायं समाश्वास्यो यदाऽनघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विक्रवम् ॥

अनघे	{ "தங்கம் கஷ்டம் இவைகளை இதுவரையில் அனுபவிப்பாதமாதே!	करोषि	நுடங்கொடுத்தனிட
देवि		इदं किं	இது என்ன? [மர்.
यदा	இப்படியிருக்கையில்	त्वया	தேவரீரால்
इदानीं	இப்பொழுது	अयं	இங்கிருக்கும்
हृदि	உள்ளத்தில்	अशेषः	எல்லா
विक्रवम्	தடுமாற்றத்திற்கு	जनः च	ஜனங்களும்
		समाश्वास्यः	தேற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्यास्ते राघवः सुतः । न हि रामात्परो लोके विद्यते सत्यथे स्थितः॥

देवि	"மாதே!	सपथे	உத்தபகுணவிஷயத்தில்
यस्याः	எந்த அந்த	स्थितः	எடுபட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றவன்
ते	தேவரீருக்கு	विद्यते न	கிடையாது,
राघवः	சூராமன்	हि	ஆனபடியால்
सुतः	திருமகன்.	ए	தேவரீர்
लोके	இவ்வுலகில்	शोचितुं	அவரப்படுவதற்கு
रामात्	சூராமனைக்காட்டிலும்	अर्हा न	பாத்திரமாகமாட்டார்.
पराः	வேறொருவன்		

अभिवाद्यमानं तं दृष्ट्वा ससुहृदं सुतम् । मुदाऽश्रु मोक्षयसे क्षिप्रं मेघलेखेव वार्षिकी ॥२७॥

तं	"அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुहृ	திருக்குமாரனை	मुदा	சந்தோஷத்தினால்
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்	वार्षिकी	கார்க்காலத்திய
ससुहृदं	{ கூடியிருந்து கைகள் வம் செய்துவந்த இருவர்கள் சமேதனாய்	मेघलेखा	மேகவரிசையானது
अभिवाद्यमानं	{ திருவடிகளில் விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றவனாய்,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		अश्रु	கண்ணீரை
		मोक्षयसे	தேவரீர் பொழியப் போகின்றீர்.

पुत्रस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । कराभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्यति ॥

ते	"தேவரீரது	आगतः	திரும்பிவந்தவனாய்
वरदः	{ எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய மோகஷணம் ராஜ்யத்தைத் தருகிறவனாகிய	मृदुपीनाभ्यां	மெலிவம் தக்கியதும் பாருத்துமுள்ள
पुत्रः	திருக்குமாரன்	कराभ्यां	இருதிருக்கரங்களால்
अयोध्यां	அயோத்தியாகருக்கு	चरणौ	இருதிருவாய்களை யும்
पुनः	பின்னரும்	पीडयिष्यति	தொட்டுத்தழுவித்தண்டம்சமர்ப்பிப்பான்.
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தினேயே		

अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं समुहदं सुतम् । मुदाऽऽसौः प्रोक्षसि पुनर्मेवराजिर्वाचलम् ॥२९॥

अभिवाद्य नमस्यन्तं	“அபிவாதனம் செய்து நமஸ்கரணம் பண்ணுகி றவனும், கூட இருந்து கைக்கரி யம் செய்த இருவர் கள் (சமீபத்தனுயிருப்ப வனும் சீதாவுக்கீழ ண்சமீபத்தனுயிருப்ப வனும்)	सुतं मुदा आसौः मेवराजिः अचलं इव पुनः प्रोक्षसि	திருக்குமாரனை ஆனந்தத்தால் பாடிப்பக்களால் மணமுடையழியும் மேகசமுதானம், ஓர்மலையின் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமேயும், அதற்கு அதிகமாயும் தேவரீர் வருஷிக்கப் பொகின் தீர்.”
समुहदं			
शूरं	சதற்கும் கலீயாமன முடையவனுமாகிய		

आश्वासयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वाक्योपचारे कुशलाऽनवद्या ।

रामस्य तां मातरमेवमुत्त्वा देवी सुमित्रा विरराम रामा ॥ ३० ॥

वाक्योपचारे	காலத்திரப்பிரமாண அனுபந்தானத்தில்	मातरं तां विविधैः वाक्यैः च एवं उक्त्वा आश्वासयन्ती	தாயரும் அவளை பலவாறு மொழிகளைக்கொண்டு மேற்கண்டவண்ண சொல்லி, [யம் ஆசுவாஸம் பண்ணி உவராத
अनवद्या	குறைபற்ற		
कुशला	சிபுணையானவளும்		
रामा	{ யாவனாயும் மணம் குளிச்செய்யவல்ல வளுமாகிய		
सुमित्रा	சுமீத்திர		
देवी	தேவியார்		
रामस्य	மூராமரது	विरराम	மொளையும் அனாத னை.

निशम्य तल्लक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य पातुर्नरदेवपत्न्याः ।

सद्यः शरीरे विननाश शोकः शरद्वतो मेघ इवाल्पतोयः ॥ ३१ ॥

तत् लक्ष्मण- मातृवाक्यं	வந்தமணலது திருத் தாயரின் அந்த திருவாக்கை	शोकः अल्पतोयः शरद्वतः मेघः शरीरं इव	மனத்திலுள்ள சொல் மரது கவலத்தையுடைய சரத்தகத்திலுண் மெகமரது [பாய தனது உடலில் சககண்ணமொழிகை உண்ணமெ
निशम्य	உள்ளபடி அறிந்து கொண்டவனும்	सद्यः विननाश	உடம்பமே செறிந்த தழீந்த கிட்டது.
नरदेवपत्न्याः	சக்கிரவர்த்தியரின் மட்டமலிஷியும்		
रामस्य	மூராமருடைய		
मातुः	திருத்தாயாராகிய அவளுக்கு		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—சாற்பந்திரைத் தாயது வாய்க்கம் || 14 ||

तमसातीरगमनम्—தமஸாநதீக்கணரண்ய அடைவுது.

अनुरक्ता महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ॥ १ ॥

मानवाः	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் அனைத்திலிருந்த கு டிகள், (பிராணிகளும்), மறையர் தமையும், சத்யமான பராக்ரம தையுடையவருமா ள்	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महात्मानं		अनुरक्ताः	அசஞ்சலபக்தியுடைய பவர்களாய்
सत्यपराक्रमं	{ சத்யமான பராக்ரம தையுடையவருமா ள்	वनवासाय	வனவாசைத்திற்கு
		प्रयान्तं	எழுந்தருளித்தெகரண் யவரை
		तं	[அருங்கும் பிண்டொடர்ந்து சென் றார்கள்.
		अनुजग्मुः	

निवर्तितेऽपि च बभ्रास्सुहृद्गो च राजनि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥ २ ॥

सुहृद्गो	{ தனது கஷ்டம் எது வாழ்ந்ததாலும் புத் ரகலத்தொடொளக்காதி களின் இசைமத்தை யே கொளும் வர்க்கத் தில் ஒருவராகிய சக்கிரவர்த்தியாரும் சாஸ்திரவீதிகளின் பெருமைமயல்	निवर्तिते अपि	திரும்பிவிட்டு இருக் கையிலும் கூட
राजनि च		बभ्रास्	ராமரமாத திரும்பிதெகர பின்பற்றிச்சென்ற அவர்கள் எல்லோரும் திரும்பவில்லை.
बभ्रास्	सुहृद्गो	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
च	राजनि	रथं	திரும்பிதெகர
बभ्रास्	च	अनुगताः	பின்பற்றிச்சென்ற
		ते	அவர்கள்
		एव च	எல்லோரும்
		संन्यवर्तन्त न	திரும்பவில்லை.

अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायशाः । बभूव गुणसंपन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ॥

अयोध्यानिलयानां	அயோத்யாவாசிகளா	पूर्णचन्द्रः	பூர்ணசந்திரன்
पुरुषाणां	மாணிடர்களுக்கு [கிய	इव हि	போலவே
गुणसंपन्नः	திருக்கல்யாணகுணக் கலையுடையவரென	प्रियः	பாவரனலும் கொண் டாடப்பட்டவராய், விளங்கினார்.
महायशाः	மகாபுகழுடைய அவர்	बभूव	

स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वामिः प्रकृतिभिस्तदा । कुवाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यत् ॥

तदा	அக்காலத்தில்	पितरं	திருத்தவதையை
सः	அந்த	सत्यं	ஸத்தியவாதியாக
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	कुवाणः	செய்கின்றவராய்,
स्वामिः	தனது	वनं	வனமானதில்
प्रकृतिभिः	பிராணிகளால்	अन्वपद्यत्	{ திருவுணத்தில் எதற்கு ம் மேம்பட்டதென ஆக்திமிகரணவுருந் தவார்.
याच्यमानः एव	பிரார்த்திக்கப்பட்ட வாழ்வு,		

[5]

अवेक्षमाणः सस्नेहं चक्षुषा प्रविबन्धिव । उवाच रायः सस्नेहं ताः प्रजाः स्याः प्रजा इव ॥

சமீபம்:	சூரி ராமன்	தா:	அவர்களை
பிரஜா:	பிரஜைகளை	அவேக்ஷமாண:	எதிர்ப்பார்க்கி
சஸ்னேஹ்	கருணைகடாக்ஷத்தூ டன்	சக்ஷுஷா	சக்திரிசு திரியத்தால்
		பிரவிபந்	சூனிரக் கடாக்ஷிக்கின் நகராசிக்
ஸ்யா:	{ இரத்தசம்பந்தமுள்ள புந்தரபொன த்ராகளா கிய	சஸ்னேஹ் இவ	{ கருணாநிஜியென்பதை கினங்கக் காட்டுகின் நதராய்,
பிரஜா:	பக்துக்கனிடத்தில்.	உவாச	திருவாய்பலன்க் சகூனி னார்.
ஐவ	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே		

या प्रीतिर्वहुमानश्च मर्यायोध्यानिवादिनाम् । मन्त्रियार्थं विशेषेण भरते सा निवेश्यताम् ॥

மயி	"என்னிடத்தில்	மன்ட்ரியார்க்	{ எனக்கிஷ்டமாதனை செய்யவேண் டிரெண்
பஹுமான: ச	ஒரு கௌரவமும்.	விஷேஷேண	சிற பக்தத்தில் என்னிடத்தில்கிட அதிகமாய்
அயோப்யானிவாஸிநா	அயோத்யா வாஸிக ஒருக்கு	பரதே	பரதனிடத்தில்
யா	எந்த ஒரு	நிவேச்யதாம்	எயக்கப்பட்டும்.
பிரீதி:	பக்தியோ		
ஸா ச	அதெல்லாமும்		

स हि कल्याणचारित्र्यः कैकेयानन्दवर्धनः । करिष्यति यथावद्वः प्रियाणि च हितानि च ॥

ஸ:	"அவன்	யதாவத்	{ சூர்ணிக அலுண்டானக் கனில் என்னவாய் பிரஜா தவனாய்
கைகேயா- நந்தவர்தன: ஹி	கைகேயாதேனியானின் இஷ்டத்திற்கிடுபட் டவனாகியும்	வ:	உங்களுக்கு [சினயம் நியாயமாயுள்ளவை- என்கையான உடதரும் கார்பக்களையும்
கல்யாண- சாரித்:	திருக்கல்யாணகுணம் களுடன் கினக்கு கின்றவனாய்	பிரியாணி ச	புர்வாய்.
		கரிஷ்யதி	

ज्ञानवृद्धो वयोवालो मूर्ध्वीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥

ச:	"அவன்	வ:	உங்களுக்கு
பயோவால:	எந்த தகையிலும் பரி சத்தமர்க்தி.	பயாவஹ:	என்னக்குகைநனை புக் தீர்க்கும்
பானவூத்:	ஒன்றிக் கூழவழிக ஒளனத்தில் திபுணன். எய்யாய்ப்பட்டவரின்	அனூரூப:	{ என்னாய்காரத்திலும் கொண்டாடப்பெறு கதற்குரிய
மூது:	மனமும் கோணு நடக்கின் நவன். விர்பகுணரின் நதே	பர்தா	என்னனாய்
வீர்ய- குணான்தி:	ன்பதை ககடந அழிந்தவன்.	பிரிஷ்யதி	கினக்குவான்.

45]

ते द्विजास्त्रिविधं वृद्धा ज्ञानेन वयलौजसा । वयःप्रकम्पशिरसो दूराद्भुविदं वचः ॥ १३ ॥

ज्ञानेन	நானாத்தா லும்,	வய:புக்கம்புசிரச:	கிழத்தன்மையாலாட் டங்கொண்ட சிரசுக கையுடையவர்களாய்
வயசா	வருவத்தா லும்,		
லோசனா	தவந்தினாலும்,	தூரத்	தூரத்திலிருந்தே
விரிவ்	இவ்வழி லும்	இத	பின்வரும்
வृஷா: தே	முதிர்ந்தவர்களாய்	வச:	மொழியை
	அங்கிருந்த	வசு:	சொல்லுகள்
द्विजा:	பிராமணர்கள்,		

बहन्तो जवना रामं भो भो जात्यास्तुरङ्गमाः । निर्वर्तध्वं न गन्तव्यं दिता भवत भर्तरि ॥

भो, भो	“ ஓ! ஓ!	निर्वर्तध्वं	நீங்கள் திரும்பிவிடுங் கள்.
रामं	ஸ்ரீராமரை	भर्तरि	வா க்ஷயக் துடன் போஷிக்கும் பஜமா னனிடத்தில
बहन्तः	எழுந்தருளப்பண்ணி ப்பிராகின்ற		
जात्याः	உத்திருஷ்டங்களாகிய	दिता:	கிருத்தலுதையுடைய வர்களாக
जवनाः	பத்திரங்களில் பரிசு	भवत	நீங்கள் ஆகக்கடவீர் கள்.
तुरङ्गमाः	குதிரைமீனே [பெற்ற		
गन्तव्यं न	கடந்துபோவது கிய யமன்று.		

कर्णवन्ति हि भूतानि विशेषेण तुरङ्गमाः । यूयं तस्मान्निर्वर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥

भूतानि	“ உயிர்கள்	तस्मान्	ஆகையால்
कर्णवन्ति	செவிப்புலனுள்ளவை	यूयं	நீங்கள்
तुरङ्गमाः हि	குதிரைகளே [கள்.	याचनां	வேண்டுகோலுக்கு
विशेषेण	எல்லாவற்றையும்விட	प्रतिवेदिताः	உடன்பட்டவர்களாய்
	அதிகமாயுள்ளவை கள்.	निर्वर्तध्वम्	திரும்பிவிடக்கடவீர் கள்.

धर्मतः स विशुद्धात्मा वीरः शुभदृढव्रतः । उपवाहस्तु वो भर्ता नापवाहः पुराद्वनम् ॥ १६ ॥

धः	“ உக்கலுடைய	वु	ஆளபடலால்
भर्ता	பஜமாவன்	सः	மகர்
विशुद्धात्मा	பரிசுத்தமுந்தீ.	धर्मतः	நீமையால்
शुभदृढव्रतः	யாருக்கும் என்னையை மேலினாலிக்கும் வி ருத்ததை திருடமாய் கொண்டவர்.	उपवाहः	வகைபோக்கி உலுத் தக்கொண்டுபோக வேண்டியவர்.
		पुरात्	அதத்திலிருந்து
वीरः	எல்லா உயிர்ப்பிராணி களிடத்திலும் தமைய யுள்ள தயாளிரன்.	वने	காட்டைகொக்கி
		अपवाहः न	வேளியில் உலுத்தைய போக உரியவராகார்.

एवमार्तिपलापांस्तान्दृष्ट्वान्मलपतो द्विजान् । अवेष्य सहसा रामो रथादवततार सः ॥१७॥

सः	அந்த	आर्तिपलापान्	{ மனமேதரினயால் பு னம்பிக்கொண்டிருக் கின் நவர்களால்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मलपतः	
तान्	அந்த	अपेक्ष्य	{ திருவுளத்தில் பற்றி, सहसा சடக்கொன
दृष्टान्	பிரியோர்களை யு	रथात्	
द्विजान्	அந்தணர்களை		
एवं	மேற்கண்டவண்ண னாய்		

पद्भ्यामेव जगामाथ ससीतः सहस्रक्ष्मणः । सन्निकृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥१८॥

ससीतः	விகதபுடனும்,	पद्भ्यामेव	{ திருவடி சாத்தி அவர்கன்சமீபத்திற் சூவதுள் ந விலநிசெ
सहस्रक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனுடனும்,	सन्निकृष्ट- पदन्यासः	
वनपरायणः	{ வனவாஸத்தை தீர் மாமாய் திருவுளத் தில்கொண்டருளிய	जगाम	எழுந்தருளினார்.
रामः		ஸ்ரீராமர்	अथ

द्विजातीन् हि पदातींस्तान्नापश्चारिवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥

सः	அந்த	पदातीन्	கால்கண்டயால் வந்து கொண்டிருக்கும்
आरिवत्सलः	{ நல்லொழுக்கத்தில் அ சஞ்சலப்பத்தியுடைய வரும்,	तान्	அந்த
घृणाचक्षुः		தண்ணளி தேஜோமய மாய் விளங்கும்	द्विजातीन् हि
रामः	ஸ்ரீராமர்	परिमोक्तुं	திரும்பச்செய்ய
रथेन	திருந்தேர்மி திருந்து கொண்டு	शशाक न	திருவுளம் கொள்ள வில்லை.

गच्छन्तमेव तं दृष्ट्वा रामं संभ्रान्तचेतसः । ऊचुः परमसन्तप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥

परमसन्तप्ताः	மிக்கத் தளர்வு அடை ந்தவர்களால்	गच्छन्त एव	{ திருவடி சாத்தி எழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின் நவராய்
संभ्रान्तचेतसः	மனம் திணைந்தவர்க ளாயிருந்த	दृष्ट्वा	
द्विजाः	அந்தணர்கள்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்ந்து
तं	அந்த	इदं	பின்வரும்
रामं	ஸ்ரீராமரை	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		ऊचुः	அருளிக்கொய்தார்கள்.

ब्राह्मणं कृत्स्नमेतन्वां ब्रह्मण्यमनुगच्छति । द्विजस्कन्धाधिरुदास्त्रामग्रयोऽप्यनुयान्त्यमी ॥

புநத்
 பாஹ்மண்யம்
 க்ருத்ஸீ
 ப்ரஹ்மண்யம்
 த்வா
 அநுநாசுசுததி
 அமீ

"இந்த
 வேதிகள்களின் திரள்
 எல்லாமும்
 வேதப்பாதிபாந்யர
 கும்
 தேவரீசர
 பின்னொடர்ந்து
 வருகின்றனர்.
 இந்த

அமர: }
 அபி }
 கார்த்தபத்யம், ஆலா
 வணியம், தகநிணம்,
 என்னும் ஆக்ஸிகள்
 எல்லாமும்
 ப்ராமணர்களின் தேவ
 னின்மீது வறுகிக்
 பிறந்தவர்களாய்
 தேவரீசர
 பின்னொடர்ந்து
 வருகின்றனர்.

वाजपेयसमुत्थानि छत्राण्येतानि पश्य नः । पृथतोऽनुप्रयातानि हंसानिव जलात्यये ॥२२॥

வாஜபேய-
 சமுதானி }
 ஜலாத்யே
 ஹ்ஸானு
 இவ

"வாஜபேய யாகங்க
 ளில் கிடைத்தவை
 களும்
 ஜலம் வரண்டுமிட்ட
 காலத்தில்
 றும்ஊக்களை
 போலாகிமிட்டவைக
 ளும்,

ந:
 பூத:
 அநுபயாதானி }
 புதானி ஊயி
 பஸ்ய
 எங்களது
 பின்பற்றித் தொடர்
 துவந்துகொண்டிருக்
 கின்றவைகளையெல்லாம்
 இந்த குடைகளை
 தேவரீசரின்மேல்
 பற்றிப்புகுக்கிராக.

अनवासातपत्रस्य रश्मिसन्तापितस्य ते । एभिश्छायां करिष्यामः स्वैश्छत्रैर्वाजपेयिकैः ॥

அநவாசாதபத்ரஸ்ய
 ரஷ்மி-
 சனாபிதஸ்ய }
 நே
 புமி:
 ச்வ:

"குடை இல்லாதவ
 ராய்
 ளால்யகிரணங்களை
 வரடிக்கொண்டிருக்
 தேவரீசருக்கு [கு
 இந்த
 எங்களதுகுச்சொந்த
 மரபுள்ள

வாஜபேயிகை:
 ஊயை:
 ஊயை:
 கரிஷ்யாம:
 வாஜபேயயாகங்களில்
 பிறப்பிட்டு
 குடைகளை
 வெவ்வேறு திசுமேல்
 வாடாதிருக்கும் வக
 காரிபக்கை
 எங்கள் சிந்தை கி
 தாரிபக்கைகுடிவாய்,

या हि नः सततं बुद्धिवेदमन्त्रानुसारिणी । त्वत्कृते सा कृता वत्स वनवासानुसारिणी ॥

வச
 ந:
 யா
 பூதி:
 சததம்
 வேதமந்நானுசாரிணி

"நான்வசம்மதராய
 எங்களது
 எந்த ஒரு
 மனக்கர்மம
 எக்காலத்திலும்
 இடைவிடாத
 வேதப்பாதிபாந்யம் என
 வதிலும் எந்த ஒரு
 பொருளை

ஹி
 சா
 த்வகூதே
 வநவாசானு-
 சாரிணி)
 கூதா
 உன்மனம்கூடுத
 கது
 சிந்தையினைமைய
 உன்வசம் கொண்ட
 மனம் பின்பற்றிய
 வந்தவிட்டதாக
 ஆகியிருக்கிறது.

हृदयेष्ववतिष्ठन्ते वेदा ये नः परं धनम् । वत्स्यन्त्यपि गृहेष्वेव दाराश्चारिखरक्षिताः ॥२५॥

ये	"எந்த	धनं	பெரும் பாக்யம் தேவ
वेदाः	வேதங்கள்	दाराः	மனைவிமார்கள் [நீர்,
नः	எங்கள் து	चारिखरक्षिताः	{ பதிவர தாதர்மத்தால் கார்க்கப்பெற்றவர் களாய்
हृदयेषु	ஹீருதயங்களில்	गृहेषु अपि	ஹீடுகளிலேயே
अवतिष्ठन्ते	குடி கொண்டிருக்கின்ற றனவோ,	व-सन्ति	வவரிக்கப்போகின்றார் கள்.
परं एव	அவைகளைக்காட்டி லும்		

न पुनर्निश्चयः कार्यस्वद्रतो सुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे तु किं स्याद्धर्ममपेक्षितुम् ॥

स्वद्रतो	{ "தேவரீருக்கு தற்காலம் சம்பலித்திருக்கிற காரியத்தில்	सुकृता	வரவமுமாகிற
निश्चयः	{ திருவுணத்தில் நீயானாய்க்கொண்டருளியிருக்கிறது	मतिः	பிரார்த்தனை இது.
कार्यं न	செய்வாது விடாத்திட்டவேண்டும்.	पुनः तु	இன்றை என்றால்
धर्मव्यपेक्षे	தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடைய	धर्म	{ இவ்வுலகில் செய்ய வேண்டியதாயுள்ள கடமைகளை
त्वयि	தேவரீரிடத்தில்	अपेक्षितुं	செய்துமுடிக்கவேண்டியதாய்
		किं स्यात्	வேறு ஏது இருக்கிறதா?

याचितो नो निवर्तस्व हंसशुक्लशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपतनपांसुलैः ॥ २७ ॥

निभृताचार	"மாருத தர்மனாண்டானமுடையவரே!	शिरोभिः	முடிகளைத்தாழ்த்தி
हंसशुक्ल- शिरोरुहैः	அனைப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிருகளையுடையவைகளும்	याचितः	பிரார்த்திக்கப்பட்டவராகிய தேவரீர்
महीपतन- पांसुलैः	தகையில் விழுந்து புழுதிமண்டி இருக்கின்றவைகளுமான	नः	அடியிலேக்கொடுக்காக
		निवर्तस्व	திரும்பி எழுந்தருள்கவடவீர்.

बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समाप्तिरायत्ता तव वत्स निवर्तने ॥२८॥

वत्स	"ஸர்வகர்மசமாரா த்ய!	ये	எவ்வகையே
बहूनां	பெரியோர்களாகிய	तेषां	அவைகளுக்கு
द्विजानां	பிராமணர்களுடைய	इह	இவ்வுலகில்
आगताः	காரியங்களாய்	समाप्तिः	கோரிய பயனைப்பது
वितताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்டவைகளாகிய	तव	தேவரீருடைய
यज्ञाः	{ அந்தணர்களுக்குரிய பூத, மனுஷ்ய, பித்ரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்குறிகள்	निवर्तने	திரும்பி எழுந்தருளுவதில்
		आयत्ता	உண்டொத்திருக்கிறது.

भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु तेषु त्वं भक्तिं भक्तेषु दर्शय ॥

जङ्गमा- जङ्गमानि हि	} “अस्सயம் பெருங்க ளும் அஸயாப்பெரு களுக்கும் உயிர்களெல்லாரும் தேவாரீடத்தில் அச ஞ்சல பக்தி வைத் தவைகள். பக்தர்களும்	याचमानेषु	பிரார்த்திக்கின்றவன் களுமாயிடு
भूतानि च		तेषु त्वं	அவர்களிடத்தில் தேவாரீச
भक्तिमन्ति	}	भक्तिं	} மிகமாவேன சமர்ப்பெ கயலுள்ள ளும் இயற்கை யாயுள்ள பண்பை கொடுக்கிறார்கள்.
भक्तेषु		दर्शय	

अनुगन्तुमशक्तास्त्वां मूलैरुद्धतवेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥ ३० ॥

पादपाः	} “விருக்தங்கள் வேர்களால் தேவாரீச கடவே தொடர்ந்து வா	उन्नताः	} உயரத் தூக்கிக்கொண் டவண்ணமே தூருக் கின்றவைகளாய் காற்றுமூலமாய் படும் கடும்தூயரத்தை இவ } க்காட்டுகின்றவை கள் போல விக்ரோசन्ति
मूलैः त्वां अनुगन्तुं		विक्रोशन्ति	
अशक्ताः	திறமைபற்றவை கவரய்		

निश्वेष्टाहारसञ्चारा वृक्षैकस्थाननिष्ठिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकम्पिनम् ॥

पक्षिणः अपि वृक्षैकस्थान- विष्ठिताः	} “பக்திகளும் மரங்களினிடமில் திரு ந்த இடமொன்றிலே யே இருக்கின்றவை களாய் படும் அன்பத்தால் அஸயமுடி யாதவை களாய்	सर्वभूतानु- कम्पिनम्	} எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் உதவிக்கடவா கும் உதவிக்க வாய் அன்புதீர்ந்த பின்பனை.
निश्वेष्टाहार- सञ्चाराः		प्रयाचन्ते	

एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां निवर्तने । ददशे तपसा तत्र वासयन्तीव राघवम् ॥ ३२ ॥

तेषां द्विजातीनां निवर्तने	} இந்த பிராமணர்கள் திரும்பிவிடும் விவரத் தில்	तस तपसा राघवे वासयन्ती	} அவன் தந்திரமே தமஸா தீயானது புரீதமனை அதற்கிடத்துக்குப் பது
एवं		ददशे	
विक्रोशतां	பிராணிகளை		

ततः सुमनोऽपि रथाद्विमुच्य श्रान्तान् हयान् सम्परिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोद्कास्तोयपरिप्लुताङ्गानचारयद्वै तमसाविदूरे

॥ ३३ ॥

ततः	அங்கிலிடத்தில்	पीतोदकान्	தேக்கீர் குடித்தவைய
सुमनसः अपि	சுமன்கிரமும்,		களாய்
श्रान्तान् हयान्	களைக்கிரமும் திருகளை	तोयपरिप्लुताङ्गान्	{ அக்கமெல்லாம் தேய்
रथात्	பெரிசிலின்று [களை		தூங்குளிப்பாட்டப்
विमुच्य	அவிழ்த்து,	तमसाविदूरे वै	பட்டவையகளாய்
शीघ्रं	உட்கிரமமே		நமசாவிரின் களையி
सम्परिवर्त्य	கங்குல்புரண்கொழித்	अचारयत्	வேயெய
	செய்து,		மேயவிட்டார்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4195

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1840

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திக்குறவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

पौरचञ्जनम्—பட்டணநூணக்களை ஏமாற்றுவது.

ततस्तु तमसार्तारं रम्यमाश्रित्य राववः । सीतामुद्दृश्य सौमित्रिमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राववः तु	சூரிசமமும்	उद्दृश्य	உத்தேசிக்கா,
रम्यं	மகிழ்வதாமாய் லிள	ततः	அக்காரணத்தால்
	க்கிய	सौमित्रि	வேளமிக்கிரியை
तमसार्तारं	தமஸாரதியின்		கொக்கி
	களையை	इदं	பின்வரும்
आश्रित्य	அடைந்து,	वचनं	கிருவாக்கை
सीतां	சீதாம்பிரபட்டியா	अब्रवीत्	கிருவாய்ப்பலந்தருகி
	வை		ரை.

इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रस्थिता वनम् । वनवासस्य भद्रं ते न चोत्कण्ठितुमर्हसि ॥

सौमित्रे	" கார்த்திரசுதேகியா	पूर्वा	பிரதானமாக
	ரது திருக்குமார!	प्रस्थिता	வந்துவிட்டது.
वनं	வனவாசத்தில்	भद्रं	காசியப்பொறுப்பு
वनवासस्य	கொடுகடாபத்திரிக்க	ते च	உன்னுடையதுதான்.
	களக்கழிப்பதற்கு	उत्कण्ठितुं	மனம் கஞ்சலப்பட்டுக்
अद्य	நூன்வைய		கொண்டிருப்பதற்கு
इयं	இந்த	अर्हसि न	நீ நூங்கொருநே.
निशा	நிசய		

46]

वश्य शून्यान्यरण्यानि रुदन्तीव समन्ततः । यथानिलयमायङ्गिर्निलीनानि मृगहिंसैः ॥

अरण्यानि	காட்டு வாய்க்கால்	निलीनानि	{ அவைகளுக்கு வெளி யிலிருந்து திக்குவரம் தவண்ணமாய் மறை க்கப்பட்டவைகளாய் முற்றிலும் [எரய் குதுசெய்யபா தவையக- எல்லா திகதுகளிலும் சந்தமிடுகின்றன; நீ கவனித்துப் பார்.
वशानिलयं	அதது இரவில் தங்கு மிடத்திற்கு		
आयङ्गिः	வந்துசென்றது	इव	
मृगहिंसैः	பிருகக்களராலும் பாழிகளாலும்	शून्यानि समन्ततः रुदन्ति वश्य	

अशयोध्या तु नगरी राजधानी पितुर्मम । सखीपुंसाऽऽमतानस्मान्छोचिष्यति न संशयः॥

पितुः	" திருத்தந்தையின்	अस्मान्	நான்மை நனைந்து
राजधानी	இராஜதானியாகிய	अथ	இப்பொழுது
अयोध्या नगरी	அயோத்தியநகர்	छोचिष्यति	தாயர்ப்பட்டுக்கொண்
सखीपुंसा तु	ஆண்பெண்ணடங்க ளபெல்லாமும்,	मम	எனக்கு [புருக்கும்
आमतान्	இக்குவந்துவிட்ட	संशयः न	துவ்விஷயத்தின் ஐயமில்லை.

अनुरक्ता हि मनुजा राजानं बहुभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र शत्रुघ्नभरतौ तथा ॥

नरव्याघ्र	" புருஷோத்தம!	शत्रुघ्नभरतौ तथा	பரதசுத்தருக்கண்கள் டத்திலும்,
मनुजाः	ஐயக்கள்	बहुभिः	விசேஷமான
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாநிடத் திலும்,	गुणैः हि	திருக்கல்பாணகுணங் களினுடைய
मां च	என்னிடத்திலும்,	अनुरक्ताः	{ அநுரகபத்திரைய டைபவர்களாபிருக் கின்றார்கள்.
त्वां च	உன்னிடத்திலும்		

पितरं चानुशोचामि मातरं च यशस्विनीम् । अपि वाञ्छो भवेतां तु रुदन्ती तावभीक्ष्ण्यः॥

पितरं च	" திருத்தந்தையரைக் குறித்தாம்	अभीक्ष्ण्यः	உடனிடாமல்
यशस्विनीं	மனதுகிராமணியா கும்	रुदन्ती तु	அழுகண்ணியை புக்கும்
मातरं च	திருத்தாயைக்குறித் தாம்,	तौ अपि	அவ்வுருவர்களும்
अनुशोचामि	என் மிக்கச்சொடிக் கின்றேன்.	अप्यौ	திருக்கட இழந்தவர் களாய்
		भवेतां वा	தப்பி நொக்கிர என்னிடமே!

भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकामसहिषैर्वाक्यैराश्वासयिष्यति ॥ ७ ॥

खलु	"என்றுறும் விரகர மம் ஒன்றுள் ற.	धर्माथः कामसहितैः)	தர்மம் ஒன்றுதான் சர்வமுறையக் கோரா வேண்டுமென்பதை வஞ்சுகிற கக்கக்காட் டுகின்ற
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய		
भरतः	பரதன்,		
पितरं	தந்தையையும்		
मे	எனது	वाक्यैः	சித்தார்த்தங்களால்
मातरं च	தாயையும்	आश्वासयिष्यति	தேற்றி கோராததை யாற்றுவான்.

भरतस्यावृशंसत्वं सञ्चिन्त्याहं पुनः पुनः । नानुशोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण	"லக்ஷ்மணு!	पितरं	தந்தையானவர்க்குறித் தும்
भरतस्य	பரதனுடைய	मातरं च	தாயானவர்க்குறித்தும்
आवृशंसत्वं	தண்ணளி வம்பாவத்	अपि	சில சமயங்களில்
पुनः पुनः	அடிக்கடி [தை	अनुशोचामि न	மனச்சஞ்சலியில்லாத வஞ்சுகின்றேன்.
सञ्चिन्त्याहं	சவனித்து,		
अहं	நான்		

त्वया कार्यं नरव्याघ्र मामनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वैदेह्या रक्षणार्थे सहायता ॥

नरव्याघ्र	"புருஷோத்தம!	हि	ஆன்படியால்
वैदेह्याः	ஐரணிக் கு	मां	என்னை
रक्षणार्थे	தீக்குவராதவண்ணம் பாதுகாக்கும் விஷய	अनुव्रजता	பின்தொடர்ந்துவந்த
सहायता	தூண [தில்	त्वया	உன்னால்
अन्वेष्टव्या	தேவை.	कार्यं	செய்யவேண்டியதா
		कृतम्	கடமை இது. [கிய

अद्भिरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशामिमाम् । एतद्दि रोचते मद्यं वन्येऽपि विविधे सति॥

सौमित्रे	"சம்த்ராதேவியின்	अद्भिः एव	தீர்த்தத்தை மாத்தி சம் குடித்து
अद्य	இன்று [திருக்குமார்!	वत्स्यामि	கழிக்கப்போகிறேன்.
इमां	இந்த	एतद् हि	இதுதான்
निशां तु	இரவையட்டும்	मद्यं	எனக்கு
विविधे	விவிதமான	रोचते	நஸ்டிமனத்தோன்று கிறது."
वन्ये	சாய்க்கிடுக்குகள்		
सति अपि	இருந்தபோதிலும்கூட		

एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमन्त्रपि राघवः । अप्रमत्तस्त्वमश्वेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥११॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	इति	பின்வருமாறு
एवं	பே.நகண்டவண்ண மாய்	उवाच	கட்டளைப்பட்டார்.
सौमित्रि	செய்யமித்திரியிடம்	सौम्य त्वं	"ஆன்படு! நீர்
उक्त्वा तु	அருளிச்செய்து,	अश्वेषु	குதிரைகளிடத்தில்
सुमन्त्रे अपि	ஸம்பந்திரரை கோக்கி	अप्रमत्तः	அக்கிரமையுடைய
		भव	இரும்". [வராக

46]

ஸோஷ்வான்ஸுமந்ர: சய்ய சூயேஃஸுந் சஸுபாஸுநே | ப்ரஹூயவஸானுக்வா வஹூவ ப்ரத்யநந்ர: ||

சூயே	சூரியன்	ப்ரஹூயவஸானு	வேண்டியவளவு புல்லு
ஸுந்	ஆஸ்தமனம்		னிசூக்கின் தவைகளா
ஸஸுபாஸுநே	ஊனபின்னர்	கூவா	செய்துகூட்டு, [ய்
ஸ: சுமந்ர:	அந்தச் சாமத்திரர்,	ப்ரத்யந்ர:	{ மேல் ஆகவேண்டிய காரியங்களைக் கவனி க்கின்றவராக
ஸத்யந்	சூதிரர்களை	வஹூவ	ஆயினர்.
சய்ய	கட்டி,		

ஊபாஸ்ய து சிவா சந்ந்யா டூஷ்டா ராஸுபாஸுநாஸு | ராமஸ்ய சயந் சக்ரே ஸூத: சூமிஸுரிஸா சஹ ||

ஸூத:	ஸாரதி. (சாமத்திரர்)	ராஸி	தூரலின் இருளை
சிவா	மங்கலமான	டூஷ்டா து	உத்தேசித்து உட்கொண்
சந்ந்யா	சந்திரைய	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு
ஊபாஸ்ய	உபாசித்து,	சயந்	திருப்பள்ளியை
ஊபாஸுநா	நடைபெற்றுக்கொண்	சூமிஸுரிஸா சஹ	செய்யுமித்திரியோடு
	டிருந்த	சக்ரே	இயந்திரம். [கூட

தா ஶ்ய்யா தமஸாஸீரே வூஷ்ய வூஷ்டலே: கூதாஸு | ராம: சூமிஸுரிஸா சாஸ்ய சஹாய: சஸுவிஸேஷ டா ||

ராம: டு	ஸ்ரீராமருக்கு	வூஷ்டலே:	மரத்தினிகளைக்
தமஸாஸீரே	தமையை நதிக்கரையில்		கொண்டு
தா	அந்த	கூதா	அமைக்கப்பெற்றிருப்
ஷ்ய்யா	படுக்கையை	வூஷ்ய	கவனித்து, [பதை
சூமிஸுரிஸா	செய்யுமித்திரியோடு	சஹாய:	தருமயத்தனிசமேதர
சாஸ்ய	கூட	சஸுவிஸேஷ	தாயின் தருளினார். [ய்

சஹாயே சஸுஸுஸு த் ஶ்ராத்ரே ப்ரேஷ்ய லக்ஷண: | கய்யாஸாஸ ஸூதாய ராமஸ்ய விவிஸாஸுஸாஸு ||

லக்ஷண:	சுந்தமணன்	ப்ரேஷ்ய	கவனித்த.
ஸ	அந்த	ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருக்கு
ஷ்ராத்ரே	தமையனுரை	விவிஸாஸு ஶ்யாஸு	பற்பல திருக்கல்யாண
சஹாயே:	தருமயத்தனிசமேத		குணங்களை
	ராய்	ஸூதாய	ஸாரதிக்கு, (ஸாமர்
சஸுஸுஸு	{ நன்கு இனிது உறங் கிக்கொண்டிருக்கின் றவராய்	கய்யாஸாஸ	திருக்கு)
			உடுத்தலாத்த
			காலக்கழித்தனர்.

காஸுதேரேவ ஶா ராஸுஸுஸுஸுஸு: சூமிஸுஸுஸுஸுஸு: | காம தமஸாஸீரே ராமஸ்ய வூஸுஸுஸுஸுஸு ||

தமஸாஸீரே	தமையை நதிக்கரையில்	காம:	தமையது கண்ணித்
ராமஸ்ய	ஸ்ரீராமருடைய	ஸுஸுஸுஸுஸு:	துக்கொண்டிருந்த
ஸுஸுஸுஸுஸு	திருக்கல்யாணகுணங்	ஸுஸு:	அந்த
	களைப்பற்றியே	சூமிஸுஸுஸுஸு:	செய்யுமித்திரிக்கும்
வூஸுஸு:	பெரிக்கொண்டிருந்த		ஸாரதிக்கும்
	வர்களாய்	ஸா	அந்த
		ராஸி: காம	ஸ்ரீராமு கழிந்தது.

गोकुलाकुलतीरायास्तपसायाऽविदुरतः । अवसत्तत्र तां रात्रिं रामः प्रकृतिभिः सह ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अविदुरतः	அவிடததில்
तत्र	இப்படியாய்	तां रात्रिं	அந்த இரவை
गोकुलाकुल- तीरायाः	} பல பசுத்தொழுக்கள் கட்டப்பட்டு விளங்கிய கலைகளைபுடைய	प्रकृतिभिः	பட்டணத்து ஜனங்களுடன்
तमसायाः		तमसायाः	सह
	தமசையை	अवसत्	கழித்தார்.

उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशाम्य च । अन्नवीज्रातरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

महातेजाः	மஹாதேஜாவரன்	पुण्यलक्षणं	} புண்ணியென்றதேய வாய்வுமாய்க்கொண்ட டொழுக்கமுடைய தம்பிரான்கிய வசத்தமணகராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	अन्नात्	
उत्थाय	தாநின்று	लक्ष्मणं	இவ்வியத்திலிப்படி
ताः	அந்த	तु	அருளிச்செய்தார்.
प्रकृतीः च	பட்டணத்து ஜனங்களைப்பற்றி	अन्नवीज्रातरं	
निशाम्य	தீர்க்காலேபசனை செய்து,		

अस्मद्व्यपेक्षान्मौमिते निरपेक्षान्पृहेष्विमान् । वृक्षमूलेषु संसृप्तान्यप्य लक्ष्मण सांपतम् ॥

सौमिते	"ஸ-த்திரா நகதன வசத்தமண!	निरपेक्षान्	பற்றை முற்றிலும்
लक्ष्मण	இசைய	वृक्षमूलेषु	ஒழித்தவர்களாய்
अस्मद्व्यपेक्षान्	கம்மிடத்தில்போன்று கொண்டவர்களாய்	संसृप्तान्	மரக்கனிண்டுகளில் பெய்மறந்து துயிலு கின்ற
साम्पतम्	இப்பொழுது	इमान्	இவர்களை
वृक्षेषु	} இல்லறவாழ்கின் மண் ஊசைகளிலும்பெண் ஊசைகளிலும் பொ ருளரணைகளிலும்	पश्य	பார்.

यथेते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्निवर्तने । अपि प्राणानसिष्यन्ति न तु त्यक्ष्यन्ति निश्चयम् ॥

पृते	"இந்த	कुर्वन्ति	ஆவனம்பரித்திருக்கின் ருர்கள்.
पौराः	பட்டணத்துஜனங்கள்	यथा तु	அதற்கென்றால்
अस्मन्निवर्तने	} நம்மை திருப்பிவழி த்தப்போகும் விவ பத்தில்	प्राणान् अपि	பிராணனைவும்
नियमं		திணைமுறைய	असिष्यन्ति
		निश्चयं	சங்கல்பத்தை
		त्यक्ष्यन्ति न	விடார்கள்.

यावदेव तु संसृप्तास्तावदेव वयं लघु । स्थमारुह्य गच्छाम पन्थानमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

संसृप्ताः	"பெய்மறந்து துயில் க்கொண்டிருக்கின்ற	तु	உடனே
यावत् तावत् एव	இருக்கும் [வர்களாய்	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
एव	பொழுதே	लघु	கிணரகது
वयं	எம்	आकुतोभयं	ஐயடையற்ற
स्थं	நதத்தில்	पन्थानं	தூரப்பிரதேசத்திற்கு
		गच्छामः	போய்க்கொண்டோம்.

46]

अतो भूयोऽपि नेदानीमिक्ष्वाकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुरक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥

इक्ष्वाकुपुर- }
वासिनः } " இச்சுவாகுவம்சத்து
ராஜதர்சனி நகரவாஸி
களும்,
மா
அனூரகா: } என்னிடத்தில்
இரண்டுகொண்டவர்
களாய்,
இடானி } இப்பொழுது

वृक्षमूलानि
संश्रिताः } மரத்தடிகளில்
படுத்து உறக்கிக்கொ
யிருக்கும் இவர்கள்,
अतः } இப்பொழுதிலிருந்து
भूयः अपि } இனிமேலும்
स्वपेयुः न } விழித்துக்கொண்டு
கிடுவார்கள்.

पौरा ह्यात्मकृताद्दुःखाद्विप्रमोक्ष्या नृपात्मजैः । न ते खल्वात्मना यंज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥

पौरा: } " நகரத்தவர்கள்
आत्मकृतान् } அவர்கள் காரணமாக
கொடுத்த
दुःखान् } கஷ்டத்திலிருந்து
नृपात्मजैः हि } இராஜகுமாரர்கள்
வேறிய
विप्रमोक्ष्या: } விடுவிக்கப்படவேண்
டியவர்கள்.
पुरवासिनः } பட்டணத்துணங்க
ளாகிற

ने } அவர்கள்,
आत्मना } உட்கு
दुःखेन } கஷ்டத்தோடு
खलु } என்னளவும்
योज्या: } கூடயிருந்து அனுப
விக்கின்றவர்களாக
न } இடங்கொடுக்கக்க
"உது".

अब्रवीच्छुष्मणो रामे साक्षाद्भूमिव स्थितम् । रोचते मे महाप्राज्ञ क्षिप्रमारुह्यतापिति ॥

शुष्मणः } ஸக்ஷ்மணர்
सक्षात् } ஸாக்ஷாத்
स्थितम् } உருக்கொண்டுவந்தி
ருக்கும்
भूमि इव } திருநெல்லைநகரைய
रामं } ஸ்ரீராமரைப்பர்த்து
क्षिप्रं } தக்ச்ஷணமே
इति } பின்வருமாறு

अब्रवीत् } பதிலுரைத்தார்.
महाप्राज्ञ } "சர்வசாஸ்திராபி
தர்க்குரே!
मे } உடையனக்கு
रोचते } சரியாகத்தோன்ற
கின்றது.
आरुह्यताम् } திருவள்ளூரைப்போய்
பாணிக்கப்பட்டும்."

अथ रामोऽब्रवीच्छ्रीमान्सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ शीघ्रमिति प्रभुः ॥

ततः } அதன்பேரில்
श्रीमान् } ஸ்ரீமாமுனீ
प्रभुः } பிரபுவும் சூரிய
रामः } ஸ்ரீராமர்
सुमन्त्रं } நமந்திரரைப்பார்த்து
अथ } அப்பொழுது
इति } பின்வருமாறு
अब्रवीत् } ஆங்குளறித்தருளினார்

अरण्यं } "காட்டிற்கு
शीघ्रं } துரிதமே
गमिष्यामि } எனப் புறப்பட்டேன்
"போகப்போகிறேன்.
रथः } ரதமானது
युज्यतां } சீக்கச்செய்யப்பட்ட
இம்.
गच्छ } போய்வருள்."

सूतस्ततः संव्वरितः स्यन्दनं तैर्हयोत्तमैः । योजयित्वाऽथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥

सूतः	அதன்மேல்	யோஜயிவா	{ ஆபத்தம் செய்துகொண்டு வந்து விழுந்திளிட்டு,
संव्वरितः	{ தன் கடைமகள் செய்வதில் "காலகீட்டம்" எனும் தேரவரவரீதராகிய	रामाय	ஸ்ரீராமரை நோக்கி
सूतः	சாரதி (கமந்திரர்)	प्राञ्जलिः	கைகட்பி
स्यन्दनं	ரதத்தை	अथ	பின்வருமாறு
तैः	அந்த	प्रत्यवेदयत्	விண்ணப்பம் செய்தார்.
हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைகளை		

अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर ।

रथिनां वर	"மகா ரதிகளே!
महाबाहो	மகாபாகுவே!
ते	தேவரீரது
रथः	ரதம்
अयं	இதோ
युक्तः	வந்து சித்தமாகவிருக்கிறது

त्वमारोह सुभद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥

त्वं	தேவரீர்
ससीतः	வீதரப்பிராட்டியாரோடும்,
सहलक्ष्मणः	சகலட்சுமணரோடும்,
आरोह	ஏறியருளலாம்.
ते सुभद्रम्	{ தேவரீரது திருவுளம் எல்லாமும் கைகட்டுமாக.

तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावतीं तमसामतरन्नदीम् ॥ २८ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	शीघ्रां	வேகமாய் ஓடும் நீரோட்டமுடையதும்,
सपरिच्छदः	{ கூட வந்தவர்களோடு (அதாவது பிராட்டியோடும், இலக்ஷ்மணரோடும்) கூட	आकुलावतीं	நீர்ச்சுழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய
तं	அந்த	तमसां	தம்மை
स्यन्दनं	ரதத்தில்	नदीं	நதியின்
अधिष्ठाय	எழுந்தருளி.	अतरत्	அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

स सन्तीर्य महाबाहुः श्रीमान्छिवमकण्टकम् । प्रापद्यत महामार्गमभयं भयदर्शिनाम् ॥ २९ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானும்	अभयं	அபயமாய் விளக்குகிறதுதும்,
महाबाहुः	மகாபாகுவான	अकण्टकं	{ தற்கால கண்டத்திற்கு விழுந்திலாய் விளங்குகிறதுமான
सः	அவர்	महामार्गं	ஓர் சிறந்த உபாபத்தை
सन्तीर्य	ரதத்தினின்று கீழி	प्रापद्यत	திருவுளத்தில் நிக்கவிட்டு மீளினார்.
भयदर्शिनां	{ மனச்சஞ்சலத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு		
विवं	நன்மையை விளைவிக்காததக்கதரவும்,		

46]

मोहनार्थं तु पौराणां सूतं रामोऽब्रवीद्वचः । उदङ्मुखः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सारथे ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अबवीत्	அருளிச்செய்தனர்.
पौराणां	பட்டணத்து ஜனங்	सारथे	"சாரதியே!
	களுக்கு	त्वं	நீ
मोहनार्थं तु	கவடு அறியமுடியாம	रथं	ரதத்தை
	லிருக்கும் விஷயத்திள்	आस्थाय	உட்கொண்டு,
सूतं	சாரதியைப்பார்ந்து	उदङ्मुखः	வடக்குமுகமாக
वचः	பின்வரும் உத்திரவை	प्रयाहि	செல்லும்.

मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निर्वर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा णां तथा कुरु समाहितः ॥

मुहूर्तं	"இரண்டுநாழிகை (48 நிமிஷம்) வரைக்கும்	विद्युः न	{ கவடுகளை உன்னபடி கண்டு கொள்ளாமல் டாடும்.
त्वरितं	வேகமாய்	सां	என்றோ
तथा	சென்று,	समाहितः	அணுகுகின்ற நகராய்
रथं	ரதத்தை	यथा तथा	அவ்வண்ணமாய்கும்
पुनः	எதிர்முகமாக		வண்ணமாய்
निर्वर्तय	திருப்பிக்கொண்டு	कुरु	நீ காரியத்தை முடி
	வாசும்		டிம்."
पौराः	பட்டணத்துஜனங்கள்		

रामस्य तु वचः श्रुत्वा तथा चक्रे स सारथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत् ॥

सारथिः	சாரதி	प्रत्यागम्य	திரும்பிவந்து உரைத்தது,
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
वचः	நியமணத்தை.	स्यन्दनं	ரதத்தை
श्रुत्वा	கிரமேல்கொண்டு,	तु	பின்வரும்
तथा च	ஆக்கிவைப்படியே	प्रत्यवेदयत्	உரைக்கப்பட்டது—
चक्रे	செய்துமுடிந்தனர்.		தில் கிதுகிணர்.
सः	அவர்		

तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थितौ तदा सर्सीतौ रघुवंशवर्धनौ ।
प्रचोदयामास ततस्तुरङ्गमान्ससारथियेन पथा तपोवनम् ॥ ३३ ॥

तदा	அப்பொழுது	ततः	அதன்பின்னர்
तौ	அவ்விருண்டு	सः	அந்த
रघुवंशवर्धनौ तु	ரகுளுநிவகர்களும்,	सारथि-	சாரதி
संप्रयुक्तं	கித்தமாய் வந்திருந்	तपोवनं	தடையடைந்திரு
रथं	ரதத்திள்	पथा गेन	பாதைக்குள்புகிநுக்
सर्सीतौ	வந்தையிரவட்டியுடன்	तुरङ्गमान्	தகையால்
समास्थितौ	எந்நிலைமையில் கொ	प्रचोदयामास	{ துணிவாக கொடுத்திருக்கிற பெண் உற்சாறையப் படுத்தினார்.

ततः समास्थाय रथं महारथः ससारथिर्दाशरथिर्विनं ययौ ।

उदक्षुषं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिमित्तदर्शनात् ॥ ३४ ॥

महारथः	மஹாரதம்	चकार	செய்து
दाशरथिः	தேசரதர்	सः	அவர்
रथं	ரதம்	त	அந்த
समास्थाय	சமஸ்தாயம்	रथं	ரதத்தை
ततः	அதன்	ससारथिः तु	{ சாரதரிபுடன் கடவுளைய சாரண பிள்ளை (சார தி) னநிக் கொண்ட பிற்பாடு }
प्रयाणमाङ्गल्य- निमित्तदर्शनात्	பிரயணமங்கல் நிகழ்வதற்காக நிறைவேற்றப்படுகிறது என்பதற்காக	यने	
उदक्षुषं	உதக்ஷுஷம்	ययौ	புறப்பட்டார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 4229

अयोध्याकाण्डे भादितः श्लोकाः 1874

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—नाற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पौरनिवृत्तिः—பட்டணத்தைவிட்டு வெளியேறுதல்.

प्रभातायां तु शर्वर्या पौरास्ते राघवं विना । शोकापहतनिश्चेष्टा बभूवुर्मतचेतसः ॥ १ ॥

तै	அந்த	शोकापहत-	} கோகம் மேலிட்ட, தரல் நிஷேஷம் செயலற்றவுற்றவர் களரல்
पौराः	பட்டணத்தைவிட்டு	निश्चेष्टाः	
शर्वर्या	இரவு	गतचेतसः	தன்னறிவை இழந்த வர்களரல்
प्रभातायां तु	காலை முதல் வரையில்	बभूवुः	ஆயினர்.
राघवं विना	தேசரதரை காணாமல்		

शोकजाक्षुपरिवृणा वीक्षमाणास्ततस्ततः । अशोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः॥

स्तः	அங்கு	ततः	அதனால்
वीक्षमाणाः	பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்	शोकजाक्षु- परिवृणाः	} சோகத்தால் தோண்ட நிய கண்ணீர் களரல் வரட்டாமலாகத்தவர் களரல்
रामस्य	தேசரதரையிடம்	दुःखिताः	
आशोकं अपि	அங்கு		
पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை		

47)

ते विषादातिवदना रहितास्तेन भीषता । कृपणाः करुणा वाशो वदन्ति स्म मनस्विनः ॥

भीमता	பீமரஹித்ய	कृपणाः	{ கிணல் கொம்புடன் கூடிய கிணலின்மீதுதனை ஆழி உறுதடியா தவர்களை மனவல் மறிக் கொட்டி கல் குவியல் கக்கக்காட் துமிக்க பின்வந்து வர்த்தனை கலை மனவல் மறிக் கொட்டி கொட்டல்கள். }
तेन	ஆவரணம்	करुणाः	
रहिताः	கைகவிடப் பட்டவர் கணா சிவ	वाचः	
ते	ஆந்த	वदन्ति स्म	
मनस्विनः	புண்பய தீமர்க்கல், ஆரவ அக்கத்தரல் வர்		
विषादाति-	} உயமுக்குமுண்டயவர் கணாய் }		
वदनाः			

विमास्तु खलु निद्रां तां यथाऽपहृतचेतसः । नाथ पश्यामहे रामं पृथुस्क्ं महाभुजम् ॥

यथा	“எந்த சிந்தனைக்கு மடு பட்டு	महाभुजं	கிண்ட கைகளை புண்டய வருமர்
अपहृतचेतसः	கெய்மறந்து கிடக்க கிட்ட காய்	रामं	ஸ்ரீராமன்
अथ	இப்பொழுது	पश्यामहे न	காண்ப்பெறப்பெற்ற கொள்.
पृथुस्क्ं	ஆகன்ற மார்புண்டய வரும்	खलु	துக்காரண க்தால்
		तां निद्रां	உத்தரி க்கரைகல்
		विष् भस्तु	பயிர்க்க கொண்டு.

कथं नाम महाबाहुः स तथाऽवितथक्रियः । भक्तं जनपथित्यज्य प्रवासं राघवो गतः ॥

अवितथक्रियः	{ தஞ்சமண்டத்தவர்க ளை கைகட்டுகிற திணை கள்கிற கக்கற்ப முண்டய }	तथा	{ கிருவன க்கில் காந்துக் கொள் கொண்டு உண் ணைய }
महाबाहुः		भक्तं	
सः	ஆந்த	जनपथित्यज्य	ஜன க்கை கிட்டுகிட்டு
राघवः	ஸ்ரீராமர்	प्रवासं	தூர தேசமாக, கை
		गतः	உகடெறக்
		कथं नाम	எப்படி கொடிய கும்?

यो नः सदा पालयति पिता पुत्रानिवौरसान् । कथं रघुर्मा स व्येष्टस्यत्तवा नो विपिनं गतः ॥

रघुर्मा	“ரகுமர் கத்தவர்களுக் உத்தகாராய் {குள்	इव	எக் கொண்டு கொ
व्येष्टः	எவ்விரகருவர்	पालयति	கக்ககளை கொ
यः	கர்க்கை	सः	குக்க
नः	இது வானவரினார்	नः	கிணை
सदा	முன் தக்கை	रागवा	கைகட்டு.
पिता	வாய்நிறிநிறிக்	विपिनं	கைகட்டுகிட்டுகிட்டு
औरसान्	புத்தகவர்களை	गतः	எப்படி கொடிய கும்?
पुत्रान्		कथम्	

इहैव निधनं यापो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हि नः ॥

इह एव	இங்கேயே	यामः	நாம் அடைவேளாம்.
निधनं	{ பிராயோபவேசம் செ ய்து கடைசியாகிய மரணநிகையாக உணவெதுவும் உட கொள்ளாமல் நடந்த வண்ணமேயிருந்து கடைசியாகிய மரண நிகையாகுது	हि	எனெனில்
महाप्रस्थानं } एव वा }		रामेण हि	புரீராமராமேயே
		रहितानां	கைவிடப்பட்ட
		नः	நமக்கு
		जीवितं	உயிர்வாழ்வது
		किमर्थम्	ஏன்னத்தற்கு ?

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वे प्रविशामोथ पावकम् ॥

काष्ठानि	“கட்டைகள்	चितां	ஓர் சிதையில்
शुष्काणि	உலர்ந்தவைகளாகவும்,	पावकं	நீண்ட
महान्ति	பெரியவைகளாகவும்,	प्रज्वाल्य	வளர்த்தி,
प्रभूतानि च	ஏராளமாகவும்,	अथ	இப்பவே
सन्ति	இக்கு இருக்கின்றன.	सर्वे	நாமெல்லோரும்
तैः	அவைகளைக்கொண்டு	प्रविशामः	வீழ்ந்திறப்போம்.

किं वक्ष्यामो महाबाहुरनसूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽस्माभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ॥

राघवः	“புரீராமர்	नीतः	கொஞ்ச தூரம்சென்று
महाबाहुः	ஆறு ஆயாசு ;	इति	என்று
अनसूयः	தொஷா ஹிதன் ;	वक्तुं	சொல்ல
प्रियंवदः	{ எப்படிப்பட்டவன தும் மனம்கொண்டு பேசுபவர் ;	कथं क्षमं	எவ்வளமடுக்கும்.
अस्माभिः		எங்களை	किं
सः	அவர்	वक्ष्यामः	தொஷமாய் நாம் கொ ல்லமுடியும்.

सा नूनं नगरी दीना दृष्ट्वाऽस्मान् राघवं विना । भविष्यति निरानन्दा सर्वा बालवयोधिका ॥

सा	“ அந்த	सर्वा बाल- } वयोधिका }	பெண்கள், பாலகர் கள், வயோ திகர்கள்
नगरी	நகரம்		முதலியவர்கள் ஆகி ய இவர்களை யுடைய தாய்
राघवं विना	புரீராமரின் எக்களை	निरानन्दा	உலகவாழ்வில் பற்றற் ஆகிலிதும். [நதராய்
अस्मान्	கண்டதுமே	भविव्यति	
दृष्ट्वा नूनं	எழ்வளவைய அடைந்த		
दीना			

निर्यातास्तेन वीरेण सह नित्यं धृतात्मना । विहीनास्तेन च पुनः कथं द्रक्ष्याम तां पुरीम् ॥

नित्यं	“ எக்கொலத்தினும்	नेन च	அவராலேயே
धृतात्मना	உள்ளும் புறமும் ஒரே மாதிரியாயுள்ள	विहीनाः	கைவிடப்பட்டவர்
वीरेण	தர்மவீரராகிய	तां पुरीं	அந்த நகரை [களாய்
सह	அவரோடுகூட	पुनः	மீண்டும்
निर्याताः	நிரயாணமாய் புறப் பட்ட நாக்கள்	कथं	எப்படி
		द्रक्ष्यामः	பார்த்துக் கவனிப்போம்.

47]

इतीव बहुधा वानो बाहुभ्यस्य ते जनाः । विलपन्ति स्म दुःखार्ता विवत्सा इव धेनवः ॥

இதே
 ஜனா:
 விவ்ஸா:
 ஧ேனவ:
 இவ
 டு:ஸார்தா:

ஆந்த
 ஜனங்கள்,
 கள் மூகளை யிழந்த
 பசுக்கள்
 டோலாகி
 துக்கத்தால் வெளிவாய
 னடந்தவர்களாய்,

வாஹு
 உயச்ய
 இதி
 வஹு இவ
 வான:
 விலபந்தி ஸ்ம

கையை
 பிணைந்துகொண்டு,
 இழப்படியும்
 இன்னும் பலவாறாய்
 முள்ள
 மெழுகளை
 புலம்பியழுதார்கள்.

ततो मार्गानुसारेण गत्वा किञ्चिरक्षणं पुनः । मार्गनाशाद्विषादेन महता समभिप्लुताः ॥

புன:
 ஶம்
 மார்த்தானுசாரேண
 தத:
 கிஞ்சித்
 மாவா

இந்த ன் திதியில்
 ஒரு சமயத்தில்
 சுவட்டால்
 அனாதைய துடர்ந்து
 வெஞ்சம்
 சென்ற.

மார்த்தானாஸா
 மஹநா
 விஸாடேந
 சமபிபுலுதா:

சுவடு மஹந் தகிட்ட
 கையால்
 அசந்யானிடுந்த
 மணவருத்தத்தால்
 செய்தொழிலற்றவர்க
 ளானினர்.

रथस्य मार्गनाशेन न्यवर्तन्त मनस्विनः । किमिदं किं करिष्यामो देवेनोपहृता इति ॥

மனஸ்விந:
 ரதஸ்ய
 மார்த்தானாஸேந
 கி இத்
 டேவேந
 உபஹுதா:

புண்யா த்மஸ்க்களாரு
 மவர்கள்
 இரதத்தினது
 சுவடு இல்லாமையால்,
 "இது என்ன!
 தெய்வத்தால்
 கவடத்தில் தள்ளி
 கிடப்பட்ட னாம்

கி
 கரிஷ்யாம:
 இதி
 ந்யவர்தந்த
 கி
 கரிஷ்யாம:
 இதி
 ந்யவர்தந்த

என்ன
 செய்யமாட்டுவோம்?
 என்று சொல்லிக்கொ
 ண்டே
 போனவழியே திரும்பி
 கிட்டார்கள்.

ततो यथागतैर्नैव मार्गेण ह्यन्तचेतसः । अयोध्यामगमन्सर्वे पुरीं व्यथितसज्जनाम् ॥१५॥

சर्वே
 ஶ்ரான்தசேதஸ:
 யதாஸதேந
 புத்
 மார்த்தேண
 தத:

எல்லோரும்
 அஸட்சியற்ற மனமு
 டையவர்களாய்,
 போனது எதுவோ
 அதே
 வழியாகவே
 அச்சமயம்

வ்யதில-
 சஜநாம்
 அயோத்யா
 புரீ
 அமமந்

மீகவருத்தி மணம்வாடி
 த்து த்துக்கொண்
 உருக்கும் அநுதணர்
 கையுடைய
 அயோத்தியா
 நகருக்கு
 வந்தபெய்தார்கள்.

आलोक्य नगरीं तां च क्षयव्याकुलमानसाः । अवर्तयन्त वैश्वूणि नयनैः शोकपीडितैः ॥

தே
 ஶ்யவ்யாகுல-
 மானஸா: ச
 தா
 நகரீ
 ஆலோக்ய

அவர்கள்
 ஶ்யாசத்தால் முறிந்த
 மனமுடையவர்
 களாய்,
 ஆந்த நகரை
 டார்ந்து,

ஷோக-
 பீடிதே:
 நயநே:
 அஷூணி
 அவர்தயந்த

சோகத்தால் கசங்கி க
 ஶங்கி கசங்கிக்கிடந்த
 கண்களிலிருந்து
 ஶீர்த்தி
 தாரதாரமாக
 வடித்தார்கள்.

एषा रामेण नगरी रहिता नातिशोभते । आपगा गरुडेनेव हृदाहुदुत्पन्नगा ॥ १७ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமன்	उदुत्पन्नगा	பாம்புகள் கவர்த்து
रहिता	இல்லாத		போனபின்னருள்ள
एषा	இந்த	आपगा इव	நதி எவ்வண்ணமோ
नगरी	நகர்		அவ்வண்ணமே
गरुडेन	கருடனும்	अतिशोभते न	நிச்சயத்தமாய்
हृदाह्	ஹ்ருதவாசு பாம்பும்		கிடந்தது.
	புற்றினின்றும்		

चन्द्रहीनमिवाकाशं तोयहीनमिवार्णवम् । अपश्यन्निहतानन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८ ॥

विचेतसः	அசீதுயரமுற்றிருந்த	आकाशं इव	ஆகாசத்தைப் போல
ते	ஆவர்கள்		குப்பதாகவும்
नगरं	நகரத்தை	तोयहीनं	தீரற்ற
निहतानन्दं	ந. நகரமறமென் ழிந்து	अर्णवं इव	கடல் போலிருக்கிற
	கிடக்கிறதாகவும்		தாகவும்
चन्द्रहीनं	சந்திரனில்லாத	अपश्यन्	கவனித்தார்கள்.

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विशन्तः ।

नैव प्रज्जुः स्वजनं जनं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टर्षाः ॥ १९ ॥

ते	ஆவர்கள்	दुःखेन	வெகு கஷ்டப்பட்டு
दुःखोपहताः	துக்கம் மேலிட்டவர்க	निरीक्षमाणाः एव	கவனிக்கின்றவர்களா
	ளாய்,		கியும்
प्रविनष्टर्षाः	வினேகமென்பதே சற்	स्वजनं	பந்துஜனத்தைத்
	றுமில்லாதவர்களாய்		தானாகட்டும்,
महाधनानि	அதீபாக்கியப்பெருந	जनं वा	இதர ஜனத்தைத்
तानि	அந்த [குற்ற		தானாகட்டும்
वेश्मानि	மாளிசைகளில்	प्रज्जुः न	தெற்றதுணாநூல் அறி
विशन्तः	வந்து சென்றவர்க		வில்லாதிருந்தார்கள்.
	ளாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टत्वारिंशः सर्गः—எட்டுபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || 18 ||

पौराणनाविप्रत्यापः—பட்டணத்து ஸ்தீர்களின் விலாபம்.

तेषामेवं विषण्णानां पीडितानामतीव च । वाप्यविपुत्रनेत्राणां सशोकानां मुसृष्या ॥ १ ॥
अनुगम्य निवृत्तानां रामे नगरवासिनाम् । उद्गतानीव सन्धानि बभूवुरमनस्विनाम् ॥

रामे	ஸ்ரீராமரை	अतीव	பிகவும்
अनुगम्य	பின்பற்றிக் கொண்டு,	एवं	போற்கு நியவண்ணம்
निवृत्तानां	திரும்பிவந்து கோர்க்க வர்களும்,	पीडितानां	மனச்சொகாட்க்கைத் துண்டாக தவர்களால்
सशोकानां	அதிக மனவிவதனை உற்றவர்களால்	वाप्यविपुत्र- नेत्राणां	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களது தவர்களால்
मुसृष्या	{ மரணமே நலிமனக் கொண்டுவீட்டமை யால்	विषण्णानां च	உணரும் அறிவற்றிருந்தவர்களுடைய
अमनस्विनां	{ மானிடர்கள் எதிரன் திற்கு அஞ்சுவர்களை, அதற்கும் (மரணத்திற்கும்) பயன்படாதவர்களால்	तेषां	அந்த
		नगरवासिनां	நகரத்தவர்களின்
		सन्धानि	ஆசனங்கள்
		उद्गतानि	உடல்களை வீட்டு
		इव	அப்பற்றப்பட்டவனை
		बभूवुः	ஆயின. [கன்பெயர்]

स्वं स्वं निलयमागम्य पुत्रदारैः समावृताः । अभूणि मुमुक्षुः सर्वे वाप्येण पीडिताननाः ॥

सर्वे	எல்லோரும்	आगम्य	புகுந்துகொண்டு.
पुत्रदारैः	புத்திரகளை தாய் திரளுடன்	वाप्येण	கண்ணீரால்
समावृताः	இருக்காதவர்களால்	पीडिताननाः	{ மகந்தகேட்க்கும் முகங்களுடையவர்கள்
स्वं स्वं	அவனவனுக்குச் சொந்தமான	अभूणि	கண்ணீர் களை
निलयं	{ திருமாளிகையில் இருக்குமிடம் தெரிவாத மறைவிடமாகிய அறைக்குள்	मुमुक्षुः	கட்க்காரர்கள்.

न चाहृष्यन्न चापौदन्वणिजो न प्रसारयन् । न चाशोभन्त पण्यानि नापचन्पृहमेधिनः ॥

अहृष्यन् च न अपौदन् च न	எதற்கும் மனமுலிங்கி எவர்களை யும் கொண்டு போடவில்லை.	पण्यानि च	வாணிகைகளை எல்லாம்
वणिजः प्रसारयन् न	வந்தகர்கள் கடைகளை திறக்க வில்லை.	अशोभन्त न	மனமில்லாதவர்கள்
		पृहमेधिनः	இல்லாதத்தார்களை
		अपचन् न	கொள்வதில் மனமில்லை.

नष्ट दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन्विपुलं वा धनागमम् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नष्ट	இழகாய்விட்டுவிடப் பட்டதும்,	जननी	பெற்றதரையாயிருக்கும் எயினும்
विपुलं	எரால்முடைய	प्रथमजं	ஸர்வோத்திருந்தபடம் ய் பெற்ற
धनागमं	பொருளைத் திருமாறிய பெற்றிருப்பதை	पुत्रं	தன் புதல்வனை
दृष्ट्वा वा	பிரத்யகநத்தில் கண்ட வர்கள் ஆர்ஜனம்	लब्ध्वा	தன் கண்முன் கண்டும்,
अभ्यनन्दन् न	மகிழ்சியடைபவிலை,	अभ्यनन्दत न	உதஸாதும் கொள் ளா திருந்தவள்.

गृहे गृहे रुदन्त्यश्च भर्तारं गृहमागतम् । व्यगर्हयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान् ॥

गृहे गृहे	வீடுகள்தோறும்	तोत्रैः	மாவெட்டிகளால்
दुःखार्ताः	மனவேதனைபால் புண்பட்டவர்களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே
रुदन्त्यः	அழுதுகொண்டிருந்த வனிதைவர்கள்,	वाग्भिः	(பின் கண்டபரிணாம ங்களை நன்கு விளக் கக்காட்டுகின்ற) உறு திக்கொல்லுகளைக் கொண்டு
गृहं	வீட்டிற்கு	व्यगर्हयन्त	
आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த		
भर्तारं च	ஆவரவர்கள் கணவ ரைப்பார்த்து		
द्विपान्	யான்களை		

किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यन्ति राघवम् ॥

ये	* எவர்கள்	{ ஒவ்வொரு வீடுகளி னும் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும் பிரதி தினமும் ஆராதிக்க ப்டும் குறைதவத் தால்தான்
राघवं	சீராமரை	
पश्यन्ति न	இக்காலத்தில் கட்டபுல மாகக்கண்டு சேளி யாது இருக்கின்ற னர்களோ	धनेन वा
तेषां	ஆவர்களுக்கு	किं
गृहैः	மனைகளால்	पुत्रैः वा
कार्यं किं नु	ஆவது என்ன?	सुखैः
दारैः किं	மனை சிகளால் ஆவ தென்ன?	अपि वा
		किम्

48]

एकः सत्पुरुषो लोके लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन्वने ॥

சீதயா சஹ் காகுத்யம் ராமம் வநே	"வலீதரபிராட்டயர் கட்ட [ரோடு கஞ்சுத்தவயந்த் ஸ்ரீராமருக்கு [ராகிய காட்டில் (சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தோதித சர்வவித வகங்கரியத் கணியும், பத்தினம கொண்டு திருவுள் ளாம் என்னளவும் கொண்டு புரிசின்ற வராய்,	ய: அநுசுசுதி லக்ஷ்மண: ஏக: லோகே சயுஹ:	எவரொருவர் தொடர்ந்து சென்றிரு க்கின்றாரோ அந்த வசந்தமணர் ஒருவர்தான் உலகில் கொடுத்தவைத்தவர்,
---	--	---	---

आपगाः कृतपुण्यास्ताः पश्चिन्यश्च सरांसि च । येषु पास्यति काकुत्स्थो विगाह्य सलिलं शुचि ॥

காகுத்ய: சுசி சலிலம் யேசு விஶாஶ பாஸ்யதி	"ஸ்ரீராமர் புண்ய தீர்த்தத்தை எவைகளில் அணுகி, (திருக்கண்களால் கட்ட கழித்து அருளுகின் ருரோ,	தா: ஆபகா: பாஷின்ய: ச சராஸி ச கூதபுண்யா:	அந்த நதிகளும், தாமரையோடை களும், பொய்கைகளும் கொடுத்துவைத் தவைகள்.
--	--	---	--

शोभयिष्यन्ति काकुत्स्थमद्वयो रम्यकाननाः । आपगाश्च महान्पाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥

ரமயகானநா: அட்வய: மஶந்பா: ஆபகா: ச	"அழகியதான உத் யானவனங்களும், அடர்ந்த காடுகளும், புண்ய தீர்த்த கட்ட நதிகளும், [க்களும்,	சானுமந்: பர்வதா: ச காகுத்யம் சோமயிஷயநி	பெரிய மலைகளும், சிறிய குன்றுகளும் ஸ்ரீராமருக்கு குளுமை காட்டப் புகின்றன.
---	---	---	--

काननं वाऽपि शैलं वा यं रामोऽनुगमिष्यति । प्रियातिथिमिव प्राप्तं नैनं शक्यन्त्यनर्चितुम् ॥

ய் கானநம் வா சைலம் வா ராம: அநுஶமிஷயதி அபி இவ	"எந்த ஒரு காட்டில்தானாகட்டும், மலைமீல்தானாகட்டும், ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளுகின்றார் என்றால், அவைகள் அந் வரிகரராவயும்	பிரியாதிதி பிராஸ்த் புந் அநர்சிதும் சாஷயநி ந	குடிமலைய அதிதி யாக எழுந்தருள்கின்றார்களும் இவரை பேற்றில் புகழ்பாதி குக்க எண்ண நாட்டார்.
---	--	--	---

विचित्रकुसुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरशालिनः ॥१२॥

विचित्र- कुसुमापीडाः } बहुमञ्जरि- धारिणः }	" "கிசித்ரமான மலர் களைக் கிரேச பூக்களைக் களை யுடையவை களும், பலவகை பூக்கொத் தாக்களை உடையவை களும்,	भ्रमरशालिनः नगाः राघवं दर्शयिष्यन्ति	{ வண்டிகள் சிவதாய் கொண்டு கிளைக்குகின் நலைகளுமாய்க் மரங்கள் சூராமனுக்கு குளிர் காய்காட்டப் போகின் நன.
---	--	---	--

अकाले चापि मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुकोशाद्विरयो राममागतम् ॥

अकाले च आगते रामं अनुकोशात्	" "மலைகளும் காலமல்லாத காலத் திலும் அலகிட மெழுந்தருளி யிருக்கும் சூராமனுக்கு கருணையால்	मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च दर्शयिष्यन्ति	{ கிரந்த பூக்களையும், பழங்களையும், கண்முன் வைத்து சரம்புணர்செய்யப் போகின் நன.
--------------------------------------	--	--	---

प्रस्रविष्यन्ति तोयानि विमलानि महीधराः । विदर्शयन्तो विविधान्भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥

पादपाः पर्वताशेषु रमयिष्यन्ति राघवम् ॥ १४ ॥

महीधराः च विविधान् भूयश्चित्रान् निर्झरान् विदर्शयन्तः विमलानि	" "பர்வதங்களும் பலவித அழகுடைய அருவிகளை கட்புனங்களும்வண் ணம் செய்கின்றவை களாய், பரிசுத்த	तोयानि प्रस्रविष्यन्ति पादपाः राघवम् पर्वताशेषु रमयिष्यन्ति	{ ஐலக்களை பெருகி ஓடச்செய்யப் போகின் நன. விருகதங்கள் சூராமரை மலைபச்சிகளில் உள்ளம் குளிரச்செய் யப்போகின் நன.
---	---	--	--

यत्र रामो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः । स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशरथस्य च ॥

रामः यस्य अत्र पराभवः अस्ति न तत्र भयं	" "சூராமன், எழுந்தருளியிருக்கும் இடம் எதுவோ அதில் ஆதர்பக்கம் என்பது உண்டாகாது. ஆபத்தால் கிறும்பியது பெருமை யால் கிண்பும் ஏக்க கொன்பது	न हि दशरथस्य पुत्रः सः च शूरः महाबाहुः	{ இல்லை, எனினில் தகரதகங்கிரவர் த்தி யானுக்கு கிருக்குமாராய் திரு கிரையாடிக்கொண்ட ருக்கும் அவந்தான் ஆய்ம நாயக்காரருமற்ற குமாரகிய மஹா கிளிஞ்சு.
--	---	--	--

48)

पुरा भवति नो दुरादनुगच्छाय राघवम्

रा: "மகக்கு
 दुराव: தொலைவில்
 पुरा: விசுவாந்து

॥ १६ ॥

भवति: எழுந்தருளியிருவார்.
 राघवं: ஸ்ரீராமரை
 अनुगच्छामः: நாம் இப்படியே ஓடிச்
 தேடி தங்கிப்போம்.

पादच्छाया सुखोदर्का तादृशस्य महात्मनः । सहि नाथो जनस्यास्य स गर्गिः स परायणम् ॥

तादृशस्य: "அக்கனல் மையர் ஆகிய
 महात्मनः: மஹாத்மாவின்
 पादच्छाया: திருவடிகளில் ஒன்று
 தான்
 सुखोदर्का: திருகார்த்திகனாகச்
 செய்யவல்லது.

नाथः: இதரிலை கங்களுக்க
 சும் சாதாரணவர்
 सः हि: அவர் ஒருவர் தான்.
 सः गर्गिः: அவர் காணம் புருமி
 सः: அவர் [டம்.
 परायणम्: { சந்நாம் புருமதவர்
 களை கைவிடாது கா
 க்கு தருகிறவர்.

अस्य जनस्य: இந்த
 உலகிற்கும்

क्यं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौरखियो भर्तुन्दुःखातास्तत्तद्वृष्वन् ॥

यूयं: "நீங்கள்
 राघवं: ஸ்ரீராமருக்கும்
 वयं: நாங்கள்
 सीतां: சீதாபிராட்டியாருக்
 சும்
 तु: தனித்தனியே
 परिचरिष्यामः: திருத்தொண்டு
 செய்வோம்."

पौरखियः: பட்டணத்து சமக்காரி
 கள்
 दुःखाताः: துக்கம் பிரதிட்டவர்க
 भर्तुन्: கணவர்களிடம் [சாய்
 त्व: மேற்கண்டவண்ண
 मायम्
 तत् इति: பின்வரும் வண்ண
 भवन्: போகின்றனர். [மாயம்

युष्माकं राघवोऽरण्ये योगक्षेमं विधास्यति । सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं करिष्यति ॥

अरण्ये: "காட்டில்
 युष्माकं: உங்களுக்கு
 योगक्षेमं: உலகவாழ்வுக்குவேண்
 டிய சர்வத்தையும்
 राघवः: ஸ்ரீராமர்
 विधास्यति: ஆளிக்கருள்வார்.

सीता: சீதாபிராட்டியார்
 अस्य: அந்த
 नारीजनस्य: ஸ்திரீகூலவர்க்கிந்து
 योगक्षेमं: உலகவாழ்வுக்கு வே
 ண்டிய சர்வத்தையும்
 करिष्यति: அளிக்கருளுவார்.

को न्वनेनाप्रतीतेन सोत्कण्ठितजनेन च । संशीयेतामनोहेन वासेन हतचेतसा ॥ २० ॥

अमनो: "இந்த
 अपतीतेन: மனச்சுந்துவழியை
 விளைவிக்காததும்
 सोत्कण्ठित- } ஜனமுகம் முழுமை
 जनेन: } க்கும் ஏந்த ஒரு புண்
 दा தமாவை விளைந்து
 ரிளைந்து அவை தலை
 விளைவித்துக்கொண்
 டிருக்கின்ற சாதாரணமும்

अमनोहेन: சீதனைக்கும் பாதி
 हतचेतसा च: துறவினத்தை கங்கு
 वासेन: விளக்கக் காட்டுகின்ற
 कः नु: வாசத்தால் [தமாவை
 संशीयेत: மனத்திருப்தி கொள்
 णமுடியும் ?

कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्वाधर्म्यमनाथवत् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥

राज्यं	" இராஜ்யம்	जीवितेन	பிணைத்திருப்பதில்
कैकेय्याः यदि चेत्	கைகேயியினுடையதா கிளிப்பால்	अर्थः	பிரயோஜனம்
अधर्म्यं	நீதிதப்பியதாய்	न	இல்லை.
अनाथवत्	நாதனற்றதாய்	हि	அப்படியிருக்கையில்
स्यात्	ஆகிவிடும்.	पुत्रैः	புத்திரர்களால்
नः	நமக்கு	कुतः	ஆவது என்ன?
		धनैः	பொருளுக்களால்
		कुतः	ஆவது என்ன?

यया पुत्रश्च भर्ता च त्यक्तावैश्वर्यकारणात् । कं सा परिहरेदन्यं कैकेयी कुलपांसनी ॥

यया	" எவளால்	सा	அந்த
भर्ता च	கணவரும்	कुलपांसनी	குலம்பெரிக்கும் பாஸியாகிய
पुत्रः च	புத்திரனும்	कैकेयी	கைகேயியும்
वैश्वर्यकारणात्	{ ராஜப்பிரபுத்வம் ஒன் கறையே சர்வவுமாய் எ ண்ணிவிட்டபடியால்	अन्यं	மற்ற
त्यक्तौ	கைவிடப்பட்டார் கனோ,	कं	எவளை
		परिहरेत्	உதறியெறியத் தூணி வுகொள்ளார்?

कैकेय्या न वयं राज्ये भृतकामा वसेमहि । जीवन्त्या जातु जीवन्त्यः पुत्रैरपि शपामहे ॥

वयं	" நாங்கள்	जीवन्त्यः	உயிரவைத்துக் கொண்டு
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	वसेमहि न	காலக்கழிக்கமாட் டோம்.
जातु	ஒரு நிமிஷமென்ற ஊம்	पुत्रैः अपि	பள்ளைகள்மேல்
जीवन्त्याः	வாழ்ந்துகொண்டிருக் கும்	शपामहे	இதை ஆணையிட்டுச் சொல்லுகின்றோம்.
कैकेय्याः	கைகேயியினுடைய		
भृतकामाः	ஆதரவைப்பிராப்தித் கின்றவர்களாய்		

या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रवासयति निर्वृणा । कस्तां प्राप्य सुखं जीवेदधर्म्यां दुष्टचारिणीम् ॥

या	" எவளொருவள்	तां	அந்த
निर्वृणा	சகிரக்கமில்லாதவ ளாகி	अधर्मां	நர்மத்தை தூறத்து
पार्थिवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	दुष्टचारिणीं	துஷ்டையை [கிட்ட
पुत्रं	திருமகளை	प्राप्य	அடுத்தி,
प्रवासयति	காட்டிந்கு ஓட்டிவிட் டாளோ	कः	எவன்
		सुखं	மனத்திருப்தியுடன்
		जीवेत्	வசிப்பான்?

अपद्रुतमिदं सर्वमनालम्बमनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपयास्यति ॥ २५ ॥

इदं कैकेय्याः कृते	" இப்பொழுது கைகேயியின் பொ ருட்டு;	अनालम्बं अनायकं	ஆதரவற்றதாய் ஒழுங்கின்றி தடுமாற் றம் பெற்றதாய்
सर्वं अपद्रुतं	ஒவ்வொன்றும் ஆடாந்துகொள்ளாமை ததாய்	सर्वं हि विनाशं उपयास्यति	முற்றிலும் அழிவை ஆடையப்போகிறது.

न हि प्रव्राजिते रामे जीविष्यति महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलोपस्तदनन्तरम् ॥

महीपतिः रामे प्रव्राजिते	" ராக்கிரவர் தீயவர், ஸ்ரீராமர் வனவாசம் பூண்டிருக்கையில்	दशरथे मृते तदनन्तरं विलोपः	தசரதசக்கிரவர் தீதி மாண்டபிறகு [யார் அவனாயொட்டியே உலகுக்கே வீழ்ந்து அழிவு என்பது சித்தம்.
जीविष्यति न	பிழைத்திருக்கமாட் டார்.	व्यक्तं हि	சித்தம்.

ते विषं पिबतालोक्ष्य क्षीणपुण्याः स्म दुर्गताः । राघवं वाऽनुगच्छध्वमधुतिं वाऽपि गच्छत ॥

क्षीणपुण्याः दुर्गताः ते आलोक्ष्य विषं पिबत स्म वा राघवं	" புண்வழியப்பெற்ற வர்களாய் கஷ்டதரையிலிருக் கின்ற கீங்கள் [கும் தீர்க்காமலோசனை செய்து, விஷத்தைப்பாலது குடி புக்கள். அல்லது ஸ்ரீராமரிடம்	अनुगच्छवं अपि वा अधुतिं गच्छत	ஆசராகிவிடுங்கள். இதிலிப்பென்றால் உங்கள் சமாதானம் எதுவும் எங்கள் செ லிக்கெட்டா தவண் ணமாயும், உங்கள் முகமறியாதவண்ண மாலிருக்கும் ஒர் அ ரதேசத்திற்கு போய்விடுங்கள்.
---	---	--	--

मिथ्या प्रव्राजितो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः । भरते संनिविष्टाः स्मः सौनिके पश्यो यथा ॥

सभार्यः सहलक्ष्मणः रामः मिथ्या प्रव्राजितः	" தர்மபாத்நிலிவிடுமத சாகவும், வசந்தமணிரோடும் ஸ்ரீராமர் தாதுமாரும் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறார்.	सौनिके पश्यः यथा भरते संनिविष्टाः स्मः	இறைச்சிக்காரனிடம் ஆடுமாடுகள் போல பரதனிடத்தில் சாக்கள் காழும் போகின்றோம்.
--	---	--	---

पूर्णचन्द्राननः श्यामो गूढज्वररिदमः । आजानुबाहुः पद्माक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥२९॥

लक्ष्मणपूर्वजः	"ஸக்திமணமுக்குத் காயணராகிய	गूढज्वरः	{ தனது உடம்பில் மறைந்த தேகங்கள் களில் சுக தியுடையவர்.
रामः	ஸ்ரீராமர்.	अरिन्दमः	{ சஞ்சுக்களை வெள்ளும் திறமையற்றவர்.
पूर्णचन्द्राननः	{ சூர்ணசக்திரண்டோரன் ற திருமுகமண்டல முடையவர்.	आजानुबाहुः	{ முறையதான் இரைவில் நீண்ட திருக்கைகளை புடையவர்.
श्यामः	சீயாமண்கர்ணத்திரு மேலியுடையவர்.	पद्माक्षः	செந்தாமரைபோன்ற கண்களைபுடையவர்.

पूर्वाभिभाषी मधुरः सत्यवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवत्पियदर्शनः ॥ ३० ॥

पूर्वाभिभाषी	"செருக்கின் றி தாமோ முன்பேசபவர்.	महाबलः	மகா சக்தி படைக்கப் பாது. [பெற்றவர்.
मधुरः	{ திருமுகத்தமிழு வாய்ந்த திருமேனி புடையவர்.	सौम्यः	உளமுக்கு எல்லாமும் சக்திரவென
सत्यवादी	சொன்ன சொல் தவறாதவர்.	सर्वलोकस्य च चन्द्रवत् पियदर्शनः	இனியாய் விளங்கு கின்றவர்.

नूनं पुरुषशार्दूलो मत्तमातङ्गविक्रमः । शोभयिष्यत्यरण्यानि विचरन्स महारथः ॥ ३१ ॥

पुरुषशार्दूलः	"புருஷோத்தமர்.	अरण्यानि	காடுகளில்
मत्तमातङ्गविक्रमः	மதமாரண்போன்ற நடையுடையவர்.	विचरन्	சஞ்சரிப்பவராகி
महारथः	மகாரதர்.	नूनं	இப்பவும், எப்பவும்
सः	ஆவர்,	शोभयिष्यति	பெருமைபெற்று விளங்குவார்."

तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरे नागराः स्त्रियः । चुक्रुशुर्दुःखसंतप्ता मृत्योर्वि भयागमे ॥३२॥

नगरे	நகரில்	भयागमे तु	{ வரவையறிந்து உள் ளம் நடுக்கமுறும் சமயத்தில்
ताः	அந்த	इव	எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமே
नागराः	நகரவாஸிகளாகிய	दुःखसन्तप्ताः	துக்கத்தால் பரிதபிக் கின்றவர்களாகி
स्त्रियः	ஸ்திரீகள்	चुकुशुः	கவியமுதர்கள்.
तथा	மேற்கண்டவண்ணமா		
विलपन्त्यः	புலம்பிக்கொண்டு யம்முடைய		

इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वेश्मसु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥

वेश्मसु	விடுகளில்	दिनकरो	சூரியபகவான்
स्त्रीणां	மாதர்கள்	अस्तं	அத்தமனகிரியை
राघवं च	ஸ்ரீராமரைபேசிகளைத்	जगाम	அடைந்தார்.
इति एवं	இவ்வண்ணம் [து	रजनी	இரவு
विलपन्तीनां	புலம்பியமுதுக் கொண்டிருக்கையில்	अभ्यवर्तत	தொன் நிந்து.

नष्टञ्चलनसम्पाता प्रशान्ताध्यायसत्कथा । तिमिरीषानुलिख सा तदा नगरी बभौ ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रशान्ताध्याय- सकथा	செந்தகோஷமும், புரா ணமே துவதுமின்ன
सा	அந்த	इव	முற்றிலும் [ததாய்
नगरी	நகரம்	तिमिरीषानुलिखा	எங்குபார்க்கலும்
नष्टञ्चलनसम्पाता	நீழாட்டுவது என்ப தே இல்லாததாய்	बभौ	இருக்கிற [தரகயம்

उपशान्तवणिक्पथ्या नष्टहर्षा निराश्रया । अयोध्या नगरी चार्मान्नष्टतारपिवाम्बरम् ॥

अयोध्या	அயோத்தியா	उपशान्त- वणिक्पथ्या च	முட்பட்டு உள்ள கே கிடக்கின்ற கடை ப்பண்டக்கொண்ட பதாயும்
नगरी	நகர்	नष्टतार	நஷ்டதாரங்களற்ற
निराश्रया	தஞ்சமாய் புகுமிட மில்லாததாய்	अम्बर इव आसीत्	ஆகாயம் போல் இருக்கது.
नष्टहर्षा	உற்சாஹமொழிந்த தாய்		

तथा स्त्रियो रामनिमित्तमातुरा यथा सुते भ्रातरि वा विवासिते ।

विलप्य दीना रुरुर्विवेतसः सुतैर्हि तासामधिको हि सोऽभवत् ॥ ३६ ॥

स्त्रियः	வனிதைகள்	दीनाः	எனிகமயற்றவர்
सुते	வயற்றிற்றந்த சிங் கோயோ,	विवेतसः	மனம் முந்தையர்
भ्रातरि वा	உடன்பிறந்த சகோத ரனோ,	विलप्य	புகழ் [கராய்
विवासिते	காட்டிற்கு ஒட்டி ப்படி	रुरुः	தெளி அழுதார்கள்.
यथा वा तथा	எவ்வண்ணமோ ஆவ் வண்ணமே	हि	அகைகள்
रामनिमित्तं	மூர்ப்புகுக்காக	तासां	அவர்=ஒருக்கு
आतुराः	துயரப்படுகின்றவர் கராய்	सः हि	அவர் ஒருவர்தான்
		सुतैः अधिकः	வந்திறந்தந்த உகை வர்களைவிட மேம்பட் கிடைக்கினர். [உவாய்
		अभवत्	கிடைக்கினர். [உவாய்

प्रशान्तगीतोत्सववृत्तवादिनी व्यपास्तहर्षा पिहितापणोदया ।

तदा ह्ययोध्या नगरी बभूव सा महार्णवः संक्षुभितोदको यथा ॥ ३७ ॥

तदा	அப்பொழுது	प्रशान्तगीतोत्सव- वृत्तवादिनी	செந்தகோஷம், ஆ ணம், வாதியமினை கன்னாததாய்.
सा	அந்த	व्यपास्तहर्षा	உற்சாகமுள்ளதாய்,
अयोध्या नगरी	அயோத்தியநகர்	पिहिता-	நுழைந்ததாகத்த
संक्षुभितोदकः	ஊவிவண்ணமும் நக் தியாய்ப்போய்விட்ட	पणोदया हि ।	தகையபுகைபத
महार्णवः यथा	உழுத்திவண்ணம்	बभूव	இருக்கது [யும்,

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्वारिंशः सर्गः ॥

एकोनपञ्चाशः सर्गः—காற்பத்தேதொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ௪௨ ||

गोमत्यादिनदीतरणम्—கோமத்தீமுதலிய நதிகளை தூண்டுவது.

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञामनुस्मरन् ॥ १ ॥

पितुः	தந்தையின்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आज्ञां एव	ஆக்கினையை	तेन	அந்த
अनुस्मरन्	தலைக்கட்டுவதில்	रात्रिशेषेण अपि	இரவு பொழுது விடிவதன் முன்னமேயே
	உறுதிகொண்ட	महन् अन्तरं	நெடுக்தொலை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகும்	जगाम	யாதார செய்தார்.

तथैव गच्छतस्तस्य व्यपायाद्गर्जनी शिवा । उपास्य तु शिवां सन्ध्यां विषयान्तं व्यगाहत् ॥

तथा	உவ்வாறு	व्यगाहत्	வெளியில் வந்து
गच्छतः	சீராயணம் செய்து		சேர்ந்தார்.
	கொண்டிருந்த	तु	இவ்விஷயத்தில்
तस्य	அவருக்கு	शिवां	புண்வகரமாகிய
गर्जनी एव	இரவும்	सन्ध्यां	காலைசந்தியாவந்த
शिवा	சுபமரக		னத்தை
व्यपायात्	கழிந்தது.	उपास्य	செய்தருளினார்.
विषयान्तं	{ பல கிராமங்களும், நகரங்களும், நாடுகளும் டங்கிய பெரிய தேசத்தினெல்லைக்கு (தென் கோசலதேசம்)		

ग्रामान्विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतियथौ शीघ्रं शनैरिव हयोत्तमैः ॥

मृण्वन्वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् ॥ ३ ॥

विकृष्ट-सीमान्तान्	கன்றாக உழப்பட்டிருக்கும் நிலங்களை யுடைய	मृण्वन्	தீருக்செவிசாற்றி
ग्रामान्	கிராமங்களையும்,		அருளிய அவர்
पुष्पितानि	புஷ்பங்கள் தளிர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்ற	शीघ्रं इव	தட்சணமே
वनानि च	உதயா வனங்களை	शनैः	நிச்சப்தமாகிய நடை
	யும்,		கொண்டு
पश्यन्	கண்குளிரப் பார்க்கின்றவராய்	हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைகளை
ग्रामसंवासवासिनां	கிராமவாசிகளில்		கொடு
	வாசிக்கும்	अनियथौ	{ தானிருக்கிறது பிற
मनुष्याणां	ஐனங்களுடைய		சால் காணமுடியாத
वाचः	பின்வரும் பொழிக		தரைய ஓர் றூடத்தில்
	குறக்கு		மறைந்து நின்றவரிட
			டனர்.

101

विगर्हितां हि कैकेयीं क्रूरां क्रूरैः कर्षणा । राजानं विग्दशरथं कामस्य वशपागतम् ॥४॥

पूर्वा विगर्हितां	“கருணையற்ற கர்ஷண பாவராவும் பழிக்கப் பெற்றவனாகிய	वशं भागते	செய்யப்பட்ட
கைகேயி	கைகேயிதேவியாகும்	दशरथं	தசரத
कामस्य	இவ்வகைகேயி எடுத்தான் தை சர்வவுமாய்க்கொ ண்டிருக்கின்றாரோ, அதற்கும் (கர்மத்திற் கும் என்பது பாவம்)	राजानं हि	சக்கிரவர் கதியாகுக்கு க்தான்
		कर्मणा	ஐம் தர்மத்தெய்வனால்
		क्रूरैः	யாவருக்கும் மனமில் தீரண்ப விளைவிக்கி ன்றாமையால்
		विद्	ஐயப்போ ! என்ன கவட்டம்.

हा वृशंसाऽथ कैकेयी पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संमिधमयांदा तीक्ष्णे कर्मणि वर्तते ॥

हा	“என்ன ஆச்சரியம் ! ஐயப்போ !	पापानुबन्धिनी	தித்தவசைய அகட தவளாயி
तीक्ष्णा	கணவானுரிடம் பத்தி யமகொண்டு இருவு ளம் என்னவாம் கொண்டு நடந்துவ ருகிறவனென	संमिधमयांदा	இ தவளாயில் அணுவ பத்துவந்த கல்வொ ழுக்கத்தை முற்றி றும் முறித்து எறி தவளாய்,
वृशंसा	உலகஜனக்களரல் பு ழுகது கொண்டாய் பட்டவனாகிய	पापा तीक्ष्णे	துக்கடையாய் எவர்க்கும் அதுர் தம் கிருக்கின்ற
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	कर्मणि वर्तते	காட்டத்தெ அமலம் குக்கிருக்க முட்ட
अथ	ஐயப்பொழுது		

या पुत्रमादृशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाभागं सानुकोशं जितेन्द्रियम् ॥६॥

राज्ञः	“சக்கிரவர் ததியாகின் ஐப்படியாய் உத்தம குணக்களுடைய	जितेन्द्रियं	ஐப்படிவர்களைப் பட்ட கணகளுடைய
इदृशं	அதாவது	पुत्रं	திருக்குமாரன்
धार्मिकं	தவர்திரவாயும்	या	அகக தவரின்
महाभागं	மகாபுக்தியாளாயும்,	वनवासे	வனவாசில்
सानुकोशं	தயாளானாயும்.	प्रवासयति	பெருமகன் குக்கிருக்க

कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेष्वभिरता दुःस्वान्यनुभावेष्यति ॥

महाभागा	“மகா பாக்வகதியும்	जनकनन्दिनी	சுமகன்குமார குக்கிர கிருக்கவனாய்க்கி
सदा	ஐ தவளாயில் எக்கா ளத்திலும்	सीता	சீதையென்பவரை, கவககளை
सुखेषु	இவள கவ்வால் சின்	दुःस्वानि	கவ்வகளை
अभिरता	அருகத்தவளும்.	कथं नाम	எவ்வகளை
		अनुभाषयति	அநுபாஷி

अहो दशरथो राजा निःश्लेहः स्वसुतं मियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिहेच्छति ॥

अहो	“என்ன ஆச்சரியம்!	स्वसुतं	தன் திருமகனுமாகிய
दशरथः	தராத	रामं	ஸ்ரீராமரை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	इह	இப்பொழுது
प्रजानां	ஜனங்களுக்கு	निःश्लेहः	கருணையற்றவராய்
मियं	இளியரும்,	परित्यक्तुं	ஊரை விட்டுத்தூர்த்த
अनघं	கிரபராகியும்,	इच्छति	இணங்கிரிடுக்கிறார்.”

एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । मृष्वन्नतिशयौ वीरः कोसलान्कोसलेश्वरः ॥

वीरः	தருமவீரரென	एताः	மேற்கண்ட
कोसलेश्वरः	{ அயோத்திமாநகரில் முதல்மைம்பெற்று வி ளக்கிய அவர்,	वाचः	மொழிகளுக்கு
ग्रामसंवास- वासिनां }	கிராமவீடுகளில் வசித் துக்கொண்டிருந்த	मृष्वन्	திருச்செவ்வார்த்திக் கொண்டு
मनुष्याणां	ஜனங்களுடைய	कोसलान्	கோலவநாட்டினர் கிராமங்களின்
		अतिययौ	கடந்தார்.

ततो वेदश्रुतिं नाम शीततोयवहां नदीम् । उचीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशम् ॥

ततः	அதன்மேல்	अगस्त्याध्युषितां	{ அகஸ்த்யமுனிவர் வசித்துக்கொண்ட சூக்கும்
शीततोयवहां	குளிர்ந்த நிரோடப்	दिशं	திசையை
वेदश्रुतिं	வேதக்குறி [பெற்ற	अभिमुखः	கோக்கி
नाम	என்ற	प्रायात्	எழுந்தருளிணர்.
नदीं	நதியை		
उचीर्य	கடந்து,		

गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतजलां नदीम् । गोमतीं गीयुतान्प्रापतरत्सागरङ्गाम् ॥

सुचिरं	நீண்ட	गीयुतान्प्रां	{ இருகரைகளிலும் பசு மாடுகள் பல இருக்க ப்பெற்றதும்
कालं	காலம்	सागरङ्गामां	{ சமுத்திரத்தை நோக் கி ழுக்கொண்டிருக் கிறதமாகிய
गत्वा	யா தரைசெய்து,	गोमतीं	கோமதி என்ற
ततः	அதன்மேல்	नदीं अतरत्	நதியை தாண்டினார்.
तु	இப்பொழுது		
शीतजलां	குளிர்ந்தஜலத்தை புடையதும்,		

गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिस्तामतरत्स्यन्दिकां नदीम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்,	मयूर-	மயில்களாலும், அன் னங்களாலும் ஒலித் துக்கொண்டிருக்கும்
गोमतीं	கோமதி என்ற நதியை	हंसाभिस्तां	
अतिक्रम्य च	கடந்துபின்னர்	स्यन्दिकां	சியந்திக்கை என்ற
शीघ्रगैः	விரைவாகச்செல்லும்	नदीं	நதியை
हयैः भयि	குகிரைநகிராடுடைய	अतरत्	தாண்டினார்.

स महीं मनुना राज्ञा दत्तामिक्ष्वाक्ये पुरा । स्फीतां राष्ट्रानां रामो वैदेहीमन्वदर्शयत् ॥

सः रामः	அந்த மூராயர்	दत्तामिक्ष्वाक्ये	இந்தமாதிரியில் பொருட்டு,
वैदेहीं	வைடைவலியாறுக்கு	दत्तां	அளிக்கப்பட்டதாக வும்
महीं	(கடந்து சென்ற அந்த) தொத்ததைப்பற்றி	स्फीतां	{ நீர்வளநிலவளங்கள் பொருந்தி பொருள் முதிக் தள்ளாதாகவும் அனைக நாடுகளைப் கையதாகவும், எடுத்தவைத்தார்.
पुरा	முற்காலத்தில்	राष्ट्राणाम्	
मनुना	மனு	अन्वदर्शयत्	
राज्ञा	சகீரவர்த்தியாரால்		

सूत इत्येवमाभाष्य सारथिं तमभीक्ष्णशः । हंसमत्तस्वरः श्रीमानुवाच पुरुपर्यभः ॥ १४ ॥

सारथि	ஸாரதியிடம்,	श्रीमान्	முவுலகிலும் கொண் டாடப்படுமவர்,
अभीक्ष्णशः	அங்கு,	ते	அவரை
हंसमत्तस्वरः	* பேச்செசாலிக்கொ ண்டு	सूत	*சாரதியே! சுமந்திர என்றழக்கி, [13]
आभाष्य	சம்பாஷணை செய்து கொண்டு,	इति	பின்வரும். மொழியை
पुरुपर्यभः	புறநோக்கமென	एवं	அருளிச்செய்தார்.
		उवाच	

[* திருவுலகில், யாசிடத்திலும் அருகைய, பொறாணா, காய்மாகாரம், எரிச்
கொல், ததுகண், வங்கண், ஆற்றமை, இவைகளில் எதுவும், என்னவும் இங்
னாதிருப்பதைதயும் எவ்வகையாலும் உலப்பு ஒன்றே மேலிட்டிருப்பதைதயும் கண்டு
விளங்கக்காட்டுகிற பேச்செசாலிக்கொண்டு,]

कदाऽहं पुनरागम्य सरय्याः पुष्पिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च सङ्गतः ॥

अहं	" நான்	पुष्पिते	பூக்கள் மலர்ந்து மணங்கொழுகின்ற
पुनः	மீளவும்,	वने	வனத்தில்
मात्रा	தரவாறும்,	आगम्य	புக்கு,
पित्रा च	தன்னதவாறும்,	मृगयां	வேட்டையை
सङ्गतः	இருக்கின்றவனாகி	करा	எப்பொழுது
सरय्याः	ஸாயுசதியினது	पर्यटिष्यामि	புடுவேனோ!

राजर्षीणां हि लोकेऽस्मिन्नत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्धन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥
अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिर्घोषाऽतुला लोके राजर्षिणसंमता ॥ १७ ॥

अस्मिन्	" இந்த	मृगया	வேட்டை
लोके	உளில்	राजर्षिण-}	ராஜரிஷிகணக்களா ளும் ஒப்புக்கொள் எப்பட்டது.
वने	வனத்தில்	संमता }	
पृथा	இந்த		

रतिः	ஒழுவுதாரங்கடவின் அ ணங்கடி க்கத் தக்கது.	रस्यथं	கிளைவரட்டின் பொழு துபோக்குவதற்காக
अतुला हि	சீதா மலா நாரி தாராவுமி ! முற்கடிகெண் டு உது	काले	விதிக்கப்பட்ட காலத் தில்
तां हि	அப்பயல் மட்ட காலைய காள்.	अभिकाक्षिणां	அகிகளிநடம் மாராபிரதக் கும்
लोकं मनुजैः वृतां	உலகை மாமுடர்களை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட உதாசியதும்.	सुगायां सस्यूवने	வேட்டைவை சரயூவதியைச்சாரந்த வணக்கில்
धन्विनां राजर्षीणां	விடுவனானிகளான ராஜரீஷிகளுக்கு	अस्यथं अभिकाक्षामि	மிகவும் மான் விரும்புகின் றேன்.

स तमध्वानमैश्वாகः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिधेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥१८॥

सः	அந்த	वाक्यं	சம்பாஷணையை
एश्वாகः	திசுஷுவா (சுவாமீசுந்த வர் (ஸ்ரீராமர்.)	मधुरया	மதுரமாயிவ
सूतं	ஸூதர்க்கு	गिरा	கொற்கொண்டு
तं तं अर्थं) अभिधेत्य)	அந்த அந்த பிரதித்தி வை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றவண் ணையம்	उदीरयन्	செய்துகொண்டு
		ने	அந்த
		अश्वानं	வழிவை
		ययौ	கடந்திடுதழுந்தருளி னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाण्डे

अथोध्याकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4303

अथोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

गङ्गातीरे गुह्यममामः—கங்கக்கரையில் குகனுடன் சேர்வது.

विशालान् कोसलात्रम्यान्वात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।

अथोध्याभिमुखो धीमान् माञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत्

॥ १ ॥

धीमान्	மதுரமாயிரக்குறாகிய	माञ्जलिः	அஞ்சுலிஹன் தராசி
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணனின் தலைவர் னார், ஸ்ரீராமர்,	अथोध्याभिमुखः	அதோத்தியை நோக்கி பார்க்கும்வண்ணமாய் ய்தின்றுகொண்டு.
विशालान्	விசாலமாய்	वाक्यं	மீள்வரும் திருவாக்கை
रन्वान्	அழகுவாய்க்த	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
कोसलान्	கோஸலாநாடுகளை		
यात्वा	கடந்திடுதகு,		

आपृच्छे त्वां पुरि श्रेष्ठे काकुत्स्थपरिपालिते । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यावसन्ति च ॥

काकुत्स्थ- परिपालिते	“காகுத்தகர் பரிகாசம் பரிபாலனம் செய்தார் பட்ட	आवसन्ति पालयन्ति दैवतानि यानि च	பங்களில் இருந்து கொ டா னுகாங்குடம் [ஊடு தெய்வங்கள் ஏனைகளை அனை களையும்
श्रेष्ठे	ப. த்தம	आपृच्छे	நான் விடை கேட்டுக் கொள்ள முயன்றேன்.
पुरि	நகரே !		
त्वां च	உன் கீளையும்		
त्वां	உன் கீள		

निवृत्तवनवासस्त्वामृषो जगतीपतेः । पुनर्दक्ष्यामि यात्रा च पित्रा च सह सङ्गतः ॥३॥

निवृत्तवनवासः	“வனவாசம் களைத் து த்திசெய்தவனாய்	यात्रा च सह सङ्गतः त्वां पुनः दक्ष्यामि	நகரத்தையுடனும் கூட கூட உள்ளே [சூய் மறுபடி நான் கண்டு மகிழ்வ துவேன்.”
जगतीपतेः	ப. கீளவாத் தீவரமுக்கு செய்துவேண்டிய கட னாரை		
अनृषः	செய்தாரை		
यात्रा च	தரையுடனும்,		

ततो रुचिरताम्राक्षो भुजाद्युद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनाऽध्वोज्ञानपदं जनम् ॥४॥

ततः जानपदं जनं	அவ்விடத்தில் காட்டுபுற ஜானபுட த்தைப் பார்த்து, அவர்கள் பதில் கூட்ட த்தில் அனுதாபப்ப ட்டி உருகி தீர்க்க முற்றவராய், தேவஜ்ஞானமாய் விள ங்கும் திருதிருக்கண் ணும் கலங்கி சிவந்தி ருக்கப்பெற்றவராய்	अश्रुपूर्णमुखः	{ கண்ணீர் துன்ப திரு முடிவான அழகைய கர்ப்பம், அ.உ
दीमः		दक्षिणं	வலது
रुचिरताम्राक्षः		भुजं	புதுக்கை
		उद्यम्य	உயர்வெடுக்க உத்த மின்வகுபுது திருவா ய்மகாந்தரன்து.
		धववीव	பின்வகுபுது திருவா ய்மகாந்தரன்து.

अनुकोशो दया नैव यथाहं मयि वः कृतः । चिरं दुःखस्य पार्थायो गम्यतामर्थासद्वये ॥

अनुकोशो दया नैव यथाहं मयि वः कृतः अर्थ- सिद्धये	“என் விஷயத்தில் உன்மனோடைய அனுதாபமாகிற அருள் உள்ளபடி [விட்டதா. என்னால் நா துர்க்கப்- பிடுவானில் எனனால் விரைவாக நம்மா திக்கவேண்டுமோ அந்த அந்தக்கத்தை நமமா நிப்பாதி கொருட்டு	गम्यतां	சாதிடுகிறார்கள பகட்டுக்கப்பட்டும்.
		दुःखस्य	தகவதீர்
		चिरं	நேரம் கெடுகாம கொடுப்பதன்பது
		पार्थायः	தங்கு அக்கமாய் கய்யம்

तेऽभिवाद्य महात्मानं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । विलपन्तो नरा घोरं व्यतिष्ठन्त कचित्कचित् ॥

ते	அந்த	विलपन्तः	புலம்பி அழுததில் நான்
नराः	ஜனங்கள்		களாய்,
महात्मानं	மஹாத்மாவா துமவரை	कचित् कचित्	இங்கு அங்குமாய்
अभिवाद्य च	முடி தாழ்த்தி நமஸ்க	व्यतिष्ठन्त)	பாதி அங்கேயே நின்
प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம்வந்து, [நித்த	अपि)	றுகொண்டிருந்தார்
घोरं	உருந்தமாய்		கள்.

तथा विलपतां तेषामनुमानां च राघवः । अचक्षुर्विषयं प्रायाद्यथार्कः क्षणदामुखे ॥ ७ ॥

राघवः च	ஸ்ரீராமரும்	अचक्षुर्विषयं	கட்புலனாகி இருக்கும்
तथा	அவ்வண்ணம்,	क्षणदामुखे	தூரம் வரைக்கும்
अनुमानां	மனத்தெளிவுபெறாது	अर्कः	சாயங்காலத்தில்,
विलपतां	புலம்பி அழுதுகொ	यथा	ஞாயபகவான்
	ண்டிருக்கும்		எவ்வண்ணமோ அவ்
तेषां	அவர்களுக்கு	प्रायात्	வண்ணமே,
			வேகமாய் எழுந்தருளி
			விட்டனர்.

ततो धान्यधनोपेतान्दानशीलजनान्छिवान् । अकुतश्चिद्रयात्रम्यांश्चित्ययूपसमावृतान् ॥
 उद्यानाम्रवणोपेतान् सम्पन्नसलिलाशयान् । तुष्टपुष्टजनाकीर्णान् गोपगोकुलसेवितान् ॥
 रक्षणीयान्नरेन्द्राणां ब्रह्मघोषाभिनादितान् । रथेन पुरुषव्याघ्रः कोसलानत्यवर्तत ॥१०॥

ततः	அங்கிருந்து	उद्यानाम्रवणो-}	பூஞ்சோலைகள், மாநூ
पुरुषव्याघ्रः	புருஷேஷத்தமராகு	पेतान् }	சோலைகள், நிறைந
	மவர்		தூள்ளவைகளும்,
रथेन	திருத்தேர்பீது எழுந்	सम्पन्न-	அற்புதமாய் அமைக்
	தருளியவண்ணமே	सलिलाशयान् }	கப்பட்டவைகளாகி
धान्य- }	தனதரண்பங்கள் நி		யநீர் நிறைந்த ஞானம்
धनोपेतान् }	சுந்த தூள்ளவைகளும்		களையுடையவைக
दानशील-	அன்னதானத்தையே		ளும்,
जनान् }	ரணியாது செய்பும்	तुष्टपुष्ट-	ஞுறைவற்றதும், நோ
	ஜனங்களை யுடைய	जनाकीर्णान् }	வற்றதுமாகி வாழ்வ
	வைகளும்.		ற்று மனத்திருப்தி
शिवान्	பிணியென்பதே எக்		கொண்ட ஜனங்கள்
	சூயில்வாதவைகளும்,		நிறைந் தூள்ளவைக
अकुतश्चिद्रयान्	தீதர எந்தக்கஷ்டமும்		ளும்,
	தூண்டவைகளும்,		
रथान्	அழகுவாய்ந்தவைக	गोपगोकुल-}	இடையர்களும், பச
	ளும்,	सेवितान् }	மாட்டுத்தொழுக்க
चित्ययूप-	யாகியுபஸ்தம்பங்கள்		ளும் நிறைந் தூள்ள
समावृतान् }	நிறைந் தூள்ளவைக		வைகளும்,
	ளும்,		

நரேந்திரா	சிறுதூயசெய்து கண்டகங்கு	வஹுஜாபி- நாதிரா	} வேதகேவலங்கொள்கும் எக்குபார்த்தா லும் ஒலிக்கப்பெற்று வி எக்குகிறவைகளுமா கொள்காரகொளை [விய கடமதெழுந்தருளினார்.
ரக்ஷாபாந	அருளுகொள்கும் லுக்க எவகளுதும்.	கோமலாந அப்யவர்த	

मध्येन मुदितं स्फीतं रम्यो धानसपाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ वृत्तिमतां वरः ॥

உத்திமதா	} ஏற்றுக்கொண்ட தொ ழில்களை யெல்லாம் ச ரிவர செய்துமுடிக்க கின்றவர்களில்	ரமயோயாந- சமாசுல	} அருளுகாய்க்க உத் யானகங்களால் சிறை யப்பெற்று விளக்கு கந்தும்.
வர:		நகைப்பெற்று விளக்குமவர்	
முடித	மகிழ்ச்சியை விளை விப்பதும்	ரமயே மயின	} உயர்களுக்கு உணர்வுபெறாததுக் கொண்டாடத்தக்க காட்சிய யுமருக்கும் தீராதயத்தை வழிபடுபாக்கர்கள் சென்றும் உழியாகவே எழுந்தருளினார்.
ஸ்பீத	திகழ்ந்த விளக்கு யதும்	யயோ	

ततश्चिपथगां दिव्यां शीततोषामशैवत्याम् । ददशं राववां गङ्गां पुण्यामुपनिषेविताम् ॥

தத:	அதன் பையல்,	திவ்யா	தெய்வத்தன்மைபு
சாசவ:	சூரியன்	புஷ்யா	உடயதய
சிபதயா	} சுவர்க்கத்திலும்; சூய் யிலும், பாசாளனோ கத்திலும்ஒடுகிறதும் பாசி நீங்கிய	உபநிஷிதா	புத்தே தன்கொவல் கும்,
ஷீததோயா		சூரியந்த நீரோட்ட முண்டயதும்.	காபநிஷிதா
		காங்கிரசு	

आश्रयैरविदूरस्थैः श्रीमद्भिः समलंकृताम् । कालेऽपसरोभिर्हृष्टाभिः सेविताम्भोऽहदां शिवाम् ॥
देवदानवगन्धर्वैः किन्नरैरुपशोभिताम् । नानागन्धर्वपक्षिभिः सेवितां सततं शिवाम् ॥१४॥

அவிதூரஸ்தை:	சமீபத்திலுள்ள	சிவா	சூரியக்கந்தை மன் க்கவந்தம்
ஸ்ரீமத்பி:	புண்ணிய	தேவதானவ- காந்தவீ:	தேவதானவகளை கொண்ட
அசுமே:	ஆக்ரமங்களால்	கின்னர:	கின்னர கொழு
சமல்கூதா	அருளுகாய்க்கு விளக் கப்பெற்றதும்,	உபசோபிதா	உத்தேசம் உடயதம்
காலே	உரிசொலத்தின்	நானாகாந்தவீ பகிபி:	தேவதானவகளை கொண்ட
ஹஸ்தி:	அவகிழ்ச்சி	சேவிதா	கொண்டப்படுகிற
அபசரோபி:	அபகலங்களால்	சததம்	செய்யுதும்; [கும், கயவகொண்டாது
சேவிதாமு- ஹதா	} இவகளை செய்து மட்டி சிறைந்த மடுக்கின்றபுனை யதும்	சிவா	முண்டயதும்,

देवकीडाशताकीर्णा देवाद्यानयुता नदीत् । देवाधगावाशगमां विख्यातां देवपत्निनीम् ॥
 जलाघाताद्दहासोयां फेननिर्मलहासिनीम् । कचिद्वेणीकृतजलां कचिदावर्तशोभिनाम् ॥१६॥
 कचिस्तिमितगम्भीरां कचिद्वेगजलाकुलाम् । कचिद्गम्भीरनिघोषां कचिद्वैरवनिस्वनाम् ॥
 देवसङ्घाद्भुतजलां निर्मलोत्पलसंकुलाम् । कचिदाभोगपुलिनां कचिन्निर्घलवातुकाम् ॥१८॥

देवकीडा-)
 शताकीर्णा)
 देवाद्यानयुतां
 देवाधि
 आकाशगमां
 विख्यातां
 देवपत्निनी
 नदी
 जलाघाता-)
 दहासोयां)
 फेननिर्मल-)
 हासिनी)
 कचिन्
 वेणीकृतजलां
 कचिन्
 आवर्त-)
 शोभिनां)
 कचिन्
 निर्घल-)
 वातुकाम्)

கீதவர்கட்கேயுரிய பல
 புகழ்க்காட்டக்கொண்ட
 உடையதாம்,
 தேவர்கட்கேயுரிய தர
 ாகாரகள் மனங்க
 ள்களைபயமா,
 உலைகள் மேலுதுவதா
 ளுண்டானத உய்க்கொ
 ள்கள் மேலொலிகளை
 யுடையதும்,
 துவர்கட்கெல்ல சிவ
 லம்-செய புண்ணைக
 கொடுக்கதியதும்,
 தூசிடத்தில்
 கங்கை, யமுனை, சரஸ்
 வதி ஆகிய ஆற்றுகள்
 து கதிகளின் சங்கம
 உடையதும்
 சிலவிடங்களில்
 ஆழ்ந்த கீர்ச்சழிகளில்
 அல்லது ஆரவாத
 தங்களால் அழகுடை
 யுடைய விளையுமுள்ள

कचिद्
 तिमितगम्भीरां
 कचिद्
 वेगजलाकुलां
 कचिद्
 गम्भीरनिघोषां
 कचिद्
 वैरवनिस्वनां
 कचिद्
 देवसङ्घाद्भुतजलां
 कचिद्
 निर्घल-)
 वातुकाम्)
 कचिद्
 निर्घल-)
 वातुकाम्)

சிலவிடங்களில் [தும்,
 பக்தி விளைவிக்கும் த
 ன்மைமையானசுவற்றி
 ளுக்கிறதும்,
 சிலவிடங்களில்
 தேவசமூக ஓடிக்கொண்
 டிருக்கும் ஆபரிமித
 மான இலத்தையுடை
 யதும்,
 சிலவிடங்களில்
 பக்தி விளைவிக்கும்தன்
 மையையுற்று சப்த
 மாவிருக்கிறதும்,
 சிலவிடங்களில்
 மயங்காமான ஓலியை
 யுடையதும்,
 தேவர்கட்குட்களால்
 ன்களமை செய்யப்ப
 டும் அலாதையுடை
 யதும்,
 கீர்ச்சலமாகிய தாமரை
 புத்தங்களால் விளந
 ததன்மதும்,
 சிலவிடங்களில்
 விசாலமான மணல்க
 ளைகளையுடையதும்,
 சிலவிடங்களில்
 கீர்ச்சலமான ஆற்றில்
 அல்லது அழகுடையதும்,

तत्र राजा गुहो नाम रामस्यात्मसप्तः सखा । निषादजात्यो बलवान् स्थपतिश्चेति विश्रुतः॥

स्वपतिः	அத்தலைத்திற்கு இறைநயலராய்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
राजा	ஆராதபுரிக்குவைந்த வரும்,	आत्मसप्तः	உயிர்ப்போன்ற
बलवान्	நல்லவைப்படைகளை முண்டாக்கரும்,	सखा इति	தோழரென
निषादजात्यः	வேடுவனாதிரின பிறந்தவரும்,	विश्रुतः च	கேள்புக்கித்தி பெற்ற வருமானிய
		गुहः नाम	குறவரென்பவர்
		सख	வகிக்குமிடம் அது.

स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धैः परिवृतोऽमाल्यैर्ज्ञातिभिश्चाप्युपागतः॥३३॥

सः	அவர்	श्रुत्वा	கேள்விப்பட்டு,
पुरुषव्याघ्रं	புருஷேஷ் தந்தமராகிய	वृद्धैः	குறானவர்களுக்கிய
रामं	ஸ்ரீராமரை	अमाल्यैः च	மந்திரிகளாலும்,
विषयं	ஊரில்	ज्ञातिभिः अपि	சுற்றத்தார்களாலும்,
आगतं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராய்	परिवृतः	சூழப்பெற்றவராய்,
		उपागतः	தரிசிக்க வந்தனர்.

ततो निषादाधिपतिं दृष्ट्वा दूरादवस्थितम् । सह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गृहेन सः ॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கடாக்வித்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	सतः	அதன்மேல்
दूरम्	வெகுதூரமாய்	सौमित्रिणा	வண்ப்பணசோடும்
अवस्थितं	அசஞ்சலப் பத்திமை கொண்ட பரமமாக வதராகிய	गृहेन	குறையோடும்
निषादाधिपतिं	வேடர்களின் மன்ன வரை	सह	கூடி
		समागच्छद्	குலாவினார்.

तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथाऽयोध्या तथेदं ते राम किं करवाणि ते ॥

गुहः	குறவர்	ते	தேவரீருக்கு
आर्तः	மனெழுவதனையுற்ற வராகி	अयोध्या	திருவயோத்தி
राघवं	ஸ்ரீராமரை	यथा	எப்படியோ
संपरिष्वज्य	ஆலிக்கவம்செய்து,	तथा	அப்படியே,
ते	அவரை நோக்கி	इदं	இது.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொழி	ते	தேவரீருக்கு
राम	"ஸ்ரீராம! [ந்தார்.	करवाणि किम्	அடியேன் செய்யவே ண்டியது என்ன?

ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं मियम् ॥ ३६ ॥

महाबाहो	மதுராபாகுவே!	अतिथिं	அதிதியாக
मिवं हि	திராதனாயே,	कः	யார்
ईदृशं	இப்படி	प्राप्स्यति	நல்லினை யுள்ளாகு வான்?

ततो गुणवदन्नाद्युपादाय पृथग्विधम् । अर्थं चोपानयत्क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच हा॥३७॥

गुणवत्	கிணங்கியமாரிருக்கி தனம்,	अर्थं च	அர்க்கியத்தை 100 த்தி
पृथग्विधं च	வெவ்வேறுவிதமாகி ருக்கிறகுமாகிய	क्षिप्रं	கிரைவில் [5ம்
उपादाय	ஏற்ற சாப்பாட்டை	उपानयत्	கொடுத்தார்.
अज्ञानं	சன்னிதியில் வைத்து	ततः	அதன்மேல்
उपादाय	விட்டி.	इदं वाक्यं	பின்வரும்வாக்யத்தை
		उवाच	கொண்டு
		ह	காண்.!

स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही । वयं प्रेष्या भवान् भर्ता साधु राज्यं प्रशाधि नः॥

महाबाहो	" மகாபாகுமே!	प्रेष्या:	திருத்தொண்டு செய் ப உரியவர்கள்.
ते स्वागतं	{ அடியென துணுகாரண மைய தேவரீர் என்ம னக்காறி ஒந்து கொள்ளீராக.	नः	அடியொக்களுக்கும்,
इयं मही	இந்த ராஜ்யம்	राज्यं	ராஜ்யத்திற்கும்,
अखिला	எல்லாமும்	भर्ता	நுறைவராய்
तव	தேவர்களுடையது.	साधु	உரிமைகொண்டு,
वयं	நாங்கள்	भवान्	தேவரீர்
		प्रशाधि	ஆனக் திருவுளம் வைப்பீராக.

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च लेह्यं चोष्यमुपस्थितम् । शयनानि च मुख्यानि वाजिनां खादनं च ते ॥

ने च	" தேவர்களுக்காக	चोष्यं च	வருவல்வருக்கமும்,
भोज्यं	சித்திரென்னவர்க்க மும்,	मुख्यानि	திறந்த
भक्ष्यं	சிந்துண்டுவர்க்கமும், பால், தாயிர், மோர்,	शयनानि	படுக்கைகளும்,
पेयं	{ தேன் முதலிய பரு குவணல்க்கமும், கொகலல் சட்டிணி வர்க்கமும்,	वाजिनां	குதிரைகளுக்கும்
लेह्यं		खादनं च	தீனியும்,
		च	ஆகிய எல்லாமும்
		उपस्थितम्	வந்திருக்கிறது."

गुहमेवं ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह । अर्चिताथ प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥

राघवः	பூராமர்	सुदर्शनेन एव	{ நோழமைமைய கன்கு வினங்கக்காட்டுகின்ற கொளவத்தாலும், காங்கள் உம்மால் எதேவ்டமாய் பூஜிக்கப்பட்டவர்க ளாகிறோம்.
एवं	இவ்வண்ணம்	वयं	உம்மால்
ब्रुवाणं	வேண்டுகிற	भवता	எதேவ்டமாய்
गुहं तु	{ குறுரைப்பர்த்து இதவிஷயத்தில் இப்படியாய்	सर्वथा च	பூஜிக்கப்பட்டவர்க
प्रत्युवाच	பதிலை அருளிச் காண்! [செய்தார்.	अर्चिताः च	ளாகிறோம்.
ह	" கடந்து	प्रहृष्टाः च	{ மகிழ்ச்சியையடைந்த வர்களாகவும் ஆகி றோம்.
पश्यतां	வந்ததாலும்,		
अभिगमात् च			

॥ ४० ॥

भुजाभ्यां साधु वृत्ताभ्यां पीडयन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

भुजाभ्यां	शீண்டுருண்ட	पीडयन्	ஆளிக்கொள்-படையாடிக்
भुजाभ्यां	இரு திருக்கைகளி	वाक्यं	கொண்டு
	னானும்,		பின்வரும் வாக்க
साधु	உன்னக்குளிர்	अब्रवीत्	யத்தை
			அருளிச்செய்தார்.

दिष्ट्या त्वां गृहं पश्यामि शरोगं सह चान्धवैः । अपि ते कुशलं राष्ट्रे मित्रेषु च धनेषु च ॥

गृहं	"குதிரை!	ते	உனது
चान्धवैः सह	சிறைக்காரர்களுடன்	राष्ट्रे	{ ஆளுகைக்குள்பட்ட
त्वां	உன்னை		பிரஜைகள் விஷயத்
शरोगं	ஆரோக்யமாயிருக்கி	मित्रेषु च	திலும்
	ன்றவனாய்		கப்பக்கட்டிம தோழர்
पश्यामि	நன்கு இப்பொழுது	धनेषु च	கள் விஷயத்திலும்
	நேரில் பார்க்கப்பெற்		பொருள்கள் விஷயத்
दि	துகணல் [நேன்.	कुशलं अपि	திலும்
	நான் இப்பொழுது		எல்லாம் குசலம்
विख्या	கொண்டிருக்கும் உ		தானே?
	வப்புச்சொல்லிந்த		
	லாயிருக்கிறது.		

यन्विदं भवता किञ्चित्प्रीत्या समुपकल्पितम् । सर्वं तदनुजानामि न हि वतें प्रतिग्रहे ॥ ४२ ॥

किञ्चित् तु	"என்னவது என்று	समुपकल्पिते	சித்தம்செய்துகொண்
	னும்		டுவரப்பட்டிருக்கிறது
प्रतिग्रहे	{ பிறர் கொடுப்பதை	यत्	எதுகொ
	ஏற்றுக்கொள்ளவே	तत् इदं	அந்த இந்த
	ண்டிய உரிமையில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
वतें न	நான் இப்பொழுது	अनुजानामि	{ நான் இப்பொழுது
हि	ஆனபடியால் [இல்லை.		அக்கேசரியாது வரப்
भवता	உன்னால்		ஸ்வீகரிக்கின்றேன்.
प्रीत्या	என்னிடமுள்ள பத்தி		
	யால்		

कुशचीराजिनधरं फलमूलाशिनं च माम् । विद्धि प्रणिहितं धर्मं तापसं वनगोचरम् ॥ ४४ ॥

मां	"என்னை	धर्मं च	{ பரமாத்மாவை நம்ப
वनगोचरं	வனவாசியாய்		னிப்பது ஒன்றில்
कुशचीराजिनधरं	குசசிராஜினக்களை	प्रणिहितं	மட்டும்
	சரித்து,	तापसं	{ ஈடுபட்டுக்கிடக்கும் சிந்
फलमूलाशिनं	பழக்களைபும் கிழங்கு	विद्धि	துறவியை [தைபுற்ற
	களைபும் புகித்து		நீ பாசிப்பாயாக.

अश्वानां खादनेनाहमर्थी नान्येन केनचित् । एतावताऽत्रभवता भविष्यामि सुपूजितः ॥४५॥

अश्वानां	" குதிரைகளுக்கு	न	வேண்டாம்.
खादनेन	தின் தான் நின்றுவெய	अत्र	இந்த அடியை.
अहं	நான்	भवता	"உன்னால்
अर्थी	"எனக்கு வேண்டியவை கொள்ளாமல் நன்றையும் நின்றுநிலைக்கிறேன்."	एतावता	இதை நன்றிடுவெய
अन्येन		மற்றபடியால்	सुपूजितः
केनचित्	எதுவும்	भविष्यामि	நான் ஆகுவேன்.

एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे । एतैः सुसुग्वितैश्चैर्भविष्याम्यहमर्चितः ॥ ४६ ॥

एते	" இவைகள்,	सुसुग्वितैः	மிக உற்றவைகளைப்பி ருக்கின்ற
मे	எனது	अश्वैः	குதிரைகளால்,
पितुः	திருத்தந்தையாகிய	अहं	நான்
दशरथस्य	தசரத	अर्चितः	கொள்கிக்கப்பட்டவ னாக
राज्ञः	சந்திரவர் தீயிருக்கு	भविष्यामि हि	ஆகிறேன் அல்லவா!
दयिताः	பிரியமானவைகள்.		
एतैः	இந்த		

अश्वानां प्रतिपानं च खादनं चैव सोऽन्वशात् । गुह्यस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरिते दीयतामिति ॥

सः	அந்த	खादनं च	தீனியும்,
गुह्यः	குறர்,	प्रतिपानं च	குடிக்க உணவும்,
तत्र एव	அப்படி இருப்பதால்	दीयतां	கொண்டுவிடுகிற கொ டுக்கப்பட்டதும்,"
पुरुषान्	வேலைக்காரர்களைப்	इति	என்று
त्वरिते	" சீக்கிரம் [பார்த்து	अन्यथा	கப்படுகின்றார்.
अश्वानां एव	குதிரைகளுக்கு மாத்திரம்,		

ततश्चीरोत्तरासङ्गः सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहृतं स्वयम् ॥

ततः	அனந்தரம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
चीरोत्तरासङ्गः	"அவர் உத்தரீய மரவு பிணை இடப்பிடி கம் புக்கொண்டுவராகி, மரலை	स्वयं	தானாகவே
पश्चिमां		மேற்கே	आहृतं
सन्ध्यां	சந்தியை	जलं एव	நீர்க்கு உணவைக் கொடு கொடுத்த
अन्वास्य	உயாநித்தி.	भोज्यं	உணவாக
		आहृते	கொண்டார்.

तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः । सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ततः	அதன்மேல்
भूमौ	பூமியில்	वृक्षे	மரத்தில்
सभार्यस्य	சம்மபற்களீசமேதராய்	अभ्येत्य	கிட்டி,
शयानस्य	படுக்கிருக்கும்	उपाश्रितः	படித்துக்கொண்டு நிற்கின்றவராய்,
तस्य	அவருடைய	तस्थौ	காவல் பூண்டிருந்தார்.
पादौ	திருவடிகளை		
प्रक्षाल्य	சுத்தமாய்த் துடைத் துவிட்டு,		

गुहोऽपि सह सूतेन सौमित्रिणुभाषयन् । अन्वजायतो रामस्यतो धनुर्वरः ॥ ५० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अनुभाषयन्	பேசிக்கொண்டு,
गुहः अपि	குகரும்	धनुर्वरः	வில்லும் கையுமாய்
सूतेन सह	சாரதியோடுகூட	अयमसः	வெகு ஊக்கிரதையு டனிருப்பவராய்
सौमित्रि	லக்ஷ்மணரிடம்	अन्वजायन्	{ இரவுமுழுதும் கண் விழித்துக்கொண்டிருந்தார்.
रामं	{ ஸ்ரீராமர் திருக்கல் யாண்குணங்களைப் பற்றி		

तथा शयानस्य ततोऽस्य भीमतो यशस्विनो दाशरथेर्मात्मनः ।

अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीयाय चिरं शर्वरी ॥ ५१ ॥

अदृष्टदुःखस्य	{ முன்னர் இதுவரை கவந்த தடைக்கண்ட தாவரும்,	ततः	அவ்விடத்தில்
सुखोचितस्य	சுகத்திற்கையரியவரும்	तथा	அவ்வண்ணம்,
भीमतः	நன்மதியற்றவரும்	शयानस्य	துயில்கொண்டிருக் கின்றவருடைய
यशस्विनः	புகழ்பெற்றவரும்,	अस्य	இவருக்கு
मात्मनः	மகாத்மாவும்,	सा	அந்த
दाशरथेः	தாரதரக்கிரவர்க்கி யின் திருமகனும்,	शर्वरी	இரவு
तदा	அப்பொழுது	चिरं	நெடுநேரமாய்த் தொன்றி
		व्यतीयाय	கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தொராவது ஸர்க்கம் || 12 ||

गुहलक्ष्मणसंवादः—சுகவசம்மணஸம்வாதம்.

तं जायतमदम्भेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः सन्तापमन्तसो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

गुहः	குஹர், பணியிலடங்காரர்கள் டம் சாதாரணமாயு ள்வ " ஏஜமான்கண் முன் ஊக்கம், பின் தூக்கம்"என்றிற கப டத்தன்மை எள்ளள வுமில்லாதமையால்,	जायतं	செல்லிழித் தூக்கிகாண் புருத்தவண்ணமேலி ருந்த
अदम्भेन		राघवं सं लक्ष्मणं	சஞ்சுலப்பின் கோயா அந்த [கிய வசம்மணரைப் பார்க்கு;
भ्रातुः अर्थाय	நமயனானுடைய கொளரியத்தின் பொருட்டு,	सन्तापमन्तसः वाक्यं अब्रवीत्	சிரமத்தைப் பார்க்கு பரிதழ்க்கின் நவராகி பின்வரும் கொழிகைய கொண்டுர்.

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याशसिहि साध्वस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥

तात	"ஐயா! சக்கிரவர்த்திகுமாரர்!	उपकल्पिता	கொண்டு வந்து வைக கப்பட்டிருக்கிறது.
राजपुत्र	தேவரீருக்கரசு	अस्यां	இதில்
त्वदर्थं	இதேவரீருக்கும்	यथासुखं	சகையாக
इयं	இனிய	साधु	கவலின் தீ சுந்த ஆயில்
सुखा	படுக்கை	प्रत्याशसिहि	கொண்டு.

उचितोऽयं जनः सर्वः केशानां त्वं सुखोचितः ।
गुप्त्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम्

॥ ३ ॥

अयं	இந்த	सुखोचितः	சுகமென வந்த கண்டவர்.
जनः	ஊன ஸமுதலத்தினிருக் கிற	काकुत्स्थस्य	குகுத்தஸ்ய
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	गुप्त्यर्थं	கெழுகத்தின் பொ ருட்டு
केशानां	தேச பரிசீலமங்க ருக்கு	वयं	வய்கம்
उचितः	புகழ்ப்பட்டவரை.	निशां	நிஷாமுதும்
त्वं	நீதமார்	जागरिष्यामः	கண்ணிழித்திருக் கொண்டு.

न हि रामास्त्रियतमो ममास्ति भुवि कश्चन । धर्मावाप्तिं च विपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥ ४ ॥

भुवि	" இவ்வுலகில்	एतत्	இதை
मम	எனக்கு	सत्यं	சத்யமாக
रामात्	ஸ்ரீராமரைவிட	अहं	நான்
प्रियतमः	அதிக பக்திக்கு பாத்திரமாகிறவர்	अवाप्तिं	சொல்லுகிறேன்.
		च	இன்னும்
कश्चन हि	கேள்விக்குவரும்	सत्येन एव	சத்தியத்தின்மேலும்
अस्ति न	இல்லை.	ते	தேவரீர் முன்னிலையில்
		शपे	ஆணையிடுகின்றேன்.

अस्य प्रसादादाशंसै लोकेऽस्मिन्सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च विपुलामर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥

अस्मिन्	" இந்த	धर्मावाप्तिं	தர்மத்தை சேகரிப்பதையும்,
लोके	உலகில்	केवलां	கேவலமான
सुमहत्	ஸர்வோக்கிருஷ்டமாகிய	अर्थावाप्तिं च	ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்
		अस्य	இவரது
यशः	{ தொண்டர்களுக்குப் புரியும் அனுக்கிரகத்தைதரும்	प्रसादान् च	கருணையால்தான் என்று
विपुलां	விசேஷப்பயனை அளிக்கும் தக்க	आशंसै	நான் உறுதியாய் சொல்லுவேன்.

सौहार्दं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्याणिः सर्वतो ज्ञातिभिः सह ॥

सः	" அந்த	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியவருடன்
अहं	நான்	शयानं	சபனக்கொண்டிருக்கிற
धनुष्याणिः	கையில் விநியோகம் வரும்.	प्रियसखं	உயிர் தோழராகிய
ज्ञातिभिः	கற்றத்தாருடன்	रामं	ஸ்ரீராமரை
सह	இருப்பவரும்.	सर्वतो	தேவரூபுரிதராய்
		रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्वेनेऽस्मिन्श्वरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं सुमहत्प्रसहंमहि ॥ ७ ॥

अस्मिन्	" இந்த	किञ्चित् हि	ஒன்று
वने	வனத்தில்	न	இல்லை.
सदा	எப்பொழுதும்,	सुमहत्	மிகப்பெரிய
श्वरतः	சஞ்சரிக்கும்	चतुरङ्गं	நால்வகை
मे	அறியாமலே	बलं अपि	படைமையையும்
अविदितं	{ தெரியாதவண்ணம் உடைபடாதபடியாகும்பவர்	प्रसहंमहि	உதவம் தீர்க்கவாம் (கேள்வம்.)
		हि	இதை திண்ணம்.

लक्ष्मणस्तं तद्वोवाच रक्षमाणस्त्वयाऽनघ । नात्र भीता वयं सर्वे धर्मेषानुपश्यता ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः	“லக்ஷ்மணர்	त्वया	உன்னால்
नं	“உன்னுக்கு	रक्षमाणः	“பாதுகாக்கப்படுகிற,
तदा	அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
इवाच	பின்னரும் பதிலை ஆளிக்கொள்.	वयं	நாங்களும்
अनघ	“மகாந்தவனே!	अत्र	இப்பொழுது இவ்வள டத்தில்
धर्म एव	நீரும் ஒன்றையே	सीताः न	மனக்கலகையற்றவர் களாய் இல்லை.
अनुपश्यता	சர்வமுமாய் சிந்தை யில் பற்றிவிருக்கும்,		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

दाशरथौ	“தாசரதிராமர், ஸ்ரீராமர்	सुखानि वा	இறக்கிவிடக்கூடிய கூடும் ஆகட்டும்
सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாளுடன்	मया	என்னால்
भूमौ	தரைமீது	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
शयाने	படுத்துக்கொளையில்	कथं	எவ்வண்ணம்
निद्रा	சொம்புத்தனம்தான் ஆகட்டும்.	शक्याः	ஏற்றவைகளாகும்?
जीवितं वा	வாழ்ந்துப்பாடுதான் ஆகட்டும்,		

यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रसहितुं युधि । तं पश्य सुखसंसुप्तं तृणेषु सह सीतया ।।

यः	“எவர்	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாளுடன்
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்	तृणेषु	புற்களில்
सर्वैः	எல்லோராலும்,	सुखसंसुप्तं	சுகமாய் உறக்கிக்கொண்டிருக்கின்றவராய்
युधि	போரில்	पश्य	கீ பிரகடவசூத்திரம் பார்க்கின்றன.
प्रसहितुं	எதிர்க்க		
शक्यः न	முடியாதவரோ,		
तं	அவரை		

यो मन्त्रतपसा लब्धो विविधैश्च परिधर्मैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशलक्षणः ॥११॥

एकः	“ஒப்பாற்றிக்கொடு பிள்ளை தவரும், அவருக்கேயுரிய திருக்கல்யாணானுணக்களை புண்டியவரும், உலகுக்கு அபிமான ராய் விளக்குகிற வரும், தாரதரக்கிரமம் ததி யராதற்கு	मन्त्रतपसा	வேதயாசாயணம் மீது தர்மபயனுடும்
सदृशलक्षणः		विविधैः	பலபல
इष्टः		परिधर्मैः च	விடயங்களாலும்
दशरथस्य		पुत्रः	திருக்குமாரராய்
		लब्धः	விளக்குகின்றவன்
		यः	நாகிரோ அவரிவர்.

अस्मिन्प्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन् प्राजिते	"ஆர்வா வனொழுக்தரவியி ருக்கையில்	नूनं मेदिनी एव क्षिप्रं विधवा	அதனான் பூமகனும் கிரகில் கணவரைப் பறிகொ டுத்தவளாய்
राजा चिरं वर्तयिष्यति न	சக்கிரவர்த்தியார் வெகுநாளம் பிரைழத்திருக்க மாட் டார்.	भविष्यति	ஆகப்போகினான்.

अनुरक्तजनाकीर्णा सुखालोकप्रियावहा । राजव्यसनसंस्पृष्टा सा पुरी विनशिष्यति ॥१३॥

अनुरक्त- जनाकीर्णा } सुखालोक- प्रियावहा }	"ராஜபக்தியுள்ள ஜனக் ளால் நிறையப்பெற் றதும், உற்சவகாட்சிகளால் பிரியமாய் விளங்குகி றதுமாகிய	सा पुरी राजव्यसनसंस्पृष्टा विनशिष्यति	அந்த நகர் சக்கிரவர்த்தியாரைப் பறிகொடுத்துப் படு கின்றதாய் புறநாகப்போகிறது.
--	--	---	--

विनय सुमहानादं श्रेणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥१४॥

नात स्त्रियः सुमहानादं विनय श्रेण उपरताः	"ஆய்த தோழர் ஸ்த்ரீகள் கனிக்கனிக் குறாட்டு அழுதுவிட்டு, சிரமத்தால் ஒய்கதுகிடப்பார்க ளெனவும்,	रामनिवेशनं निर्घोषोपरतं मन्ये	ஸ்ரீராமரது திருமா ளிகை நிச்சுத்தமாய் கிடக் கிறதெனவும் நான் எண்ணுகின் றேன்.
---	---	-------------------------------------	---

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीपिमाम् ॥

राजा च कौसल्या च मम जननी तथा ते	"சக்கிரவர்த்தியாரும் கொஸலியாரும் எனது மாதாவுமாகிய ஆவர்கள்	सर्वे यदि एव हमां शर्वरी एव जीवन्ति न आशंसे	எல்லோரும் என்னமோ இவ்நிரவுகூட பிரைழத்திருக்கமாட் டார்களென நான் பயப்படுகிறேன்.
---	---	---	---

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । तदुःखं यत्तु कौसल्या वीरसुर्विनशिष्यति ॥

मे माता शत्रुघ्नस्य	"எனது மாதா சத்ருக்ஷணனுக்கடய	अन्ववेक्षया जीवेत् अपि	ஞாபகத்தால் பிரைழத்திருக்கிறேனோ என்னமோ P
---------------------------	-----------------------------------	---------------------------	---

वीरसुः	தணியீரப்புதல்வனைப்	दुःखं हि तु	கந்தத்தாலேயே றுப்
कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற		பொழுதே
यत् तत्	அந்த இந்த	विनशिव्यति	மாண்டுவிடுவாள்.

कथं पुत्रं महात्मानं ज्येष्ठं सन्तमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥

महात्मानं	"தெய்வத்தன்மை யுள்ள	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
ज्येष्ठं	உத்தம	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியானு
सन्तं	புன்யபுருஷனாகிய	प्राणाः	ஆத்மா [ஊடய
पुत्रं	புதல்வனை	शरीरं	திருமேனியில்
अपश्यतः	காணப்பெருதவராகி விட்ட	कथं	எவ்வாறு
		धारयिष्यन्ति	தக்கியிருக்கப்போகி றது?

विनष्टे नृपतौ पश्चात्कौसल्या विनशिव्यति । अनन्तरं च माताऽपि मम नाशमुपैष्यति ॥१८॥

नृपतौ	"சக்கிரவர்த்தியார்	अनन्तरं	அதன்பிறகு
विनष्टे पश्चात्	மரித்தவுடன்	मम माता अपि च	எனது தாயும்
कौसल्या	கோஸலையார்	नाशं	மரணம்
विनशिव्यति	இறப்பார்.	उपैष्यति	அண்டுவாள்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिव्यति ॥

मे	"எனது	मनोरथं	மனோரதத்தை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடையாதபடியால்
राज्ये	இராஜ்யத்தில்	विनशिव्यति	இறந்தே விடுவார்.
रामं	மூராமரை	अतिक्रान्तं	கெழ்த்தது கெழ்த்த
अनिक्षिप्य	திருவழிவேகம் செய் துவைக்கமுடியாது,	अतिक्रान्तम्	கே! (கொட்டிக்கொ ட்டி அனத்தாலும் கு றணிபதக்காருமோ?)

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकायेषु सर्वेषु संस्करिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	"அந்த	वृत्तं	இறந்துவிட்ட
काले उपस्थिते	காலம்வரும்பொழுது	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாகிய
प्रेतकायेषु	சாமகைக்கரியங்கள்	पितरं	தந்தையாருக்கு
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	संस्करिष्यन्ति	சாமகைக்கரியம்செய் வார்கள்.
सिद्धार्थाः अपि	கொடுத்துவைத்தவர் கந்தான்.		

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसम्पन्नां गणिकावरशोभिताम् ॥ २१ ॥
 रथाश्वगजसंवाधां तूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २२ ॥
 आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

मम	“ எனது	तूर्यनादविनादितां	வாத்யகோஷங்கள் மு
पितुः	திருத்தந்தையின்		ழக்கப்பெற்றதும்,
रम्यचत्वरसंस्थानां	{ அழகிய சக்கிரவர்த்தி களினைமப்பிரிைப் பெற்றதும்,	सर्वकल्याणसंपूर्णां	மக்களங்கனெல்லாவ ற்றாலும் நிறைந்ததும்,
सुविभक्त- महापथां		{ என்ரு பிரிக்கப்பட்ட ராஜவீதிகளையுடைய தும்,	हृष्टपुष्ट- जनाकुलां
हर्म्यप्रासाद- सम्पन्नां	{ ஜனங்கள் வசிக்கும் அரண்மனைகள் போ ன்ற திருமாளிகைக ளாலும், அரண்மை களாலும் நிறைந் துள்ளதும்,	आरामोद्यान- सम्पन्नां	{ தேர்ப்புகளும் தேரட் டங்களும் மலிந்துள் ளதும்,
गणिकावर- शोभितां	{ என்ரு பார்த்தாலும் சிறந்த கணிகையெ னும் மல்லிகைப் புஷ் பங்களால் அலங்கரிக்க கப்பட்டு விளக்குகி றதும்,	समाजोत्सव- शालिनीं	{ பல ஜனங்கள் கூட்டம் கூடி நடைபெறும் திருவிழாக்களால் விளக்குவதுமாகிய
रथाश्वगज- संवाधां	{ ரதங்களும் குதிரைக ளும், யானைகளும் நிறைந்துள்ளதும்,	सुखिताः	கிருதகிருத்யர்கள்
		विचरिष्यन्ति	சஞ்சரிக்கப்போகிறார் கள்.

अपि जीवेद्वशरथो वनवासात्पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महात्मानमपि पश्याम सुव्रतम् ॥ २४ ॥

दशरथः	“ தசரத சக்கிரவர்த்தி யார்	प्रत्यागम्य	வந்துசேர்ந்து,
जीवेत् अपि वधं	பிழைத்திருப்பாரா ? நாங்கள்	सुव्रतं	தருமசீலராகிய
वनवासान् पुनः	வனவாசம் முடிந்து மீளவும்	महात्मानं	மஹாத்மாவை
		पश्याम अपि	தரிசித்து மகிழ் வோமோ ?

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्तवनवासेऽस्मिन्नयोर्ध्यां प्रविशेमहि ॥२५॥

सत्यप्रतिज्ञेन	“சொன்னபடியே காரி யக்கைத செய்தமுடி த்துவிட்டமைபால்	वयं	நாங்கள்
अस्मिन्		இவர்	குशलலிநா சார்த்தி
निवृत्तवनवासे	வனவாஸம் முடிந்த வனவில்	अयोर्ध्यां	மனத்திருப்தி கொண்ட டவருடன்கூட
		प्रविशेमहि अपि	அயோர்த் திதில் புகுவோமோ ?”

परिदेवयमानस्य दुःखार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २६ ॥

दुःखार्तस्य	மனவேதனைபுற்று	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
परिदेवयमानस्य	புலம்பி ஆழுதுகொ ண்டு	राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்தி குமார குமாரிய இவருக்கு
तिष्ठतः	பக்களில் கார்த்துடன் றுகொண்டவண்ண மேயிருந்த	सा	அந்த
		शर्वरी	இரவு
		अत्यवर्तत	கழிந்தது.

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदाद्गुहः ।

सुमोच वाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥ २७ ॥

प्रजाहिते	பிரஜாபிமானியாகிய	गुहः	குஹர்
नरेन्द्रपुत्रे	சக்கிரவர்த்தி திருக்குமாரன்	व्यसनाभिपीडितः	துக்கத்தால் மிக வருந் தினவாகி,
गुरुसौहृदान्	தகப்பனாரிடத்திலும் தமயனாரிடத்திலுமுன் ன வாத்தஸஸ்யத்தால்	व्यथातुरः	ஆஸதறயமாய் கோவு ற்ற
तथा हि		மேற்கண்டவண்ண மால்	ज्वरातुरः
सत्यं	உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடியே	नागः इव	யானைபோல்
ब्रुवति	உரைக்கையில்	वाष्पं	கண்ணீரை
		सुमोच	வடித்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4381

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2026

इत्यापि श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽङ्के वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரிமாமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரிமத் ராமாயணத்தில் ஆரூவது தினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

